

Giới thiệu Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống

Thể loại: Dị năng, dị giới, xuyên không

Đường Hạo Thiên chính là con trai của "Ngài" - người nắm quyền lực tối cao của thiên giới bất ngờ xảy ra tai nạn ngoài ý muốn. Hắn trọng sinh vào một người thanh niên có cùng tên với hắn ở Thiên Vũ đại lục.

Thiên Vũ đại lục khác hoàn toàn với thế giới trước kia hắn sinh sống, nơi này có những trang thiết bị tối tân nhất.

Và từ đây, Đường Hạo Thiên vang danh đại lục, một tay nắm quyền lực khiến người người sợ hãi. Hắn là yêu nghiệt trong yêu nghiệt.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Xuyên qua

Đường Hạo Thiên là một thanh niên 20 tuổi đang học đại học, mồ côi cha mẹ từ nhỏ và phải sống nhờ nhà dì của mình. Hạo Thiên rất muốn có 1 gia đình và lúc nào cũng khát khao nó. Hôm nay, Hạo Thiên có việc đang đi trên đường thì gặp một bé gái đứng giữa đường sắp bị xe tông nên liền lao ra để đẩy cô bé ra để không bị tông thì xui xẻo thay, chính hắn lại bị chiếc xe tông trúng.

-Ầm

Không lẽ mình chết rồi sao? Nếu chết rồi thì mình muốn đầu thai và muốn sống trong 1 gia đình có ba có mẹ. Thanh niên còn đang trong cơn suy nghĩ muốn có gia đình của mình thì bỗng nhiên trong đầu vang lên một đạo thanh âm "Keng...Lựa chọn thành công, chúc mừng chủ kí sinh Đường Hạo Thiên được chọn trúng".

Đường Hạo Thiên còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì đạo thanh âm lại vang lên "bắt đầu dung nhập 1%...5%...20%...50%...70%...99%...100%. Dung nhập thành công. Bắt đầu xuyên qua Thiên Vũ đại lục 10%...50%...99%..100%. Xuyên qua thành công."

Sau khi thanh âm nói đến câu "Bắt đầu xuyên qua" thì Đường Hạo Thiên cảm thấy chóng mặt và ngất đi.

Trong một căn phòng lớn, tất cả mọi thứ trong phòng đều được trang hoàng với những thiết bị tối tân và hiện đại nhất. Có một người phụ nữ đẹp đang sinh em bé, xung quanh là những y tá và bác sĩ giúp cô.

Bên ngoài, một người đàn ông cường tráng, trên áo ông là huy hiệu Đại tướng. Tên ông là Đường Thiên Long, người đàn ông này mới 23 đã có thể đạt được huy chương hạng nhất về sự lãnh đạo xuất sắc nhất, 25 trở thành thiên tài số một của học viện đứng đầu đại lục học viện Hoàng Long và phá kỉ lục về độ yêu nghiệt khi đột phá lv 200 ở tuổi 25, 27 trở thành đại tướng trẻ tuổi nhất ở Thiên Vũ đại lục. Hôm nay người vợ xinh đẹp của ông - Vương Thiên Nhi hạ sinh.

Ông đang rất nôn nóng vì đã đợi ở đây 2 tiếng rồi mà vẫn chưa nghe tiếng em bé khóc. Chẳng lẽ Thiên Nhi khó sinh!?! Ông đang suy nghĩ thì bỗng nghe được tiếng em bé khóc.

Cánh cửa bật mở và cô y tá trẻ bé em bé còn đỏ hỏn ra. Đường Thiên Long nhanh chóng thoát ra khỏi dòng suy nghĩ và lại gần cô y tá. Và ông thật bất ngờ khi đứa con của mình, ông cảm thấy nó toát lên một cảm giác khiến ông thấy rấy dễ chịu. Khi Đường Hạo Thiên thấy ông bố của mình nhìn mình với một khuôn mặt dễ chịu thì bỗng hắn cảm thấy da gà mình muốn nổi lên.

Đường Hạo Thiên đã biết được tại sao mình ở đây. Ngay khi cậu được sinh ra thì cậu vẫn giữ được kí ức của mình ở kiếp trước và được một cái hệ thống có tên là Siêu việt thăng cấp hệ thống nhập vào. Hệ thống đã giảng giải cho cậu rằng:" Xin chào kí chủ Đường Hạo Thiên, tôi tên là tiểu siêu. Tôi được "Ngài" sai bảo là phải giúp đỡ cậu khi cậu chết và giúp cậu xuyên qua thế giới này."

"Này, cậu nói cậu là tiểu siêu."

"Vâng"

"Còn "Ngài" là ai"

"'Ngài" là người nắm giữ quyền lực tối cao nhất trên Thiên giới và là cha kiếp trước của cậu"

"Oh "người nắm giữ quyền lực tối cao" cơ đấy, vậy tại sao kiếp trước tôi lại chết để rồi đến địa cầu và bây giờ lại chuyển sinh" Đường Hạo Thiên đáp lại với giọng bất ngờ mà cũng không bất ngờ.(main có vẽ bình tĩnh khi biết việc này nhì)

Tiểu Siêu thấy thái độ của Hạo Thiên như vậy cũng không bất ngờ mà đáp lại" Vì cậu ở kiếp trước là con của "Ngài" nên luôn được hưởng những gì tốt

nhất và vì luôn được hưởng những gì tốt nhất nên các con trai của các vị thần dưới trướng của "Ngài" đã ghen ghét và hại chết cậu. Khi "Ngài" biết chuyện thì đã giết những người đó và cho cậu chuyển sinh đến địa cầu và dặn tôi khi nào cậu chết ở địa cầu lần nữa thì hãy đưa đến đây, vì đây là nơi gần với nơi "Ngài" ở nhất."

Đây là tất cả những gì tôi biết khi nghe được tiểu Siêu nói. Tôi không ngờ mình lại có lai lịch lớn như vậy đấy!!!

Trong lúc Hạo Thiên đang nghĩ thì lúc này trong một khu vườn được trang trí với những hàng cây xanh và những bông hoa nở tuyệt đẹp thì có hai người ở đây đang trò chuyện với nhau. Đó là ông - Đường Thiên Bảo và em của cha của Hạo Thiên - Đường Minh Nhật.

"Lần này cháu của ta sẽ tên là Đường Hạo Thiên" Đường Thiên Bảo nói với vẻ mặt cười vui vẻ

"Đúng là một cái tên hay và đẹp" Đường Minh Nhật cũng đáp lại với vẻ mặt tươi cười

Hai người đang trò chuyện thì được tin Hạo Thiên ra đời và cấp tốc chạy xuống lầu để xem cháu mình. Khi hai người đến thì thấy Đường Thiên Long đang ẵm Hạo Thiên. Đường Thiên Bảo vội vàng lại nhìn mặt cháu và nói với Đường Thiên Long "cháu ta sẽ tên là Đường Hạo Thiên, con thấy cái tên này thế nào hả"

Nghe được cha mình nói cái tên đó thì Đường Thiên Long cười vui vẻ và đáp "đúng là một cái tên hay ạ"

Đường Thiên Bảo thấy vẻ mặt con như vậy ông cũng vui vì con mình thích cái tên này. Ông lại ẵm cháu mình và vui đùa cùng nó còn Đường Thiên Long đứng một bên lăm nhăm

"Đường Hạo Thiên sao, đúng là một cái tên hay, rất hay, Đường Hạo Thiên"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Nguyên tố thiên phú kinh người

Sau khi Đường Hạo Thiên biết mình ở kiếp này vẫn tên là Đường Hạo Thiên nên đã rất mừng vì mình không phải đổi tên vì cậu thấy cái tên này cũng hay nên không muốn đổi.

Đường Hạo Thiên trong tâm trí lúc này đang khám phá cái hệ thống mà cậu được nhận từ "Ngài". Tiểu Siêu nói với cậu "Cậu có muốn xem bản thông tin của mình không thưa cậu chủ "(vì Hạo Thiên là con của "Ngài" mà tiểu Siêu lại là người làm của "Ngài" nên không thể xưng hô là ngươi hay kí chủ gì được nên đã đổi thành cậu chủ để thể hiện sự tôn trọng của mình)

" Oh được chứ" sau khi Hạo Thiên nói xong thì trong đầu cậu hiện lên một bản thông tin

[bản thông tin

Kí chủ: Đường Hạo Thiên

Tuổi: 0 tuổi

Điểm kinh nghiệm:0/100

Cấp:0

Nguyên tố thiên phú: hỏa, lôi, thủy, thổ, phong, quang, hắc, không gian

Thú cưng: chưa có

Nghề: kiếm, võ, y thuật.... v.v

Thiên phú: 10/10

Thể lực: 10/10

Tổ chất cơ thể: SSS

Khả năng tiếp thu: 9/10

Mị lực: 5/10

Khóa huấn luyện: (có thể mở bất cứ khi nào)

Kĩ năng hệ: chưa có

Thông thạo nguyên tố kĩ năng: chưa có

Vật phẩm: chưa có

Money: không có

Nhiệm vụ: chưa có

1 gói quà tân thủ]

Đường Hạo Thiên sau khi xem xong bản thông tin của mình thì hết biết nói gì luôn. Nhưng cậu lại thắc mắc tại sao nghề của mình lại hiện nhiều như vậy chứ. Cậu hỏi "sao nghề của tôi nhiều thế, không phải mỗi người chỉ có 1 nghề sao"

"Vì cậu là của của "Ngài" mà " tiểu Siêu cười 1 cách đáng ghét

" Cái WTF?!! Không lẽ cứ là con của người nắm giữ quyền lực tối cao nhất thì phải hơn người sao. Cái định luật này ở đâu ra dzậy!!"

"Đương nhiên rồi vì cậu là con của "Ngài" mà. Với lại cái định luật này là do đây ra này thưa cậu chủ" tiểu Siêu vừa nói vừa hiện ra 1 bảng các điều luật hiện ra trước mặt Hạo Thiên.

" cái WT...!!!" Sau khi Đường Hạo Thiên xem xong cái bảng thì cậu hết biết nói gì luôn

Trong bảng ghi 3 điều:

Điều 1, con ta phải hơn người thường về mọi mặt, vượt trội hơn tất cả.

Điều 2, người thường học 1 nghề thì con ta đưng chúng nghề nào thì phải học được nghề ấy, vì là con ta nên phải như vậy

Điều 3, con ta sau này phải là người mạnh nhất ở Thiên Vũ đại lục.

(P/s: tất cả vì ta yêu con, mong sớm gặp con 1 ngày không xa)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Nghi lễ thức tỉnh nguyên tố

Đường Hạo Thiên xem xong bảng thì hứng thú nhất là ở điều thứ 3 " trở thành người mạnh nhất ở Thiên Vũ đại lục" sao, hay đấy nhưng mà có ông bố nào như vậy không tại sao toàn là những điều khó làm không thể này. Còn nói là yêu mình nữa chứ yêu mình thương mình mà sao cho mình làm cái yêu cầu khó thế này a. Hạo Thiên sau khi xem xong bảng thì gào thét khi thấy dòng cuối. Cậu không ngờ cha mình lại như thế này.

Và cậu quyết định sẽ thực hiện việc trở thành người mạnh nhất. Cậu hỏi tiểu Siêu " Vậy bây giờ tôi sẽ làm gì đây? Mà sao tôi nhiều nguyên tố thiên phú thế, không lẽ ai cũng vậy sao???"

" không có đâu thưa cậu chủ, cậu là người đầu tiên và cũng là người cuối cùng có nhiều nguyên tố thiên phú thế và tất cả mọi người ở Thiên Vũ đại lục này không ai có nhiều nguyên tố thiên phú như thế này đâu. Ở đây người có song hệ nguyên đã là hiếm rồi nói chi đến việc có đến tận 8 nguyên tố như cậu chứ và trong nguyên tố thiên phú của cậu có thêm hệ không gian nữa đó là hệ siêu hiếm ở Thiên Vũ đại lục cậu là người thứ 2 có hệ không gian đấy. Và việc học nguyên tố rất khó tu luyện đấy thưa cậu chủ. Nhưng tôi nghĩ cậu sẽ không sao đâu vì cậu là con của "Ngài" mà, nhỉ?"

Sau khi nghe tiểu Siêu tuôn ra một tràng ngôn ngữ như vậy thì Đường Hạo Thiên cũng không biết nói gì luôn, nói gì mà chỉ có mình mình là người sở hữu 8 nguyên tố, gì mà mình là người thứ 2 sở hữu hệ không gian, nói song hệ rất hiếm còn nói tu luyện các hệ rất khó nữa và còn nói sẽ không sao đâu vì mình là con của "Ngài" nữa chứ." Cái Cmm chứ, này tiểu Siêu đã nói song hệ rất hiếm sao và tu luyện cái hệ rất khó vậy thì lý do gì mà tôi lại có tới 8 hệ và còn nói vì tôi là con của "Ngài" nên sẽ không sao. Tôi là con của "Ngài" thì sao chứ cũng là người mà, nhưng cái lí do không thể chấp nhận nhất là nói tôi là con của "Ngài". Hiện tại tôi là con của cha tôi - Đường Thiên Long."

Tiểu Siêu sau khi nghe xong Hạo Thiên nói cũng không phản bác gì mà đáp trả lại cho cậu một câu hết sức vô tư " nhưng cậu chủ cũng là con của "Ngài" ^^ "

" Cái... thôi ta cặn lời với ngươi rồi. Vậy bây giờ ta sẽ làm gì, làm sao để tu luyện các hệ nguyên tố đây? " Đường Hạo Thiên nói với vẻ mặt chán nản sau cuộc nói chuyện dài dòng với tiểu Siêu.

" Cậu chủ bây giờ có thể học cảm nhận cái nguyên tố thiên phú trong cơ thể và tới năm cậu 3 tuổi tôi sẽ bắt đầu khóa huấn luyện với cậu thừa cậu chủ." Tiểu Siêu đáp lại cậu với vẻ mặt tươi vui sau khi thắng Hạo Thiên trong cuộc đối thoại vù ròi (chưa thấy thằng hầu nào mà cãi tay đôi với chủ như thằng này)

" Ohh, vậy ta sẽ làm gì? "

Tiểu Siêu giải thích cho cậu cách cảm nhận và trong 3 năm cậu học cách cảm nhận thì cậu cũng đã biết được cách nói tiếng của thế giới này. Bây giờ cậu đã có thể nói lưu loát và trong 3 năm, Hạo Thiên có mất 2 năm để có thể cảm nhận được hết 7 hệ, đó là thủy, hỏa, thổ, phong, lôi, quang, hắc còn một hệ đó là hệ không gian cậu cảm nhận mãi mà vẫn không được.

Lúc này, cậu đã 3 tuổi và sắp đến ngày cả gia tộc sẽ cho các đứa con nhỏ của mình kích hoạt nguyên tố thiên phú của chúng và các thông tin khác. Và những đứa trẻ khi lên 3 sẽ được thực hiện nó. Bây giờ còn cách ngày thực hiện nó còn 2 ngày, Đường Hạo Thiên lúc này đang loay hoay xem làm thế nào để cảm nhận hệ không gian của mình nhưng cậu làm mãi mà vẫn không được và ngày thực hiện nghi lễ đến.

Đường Hạo Thiên đang sửa soạn để đến buổi nghi lễ thì cánh cửa phòng bật mở làm cậu giật mình nhắm mắt lại. Và khi cậu mở mắt ra thì thấy mình đang ở trong một không gian tối rộng khoảng 20 m vuông. Thực không ngờ, cái hệ không gian mà cậu cố gắng cảm nhận bấy lâu nay lại đến một cách xâm như vậy, nó đến khi cậu giật mình. Cậu nhanh chóng gọi tiểu Siêu hỏi lý do " các nguyên tố thiên phú như hỏa, thủy, lôi...vv thì cậu có thể cảm nhận còn hệ không gian thì sẽ xuất hiện khi lâm vào nguy hiểm và cách xuất hiện xâm nhập là

khi cậu chủ giật mình hay hoảng sợ. Và tôi không ngờ cậu lại chọn cách xuất hiện xâm nhập haizzz" (trời trời coi nó kia nó nói cậu chủ nó vậy đấy)

"Trời nhự nó, tại sao ngay từ đầu ngươi không nói chứ." Đường Hạo Thiên muốn á khẩu khi nghe tiểu Siêu nói vậy nhưng cũng may là còn một câu để tuồn ra.

" Vì tôi tưởng cậu chủ biết rồi" tiểu Siêu đáp lại với khuôn mặt uất ức

"Làm sao ta biết trong khi ngươi không nói không giải thích gì cả" Hạo Thiên hét lên với cái miệng muốn phun ra lửa của mình

" Vì cậu là con c..."

" Rồi rồi ta biết rồi. Ta hạn hán lời với ngươi rồi." Tiểu Siêu còn chưa nói xong câu thì bị Hạo Thiên nhảy ra câu nói này.

Tiểu Siêu cười với khuôn mặt như vô tội của mình khiến Đường Hạo Thiên muốn đâm cho cậu một cái cho bỏ ghét.

" Vậy bây giờ làm sao ra khỏi đây." Hạo Thiên nén cơn giận lại và hỏi tiểu Siêu

" Cậu chỉ cần nghĩ là có thể ra thôi mà" tiểu Siêu cười đáp

Sau khi tiểu Siêu nói xong thì Hạo Thiên biến mất và xuất hiện trong phòng mình rồi nhanh chóng chạy ra khỏi phòng để đến buổi lễ ở đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Toàn trường chấn kinh

Khi Đường Hạo Thiên ra khỏi phòng thì thấy một người phụ nữ đẹp với khuôn mặt đang lo lắng hoảng sợ đang tìm gì đó, người phụ nữ đẹp đến nỗi ai gặp cũng phải siu lòng và đó chính là Vương Thiên Nhi - mẹ của cậu. Thấy vậy cậu liền chạy lại và hỏi" Mẹ đang tìm gì vậy ạ? ^^ " Hạo Thiên cười nói với khuôn mặt rất chi là đáng yêu, khuôn mặt như búng ra sữa vậy.

" Oh, con ở đây à, từ nãy giờ con đi đâu làm mẹ lo lắng lắm đấy, biết không hả." Vương Thiên Nhi khi nhìn thấy và nghe thấy giọng con mình thì khuôn mặt không còn nét lo lắng và hoảng sợ nữa mà hiện lên nét vui mừng, nở nụ cười.

" Con ở trong phòng mà có đi đâu đâu ạ" Hạo Thiên cũng cười đáp lại mẹ mình. Quả thực có cha mẹ vẫn tốt hơn khi không có nhì.

" Thôi buổi lễ cũng sắp bắt đầu rồi đi nhanh xuống đại sảnh nào con."

" Vâng ạ"

Hai người bước xuống những bậc thang và ở cuối bậc thang có một người đàn ông đang đứng đấy với khuôn mặt đang toát lên nụ cười, với mái tóc dài màu xanh biển sau lưng và khuôn mặt anh tuấn của mình và ông là Đường Thiên Long - cha của Đường Hạo Thiên." Hai người chịu xuống rồi đấy à" ông

cười, nói với vợ con mình đang xuống những bậc thang.

" Vì Hạo Nhi của chúng ta tinh nghịch trốn ở khắp nơi làm em phải đi kiếm nên bây giờ mới xuống" Vương Thiên Nhi cười với khuôn mặt dịu hiền đáp lại chồng mình.

Đường Thiên Long đưa 2 tay ra và khụy gối xuống. Khi Hạo Thiên thấy vậy lập tức chạy đến với đôi vai rộng lớn của cha mình. Đường Thiên Long ẵm con mình lên và ôm ấp nó trong bờ vai rộng lớn của mình. Hạo Thiên cảm thấy rất ấm áp khi ở trong vòng tay của cha mình, nó mang cho cậu một cảm giác mà khi trước cậu không có, một cảm giác dễ chịu thân thương đến vô cùng.

Trong khi Hạo Thiên còn đang tận hưởng cảm giác này thì cha cậu đã bế cậu lên khán đài từ bao giờ. Cha cậu thả cậu xuống và đối mặt với tất cả mọi người rồi nói: " Xin chào tất cả mọi người, tôi rất vui vì mọi người đã đến đây hôm nay. Hôm nay là ngày gia tộc tôi tổ chức nghi lễ thức tỉnh nguyên tố. Và đây là con trai nhỏ của tôi - Đường Hạo Thiên vừa tròn 3 tuổi." Sau khi Đường Thiên Long nói xong thì hàng loạt tiếng vỗ tay vang lên khắp đại sảnh.

Sau đó là đến lượt Hạo Thiên phát biểu, khi cậu đứng lên phía trước tất cả mọi người đều im lặng và nhìn cậu như thể cậu thu hút tất cả mọi người vậy.(thì đúng là vậy mà, kawaii cute như thể sao mà không thích được chứ)

Khuôn mặt cậu nở nụ cười khiến tất cả mọi người muốn mềm nhũn ra vì sự dễ thương của cậu, vì khuôn mặt trắng nõn búng ra sữa của cậu. Cậu cất giọng nói trong trẻo như tiếng chim hót dịu êm khiến tất cả mọi người ở đây ai cũng phải im lặng để nghe nó "Xin chào tất cả mọi người, con là Đường Hạo Thiên, hôm nay con rất vui vì mọi người đến đây hôm nay, con cảm ơn mọi người rất nhiều ạ ^^ " Nói xong Hạo Thiên cười rồi khom người chào mọi người và đi xuống.

Tất cả mọi người nghe cậu nói xong còn chưa định thần lại cho đến khi có tiếng vỗ tay của ai đó vang lên thì mọi người ở đây mới định thần lại và bắt đầu từng đợt từng đợt tiếng vỗ tay vang lên.

" Bây giờ sẽ bắt đầu nghi thức thức tỉnh" Đường Thiên Long thấy con mình đã lui xuống thì cất giọng nói của mình lên vang khắp đại sảnh.

Nghi thức này được tổ chức ở Đường gia mỗi năm một lần dành cho những đứa trẻ khi lên 3. Các đứa trẻ trong gia tộc khác khi lên 3 cũng sẽ đến đây vào mỗi năm để thực hiện nghi lễ này.

Ở Thiên Vũ đại lục có 5 gia tộc lớn mà lớn nhất là gia tộc Đường gia:

- + Gia tộc nắm giữ phía tây quốc gia: Lưu gia
- + Gia tộc nắm giữ phía đông quốc gia: Mộc gia
- + Gia tộc nắm giữ phía bắc quốc gia: Hàn gia
- + Gia tộc nắm giữ phía nam quốc gia: Trần gia

Và cuối cùng gia tộc mạnh nhất trong các gia tộc nằm ở trung tâm quốc gia: Đường gia

Các gia tộc lớn nhỏ luôn cố gắng để bồi dưỡng tộc nhân của mình mạnh hơn, tạo nên những thiên tài mạnh nhất để gia tộc có thể vươn lên

Các gia tộc nhỏ ở Thiên Vũ đại lục phải phụ thuộc vào các gia tộc lớn ở đây. Bây giờ nghi lễ bắt đầu với các gia tộc nhỏ và sau đó đến các gia tộc lớn. Từng cái tên được gọi lên và đặt tay lên một quả cầu trong suốt có tên là Cầu nguyên tố. Mỗi đợt đo là 5 người cứ như vậy từng đợt người đi lên và đi xuống

Lúc này, Đường Hạo Thiên đang đứng trong một góc đại sảnh. Trong cậu đang nói chuyện với tiểu Siêu thông qua tâm trí "Đúng là song hệ hiếm thật nhỉ, tiểu Siêu. Từ nãy giờ mà vẫn chỉ có 1, 2 người có song hệ với lại sao thể chất họ thấp thể này giờ thể chất S đã là cao nhất, nhưng cũng chỉ được có 5, 6 người thôi."

" Vâng thưa cậu chủ, tôi chẳng phải đã nói với cậu rồi sao, ở thể giới này song hệ rất hiếm và cậu là người có nhiều hệ nhất ^^ với cả thể chất SSS cũng là siêu hiếm đấy ạ." Tiểu Siêu nghe Hạo Thiên nói như vậy cũng cười đáp lại. Tiểu Siêu là một đứa bé trai mũm mĩm dễ thương chẳng kém gì Hạo Thiên nhưng vẫn thua cậu một bậc.

" Haizzz một nửa rồi đây. Nghĩ tới mình có nhiều hệ là lại mệt rồi. Tu luyện đã khó mà sao có nhiều hệ thể không biết." Hạo Thiên thờ dãi nói

" Vì cậu là con của "Ngài" ạ ^^ " nghe Hạo Thiên nói tiểu Siêu cười đáp lại

"Rồi rồi."

"Ara con ở đây à đến lượt con rồi kìa" Hạo Thiên đang thờ dãi thì nghe tiếng của mẹ mình gọi

"Vâng con đến ngay ạ" Hạo Thiên nở nụ cười đáp lại mẹ mình và chạy đến bên cô.

Vương Thiên Nhi cũng cười và bế cậu lên. Khi cô bế Hạo Thiên lên thì cậu hôn lại má cô một cái làm cô rất vui và Hạo Thiên nói "Con sẽ cho mẹ coi một bất ngờ nho nhỏ"

"Oh con có bất ngờ gì cho mẹ thể." Vương Thiên Nhi nghe vậy cũng tỏ ra hứng thú và bất ngờ

"Lát nữa mẹ sẽ biết ạ ^^ " Hạo Thiên cười tủm tủm đáp lại cô

Lên tới khán đài, xung quanh chỉ có mình cậu vì cậu là người cuối cùng thực hiện nghi thức." Bây giờ con hãy đặt tay lên Cầu nguyên tố đi " Đường Thiên Long nói với cậu

"Vâng ạ"

Cậu đặt tay lên Cầu nguyên tố và bỗng có một vệt sáng hiện lên. Rồi xuất hiện một bảng to ở giữa khán đài

[Nguyên tố thiên phú: thủy, hỏa, lôi, thổ, phong, quang, hắc, không gian

Tổ chất cơ thể: SSS

Thể lực: 10/10

Cấp: 10]

Cậu lên cấp 10 trong khoảng thời gian cậu học cảm nhận nguyên tố tong cảm thể và cậu không ngờ học cảm nhận thôi cũng lên cấp. Những đứa trẻ lên đo toàn bộ đều ở cấp 3 hay 4 còn cậu lại ở cấp 10.

Sau khi bảng thông tin của Hạo Thiên hiện lên thì toàn đại sảnh im lặng không một tiếng nói đến nỗi có thể nghe cả tiếng gió thổi vi vu trong gió ở ngoài vườn vọng vào trong sảnh. Toàn bộ mọi người ở đại sảnh đều chấn kinh khi thấy bảng thông tin của cậu.

Còn cha mẹ cậu thì trên khuôn mặt hiện lên từ vui mừng đến hoảng sợ. Vui mừng vì con mình có đa hệ, còn hoảng sợ vì sợ có ai đó trong gia tộc nào đó vì muốn gia tộc mình vượt trội hơn mà sẽ phái người đi giết con mình.

Khi thấy về mặt mọi người như vậy Hạo Thiên cảm thấy rất vui, hào hứng đến không còn gì hơn vì đây là bước đầu để cậu trở thành người mạnh nhất.

Cha của Hạo Thiên là hoàn hồn lại nhanh nhất và mong chóng tắt cái máy đi rồi gọi tất cả các tộc trưởng lại rồi vào phòng họp với mọi người. Còn mẹ của Hạo Thiên thì nhanh chóng lại bế con và thông báo buổi nghỉ lễ kết thúc và mời mọi người ai về phòng nấy.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Lúc này, trong phòng họp của Đường gia có 7 người. Đó là Hàn Chi Phúc - Hàn gia tộc trưởng, Mộc Lâm Thi - Mộc gia tộc trưởng, Trần Vu Bình - Trần gia tộc trưởng, Lưu Hộ Kỳ - Lưu gia tộc trưởng và Đường Thiên Long - Đường gia tộc trưởng cùng cha mình - Đường Thiên Bảo - Đường gia trưởng lão đứng đầu chỉ sau tộc trưởng. Tất cả mọi người đang bàn luận với nhau về vấn đề của Đường Hạo Thiên.

Đường Thiên Long:" chúng ta mở cuộc họp gấp này là để các tộc trưởng về nói cho các tộc nhân đã tham gia hôm nay cùng các gia tộc phụ thuộc của mình giữ kín miệng không nói chuyện này ra ngoài"

Hàn Chi Phúc:" tại sao chúng ta phải làm như vậy trong khi đó là một điều vui đối với gia tộc ngài" (vì Đường Thiên Long là gia tộc mạnh nhất với cả trong 5 gia tộc với cả ông là đại tướng ở Thiên Vũ đại lục này nên ai cũng phải tôn trọng)

Trần Vu Bình, Mộc Lâm Thi, Lưu Hộ Kỳ:" đúng vậy, đúng vậy"

Đường Thiên Long:" nếu nói ra thì sẽ rất nguy hiểm cho con ta."

Mộc Lâm Thi:" Vậy tại sao ngài không hỏi con ngài nên thế nào đây."

"Đúng vậy đây thừa Đường tộc trưởng" các tộc trưởng khác đồng loạt nói

Ở một bên Đường Thiên Bảo im lặng này giờ cũng mở miệng nói:" đứng đấy Long Nhi, sao con không thử hỏi Hạo Nhi xem thế nào."

Đường Thiên Long đang suy tư thì nghe thấy tiếng cha mình cũng nói thế nên đã quyết định hỏi ý kiến của Đường Hạo Thiên. Ông cho người gọi con lại và 5p sau khi gọi thì Hạo Thiên có mặt trong phòng. Cậu chào tất cả mọi người ở đây và quay sang hỏi cha mình " Có việc gì mà cha gọi con thế ạ"

Nhìn thấy đứa con nhỏ của mình Đường Thiên Long thở dài một hơi rồi quay sang hỏi" Hạo Nhi à bây giờ cha có một câu hỏi muốn hỏi con. Con phải trả lời thật lòng đấy."

Đường Hạo Thiên thấy cha mình như vậy cũng hơi bất ngờ và cậu biết trước giờ cha luôn đối xử tốt với cậu, luôn thương yêu cậu hết mực và chắc chắn không hại cậu bao giờ.

Cậu cười với gương mặt tỏa nắng, đôi mắt to tròn nhìn thẳng vào mắt cha mình và nói " Chắc chắn rồi ạ"

" Việc cha muốn hỏi là về vấn đề nguyên tố thuộc tính của con đấy. Bây giờ con muốn ta giữ bí mật hay là vẫn giữ như vậy đây." Đường Thiên Long nhìn cậu rồi nói với một giọng nhẹ nhàng nhưng nghiêm túc.

" Con nghĩ là nên để như vậy luôn không cần phải làm gì cả ạ vì sẽ không ai có thể làm hại con của cha được cả." Nghe được câu hỏi Đường Hạo Thiên không đắn đo mà trả lời ngay cho cha mình biết

Bất ngờ với câu nói của con mình Đường Thiên Long hỏi lại một lần nữa"Con chắc chắn chứ?"

"Vâng ạ, rất chắc chắn ^^ " cậu cười đáp lại cha mình với khuôn mặt đáng yêu vô cùng.

"Được rồi ta tôn trọng ý kiến của con, bây giờ con có thể về phòng." Nhìn thấy con mình chắc chắn như vậy ông cũng không phản bác nữa mà đồng ý với ý kiến của con mình. Ông nghĩ con mình đã khôn lớn thật rồi, đã biết lo nghĩ như vậy.

Sau khi Đường Hạo Thiên ra khỏi đó thì Đường Thiên Long phân phó cho tất cả các tộc trưởng không cần phải làm gì cả và ai về nhà nấy.

Lúc này, trong phòng của Hạo Thiên không có một ai. Vì cậu đang ở trong không gian của mình và nói chuyện với tiểu Siêu. Đường Hạo Thiên nói" không ngờ việc ta có đa hệ lại phiền phức như vậy haizz. Ngày hôm nay đúng là mệt mỏi thật đấy." Hạo Thiên vừa nói vừa thở dài với khuôn mặt non nớt bung ra sữa của mình.

"Vâng vâng" tiểu Siêu cười đáp lại cậu

" này tiểu Siêu cho ta xem bảng thông tin của mình đi" Hạo Thiên nói

"Vâng ạ"

[Bảng thông tin

Kí chủ: Đường Hạo Thiên

Tuổi: 3

Điểm kinh nghiệm: 50/1000

Cấp: 10

Nguyên tố thiên phú: thủy, hỏa, lôi, thổ, phong, quang, hắc, không gian

Thú cưng: chưa có

Nghề: kiếm, võ, y thuật,.....v. v

Thiên phú: 10/10

Thể lực: 10/10

Tổ chất cơ thể: SSS

Khả năng tiếp thu: 9/10

Mị lực: 6/10

Khóa huấn luyện: đang mở

Kĩ năng hệ: bây giờ có thể học

Thông thạo nguyên tố kĩ năng: chưa có

Vật phẩm: chưa có

Money: không có

Nhiệm vụ: chưa có

1 Gói quà tân thủ]

" Oh mị lực lại tăng thêm 1 và khóa huấn luyện có rồi sao, cả kĩ năng hệ ta có thể học rồi và 1 gói quà tân thủ. Nào mở gói quà ra đi tiểu Siêu."

" Vâng ạ thưa cậu chủ" tiểu Siêu cười đáp

Bỗng một đạo âm thanh vang lên và xuất hiện một bảng " Ting"

[bạn nhận được:

+ 3 thuốc tăng exp lv 1

+ có được kĩ năng Hòa cầu, Thủy cầu, Phong nhận, chữa thương và Hắc cầu

+ 1 đôi giày gia tốc lv2]

" Oh nhận được kha khá đấy chứ. Vậy tiểu Siêu này làm thế nào để học kĩ năng đây."

"Cậu chỉ cần nghĩ là có thể học ạ. Ví dụ, cậu nghĩ Hòa cầu và nghĩ học là có thể học ạ đơn giản quá phải không" Tiểu Siêu nói

Đơn giản như vậy sao. Vậy được, Hòa cầu, học. Sau khi cậu nghĩ và làm xong thì trên tay cậu xuất hiện một hỏa cầu nhỏ đang cháy rực nhưng cậu không hề cảm thấy nóng tí nào và cậu cũng thử học mấy kĩ năng khác và đã hoàn thành một cách suôn sẻ.

Cậu cũng trang bị thêm cho mình một đôi giày gia tốc và quả thực nhanh đến không tưởng được có thể đạt đến 100m/giây luôn ấy chứ. Cậu cũng sử dụng thuốc tăng exp và nó giúp cậu lên được lv 12. Không ngờ tăng cấp nhanh như vậy đây.

" Đây tiểu Siêu tôi có một thắc mắc là không biết cha và mẹ tôi có hệ gì và tố chất như thế nào nhi. Sống chung 3 năm mà chả biết gì cả." Hạo Thiên chợt nhớ tới là mình không biết cha và mẹ là hệ gì nên đã hỏi tiểu Siêu.

"Cậu có muốn xem không" nghe Hạo Thiên nói như vậy tiểu Siêu cười đáp(có vẻ là người thích cười nhi, này giờ cứ cười hoài)

" Được à. Vậy thì ta muốn xem xem như thế nào." Nghe nói là xem được nên cậu trở nên hứng thú với nguyên tố thuộc tính của cha mẹ mình hơn và nói với tiểu Siêu

" có ngay thưa cậu chủ" sau khi dứt lời thì có 2 bảng thông tin hiện lên trước mặt Hạo Thiên

[Bảng thông tin

Tên: Đường Thiên Long

Giới tính: nam

Tuổi: 28

Cấp: 389 (cấp bậc sẽ được là: 500 cấp, muốn qua đại lục khác phải từ 500 cấp trở đi)

MN: 380000 (này là Mana nha)

Nguyên tố thuộc tính: Hòa, Phong

Thú cưng: Báo Lôi

Nghề: kiếm thuật, trung cấp bậc 5/ xạ thủ, trung cấp bậc 1(chia làm 3 cấp: hạ, trung và cao cấp. Mỗi cấp lại chia làm 5 bậc, từ bậc 1 đến bậc 5 là theo thứ tự 1 đến 5. Riêng cao cấp thì chia làm 3 bậc là bậc thầy, lão luyện và siêu việt)

Thiên phú: 8/10

Thể lực: 9/10

Tổ chất cơ thể: SS

Khả năng tiếp thu: 8/10

Mị lực: 8/10

Kĩ năng hệ: Hòa cầu lv 5, Đại hỏa cầu lv 7, Hỏa ảnh lv 6, Phong nhận lv 7, Toàn phong quyền lv 8, Phong quyền cước lv 7 (được chia làm 10 cấp

Vật phẩm: giày gia tốc lv 5 (đã trang bị), phượng hoàng dực lv 6 (đang trang bị) áo giáp hoàng kim lv 7(đang trang bị), hỏa kiếm lv 8 (đã trang bị), súng ngắn F-053 lv 8 (đã trang bị) ((ở Thiên Vũ đại lục cấp vật phẩm chia làm 10 cấp))]

[Bảng thông tin

Tên: Vương Thiên Nhi

Giới tính: Nữ

Tuổi: 26

Cấp: 370

MN:376000

Nguyên tố thuộc tính: Thủy, lôi

Thú cưng: Ưng Hoàng lv 350

Nghề: xạ thủ, cao cấp-lão luyện / kiếm thuật, trung cấp bậc 1

Thiên phú: 7/10

Thể lực: 8/10

Tổ chất cơ thể: SS

Khả năng tiếp thu: 8/10

Mị lực: 9/10

Kĩ năng hệ: thủy cầu lv 4, thâm băng lv 7, bang long chuông lv 7 (có băng khi thủy được năng lượng trong cơ thể hạ nhiệt xuống và tạo ra băng), lôi kích lv 5, lôi nguyệt trảm lv 6, lôi phạt lv 5, triệu hồi kiếm lv 8

Vật phẩm: giày gia tốc lv6 (đã trang bị), hắc dực lv 5(đã trang bị),Kiếm băng lv 8 (đã trang bị), súng ngắn F-053 lv 8 (đã trang bị)]

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tiến tới học viện Hoàng Long (1)

Không ngờ ba mẹ tôi bá đạo vậy đây. Với lại tại sao cha mẹ tôi lại không có thông thạo nguyên tố kĩ năng vậy. Và cấp ở đây chia làm mấy cấp vậy? " Đường Hạo Thiên thấy bảng thông tin của cha mẹ mình thì cũng hết sức bất ngờ vì có chỉ số như vậy và tất cả đều song hệ thuộc tính. Tuy nhiên vẫn kém mình một chút (cả đồng luôn ấy chứ, main khiêm tốn quá nhì)

"Đương nhiên rồi vì là cha cậu là đại tướng mà còn mẹ cậu chỉ là thường dân nhưng nhờ sự nỗ lực và cố gắng mà mẹ cậu có ngày hôm nay. Với lại cha mẹ cậu không có thiên phú kĩ năng vì họ chỉ là người phạm, còn cậu có tôi nên có thông thạo nguyên tố kĩ năng. Và đẳng cấp chia làm 500 cấp ạ" Tiểu Siêu giải thích một cách cặn kẽ cho Đường Hạo Thiên nghe để cậu biết thêm về thế giới này

"Tận 500 cơ à vậy còn lâu ta mới lên Thiên giới được nhỉ " Hạo Thiên vừa cười vừa nói với tiểu Siêu

" Không đâu với cậu thì sẽ sớm thôi ạ vì cậu là con của "Ngài" mà." Tiểu Siêu cũng cười đáp lại cậu

" Vậy bây giờ ta có thể bắt đầu khóa huấn luyện được rồi chứ" Hạo Thiên chợt nghĩ tới khóa huấn luyện của mình và hỏi tiểu Siêu.

"Oh được chứ thưa cậu chủ" nghe được Hạo Thiên nói tiểu Siêu cười với khuôn mặt trắng noãn của cậu.

Bây giờ 2 người đang ở trong không gian của Hạo Thiên, không gian bây giờ rộng khoảng 50m vuông và có đặt một bộ ghế sofa ở đây và có 3 phòng một là phòng huấn luyện 2 là phòng sách và 3 là phòng thực hành. Hai người đi vào phòng huấn luyện và thấy có một người đàn ông đang đứng trong này. Ông ấy đứng giữa phòng và đang nhắm mắt với mái tóc màu tím dài suôn mượt xõa ra sau lưng và thân hình cao khoảng 1m8 của mình làm ông ấy như tỏa sáng giữa phòng.

Tiểu Siêu nói " ông ấy tên là Thiên Vũ Phong là tướng dưới trướng của "Ngài"."

Khi tiểu Siêu mở miệng nói thì người đàn ông tên Thiên Vũ Phong cũng mở mắt ra với đôi mắt màu xanh biển như lấp lánh ánh bình minh tới.

"Ta là Thiên Vũ Phong từ nay ta sẽ huấn luyện con. Đầu tiên, đứng thẳng lưng lên và lại đây." Thiên Vũ Phong nói và ra lệnh cho Hạo Thiên nhanh chóng lại chỗ mình

"V... Vâng ạ" Nghe Vũ Phong nói, Hạo Thiên có cảm giác khi học với người thầy này sẽ không được yên ổn một thời gian dài nên cậu sẽ tạo ấn tượng tốt với thầy và nhanh chóng chạy lại

"Chào thầy, con là Đường Hạo Thiên mong thầy chỉ dạy." Hạo Thiên nói với khuôn mặt đáng yêu vô cùng kèm theo với giọng nói trong trẻo của cậu như một giai điệu du dương mà có vẻ như không có tác dụng với ông thầy thì phải, mặt ông cứ lạnh như băng không một cảm xúc.

"Từ bây giờ con sẽ ở trong này huấn luyện 6 tháng và không được ăn chỉ được cấp nước 1 tuần 1 lần và cũng không được ra ngoài"

"Không được ra ngoài luôn ạ ờ cha mẹ lo lắng không biết con đi đâu thì sao ạ" Hạo Thiên trả lời thầy mình. Cái trời đứ ông thầy huấn luyện gì mà không cho người ta ăn chắc chết quá.

"Đừng lo 6 tháng trong này chỉ bằng 6 tiếng bên ngoài. Nên không cần phải lo gì cả" Thiên Vũ Phong đáp lại bằng giọng lạnh băng của mình khiến Hạo Thiên cũng phải rợn người.

"Vâng ạ" Hạo Thiên đáp. Không ngờ trong không gian của mình 1 tháng trong này chỉ bằng 1 tiếng bên ngoài. Mà bây giờ cũng tối rồi nên chắc chắn sẽ tưởng mình ngủ rồi và không ai làm phiền, bây giờ tới sáng 6 tiếng là dư sức.

Vậy là cuộc huấn luyện của Hạo Thiên bắt đầu, phải nói là cuộc huấn luyện này như địa ngục nơi trần gian đối với cậu. Cậu bị huấn luyện không ngừng nghỉ trong suốt 6 tháng. Nào là chạy bộ 100 vòng với 1000m trong 2 tiếng nếu thất bại sẽ bị hít đất 500 cái rồi lại đứng dậy chạy tiếp, rồi tới tập đứng dưới nắng trời gay gắt chói chang ban trưa trong 3 tiếng, rồi lại tập đấu tay đôi với thầy mình, phải nói là lúc mới đầu vào cậu bị ăn hành ngập mặt rồi sau từ từ mới né được rồi đánh trả một hai cái nhưng toàn hụt, và phần đặc biệt nhất trong khóa huấn luyện là luyện cảnh giác.

Cậu bị đưa vào một vị diện ảo rồi phải luôn cảnh giác với tất cả dù là trai hay gái, phụ nữ hay trẻ em, người già hay thanh niên gì cũng phải cảnh giác với họ vì nếu không họ sẽ nhào vô hốt mình bất cứ lúc nào. Và khi thấy có người tiếp cận mình thì phải nghĩ xem họ tiếp cận mình vì mục đích gì vì cái gì mà họ lại gần mình. Nhất là với phụ nữ. Rồi 6 tháng kết thúc cũng tương ứng với một đêm ở ngoài và trời đã sáng. Chỉ sau một đêm Hạo Thiên từ một người không cảnh giác ai thành một người gặp ai cũng phải cảnh giác và dù quen hay không quen cũng phải cảnh giác. Và cậu sinh ra tâm lý ghét phụ nữ. [tội main nhà ta:"(]. Nhưng dù sinh ra cảm giác ghét phụ nữ cậu cũng không bị gì khi lại gần mẹ mình. Vì cậu rất thương và yêu mẹ mình rất nhiều.

Rồi khóa huấn luyện lại tiếp tục thêm 2 năm nữa. Nào là tập chạy, tập hít đất, đứng dưới trời nắng rồi lại đánh tay đôi với thầy rồi đánh với cả quân đoàn binh lính, rồi lại luyện cảnh giác, cứ như vậy qua lại với nhau khiến bây giờ Hạo Thiên như một con người hoàn toàn khác, khí chất trên người cậu thay đổi một cách chóng mặt. Bây giờ cậu có thể thay đổi cảm xúc của mình theo ý thích và cái tâm lý dị ứng phụ nữ vẫn không bỏ được.

(ở ngoài là 2 năm còn ở trong không gian của Hạo Thiên thì nhiều năm vô số kể mình làm biếng tính nên không ghi ra)

Bây giờ Đường Hạo Thiên cũng đã 5 tuổi cũng đã cao hơn được một chút nhưng khuôn mặt non nớt với đôi mắt to tròn màu xanh biển long lanh và mái tóc dài ngang lưng màu đỏ rực như ánh bình minh cùng làn da trắng nõn thì vẫn vậy khuôn mặt vẫn như xưa vẫn khuôn mặt như búp ra sữa của mình khiến bao người phải mềm lòng trước vẻ đáng yêu của cậu.

Hiện tại cậu đang ở trong phòng mình và đang trò chuyện với tiểu Siêu thông qua tâm trí. Cậu muốn biết mình đã thay đổi ra sao trong 2 năm nên đã hỏi tiểu Siêu và một bảng thông tin xuất hiện trước cậu

[Bảng thông tin

Kí chủ: Đường Hạo Thiên

Tuổi: 5

Điểm kinh nghiệm 0/20000

Cấp: 27

MN: 27800

Nguyên tố thiên phú: thủy, hỏa, thổ, phong, hắc, quang, không gian

Thú cưng: chưa có

Nghề: kiếm, võ, y thuật,.... v.v

Thiên phú:10/10

Thể lực:10/10

Tổ chất cơ thể: SSS

Khả năng tiếp thu: 9/10

Mị lực: 8/10

Khóa huấn luyện: huấn luyện với thầy Thiên Vũ Phong

Kĩ năng hệ: hỏa cầu lv 4, thủy cầu lv 4, phong nhận lv 5, chữa thương lv 3, hắc cầu lv 6, toàn phong quyền lv 3, hỏa thiên cước lv 5, ám long lv 3, thâm băng lv 5

Thông thạo nguyên tố kĩ năng: Hoán chuyển lv 5

Vật phẩm: giày gia tốc lv 4

Money: 1000 tinh (1 linh tệ = 100 tinh tệ = 1000 kim tệ)

Nhiệm vụ: xuất hiện ngẫu nhiên]

" Ohhh chỉ số không tệ tí nào " Hạo Thiên cười với khuôn mặt hài lòng sau khi xem bảng thông tin của mình.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Tiến tới học viện Hoàng Long (2)

Hạo Thiên tăng cấp nhanh, nhiều kĩ năng và nhiều tiền như vậy là do trong khi đi đánh quái trong kì huấn luyện kiếm được. Tiểu Siêu thấy khuôn mặt đang mỉm cười của cậu cũng cảm thấy vui lây.

Tiểu Siêu thấy Hạo Thiên đang suy nghĩ rồi cũng không làm phiền cậu mà ngồi im. Rồi chợt Hạo Thiên hỏi " này tiểu Siêu cậu hóa thực thể được không vậy? "

Bất ngờ trước câu hỏi của Hạo Thiên, tiểu Siêu trả lời " được thưa cậu chủ nhưng để làm gì ạ?"

"Vậy được từ bây giờ người sẽ hóa thực thể và ra ngoài hầu cận bên ta." Hạo Thiên cười nói với tiểu Siêu

" nhưng không thể ở đâu ra bỗng nhiên xuất hiện được một đứa trẻ ạ"

" không cần lo lắng ta sẽ giả vờ ra ngoài chơi rồi nói dối với cha mẹ ta là ta nhặt được người ở ngoài đường. Vậy thôi bye nhá ngày mai sẽ thực hiện kế hoạch."

"Khoan đ...." tiểu Siêu còn chưa nói hết câu thì Hạo Thiên biến mất khỏi không gian này.

Lúc này trong phòng của Hạo Thiên đã có người. Đó chính là cậu, cậu đang ngồi bên ô cửa sổ nhìn ra phía ngoài cửa và mái tóc dài màu đỏ của cậu bay phấp phới sau lưng cùng đôi mắt màu xanh biếc long lanh nhìn ra phía xa. Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ và một thị nữ bước vào nói" thưa cậu chủ, lão gia có việc cần gấp ngài ạ"

" Oh được rồi ta sẽ đến ngay"

" Vâng thưa cậu chủ, tôi xin phép đi ạ"

" Được " Hạo Thiên trả lời rồi đứng dậy ra khỏi phòng hướng đến phòng gia gia của mình. Cậu nghĩ trước giờ gia gia có bao giờ gọi cậu lại phòng đâu toàn chủ động tới tìm mình mà sao bây giờ lại gọi đến phòng gia gia, chắc chắn có chuyện gì rồi. Cậu vừa đi vừa nghĩ rồi đến phòng gia gia của mình. Đến trước cửa phòng cậu không có cảm giác gì lạ rồi mở cửa bước vào và bỗng nhiên

"Bụp"

" Tèn tèn bất ngờ chưa cháu trai của ông" gia gia của cậu- Đường Thiên Bảo cười nói khi cậu bước vào phòng rồi bị dính chiêu của ông cậu

Hạo Thiên thờ ơ rồi trả lời ông cậu " bất ngờ ạ"

"thôi đi, ông thấy cháu chả bắt ngờ gì cả" thấy thái độ của cháu mình Đường Thiên Bảo cảm thấy mất hứng rồi lại ghé ngồi xuống

" chắc vậy ạ. Mà hôm nay ông gọi cháu đến đây có chuyện gì không ạ" Hạo Thiên trả lời lại ông mình rồi hỏi

" À hôm nay ông gọi cháu đến đây vì chuyện đi học ấy mà. Nay năm cháu cũng 5 tuổi rồi nên đi học rồi"

"Đi học ạ? Cũng được ạ" Hạo Thiên trả lời lại ông mình với một khuôn mặt không mấy hứng thú

" Vậy đây là tất cả những trường danh tiếng trong Thiên Vũ đại lục cháu hãy chọn cho mình một trường đi" vừa nói Đường Thiên Bảo vừa lấy ra một xấp giấy đưa cho Hạo Thiên

" cháu thì thế nào cũng được ạ. Ông chọn giúp cháu đi"

" Oh là cháu nói đấy nhé không được hỏi hạn đấy"

" Vâng ạ"

Đường Thiên Bảo coi qua coi lại xấp giấy và cuối cùng lấy ra một tờ trông số đỏ đưa cho Hạo Thiên rồi nói" ông cảm thấy trường này là tốt nhất cho cháu đấy. 7 ngày nữa cháu sẽ lên đường tới học viện Hoàng Long để báo danh thi vào trường. Bây giờ cháu có thể đi về phòng chuẩn bị trước cho chuyến đi"

" vâng ạ. Tạm biệt ông chúc ông một ngày tốt lành ạ" Hạo Thiên vừa cười vừa chào ông mình rồi đi ra khỏi phòng

"Haizz một thật đấy. Nay, tiểu Siêu bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu kế hoạch luôn" Hạo Thiên nói với tiểu Siêu thông qua tâm trí mình rồi chạy một mạch ra khỏi nhà và đi trên phố mấy vòng rồi lại vòng về nhà và đang vác trên mình một cậu nhóc có mái tóc màu xanh biển giống màu mắt của cậu và đôi mắt đang nhắm lại trong bộ đồ rách nát. Và đó không ai khác chính là tiểu Siêu, w người đã dựng lên vở kịch này nhằm đánh lừa mọi người là tiểu Siêu chỉ là một cậu nhóc do Hạo Thiên nhặt được đem về và khi cậu vác tiểu Siêu vào đến trong nhà thì thấy có mẹ mình đang đứng đấy. Khi Vương Thiên Nhi thấy con mình vào nhà và đang vác theo một cậu nhóc thì lại gần hỏi " Ai đây con?"

"Một cậu nhóc con nhặt được trên đường ạ, từ hôm nay mẹ cho cậu ấy ở lại hầu bên con nha" Hạo Thiên cười rồi nói với mẹ mình thể hiện ra khuôn mặt đáng yêu vô cùng làm mẹ cậu không nỡ từ chối rồi nói " được thôi con có thể giữ cậu ấy bên người. Vậy bây giờ con hãy nhờ quản gia tắm rửa thay đồ cho cậu ấy đi nhé "

"Vâng ạ, con đi đây." Hạo Thiên cười rồi lại hôn mẹ cậu một cái và chạy đi nói quản gia tắm rửa thay đồ xong rồi bảo cậu nhóc lên gặp cậu

Sau khi xong xuôi, tiểu Siêu lên trước phòng của Hạo Thiên rồi gõ cửa nói" tôi vào nhé cậu chủ"

" Được" xong tiểu Siêu bước vào và bây giờ cậu là một cậu nhóc 5 tuổi bằng với Hạo Thiên với mái tóc xanh biển dài ngang lưng và đôi mắt màu đỏ giống với màu tóc của Hạo Thiên. Hai người có mái tóc và màu mắt hoàn toàn trái ngược nhau, chỉ có vóc dáng là giống nhau cả về độ đáng yêu lẫn độ lạnh lùng, thờ ơ với người khác. Nhưng tiểu Siêu so về nhan sắc và các điều trên đều kém Hạo Thiên một bậc.

" Ohhh trông hợp với cậu quá nhỉ ^^ " Hạo Thiên nói với tiểu Siêu với một khuôn mặt đáng yêu vô cùng. " Vậy bây giờ chúng ta sẽ chuẩn bị cho chuyến đi vào 6 ngày nữa, cậu sẽ đi với tôi"

" chúng ta sẽ đi học sao thưa cậu chủ"

" Đúng vậy đấy ^^ "

" Vậy tôi sẽ đi chuẩn bị ngay" tiểu Siêu nói rồi quay đi chuẩn bị

Rồi chợt Hạo Thiên hỏi tiểu Siêu" này tiểu Siêu bây giờ cậu cấp bậc gì vậy có thể cho tôi xem không "

" được chứ thưa cậu chủ" tiểu Siêu đáp rồi một bảng hiện ra giữa không trung trước mặt Hạo Thiên

[bảng thông tin

Tên: tiểu Siêu

Tuổi:5

Cấp: 22

MP: 23900

Nguyên tố thiên phú: thủy, hỏa

Thiên phú:9/10

Thể lực:9/10

Tổ chất cơ thể: SS

Khả năng tiếp thu: 8/10

Mị lực:7/10

Robot: 12 bắt đầu

Phi công:12 bắt đầu

Kĩ năng hệ: thủy cầu lv4, băng thương lv 5, hỏa cầu lv4, hỏa ảnh lv3

Vật phẩm: giày gia tốc lv 3]

" này tất cả đều thua một bậc cả à" Hạo Thiên sau khi thấy bảng thông tin của tiểu Siêu thì hỏi

"Vâng ạ và cấp của tôi sẽ luôn luôn thua cậu 5 cấp"

"Ohhh, vậy thôi đi chuẩn bị cho chuyến đi nào "

"Vâng"

6 ngày sau đó tiểu Siêu và Hạo Thiên lúc nào cũng đi chung với nhau mọi lúc mọi nơi và bất cứ lúc nào. Khi thấy trong nhà lại có thêm một cậu nhóc dễ thương nữa thì ai cũng vui vẻ hẳn lên và khi có ai đó lại gần và tiếp xúc với 2 cậu thì luôn có 1 cảm giác dễ chịu vô cùng. Và bây giờ đã tới ngày 2 người đi nên ai cũng buồn nhất là cha và mẹ cậu.

Cả nhà đứng trước cửa tiễn cậu đi và cậu chạy lại ôm mẹ và cha của mình hôn hai người và nói lời tạm biệt. Lúc này cha cậu nói " con sẽ ở đó cho đến khi nào có việc cần về nhà mới về nếu không thì thôi nghe rõ chưa"

"Vâng ạ" Hạo Thiên trả lời. Gì đây trời, tính đuối đi luôn hay gì đây cha gì kì vậy trời.

" con đi đường vui về" mẹ cậu nói và chào tạm biệt cậu. Hai người, Hạo Thiên và tiểu Siêu bước lên xe bay C-07 và đi đến học viện Hoàng Long.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Bạn cùng phòng

Học viện Hoàng Long là học viện dành cho tất cả mọi người dù là gia tộc nhỏ hay lớn, nghèo hay giàu gì cũng được vào học nhưng với điều kiện là phải đậu khảo hạch. Học viện chia làm 3 khu, khu thường dân, khu thiên tài và khu đặc biệt trong đó khu đặc biệt là được đối đãi và được hưởng những quyền lợi tốt nhất từ nhà trường. Khu đặc biệt là nơi tụ tập của những thiên tài trong thiên tài và chỉ có một lớp, lớp chỉ nhận 30 thành viên. Còn khu thiên tài thì có 4 lớp chia làm lớp 1A, B, C và D mỗi lớp 25 người và khu thường dân cũng có 4 lớp giống khu thiên tài và mỗi lớp có 40 người. Tất cả những lớp dưới lớp đặc biệt đều phải cuối đầu trước lớp đặc biệt(hay còn gọi là lớp Vip, ghi tắt là V), ví dụ như nếu là người lớp thường dân hay lớp thiên tài thì dù có lớn tuổi hơn những người lớp V thì cũng phải cuối đầu trước họ. Đó là sự đối xử đặc biệt dành cho những người lớp V.

Lúc này đứng trước cổng học viện Hoàng Long có 2 đứa bé, đó là Đường Hạo Thiên và tiểu Siêu trong bộ vest đen. Hai người bây giờ phải nói là siêu cute trong bộ vest đen này và gây được sự chú ý của rất nhiều người, nhiều người khi 2 cậu như muốn bay lại ôm 2 người và nựng nựng vì sự dễ thương của 2 người. Hạo Thiên có vẻ cảm giác được điều này nên đã nhanh chóng kéo tiểu Siêu vào trường và báo danh. Học viện này học từ lớp 1 cho đến lớp 12 và mỗi năm sẽ phân lại lớp qua cuộc thi trên võ đài bất kể độ tuổi.

Hai người báo danh xong thì sẽ về kí túc xá và đợi cho đến ngày mai vì bây giờ chưa tới ngày khảo hạch nên có rất ít người và cuộc khảo hạch sẽ diễn ra vào ngày mai nên hai người đã về KTX của trường và đánh một giấc tới sáng hôm sau.

Sáng hôm sau, cuộc khảo hạch bắt đầu và Hạo Thiên đã dặn tiểu Siêu rằng nhất định phải vào được lớp đặc biệt vì một nguyên do rất đơn giản là cậu không muốn phải cuối đầu trước người khác.

Hai người đi thi và cuộc thi có 4 vòng thi, vòng thứ nhất là nâng đá, thứ hai là sức chịu đựng, thứ ba là thi về trí thông minh và cuối cùng là đo sức mạnh qua cầu đo sức mạnh D-75. Và tất cả vòng thi 2 người đều hoàn thành rất tốt. Sau khi cuộc thi kết thúc thì tất cả thí sinh phải chờ 2 tiếng sau thì mới có kết quả. Trong thời gian 2 tiếng thì Hạo Thiên ngồi đọc thêm sách về các hệ nguyên tố còn tiểu Siêu thì đi thăm dò các thí sinh xem họ có năng lực như thể nào cis cản trở hay không. Và thời gian 2 tiếng kết thúc bảng kết quả được công bố và hai người Hạo Thiên được học lớp đặc biệt, và Hạo Thiên là

người có số điểm tuyệt đối còn tiểu Siêu thì xếp thứ 2 sau cậu còn lại ra sao thì 2 người mặc kệ và thu xếp về khu KTX dành cho lớp V.

KTX của lớp V có 3 tầng, tầng 2 của trai và tầng 3 của gái còn tầng 1 thì là phòng ăn. Mỗi phòng KTX có 3 phòng: phòng ngủ, nhà tắm và phòng khách. Mỗi phòng KTX thì rất rộng như một căn nhà vậy, phòng ngủ có giường đôi và có tổng cộng 4 giường đôi. Hai người Hạo Thiên và tiểu Siêu được sắp vào phòng số 1 ở tầng 2 của KTX. Do 2 cậu đến sớm nên giờ chưa có ai trong khu KTX này cả, Hạo Thiên chọn nơi có tầm nhìn đẹp nhất trong phòng ngủ và chọn giường ở đó làm giường mình. Cậu ngủ ở trên còn tiểu Siêu ngủ ở dưới.

Sáng sớm hôm sau, 2 cậu thức dậy nhưng chưa đi học vì sau cuộc khảo hạch học sinh được nghỉ 2 ngày. 2 cậu ngồi trong phòng, Hạo Thiên và tiểu Siêu đều ngồi đọc sách trong phòng, Hạo Thiên đọc sách về các hệ của mình còn tiểu Siêu thì đọc tiểu thuyết các loại vì quá chán không có gì làm. Bỗng tiểu Siêu nói "tôi ra ngoài dạo chút nha cậu chủ"

"Được thôi người đi đi, nhớ về sớm đấy" Hạo Thiên đáp với nụ cười trên môi và lại quay qua đọc tiếp cuốn sách còn đang dở.

Sau khi tiểu Siêu đi được khoảng 20 phút có có người vào phòng. Đây là 1 cậu nhóc có mái tóc vàng lóng lánh cùng đôi mắt màu tím trong cũng khá nổi bật cùng với khuôn mặt đáng yêu của cậu. Cậu nhóc bước vào phòng thì thấy người và cũng cúi đầu chào rồi cười nói "Xin chào cậu, mình là Hàn Minh Kỳ. Mong được giúp đỡ."

"Chào, tôi là Đường Hạo Thiên." Hạo Thiên liếc mắt nhìn cậu nhóc một cái rồi thờ ơ trả lời.

"Tớ cứ tưởng hôm nay mình là người đến sớm nhất rồi chứ, không ngờ cậu lại đến sớm hơn cả mình. Cậu đến đây từ bao giờ vậy" Hàn Minh Kỳ chọn lấy cho mình một chiếc giường rồi ngồi xuống và cười nói vui vẻ

"Sau hôm thi xong là tôi ở đây." Vẫn thái độ thờ ơ lạnh lùng Hạo Thiên nói

"Sớm như vậy, cậu không về nhà báo cho bố mẹ sao.?" Minh Kỳ ngạc nhiên hỏi

"Không, trước khi đến đây họ quảng cho tôi cái vali rồi bảo khi nào có việc mới về không thì thôi"

"Lạnh lùng thế" Minh Kỳ nói

Sau đó 2 người ai làm việc nấy rồi 5 phút sau lại có thêm 2 cậu nhóc nữa bước vào căn phòng. Hai cậu nhóc này có tướng mạo giống nhau y đúc chỉ có đôi mắt là khác màu, một người có đôi mắt màu xanh lá cây và một người có đôi mắt màu vàng cùng một màu tóc cam và khuôn mặt giống nhau y đúc. Cậu nhóc có đôi mắt màu xanh lá cây lên tiếng nói "Chào 2 cậu, mình là Mộc Lâm và em trai mình - Mộc Sinh" Mộc Lâm chỉ vào người em trai có đôi mắt màu vàng và cả 2 cậu bé cúi đầu chào rồi cười nói.

Hàn Minh Kỳ thấy vậy cũng cười nói theo "mình là Hàn Minh Kỳ còn người đang ngồi trên giường là Đường Hạo Thiên"

2 cậu nhóc cũng kiểm cho mình một chiếc giường đôi và ngồi xuống. Sau đó lại xuất hiện thêm 2 đứa nhóc nữa, không ngờ lần này lại thêm 1 cặp sinh đôi, 2 đứa lần này là ngược lại với 2 nhóc trước, có cùng màu mắt nhưng lại khác màu tóc. Một đứa tóc màu xanh biển đứa còn lại thì màu màu đen tuyền và cùng có màu mắt tím và khuôn mặt giống nhau.

Đứa bé có mái tóc màu đen tuyền bước lên phía trước và cười nói "xin chào mọi người mình là Lư Dạ và em trai mình- Lư Vân"

Lư Dạ chỉ về phía người em mình và nói

Cả đám sau đó lại giới thiệu về nhau và nói chuyện cười đùa với nhau một cách vui vẻ.

Lại một lúc sau nữa cỡ khoảng giữa trưa thì có thêm một đứa bé nữa xuất hiện. Cậu nhóc có làn da trắng, khuôn mặt hơi kiêu ngạo và mái tóc màu trắng cùng đôi mắt màu vàng sáng long lanh. Cậu nhóc bước vào phòng với khuôn mặt vênh vào vào thái độ kiêu ngạo của cậu rồi nói "tôi là Trần Thống Trung, từ đây tôi sẽ là lão đại của phòng này."

"Không thể chấp nhận được, cậu dựa vào đâu mà đòi làm lão đại của phòng này." Hàn Minh Kỳ đứng lên phản bác

"Đúng đấy, cậu dựa vào đâu chứ." 2 cặp anh em sinh đôi cũng nói

"Dựa vào thực lực mạnh" Trần Thống Trung nói với vẻ mặt kiêu ngạo

Sau đó cậu quét mắt cả gian phòng và nhìn thấy Hạo Thiên, thấy chỗ giường ngủ đó là nơi có phòng cảnh đẹp nhất và chỉ vào cậu rồi nói "cậu kia, xuống đi, từ đây chỗ này sẽ là chỗ ngủ của tôi."

Hạo Thiên im lặng và không nói gì vẫn cứ đọc sách không thèm chú ý đến cậu ta, vì đối với Hạo Thiên cậu ta chỉ là sâu bọ không hơn không kém. Cả đám trẻ thấy Trần Thống Trung bị Hạo Thiên bơ đẹp như vậy che miệng cười nói "lão đại" của chúng ta bị bơ rồi kia. Hahaha"

"Này, bây giờ ta đếm đến 3 mà người không xuống thì đừng trách ta." Trần Thống Trung giận dữ nói

"1...2...3...đã người không xuống thì đừng trách ta" nói xong, Trần Thống Trung xông lên về phía Hạo Thiên

Bỗng nhiên, cửa phòng bật mở và 1 bóng người phi lên đánh về phía Trần Thống Trung làm cậu té nhào xuống đất.

Trần Thống Trung bị đánh té nhào xuống đất thì nhanh chóng bật dậy và nói "ngươi là ai và dám đánh lên ta"

Bóng người xông lên đánh Trần Thống Trung không ai khác chính là tiểu Siêu. Cậu đứng đối diện Trần Thống Trung và nói "ta không đánh lên ngươi là do ngươi quá yếu mà thôi với lại ai bảo ngươi xông lên đánh cậu chủ ta"

"Thôi được rồi tiểu Siêu so đo với hạng sâu bọ đó làm gì cho mệt. Và mừng ngươi trở về." Hạo Thiên im lặng này giờ cũng mở miệng nói và khi đám nhóc nghe được tiếng của Hạo Thiên thì chúng tưởng như đang nghe một tiếng nhạc nào đó êm tai đến lạ lùng.

"Cái gì, sâu bọ. Ngươi dám nói ta là sâu bọ." Trần Thống Minh giận dữ quát lớn

"Vâng ạ, tôi về rồi đây thưa cậu chủ" Tiểu Siêu không thèm để ý tới Trần Thống Trung mà quay qua nói với Hạo Thiên.

Đám trẻ thấy như vậy cũng cười lẫn lộn do Trần Thống Trung bị bọ đẹp. Hàn Minh Kỳ đứng ra giữa đám trẻ và nói "nếu bây giờ cậu muốn so xem ai là lão đại thì ta ra sân đấu đi, chúng ta đấu xem ai thắng sẽ làm lão đại"

Nghe được lời đề nghị Hạo Thiên thấy cũng hứng thú nên đã nói "được thôi chúng ta ra đấu trường. Đi nào tiểu Siêu"

[ting. Kích hoạt nhiệm vụ: trở thành lão đại của phòng số 1. Phần thưởng: Đại hòa cầu, thuốc tăng exp lv 2 x3. Thất bại: trừ của kí chủ 3 cấp bậc]

Ohh phát động nhiệm vụ luôn à. Hay đấy chứ. Đám nhóc này chết chắc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Boss phòng số 1

Giữa trời nắng ban trời có 1 đám nhóc 8 người đang đứng trên võ đài. Đám nhóc đưa ra luật là sẽ bốc thăm thi đấu với nhau. Xong sẽ chọn ra 4 người thắng và 4 người thua lại bốc thăm thi đấu giữa người thắng với người thắng và người thua với người thua sau đó lại đấu và cuối cùng chọn ra lão đại, nhị và tam....vv. Bốc thăm xong những người sẽ thi đấu với nhau:

+ Tiểu Siêu vs Trần Thống Trung

+ Hàn Minh Kỳ vs Đường Hạo Thiên

+ Mộc Lâm vs Lưu Dạ

+ Mộc Sinh vs Lưu Văn

Trận đầu tiên, tiểu Siêu vs Trần Thống Trung. Thống Trung xông lên trước và đánh về phía tiểu Siêu nhưng cậu đã tránh được trong chớp mắt. Sau đó dòn một chưởng nhẹ và lưng cậu ta đánh bay khỏi võ đài, vậy là tiểu Siêu thắng.

Trận thứ 2, Hàn Minh Kỳ vs Đường Hạo Thiên. Hàn Minh Kỳ là một người thiên về sức mạnh nhiều hơn trí óc nên mới đây vô cũng xông lên đánh về phía Hạo Thiên. Hạo Thiên trong đầu lúc nào cũng nghĩ rằng phải nhẹ tay thôi, nhẹ tay thôi không kéo chúng bị thương lại phiền. Hàn Minh Kỳ đánh về phía Hạo Thiên nhưng cậu không tránh mà đánh tay về phía trước và thế là "vèo" và "đùng" một cái, Hàn Minh Kỳ bay ra khỏi võ đài và đụng vào một chiếc ghế gần đó nhưng cậu nhanh chóng đứng dậy và hô to "cậu mạnh thật đấy, đòn lúc này tớ đã dùng toàn lực rồi mà vẫn không làm cậu nhúc nhích được miếng nào cả" Minh Kỳ cười nói với Hạo Thiên. Nhưng lúc này Hạo Thiên thì trong lòng là to không xong rồi lỡ tay mất tiêu rồi.

Những đứa trẻ sau khi xem xong cảnh Minh Kỳ bị đánh bay thì lòng ngưỡng mộ và hiếu kì của đám nhóc lại dâng cao.

Những trận đấu tiếp theo không diễn ra nhanh như của Hạo Thiên và tiểu Siêu mà mỗi trận kéo dài khoảng 5, 10 phút gì đó. Và trận đấu giữa những người thắng và thua lại tiếp tục và bây giờ là lúc chọn ra lão đại và lão nhị. Trận chiến giữa tiểu Siêu và Hạo Thiên. Bọn nhóc rất mong chờ trận chiến này nên đã im lặng chờ xem

Trận đấu bắt đầu, tiểu Siêu xông tới và đánh về phía Hạo Thiên, nhưng Hạo Thiên đã né kịp và tung đòn lại về phía tiểu Siêu. 2 người đánh rồi lại né nhưng Hạo Thiên luôn luôn nhìn hơn một bậc. Lần này tới lượt Hạo Thiên xông lên và tung một cú đá về phía tiểu Siêu nhưng không may là cậu né không kịp và bị đá bay ra khỏi võ đài. Vậy là Hạo Thiên đã trở thành lão đại và hoàn thành nhiệm vụ của mình. [ting. Chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ nhận được kĩ năng đại hòa cầu, thuốc tăng exp lv2 x3.]

Bây giờ trình tự trong phòng số 1 là Đường Hạo Thiên - lão đại, tiểu Siêu- lão nhị, Hàn Minh Kỳ- lão tam, Mộc Lâm- lão tứ, Trần Thống Trung- lão ngũ, Lưu Dạ- lão lục, Mộc Sinh- lão thất và cuối cùng là Lưu Văn- lão bát cũng là tiểu đệ trong phòng.

Sau khi sắp xếp xong thì tất cả về phòng ở KTX. Đám trẻ thay phiên nhau tắm rửa rồi cùng ngồi nói chuyện với nhau. Hạo Thiên ngồi trên giường mình

đọc sách đợi đám trẻ xong xuôi rồi cậu mới đi tắm. Khi cậu tắm xong ra thì thấy đám trẻ đang đứng ngoài cửa và tiểu Siêu nói "Đám nhóc đang đợi cậu đi ăn đây cậu chủ"

"Được rồi, ta đi thôi nào" Hạo Thiên nghe tiểu Siêu nói vậy cũng trả lời

Tất cả ra khỏi phòng và xuống lầu 1, lầu 1 là phòng ăn của cả KTX lớp V. Đám nhóc ngồi xuống bàn và gọi thức ăn. Sau khi ngồi xuống, Hàn Minh Kỳ nói "Boss này, cậu có địa vị gì trong Đường gia vậy."

"cái gì cậu ấy là người của Đường gia" cả đám nhóc nghe Hàn Minh Kỳ nói Hạo Thiên là người của Đường gia thì nhao nhao cả lên. Phải biết Đường gia là đại gia tộc ở Thiên Vũ đại lục và là gia tộc đứng đầu trong 5 gia tộc Hàn gia, Mộc gia, Lưu gia và Trần gia. Nên bọn trẻ nhao nhao cả lên là chuyện đương nhiên.

Hàn Minh Kỳ thấy đám trẻ nhao nhao cả lên nên lên tiếng nói "Chẳng lẽ các cậu không biết, chẳng phải lúc mới vào đã giới thiệu rồi sao."

"Làm gì có cậu chỉ nói cậu ấy tên là Hạo Thiên thôi" Lưu Văn mở miệng phản bác lại

Hàn Minh Kỳ nghe vậy chợt nhớ ra là mình chưa nói nên nói xin lỗi "Ohh tớ quên mất xin lỗi nhé ^^" "

"Mà cậu có địa vị gì trong Đường gia vậy Boss" Hàn Minh Kỳ hỏi

"Tôi là Đường gia Đại thiếu gia - Đường Hạo Thiên" Hạo Thiên trả lời bọn trẻ

"Oh vậy cậu là con của Đại tướng quân - Đường Thiên Long?" Mộc Lâm nói

"Đúng vậy" Hạo Thiên đáp

Trong khi bọn trẻ nói thì thức ăn đã được bưng ra và đặt trên bàn, đám nhóc lấy phần của mình và cùng nhau ăn. Trong lúc đang ăn tiểu Siêu nói "cậu chủ, tối nay thầy Vũ Phong dặn phải vào luyện tập tiếp."

"Cái gì luyện nữa sao" Hạo Thiên nghe xong thì kinh ngạc nói

"Đúng vậy đấy ạ"

"ôi trời, mới nghỉ được có mấy ngày mà" Hạo Thiên thở dài nói

Đám nhóc thấy Boss mình nói gì tới chuyện luyện tập thì nhao nhao hỏi "cậu luyện tập gì vậy Boss"

"Các cậu không cần để ý tới đâu" Hạo Thiên đáp lại bọn nhóc

"sao vậy, nói nghe đi mà Boss" sau khi Mộc Sinh vừa dứt lời thì đáp trả lại là một cái trừng mắt của Hạo Thiên. Thấy vậy cũng không hỏi nữa mà im lặng ăn

"Này, lão nhị cậu cứ gọi Boss là cậu chủ không lẽ cậu là người theo hầu cậu ấy." Hàn Minh Kỳ thấy không khí có chút khó chịu nên đã đổi đề tài nói

"Đúng vậy" tiểu Siêu đáp lại bằng 1 câu ngắn gọn súc tích

Sau bữa ăn đám trẻ về phòng và ngủ còn Hạo Thiên lại tiếp tục đọc sách về hệ nguyên tố. Tối tới, cậu đi dạo cùng đám trẻ 1 chút và về ngủ sau buổi đi dạo. Hạo Thiên trước khi vào không gian của mình thì có viết một lá thư để là tối sẽ đi luyện tập tới chiều ngày mai tôi sẽ về. Vậy là cậu và tiểu Siêu bước vào không gian của cậu.

Lúc này, không gian như một ngôi nhà vậy. Giữa nhà có 1 bộ ghế sofa và có một người đàn ông đang nằm trên ghế và có một quyển sách đang mở đặt trên mặt ông, mái tóc dài màu tím xòa ra. Thầy Vũ Phong sau khi cảm nhận được khí tức của Hạo Thiên trong không gian thì lấy cuốn sách ra khỏi mặt và nói "chào con, Hạo Thiên nghỉ mấy ngày vậy là quá đủ rồi bây giờ hãy bắt đầu bài luyện tập địa ngục nào" khúc đầu thì nhẹ nhàng chào khúc sau thì mang theo một giọng nói gian xảo đến đáng sợ.

"Vâng ạ" Hạo Thiên nghe được giọng nói cũng sờn cả tóc gáy

Rồi tất cả bước vào phòng huấn luyện, Thiên Vũ Phong thì đứng trên một ngọn núi cao và nhìn xuống chỗ Hạo Thiên đang đứng là một chỗ bằng phẳng không có đá gồ gề. Thiên Vũ Phong nói "bây giờ con sẽ đấu với một đội quân zombie và sau mỗi đợt zombie sẽ được nâng lên 1 cấp bậc và cuộc huấn luyện sẽ kết thúc sau 10 đợt tấn công của zombie"

"Rõ ạ" Hạo Thiên đáp

"Nhớ cẩn thận đấy vì lần này bị thương là ở ngoài thực tế con cũng sẽ bị thương đấy" Thiên Vũ Phong cảnh báo nói với Hạo Thiên

Có chuyện này nữa sao trời. Nào giờ có đâu sao giờ lại có chứ, trời ơi là trời. Nghe được lời cảnh báo của thầy Vũ Phong Hạo Thiên sầm mặt lại. Và zombie xuất hiện từ bao giờ và đang đi về phía cậu với tốc độ chậm vô cùng. Hạo Thiên thấy những con zombie thì buồn nôn vô cùng vì sự tởm lợm của chúng nhưng Hạo Thiên nhanh chóng hồi phục tinh thần và bắt đầu đánh, cậu đánh rồi lại né đánh hết đợt này đến đợt khác và tất nhiên không thể tránh

khỏi bị thương hay xây xát ngoài da. Đánh hết 10 giọt là cậu té nằm trên mặt đất vì quá mệt.

Thiên Vũ Phong thấy Hạo Thiên hoàn thành nhiệm vụ mà không bị thương gì nặng cũng rất hài lòng vì thành tích này. Phải biết mỗi một giọt zombie lại được nâng cấp và cũng có được các hệ nguyên tố kỹ năng nhưng Hạo Thiên đã hoàn thành tốt và chỉ trong thời gian ngắn. Bây giờ đã là giữa trưa, Thiên Vũ Phong bay xuống bế Hạo Thiên lên và đưa cậu ra khỏi phòng huấn luyện và cũng đích thân tắm rửa thay đồ cho cậu ta. Mặc cho cậu ta một chiếc áo khoác dài tay bên ngoài và bên trong là một chiếc áo sơ mi trắng cùng chiếc quần dài màu đen.

Sau đó băng bó vết thương cho cậu và Vũ Phong đặt cậu nằm trên chiếc ghế sofa giữa phòng còn mình thì ngồi đọc sách ở ghế đối diện cùng với tiểu Siêu. Hạo Thiên đánh một giấc tới chiều và thức dậy thì thấy cả người mình sạch sẽ và các vết thương đã được xử lý. Biết là Vũ Phong đã giúp cậu nên cậu nói "cảm ơn thầy ạ" Hạo Thiên nở nụ cười tươi trên môi và nói

"Không có gì, tối nay mai em phải tiếp tục tới luyện tập đấy và bây giờ thì có thể đi" Vũ Phong vừa đọc sách vừa nói

"Vâng ạ" Hạo Thiên nói với Vũ Phong rồi quay sang nói với tiểu Siêu "Đi thôi nào tiểu Siêu"

"Vâng ạ"

"Chào thầy con đi" Hạo Thiên nói xong rồi cùng biến mất khỏi không gian cùng với tiểu Siêu và xuất hiện giữa phòng KTX của mình. Lúc này trong phòng tụ tập tất cả đám trẻ đang nói chuyện với nhau và chợt cậu với tiểu Siêu xuất hiện bất ngờ làm bọn trẻ giật mình.

"Tại sao Boss tự nhiên lại xuất hiện giữa phòng vậy?" Trần Thống Trung chỉ tay về phía Hạo Thiên và nói. Trần Thống Trung sau khi chứng kiến được thực lực của Hạo Thiên thì đã sinh ra lòng ngưỡng mộ cậu ta và tất cả bọn nhóc cũng vậy.

Ấy chết chưa, quên là buổi chiều chúng thường ở trong phòng nói chuyện với nhau. Hạo Thiên thở dài nói "tôi trong không gian của tôi ra và xuất hiện ở đây"

"Boss có hệ không gian sao. Nghe nói ở Thiên Vũ đại lục này chỉ mới có 1 người hệ không gian thôi vậy Boss là người thứ 2 có hệ không gian rồi" Trần Thống Trung nói với giọng điệu hưng phấn

"Ách... thôi được rồi đừng bàn nữa bây giờ tôi mệt rồi đi ngủ đây" Hạo Thiên nói với bọn nhóc.

"Này Boss sao lại có nhiều vết thương vậy" Hàn Minh Kỳ nói

"Do luyện tập thôi, đến sáng hôm sau sẽ hết các cậu nghỉ sớm đi mai còn đi học nữa." Hạo Thiên đáp lại

"Vâng vâng" bọn nhóc nhao nhao trả lời

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Đường Minh Thi

Sáng hôm sau, Hạo Thiên đặt báo thức dậy sớm và cậu cùng với tiểu Siêu vệ sinh cá nhân xong xuôi chuẩn bị đi thì Hạo Thiên chợt nghĩ mình là boss của bọn nhóc mà không kêu bọn nhóc dậy thì có ổn không vậy ta, thôi thì đành phải kêu tụi nhóc dậy thôi. Hạo Thiên lấy báo thức ra và vặn hết âm ly còn cậu và tiểu Siêu thì đeo tai nghe và bật báo thức lên. Báo thức bật hết âm ly vang rền cả phòng làm bọn nhóc giật mình chuôm dậy, sau khi tất cả đã dậy rồi thì Hạo Thiên nói "dậy đi rồi cùng đi ăn sáng và đi dự lễ khai giảng"

"Oáp,...vâng vâng" bọn nhóc vừa ngáp vừa trả lời Hạo Thiên. Sau khi tất cả đã xong xuôi thì Hạo Thiên nói "đi nào mọi người"

Tất cả cùng ra khỏi phòng và xuống lầu 1 nơi là phòng ăn của lớp V. Gọi xong thức ăn thì tất cả đi lại bàn ngồi và Hàn Minh Kỳ nói "tất cả vết thương của boss đã lành hẳn rồi nhì"

"đúng vậy" Hạo Thiên trả lời

"tốc độ phục hồi vết thương của boss siêu thật đấy" Trần Thống Trung nói

"đúng đấy, đúng đấy" 2 cặp anh em song sinh nói

"đừng để ý tới vết thương nữa" Hạo Thiên lạnh lùng trả lời

"sao lại không để ý được chứ, boss bị thương cơ mà, chắc chắn tụi tui sẽ lo rồi" Mộc Lâm nói với giọng lo lắng

"đúng vậy đấy boss, tụi tui lo sẽ lắm" Mộc Sinh nói

"oh, vậy thì sau này còn dài dài hầy cố mà lo nữa đi" Hạo Thiên nói với nụ cười trên môi, lần đầu có người lạ lo lắng quan tâm cậu như vậy nên cậu cũng rất vui.

Sau khi ăn xong bọn trẻ tập trung lại và đi về phía khu hội trường, nên diễn ra các hội nghị, các hoạt động văn hóa hay diễn kịch...vv. Hạo Thiên đi đầu kế tiếp là Tiểu Siêu và Hàn Minh Kỳ và cuối cùng là Trần Thống Trung và 2 cặp anh em sinh đôi. Nhóm Hạo Thiên đi giữa đoàn người đang đi về phía hội trường và bị rất nhiều ánh mắt của mọi người chú ý tới. Do nhóm Hạo Thiên quá nổi bật toàn trai đẹp cùng làn da trắng, khuôn mặt đáng yêu và vô cùng nổi bật. Ai ai khi nhóm cậu đi ngang qua cũng đều bị hấp hồn do vẻ đẹp của họ.

Trong hội trường, lớp V được xếp ngồi ở phía trên cùng gần khán đài nhất. Trong lớp V được xếp là 20 ghế ngồi phía sau, kế tiếp là 9 ghế trên và trên cùng của lớp V là ghế của người đứng đầu lớp và số ghế được xếp theo hạng trong lớp. Sau lớp V là khu thiên tài gồm 4 lớp A, B, C, D và được xếp theo hàng ngang của hội trường từ trái sang phải là D, B, A, C lớp A và B phía sau lớp V. Và cuối cùng là khu thường dân cũng được xếp theo thứ tự như khu thiên tài.

Khi nhóm Hạo Thiên vào hội trường thì thấy hội trường đã ngồi đầy người, khu thường dân đã đầy người và khu thiên tài thì cũng sắp đủ người. Chỉ có lớp V là hàng ghế gồm 20 người ngồi thì có lác đác vài người còn hàng ghế 9 người và 1 thì chưa có ai. Những người ngồi ở lớp V hàng 20 người nhìn thấy ai ở khu thường dân hay khu thiên tài cũng đều vênh váo kiêu ngạo khi nhìn họ.

Đứng trước hội trường nhìn vào, Hạo Thiên thở dài "haizzz, ngồi ở trên cùng thì làm sao mà đọc sách đây"

Bọn nhóc bước vào hội trường thì ai cũng nhìn chúng nhiều tiếng thì thầm to nhỏ

"bọn nhóc nào đây sao trong trường ta lại có bọn nhóc này"

"nghe nói năm nay trường ta nhận những tên nhóc 5 tuổi vào học đây"

"thấy cách ăn mặc của chúng chắc ở khu thiên tài rồi"

"chắc vậy đây"

Nhiều tiếng thì thầm to nhỏ nói đến đám người Hạo Thiên. Hạo Thiên nghĩ rằng chẳng phải năm nay bọn nhóc 5 tuổi thì nhiều lắm sao, sao bây giờ còn thắc mắc. Chẳng lẽ chỉ có 10 người đầu lớp V là trẻ con thôi. Nhìn về phía hàng ghế 20 người lớp V cậu thấy toàn là người khoảng 9 hay 10 tuổi trở lên. Chắc không thể nào đâu. Ngừng dòng suy nghĩ của mình nhóm cậu tiếp tục đi về phía chỗ của mình. Đi đến khu lớp V, Hạo Thiên dừng lại và quay sang đám nhóc rồi nói "các cậu hạng mấy trong lớp V vậy."

Tiểu Siêu:"hạng 2"

Hàn Minh Kỳ:"hạng 5"

Trần Thống Trung:"hạng 6"

Mộc Sinh:"hạng 7"

Mộc Lâm:"hạng 8"

Lưu Dạ:"hạng 9"

Lưu Vân:"hạng 10"

Ôi trời ơi, đừng như suy nghĩ của mình chứ, 8 hạng đầu đã là trẻ con rồi, haizzzz. Cơ mà hạng 3 với 4 là ai vậy nhì.

"Rồi, ok vào chỗ ngồi thôi nào" Hạo Thiên nói với bọn nhóc

Và bọn nhóc ai ở ghế nào thì vào ghế nấy ở hàng ghế 9 người lớp V đã có 7 người ngồi và hàng ghế số 1 lớp V đã có Hạo Thiên ngồi. Đám người nghị luận hồi nãy sau khi thấy nhóm Hạo Thiên ngồi vào vị trí lớp V thì ngạc nhiên vô cùng và ngạc nhiên hơn lại là 8 hạng đầu lớp V. Đám người lại tiếp tục nghị luận ầm ĩ hơn nữa

"không thể nào, có khi nào bọn nhóc đó ngồi vào nhầm chỗ không, chứ làm sao 8 hạng đầu lại là 1 đám nhóc"

"có thể lắm chứ vì là trẻ con nên chắc chúng ngồi vào nhầm chỗ thôi"

"chắc chắn vậy rồi"

"đúng đấy, chỉ là nhầm chỗ thôi, chắc chắn khi hiệu trưởng lên phát biểu và gọi người đứng đầu lên thì chúng sẽ biết chúng ngồi sai"

"đúng đấy, đúng đấy"

Nhiều lời phủ định được đưa ra vì việc 8 người đứng đầu lớp V lại là 8 đứa nhóc.

Còn khoảng 20 phút trước khi buổi lễ bắt đầu, có một thằng nhóc có mái tóc dài màu bạch kim và đôi mắt màu xanh lam rất đẹp đi về phía hàng ghế 9 người lớp V. Cậu ngồi xuống và quay mặt về phía nhóm người Hạo Thiên đang trò chuyện vui vẻ. Cậu nhóc có mái tóc dài màu bạch kim nói "xin chào các cậu mình là Đường Minh Thi, xin được giúp đỡ. "

Đám nhóc nghe vậy cũng quay qua chào hỏi và giới thiệu tên của mình, chỉ duy nhất có Hạo Thiên là vẫn chăm chú vào cuốn sách mà không nói gì.

Khi bọn nhóc nghe được Minh Thi họ Đường thù cũng kinh ngạc và Lưu Văn hỏi " cậu cũng là người của Đường gia sao"

"Cũng không hẳn"

"tại sao lại trả lời như vậy, cậu cũng họ Đường mà" Hàn Minh Kỳ nói

"Đừng đẩy cậu cùng họ với boss mà" Lưu Dạ nói

"Boss? Boss các cậu là ai vậy? " Đường Minh Thi tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi

"Boss là người đứng đầu lớp V đấy. Cậu ấy ngồi phía trên đấy" Trần Thống Trung nói

Khi Đường Minh Thi nhìn vào ghế số 1 lớp V thì cậu im lặng, đứng dậy và đi về phía ghế số 1. Mộc Lâm thấy Minh Thi đứng dậy và đi về phía Hạo Thiên thì mở miệng hỏi " cậu làm sao vậy?"

Nhưng Minh Thi im lặng và đứng phía bên trái ghế số 1 và khom lưng, tay trái để lên ngực. Lúc này, Hạo Thiên im lặng này giờ cũng mở miệng nói "mừng người trở về, Minh Thi"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Lại thêm một người nữa

"mừng người trở về Minh Thi" Hạo Thiên nói nhưng khuôn mặt vẫn không rời quyển sách

"vâng, tôi về rồi đây thưa cậu chủ" Minh Thi nói với giọng nghẹn ngào. Minh Thi được Hạo Thiên nhặt ngoài đường về năm 3 tuổi, cậu rất biết ơn Hạo Thiên vì đã cứu mang cậu, không chỉ cứu cậu mà còn cho cậu mang họ Đường, gia tộc lớn nhất của Thiên Vũ đại lục 1 trong 3 đại lục và vì những điều này mà cậu luôn luôn trung thành với Hạo Thiên, luôn cố gắng luyện tập để bảo vệ được cậu chủ của mình. Năm nay Minh Thi cũng đã được 5 tuổi, ở với nhau 2 năm nhưng Minh Thi vẫn không tài nào biết được đâu là khuôn mặt thật của Hạo Thiên nhưng dù vậy cậu cũng vẫn ở bên và luôn cố gắng để có thể có ích cho Hạo Thiên.

Minh Thi có nhiệm vụ đi làm cho Hạo Thiên và khi cậu trở về thì được tin Hạo Thiên thi vào học viện Hoàng Long nên cũng cấp tốc đi theo và vào được học viện. Cậu cũng biết Hạo Thiên được hạng đầu lớp V nhưng cậu đi tìm mãi mà không thấy Hạo Thiên đâu. Bây giờ thấy Hạo Thiên rồi Minh Thi rất mừng.

"cậu cũng là thuộc hạ của Boss sao? " Lưu Dạ hỏi

"Đúng vậy " Minh Thi cười đáp

"oh vậy là Boss có tới 8 thuộc hạ là của lớp V rồi mà lại là 8 người đầu lớp nữa chứ" Hàn Minh Kỳ nói với giọng điệu hưng phấn

" Tất nhiên rồi Boss của chúng ta phải bá như vậy chứ" Trần Thống Trung nói

" còn anh trai người đâu rồi hả Minh Thi" Hạo Thiên chen ngang vào cuộc nói chuyện của bọn nhóc và không cho chúng tiếp tục đề tài này nữa

"Vâng, anh của tôi đang vào đây ạ, chúng tôi tìm ngài suốt nhưng giờ thì thấy rồi" Minh Thi cười nói " chắc anh ấy sắp vào rồi đấy ạ"

"có thêm một người nữa à, Boss có nhiều thuộc hạ nhỉ" Mộc Sinh nói

"A, anh ấy vào rồi kìa Boss" vừa nói Minh Thi vừa chỉ về phía cửa vào hội trường và vẫy tay về phía đó. Và có vẻ như người đó đã thấy nên vội vàng chạy lại.

Người này là một người khoảng 8 tuổi, mái tóc dài màu bạch kim giống với Minh Thi nhưng đôi mắt màu vàng và nhìn tuần tú hơn rất nhiều, nếu không nhìn kĩ sẽ nhầm là anh em sinh đôi nhưng không phải chỉ có mái tóc là giống thôi. Người này chạy về phía Minh Thi một cách vội vàng và nhanh chóng đến chỗ cậu. Cậu nắm lấy 2 bả vai Minh Thi và nói" em tìm thấy cậu chủ chưa vậy hả sao bây giờ còn đứng đây cười chứ"

Minh Thi sờ lên mặt người này và nở nụ cười " anh không cần vội, em tìm thấy cậu chủ rồi, cậu ấy không sao đâu cậu ấy đây này" Minh Thi chỉ về phía ghế số 1 và nói

Khi thấy em mình chỉ về phía ghế số 1, người này đi lại và rồi lại khom lưng và tay đặt trên ngực. Lần này Hạo Thiên im lặng này giờ cũng nói " mừng người trở về, Ninh Dịch"

"Vâng, tôi về rồi đây cậu chủ" Đường Ninh Dịch cũng nghẹn ngào đáp lại giống với Minh Thi lúc này

"này anh à lại đây chơi với bọn nhóc đi đừng làm phiền cậu chủ đọc sách nữa." Minh Thi nhảy lại kéo tay của Ninh Dịch và nói

"Nhưng...."

"ngươi lại chơi với bọn nhóc đi" Ninh Dịch định nói gì nhưng Hạo Thiên lại nhảy vào và nói

"Vâng ạ"

" đây, mình xin giới thiệu đây là anh mình, Đường Ninh Dịch" Minh Thi kéo Ninh Dịch lại chỗ bọn nhóc và nói

"xin chào tôi là Đường Ninh Dịch" Ninh Dịch cũng tiếp lời nói

Bọn nhóc lần lượt giới thiệu về nhau và cùng trò chuyện vui vẻ với nhau. Mộc Lâm hỏi Ninh Dịch " cậu hạng mấy trong lớp V vậy."

"tôi hạng 3" Ninh Dịch trả lời

"Oh vậy là boss của chúng ta lại có thêm một người nữa. " Hàn Minh Kỳ nhảy vào cười nói

"không phải "lại" mà ngay từ đầu đã có rồi" Minh Thi lại nói

"Ahh đúng đấy, chúng mình mới là người đến sau" Lưu Dạ nhảy vào

Khi bọn trẻ đang cười nói vui vẻ thì hiệu trưởng đang đứng trên khán đài tự bao giờ và trong hội trường cũng đầy nghịch người. Khi hiệu trưởng cất giọng nói thì bọn nhóc mới nhìn về phía khán đài " xin chào các em, tôi là hiệu trưởng của học viện này, tôi tên là Tống Tử Ngôn. Trong thời gian học ở học viện này mong các em hãy sống hòa thuận với nhau và luôn thực hiện tốt bốn phân của một người học sinh. Nếu tôi phát hiện ra trường hợp vi phạm thì.... Các em biết hậu quả rồi đây" lúc nói tới khúc này thì khuôn mặt hiệu trưởng hiện lên sự nguy hiểm, sát khí bắn ra khắp nơi. " Và bây giờ mời em Đường Hạo Thiên, học sinh đứng đầu lớp V lên phát biểu vài lời. "

Vị hiệu trưởng có giọng nói hơi khàn một chút nhưng khuôn mặt tuấn tú và mái tóc dài màu nâu xõa ra sau lưng cùng đôi mắt màu vàng thì vẫn luôn khiến người khác bị hấp hồn do vẻ đẹp đó. Đây là vị hiệu trưởng tài năng nhất trong lịch sử của học viện, năm nay mới 27 tuổi.

Khi nghe tới tên mình, Hạo Thiên thu cuốn sách vào không gian của mình và đứng dậy, khuôn mặt lập tức thay đổi trong chớp mắt, từ khuôn mặt thờ ơ sang khuôn mặt đáng yêu, khiến người khác phải mềm lòng vì khuôn mặt này (mặt dù bình thường khuôn mặt cũng đáng yêu rồi)

Cậu bước từng bước lên khán đài trong tiếng xôn xao nghị luận của mọi người ở dưới

"không thể nào là nó thật sao, người đứng đầu lớp V lại là một đứa nhóc"

"thật không thể tin nổi"

"ông trời ơi, thật không ngờ mình thua cả một thằng nhóc"

"mà thằng nhóc này đáng yêu thật đấy"

Mọi người nghị luận ầm ĩ cả lên. Hạo Thiên đứng trên khán đài, hơi khom lưng và rồi nói " xin chào mọi người, em tên là Đường Hạo Thiên, mong mọi người giúp đỡ trong thời gian tới. Cảm ơn mọi người rất nhiều." cậu khom lưng chào và nở nụ cười thật tươi, thật đáng yêu rồi bước xuống ghế của mình. Mọi người vỗ tay rất nhiều và còn nhiều lời ngợi khen cho cậu.

Hiệu trưởng ở một bên quan sát cũng cười, song ông ra khán đài và nói " Chúc các em có một thời gian tại học viện thật vui và tràn ngập kỉ niệm" mọi người lại vỗ tay và lần này lại lớn hơn nữa. "xong bây giờ các em có thể về và ngày mai bắt đầu tiết học đầu tiên"

Tất cả tan và rời khỏi hội trường, nhóm Hạo Thiên vẫn chậm rãi đi từ từ ra khỏi hội trường, đang đi tiểu Siêu ở một bên nói "không ngờ các bài tập của thầy Phong lại có hiệu quả như vậy, nhất là bài tập cảnh giác. Thay đổi khuôn mặt nhanh hơn cả cái chớp mắt luôn, cậu chủ của tôi giỏi thật đấy"

"ngươi không cần phải chăm chọc ta" Hạo Thiên dẫn đầu bọn nhóc vừa đi vừa nói

"Ohhh, nào có chăm chọc cậu chứ" tiểu Siêu cười nói

"thôi nào tiểu Siêu, đừng chăm chọc cậu chủ nữa" Ninh Dịch ở bên một nghe cuộc đối thoại cũng nhảy vào nói" phải nói cậu chủ là thiên tài mới đúng"

"đúng đấy, Boss của chúng ta là một thiên tài trăm năm có một. " Minh Thi ở một bên cũng nhảy vào. Vì thấy đám nhóc gọi cậu chủ của mình là boss nghe cũng hay hay nên cậu cũng đổi thử cách xưng hô

"sao lại là thiên tài được, phải là yêu nghiệt chứ vì boss quá mạnh rồi, chỉ cần lấy tay đẩy một cái là chúng ta bay ra luôn mà không cần xài tí MP nào" Trần Thống Trung cũng thấy hay nên cũng nhảy vào chung vui với mọi người

"đúng đấy, tiểu Trung nói có lý" đám nhóc đồng thanh nói

"cái người thôi đi đừng nói nữa" Hạo Thiên nghe chúng nói mà cũng vui nhưng nghe riết cũng mệt nên bảo bọn nhóc im

Vừa đi vừa nói bọn nhóc cũng sắp đến khu KTX lớp V nhưng khi gần đến thì thấy phía trước KTX có một đám người, nhìn đông phục thì có thể thấy chúng là người khu thiên tài, tất cả khoảng 8, 9 người gì đó. Khi đám người đó thấy nhóm Hạo Thiên đến thì tụ lại một đám và đi về phía nhóm của Hạo Thiên. Hạo Thiên thấy vậy thì đứng lại và bọn nhóc thấy boss của mình đứng lại thì cũng đứng lại theo.

"hày, người là tên nhóc con tên Hạo Thiên gì đó." tên đứng đầu trong đám đấy đi ra.

Hạo Thiên nói chuyện với tiểu Siêu thông qua tâm trí và nói tiểu Siêu cho cậu biết cấp và nguyên tố của chúng. Và điều làm Hạo Thiên bất ngờ là tất cả bọn chúng cấp bắt đầu từ 10 đến 15 và nguyên tố chỉ có 1 hệ, trong đám có 2 tên cấp 15 còn lại là khoảng cấp 12, 13. Không ngờ chúng lại gà đến như thế, không bằng cả đám zombie của thầy Phong nữa.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Khiếp sợ

Không ngờ chúng lại yếu tới như vậy, đám nhóc bên mình cấp còn cao hơn cả bọn chúng nữa, tới bọn trẻ còn được cấp 20 nữa là. Haizzz yếu gì mà yếu dữ vậy.

"hày, các người bỏ bọn ta đây à" một tên bước ra và chỉ về phía Hạo Thiên

"Boss đề tôi ra dạy cho chúng bài học" Hàn Minh Kỳ nói

"không đề tôi cho cậu chủ" Ninh Dịch cũng nhảy vào nói

"không các người đứng ở đây đi, ta muốn khởi động nhẹ trước buổi luyện tập tối nay nên các người cứ đứng đây" Hạo Thiên nói

"vâng cũng được ạ" Minh Thi nói

"Nhưng.... "

"không nhưng nhị gì cả" tiểu Siêu nhảy vào cắt ngang câu nói của Ninh Dịch

"Vâng ạ" Ninh Dịch đáp

Rồi, Hạo Thiên tiến lại phía đám khu thiên tài và nở một nụ cười trên môi. Đứng đối diện bọn chúng và nói" vậy, các người cần gì ở tôi"

"Oh, người nói như vậy tức người là Hạo Thiên"

"đúng vậy, có gì không" Hạo Thiên nở nụ cười nói với chúng

"một tên nhóc như người thì lấy tư cách gì mà đòi làm người đứng đầu lớp V. "

"Oh, tư cách gì nhỉ, chắc là dùng sức mạnh và trí óc chăng? "

"một đứa nhóc miệng còn hôi sữa như người thì sức mạnh ở đâu ra chứ, đúng không tui bây, hahaha" tên đứng đầu và quay qua hỏi đám kia rồi cười

"Oh, miệng còn hôi sữa, cơ đấy" nói rồi từ khuôn mặt bình thường đang cười lập tức chuyển sang khuôn mặt lạnh lùng vô cảm cùng với mái tóc đỏ dài bay trong gió nhìn càng nổi bật hơn nữa. Sát khí tỏa ra xung quanh làm cho đám người cảm thấy ớn lạnh, run cầm cập nói "hày nhóc con người làm cái gì vậy hả"

"được rồi nhìn xem ta sẽ làm gì các người" Hạo Thiên cười lạnh nhìn về phía đám người đang run lên vì sợ

"sợ cái gì chỉ là một đứa nhóc thôi, xong lên đánh nó cho ta" tên cầm đầu ra lệnh

"đ...đúng vậy, chỉ là một đứa nhóc thôi sợ cái gì chứ" một tên khác lại nói

"xông lên"

Tiếng nói vừa dứt cả đám xông lên về phía Hạo Thiên và rồi

"Oanh"

"oanh"

"oanh"

....

"đùng"

Cả đám bị Hạo Thiên dùng một đòn đánh bay đi ngã lăn nhào trên mặt đất. Hạo Thiên chỉ dùng tay đánh về phía trước thì cả đám văng ngược trở ra thậm chí cậu còn chả dùng tới tí MP nào.

"Haizz, còn chẳng xứng cho ta khởi động, yếu gì mà yếu dữ vậy" Hạo Thiên vút cho đám người một câu rồi quay mặt về phía bọn nhóc mỉm cười "đi thôi, ở lại đây chỉ tổ thấy sâu bọ thôi"

"vâng, vâng" đám nhóc đồng thanh nói rồi cùng nhau rời khỏi đó. Vào đến phòng bọn nhóc lại bàn chuyện vui vẻ với nhau và lần này là đề cập đến vấn đề sức mạnh của nhau.

"Này, hãy nói về sức mạnh của nhau đi" Lưu Dạ đưa ra ý kiến

"cũng được đấy, vậy tổ trước" Hàn Minh Kỳ đồng ý nói

Hàn Minh Kỳ: "cấp 19, MP 19785, nguyên tố hỏa và thổ, tố chất cơ thể SS"

Trần Thống Trung: " cấp 18, MP 18650, nguyên tố Thủy và lôi, tố chất cơ thể SS"

Mộc Lâm:"cấp 19, MP 19780, nguyên tố phong và hỏa, tố chất cơ thể SS"

Mộc Sinh:"cấp 17, MP 17600, nguyên tố quang và lôi, tố chất cơ thể SS"

Lưu Dạ:"cấp 18, MP 18640, nguyên tố lôi và hỏa, tố chất cơ thể SS"

Lưu Vân:" cấp 17, MP 17595, nguyên tố thủy và phong, tố chất cơ thể SS"

Đám nhóc giới thiệu xong thì thấy đám người của Hạo Thiên không nói gì mà lại ngồi im. Hàn Minh Kỳ hỏi " Boss giới thiệu đi chứ, ở với nhau thì phải biết về nhau chứ"

"được thôi, các người giới thiệu họ nghe đi" Hạo Thiên mở miệng nói, lần này cậu không cảm thấy vô quyền sách nữa mà ngồi nói chuyện với lũ nhóc

"vâng ạ" Ninh Dịch nói

Ninh Dịch:" cấp 23, MP 23950, nguyên tố thủy, phong và lôi, tố chất cơ thể SS"

Minh Thi:" cấp 21, MP 21100, nguyên tố hỏa, thổ và hắc, tố chất cơ thể SS"

Tiểu Siêu:" cấp 25, MP 25265, nguyên tố hỏa và thủy, tố chất cơ thể SS"

Hạo Thiên:" này có nên nói không đây"

"thôi mà boss đừng nhảy nữa mà, chỉ riêng người hầu cận boss thôi mà đã mạnh như vậy rồi, Ninh Dịch và Minh Thi thì có cả 3 hệ, còn tiểu Siêu thì MP quá cao mà còn ở cấp 25 nữa chứ, chỉ riêng điều đó cũng đủ làm cho tụi này tò mò rồi, nói đi Boss" Hàn Minh Kỳ đứng dậy và nói

"Này, bây giờ chúng ta chơi một trò chơi " Hạo Thiên cười nói

"trò gì vậy " Mộc Lâm nói

"hầu ai đoán đúng được cấp, MP, nguyên tố và tố chất cơ thể của ta thì ta thưởng cho còn nếu không các người sẽ phải nghe theo mọi mệnh lệnh của ta cho đến suốt đời, ok không" Hạo Thiên cười nói và chỉ tay về phía bọn nhóc" nhưng trừ tiểu Siêu ra nhá"

"tại sao, tôi cũng muốn chơi nữa" tiểu Siêu đứng dậy phản bác

" vì cái gì à, người biết cả rồi còn chơi gì nữa" Hạo Thiên hất khuôn mặt dễ thương của mình lên và nói

"Buồn thiệt chứ" tiểu Siêu nói và ngồi xuống với khuôn mặt buồn bã

"đừng lo tiểu Siêu nếu chúng tôi thắng sẽ chia phần quà cho cậu" Minh Thi nói

"oh nếu được" tiểu Siêu trả lời

"ok vậy chơi nào boss" Mộc Sinh nói

" nhớ lấy hậu quả nha" Hạo Thiên cười

"vâng nhớ rất kĩ" đám nhóc đồng thanh trả lời

"vậy mỗi người chỉ có một lượt thôi đấy" Hạo Thiên nói

Trần Thống Trung:"cấp 27, MP 27800, nguyên tố phong và thủy, tổ chất cơ thể SS"

Hàn Minh Kỳ:"cấp 28, MP 28650, nguyên tố hỏa và phong, tổ chất cơ thể SS"

Lưu Vân:"cấp 26, MP 26790, nguyên tố hỏa và thủy, tổ chất cơ thể SS"

Lưu Dạ:"cấp 27, MP 27400, nguyên tố thủy và hỏa, tổ chất cơ thể SS"

Mộc Lâm:" cấp 28, MP 28600, nguyên tố lôi, thủy và phong, tổ chất cơ thể SS"

Mộc Sinh:" cấp 27, MP 27680, nguyên tố hỏa, thủy và lôi, tổ chất cơ thể SS"

Ninh Dịch:" cấp 29, MP 29900, nguyên tố hỏa, thủy, lôi và quang, tổ chất cơ thể SS"

Minh Thi:" cấp 29, MP 29700, nguyên tố hỏa, lôi, quang và thổ, tổ chất cơ thể SS"

Hạo Thiên đứng một bên nghe mà cười lẫn lộn, nghe xong khuôn mặt cậu buồn lại và nói" tất cả các người đều..... " nói tới đây cậu cười " sai hoàn toàn"

Làm bọn trẻ mừng hụt tưởng mình đoán đúng rồi nên boss mới buồn ai dè. Hạo Thiên cười nói " rất tiếc là tất cả các người đều sai cả "

"boss làm mừng hụt không hà. " đám nhóc nói

"vậy là từ nay các người sẽ phải tuân theo mọi mệnh lệnh của ta suốt đời" Hạo Thiên lại cười lên và nói

"vâng vâng vậy boss có thể nói cho chúng tôi biết cấp bậc của ngài không boss" Hàn Minh Kỳ đứng ra nói

"được rồi, nghe đây đừng có giật mình đấy" Hạo Thiên nói " cấp 30, MP 30100, nguyên tố: hệ gì cũng có, tổ chất cơ thể SSS"

Hạo Thiên đọc xong phần giới thiệu của mình thì cả đám nhóc, trừ tiểu Siêu ra, đều há hốc mồm, mồm mở lớn tới nỗi có thể nhét vừa cả một trái táo, cả đám run lên và ôm chầm lại một cục. Ninh Dịch miệng run cầm cập nói" c..c..c..cậu chủ, cậu không nói xạo chứ "

"Oh tại sao ta phải nói dối các người chứ" Hạo Thiên cười nói

"Lỡ Boss nói xạo để chúng tôi thực hiện giao kèo tuân theo mệnh lệnh của boss suốt đời thì sao" Lưu Dạ nói

"oh nếu ta muốn có người hầu thì ta sẽ có đầy nhưng vì các người thú vị nên ta mới muốn các người làm hầu cận của ta và tuân theo mệnh lệnh của ta, thế thôi, giờ các người thua nên muốn lật mặt à" Hạo Thiên không cười nữa mà dùng khuôn mặt với biểu cảm lạnh lùng nói với bọn nhóc

"k..k...không, chúng tôi nguyện tuân theo boss. " Đám trẻ giật mình và run lên khi thấy vẻ mặt của Hạo Thiên và đồng thanh trả lời

Bọn nhóc rất sợ Hạo Thiên nhưng cũng rất ngưỡng mộ Hạo Thiên. Tuy có đôi lần Hạo Thiên làm bọn nhóc sợ hãi.

"rồi, bây giờ các người có thể đi nghỉ và ngày mai, Minh Thi và Ninh Dịch sẽ chuyển qua phòng này. Các người thấy sao. " Hạo Thiên nói

"đồng ý ạ" bọn nhóc đồng thanh nói, chúng rất vui khi nghe tin Minh Thi và Ninh Dịch sẽ sống chung với chúng. Và chúng càng vui hơn khi biết boss của mình mạnh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Hoắc Triễn Bạch

Sáng sớm hôm sau, Hạo Thiên đi sang phòng hiệu trưởng Tống và xin phép cho 2 người Minh Thi và Ninh Dịch sang phòng họ vì dù sao căn phòng cũng rất rộng. Hiệu trưởng Tống đồng ý và rồi chuyển đồ đạc của Minh Thi và Ninh Dịch sang. 10 người họ sống chung với nhau và cùng đi học, cùng vui đùa cùng vượt qua khó khăn gian khó.

Bây giờ là sáng sớm và cũng sắp bắt đầu buổi học đầu tiên của họ. Hạo Thiên dậy sớm và đánh thức lũ nhóc cũng như thường, vận hết âm ly báo thức và rồi bật tai lại. Và cũng như thường, bọn nhóc giật mình bật dậy, đưa thi hoảng đưa thi la, đưa thi giật mình. "dậy đi học nào, chúng ta sắp trễ buổi học đầu rồi đấy" Hạo Thiên ngồi trên giường của mình và nói

"vâng, vâng" đám nhóc nói

Xong xuôi, chúng đợi Hạo Thiên trước cửa và cùng đi. Hạo Thiên đi trước dẫn đầu và chúng đi xuống lầu 1, căn tin của khu KTX lớp V. Nhóm Hạo Thiên gọi món và ngồi vào bàn đợi, khi nhóm cậu đi đến đâu cũng cười đùa vui vẻ và cũng luôn hóp hồn của những người khác xung quanh vì vẻ đáng yêu và cũng vì khuôn mặt tuấn tú đẹp trai của họ.

Ngồi vào bàn Mộc Lâm hỏi "Boss này, cậu cấp 30 thật à"

"đúng vậy, cậu nghi ngờ tôi" Hạo Thiên nhìn về phía Mộc Lâm và nói

Hạo Thiên từ cấp 25 lên 30 vì cậu đã dùng thuốc tăng exp cậu được thưởng trong nhiệm vụ đầu của cậu. Cậu còn được nhận thêm 1 kĩ năng đại hòa cầu.

"không có mà" Mộc Lâm vội vàng đáp

"thôi, giỡn người thôi ăn nhanh còn đi học" Hạo Thiên nói mà khuôn mặt nín cười

Ăn xong cả bọn đi tới lớp, khu của lớp V giống như một tòa lâu đài, trống đó có đủ các phòng, phải nói là bạn muốn có phòng nào là có phòng đó, miễn là nó có liên quan tới việc học. Tới lớp V, nhóm Hạo Thiên thấy trong lớp đã đông đủ và có vẻ chỉ thiếu có nhóm cậu.

Trong lớp ai muốn ngồi chỗ nào thì ngồi, và trong lớp có 5 dãy, mỗi dãy có 6 bàn và chỗ ngồi vô cùng thoải mái và nếu muốn đổi chỗ với người khác thì phải khiêu chiến họ, nếu họ đồng ý đổi với mình thì không cần phải đấu.

Vào lớp, Hạo Thiên thấy những chỗ trống còn lại chỉ lưa thưa khắp nơi mà toàn là những nơi cậu không thích nên đã nói với đám nhóc "các người muốn ngồi chung với tôi không"

"có ạ" đám nhóc đồng thanh nói

"vậy thì, ai đó hãy đi khiêu chiến với lũ ngồi ở 2 bàn cuối của 5 dãy đi" Hạo Thiên ra lệnh nói

"tôi, để tôi cho cậu chủ" Minh Thi đứng ra nói với khuôn mặt phấn khích

"được người đi đi" Hạo Thiên nói

Cả đám đứng ở 1 góc nói chuyện rồi khoảng 10p sau Minh Thi trở lại "xong, nhiệm vụ hoàn thành thưa cậu chủ"

Hạo Thiên mỉm cười và đi về phía 2 bàn cuối của 5 dãy, lựa chỗ có kế bên cửa sổ và có tầm nhìn đẹp ngồi xuống, sau đó thì tới đám nhóc. Chúng ngồi xuống chỗ mà mình muốn và lại nói chuyện vui vẻ với nhau, riêng Hạo Thiên và tiểu Siêu thì ngồi đọc sách.

Tiếng xì xào của lũ bạn trên vọng xuống chỗ bọn nhóc đang ngồi

"Chúng là top 10 lớp mình sao"

"gi mà toàn trẻ con không vậy"

"nhưng mà chúng đáng yêu và cũng rất đẹp trai nữa"

"chúng dễ thương thật đấy"

"nhưng có vẻ kiêu ngạo và không coi ai ra gì"

Hạo Thiên vẫn không để ý và tiếp tục đọc sách, vì đối với cậu chúng chỉ là sâu bọ không hơn không kém. Lát sau, có một người đàn ông bước vào lớp, cỡ 27, 28 tuổi, vóc người cao ráo và khuôn mặt đẹp trai tuấn tú, mái tóc dài được búi cao màu xanh biển và đôi mắt màu xanh nhạt. Ông ấy bước lên bục giảng và nói "xin chào các em, tôi là Hoắc Triễn Bạch, từ nay sẽ là giáo viên chủ nhiệm lớp này. "

"Bây giờ từng em sẽ đứng dậy giới thiệu về mình, bắt đầu theo số hạng từ dưới lên"

"vâng, em trước, tôi là Tần Khoa, cấp 17, MP 17000 xin giúp đỡ" một đứa nhóc đứng dậy nói

.....

Nhiều đứa nhóc khác đứng dậy nói và có vẻ chúng chỉ có cấp từ 15 đến 17 là cùng. Sau đó là đến lượt của nhóm Hạo Thiên

"Lư Vân, cấp 17, MP 17595"

"Lư Dạ, cấp 18, MP 18640"

"Mộc Lâm, cấp 19, MP 19780"

"Mộc Sinh, cấp 17, MP 17600"

"Trần Thống Trung, cấp 18, MP 18650"

"Hàn Minh Kỳ, cấp 19, MP 19785"

"Đường Minh Thi, cấp 21, MP 21100"

"Đường Ninh Dịch, cấp 23, MP 23950"

"Đường Siêu, cấp 25, MP 25265"(từ chương này tiểu Siêu sẽ mang họ Đường nhưng vẫn sẽ gọi là tiểu Siêu)

"Đường Hạo Thiên, cấp 30, MP 30100"

Khi nhóm Hạo Thiên giới thiệu xong thì cả đám trong lớp ai cũng há hốc mồm, miệng mở to, bàn tán xôn xao trong lớp

"lợi hại quá top 10 đúng là toàn những người lợi hại"

"top 10 toàn là người của 5 đại gia tộc"

"Đúng đấy, nhất là top 4, cả 4 người đều mang họ Đường"

"không biết ai là con của đại tướng quân nhỉ"

"nghe nói năm nay con của ngài ấy cũng sẽ theo học ở trường này"

"họ đúng là lợi hại thật"

Nhiều tiếng bàn tán xôn xao vang khắp cả lớp, thầy Hoắc thấy vậy thì lên tiếng "tất cả im lặng, việc gì phải ồn ào chứ, nếu đã giới thiệu xong thì sẽ bầu ban cán bộ lớp, ban cán bộ lớp sẽ được bỏ phiếu bầu, các em có 5 phút để tiến hành"

Thầy nói xong thì im lặng ngồi xuống ghế. Trong lớp trừ nhóm Hạo Thiên toàn 5 đến 7 tuổi ra thì còn lại toàn 7 đến 10 tuổi. Cả đám bắt đầu bầu cử và chọn ra lớp trưởng, lớp phó của lớp. Mỗi tháng sẽ bầu cử lại 1 lần. Và nếu ai được bầu làm lớp trưởng liên tiếp của lớp 3 tháng thì sẽ làm lớp trưởng tới cuối năm. Còn lớp phó thì vẫn giữ nguyên.

Cuộc bầu cử kết thúc, lớp trưởng là Ninh Dịch và lớp phó là Dạ Thiên Lăng, đây là một cậu nhóc có mái tóc xanh đen và đôi mắt màu tím nhạt. Cậu đứng thứ 15 trong lớp và cấp 17.

Thật không ngờ Ninh Dịch lại được làm lớp trưởng, dù sao cũng hay, cũng dưới quyền của mình.

"Đã xong chưa" Hoắc Triển Bạch lên tiếng nói

"đã xong ạ" lớp đồng thanh nói trừ Hạo Thiên với tiểu Siêu ra

"vậy ta bắt đầu tiết học"

Thầy giáo thì giảng phía trên còn tiểu Siêu với Hạo Thiên thì cầm cuốn sách đọc không thèm để ý tới vì vốn dĩ những kiến thức như vậy họ đã có thừa.

Hoắc Triển Bạch thấy Hạo Thiên với tiểu Siêu ngồi đó mà không chép bài cũng không nghe giảng thì lấy phấn ném về phía 2 người. Nhưng, Hạo Thiên né và tiểu Siêu thì dùng 2 ngón tay bắt được sau đó ném lại về phía ông thầy.

Thấy 2 người chụp được phấn của thầy một cách nhẹ nhàng mà không bị gì cả thì cả lớp ồ lên

"Ohhh, 2 nhóc này được đấy" Hoắc Triễn Bạch cười nói

"em Hạo Thiên và Đường Siêu đứng dậy giải cho thầy bài này" Hoắc Triễn Bạch chỉ về phía 2 người nói.

Thấy thầy chỉ về phía mình thì Hạo Thiên nói "những bài này quá dễ thầy không thể cho 2 em làm những bài này được, đây là sỉ nhục đấy ạ" Hạo Thiên hất mặt sang một bên nói với vẻ kiêu ngạo của mình

"ohh quá dễ sao" Hoắc Triễn Bạch nói "vậy các em có thể giải bài này thì thầy sẽ cho các em làm theo những gì mình muốn trong suốt một năm" vừa nói Hoắc Triễn Bạch vừa ghi trên bảng 1 bài toán và kêu Hạo Thiên với tiểu Siêu giải. Đây là 1 bài toán dành cho sinh viên đại học.

Thấy bài toán cả đám trong lớp ngu ngơ riêng Hạo Thiên và tiểu Siêu thì đứng nhìn bảng và miệng nhấm cái gì đó. Song cả 2 đồng thanh nói "bảng 27"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Kinh ngạc! Bất ngờ! Yêu nghiệt!?!

Sau khi nghe thấy kết quả Hoắc Triễn Bạch giật mình hỏi lại 2 người Hạo Thiên và tiểu Siêu "2 em nói gì có thể nói lại không"

"kết quả là 27 ạ" Hạo Thiên nhắc lại lần nữa. Bài tập này quá đơn giản đối với cậu vì cậu đã là sinh viên đại học năm cuối rồi, cậu chỉ cần nhớ lại công thức và nhấm một hồi là ra kết quả ngay.

"chính xác, em có người dạy học ở nhà không" Hoắc Triễn Bạch nói

"Em không có người dạy học, và em cũng không muốn có người dạy mình, thời gian ở nhà đa số là luyện tập và buổi tối mới đọc vài quyển sách rồi ngủ" Hạo Thiên trả lời với giọng lạnh nhạt

"Ohhh, vậy là em tự học?" Hoắc Triễn Bạch tiếp tục hỏi

"hừmmm, chắc vậy ạ" Hạo Thiên đáp với khuôn mặt thờ ơ

"vậy ai là người luyện tập cho em" Hoắc Triễn Bạch lại tiếp tục hỏi

"hừm, tại sao em phải trả lời thầy nhỉ, với lại đang trong tiết đấy thầy ạ và em với tiểu Siêu đã trả lời đúng nên thầy hãy giữ lời" Hạo Thiên nói và ngồi xuống tiếp tục đọc quyển sách của mình

"Ohhh, đây là thái độ của em với giáo viên, không sợ bị đuổi học à. " Hoắc Triễn Bạch nói

"nếu thầy không thích thì chúng em có thể đi bây giờ" tiểu Siêu im lặng nãy giờ cũng mở miệng nói.

"Đúng đấy ạ, dù sao Boss của chúng em cũng đã trả lời đúng rồi, bây giờ thầy còn đòi hỏi gì nữa đây" Lưu Dạ đứng dậy nói

"đúng, nếu thầy không thích thì bây giờ chúng em cùng nghỉ, không cần học ở học viện này nữa" Hàn Minh Kỳ cũng đứng dậy nói

"Cả 9 người bọn em sẽ đi cùng với Hạo Thiên" Mộc Lâm cũng đứng dậy

Nếu mà 10 đứa đầu của lớp đặc biệt mà đi chắc mình cũng xong với hiệu trưởng mất, những thiên tài này đi thì chỉ có tổn thất, nhịn nhục đi nào Hoắc Triễn Bạch.

"các người không cần chuyện bé xé to đâu, ngồi xuống hết đi" Hạo Thiên vừa chăm chú vào quyển sách vừa nói

"nhưng..."

"im đi và ngồi xuống" Hạo Thiên nói với giọng lạnh lùng chen ngang vào câu nói của Mộc Lâm

Nhưng rồi tất cả cũng ngồi xuống và Hạo Thiên tiếp tục nói "bây giờ thầy tính sao đây, định không giữ lời hứa, hừm"

"em làm gì quá vậy, thầy chắc chắn sẽ giữ lời hứa, thôi các em học tiếp đi còn Hạo Thiên với Đường Siêu thì muốn làm gì thì làm" Hoắc Triễn Bạch nói

Thế là buổi học được tiếp tục cho đến buổi trưa, tan học, bọn nhóc xúm lại xung quanh Hạo Thiên trò chuyện vui vẻ và cunh rừ nhau đi ăn trưa. Lúc Hạo Thiên đứng dậy thì có một người tiến về phía cậu, đó là lớp phó của lớp, cậu nhóc lại và nói "cho tớ vào nhóm với được không"

Bất ngờ trước câu hỏi nhưng vẻ mặt vẫn không thay đổi mà vẫn là khuôn mặt thờ ơ

Hạo Thiên đáp "vì cái gì"

"Vì tớ muốn mạnh như các cậu và cũng vì tớ muốn có bạn chơi cùng" Dạ Thiên Lăng nói

"không lẽ cậu nghĩ cứ chơi với chúng tôi là sẽ mạnh được sao" Minh Thi nói

"nhưng tôi muốn biết làm cách nào mà các cậu mạnh như vậy, nhất là Hạo thiên đây, quá mạnh so với những đứa trẻ cùng lứa luôn" Dạ Thiên Lăng đáp lại

Hạo Thiên đã xem qua bảng thông tin của tất cả mọi người trong lớp kể cả ông thầy Hoắc Triền Bạch vừa rồi, trong đó có cả Dạ Thiên Lăng, cậu cấp 17 và có song hệ nhưng có vẻ như kĩ năng của cậu ta rất thấp, chắc là do không có luyện tập thực chiến nhiều. Và có vẻ như đây là một người cậu có thể lợi dụng được nên cậu đáp "tùy cậu thôi, chúng ta đi ăn nào"

Nói rồi cả nhóm đi và đương nhiên có cả Dạ Thiên Lăng nữa. Xuống căn tin của khu lớp đặc biệt, cả nhóm gọi món và cùng ăn, cùng nói chuyện vui vẻ với nhau và giới thiệu về nhau cho Dạ Thiên Lăng biết.

Ăn xong, nhóm Hạo Thiên lại lên lớp và lại cùng nói chuyện vui vẻ, riêng Hạo Thiên và tiểu Siêu thì ngồi đọc sách, thầy Hoắc vào thì cả lớp đứng dậy chào. Hoắc Triền Bạch nói "chiều nay chúng ta sẽ xuống sân và tập chạy 100 vòng quanh sân tập"

"hà, thầy có biết cái sân đó rộng bao nhiêu không ạ, với lại trời nắng chang chang vậy mà thầy bắt chúng em chạy tận 100 vòng " cả lớp đứng dậy phản ứng lại câu nói của Hoắc Triền Bạch

"Lời nói của tôi là mệnh lệnh nếu các em không thích thì có thể lên báo với hiệu trưởng" Hoắc Triền Bạch nói với ý cười

Đám nhóc trong lớp nghĩ tới vẻ mặt của hiệu trưởng trong buổi lễ khai giảng thì ớn lạnh và vội vàng phản bác với ý kiến này. Vậy là tất cả phải thay đồ tập và xuống sân tập. Riêng Minh Thi và Ninh Dịch thì thấy chuyện này hết sức bình thường bởi khi Hạo Thiên nhặt 2 người họ về thì đã huấn luyện họ hết sức khắc nghiệt, nhưng trong cái sự khắc nghiệt đó có sự quan tâm lo lắng của Hạo Thiên trong đó

Còn Hạo Thiên với tiểu Siêu thì thờ ơ và xem chuyện này như chỉ là buổi luyện tập nhẹ trước trận đấu với thầy Phong

Xuống sân, mọi người xếp hàng ngay ngắn và rồi bắt đầu chạy sau tiếng coi của thầy. Hạo Thiên dẫn đầu sau đó là tiểu Siêu và Ninh Dịch rồi Minh Thi và sau nữa là đám nhóc Hàn Minh Kỳ, hoàn thành bài chạy đầu tiên cũng vẫn là Hạo Thiên với thời gian nhanh nhất và cũng phá kỉ lục của trường từ trước đến nay, sau đó là tiểu Siêu, Ninh Dịch, Minh Thi và nhóm Hàn Minh Kỳ. Hạo Thiên và tiểu Siêu chạy xong mà nhìn như chưa chạy vì cậu và tiểu Siêu không hề thở gấp hay đổ mồ hôi nhiều chỉ có 1, 2 giọt trên trán rồi thôi. Ai trong lớp cũng rất ấn tượng.

Riêng Hoắc Triền Bạch thì trong lòng ngầm khen ngợi, không ngờ đám nhóc này giỏi đến như vậy, sau này phải bồi dưỡng chúng thật tốt.

"Ai hoàn thành xong phần tập chạy rồi sẽ sang phần tập tiếp theo" Hoắc Triền Bạch hô lớn

"Còn nữa ạ" đám trẻ la lên

"Đương nhiên rồi, bài tập sau sẽ nâng tạ 150 kg, ai hoàn thành sẽ được nghỉ 5p còn không sẽ chạy tiếp 10 vòng và vào nâng tiếp tạ 100 kg và cứ như vậy nhân lên 2 lần số vòng chạy và tiếp tục vào nâng tiếp." Hoắc Triền Bạch nói

"Cái gì " đám nhóc lại la lên

"Nào bắt đầu từ hạng nhất xuống" Hoắc Triền Bạch hô

Hạo Thiên bước lên phía trước tiến về phía cục gạch và nhìn chăm chú nó, thờ ơ lạnh nhạt mở miệng nói " có si nhục quá không thừa thầy, ít nhất cũng phải 2 hay 3 trăm chứ ạ"

Đùng thấy Hạo Thiên là trẻ con hay có thân hình nhỏ con mà coi thường cậu, cậu có tố chất cơ thể SSS và được luyện tập thường xuyên nên 2 hay 3 trăm kg là chuyện bình thường.

Lúc này phía dưới đã xôn xao

"ôm yếu nhỏ con như vậy mà thích thể hiện, để ta xem chóc nữa ngươi kiếm lỗi nào mà chui xuống"

"đúng vậy, quá tự cao rồi"

"để xem chóc ta cười vào mặt hán, haha"

"đúng đấy"

Nhưng trái với những tiếng chê bai cười ghẹo đó vẫn có người ủng hộ cậu

"Boss chúng ta đỉnh quá" Mộc Lâm nói

"Đúng đấy, nhất định sau này tớ sẽ đuổi theo kịp boss" Trần Thống Trung cũng quyết tâm nói ra

"Boss quá đĩnh" Minh Thi cười to nói

"Boss cổ lên" Dạ Thiên Lăng cũng nói, từ khi vào nhóm cậu cũng gọi Hạo Thiên là boss cho giống mọi người khi gọi Hạo Thiên

Hạo Thiên lại liếc mắt về phía thầy và nói "thầy không đáp ứng yêu cầu của em "

Như vậy chẳng phải là quá kiêu ngạo sao, lẽ không được thì sao, một thằng nhóc này quá, thôi đành đáp ứng yêu cầu của nó vậy. "được thôi nếu em muốn" nói xong, Hoắc Triền Bạch chỉnh gi đó trên cục tạ và rồi một dòng chữ xuất hiện " tạ 300kg" rồi biến mất

Hạo Thiên hài lòng gật đầu và khom người đưa một tay ra nắm lấy cục tạ, tay kia nhét vào túi quần.

Và rồi, tất cả mọi người đều kinh ngạc kêu ồ lên, không tin vào mắt mình, đây là loại yêu nghiệt gì đây, chỉ một tay, chỉ một tay mà đã... Với lại cũng mới có 5 tuổi thôi, thật không thể tin nổi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Người chết chắc

Cả lớp bị chấn kinh hoàn toàn, trừ tiểu Siêu ra, ai nấy đều kinh ngạc, đến cả thầy Hoắc Triền Bạch còn kinh ngạc nữa là.

Hạo Thiên chỉ dùng 1 tay mà đã có thể nhấc được cục tạ 300 kg, mà nhìn thái độ lạnh nhạt thờ ơ thì có vẻ như Hạo Thiên nâng cục tạ lên rất nhẹ nhàng và thoải mái như thể cậu đang cầm 1 cái gối chứ không phải cục tạ vậy. Điều đó đã làm cho mọi người kinh ngạc và những người lúc nãy chê bai cười cậu cũng phải cảm nín vì điều này.

Hạo Thiên nâng cục tạ lên cao và thẳng tay ra, rồi lại cong tay và thẳng tay, chu trình lặp đi lặp lại 2, 3 lần và cậu đặt cục tạ xuống. Quay mặt về phía thầy Hoắc Triền Bạch và nói " em xong rồi thưa thầy"

Hoắc Triền Bạch nghe thấy tiếng kêu thì hoàn hồn lại sau cơn kinh ngạc và đáp " ờ...ờ em có thể về chỗ"

Hạo Thiên đi lại chỗ của mình và đứng đấy. Lần này tới lượt tiểu Siêu lên, cậu đi lên phía trước và đứng đấy. Cậu tính nâng cậu tạ lên thì thầy Hoắc Triền Bạch lên tiếng " em có cần hạ số kg xuống không"

"Không cần ạ" tiểu Siêu đáp. Thế là cậu nâng cục tạ lên và thua Hạo Thiên một điểm đó là cậu phải nâng bằng 2 tay còn Hạo Thiên chỉ cần có một tay. Cả lớp lại kinh ngạc nhưng không bằng Hạo Thiên, tới Ninh Dịch và Minh Thi thì phải hạ cục tạ xuống 250kg và 2 người phải nâng bằng 2 tay, còn đám nhóc thì 200kg đã quá tải với chúng, còn lại từ hạng 11 đến 30 của lớp thì chỉ được 150kg, có vài bạn nữ nâng không được lại phải ra chạy và vào nâng lại.

Xong xuôi thầy Hoắc Triền Bạch lại đứng trước lớp và hô to, "sau bữa học hôm nay các em sẽ học với 1 lão sư khác, ngài ấy là khách quý và cũng là lão sư của ta, tên ông ấy Thiên Vũ Phong"

Khi nghe thầy Hoắc Triền Bạch nói đến tên Thiên Vũ Phong, Hạo Thiên khựng lại một chút và quay qua thì thầm bên tai của tiểu Siêu "Này, không phải là tên giống nhau đấy chứ, chắc không phải người ấy đâu nhỉ"

"là người ấy đấy" tiểu Siêu đáp

"WTF, tại sao lão sư có thể là thầy của thầy Hoắc Triền Bạch được hay vậy, chẳng phải lão sư là người của Thiên giới sao" Hạo Thiên kinh ngạc nói

"cậu chủ nói gì vậy, trước khi lên Thiên giới thầy Phong là người phạm và phải khổ tu để có thể phi thăng đấy, còn việc ngài ấy có đệ tử khác thì tôi không biết " tiểu Siêu nói với giọng điệu bình thản

"Thế à" Hạo Thiên đáp lại bằng giọng điệu yếu xiu

"Này 2 em kia, đừng tưởng là tôi không dám làm gì nhé, từ buổi sáng tới giờ các em hổng bách lăm rồi đấy, không xem ai ra gì" Hoắc Triền Bạch hét lên chỉ về phía Hạo Thiên và tiểu Siêu đang thì thầm to nhỏ khi ông ta đang nói chuyện và rồi phát ra uy áp lớn khiến Hạo Thiên và tiểu Siêu phải thờ dốc và tim đập dồn dập, nhưng khuôn mặt ngoài vẫn không biểu cảm. Dưới uy áp của Hoắc Triền Bạch, người thầy đã cấp 67 này, Hạo Thiên tuy khó chịu và đau đớn sắp ngất đi nhưng khuôn mặt vẫn không có vẻ gì là đau đớn cả.

Từ đằng xa Thiên Vũ Phong đang đi lại cảm nhận được uy áp của Hoắc Triền Bạch và cũng cảm nhận được Hạo Thiên đang không ổn thì thầm kêu nguy. Từ đằng xa hét lớn "mau dừng tay lại cho ta"

Hoắc Triền Bạch nghe được giọng nói này thì giật mình và mồ hôi hột chảy trên khuôn mặt sau đó thu hồi uy áp và thẳm kêu hoảng. Sau khi thu hồi sát khí của mình thì ngay lập tức có bóng người xuất hiện trước mặt của Hạo Thiên và tiểu Siêu. Hạo Thiên đang lơ mơ sắp ngất thì thấy bóng người, cậu cố mở mắt ra xem và nói "th...thầy Phong" rồi cậu và tiểu Siêu ngã về phía trước ngay vào vòng tay đang đưa ra đỡ cậu và tiểu Siêu

Thiên Vũ Phong nhanh chóng lấy ra 2 viên thuốc và nhanh chóng nhét vào trong miệng của Hạo Thiên và tiểu Siêu.

Đám trẻ trong lớp thấy có bóng người xuất hiện thì trầm trồ và cố nhìn xem đó là ai, khi thấy người đàn ông đó thì lại càng la to hơn nữa, đó là một người có mái tóc màu tím dài xõa ra sau lưng và bóng dáng cao cùng khuôn mặt tuấn tú khiến ai cũng phải mê.

Khi Thiên Vũ Phong thấy tình trạng của tiểu Siêu và Hạo Thiên đã tốt lên rồi thì cũng yên tâm và quay mặt nhìn về phía Hoắc Triền Bạch đang đứng. Hoắc Triền Bạch thấy lão sư của mình nhìn mình với ánh mắt hình viên đạn và hiện rõ lên ý "ngươi chết chắc" thì hắn đã toát mồ hôi

"Lão sư, ta ta.... "

Thấy Hoắc Triền Bạch mở miệng nói lấp ba lấp bấp thì Thiên Vũ Phong còn tức giận hơn, làm cho đệ tử cung của ta thành ra như vậy bây giờ còn ta ta cái gì, và hét lớn

"ta ta cái gì, ta cái rắm, ngươi nghĩ ngươi ngon lắm phải không, giờ ta lấy khí thể đè ngươi thử coi ngươi có vui không ha? Tốt nhất đừng chết a, tưởng là lão sư lớp V thì ngon lắm phải không, đi khinh dễ tiểu bối cấp 3 mười mấy, ngu bức lắm a"

Thiên Vũ Phong chửi loạn lên, hắn mới mếu thèm nghe Hoắc Triền Bạch xạo quần đây.

"Lão sư ta biết sai rồi, tha cho ta đi mà" Hoắc Triền Bạch đỏ mồ hôi hột trên trán và khấn cầu xin tha

"Tha ngươi? Ngươi làm đệ tử cung của ta bị như vậy rồi mà không đền bù gì cả mà bảo ta tha ngươi à, hay lắm a" Thiên Vũ Phong nói ra với vẻ mặt nổi giận nhìn về phía Hoắc Triền Bạch đang sợ đỏ mồ hôi

Thiên Vũ Phong tỏa ra sát khí bắn về phía Hoắc Triền Bạch khiến hắn run rẩy và khụy xuống. Thiên Vũ Phong triệu hồi kỹ năng hệ của mình là hệ hỏa ra và đánh về phía Hoắc Triền Bạch, Hoắc Triền Bạch bị đánh lăn tới lăn lui trên mặt đất và bị đánh cho mặt mày sa sầm, hắn hét chịu nổi rồi và la lớn xin tha

"Aaaaa, Lão sư à ta biết sai rồi tha cho ta đi mà, aaaaaaa"

Hoắc Triền Bạch quỳ trên mặt đất xin Thiên Vũ Phong tha thứ, mặc kệ đám nhóc xung quanh đang há hốc mồm vì kinh ngạc

"Ngươi còn biết lão sư ta a, đánh cho đồ tôn ta thành ra như vậy, đánh cho đồ tôn ta phải thổ huyết, đánh hả hê ha, đánh có nghiện không? Ta cho ngươi đánh tiếp nhé? " Thiên Vũ Phong giận dữ hét lớn

Hoắc Triền Bạch vội vàng lắc đầu và cầu xin tha thứ. "Bây giờ ngươi đền cho đệ tử ta cái gì đây" Thiên Vũ Phong nói

"ta, ta, ta đền mà, chỉ cần khi Hạo Thiên dậy hắn muốn gì ta sẽ đền nấy" Hoắc Triền Bạch nói

"Được, khi Hạo Thiên tỉnh dậy hắn nói ra thứ hắn muốn mà ngươi không có thì.... " nói tới đây Thiên Vũ Phong tỏa ra sát khí bắn về phía của Hoắc Triền Bạch làm hắn muốn thổ huyết vì sức ép

"Vâng vâng đệ tử biết ạ" Hoắc Triền Bạch nhanh chóng trả lời

Thiên Vũ Phong quay sang Hạo Thiên và tiểu Siêu đang thờ gập và nhanh chóng dùng kỹ năng hồi phục để giúp 2 cậu nhanh chóng hồi phục lại.

Hạo Thiên và tiểu Siêu mở mắt, thấy Thiên Vũ Phong thì nhanh chóng ngồi dậy và quỳ một gối nói " đệ tử bái kiến lão sư"

"Không sao, không sao. Các ngươi có sao không mau đứng dậy đi, ta đánh hắn cho các ngươi rồi, bây giờ các ngươi muốn gì nói hắn hắn cho các ngươi" Thiên Vũ Phong cười lớn nói với Hạo Thiên và tiểu Siêu

Hạo Thiên đi lại và ôm Thiên Vũ Phong một cái rồi nói " cảm ơn thầy ạ" Hạo Thiên mỉm cười nói, nụ cười như tỏa nắng của cậu làm bao người phải xao xuyến

"Vậy thì, giờ sao đây, thầy định đền cho em cái gì đây?" Hạo Thiên giờ nụ cười gian xảo của hắn ra và nói với Hoắc Triền Bạch.

"Bất cứ cái gì em muốn" Hoắc Triền Bạch nói

"Ohhhh, bất cứ cái gì em muốn sao. Vậy thì em muốn có một thanh kiếm Young Genji lv 5 và một cây súng Senzu lv 5"

"cái gì, em biết chúng giá bao nhiêu không hả" Hoắc Triền Bạch phản ứng dữ dội sau câu nói của Hạo Thiên

"em biết chứ và bây giờ thầy không định đền sao" Hạo Thiên nói với khuôn mặt tươi cười

"Nhưng, nhưng... Haizzz thôi được rồi thầy sẽ đền, sáng ngày mai sẽ có cho em" Hoắc Triển Bạch thở dài nói

Trời ơi, biết vậy không chơi ngu lấy khí thế đề nó rồi, đề bây giờ phải khổ thế này. Huhu

"rồi còn em, Đường Siêu em muốn gì" Hoắc Triển Bạch quay mặt sang tiểu Siêu và nói

"em muốn một thanh Senji lv 5 ạ"

"WTF, em có biết nó....nó....thôi được rồi mai sẽ có " Hoắc Triển Bạch khóc không ra nước mắt nói với tiểu Siêu

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bài huấn luyện của thầy Phong

"Rồi tốt lắm, ngươi nhớ phải có cho đệ tử ta đấy. Bây giờ thì..." Thiên Vũ Phong quay qua chỗ đám nhóc lớp V và nhìn chúng.

Đám nhóc lớp V, chúng nhìn Thiên Vũ Phong với khuôn mặt sợ hãi, không sợ sao được, sau một màn tra tấn thầy chủ nhiệm của mình như vậy mà. Chúng nhìn Thiên Vũ Phong với khuôn mặt đáng thương vô cùng. Thiên Vũ Phong thấy chúng như vậy thì cũng không biết nói gì, nhưng cũng phải nói " chào các em, ta là Thiên Vũ Phong sau này sẽ là thầy huấn luyện của các em "

"Chào thầy ạ" Đám nhóc lấy lại tinh thần và nói

"tốt lắm, bây giờ các em có thể nghỉ và ngày mai bắt đầu tiết học. Tiết học sẽ chia đều theo là 1 ngày học lý thuyết trên lớp và 1 ngày huấn luyện, đan xen với nhau. Các em hiểu chứ" Thiên Vũ Phong hét lớn

"vâng, hiểu ạ " Đám nhóc trả lời

"được rồi, giải tán"

Đám nhóc rời đi nhưng còn nhóm của Hạo Thiên thì vẫn không đi mà đi lại xúm quanh Hạo Thiên với tiểu Siêu hỏi thăm họ.

"Cậu có sao không boss" Trần Thống Trung hỏi

"Cậu không bị làm sao chứ, có đau ở đâu không vậy" Hàn Minh Kỳ cũng nói

"Nếu đau thì cậu chủ nên đi nghỉ đi" Ninh Dịch cũng nhảy vào

"Đứng đấy" Mộc Lâm cũng nói

Thấy đám nhóc quan tâm mình như vậy Hạo Thiên cũng rất vui và nói " tôi không sao, các người không cần lo"

"Ohhhh, con có đám nhóc được đấy chứ. " Thiên Vũ Phong thấy đám nhóc không sợ mình mà nhanh chóng lơ mình đi lại hỏi thăm Hạo Thiên

"Chào thầy ạ" đám nhóc đồng thanh hô

"thầy không phải cũng muốn huấn luyện chúng đấy chứ" Hạo Thiên nói

"không có đâu, chúng vẫn chưa đủ tư cách để làm đệ tử của ta" Thiên Vũ Phong cười nói

"lão sư à, ngài không phải là đang khinh thường chúng đấy chứ"

"Oh, cũng có 1 chút đấy, vì chúng chưa được gọi là yêu nghiệt như em, nếu muốn ta thu nhận chúng làm đồ đệ chính thức giống ngươi thì hãy huấn luyện chúng sao cho mạnh hơn đi" Thiên Vũ Phong đáp lại

"Oh, điều này thì có thể ạ nhưng mạnh bằng con thì không chắc" Hạo Thiên nói

"các người đã nghe chưa, các người còn quá yếu nên vẫn chưa đủ tư cách, phải tập luyện sao cho mạnh hơn nữa rõ chứ" Hạo Thiên hô lớn nói với đám nhóc.

Khi Hạo Thiên nói xong thì trong đầu cậu vang lên một tiếng "tinh" và có 1 giọng nói "Nhiệm vụ: giúp bọn nhóc được thầy Phong nhận làm đệ tử. Phần thưởng: kỹ năng lôi kích. Thất bại trừ 100 tinh tệ"

"Oh, vậy là có nhiệm vụ. " Hạo Thiên hưng phấn nói

"chúng tôi sẽ tập luyện thật tốt để có thể đạt được mục tiêu" đám nhóc đồng thanh nói

"Ok, bây giờ các người có thể về nghỉ, còn ta cũng sẽ đi nghỉ đây" Thiên Vũ Phong nói

"Vâng, tạm biệt ngài, lão sư" Hạo Thiên nói

"Nào chúng ta đi nghỉ thôi" Hạo Thiên quay sang nói với đám nhóc và hướng về phía KTX lớp V mà đi

Nhóm Hạo Thiên cùng nhau đi và về tới phòng của mình, mỗi người thay phiên nhau đi tắm và cùng ngồi lại nói chuyện với nhau

Mộc Lâm:" Hôm nay Boss và lão nhị bá thật đấy, có thể chống chọi được với cả thầy chủ nhiệm Hoắc"

Hàn Minh Kỳ:"đúng đấy, với cả Boss của chúng ta lại là đồ đệ của Thiên Vũ Phong lão sư"

Lưu Dạ:"Boss của chúng ta là mạnh nhất "

Lưu Vân:"đúng đấy, đúng đấy"

Nghe đám nhóc bàn về mình sôi nổi như vậy Hạo Thiên thấy mà thở dài nói "thôi đi, chúng ta cùng đi ăn tối nào" nói rồi cậu đứng dậy và đi về phía cửa

"Vâng vâng" đám nhóc nói

Cả đám xuống căn tin KTX lớp V gọi món và cùng ngồi xuống bàn ăn với nhau

"Này, cho ta tham gia với được không" bỗng nhiên có tiếng nói vang lên phía sau bọn nhóc và tất cả cùng quay lại nhìn, người nói với chúng là Thiên Vũ Phong đang đứng đấy và cười với chúng

"Vâng được ạ" Hạo Thiên nói

Thiên Vũ Phong ngồi vào bàn và gọi món cho mình rồi cùng ăn với đám nhóc. Đang ăn thì Hàn Minh Kỳ nói " thầy sống ở đâu vậy ạ"

"Ta sống ở khu dành cho GV (giáo viên) " Thiên Vũ Phong vừa ăn vừa trả lời Hàn Minh Kỳ

"ah, vậy tại sao thầy không ăn bên đấy ạ, nghe nói bên đấy căn tin sang lắm ạ" Trần Thông Trung nói

"ý em là ta không được ăn ở đây"

"Không, không ạ"

"bên đó chán lắm với lại ta qua đây cũng bàn về kế hoạch luyện tập với các em" Thiên Vũ Phong nói

"Vớ lại con cũng có nhiệm vụ mới đúng không Hạo Thiên, phải cố gắng sao cho ta đồng ý đấy" Thiên Vũ Phong lại cười và nói

"oh sao lão sư biết ạ" Hạo Thiên kinh ngạc đáp

"Ta chỉ đoán mò thôi ấy mà, hahaha" Thiên Vũ Phong cười to nói

"nhiệm vụ gì vậy Boss" Mộc Sinh chen miệng vào nói

"Không cần người quan tâm" Hạo Thiên đáp lại với vẻ mặt lạnh lùng. Mộc Sinh thấy vẻ mặt cậu như vậy thì yếu xìu lại

Nhóm Hạo Thiên và Thiên Vũ Phong ăn xong thì gọi cho mình một ly nước giải khát và cùng nhau ngồi lại bàn và bàn về kế hoạch huấn luyện. Thiên Vũ Phong nói"Bây giờ chắc cũng phải 7h mấy rồi. Các em sẽ dậy vào lúc 4h sáng để chạy bộ 50 vòng quanh trường, ai không chạy đủ 50 vòng trong 30p sẽ phải vào hít đất 50 lần và 4h30 sẽ tụ tập lại sân tập luyện và tập đối kháng với nhau, tới 5h30 thì về phòng thay đồ và lên lớp học, các em đã hiểu? "

"Ông trời ơi, thầy à, trường ta rất rộng đấy ạ, chạy quanh trường tận 50 vòng mà chỉ trong 30p ạ" Hàn Minh Kỳ than trời la lên

"Em có ý kiến gì " Thiên Vũ Phong giờ khuôn mặt cười ra và nói

"chúng em không có ạ" ngay lập tức sau khi thấy khuôn mặt của Thiên Vũ Phong đám nhóc lập tức trả lời

"rồi các em đi nghỉ sớm đi mai còn luyện tập nữa" Thiên Vũ Phong cười nói và tạm biệt bọn nhóc

"thôi đi ngủ nào" Hạo Thiên đứng dậy và nói. Cả đám cùng lên phòng và ngủ. Nói là ngủ chứ thật ra Hạo Thiên và tiểu Siêu phải vào không gian của Hạo Thiên để luyện tập cho buổi tối.

Không gian của Hạo Thiên giờ đã mở rộng hơn khoảng 60m vuông, không gian được trang trí như một ngôi nhà và có đủ phòng, phòng ăn, phòng ngủ, phòng đọc sách, phòng huấn luyện, phòng tắm và nhà vệ sinh. Tất cả đều nhờ tiểu Siêu làm.

Khi cậu vào phòng thì đã thấy Thiên Vũ Phong đợi sẵn và cả 3 bước vào phòng huấn luyện. Không gian dù có thay đổi bao lần vẫn không mất phòng huấn luyện, đây là căn phòng rộng nhất trong không gian của cậu.

"Hôm nay con đã làm rất tốt, tuy chỉ giả vờ nhưng cũng giống thật đấy chứ" Thiên Vũ Phong cười nói

"Cảm ơn lão sư quá khen rồi, mà hôm nay người cho con và tiểu Siêu uống cái gì vậy ạ"

Hạo Thiên cười đáp với vẻ mặt gian xảo

"À, chỉ là vài viên thuốc bổ thôi"

"Vậy ạ"

"Rồi dừng câu chuyện ở đây, bây giờ là 9h tối, con sẽ luyện tập tới 4h rồi ra luyện tập tiếp với đám nhóc vào lúc 4h sáng, con đã hiểu chứ" Thiên Vũ Phong lấy lại vẻ mặt nghiêm túc và nói

"Đã hiểu ạ" Hạo Thiên đáp

Cuộc huấn luyện bắt đầu và cậu luyện tập cận chiến với Thiên Vũ Phong, bây giờ thì khá hơn lúc trước không còn bị đánh bay đi như lúc mới bắt đầu, cậu đã có thể né đòn, phản công và rồi.....cuối cùng lại bị ăn đòn nhưng đỡ hơn là không còn lãnh thọ nhiều nữa. Hạo Thiên luyện tập với Thiên Vũ Phong tới 4h sáng và ra khỏi không gian hệ của mình và sửa soạn lại quần áo rồi gọi bọn nhóc dậy "Sáng rồi, dậy luyện tập thôi"

Bọn nhóc vội vàng bật dậy và sửa soạn một cách nhanh chóng vì sợ mình mà chậm chân sẽ bị thầy Phong đánh chết mất. Đám nhóc xong xuôi thì ngay lập tức cả đám đi ra khỏi KTX. Bây giờ là 4h sáng nên sân trường vắng vẻ một cách lạ thường, màn đêm còn đỏ và những màn sương trôi chùng chình trong không gian yên tĩnh của buổi sớm, vẫn còn cái se lạnh và bọn nhóc cũng còn buồn ngủ nhưng vẫn phải cố giữ cho mình tỉnh táo.

Tới sân huấn luyện của lớp V, Thiên Vũ Phong đã đứng đấy và ra hiệu cho cả đám hãy bắt đầu chạy, Hạo Thiên dẫn đầu và chạy quanh sân trường.

Đám nhóc cũng chạy theo và chạy quanh sân, tiếp độ chạy đều nhau nhưng vào lúc cuối cùng lại có 2 người rút chạy hết nổi và dừng lại ở vòng thứ 48 và 46. Đó là Mộc Lâm và Lưu Dạ. 2 người phải vào trong và bắt đầu hít đất thay cho việc không hoàn thành bài tập của mình.

Sau vòng tập chạy là tập đối kháng giữa các cặp với nhau, và có một điều tất nhiên là Hạo Thiên, tiểu Siêu, Ninh Dịch và Minh Thi lúc nào cũng đứng 4 hạng đầu. Xong buổi tập là cả đám phủ phê và mệt lử muốn hết nhúc nhích nhưng phải cố lết về phòng, lết về tới phòng là cả đám phóng lên giường và nằm ngủ tiếp, thế nhưng tới 6h30 là lại dậy và vệ sinh cá nhân và tới lớp. Cả đám nhóc lết từng bước nặng nề tới lớp và khuôn mặt vẫn còn vẻ buồn ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Dụ người

Lê từng bước chân nặng nề tới lớp, đám nhóc ai nấy đều ủ oải, chỉ riêng nhóm 4 người Hạo Thiên là vẫn tươi tỉnh. Bọn nhóc nằm dài trên bàn và rất muốn nhắm mắt lại ngủ nhưng khi nghĩ tới sắp có chuyện vui để coi thì ngay lập tức khuôn mặt tươi tỉnh trở lại.

Và chuyện vui đó là chuyện mà thầy Hoắc sẽ đền bù cho Hạo Thiên và tiểu Siêu 2 món đồ, 1 là kiếm Young Genji lv 5 và 1 cây súng Senzu lv 5 của Hạo Thiên với 1 thanh Senji lv 5 của tiểu Siêu. Ai bảo, ăn hiếp Hạo Thiên làm chi, cơ mà cũng chi bị Hạo Thiên lừa, chơi một vỏ rở đầu mà Hoắc Triền Bạch không biết rằng Hạo Thiên chỉ giả vờ bị thương.

Khi Hoắc Triền Bạch bước vào lớp thì cả lớp đứng lên chào và có 3 món vũ khí bay về phía Hạo Thiên và tiểu Siêu. 2 người nhận lấy món đồ của mình khi thầy Hoắc đang nhìn chúng với vẻ mặt tiếc nuối và đau khổ vô cùng. 3 món vũ khí này cũng không phải rẻ nó tới tận 25 vạn tinh tệ chứ không phải ít. Hoắc Triền Bạch đau long nhìn 25 vạn tinh tệ của mình bay đi, rời khỏi mình. Tiền của hắn mỗi tháng cũng chỉ được có 5 vạn tinh tệ, hắn phải ăn ít lại để dành tiền khi nào hội đấu giá các vật phẩm hiếm hán lại mua, mà bây giờ lại mất tận 25 vạn cho 2 tên nhóc hỏi sao không đau lòng cho được chứ.

3 món đồ bay về phía Hạo Thiên và tiểu Siêu, 2 món bên Hạo Thiên và 1 món bên tiểu Siêu. Thanh kiếm Young Genji là thanh kiếm dài khoảng 30cm, vỏ kiếm khắc hình rồng uốn quanh và có màu huyết sắc. Một thanh kiếm màu đỏ rực rỡ như màu tóc của Hạo Thiên vậy, khi đi chung với Hạo Thiên lại càng nổi bật hơn nữa.

Súng Senzu. Đây là cây súng màu bạc lấp lánh, ngắn và bắn bắn mana của bản thân vật chủ.

Kiếm Senji, là một cây kiếm dài giống với một thanh kanata, hơi cong và với lưỡi kiếm khắc hình rồng, thanh kiếm màu xanh biển giống với màu tóc của tiểu Siêu.

Cả 3 món vật phẩm đều có thể nâng cấp nếu có đủ đồ để luyện chế cho nó. Cảm vũ khí của mình Hạo Thiên và tiểu Siêu bỏ vào không gian giới chỉ của mình và ngồi xuống với vẻ mặt thỏa mãn. Còn cả lớp thì trầm trồ trước món vũ khí, một số thì khẽ cười nhỏ vì khuôn mặt của thầy Hoắc. Rồi xong, tiết học cũng bắt đầu và tiểu Siêu với Hạo Thiên lại ngồi đọc sách và lơ bài giảng của thầy Hoắc.

Các buổi học cứ thế tiếp tục ngày qua ngày lại, cứ một ngày học lý thuyết một ngày huấn luyện, riêng nhóm Hạo Thiên thì sáng phải dậy sớm để huấn luyện riêng với thầy Phong. Dần dần bọn nhóm cũng quen và không còn cảm thấy buồn ngủ khi phải dậy sớm nữa.

3 tháng sau

Đã quen với việc luyện tập mỗi sáng, bọn nhóc không còn cảm thấy mệt mỏi hay thiếu ngủ nữa mà bây giờ trong chúng đã mạnh lên hẳn, tất cả đều đã bước vào cấp 20, riêng Minh Thi và Ninh Dịch thì cấp 30, tiểu Siêu và Hạo Thiên thì cũng đã chạm được mức 40 cấp. Tốc độ tu luyện của lũ trẻ khiến Thiên Vũ Phong cũng phải bất ngờ, trừ Hạo Thiên và tiểu Siêu ra, đám trẻ làm ông rất hài lòng.

Ngoài việc tu luyện với thầy Phong ra, bọn nhóc còn được huấn luyện dưới sự chỉ dạy của Hạo Thiên. Chúng có thêm nhiều kinh nghiệm hơn trong chiến đấu

"Ahhhh, cuối cùng cũng có một ngày nghỉ ngơi rồi!" Trần Thống Trung la lên trong sự sung sướng.

"Đừng có mừng vội, chúng ta chỉ có thể nghỉ được có 2 ngày do có trung tướng, trung tá gì tới đấy, sau buổi đó là chúng ta được về nhà 3 ngày để xin tiền đi buổi huấn luyện gì đấy ở quân đội!" Ninh Dịch lên tiếng dập tắt hy vọng của Trần Thống Trung một cách phủ phàng

"Đúng đấy, tuy chúng ta được nghỉ nhưng cũng phải cố gắng tu luyện!" Lưu Dạ lên tiếng

"Ahhhhh, đừng làm mất vui chứ!" Hàn Minh Kỳ la lên

"Đừng làm ồn nữa!" Hạo Thiên nói

"Boss à, cậu sao cứ đọc sách mãi thế, không chán à?!" Mộc Lâm hỏi khi Hạo Thiên đang cầm cúi đọc sách

"Cho biết thêm về các hệ nguyên tố thôi!" Hạo Thiên lạnh nhạt trả lời

"Haizz, chán quá đi, chúng ta đi ra ngoài chơi đi, sẵn tiện.....cua vài cô chơi ^^" Trần Thống Trung cười khoái chí nói

"Cũng được, chúng ta ra ngoài dạo một lát" Hạo Thiên cất quyển sách và đứng dậy nói

"Chúng ta đi thôi!" cả đám hằng hái đi ra ngoài KTX

Cả đám đi đến đâu cũng gây sự chú ý, ai cũng đẹp trai, đáng yêu và trung tâm của mọi sự chú ý luôn là Hạo Thiên với tiểu Siêu, 2 người có 2 màu tóc và màu mắt hoàn toàn trái ngược nhau, cả đám đi đến đâu cũng cười nói vui vẻ, vừa đi vừa hóng mát. Biết bao người đi đường, cả nam lẫn nữ đều bị hút hồn bởi vẻ đẹp của đám nhóc.

Đang đi thì bỗng Hạo Thiên thấy phía trước có một bóng người rất quen thuộc đang đi về phía họ. Và cậu nhận ra ngay khi thấy màu tóc của người đó, một mái tóc màu tím đặc trưng xõa ra sau lưng, đó là Thiên Vũ Phong _ thầy của cậu. Cậu nhanh chóng chạy về phía Thiên Vũ Phong và nhảy lên. Cùng lúc đó Thiên Vũ Phong cũng đưa tay ra hướng về phía Hạo Thiên nhảy lên thế là

"ĐỪNG"

Khói bay tán loạn làm mù mắt cả một vùng, không ngờ, đám nhóc thấy Hạo Thiên nhảy về phía Thiên Vũ Phong tưởng đòi ẵm ai ngờ rằng lại làm cái "ĐỪNG" như thế, đừng nói gặp nhau là đánh nhé.

Đám nhóc đang ho khụ khụ vì khói bay làm mờ cả một vùng, lúc này Hạo Thiên với Thiên Vũ Phong trong làn khói vẫn còn đang tiếp tục đánh, đám đông thấy có đánh nhau cũng tò mò bu lại xem. Ai ngờ mới bu lại thì từ trong làn khói bay ra một bóng hình nhỏ, đó là Hạo Thiên, bị đá bay thẳng ra ngoài đụng vào vách tường trước KTX lớp V thế là

"Ầm" một cái, sập vách tường. Thế là một lần nữa khói lại bốc lên, mù mắt cả một khu.

Đám người bu lại xem thấy bóng người bay ra là một đứa nhóc mà lại đập vào vách tường tới nỗi sập vách thì há hốc mồm, dụi mắt liên tục xem mình có phải là đang nhìn lầm không, có người còn tự đánh mình xem là đang mơ hay đang thức nữa, thật tức cười, Hạo Thiên đứng dậy từ trong đống tường sập với sự giúp đỡ nhanh trí bay ra phía sau đỡ Hạo Thiên của tiểu Siêu, chỉ bằng Hạo Thiên đụng vách thì người đụng sập vách và đỡ phía sau Hạo Thiên lại là tiểu Siêu. Điều đó cho thấy sự quan tâm của tiểu Siêu cao tới mức nào.

Hạo Thiên với tiểu Siêu đứng dậy, phóng ra khỏi đống đổ nát và đi về phía Thiên Vũ Phong. Với một cọng tóc cong trên đầu, và khuôn mặt đáng yêu cùng mái tóc đỏ nổi bật, cậu vừa đi về phía Thiên Vũ Phong vừa cười một cách đáng yêu và nói "lão sư à, hôm nay sao người lại ở đây vậy?"

"Hahaha, bị như vậy mà con vẫn cười được sao, bây giờ sập vách rồi làm sao đây, hay ta đập hết cả khu lớp V rồi kêu hiệu trưởng xây lại nhì!" Thiên Vũ Phong vừa cười vừa nói

"con không sao, chút vết thương ngoài da này hôm sau là hết, mà...con thấy ý kiến đập hết xây lại là một ý kiến hay đấy chứ. ^^" Hạo Thiên cười gian xảo nói

"hày này, 2 người đang nói giỡn đấy ạ, đập rồi chúng ta lấy tiền đâu mà đền cho học viện đây chứ" Lưu Vân hốt hoảng lên với câu nói của thầy Phong và Hạo Thiên

"Chỉ là một cách để dụ người ra thôi" Hạo Thiên cười gian xảo nói

"Dụ người? Ai vậy?" Lưu Dạ tò mò hỏi

"rồi cậu sẽ biết thôi ^^ " Hạo Thiên lại cười gian xảo nói. Khuôn mặt của cậu lúc này càng làm cho bọn trẻ sợ hơn. Y như một con quỷ nhỏ đang toan tính hại người vậy.

"rồi cậu đập chút nữa có người đến bắt ai sẽ đền cho học viện đây?" Mộc Lâm nói với vẻ mặt tò mò

"Chút nữa tớ sẽ đền được chưa, các cậu nói nhiều quá" Hạo Thiên nhăn mặt

"Rồi bắt đầu, lão sư à tiếp tục đi " Hạo Thiên quay mặt sang Thiên Vũ Phong và nói

"Ok, con muốn gì cũng được" Thiên Vũ Phong vừa dứt lời thì ngay lập tức phóng về phía Hạo Thiên.

Người ngoài nhìn vô giống như Thiên Vũ Phong đang ăn hiếp lũ trẻ mà đâu có ngờ tất cả chỉ là diễn kịch.

Thiên Vũ Phong phóng tới Hạo Thiên nhưng cậu không tránh hay đánh trả lại mà cười. Một nụ cười đáng yêu làm lòng người xao xuyến nhưng bây giờ không phải là lúc mơ mộng hay xao xuyến mà là tại sao tên nhóc đó không tránh, rất nhiều câu hỏi đặt ra vì lý do tại sao Hạo Thiên không tránh mà đứng đấy, và vì không tránh nên là

"Àm" lại đụng sập vách tường khu lớp V, và Hạo Thiên lại đứng dậy, nhưng lần màu không có tiểu Siêu đứng sau lưng do Hạo Thiên bảo cậu không được xen vào nữa.

Lúc này bọn người vây quanh lại thêm một pha há hốc mồm, chúng không tun vào mắt mình nữa khi mà 1 đứa nhóc chỉ khoảng 5, 6 tuổi lại có thể đụng sập vách mà còn đứng dậy với một vẻ mặt tươi như chưa từng được tui vậy.

Lại đến, Thiên Vũ Phong lại xông tới Hạo Thiên thêm một lần nữa và.....có một giọng nói vang lên

"Dừng tay lại cho ta" với uy áp vô cùng lớn nhưng nhiều đó thì nhắm nhỏ gì khi Thiên Vũ Phong là người trên Thiên giới chứ

Vậy là, Thiên Vũ Phong tiếp tục xông về phía Hạo Thiên đánh cậu bay về phía vách tường nhưng.....lần này có một bóng người phía sau cậu, không phải là bóng hình nhỏ nhắn như tiểu Siêu mà là một bóng hình cao, một bờ vai rộng đang đỡ lấy cậu, với một mái tóc màu xanh biển, mái tóc dài xõa ra và mượt mà khẽ bay trong gió, thân hình cao khoảng gần 1m80.

Hạo Thiên khẽ nhìn lên người đỡ mình và nở nụ cười nói " chào pa, pa đến trường con có việc gì sao ạ"

Đúng vậy, đó là cha cậu - Đường Thiên Long, ông bắt ngờ trước câu hỏi của con mình và khi nhìn về phía Thiên Vũ Phong đang đứng đằng xa thì mặt ông nhăn lại, đỏ lên và la lên "ngươi là ai, dám to gan trong trường đánh con ta"

Lúc này lại có một người phụ nữ chạy lại, một khuôn mặt cùng làn da trắng nõn, một vẻ đẹp bách bần nan miêu, đẹp tới nỗi không lời nào có thể miêu tả được, cùng mái tóc màu đỏ như ánh bình minh, đôi mắt màu vàng, đây là mẹ của Hạo Thiên - Vương Thiên Nhi và cô đang chạy về phía cậu.

Dừng lại trước mặt con mình, Vương Thiên Nhi lấy tay sờ lên mặt con mình và nói một cách nhẹ nhàng " con không sao chứ, có bị nặng không vậy"

"Chào mẹ ạ, con không sao hết " Hạo Thiên thấy mẹ cậu còn quan tâm mình như thế thì trong lòng rất vui

Vừa dứt lời, cậu thấy khuôn mặt mẹ mình biến sắc và đang quay lưng về phía cậu giọng nói vang lên " Là kẻ nào to gan dám đánh con trai của lão nương, mau chóng thò mặt ra nếu không hôm nay học viện này, SẬP"

P/s: sau này tóc và mắt của Hạo Thiên sẽ sửa thành tóc màu đỏ và có 2 đường tóc 2 bên là màu xanh biển, có một cọng tóc cong phía trên, mắt 2 màu, bên phải là màu tím, bên trái là màu xanh biển.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Buổi huấn luyện ngoại khóa

"Nhanh chóng đi ra đây" Vương Thiên Nhi vì thấy con mình bị thương mà mắt bình tĩnh nổi trận lôi đình thả uy áp ra làm cho đám người bu xung quanh coi phải gục ngã

Hạo Thiên thấy vậy nhanh chóng xuống khỏi người cha cậu tới gần mẹ cậu, ôm phía sau và cười nói "mẹ đừng nổi giận nữa, là con cùng lão sư bày trò để cho cha mẹ chịu đi ra đây chứ "

"Lão sư?? con có lão sư khi nào chứ" Vương Thiên Nhi nghe vậy hạ giận một chút quay sang đưa con trai đáng yêu của mình

"Đây ạ, cái người đang đứng đối diện mình đây" Hạo Thiên cười chỉ về phía người đang đứng cách họ không xa, Thiên Vũ Phong cũng đang nhìn về phía này và vẫy tay chào

"Ông ta? Haizzz, trong lúc không có chúng ta con còn tìm được một lão sư khá đấy chứ" Vương Thiên Nhi nhéo má Hạo Thiên và nói

"Ay da, mẹ nhéo con đau quá à ="(" Hạo Thiên nói với vẻ mặt đáng thương

"à à, nay có tật làm lành ta. Mà con làm sao biết được mẹ và cha đang trong trường vậy" Vương Thiên Nhi thắc mắc nói

"Con vô tình đi ngang qua phòng hiệu trưởng và biết ạ" Hạo Thiên cười tươi nói

"haizzzz, con lại phá gì nữa đây" Đường Thiên Long chen miệng vào và nói

Trong khi 3 người Hạo Thiên đang trò chuyện vui vẻ thì bên này đám đàn em của cậu vẫn chưa hết bất ngờ sau mọi chuyện, cả đám tò mò bu quanh cũng vậy.

Đang trò chuyện vui vẻ với cha mẹ cậu thì Hạo Thiên chợt nhớ ra là mình còn đang có chuyện cần giải quyết và nói "pa mẹ, lại đây, con sẽ giới thiệu với mọi người về các đàn em của con và cả lão sư nữa" Hạo Thiên cười kéo tay pa mẹ cậu đi

Khi thấy Hạo Thiên đang đi về phía mình thì đám nhóc hoảng tỉnh lại và tụ tập lại chung với Thiên Vũ Phong.

"Giới thiệu với mọi người đây là pa mình - Đường Thiên Long và mẹ mình - Vương Thiên Nhi" Hạo Thiên cười tươi nói, một khuôn mặt đầy giả tạo nhưng khuôn mặt này bọn nhóc cũng là lần đầu tiên nhìn thấy

"Chào các cháu" pa mẹ Hạo Thiên cùng nói

"Và đây là các bạn con, Hàn Minh Kỳ, Trần Thống Trung, Lưu Vân, Lưu Dạ, Mộc Lâm và Mộc Sinh" Hạo Thiên chỉ về phía từng người một và nói

"Chào cô chú ạ " bọn trẻ cười nói

"Đây là lão sư chúng con, Thiên Vũ Phong "

"Chào hai người, tôi là Thiên Vũ Phong" Thiên Vũ Phong cũng cười nói

"Ohhh, một lão sư không tệ chút nào, cũng đẹp trai, phong độ, cao ráo đấy chứ" Vương Thiên Nhi cười chăm chọc nói

"Cô quá khen rồi" Thiên Vũ Phong biết ý cũng cười nói

"khụ khụ" Đường Thiên Long thấy vợ mình và người đàn ông khác cười nói vui vẻ như vậy thì ho khan 2 tiếng báo hiệu rằng nên dừng lại

"Ara, xin lỗi anh nhé, Hạo Thiên này bây giờ con phá ban luôn KTX luôn rồi bây giờ phải làm sao đây" Vương Thiên Nhi nháy mắt với Đường Thiên Long và quay sang cười nói với Hạo Thiên

"con sẽ đền ạ" Hạo Thiên nói

Vừa dứt lời thì Hạo Thiên cảm nhận thấy sát khí tỏa ra sau lưng và quay lưng về phía sau để xem là ai thì bất ngờ người đó hét lên

"aaaaaaaa, học viện của ta, tên nào dám phá học viện của ta, ra đây người sẽ biết tay ta" người này không ai khác chính là hiệu trưởng của học viện - Tổng Từ Ngôn, đang gào thét giận dữ vì KTX của học viện mình bị thổi bay

"anou, hiệu trưởng Tổng, em là người đã phá ạ" Hạo Thiên đứng ra và cười nói

"E...E...Em là người đã phá nó sao" Tổng Từ Ngôn định nói gì đó nhưng thôi và hạ giọng xuống nói với Hạo Thiên khi biết người phá là cậu

"Đúng vậy, em sẽ đền nên thầy yên tâm đi, thầy muốn bao nhiêu" Hạo Thiên nói

"Em chắc chứ, nó rất là nhiều tiền đấy và hãy nói cho thầy biết lý do em phá nó đi" Tổng Từ Ngôn cố nói với gương mặt nở nụ cười nhưng lòng thì đầy buồn thảm

"Để vui thôi ạ, lâu ngày không có gì làm nên ngứa tay ngứa chân đập phá đồ ấy mà. Và tiền là bao nhiêu ạ" Hạo Thiên đáp lại câu hỏi của Tổng Từ

Ngôn và nở một nụ cười trên môi khi nói

"Để cho vui á, em cũng rảnh lắm ha, một hơn một nữa KTX bị phá hủy chỉ vì em buồn chán và không có gì chơi á, em được lắm, bây giờ thì em mau đèn đi, tất cả là 100 vạn tính tệ" Tổng Từ Ngôn nói trong khi hằng giọng mình lại để không phải hét lên vì giận dữ

"cái gì" Hạo Thiên nói với vẻ mặt thất vọng

"Nhiều quá sao, nếu em thấy nó nhiều thì ngay từ đầu đừng có đập, bây giờ sao đây" Tổng Từ Ngôn nói

"Thầy đừng có quá đáng nhé, tui em sẽ góp tiền vào trả giúp cậu ấy" Đám Hàn Minh Kỳ đứng ra nói

"ông cũng gan to lắm, dám ức hiếp con trai tôi sao" Vương Thiên Nhi nở một nụ cười đe dọa hướng về phía Tổng Từ Ngôn

"haizzz, thật không ngờ KTX xá nơi mình ở lại có giá rẻ như vậy sao, thật là không thể tin nổi nữa mà" Hạo Thiên nói với vẻ mặt rầu rĩ và túi tiền thì hiện trên tay. Trong lúc mọi người đang nói đỡ cho Hạo Thiên thì cậu trong tâm trí mình đang xem xem tiền có bao nhiêu để mà lấy ra trả cho Tổng Từ Ngôn, và cậu không ngờ rằng số tiền của mình lại có tới 50 vạn linh tệ (=5000 vạn tính tệ= 50 ngàn vạn kim tệ)

"em nói cái gì, nhiều đó mà ít à, vậy em mau lấy tiền ra đèn đi, không được lấy tiền của cha mẹ em đâu đấy" Tổng Từ Ngôn nói

"đây ạ" Hạo Thiên ném một chiếc túi về phía Tổng Từ Ngôn và ông ta chụp được, xem xét xem đủ tiền không và bắt ngờ nói

"200 vạn tính tệ, em lấy nó đâu ra vậy hả" Tổng Từ Ngôn bắt ngờ nói

"bí mật ạ" Hạo Thiên nháy mắt và để một tay trước miệng nói

Còn đám người xung quanh, kể cả đàn em lẫn ba mẹ Hạo Thiên, đều bất ngờ trước số tiền mà Tổng Từ Ngôn mới thốt ra, không thể tin vào tai mình là đứa con trai bé nhỏ của mình lại có số tiền lớn đến như vậy.

Sau khi lấy được tiền thì Tổng Từ Ngôn rời đi và nhanh chóng cử người đến sửa chữa lại KTX lớp V. Nó được xây dựng một cách nhanh chóng và hoàn thành chỉ trong 2 ngày, được nâng làm 4 tầng, mỗi tầng có 2 phòng, mà gọi là phòng cũng không đúng lắm vì nó như một căn biệt thự vậy, mỗi phòng có thể đủ cho cả trăm người ở ấy chứ, tầng 1 là căn tin, tầng 2 là của trai và 3 là của gái, còn tầng 4 là phòng luyện tập, được xây một cách vững chắc để phòng khi luyện tập không ảnh hưởng tới các tầng dưới.

Còn về nhóm Hạo Thiên thì sau khi đưa tiền cho Tổng Từ Ngôn xong thì được cho vào ở chung với Thiên Vũ Phong, còn ba mẹ Hạo Thiên thì về lại nhà mình sau khi hỏi cậu làm sao có nhiều tiền như vậy nhưng cậu lại nói "bí mật sau này sẽ được mật bí ạ" với một nụ cười trên môi và ba mẹ cậu đành phải bỏ cuộc sau khi thấy khuôn mặt cute cùng cử chỉ đáng yêu của cậu và đi về hẹn lần sau gặp lại.

Bây giờ cả đám đang tụ tập trong hội trường với Thiên Vũ Phong và đương nhiên rằng lớp V của cậu được xếp lên đầu và kế tiếp là lớp Thiên Tài và cuối cùng là thường dân. Lý do tụ tập ở đây là vì có một ông trung tá, trung tướng gì đó sắp đến đây và để nói về một điều gì đó.

Nhóm Hạo Thiên đang ngồi ở vị trí lớp mình và cười nói vui vẻ, rồi có 2 người đi ra, đó là hiệu trưởng Tổng Từ Ngôn cùng một người trung niên nào đấy, khoảng 30 mấy tuổi, dáng người cao to, tóc đen ngắn, mắt cũng màu đen nốt và một mắt có vết sẹo dài bên trái, trong cũng khá điển trai.

Hiệu trưởng đứng ra nói

"hôm nay có vị đại tá đây đến để nói về buổi huấn luyện ngoại khóa với các em"

À à, đại tá chứ không phải là trung, làm mình tưởng. Hạo Thiên thầm nghĩ

Sau khi hiệu trưởng Ngôn nói xong thì người trung niên đó bước ra nói to như thể đang mắng chửi người khác vậy

"chào các em, ta là Dư Mặc, hôm nay ta đến đây để nói cho các em biết về buổi huấn luyện đặc biệt trong quân đội, các em sẽ phải ở đó một tháng và làm các bài tập giống các quân nhân trong quân đội"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Brocom

Lời nói của Dư Mặc vừa dứt thì cả hội trường vang lên tiếng xì xào của học sinh, chúng nói về việc tại sao lại cho chúng vào đó, vào cái nơi huấn luyện khắc nghiệt như vậy chứ, chẳng phải chúng đã làm rất tốt trong học viện rồi hay sao.... v.v và vân vân

"Đây là buổi huấn luyện xem các em có thể ở lại học viện hay không, nếu ai không hoàn thành thì sẽ bị đuổi ra khỏi học viện" Dư Mặc đáp lại lời nói của

chúng một cách phù phàng

"CÁI Gì" gần như cả hội trường la lên

"Hôm nay kết thúc ở đây, ngày mai sẽ lên đường" nói rồi Dư Mặc quay lưng và bước vào trong, để lại cả hội trường với vẻ mặt ngạc nhiên vì sự phũ của Dư Mặc, trừ đám Hạo Thiên ra vì chúng biết chắc không có buổi huấn luyện nào kinh khủng hơn buổi huấn luyện của thầy Phong và Hạo Thiên cả

Nhóm Hạo Thiên rời hội trường và chuẩn bị cho chuyến đi vào ngày mai của mình. Phòng nay đã rộng hơn và cũng thoáng mát hơn hẳn. Nhóm Hạo Thiên vào phòng và bắt đầu soạn những quần áo, vũ khí, tiền bạc.... Cho chuyến đi của mình. Sau khi chuẩn bị xong thì cũng đã xế chiều và cả đám rủ nhau xuống căn tin ăn. Khi vừa mới ra tới chân cầu thang thì bắt gặp một người, đó là Dạ Thiên Lăng, lớp phó lớp V. Cậu đứng đấy, ở chân cầu thang với vẻ mặt lo lắng, mặt bình tĩnh như đang chờ cái gì đấy. Khi Dạ Thiên Lăng quay sang và thấy đám người Hạo Thiên thì khuôn mặt thay đổi hẳn, không còn vẻ lo lắng nữa

Dạ Thiên Lăng hỏi

"Các cậu định đi ăn à, cho tớ đi chung với"

"Được thôi" Hạo Thiên trả lời

"Nhưng còn mấy đứa cùng phòng với cậu thì sao, tôi thấy chúng đứng núp ở đây này giờ" Hạo Thiên vừa nói vừa đưa tay chỉ về một góc

"Hả, chẳng phải tôi đã bảo các cậu đi trước rồi sao, sao bây giờ còn đứng đây nữa chứ" Dạ Thiên Lăng thấy đám người cùng phòng mình đang núp ở một góc lấp ló thì gắt giọng lên

"Nhưng lão đại, không có cậu đi cùng thì chán lắm" một tên nhóc đứng ra nói

"Hô, lão đại của phòng luôn à" Hàn Minh Kỳ chằm chọc nói

"anh à, anh đi ăn với chúng em đi" lần này là một tên nhóc con, cỡ tuổi Hạo Thiên và có một khuôn mặt cũng rất đáng yêu

"Tiểu Hoa à, em sao lại cãi lời anh rồi" lần này có vẻ là một người quan trọng nên không có gắt giọng lên mà nhẹ nhàng trả lời

"Thôi, cho chúng đi theo cũng được cần gì phải như vậy, càng đông càng vui mà" Mộc Lâm nói

"Cậu thấy sao hả Boss" Trần Thống Trung cũng nói

"Cũng được, càng đông càng vui" Hạo Thiên nở một nụ cười nhẹ và đi xuống lầu, căn tin của KTX

Ngồi vào bàn, đám nhóc bên Dạ Thiên Lăng tự giới thiệu

"xin chào mình là Lục Chi Ngang, 10 tuổi, hạng 25" Đây là một thằng nhóc có làn da trắng và mái tóc màu hồng cùng đôi mắt màu lam

"mình là Nhạc Tiểu Mễ, 10 tuổi, hạng 23"

Một tên nhóc với mái tóc đỏ nâu và đôi mắt cùng màu, làn da trắng

"tớ là Hà Tô Diệp, 11 tuổi hạng 22" cũng lại là một tên nhóc với mái tóc màu vàng và đôi mắt màu xanh lam, làn da trắng và trên tóc có chiếc kẹp đen

"Tớ là Mộ Ngôn, 11 tuổi, hạng 18 " một tên nhóc với mái tóc màu xanh biển và đôi mắt cùng màu.

" Còn em là Dạ Hoa, em của anh Dạ Thiên Lăng ạ, em 5 tuổi và hạng 14 ạ" cuối cùng cũng tới tên nhóc cute lúc này, tuy nó không bằng Hạo Thiên nhưng cũng đáng yêu vô cùng, nó có một mái tóc màu trắng xám và đôi mắt màu xanh biển đậm, làn da trắng và khuôn mặt đáng yêu.

Sau màn chào hỏi của nhóm Dạ Thiên Lăng là tới màn chào hỏi của nhóm Hạo Thiên, và đương nhiên khi nói tuổi và hạng trong lớp đứa nào đứa nấy ai cũng bất ngờ cả.

Khi Hạo Thiên quan sát thấy thái độ của Dạ Thiên Lăng đối với Dạ Hoa và ngược lại thì cậu phán cho một câu xanh rờn

"Brocom"

"Br...Bro... Brocom" Dạ Thiên Lăng nghe được thì môi hơi run run và mặt cũng hơi đỏ

"ô hô, thì ra cậu cũng biết à" Hạo Thiên hơi nhếch miệng cười nói

"Là gì thế Boss/lão đại!?" Cả đám ngạc nhiên hỏi cả 2 người

"Hãy đọc nhiều sách vào và các người sẽ biết thôi, fuufu, không ngờ người lại như vậy đấy, tới chưa hả" Hạo Thiên lại cười nham hiểm nói

"T...Tới...tới gì chứ, đương nhiên là chưa rồi" Dạ Thiên Lăng đỏ mặt

"Hahaha" Hạo Thiên với Tiểu Siêu ôm bụng cười

"Gi vậy Boss nói nghe với " đám nhóc Hạo Thiên tò mò hỏi

"Không có gì đâu, sau này các cậu sẽ biết thôi mà" Hạo Thiên trả lời trong khi cười ra nước mắt

"haizzz, cố lên đi" Hạo Thiên ngừng cười và nói khi thấy khuôn mặt đang đỏ ửng của Dạ Thiên Lăng

"C...Cảm ơn" Dạ Thiên Lăng nói

Ăn xong thì nhóm nào về phòng nấy hẹn nhau ngày mai cùng đi đến điểm hẹn của buổi ngoại khóa.

Bây giờ cũng tầm 8h mấy rồi, bọn nhóc thì ngồi nói chuyện với nhau còn Hạo Thiên với tiểu Siêu thì đang đọc sách nhưng thực ra thì đang nói chuyện với nhau thông qua tâm trí. Lúc này Hạo Thiên đang xem bảng thông tin của mình.

[Bảng thông tin

Kí chủ: Đường Hạo Thiên

Tuổi: 5

Điểm kinh nghiệm: 15000/100000

Cấp: 45

MP: 47850

Nguyên tố thiên phú: thủy, hỏa, thổ, phong, hắc, quang, không gian

Thú cưng: chưa có

Nghề: kiếm, võ, y thuật,..... v.v

Thú cưng: chưa có

Thiên phú:10/10

Thể lực:10/10

Tổ chất cơ thể: SSS

Khả năng tiếp thu: 9/10

Mị lực: 8/10

Khóa huấn luyện: huấn luyện với thầy Thiên Vũ Phong

Kĩ năng hệ: hỏa cầu lv 5, thủy cầu lv 5, phong nhận lv 7, chữa thương lv 5, hắc cầu lv 6, toàn phong quyền lv 6, hỏa thiên cước lv 5, ám long lv 5, thâm băng lv 6

Thông thạo nguyên tố kĩ năng: Hoán chuyển lv 7

Vật phẩm: giày gia tốc lv 5

Money: 4,8 vạn linh (1 linh tệ = 100 tinh tệ = 1000 kim tệ)

Nhiệm vụ: xuất hiện ngẫu nhiên]

[Bảng thông tin

Tên: tiểu Siêu

Tuổi:5

Cấp: 40

MN: 46500

Nguyên tố thiên phú: thủy, hỏa

Thú cưng: chưa có

Nghề: chưa có

Thiên phú: 9/10

Thể lực: 9/10

Tổ chất cơ thể: SS

Khả năng tiếp thu: 8/10

Mị lực: 7/10

Kĩ năng hệ: thủy cầu lv5, băng thương lv 7, hỏa cầu lv5, hỏa ảnh lv6, băng bộc phá lv5

Vật phẩm: giày gia tốc lv 3]

"Chỉ số của chúng ta đều tăng nhĩ, mà tôi muốn có một con thú cưng nên khi ta tới doanh trại hãy cùng nhau đi bắt, một cho cậu và một cho tôi, được không" Hạo Thiên cười nói

"vâng, theo ý cậu" tiểu Siêu đáp

"Cậu nghĩ ở thế giới này có rồng không" Hạo Thiên tò mò hỏi

"Đương nhiên là có rồi ạ, và chúng cũng rất mạnh nữa. Có 2 con rồng mạnh nhất ở thế giới này 1 là quang long và con thứ 2 là hắc long. Và có lẽ hướng mà chúng ta đi cũng cùng đường tới chỗ 2 con rồng đó" tiểu Siêu nói

"oh hô"

"cậu có muốn nó không" tiểu Siêu lại nói

"Đương nhiên rồi, ngay bây giờ, chúng ta đi kiếm thầy Phong bắt nó" Hạo Thiên bỏ cuốn sách xuống và nhìn tiểu Siêu nói

"không phải bây giờ ạ, khi nào chúng ta tới rồi hãy bắt sau vì nó không đơn giản muốn bắt là bắt được đâu" tiểu Siêu dùng giọng nghiêm túc nói

"ohhh, này mấy người muốn có thú cưng không" bỏ qua tiểu Siêu, Hạo Thiên quay xuống đám nhóc đang trò chuyện và nói

Nghe thấy Hạo Thiên nói, cả đám mắt sáng hẳn lên, đồng thanh nói "Đồng ý "

"Vậy thì khi nào tới doanh trại ta bắt cho " Hạo Thiên cười nói

"Vâng"

"bây giờ đi ngủ thôi" Hạo Thiên quay lên giường và nằm xuống. Bọn nhóc cũng làm theo.

Sinh vật ở thế giới này chia làm 500 cấp, từ cấp 400 tới 450 là bán thần thú, 451 tới 480 thần thú, 481 trở đi là bước vào siêu thần thú. Nhưng những con siêu thần thú rất hiếm và đếm trên đầu ngón tay, chúng thường ẩn đi và không để con người bắt gặp.

Sáng hôm sau, tụ tập tại nơi tập trung là toàn học sinh của học viện Hoàng Long. Đông nghịt người. Ở đây có 10 chiếc máy bay, mỗi chiếc chở 30 người và tụ tập theo lớp, lớp nào không đủ cho 1 chiếc thì qua chiếc khác đi cùng lớp khác.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Quang Long

Lên máy bay và đi tới doanh trại, nơi huấn luyện của quân đội, đây là một khu rất rộng, có khoảng hơn 500 lều trại lớn nhỏ và một quảng trường.

Máy bay đáp xuống và tất cả học sinh xuống máy bay. Chúng ngỡ ngàng trước doanh trại vì nó quá rộng. Chúng được hướng dẫn đi theo vào quảng trường, ở đây không có ghế ngồi mà chúng phải đứng. Xếp thành từng hàng theo từng lớp và nhìn về phía đài. Lúc này trên đài đang có một người đứng đó là đại tá Dư Mặc. Ông ta nói

"Bắt đầu từ hôm nay cho tới 1 tháng tới, các em sẽ ở đây và mỗi một lều trại sẽ có 5 người, các em sẽ dậy từ 4h sáng và chạy 5 vòng quanh núi, tới 5h30 sẽ về đây bỏ củi 50 khúc, 6h sẽ vào vệ sinh và ăn sáng, tới 7h sẽ tiếp tục chạy quanh núi và cột vào chân một cục tạ 3kg, mỗi ngày sẽ tăng dần lên 1kg chạy tới 9h và 9h30 sẽ tập đối kháng với nhau và 11h30 sẽ nghỉ ngơi ăn trưa tới 2h sẽ dậy và tiếp tục gánh nước từ con sông dưới chân núi lên và đổ vào giếng, mỗi lớp phải đổ đầy 2 cái giếng và phải xong trong 1 tiếng tới 3h, về đây và tự vào rừng bắt động vật về tự chế biến và tự ăn. Tối 7h các em sẽ tập hít đất 200 cái, hít tới khi nào xong sẽ được nghỉ ngơi và cuộc huấn luyện sẽ kéo dài tới 3 tuần. Tuần cuối cùng ở đây các em sẽ có một cuộc thi nhỏ và tới lúc đó các em sẽ biết cuộc thi là gì. Cuộc huấn luyện chỉ có nhiều đó, các em đã hiểu chưa. "

Kết thúc một tràng dài lời nói như vậy, phía trên Dư Mặc thì im lặng nhìn xuống phía học viên còn phía học viên thì ngỡ ngàng, há hốc mồm, khóc không ra nước mắt, riêng đám Hạo Thiên thì bình thản huyết sáo, nói chuyện vui vẻ như thể đó là chuyện bình thường đến cả trẻ con cũng làm được (cơ mà bọn bây là trẻ con chứ gì nữa)

"Đã hiểu chưa hả" Dư Mặc lặp lại câu hỏi một lần nữa

"Đã hiểu ạ" đám học sinh trả lời với giọng yếu ớt và chán nản, ai về phòng lấy và chuẩn bị trước giờ "tự" của mình. Bây giờ cho đến ngày mai chúng sẽ được rảnh và có thể đi xung quanh doanh trại để tham quan trước.

Trong doanh trại cũng có rất nhiều quân lính và mỗi doanh trại sẽ được chia làm nhiều khu khác nhau và được tách nhau rất xa. Mỗi doanh trại có khoảng hơn 1000 người và đương nhiên doanh trại cũng phải rất rộng. Bao quanh doanh trại là những cánh rừng và những ngọn núi đồ sộ.

Mỗi 1 lều trại sẽ có một người dẫn dắt và đó là quân lính trong doanh trại, nhóm Hạo Thiên chọn lấy 2 lều trại kế bên nhau và cùng vào. Lều trại của học sinh có 60 cái và cứ 5 người một cái lều. Người dẫn dắt thì ngày mai sẽ tới còn bây giờ sẽ chia người ở chung, cả đám Hạo Thiên chơi oánh tù ti để chia người và cuối cùng, nhóm được chia như sau, 1 là Hạo Thiên, tiểu Siêu, Minh Thi, Trần Thống Trung, Mộc Lâm. 2 là Hàn Minh Kỳ, Ninh Dịch, Lưu Vân, Lưu Dạ, Mộc Sinh.

"Yup, được ở chung với Boss rồi" Mộc Lâm với Trần Thống Trung cười nói

"Các cậu muốn ở chung với tôi vậy à" Hạo Thiên hỏi

"Đúng vậy, Boss cậu có cách nào mà làm cho cái lều to hơn không" bọn nhóc làm bộ mặt đáng thương nói

"ách, được rồi đợi tí" Hạo Thiên bắt đầu đi nói

Nói rồi Hạo Thiên quay sang chiếc lều, nhìn qua nhìn lại rồi lấy trong không gian của mình ra một vài cây sắt và cắm xuống đất, làm qua làm lại, làm tới làm lui, làm xuôi làm ngược cuối cùng cậu cũng làm xong với sự giúp đỡ của bọn nhóc là đứng nhìn.

Sau khi làm xong thì cậu mệt thở hơi tai vì phải làm lều. Cái lều được hoàn thành và nó cũng là đẹp, bên trong thì khá là sạch sẽ có gần 2 cây đèn, 5 cái giường đôi và 2 chiếc tủ đựng quần áo.

Bọn nhóc bắt ngờ trước cái tài dựng lều của Hạo Thiên và cũng rất vui vì chúng lại được ở chung với nhau. (ơ hay, vậy sao ngay từ đầu bây không dựng lều to luôn đi cần méo gì phải oánh tù ti)

"Cậu hay thật đấy Boss" Bọn trẻ đồng thanh nói

"tiểu Thiên, con ra đây thầy bảo" Hạo Thiên định nói gì đấy nhưng có một tiếng nói vang lên và cậu biết chắc đó là thầy Phong. Cậu cùng đám nhóc đi ra khỏi lều.

"Chúng ta đi bây giờ chứ ạ" Hạo Thiên hỏi

"Được, chúng ta đi bây giờ" Thiên Vũ Phong nói

"Đi đâu vậy Boss, cho chúng tôi đi với" Minh Thi chen vào nói

"Các cậu ở đây đi tham quan đi, tôi với tiểu Siêu đi cùng thầy Phong có chuyện, chắc tới tối mới về" Hạo Thiên trả lời

"Được thôi, cậu nhớ về sớm đấy" đám nhóc đồng thanh trả lời

Chào tạm biệt bọn nhóc và Hạo Thiên cùng với tiểu Siêu, Thiên Vũ Phong thẳng về phía rừng sâu mà đi. Trên đường đi, mà nói đang đi cũng không đúng vì Hạo Thiên đang phóng trên các cành cây mà phi chứ đâu có đi, Hạo Thiên hỏi Thiên Vũ Phong

"lão sư, con Hắc Long và Quang Long đó đang ở đâu vậy ạ?"

"Còn xa lắm, chúng sống trong 1 cái hang sâu dưới đất và chúng ta sẽ bắt chúng" Thiên Vũ Phong trả lời

"Vậy chúng cấp mấy rồi"

"Chúng đã đạt tới cấp Siêu Thần Thú rồi"

"Oh hô, vậy càng tốt, chúng ta mau nhanh lên thôi ạ" Hạo Thiên hăng hái trả lời

Trước cửa hang động, Hạo Thiên và tiểu Siêu với khuôn mặt hăng hái còn Thiên Vũ Phong thì cũng nở một nụ cười. Bước vào trong, không khí ẩm thấp, mùi ẩm bốc lên khắp nơi và cái hang cũng rất rộng, càng đi vào trong thì cái hang càng lớn dần và không khí có vẻ thoáng hơn so với bên ngoài.

Sâu trong hang, nhóm 3 người Hạo Thiên đang đi vào thì bất gặp một con rồng, một con rồng bị "bạch tạng" to lớn đang nằm ngủ, nó to gấp mấy lần tòa biệt thự của gia tộc cậu, toàn thân màu trắng tinh và có vẻ nó đã cảm nhận được sự hiện diện của nhóm cậu và bắt đầu dậy, nó mở miệng và nói

"Các ngươi đến đây làm gì hả loài người thấp kém kia"

"Chào xin, ngài "bạch tạng" ta tới đây để bắt ngươi, ý kiến gì không" Hạo Thiên giờ một tay ra có ý chào và nói

"Oh, một con người thấp kém mà đòi bắt ta" Quang Long nói với vẻ khinh bỉ

"Bây giờ có lẽ là ta còn yếu nhưng sau này sẽ không, bây giờ ngươi sẽ là thú cưng của người hầu ta. Nào chúng ta lên thôi thầy Phong" Hạo Thiên cười nói

"Ok, lên " Thiên Vũ Phong đáp lại

Quang Long thấy đám người thấp kém muốn bắt mình làm thú cưng thì có chút buồn cười, nó định đưa tay lên để đánh về phía Hạo Thiên thì bỗng nó bị 1 vòng xoáy hút vào, đó là vòng xoáy vào hệ không gian của Hạo Thiên. Bây giờ hệ không gian của Hạo Thiên đã dư sức để có thể chứa cả chục con Quang Long, nó rộng bao la. Không gian hệ cho phép người có nó có thể làm bất cứ gì, ví dụ như trọng lực tăng hay giảm tùy thích, bay, nghiền ép, hút ma lực, vân vân và mây mây...

Quang Long bất ngờ bị hút vào thì nó cũng ngạc nhiên, khi trong không gian của Hạo Thiên, nó thấy cậu đang đứng trước mặt nó, giờ một tay ra và nó cảm thấy như mình bị một cái gì đó nặng cả tỉ tấn đè lên, nó rên lên một cách đau đớn và không thể động đậy được. Phải cố lắm nó mới mở miệng được và nói

"Đây là đâu? Con người kia, đừng nói với ta là ngươi có hệ không gian đấy? Này mau trả lời ta"

"ara, ngươi biết à, ngươi đoán đúng rồi đấy, đây là không gian hệ của ta, ngươi thấy nó thế nào hả" Hạo Thiên nở một nụ cười nham hiểm nói

"cái gì, một con người mà có thể sở hữu không gian hệ sao, rốt cuộc ngươi có thân phận là gì" Quang Long kinh ngạc hỏi

"ta có thân phận gì sau này ngươi sẽ biết thôi, bây giờ sao đây, làm thú cưng hay bị làm thịt" Hạo Thiên nói với vẻ tươi cười như thể đây là chuyện gì nhẹ nhàng lắm vậy.

"được, ta làm" nhanh gọn dứt khoát, Quang Long trả lời một cách nhanh chóng và không cần suy nghĩ.

Cậu đi về phía Quang Long và đặt tay lên đầu nó, một vòng sáng hiện lên và bên cánh tay phải cậu xuất hiện một đầu rồng màu trắng. Cậu cũng cảm thấy mình có sự thay đổi, cơ thể nhẹ hơn hẳn.

Hạo Thiên ra khỏi không gian hệ của mình và thấy vẻ mặt bức tức của Thiên Vũ Phong, thờ ơ của tiểu Siêu. Cậu nói

"Chào xin"

Thiên Vũ Phong nghe thấy tiếng cậu thì đi lại và rồi

"bụp"

Thiên Vũ Phong đâm lên Hạo Thiên một cái và sừng một cục to tổ chẳng trên đầu cậu.

"ay da, con xin lỗi ạ" Hạo Thiên nói với vẻ mặt đáng thương

Thiên Vũ Phong thấy cậu như vậy cũng không nổi đánh nữa mà quan tâm nói " lần sau có làm gì thì cũng phải nói trước một tiếng chứ, làm ta giật mình, haizzz"

"Con xin lỗi ạ." nói câu xin lỗi với Thiên Vũ Phong, Hạo Thiên liền quay qua nói với tiểu Siêu " xin lỗi cả cậu nữa nhé tiểu Siêu, mà cả 2 con rồng này tớ lấy hết nhé được không, tớ sẽ kiếm cho cậu một con siêu thần thú khác nhé" Hạo Thiên nói với khuôn mặt nài nỉ và đáng thương vô cùng, nó làm cho tiểu Siêu cũng không thể nào chối từ lời đề nghị của cậu

"Được thôi, tớ thì sao cũng được cả" tiểu Siêu đáp lại.

"Cảm ơn nhé, vậy thì" cậu vừa nói vừa làm cho con Quang Long xuất hiện trước mặt cậu và mọi người

"Xin chào chủ nhân của tôi" Quang Long nói một cách thành tâm và không còn một cái gì gọi lại sự khinh thường đối với Hạo Thiên như ban đầu nữa

"Hay, Quang Long này, mà không được ta cần đặt cho ngươi một cái tên nhĩ, từ nay tên ngươi sẽ tiểu Quang, nghe cũng được đấy chứ " Hạo Thiên cười nói

"t.ti...tiểu Quang, tôi như này mà là tiểu ạ" Quang Long bất ngờ với câu nói của Hạo Thiên và nói

"mặc kệ, đối với ta ngươi chính là tiểu Quang, ý kiến không " Hạo Thiên nói

"Kh....Không ạ" Quang Long yếu xìu nói

"Vậy bây giờ chúng ta tới chỗ Hắc Long, tiểu Quang, ngươi biết chỗ của Hắc Long chứ " Hạo Thiên hỏi

"Đương nhiên rồi ạ, nếu cần để tôi gọi ra ngay cho" Quang Long nói

"Đương nhiên là cần rồi, vì sao này nó sẽ là tiểu đệ của ngươi, mau gọi nó ra ngay đi" Hạo Thiên dung vẻ mặt kiêu ngạo nói

Câu nói của Hạo Thiên vừa dứt thì tiếng gào thét của Quang Long vang lên

"GRAOO"

Tức thì, sâu trong hang động vang lên một tiếng long hồng vang một con gió mạnh ập đến

"GRAOOOO"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Tăng vọt

"GRAOO"

Tiếng long hồng vang lên thì cũng cùng lúc đó là một con gió ập đến, cùng với bóng hình to lớn của một con rồng đen, chắc to cũng bằng Quang Long, to đáp xuống đất chỗ Quang Long đang đứng và nhìn về phía nhóm Hạo Thiên rồi nói

"Có việc gì với đám con người thấp kém này vậy, chúng đến đây làm gì. Chán sống nên đến đây tìm chết à" cùng với đó là giọng khinh bỉ

"Thấp thấp cm ngươi, ngươi nói họ thấp kém một lần nữa là ăn đấm đấy" Quang Long tức giận nói

"Ngươi dám chửi ta, hôm nay ta chơi tới bến với ngươi" Hắc Long nghe Quang Long chửi mình thì phần nộ lao vào Quang Long nhưng bắt chộ trước mặt Hắc Long xuất hiện một vòng tròn đen và rồi noa bị hút vào

Đương nhiên vòng tròn đen này dẫn vào không gian hệ của Hạo Thiên, Hắc Long đứng trong không gian hệ của Hạo Thiên với khuôn mặt là một dấu chấm hỏi lớn, đây là đâu, ta là a.....à nhầm đây là nơi quái nào? Hắc Long tức giận gào lên "GRAOO"

"ôi ôi, diếc lỗ tai lắm đấy, mặc dù ta chẳng bị gì" Cùng lúc sau tiếng gào thét của Hắc Long, xuất hiện trước mặt nó là Hạo Thiên với khuôn mặt đang mỉm cười nhẹ

"Ngươi là ai, đừng nói với ta đây là hệ không gian đấy" Hắc Long gào lên

"ngươi là lớn vậy làm gì, im lặng một chút đi" vừa nói Hạo Thiên vừa đưa tay ra phía trước và bỗng Hắc Long bị đè ép xuống, nó gào lên đau đớn "grao"

"im lặng vậy phải ngoan không, ta nói ngươi biết, đây là không gian hệ của ta, bây giờ ta muốn ngươi là thú cưng cho ta, ý kiến gì không" Hạo Thiên cười híp mắt nói

Hắc Long cố gắng gượng mở miệng ra nói "một con người thấp kém như ngươi mà đòi làm chủ ta, nằm mơ đi"

"hừm" Hạo Thiên hơi nhăn mặt và rồi, tiếng rên la của Hắc Long lại vang lên "graooo"

"Ngươi nói nhiều làm gì, làm thú cưng hay bị làm thịt, nói tiếng nghe?!?" Hạo Thiên cười nhẹ nói

"Ta làm" Hắc Long giống với Quang Long, trả lời một cách nhanh gọn dứt khoát không suy nghĩ nhiều

"Oh hô, vậy phải nhanh không" nói rồi, Hạo Thiên đi về phía Hắc Long và đặt tay lên đầu nó, tức thì một vòng sáng hiện lên và trên cánh tay trái của Hạo Thiên xuất hiện một đầu rồng màu đen, cả 2 cánh tay cậu đều có 2 đầu rồng, nó như hình xăm vậy rất đẹp và tinh tế. Đồng thời khi Hạo Thiên có 2 đầu rồng trên 2 cánh tay thì ở cánh tay Hắc Long và Quang Long cũng xuất hiện một hình vương miện sáng. Đó là dấu hiệu cho thấy giữa thú và người đã kí kết khế ước.

Hạo Thiên và Hắc Long cùng ra khỏi không gian của cậu, Hạo Thiên thì với khuôn mặt tươi cười còn Hắc Long thì chán nản. Thiên Vũ Phong và tiểu Siêu thấy Hạo Thiên ra thì lại và nói

"chúc mừng con/cậu chủ nhé"

"Cảm ơn, nào giờ thì, Quang Long sẽ là tiểu Quang còn Hắc Long sẽ là tiểu Hắc, đồng ý không" Hạo Thiên mỉm cười nhìn về phía 2 con thú cưng của mình

"Không ý kiến" cả 2 đồng thanh nói

"Vậy tiểu Quang sẽ là đại ca, còn tiểu Hắc sẽ là tiểu đệ của tiểu Quang, ý kiến không" Hạo Thiên lại nói

"Không ý kiến" Quang Long cười vui vẻ nói

"Không ý.....Khoan, chủ nhân vừa nói gì" Hắc Long bắt chọt hỏi

"Thì ngươi sẽ là tiểu đệ của tiểu Quang"

"Không đồng ý ạ, tại sao tôi phải là tiểu đệ của hắn chứ" Hắc Long cãi lại

"Hừm, vì ngươi tới sau nên ngươi là tiểu đệ, vậy thôi" Hạo Thiên trả lời

"....." Hắc Long câm nín không biết nói gì thêm

"Ý kiến không" Hạo Thiên cười híp mắt nói, 1 nụ cười tưởng như đơn giản nhưng không hề

"vâng, không ý kiến" Hắc Long thấy khuôn mặt cậu như vậy thì giật thót lên và vội vàng trả lời

"Con thuần phục được luôn rồi à, tốt đấy, chúng ta về thôi, bây giờ chắc cũng chiều rồi" Thiên Vũ Phong cười nhẹ nói

"vâng, bây giờ chúng ta về thôi, mai sẽ đi tìm thú cưng cho tiểu Siêu nhé" Hạo Thiên nói

"Được thôi" tiểu Siêu trả lời

"Nhưng, bây giờ vấn đề là tiểu Quang và tiểu Hắc sẽ ở đâu, thân hình của chúng quá to lớn rồi" Thiên Vũ Phong nói

"Hừm, chúng sẽ ở trong không gian hệ của con ạ" Hạo Thiên hơi suy tư rồi nói

"cũng được đấy, con hãy cho chúng vào đấy đi rồi chúng ta về" Thiên Vũ Phong nói

Nói rồi cậu hút Hắc Long và Quang Long vào không gian hệ của mình, chào tạm biệt chúng và cả 3 cùng nhau đi ra khỏi hang, lúc này, cũng mới giữa trưa. Cậu không thể tin được là cậu lại có cả 2 siêu thần thú là Long mà lại còn bắt chúng một cách nhanh chóng gọn nhẹ không bị xây xát gì, và chỉ trong 1 buổi sáng.

Cả 3 người cùng hướng về phía doanh trại mà đi, tới nơi thì ai về lều nấy. Cậu và tiểu Siêu cùng vào lều trại của mình và thấy trong lều có 2 người thanh niên cỡ 20 tuổi, đang ngồi nói chuyện vui vẻ với lũ nhóc. Còn lũ nhóc thấy Hạo Thiên về thì mừng rỡ chạy ra "chào mừng Boss và lão nhị về, cậu bắt được không mà sao về sớm thế" Hàn Minh Kỳ mở miệng đầu tiên nói

"Đại thu hoạch, mà các người đang nói chuyện với người dẫn dắt của chúng ta à?" Hạo Thiên nói với vẻ vui cười

"Đúng đấy ạ, cậu chủ lại giới thiệu với họ đi" Minh Thi nói

"được thôi" Hạo Thiên trả lời rồi đi về phía 2 người lính. Khi 2 người lính thấy có tên nhóc lại thì cũng cười nhưng khi Hạo Thiên càng lại gần thì họ lại càng cảm nhận được một cái gì đó rất nguy hiểm và đầy sát khí. Hạo Thiên lại và nở một nụ cười "xin chào 2 anh, hãy giúp đỡ trong thời gian tới nhé"

"X...xin chào, anh là Cố Duật Hành, mong giúp đỡ" Cố Duật Hành nói. Anh ta là một người cỡ 20 tuổi, cao khoảng 1m75 và có mái tóc ngắn màu xanh đen và đôi mắt màu xanh biển, mặc lên mình là 1 chiếc áo thun trắng và một cái quần tây xanh pha lẫn đen nâu.

"Xin chào, anh là Hàn Từ Lam, tại anh rất lấy làm vinh dự vì được làm người dẫn dắt cho top 10 lớp V học viện Hoàng Long đấy, và cũng mong giúp đỡ nhiều trong 1 tháng tới" Hàn Từ Lam vui vẻ nói. Hàn Từ Lam cũng khoảng 20 tuổi, cao khoảng 1m80 và có mái tóc màu nâu cùng đôi mắt cùng màu. Đồ thì y chang như Cố Duật Hành.

"Không dám nhận, tại em cũng chỉ là một đám nhóc thôi, vậy mong các anh giúp đỡ nhiều, em là Đường Hạo Thiên còn cậu nhóc đi cùng em là Đường

Siêu" Hạo Thiên cười nhẹ và nói

Rồi, cả đám cùng nhau ngồi nói chuyện tới chiều, riêng Hạo Thiên và tiểu Siêu thì đi kiếm gì đó ăn và quay lại thì mấy người đó vẫn còn ngồi nói chuyện với nhau.

Chuyện đầu mà nói lắm thế không biết nữa, haizzz, mặc kệ họ đi mình nên xem xem bảng thông tin mình có sự thay đổi như thế nào rồi.

Tìm lấy một chỗ trong lều, Hạo Thiên và tiểu Siêu ngồi xuống và nhắm mắt lại, thực ra thì đang nói chuyện với nhau bằng tâm trí. Hạo Thiên nói "Tiểu Siêu này, không biết bảng thông tin của tôi thay đổi sao rồi nhỉ, vì lúc kí khế ước với tiểu Quang và tiểu Hắc thì thấy cơ thể nhẹ hơn hẳn đấy"

"Thì cậu chủ cứ vào xem sẽ rõ thôi" tiểu Siêu cười nhẹ nói

"Được" nói rồi trước mắt Hạo Thiên xuất hiện bảng thông tin của cậu.

[Bảng thông tin

Kí chủ: Đường Hạo Thiên

Tuổi: 5

Điểm kinh nghiệm: 0/50000000

Cấp: 190

MN: 290000

Nguyên tố thiên phú: thủy, hỏa, thổ, phong, hắc, quang, không gian

Thú cưng: Quang Long lv500, Hắc Long lv500

Nghề: kiếm, võ, y thuật,... v.v

Thiên phú:10/10

Thể lực:10/10

Tổ chất cơ thể: SSS

Khả năng tiếp thu: 9/10

Mị lực: 8/10

Khóa huấn luyện: huấn luyện với thầy Thiên Vũ Phong

Kĩ năng hệ: hỏa cầu lv 7, thủy cầu lv 8, phong nhận lv 8, chữa thương lv max, hắc cầu lv 9, toàn phong quyền lv 7, hỏa thiên cước lv 9, ám long lv max, thâm băng lv 8

Thông thạo nguyên tố kĩ năng: Hoán chuyển lv 7

Vật phẩm: giày gia tốc lv 5, súng Senzu lv5, kiếm Young Genji lv5

Money: 48 vạn linh tệ (1 linh tệ = 100 tinh tệ = 1000 kim tệ)

Nhiệm vụ: xuất hiện ngẫu nhiên]

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đừng nên làm phiền tôi

"Oh hô, chỉ số không tệ tí nào, mà sao có hai kĩ năng max luôn rồi" Hạo Thiên thắc mắc hỏi

"Vì 2 kĩ năng đó có cùng hệ với tiểu Quang và tiểu Hắc nên nó được nâng max luôn" tiểu Siêu trả lời

"hày tiểu Siêu, chúng ta xem chỉ số của tiểu Quang và tiểu Hắc được không vậy"

"Được chứ"

Nói rồi, bảng thông tin của tiểu Quang và tiểu Hắc xuất hiện trước mặt Hạo Thiên

[Bảng thông tin

Tên:Quang Long

Cấp: 500

MN: 751500

Kĩ năng: tất cả kĩ năng liên quan tới quang hệ đều lv max, lôi kích lv 8, long hồng lv max, hỏa lôi cầu lv9, băng bộc phá lv8,.....v.v và mây mây (còn nhiều lắm, hơn 200 skill á, bây giờ mà tác liệt kê ra chắc đầy chương mất, nên thôi cứ để từ từ nhá)

Đăng cấp: siêu thần thú]

[Bảng thông tin

Tên: Hắc Long

Cấp: 500

MN: 750500

Kĩ năng: tất cả kĩ năng liên quan tới hắc hệ đều lv max, long hồng lv max, hỏa diệt lv 9, tường băng lv8,.....vân vân và mây mây (giống Quang Long, skill rất rất nhiều)

Đăng cấp: siêu thần thú]

"Oa, kĩ năng cũng nhiều phết nhỉ, vậy việc ta lên cấp nhanh là do tiểu Quang và tiểu Hắc à" Hạo Thiên bất ngờ trước các kĩ năng của cả 2 và hỏi

"Đúng vậy, đồng thời cậu chủ cũng có thể sử dụng các kĩ năng của thú cưng mình nhưng sức mạnh kĩ năng sẽ giảm 1 nửa do bây giờ lv của cậu vẫn còn quá thấp. Khi nào cậu cũng đạt cấp 500 rồi thì cậu sẽ sử dụng được 100% sức mạnh kĩ năng của tiểu Quang và tiểu Hắc" tiểu Siêu nói

"Tất cả luôn à"

"Vâng" tiểu Siêu đáp với nét cười

Bất ngờ, Hạo Thiên mở mắt ra và chụp lấy cánh tay của ai đó, trùng mắt và toát ra sát khí bao bọc cả lều. Người mà đưa tay về phía Hạo Thiên là Hàn Tử Lam, anh ta thấy Hạo Thiên cứ nhắm mắt suốt tường ngủ ngồi nên định bế cậu ta lại giường nằm nhưng bất ngờ bị Hạo Thiên chụp lấy cánh tay và rồi một tiếng động vang lên

"Rắc"

Tiếng xương gãy vang lên giòn rụm và kêu răng rắc, sát khí bao quanh nặng nề tới nỗi không ai trong lều di chuyển lại Hàn Tử Lam được khi nghe thấy tiếng xương gãy. Khi Hạo Thiên nhìn rõ là ai thì cậu nhanh chóng buông tay ra và thu hồi sát khí nhưng cánh tay của Hàn Tử Lam thì đã gãy. Mọi người nhanh chóng lao về phía Hàn Tử Lam và hỏi anh ta có sao không (không sao mới lạ).

Khi mọi người lại thì Hàn Tử đang nằm trên đất ôm cánh tay gãy còn Hạo Thiên thì nhanh chóng đi về phía anh ta, dùng thuật chữa thương và khoảng 2p sau thì cánh tay bị gãy lành lại.

Cả đám hú hồn và cũng hoảng sợ, sợ khuôn mặt lúc này của Hạo Thiên, vì đó không phải là khuôn mặt của 1 đứa nhóc mới 5 tuổi, khuôn mặt đầy sát khí, lạnh lùng vô cảm như thể mọi sự vật đều phải nín thở khi thấy nó, như thần chết đang canh chừng để có thể giết ta bất cứ lúc nào. Khi nghĩ tới thì cả đám chảy mồ hôi và không ngừng run.

Hạo Thiên thấy vậy thì thở dài nói "Haizz, làm gì căng vậy chứ, và tôi nói 1 lần cuối cùng, khi tôi nhắm mắt thì đừng ai lại gần tôi nếu không muốn bị giống như tên Hàn Tử Lam lúc này"

Nghe xong thì ai cũng gạt đầu còn Hạo Thiên và tiểu Siêu thì đi lại giường và ngồi xuống, lại 1 cuốn sách ra và đọc.

Khi lũ trẻ nhớ lại khuôn mặt Hạo Thiên lúc này thì tự thề với lòng rằng không chơi ngu chọc giận Hạo Thiên, nếu chúng không muốn bị giống Hàn Tử Lam.

Khi Hàn Tử Lam tỉnh dậy thì cũng đã chiều, anh ta tỉnh dậy nhưng cũng không ngừng run rẩy và toát mồ hôi. Cố Duật Hành thấy Hàn Tử Lam tỉnh dậy

thù cũng lại hỏi thăm cậu ta và cả 2 chào tạm biệt lũ nhóc và ra về.

Lúc này, lũ nhóc đứng xung quanh Hạo Thiên và cúi gầm mặt xuống. Hạo Thiên thấy vậy thì hỏi "Giữ đây, các cậu muốn gì thì cứ nói đi"

"Boss à, khuôn mặt cậu lúc này thật đáng sợ, cậu giận tui tới cái gì sao" Lưu Dạ mở miệng trước và nói

"Làm gì có chứ, tại tôi không thích bị làm phiền thôi, nếu các cậu không muốn thấy khuôn mặt đó nữa thì đừng chọc giận tôi và cũng đừng làm phiền tôi" Hạo Thiên thờ ơ nói

"C...Chúng tớ sẽ không làm như vậy" cả đám đồng thanh nói

"Tốt, bây giờ chúng ta đi kiếm cái gì ăn chứ, tôi đói rồi" Hạo Thiên đổi sang khuôn mặt tươi cười và nói

"V...V...Vâng" cả đám lại đồng thanh nói

Thế là cả nhóm Hạo Thiên cùng nhau ra khỏi lều, cùng đi kiếm cái gì đó để ăn nhưng thầy cô lại nói học sinh trong kì huấn luyện phải tự chuẩn bị lấy đồ ăn của mình. Và thế là cả đám phải vào rừng và bắt lấy vài con thỏ, nai, cá vào nấu nướng ăn, nhưng lần này lại phát sinh thêm vấn đề đó là đũa nào sẽ nấu

"Làm sao đây, chúng ta ai biết nấu ăn không" Trần Thống Trung nói

"Để chúng tôi nấu cho, chúng tôi biết nấu" Minh Thi và Ninh Dịch giơ tay lên nói

"Được thôi, nhanh lên đây, mà các người có cần cái gì để nấu không, tôi đưa cho" Hạo Thiên nói

"Ừm, để xem, chúng tôi cần nôi, chảo, bếp,...v.v và mây mây"

"Đây, tất cả đây" Hạo Thiên lôi ra một đồng đủ các loại đồ dùng nấu ăn, nhìn như một phòng bếp thu nhỏ vậy

Minh Thi và Ninh Dịch bắt tay vào nấu ăn còn đám nhóc thì ngồi xung quanh nói chuyện chờ đồ ăn tới. Mùi đồ ăn bốc lên làm cho cả đám chảy nước miếng, mắt thèm thuồng nhìn về phía gian bếp. Cuối cùng đồ ăn cũng được đem ra và cả đám cùng cầm đũa vào ăn, ai cũng khen ngon và ăn hết tất cả 5 con thỏ, 2 con nai và 9 con cá, không thể tin là sức ăn của 10 đứa nhóc lại cao đến vậy. Ăn xong lại cùng nhau đi về lều và cùng nhau nói chuyện tới tối rồi đi ngủ, chờ buổi huấn luyện ngày mai.

Sáng sớm, khoảng 3h30 có 2 bóng người xuất hiện trước lều của nhóm Hạo Thiên. Nhưng không dám vào chỉ dám đứng bên ngoài mà kêu nhỏ "Các em mau dậy đi, chúng ta chuẩn bị huấn luyện rồi". Đó không ai khác là Cố Duệ Hành và Hàn Tử Lam. Họ không dám vào vì nhớ tới khuôn mặt của Hạo Thiên ngày hôm qua (có vẻ để lại "ấn tượng" quá sâu rồi nhỉ)

Nghe tiếng gọi cả đám đi ra và cả 2 người đều bất ngờ là cả đám nhóc đều đã chuẩn bị xong xuôi cả chỉ chờ buổi huấn luyện bắt đầu. Nhưng cả 2 không thấy Hạo Thiên ra và đang nghĩ xem Hạo Thiên đâu thì cậu từ trong lều đi ra. Khoác lên mình là bộ đồ màu đỏ cùng màu với màu tóc, chiếc quần dài và tóc thì cột cao, nhìn rất ư là đáng yêu cùng đẹp trai. Trên tay Hạo Thiên cầm theo 20 chiếc vòng chân, đưa cho mỗi người 1 cặp và dặn khi nào bắt đầu chạy thì nhớ chỉnh lên số 50. Lúc đầu Cố Duệ Hành và Hàn Tử Lam không biết nó là gì thì bây giờ khi bắt đầu chạy thì các cậu cũng biết những chiếc vòng đó là gì.

Đó là vòng tạ F-02, được đeo vào chân, là phiên bản mới của vòng tạ F-01 giúp tập chạy, nó có màu đen, có nút điều chỉnh số kg và nó được gắn ở 2 cổ chân. Mỗi nhóm chạy đều có và mỗi người đều được đưa cho 1 cặp.

Nhóm Hạo Thiên thì không lấy vì đó là phiên bản cũ và nó to hơn phiên bản mới nhìn rất cồng kềnh nên cậu không lấy mà lấy phiên bản mới xài. Nhóm cậu riêng cậu chạy với số kg là 250kg, tiểu Siêu là 200kg, còn Minh Thi và Ninh Dịch thì 180kg, còn lại lũ nhóc là 50kg. Trong khi toàn bộ người trong trường chạy với bộ mặt ngáp ngáp và nặng nề bởi cái vòng chỉ có 3kg thì nhóm Hạo Thiên lại chạy với khuôn mặt bình thản, thoải mái và lại với số kg hơn 50. Cố Duệ Hành và Hàn Tử Lam nhìn mà lòng khâm phục và kính nể.

Trên đường chạy, Hạo Thiên quay qua nói với Hàn Tử Lam

"Xin lỗi chuyện hôm qua nhá, tất cả cũng tại các người dám đến gần tôi thôi"

"Ồ... Ồ, không sao đâu, dù sao thì em cũng đã chữa lành nó giúp anh rồi" Hàn Tử Lam nở một nụ cười rồi nói

"Vậy, bây giờ tôi và Đường Siêu đi có việc khi nào tới 5h30 chúng tôi sẽ quay lại, vậy nhé tạm biệt" Hạo Thiên nói rồi quay qua tiểu Siêu "Chúng ta đi nào tiểu Siêu"

"Vâng"

Thế là cả 2 tách hàng và đi vào sâu trong núi, lúc cả 2 người Hàn Tử Lam kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì cả 2 người Hạo Thiên đã đi mất tăm.

Lúc này, sâu trong rừng Thiên Vũ Phong đang đứng đợi tiểu Siêu và Hạo Thiên, Hạo Thiên thấy Thiên Vũ Phong không đứng lại mà vượt mặt đi tiếp Thiên Vũ Phong cũng chạy theo sau. Cả 3 người đi sâu vào trong rừng, ra khỏi khu rừng trong doanh trại, đi ra khu rừng cấm, ở đây có một siêu thần thú đang ở trong một hang động, tới tới nó sẽ ra khỏi hang và kiếm ăn, tới sáng thì chui lại vào hang và ngủ. Cuộc đời siêu thần thú sao mà an nhàn vậy.

Tới cửa hang, cả 3 bước vào trong, nghe thấy một tiếng động, đó là tiếng ngáy phì phò của con siêu thú, cả 3 lại tiếp tục vào sâu hơn và bắt gặp nó. Nó có bộ lông màu nâu, trên chân thì có những vòng quanh cổ chân màu đen, trên đầu thì có một chiếc bòm màu trắng kéo dài khắp lưng, những chiếc răng nanh sắc nhọn, nó thuộc hệ lửa và có một vài phần là hệ lôi, và con siêu thần thú này tên là Sur Vương.

Khi Hạo Thiên tiến vào hang nó đã biết nhưng không dậy vì nó nghĩ chỉ là con người thôi thì cần gì phải sợ nhưng bây giờ thì nó chắc chắn sợ, bởi nó đang trong hệ không gian của Hạo Thiên, đứng trước mặt nó là tiểu Siêu còn phía sau là Hạo Thiên.

Hạo Thiên nói

"Chào xin Sur Vương, làm thú cưng hay bị làm thịt" một câu nói ngắn gọn không dài dòng lời thôi

"Làm" Sur Vương cũng trả lời một cách nhanh gọn dứt khoát, bởi nó đang vô cùng đau đớn vì lực ép trong hệ không gian lúc này.

Vậy là tiểu Siêu tiến lại gần nó, đặt tay lên đầu nó và vòng sáng khẽ ước hiện lên, trên cánh tay trái của tiểu Siêu xuất hiện hình một đầu sư uy mãnh, đầy sức mạnh. Còn trên tay của Sur Vương thì xuất hiện hình một ngôi sao sáng chói.

Cả 3 cùng ra khỏi hệ không gian và Hạo Thiên mỉm cười nói "Vậy, cậu muốn nó tên gì thì đặt đi tiểu Siêu"

"Ừm, để tôi xem, nó sẽ là tiểu Vương, giống với tiểu Quang và tiểu Hắc đấy." Tiểu Siêu suy tư một lát rồi nói

"Rồi, bây giờ cậu muốn để nó ở ngoài này hay vào hệ không gian với tiểu Quang và tiểu Hắc luôn. " Hạo Thiên vừa đi vừa cười nói

"Uhm, để nó vào hệ không gian của cậu chủ luôn đi"

"Được thôi" nói rồi, cậu và Sur Vương cùng tiến vào hệ không gian, trong này, có tiểu Quang và tiểu Hắc đang nằm ngủ phì phò, khi cảm nhận được Hạo Thiên vào thì lập tức thức dậy. Hạo Thiên thấy vậy cũng cười và nói

"sau này tiểu Vương sẽ ở đây với các người, không được ăn hiếp nó đấy, ta mà biết các người ăn hiếp nó thì ta sẽ làm thịt các người đấy"

"Vâng, mà sao chủ nhân không để nó vào không gian linh thú của cậu Đường Siêu đi, chẳng phải bên đó thú cưng sẽ được phát triển tốt hơn sao" Cả 2 trả lời

"humm, có nữa hả" Hạo Thiên bất ngờ nói

"Vâng, có chứ ạ" Quang Long trả lời

"Vậy được rồi, các người ngủ tí đi ta đi đây" Hạo Thiên nói và cùng kéo tiểu Vương theo. Ra ngoài thì thấy tiểu Siêu đang đứng nói gì đấy với Thiên Vũ Phong. Hạo Thiên đi lại và nói "tiểu Siêu này, cậu có không gian linh thú đấy, cho tiểu Vương vào đấy thú cưng sẽ phát triển tốt hơn"

"Vâng, tôi cũng định nói với cậu như vậy đấy, vì tôi mới chợt nhớ ra" nói rồi tiểu Siêu cho tiểu Vương vào không gian linh thú và cả 3 cùng quay lại khu núi mà bọn họ tập chạy buổi sáng. Bây giờ cũng 5h rồi, có vẻ nhóm Hạo Thiên đã chạy xong nhưng các nhóm khác trong trường còn rất nhiều người vẫn chưa xong. Cậu tiến lại nhóm cậu và nói "Yo, xong rồi à"

"Ah, chào mừng 2 người trở về, sao rồi tốt không" Cả đám nói

"Đại công cáo thành" tiểu Siêu nói

"Này, Boss, pet của Boss với lão nhị là con gì vậy" Trần Thống Trung tò mò hỏi.

"khi nào tôi tìm được pet cho tất cả thì chúng ta thì tôi sẽ cho các cậu biết pet của tôi là gì" Hạo Thiên nói làm cho lũ nhóc càng tò mò hơn

"à, 2 người dẫn dắt của chúng ta đây rồi" Hạo Thiên không thấy họ thì hỏi

"Hai anh ấy đi báo cáo rồi, về việc chúng ta hoàn thành bài tập chạy ấy với lại xong xuôi thì chúng ta vào bỏ củi thôi" Lưu Dạ nói

"Được thôi, xong sớm thì chúng ta đi ăn sớm và còn dư thời gian thì đi tìm pet cho các cậu tiếp" Hạo Thiên nói và thế là cả đám cùng nhau đi bỏ củi. Bỏ củi xong chỉ mất có 5p vì nó quá dễ mà. Bây giờ lũ nhóc đưa nào đưa nấy đều đã hơn 40 cấp, Minh Thi và Ninh Dịch thì hơn 60 rồi, tiểu Siêu thì nhờ vào tiểu Vương mà lên được lv 150 rồi, MP thì đạt được 250000.

Cả đám cùng nhau làm việc, cùng nhau huấn luyện trong doanh trại nhưng số lần huấn luyện ở đây có nhiều tới mức nào thì Hạo Thiên và tiểu Siêu vắng hơn phần nữa, vì phải đi tìm pet cho đám nhóc, chỉ có mặt khi đấu đối kháng. Và toàn bộ nhóm Hạo Thiên lúc nào cũng đứng top 10.

Thời gian qua lại, chớp mắt trôi qua 2 tuần, bây giờ đã là ngày thứ 15 nhóm cậu ở đây. Làm qua làm lại những bài tập chán ngắt. Lúc này là giữa trưa 12h, bọn nhóc được nghỉ ngơi tới 2h và không phải làm gì cả, Hạo Thiên thì cũng đã tìm được cho lũ nhóc 8 con thần thú khác nhau. Đúng vậy, tận 8 con thần thú. Cả cái khu rừng bao quanh doanh trại chỉ có 5 con thần thú nên Hạo Thiên phải đi xa hơn để kiếm thêm 3 con nữa cho đủ với số người. Cậu bắt chúng bằng vũ lực nhưng là một cách nhẹ nhàng, thần thú ai cũng sợ, siêu thần thú lại đáng sợ hơn vậy mà cậu bắt như thể bắt côn trùng chơi vậy.

Hạo Thiên tụ tập đám nhóc lại trong lều và nói "Bây giờ chúng ta sẽ vào không gian hệ của tôi, chúng ta sẽ bắt đầu lựa pet, nhớ rằng chỉ lựa con có hệ với mình thì mới nhanh chóng nâng cao lv được. Tất cả nghe rõ chưa"

"Rõ" Cả đám cùng nhau trả lời

Thế là cậu mở cổng vào không gian và lũ nhóc bước vào. Khi lũ nhóc biến mất hết thì bên ngoài có người gọi "Các em đâu rồi, rảnh không có người kiểm đây"

Người gọi là Cổ Duật Hành, khi bước vào lều thì không có ai cả.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Quá nhàm chán

Trong không gian hệ, cả 10 người đang đứng trước 8 con thần thú khác nhau. Cả lũ nhóc đưa nào đưa nấy mắt sáng ngời, ai cũng muốn có một con cho mình.

Vậy là mỗi đứa chọn cho mình một con, khi lũ nhóc nghe được tất cả đều là thần thú thì mắt càng sáng hơn nữa, đồng thời cũng càng khâm phục Hạo Thiên hơn, chúng tự nhủ với lòng sẽ sống chết bên Hạo Thiên.

Hàn Minh Kỳ thì chọn lấy một con thuộc loài Hổ, nó có bộ lông trắng tinh cao khoảng 1m, những chiếc răng sắc nhọn và tên là Bạch Hổ. Lv 475 thuộc hệ Phong và Hỏa. Được Hàn Minh Kỳ đặt tên gọn là tiểu Hổ

Trần Thống Trung thì chọn một con thuộc loài chim, cao khoảng 1 m khắp mình màu vàng rực xen kẽ vài đường đen, những chiếc vuốt bén tên là Lôi Ưng. Lv 470 hệ thiên về hệ lôi, một chút hệ Thủy. Được đặt gọn là tiểu Lôi

Lưu Dạ thì chọn một con thuộc loài rắn, toàn thân đen sì, thân hình to lớn dài khoảng 50m. Lv 476 hệ hỏa và thổ. Tên là Hắc Xà. Được Lưu Dạ gọi là Hắc Hắc

Lưu Vân cũng chọn một con rắn, màu trắng toàn thân, thân hình to lớn dài khoảng 50m, lv 475 hệ thủy và thổ. Là một cặp với Hắc Xà tên Bạch Xà. Được gọi là tiểu Bạch

Mộc Lâm chọn một con thuộc loài cá, nói là cá nhưng lại có 4 chân, vảy và có vẻ gần giống một con sư tử màu xanh biển và có 1 chiếc sừng trên đầu. Lv 470 hệ Phong và Thủy. Tên Thủy Ngư. Được gọi là đại Ngư

Mộc Sinh cũng chọn một con thuộc loài sống dưới nước nhưng có dáng vẻ giống một con rồng, trên đầu có 2 chiếc sừng, thân hình dài khoảng 60 m và màu trắng xám 2 bên miệng có 2 chiếc râu, có cánh trên thân. Lv 470 thuộc hệ Quang và Thủy. Tên là Thủy Long. Được gọi là Thủy Thủy

Minh Thi chọn một con chim, giống phượng hoàng, màu đỏ rực và chiếc mỏ dài, thân hình toát lửa, thân hình cao lớn khoảng 15m. Lv 480 hệ hỏa và hắc. Tên Phượng Hoàng Lửa. Được đặt là tiểu Hỏa

Ninh Dịch chọn một con con mèo, nhưng là giống mèo lớn, bộ lông màu nâu đen, thân hình cao khoảng 1 m, chiếc đuôi dài bộ lông mượt mà, đôi mắt sắc bén và sâu lũng. Lv 480 hệ lôi và hắc. Tên là Hắc Miêu. Được đặt là Đại Miêu.

Sau khi hoàn thành kế ước thì cả đám cùng nhau bu quanh thú cưng của mình. Hỏi về nhiều thứ như mày ăn gì, sao mày lớn vậy, bao nhiêu tuổi rồi,... Đúng là trẻ con mà. Và dường như chúng chợt nhớ ra cái gì đó nên lại và bu quanh Hạo Thiên, Hàn Minh Kỳ nói

"Boss, cậu nói sẽ cho chúng tớ coi thú cưng của cậu mà, nó đâu rồi chứ"

"À, về pet của tôi ấy hả, trước khi các cậu xem thì hãy nhìn mấy con pet của các cậu kia, nhìn chúng đang rất run đấy" vừa nói Hạo Thiên vừa chỉ về phía lũ pet phía sau lũ nhóc

Lũ pet khi nghe tới việc gặp pet của Hạo Thiên thì không ngừng run rẩy, cả đám ôm nhau vào một góc và run. Lũ nhóc thấy vậy thì lấy làm lạ và hỏi "này, các người sao thế chứ"

Hạo Thiên không phải dùng tí sức nào mà nhờ vào 2 con pet của mình, chúng ra thở một cái nhẹ là 8 con thần thú tự hàng loạt khỏi cần phải đánh đám gì. Thế mới thấy sự khác biệt giữa siêu thần thú và thần thú lớn cỡ nào. Vì vậy mà bây giờ nhắc tới pet của Hạo Thiên là chúng lại sợ run cầm cập như vậy. Mắt mặt thần thú quá đi. Thế là lũ nhóc phải cho pet của mình vào không gian linh thú, xong xuôi thì Hạo Thiên dắt lũ nhóc đi gặp pet của mình, bọn nhóc phải công nhận là không gian của Hạo Thiên siêu siêu rộng lớn, đi mãi mà không thấy đích, cuối cùng đi tới một nơi, nơi này còn rộng gấp mấy lần cái doanh trại. Bọn nhóc thấy 2 con pet đang ngủ nhưng vì tối nên chúng vẫn không nhìn rõ là con gì. Lúc này Hạo Thiên búng tay một cái thì không gian sáng lên hẳn. Bọn nhóc nhìn thấy pet của Hạo Thiên thì run cầm cập, khụy gối dưới đất, há hốc mồm không tin vào mắt mình, thậm chí còn tự đánh mình một cái xem mình đang tỉnh hay đang mơ nữa.

Cả đám đồng thanh nói "Boss quá đỉnh"

Rồi chúng tui chạy lại 2 con rồng, chúng biết đây là rồng gì vì SGK có đề cập tới, đây là 2 con rồng trong truyền thuyết đã sống hơn ngàn năm, một con là Quang Long tượng trưng cho ánh sáng, một con là Hắc Long tượng trưng cho bóng tối. Cả 2 con đều là siêu thần thú và rất mạnh.

Chúng không ngờ Boss mình lại có thể bắt được cả 2. Khi lũ nhóc chạy gần lại thì 2 con rồng tỉnh giấc, ngồi dậy và gào lên "GRAOO"

Bọn trẻ giật mình, run lên và khuôn mặt đáng thương của chúng hiện lên trên mặt. Hạo Thiên thấy thế thì trừng mắt, rồi tỏa ra sát khí làm cho bọn rồng phải sợ và im lặng ngoan ngoãn nằm xuống cho bọn nhóc tùy ý đùa giỡn, chúng sờ khắp nơi, mặt, sừng, cánh, đuôi,....

Rồi bọn nhóc lại hỏi "Cả 2 đều là pet của Boss à, vậy pet của Đường lão nhị đâu"

"Đây" tức thì, một con sư tử to lớn với bộ lông màu nâu xuất hiện trước mặt bọn nhóc, có vẻ Sư Vương không ngu ngốc mà gào lên giống với tiểu Quang và tiểu Hắc để rồi để chủ nhân phải tức giận.

Cả lũ bầy vào nựng, sờ, ôm,...chúng thích thú với những chú pet và vui vẻ chơi đùa cùng, nhưng rồi cũng phải ra khỏi không gian và xuất hiện trong lều, khi chúng ra thì cũng đã đúng 2h, vậy là bắt đầu đi huấn luyện tập. Sau khi thực hiện kế hoạch chúng thấy mình mạnh hơn hẳn, chắc cũng phải gần 80 cấp còn Minh Thi với Ninh Dịch thì gần 100 cấp. Cơ thể thoải mái, nhẹ nhàng hơn hẳn.

Ra khỏi không gian hệ của Hạo Thiên thì cũng tới giờ cho buổi huấn luyện buổi chiều, thế là cả đám phải đi tập, buổi huấn luyện nhanh chóng kết thúc đối với nhóm Hạo Thiên, nhóm cậu hoàn thành luôn bài huấn luyện buổi tối và nhanh chóng quay lại lều của mình, tất cả chỉ mất 3 tiếng.

Giờ là buổi chiều 5h30, trong khi các học sinh khác còn phải vất vả vì bài huấn luyện của mình thì nhóm Hạo Thiên lại ngủ phịch trong lều cho tới tới 7h.

Lúc này ngoài lều có người đứng và gọi "Các em có trong đây không, đại tá cần gặp các em đây" người gọi là Cố Duật Hành, lúc này kể bên anh ta là Đại tá Dư Mặc.

Không nghe tiếng nói nào vọng lại Cố Duật Hành lại gọi "Các em có trong đây không, Đại tá có việc cần gặp" lại không có tiếng trả lời, Dư Mặc quyết định đi vào trong và bất ngờ thấy tất cả đã ngủ, chỉ trừ Hạo Thiên và tiểu Siêu ra là đang đọc sách. Nhưng có 1 điều là Hạo Thiên và tiểu Siêu còn thức nhưng không trả lời. Dư Mặc kiềm nếm tức giận, cố nờ nụ cười nhẹ rồi nói "tại sao các em không trả lời khi Duật Hành gọi"

Nghe tiếng nói, Hạo Thiên bỏ quyển sách đang đọc xuống và nói với vẻ ngạc nhiên như thể mình không chú ý đến có người gọi "Oh, chào Đại tá, có chuyện gì cần ở chúng em sao"

Dư Mặc lúc này đang tức xì khói nhưng không làm gì cả, tự nhủ lòng rằng chúng còn nhỏ, không chấp và nói "À, tôi đến đây để nói về việc tại sao các em lại trốn ở bài tập chạy vào buổi sáng trong 2 tuần qua và các em đã đi đâu trong 2 tuần đó"

"À, không có gì cả, vì nó quá chán đối với chúng em nên trốn thôi ạ, mà về việc bọn em đi đâu thù ngài Đại tá đây không cần biết làm gì cả" Hạo Thiên dùng vẻ mặt chán nản đáp lại

"Chán? Và vì thế mà các em trốn sao, các em sẽ bị phạt vì tội dám trốn bài huấn luyện" Dư Mặc hằn giọng nói

"Oh, chúng em sẽ bị phạt sao, được thôi, chúng em sẽ bị phạt gì đây" Hạo Thiên dùng vẻ mặt sợ sệt nhưng cũng không sợ sệt nói

"Vào buổi sáng ngày mai sau bài tập chạy em và Đường Siêu phải nâng tạ, cục tạ nặng 500kg" Dư Mặc dùng mặt nghiêm khắc nói

"500kg? Quá ít, đại tá có thể nâng lên nếu thích" Hạo Thiên nói

"Cái gì, em mới bao tuổi mà nói cục tạ 500kg quá ít, quá kiêu ngạo rồi, nếu ngày mai các em không nâng được sẽ bị đuổi khỏi học viện" Dư Mặc giận dữ nói

"Được thôi ạ, nhưng bây giờ mời ngài đại tá đây về cho, tiểu Siêu tiễn khách" Hạo Thiên nói rồi quay mặt đi lại giường ngồi xuống đọc sách tiếp còn tiểu Siêu thì đứng dậy, đi về phía Dư Mặc và nói "mời ngài về cho"

Dư Mặc lúc này đang tức muốn nổ phổi nhưng không thể làm gì được cả, đành phải nén sự tức giận lại và quay về "hừ"

Dư Mặc đi được một lúc thì lũ nhóc nằm cười lăn lộn, cười đau cả ruột.

Mộc Sinh nói "Boss quá dữ, hát luôn cả Đại tá Dư Mặc"

"Đúng đúng, Boss quá đỉnh" Trần Thống Trung lại nói

"Cậu chủ mà, đương nhiên phải đỉnh rồi" Minh Thi lại nói

"Boss, đói quá, chúng ta đi kiếm cái gì ăn đi" Hàn Minh Kỳ nói với khuôn mặt của kẻ bị bỏ đói lâu năm

"Được thôi, chúng ta đi kiếm gì ăn nào" Hạo Thiên nói và cả lũ cùng nhu vào rừng bắt động vật về chế biến ăn. Ăn xong thì lại quay về lều và ngồi nói chuyện cùng nhau rồi đi ngủ.

Tối sáng, sau bài tập chạy, tất cả học sinh được triệu tập lại quảng trường và lúc này trên khán đài đang có vị Đại tá Dư Mặc đang đứng ông tá nói "trong cuộc huấn luyện 2 tuần qua, có 2 em đã trốn bài tập và nói rằng bài huấn luyện quá chán, không thú vị nên đã trốn, vì việc đó, hôm nay 2 em ấy sẽ bị phạt, nâng cục tạ 600kg và nếu không nâng được sẽ bị đuổi khỏi học viện. "

Khi lời nói kết thúc, tiếng xì xào của bọn học sinh vang lên

"Ai vậy chứ, quá kiêu ngạo rồi, dám nói bài huấn luyện quá chán sao"

"Đúng đấy, chúng không biết chúng ta phải khổ sở với bài huấn luyện như thế nào sao"

"Haizz, không biết là ai đây, cục tạ nặng tận 600kg đấy, người nào trên lv 100 mới nâng được đấy."

"Không biết là tên nhóc nào đây"

"Tội nghiệp thật, lần này bị đuổi là cái chắc rồi"

.....

Nhiều tiếng xì xào liên tiếp vang lên và Dư Mặc lại nói, tiếng nói lần át cả tiếng nói của 300 người " 2 em ấy là Đường Hạo Thiên và Đường Siêu của lớp V, 2 em ấy phải chịu phạt vì dám trốn bài huấn luyện. Bây giờ mời 2 em lên đây"

Nói rồi, Hạo Thiên và tiểu Siêu bước lên khán đài, đám người ở dưới thấy 2 tên nhóc lên thì lại có nhiều tiếng xì xào hơn nữa

"WTF, là 2 tên nhóc sao, chúng có gan lớn tới vậy sao"

"lần này 2 tên nhóc đó chết chắc rồi"

"2 tên nhóc miệng còn hôi sữa"

"Đúng là kiêu ngạo, chúng sẽ bị đuổi cô khỏi học viện thôi"

"Mà hình như chúng là 2 tên nhóc đứng đầu lớp V thì phải đấy"

"Đúng vậy, chính là chúng"

"Đứng đầu lớp V thì sao chứ, chỉ là 2 tên nhóc miệng còn hôi sữa và kiêu ngạo sắp bị đuổi khỏi học viện thôi"

Nhiều lời chỉ trích vang lên khắp quảng trường nhưng Hạo Thiên và tiểu Siêu bỏ ngoài tai, vì đó chỉ là bọn sâu bọ, không biết trời cao đất rộng là gì, bọn dòi bọ không hơn không kém

Hạo Thiên nhìn từ khán đài nhìn xuống với vẻ mặt khinh thường và chẳng coi đám học sinh ra gì, thậm chí còn không thèm nhìn làm cho lũ học sinh tức muốn nổ phổi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Lâm Băng Liên

Hạo Thiên dùng ánh mắt khinh thường nhìn lũ học sinh dưới quảng trường, làm cho chúng tức muốn nổ phổi mà không thể làm gì được chỉ có thể đứng chừn loạn cả lên.

Hạo Thiên và tiểu Siêu đứng trước cục tạ 600kg, mà thờ ơ như không có chuyện gì. Cả 2 đưa một cánh tay ra, nâng cục tạ lên chỉ bằng một tay và còn quăng tới quăng lui, quăng xuôi quăng ngược như thể đang cầm cục bông chứ không phải cục tạ 600kg.

Dư Mặc kể bên thì cảm nín, ngờ ngác không tin vào mắt mình, lũ học sinh thì há hốc mồm, không biết nói gì, thậm chí có đứa không tin vào mắt mình, không tin mình đang tỉnh mà tin rằng mình đang mơ, một giấc mơ quá mức kinh ngạc và tự đánh mình một cái cho tỉnh ngủ. Nhưng tất cả chỉ vô dụng, vì là sự thật nên chỉ biết cảm nín. Phải biết rằng muốn nâng cục tạ 600kg thì phải trên lv 100, nhưng trước mắt là 2 tên nhóc mới 5, 6 tuổi nhưng lại nâng được cục tạ 600kg, vậy đồng nghĩa với việc chúng trên lv 100 và chỉ mới 5, 6 tuổi. Quá khủng khiếp, toàn bộ đều cảm nín, riêng nhóm Hạo Thiên thì nói chuyện vui vẻ và xem như bình thường vì đó là Boss của chúng mà.

Hạo Thiên với tiểu Siêu sau khi nâng xong thì bỏ cục tạ xuống, đi xuống khán đài, nói chuyện vui vẻ với đám nhóc. Còn tất cả xung quanh thì bây giờ mới hoàn hồn lại, nhưng cũng không biết nói gì hơn. Dư Mặc nói

"G....Giải tán, tiếp tục bài huấn luyện của hôm nay"

Tất cả giải tán, tiếp tục bài huấn luyện nhưng không ai nói gì, có vẻ vẫn còn chưa tin vào mắt mình, cả ngày không một tiếng nói của học sinh.

Tối tối, trong lều của nhóm Hạo Thiên, cả đám đang cười nói vui vẻ thì nghe thấy tiếng người gọi. "Các em có trong đó không vậy " tiếng gọi của Hàn Từ Lam

Không có người trả lời, im phăng phắt. Hàn Từ Lam lại gọi "các em có trong đây không, có vị đại nhân này muốn gặp các em đấy"

Hạo Thiên liền bật dậy, đi ra khỏi lều, vì lần này cậu cảm thấy khí tức khá mạnh nên muốn xem thử là ai. Tiểu Siêu, Minh Thi và Ninh Dịch thấy thế cũng đi theo và người họ thấy là một ông lão, tóc bạc phơ, đang đứng mỉm cười, họ nhanh chóng đi lại và cúi chào "Chào ngài đại trưởng lão". Ông lão với mái tóc bạc phơ này là đại trưởng lão của Đường gia - Đường Thiên Bảo và cũng là ông nội của Hạo Thiên

Hạo Thiên thấy ông nội mình nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng, không tỏ vẻ vui mừng như bao người cháu khác mà cậu lại quăng cho ông cậu một câu bao phủ "Ông đến đây làm gì ạ"

"Ồ, cháu phủ thế, gặp ông mà không mừng sao" Đường Thiên Bảo thấy cháu mình phủ thế nhưng không biết phải làm sao, đành mỉm cười nói

"Vâng vâng, cháu phủ thế đấy ạ, mà ông đến doanh trại làm gì thế" Hạo Thiên trả lời

"Không định mời ông vào à" Đường Thiên Bảo nói

"Vâng, mời ông vào" Hạo Thiên đưa tay ra, thủ thế mời vào

Vào trong lều, Đường Thiên Bảo thấy một đám nhóc đang nằm chơi, nói chuyện, cười đùa. Lũ nhóc cũng thấy ông nên nhanh chóng ngồi dậy và nói "Chào ông, ông là ai thế ạ"

Ôi, chúng dễ thương quá nhưng vẫn không bằng cháu ta. Đường Thiên Bảo nói "Ta là...."

Chưa nói hết câu lại bị Hạo Thiên chen miệng vào "ông ấy là ông của tớ "

"Oh, chào ông ạ, chúng cháu là đàn em của Boss" Cả đám đồng thanh nói

"Chào các cháu" Đường Thiên Bảo cũng nở một nụ cười nói

Rồi ông ngồi xuống, Hạo Thiên ngồi đối diện, tiểu Siêu, Minh Thi và Ninh Dịch cùng lũ nhóc thì ngồi phía sau Hạo Thiên. Cậu lại hỏi "Ông đến đây có gì không ạ"

"Ta có việc gần đây nên tiện đường ghé vào thăm cháu ấy mà, cháu không nhớ người ông này sao chứ "Đường Thiên Bảo nói với vẻ đáng thương

"Nhớ chứ ạ, nhớ những bài tập ác liệt của ông, nhớ những ngày dầm mưa tập luyện, những ngày bị bỏ đói không được ăn cơm vì làm sai, còn rất nhiều nữa ông muốn cháu nhớ lại tiếp không" Hạo Thiên nói giễu cợt ông cậu

Nghe cháu mình nói, mắt Đường Thiên Bảo hơi giật giật và ông cười trừ, đổi đề tài nói chuyện "tiểu Hạo này, cháu sống ở đây có tốt không"

"Vâng, rất tốt ạ"

.....

Cuộc nói chuyện kéo dài cho đến sáng, nói về những chuyện trên trời dưới đất chẳng liên quan gì đến nhau, lũ nhóc vì quá chán mà lần quay ra ngủ. Riêng tiểu Siêu, Minh Thi, Ninh Dịch và Hạo Thiên thì vẫn ngồi nói chuyện.

"Thôi, ta đi về gia tộc đây, các cháu có bài tập buổi sáng đúng không, mau kêu lũ nhóc dậy và đi tập đi. Đường Siêu, Đường Minh Thi và Đường Ninh Dịch, các người nhớ phải chăm sóc tốt cho cậu chủ đấy. Cháu ta mà có bị gì là ta làm thịt các người trước đấy" Đường Thiên Bảo cười mà như không cười nói rồi quay lưng rời đi.

Tiểu Siêu, Minh Thi và Ninh Dịch đồng thanh nói "Vâng, chúng tôi sẽ bảo vệ cậu chủ bằng cả mạng sống này"

"Binh"

"Bốp"

"Bụp"

"Bảo vệ ta, đầu còn không lại ta mà đòi bảo vệ ta, hay nhi, nếu muốn bảo vệ ta thì nhanh chóng mạnh lên đi" Hạo Thiên cười nhẹ nói

"Vâng" cả 3 nói

Bài huấn luyện vào buổi sáng bắt đầu, cả đám thức dậy và bắt đầu bài huấn luyện.

1 tuần sau

Bây giờ là ngày thứ 23 của kỳ huấn luyện, các học sinh trong học viện có sự tiến bộ rõ rệt và ai nấy đều mạnh hẳn lên. Riêng nhóm Hạo Thiên là tiến bộ nhanh nhất. Hạo Thiên đã lv 210, MP 350000. Tiểu Siêu lv 190 MP 245000. Đám nhóc sau khi thực hiện khế ước với thần thú thì cũng tăng vọt, lv cũng đạt hơn 100, Minh Thi và Ninh Dịch thì ngang nhau, lv 140.

Ngày thứ 23, kết thúc cuộc huấn luyện là một cuộc thi nhỏ trong 7 ngày. Có 10 đội, mỗi đội 29 người và 1 người dẫn dắt tự chọn nữa tổng cộng là 30 người 1 đội, thành viên trong đội là tự chọn. Đương nhiên rằng đám nhóc của Hạo Thiên lúc nò cũng kè kè đi theo cậu nên không tách ra, bây giờ đội cậu thiếu 29 người, người dẫn dắt thì có thể chọn bất cứ ai, giáo viên hoặc quân lính. Nhóm cậu thi 100% là chọn Thiên Vũ Phong. Đều cần làm bây giờ là kiếm thêm 19 người nữa. Nhưng không biết kiếm ở đâu cả. Lúc này là giữa trưa ngày thứ 23, nhóm Hạo Thiên đang ngồi dưới 1 góc cây và đang nói chuyện với Thiên Vũ Phong. Lúc này, có 1 nhóm 6 người tiến lại, người đi đầu nói "có thể cho chúng tớ vào chung đội không. "

Người nói là Dạ Thiên Lăng và đám đàn em của cậu ta.

"Đương nhiên rồi, dù sao chúng tôi cũng đang thiếu người đây." Hạo Thiên nói

"Cảm ơn cậu nhé" Dạ Hoa đứng kế bên Dạ Thiên Lăng nói

"rồi, chúng ta còn thiếu 13 người nữa, bây giờ đào đâu ra đây." Trần Thống Trung buồn bã nói

"Các cậu ở đây chờ chút. Tiểu Siêu đi với tôi" Hạo Thiên nói rồi đứng dậy đi mất cùng với tiểu Siêu.

Hạo Thiên đang đi xung quanh doanh trại, cậu gặp ai ở một mình không có nhóm là xáp vào hỏi rồi rủ vào đội, tất cả người cậu rủ đều là người bên khu thường dân và tất cả đều là những người bị tẩy chay không ai chơi cùng. Lướt một vòng tìm kiếm cậu chỉ tìm được 12 người, cậu quay lại nhóm mình và nói "Đây, tất cả 12 người. Chúng ta vẫn còn thiếu một người nữa"

"Boss hay thật, lướt một vòng là tìm được 12 người " Lưu Dạ cười nói

Tất cả 12 người, đều có vẻ ngoài hết sức bình thường, không ai nổi bật cả, nếu lẫn vào đám đông là khó tìm ra luôn. Màu tóc của mỗi người thì cũng giống nhau, đều là nâu đen, đen hay có chút pha lẫn màu xám. Đôi mắt thì màu đen nốt. Nhưng cũng không tính là quá xấu. Vẫn được coi là có chút đẹp.

Mỗi người lần lượt giới thiệu

"Lâm Phi, lv 25"

"Mạc Quân, lv 24"

"Kỳ Trung, lv 26"

"Hách Quy, lv25"

"Minh An, lv 27"

"Trung Tấn Tài, lv 23"

"Tần Minh, lv28"

"Nhược Doanh, lv26"

"Cơ Uy, lv 29"

"Mạc Hàn, lv30"

"Kiều Hiến, lv28"

Sau một tràng giới thiệu, bọn nhóc cảm nín với lv của những người mà Hạo Thiên dắt lại. Tất cả đều không quá lv30, không thể tin được là gần cả 1 năm trong học viện mà lại có người không vượt qua được lv 30. Nhưng bọn nhóc cũng không vì thế mà chê bai, ý mạnh hiếp yếu. Chúng cũng giới thiệu lại nhưng không nói lv là bao nhiêu.

Hạo Thiên kể bên nghe xong loạt giới thiệu thì cũng không nói gì, chỉ thờ ơ, vô cảm. Rồi Thiên Vũ Phong nói "tiểu Hạo, chúng ta vẫn còn thiếu 1 người đây"

"T...Tôi vẫn còn 1 người em nữa, có thể cho vào nhóm chung được không" Lâm Phi nói với vẻ e ngại

"Được thôi, bây giờ em cậu ở đâu" Hạo Thiên thờ ơ nói

"Đ....Đội tớ 1 chút, tớ đi kêu em ấy một tiếng" Lâm Phi nói, rồi quay mặt đi.

Rồi cả đám lại ngồi cùng nhau nói chuyện, Hạo Thiên và tiểu Siêu thì vẫn như thường lệ, lôi một cuốn sách ra đọc. Lũ người Hạo Thiên dắt lại thì hòa đồng rất nhanh với lũ nhóc và nói chuyện vui vẻ với chúng. Khoảng 30p sau, Lâm Phi trở lại với một người, mái tóc dài màu trắng xám, đôi mắt màu tím sâu thẳm ẩn chứa nét buồn, khuôn mặt trái xoan trắng nõn và hàng lông mi dài. Khoác lên mình là bộ váy màu đen, ngắn tới gối. Vẻ đẹp khiến ai cũng phải mê mẩn, nhưng trên mặt, tay và chân lại có vài vết băng bó, vài vết sẹo do té ngã hay bị ai đây đẩy ngã nên mới như vậy.

Người mà Lâm Phi gọi là em là một cô gái, là em gái của Lâm Phi. Cô ta núp đằng sau Lâm Phi và nói nhỏ nhưng vừa đủ nghe "X... Xi... Xin chào mọi người, em là Lâm Băng Liên, 6 tuổi, lv 35. Là em gái của anh Lâm Phi. M...Mong mọi người giúp đỡ. "

Cả đám nhóc nhìn Lâm Băng Liên một cách mê mẩn, say sưa như người say rượu.

Riêng Hạo Thiên thì khác, cậu khi nghe thấy giọng con gái thì liền có cảm giác không ổn, da gà gần như nổi hết trên người và không muốn nhìn thấy người con gái tên Lâm Băng Liên đó.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Mồm nhanh hơn não

Những người mà Hạo Thiên dắt lại tất cả đều trên 10 tuổi. Riêng Lâm Băng Liên chỉ 6 tuổi.

Hạo Thiên vẫn không bỏ cuốn sách ra mà nhìn lấy người Lâm Phi dắt lại. Cậu vẫn chăm chăm nhìn vào quyển sách. Thiên Vũ Phong và tiểu Siêu nhìn lấy Lâm Băng Liên thì huyết sáo một cái rồi nhìn Hạo Thiên và phì cười "Hahaha"

Lũ nhóc hoảng hồn lại sau tiếng cười của Thiên Vũ Phong và bất giác quay đi chỗ khác không nhìn Lâm Băng Liên nữa. Hàn Minh Kỳ thấy Thiên Vũ Phong tuy nhiên lại cười như vậy thì thắc mắc hỏi "thầy cười gì vậy ạ"

"Haha, không có gì" Thiên Vũ Phong vẫn tiếp tục cười còn Hạo Thiên thì ngồi bất động.

WTF, tại sao lại là gái mà không phải trai. Không ổn rồi, bình tĩnh nào Đường Hạo Thiên. Chết tiệt thật, tất cả cũng chỉ tại mấy cái bài tập của thầy Phong cả. Haizzzz, bình tĩnh nào Hạo Thiên, tỏ ra lạnh lùng vào.

"Được rồi, cô ta có thể vào chung đội, bây giờ tôi mệt rồi, có gì ngày mai tụ tập ở đây, chúng ta sẽ bắt đầu bài thi" Hạo Thiên cất quyển sách, khuôn mặt lạnh lùng vô cảm hiện ra và nói.

"Vâng" tất cả đồng thanh nói

Nói rồi Hạo Thiên lập tức đi mất, tiểu Siêu cũng đi theo. Đi sâu vào trong rừng, tiểu Siêu đứng nhìn Hạo Thiên còn Hạo Thiên thì

"ạ, chết tiệt thật"

Hạo Thiên lúc này khắp toàn thân da gà nổi lên, khuôn mặt thì tái mét. Không ngờ bài huấn luyện của thầy Phong ác như vậy. Huấn luyện rằng phải cảnh giác với đàn bà phụ nữ, vì họ là người luôn mưu mô xảo trá, luôn lừa kẻ khác. Nên thành ra bây giờ sợ con gái luôn.

"cậu chủ có sao không, nếu ghét tới vậy thì chúng ta đuổi ra tìm người khác thể vào" tiểu Siêu kể bên an ủi nói

"Không sao, dù sao cũng phải chữa chứng sợ này đi, nếu không mai mốt làm sao có gái đây" Hạo Thiên bực tức nói

"Cậu muốn chữa nó à, dễ lắm đây" tiểu Siêu thần nhiên nói

"Oh, người có cách gì mau nói nghe" Hạo Thiên hứng thú nói

"Thì, cậu chủ cứ gần gái riết sẽ không sao nữa thôi mà, hoặc có thể tưởng tượng rằng họ là những quả bí, ngô hay rau củ gì đó mà không phải người là được. Chỉ là rau củ biết đi thôi" tiểu Siêu cười nói

"WTF, vậy cũng được" Hạo Thiên la lên nói

"Đương nhiên ạ" tiểu Siêu cười

Rồi cả 2 quay về lều, lúc quay lại thì bọn trẻ đã ở sẵn trong lều, còn đám người Lâm Phi thì ai về lều nấy rồi.

Sáng hôm sau, Hạo Thiên thức dậy trước, vệ sinh cá nhân, mặc cho mình một chiếc áo ngắn tay màu đen bên trong và bên ngoài là chiếc áo dài tay màu đỏ đặc trưng cùng với màu tóc, chiếc quần dài màu đen và tóc được cột cao, mang một đôi giày boots cao gần tới gối và một đôi găng tay đen. Chính tề mọi thứ, bây giờ cậu đã bảnh và đẹp trai hơn. Siêu cute, siêu đẹp trai và cũng là boy lạnh lùng. Tiểu Siêu cũng thức dậy cùng lúc với Hạo Thiên, cậu mặc cho mình một chiếc áo trong màu trắng ngắn tay, áo khoác bên ngoài màu xanh biển đặc trưng với màu tóc, chiếc quần màu đen dài, tóc thủ được cột cao. Mang thêm 1 đôi găng tay đen và đôi giày boots cao gần tới gối

Đám nhóc cũng thức dậy, vệ sinh cá nhân. Ăn mặc chỉnh tề, đẹp trai, cute và cool ngầu đúng chất trẻ em. Ai nhìn vào nhóm Hạo Thiên 100% là sẽ bị hút hồn bởi vẻ đẹp của nhóm cậu. Hạo Thiên dẫn đầu, sau đó là tiểu Siêu rồi Minh Thi và Ninh Dịch, cả lũ đi về phía khu rừng, lúc này đã có một người đứng đợi sẵn, là Thiên Vũ Phong. Ông đang đứng đợi nhóm Hạo Thiên với bộ đồ màu trắng, tóc cũng được cột cao và mang một đôi boots cao.

Nhóm Hạo Thiên tiến lại, nhưng có vẻ như vẫn còn thiếu người. Đó là nhóm người mà Hạo Thiên tìm hôm qua và nhóm của Dạ Thiên Lăng, và 2 nhóm người đó vẫn chưa tụ tập lại, bây giờ cũng đã hơn 7h rồi mà vẫn chưa dậy. Hạo Thiên có chút bức bối trong mình, cậu tìm lấy một chỗ rồi ngồi xuống.

Cuộc thi mà đại tá Dur Mặc đề ra là một cuộc thi tìm kiếm thú cưng, ai không tìm lấy cho mình một con thú cưng trên lv 50 sẽ bị đuổi khỏi học viện vì quá yếu kém. Mỗi đội sẽ có 30 người, 29 học sinh và 1 người hướng dẫn. Đội viên thì tự tìm lấy, cuộc thi sẽ bắt đầu vào ngày thứ 24 của kỳ huấn luyện và sẽ kết thúc vào buổi chiều ngày thứ 30. Ngày thứ 31 sẽ kiểm chứng thành quả.

Bây giờ là buổi sáng ngày thứ 24 của kỳ huấn luyện, nhóm Hạo Thiên đang đợi nhóm người Dạ Thiên Lăng và nhóm Lâm Phi. Nhóm Hạo Thiên ngồi đợi được chừng 30p sau thì nhóm Dạ Thiên Lăng tới, chỉnh chu cả đội Dạ Thiên Lăng ai nấy đều chỉnh tề, đẹp trai.....à nhầm đẹp trai phong độ.

Giờ còn nhóm Lâm Phi, Hạo Thiên ngồi đợi được 10p nữa thì đứng dậy bức bối nói "Hừ, đúng là nhóm người lười biếng, tới bây giờ còn chưa chịu dậy" rồi cậu kéo theo tiểu Siêu đi về phía lều trại của khu thường dân. Lũ nhóc thì không nói gì, đứng dậy đi theo. Thiên Vũ Phong thì không đi theo, ông vẫn đứng đấy nhìn trời nhìn đất.

Khu thường dân lúc này, có một cô bé đang bị một nhóm người bao vây xung quanh và một thằng nhóc đang đứng chắn cho cô bé. Tên cầm đầu nói với giọng hách dịch "này, cô bé, vào đội bọn anh đi, cô em sẽ được 1 con thú cưng lv50 luôn đấy"

Nhóm người này nhìn sơ thì có vẻ là người của khu thường dân và tất cả nhìn qua một lượt thì cũng là 10 tuổi trở lên.

Người thanh niên đứng chắn cho cô bé nói "Không, các người mau đi đi, chúng tôi đã có đội rồi và đừng có làm em ấy sợ"

"Oh, người hôm nay to gan dám nói lớn tiếng như vậy" một tên đứng kế bên nói rồi sút vào bụng người thanh niên một cái làm cậu ta ôm bụng nằm lăn trên đất.

"Haha, một tên gà " cả đám cười lớn chế giễu

Cô bé được người thanh niên che chở khóc lên và ôm lấy người thanh niên đang nằm nói "Huhu, các người đi đi, không được làm anh tôi đau"

Tiếng khóc vang lên thất thanh nhưng đám người vây xung quanh vẫn không ai xen vào giúp mà còn đứng cười, chỉ trò nói này nói nọ.

"nếu cô bé chịu đi với chúng tôi thì tôi sẽ tha cho anh cô" tên cầm đầu cười dâm dề nói

"Không" cô bé la lên và ôm chặt lấy người anh

Lúc này, bên ngoài khu thường dân, Hạo Thiên và tiểu Siêu đang đứng trước. Các cậu bước vào và bắt gặp một đám người đang bu lại xem gì đấy, cậu định phớt lờ bỏ đi tìm nhóm Lâm Phi nhưng nghe thấy tiếng la "Không" rồi dừng lại, không đi nữa, rẽ hướng vào chỗ đám người đang vây quanh.

Cậu đứng phía ngoài, không chen vào được, gấp đang bức tức nên ra hiệu với tiểu Siêu và rồi, người bay tứ tung, tiểu Siêu và Hạo Thiên đi tới đâu là người bay tới đó, khi vào trong được rồi thì cánh cậu thấy là tên cầm đầu đang tính đánh cô bé mới la lên khi này.

Hạo Thiên lao vào, bồi một cú vào bụng tên cầm đầu và hấn văng xa. Ngất luôn tại chỗ, bất động.

"C...Cảm ơn cậu" Cô bé nói với khuôn mặt vẫn đang thút thít

"Không có gì, Lâm Phi sao rồi" Hạo Thiên lạnh lùng nói

Phải, người bị đánh là Lâm Phi và cô bé đang khóc thút thít và kêu cứu là Lâm Băng Liên. Cả 2 đang bị những tên kia bắt nạt mà không có lấy một ai giúp đỡ. Còn nhóm đi cùng Lâm Phi thì vì lv quá yếu mà bị mấy tên mạnh hơn chặn lại không cho vào.

Hạo Thiên khụy gối xuống, dùng chườm thương chườm cho Lâm Phi. Sau 2p, Lâm Phi tỉnh dậy mà không hề có một vết thương như thể không có chuyện gì xảy ra mới này. Còn đám vây xung quanh thì trở mặt nhìn. Hạo Thiên đứng dậy nói "xong rồi, chúng ta đi bắt đầu cuộc thi thôi"

"Hơ, Vâng" Lâm Băng Liên đứng dậy, lau nước mắt trả lời

Khi Hạo Thiên quay lưng đi thì đám thuộc hạ của tên vừa bị đánh bay đứng chặn trước mặt cậu, một tên trong số chúng nói "tên nhóc này đâu ra vậy chứ, dám đánh lão đại của chúng ta thành như vậy, đúng là chán sống"

"Hừm" Hạo Thiên chẳng thèm nhìn mặt chúng, quay mặt đi chỗ khác

"Hừ, lão toét, còn dám quay mặt đi chỗ khác, tụi bây vào bắt tên nhóc con này lại đánh cho ta" tên thuộc hạ hừ một tiếng rồi nói

Chúng lao về phía Hạo Thiên và giơ nắm đấm lên mặt cậu. Nhưng, nắm đấm còn chưa tới mặt Hạo Thiên được 10cm thì những tên đó đã bị tiểu Siêu đánh bay xa, té nhào trên mặt đất và mỗi tên ăn một đấm vào mặt, tất cả nằm bất tỉnh nhân sự nhưng tên lẩm mồm lúc nãy vẫn còn hơi mơ màng.

Hạo Thiên nói "chúng ta đi thôi, trễ rồi"

"Vâng" nhóm Lâm Phi nói

Đi về phía mấy tên bị tiểu Siêu đánh, Hạo Thiên quăng cho chúng một câu

"Đúng là lũ dòi bọ, mồm nhanh hơn não" cậu cười kinh bỉ rồi lướt qua chúng

Nhóm Lâm Phi thì từ lúc chứng kiến mọi chuyện cho đến lúc kết thúc chỉ biết im lặng, không lời nào để nói. Tất cả mấy tên đó đều trên lv 35, bọn họ đánh không lại nhưng Hạo Thiên với tiểu Siêu thì lại nhẹ nhàng như thể đang vui đùa. Đúng là lớp V có khác.

Đến nơi tập trung, Hạo Thiên nói "vậy là mọi người đến đủ rồi, chúng ta đi"

"Vâng" tất cả đồng thanh nói

Nhóm Lâm Phi sau khi chứng kiến mọi chuyện Hạo Thiên và tiểu Siêu đã làm thì càng khâm phục họ hơn, quyết tâm để có thể trở nên mạnh như họ.

Cả lũ tiến vào rừng, đi được một lúc thì Thiên Vũ Phong nói "các em ai có thú cưng rồi thì giờ tay lên"

"Ồ, sao thầy lại hỏi thế ạ, chẳng phải chưa ai có hết sao" Cơ Uy, một tên trong nhóm Lâm Phi nói với vẻ khó hiểu.

"Vậy là em không biết, các con cháu của đại gia tộc khi đủ mạnh có thể tự tìm cho mình một thú cưng, bây giờ ai có rồi thì giờ tay lên" Thiên Vũ Phong giải thích và lặp lại câu hỏi

"Em có rồi ạ"

Em cũng vậy

Em nữa ạ

.....

Em cũng có"

Tất cả nhóm Hạo Thiên đều giơ tay lên, và họ còn bồi thêm một câu

"và thú cưng của tụi em đều do Boss cho hết chứ gia tộc không cho ạ"

"Được rồi, vậy là chúng ta có 19 người chưa có thú cưng và mục tiêu là pet lv 100 trở đi" Thiên Vũ Phong thần nhiên nói trong khi nhóm Dạ Thiên Lăng và Lâm Phi đang trầm trồ, há hốc mồm vì kinh ngạc.

Chúng không thể tin được, 1 tên nhóc 6 tuổi lại có thể tự tìm pet cho mình và còn tìm cho người khác nữa, không phải 1 hay 2 con mà là 9 con. Yêu nghiệt là đây chứ đâu.

"K...khoan, thầy nói lv trên 100 ạ" Lâm Phi định hình lại rồi nói

"Đúng, lv trên 100" Thiên Vũ Phong lại thần nhiên nói trong khi lũ nhóc đang cạn cmn lời.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Giết người

"trên lv 100 ạ, như thế thì chúng em làm sao bắt được đây ạ" Lâm Phi phản bác nói

"Các em sẽ làm được thôi" Thiên Vũ Phong nói như đúng rồi

"Hả, nhưng chúng em mới hơn lv 30 thôi, làm sao mà đánh lại lv trên 100 chứ ạ" Kiều Hiền, một người nhóm Lâm Phi cũng nói

"Này, sao các cậu không nói gì hết vậy chứ, chúng ta làm sao mà bắt được pet lv 100 chứ" Lâm Phi quay mặt sang nhóm Dạ Thiên Lăng đang bình thản nói

"Sao lại không chứ, chẳng phải nhóm chúng ta đã có Hạo Thiên rồi sao" Dạ Thiên Lăng nói

Nghe nhắc đến Hạo Thiên thì cả đám chợt im lặng, không nói gì, nhớ lại cuộc đánh nhau lúc nãy, bài phạt mà đại tá Dur Mặc đưa ra. Cả đám lặng thinh, không phản bác nữa.

WTF, tại sao lại yên tâm khi có tôi chứ, tôi là các bia đỡ đạn à, sao các người lại yên tâm? Hạo Thiên cũng im lặng khi nghe Dạ Thiên Lăng nói mình như vậy.

"Được rồi, chúng ta tiếp tục tìm kiếm" Hạo Thiên nói

"Vâng" cả đám đồng thanh trả lời.

Càng đi sâu vào trong rừng thì cây cối càng rậm rạp, không khí càng ẩm ướt hơn. Đi được một lúc thì cả đám nghe thấy tiếng hú, có vẻ là tiếng hú của loài sói. Cả đám dừng lại, rồi từ trong lùm cây phóng ra 3 con sói. Chúng màu xám đen, những chiếc răng nanh sắc, móng vuốt dài, thân hình to lớn. Chúng tên là Sói Xám. Nhìn vào hình dáng, màu sắc đậm nhạt của lông sói ta có thể biết được chúng ở lv bao nhiêu, và có vẻ như con sói đứng chính giữa có lv 120, 2 con kẻ bên thì lv 87 và 88. Loài sói thường có thuộc tính là phong, nhưng từ lv 100 trở đi thì nếu con nào bị biến dị sẽ có thêm một thuộc tính nữa. Và có vẻ như con Sói Xám lv 120 kia bị biến dị và có 2 thuộc tính đó là phong và hắc. Loại biến dị hiếm gặp đây

Hạo Thiên nhìn con sói một cách lạnh lùng, rồi nói "trong các cậu ai có thuộc tính hắc "

Rồi một người giơ tay lên, đó là Kiều Hiền bên nhóm Lâm Phi, cậu ta nói "tớ, tớ có thuộc tính hắc"

"Được, con sói này cậu sẽ lấy" Hạo Thiên lạnh lùng nói. Rồi quay qua nói với Trần Thống Trung "tiểu Trung, cậu lên bắt con sói đó đi, coi như bài luyện tập thực chiến nhỏ vậy"

"Hả, được thôi" Trần Thống Trung giật mình nói

Trần Thống Trung mới 93 cấp, nhưng nếu có các kỹ năng của pet nữa thì dư sức hạ con sói xám này. Trần Thống Trung bước lên phía trước, dẫn 2 tay ra như đang khởi động, rồi lo nhanh vào phía 3 con sói, cậu hô "Lôi phá" nói rồi, những tia sét từ tay cậu bắn về phía 3 con sói, chúng nhanh chóng tránh được nhưng vẫn bị dính dư chấn, và bị thương. Cậu tiếp tục phóng về phía con sói lv 120 và đập cho nó một cái, làm nó văng dính vào cây không tránh kịp. Lợi dụng những cành cây, Thống Trung phi trên cây, sử dụng lôi phá tấn công 3 con sói, một hồi sau, 2 con sói lv 87 và 88 chết. Con đầu đàn thì ngoắc ngoài, hấp hối, bị thương toàn thân mà chúng chưa làm được gì Thống Trung.

Hạo Thiên tiến lại 2 con sói đã chết, dùng 1 hỏa cầu nhỏ thiêu xác cả 2. Còn con sói kia thì cậu quay qua nói với Kiều Hiền "này, người đi lại, đặt tay lên đầu nó rồi truyền sức mạnh của người vào nó, sau đó lập khế ước."

"Vâng" Kiều Hiền nhanh chóng làm theo lời Hạo Thiên và khế ước hoàn thành, nó giúp cậu ta từ lv 28 lên lv40.

Cậu ta vui mừng xuýt khóc nhưng kiềm nén lại, cậu ta mừng vì cậu có 1 con pet, vì cậu chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có được nó.

Thế là cả đội tiếp tục đi vào rừng, bây giờ là buổi trưa, tất cả cùng ngồi xuống một vùng đất bằng trong rừng. Việc nấu nướng thì giao Minh Thi và Ninh Dịch, Lâm Băng Liên Lâm Phi, những người khác thì đi kiếm củi để nấu lửa. Hạo Thiên và tiểu Siêu thì đi bắt động vật. Thiên Vũ Phong thì ngồi không làm gì cả.

Hạo Thiên và tiểu Siêu quay lại với 3 con nai, 5 con thỏ và hơn 10 con cá cùng một ít rau củ khác. Tất cả đều đưa cho Ninh Dịch. Hạo Thiên xong xuôi thì ngồi xuống một góc cây đối diện Thiên Vũ Phong và nói "thầy sư ông quá nhể, ăn no ở không không làm gì cả"

"thầy có làm đấy chứ"

"Làm gì"

"Bảo vệ các em" Thiên Vũ Phong phản bác lại việc mình không làm gì cả

Câu nói vang lên chặn họng Hạo Thiên không biết nói gì, cậu im lặng và tiếp tục đọc sách.

Sau khi ăn xong buổi trưa, tất cả chuẩn bị lên đường nhưng Hạo Thiên nói "không đi nữa, chúng ta dừng ở đây"

Cả đám thắc mắc với câu hỏi của Hạo Thiên, Lưu Dạ nói "tại sao không đi nữa hả Boss, chẳng phải chúng ta cần tìm thú cưng cho những người còn lại sao"

Hạo Thiên thản nhiên trả lời "không tìm nữa, chúng ta sẽ làm cho lũ thú đó tự tìm tới chúng ta, lão sư, trong phòng thí nghiệm của người có một lọ dung

dịch màu đỏ đúng không ạ, người cho con nhé"

"Ok, được thôi" Thiên Vũ Phong trả lời

Nói rồi, Hạo Thiên biến mất tại chỗ khiến cho nhóm Dạ Thiên Lăng với Lâm Phi bất ngờ, hoảng sợ và giật mình không biết Hạo Thiên đã biến đâu mất, còn nhóm Hạo Thiên thì huyết sáo, nói chuyện bình thường vì nhóm cậu biết Hạo Thiên đã đi đâu.

Lúc này, trong không gian hệ của Hạo Thiên, cậu đang đứng trước phòng thí nghiệm của thầy Phong. Đây là phòng thí nghiệm do cậu tạo ra để thầy Phong có thể chế ra các loại thuốc mới. Cậu bước vào phòng, trên bàn là nhiều loại thuốc khác nhau, đủ thứ màu sắc, đỏ có, vàng có, xanh có, tím cũng có,.... Nói chung là màu gì cũng có. Hạo Thiên lấy lọ thuốc màu đỏ rồi quay đi ra khỏi phòng và biến mất.

Bên ngoài, Hạo Thiên xuất hiện và cầm theo một chiếc bình màu trắng đựng một dung dịch màu đỏ. Hàn Minh Kỳ thắc mắc hỏi "Boss, đây là gì vậy"

"Là dung dịch có mùi hương dụ những con thú từ cấp 150 trở xuống, chỉ cần ngửi thấy mùi này chúng sẽ đi tìm nơi tỏa ra mùi hương đó. Tới lúc chúng tới rồi, chúng ta bắt luôn một thể" Hạo Thiên giải thích. Cậu ở riết với Thiên Vũ Phong trong phòng thí nghiệm nên mới biết và còn biết cả cách chế tạo nhiều loại thuốc khác, nhưng đa số cậu chế ra toàn là thuốc độc.

"Hay vậy à, vậy chúng ta mau làm nhanh lên đi Boss" Mộc Lâm hứng thú nói

"được" nói rồi, Hạo Thiên mở nắp lọ rồi rải xung quanh mọi người đứng, cứ cách 10 bước chân Hạo Thiên lại rắc một giọt nước. Rồi cậu vẽ 1 vòng tròn xung quanh. Xong xuôi, Hạo Thiên đứng tại chỗ, giơ 3 ngón tay và lần lượt đếm

3

2

1

Rồi cả đám nghe tiếng rầm rầm, tiếng thú chạy ngày một gần lại với họ. Rất nhiều, lên đến cả trăm con chứ chẳng ít. Tất cả đã bị bao vây bởi đám thú, đa dạng loài, rất nhiều loài, trong đó lv điều 50 trở lên tới lv 150 là hết đất.

Hạo Thiên nói "thầy Phong, giữ lũ nhóc lại xung quanh thầy, đừng cho chúng ra khỏi vòng tròn em vẽ đây." nói rồi Hạo Thiên bước ra, nói

"Thảm băng" rồi 1 tầng băng dày xuất hiện, lan ra từ chân Hạo Thiên ra những con thú xung quanh. Chúng chưa kịp phản ứng gì thì tất cả đã bị đóng băng. Chiều thảm băng này là chiều thức của Quang Long, nó lv 9 và khi Hạo Thiên dùng thì nó bị giảm xuống lv 5 nhưng đối phó bọn thú lv thấp này thì nhiều đây là đủ.

Thảm Băng xuất hiện thì tất cả hơn 100 con xung quanh tất cả bị đóng băng, không con nào có thể nhúc nhích được.

Còn đám nhóc thì trầm trồ, kinh ngạc và ngưỡng mộ. Tuy thảm băng không lan tới họ nhưng vẫn cảm thấy hơi lạnh bốc lên, cái lạnh đến buốt cả người. Xong xuôi, Hạo Thiên quay sang bọn họ và nói

"Khai báo thuộc tính của các người ra"

Dạ Thiên Lăng: "thuộc tính Thủy và lôi"

Dạ Hoa:" Hòa và Hắc"

.....

(tất cả nhóm Dạ Thiên Lăng đều song thuộc tính)

Lâm Phi: "Thỏ"

Lâm Băng Liên:"Quang"

.....

(tất cả nhóm Lâm Phi chỉ có 1 thuộc tính)

Nói xong, Hạo Thiên lại nói "Được rồi, các người đợi đây, tôi sẽ tìm cho các người 1 con thú thích hợp"

Rồi cậu quay người, đi 1 vòng xung quanh và chọn lựa các con thú có cùng thuộc tính với đám nhóc. Rồi cậu quay lại, đưa cho mỗi người 1 con rồi bảo họ lập khế ước.

Những con thú cung mà Hạo Thiên chọn tất cả đều có lv từ 130 đến 150. Ai cũng có 1 con thú cung thích hợp cho mình.

Sau khi lập khế ước xong, cả đám Lâm Phi đều mừng rớt nước mắt, vì họ nghĩ, họ sẽ chẳng bao giờ có được 1 con thú cung, nay họ lại có tất cả đều

nhờ có Hạo Thiên, Hạo Thiên đã cho họ 1 tương lai. 1 con đường mới để đi.

Lâm Băng Liên đứng trước mặt Hạo Thiên, khuôn mặt e dè, ngại ngùng cúi mặt xuống không dám ngược lên, cô bé nói với vẻ ngại ngùng " Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã cho chúng tớ 1 con đường mới, từ nay chúng tớ sẽ luôn vì cậu, luôn cố gắng hết mình vì cậu. Chúng tớ sẽ tận tâm phục vụ cậu, vì cậu việc gì chúng tôi cũng sẽ làm, chỉ cần cậu sai bảo, lão đại!". Càng nói, ánh mắt của Băng Liên càng quyết tâm hơn, thể hiện rõ sự chân thành. Đám Lâm Phi đằng sau cũng cuối đầu.

Thấy vậy, nhóm Dạ Thiên Lăng cũng làm theo "Chúng tôi cũng vậy, lão đại"

Thế là cả lũ cúi đầu, còn Hạo Thiên, khi cậu thấy Lâm Băng Liên lại gần thì gần như cậu đứng hình, không nhúc nhích được. Nhưng khi nghe những lời nói chân thành, ánh mắt quyết tâm đó thì gần như cậu đã quên đi chứng sợ gái. Cậu nhìn tất cả mọi người, nhưng khuôn mặt thù không bỏ đi sự băng lãnh, cậu nói với giọng lạnh lùng

"Các cậu nói sẽ vì tôi làm tất cả chuyện gì ư, vậy tại sao các cậu không vì cha mẹ mình mà làm tất cả, hừm"

"C....Cha mẹ chúng tôi mất cả rồi, khi còn nhỏ. Trong chúng tôi có người mồ côi, có người thì bị bỏ, có người thì cha mẹ mất thì mới 3 4 tuổi. " Lâm Phi nói với vẻ mặt buồn bã, nước mắt dâng trào làm cho bọn xung quanh cũng khóc theo.

"Thôi thôi, được rồi, giờ các người là người của tôi. Nhưng, chưa chắc tôi đã tin mấy người, khôn hồn thì đừng có mà lừa gạt tôi. Nếu không chết không có chỗ chôn." Hạo Thiên đe dọa, tòa sát khí nói

"V.... Vâng, đã rõ, tuyệt đối không phản bội" cả đám đồng thanh nói

"Tốt, quy tắc của ta là:

Người không phạm ta, ta không phạm người

Người phạm ta, diệt cửu tộc người

Đã rõ chưa"

Hạo Thiên nói to, đọc lên quy tắc của mình

"Đã rõ,

Người không phạm ta, ta không phạm người

Người phạm ta, diệt cửu tộc người"

Đám nhóc cũng đồng thanh nói theo, làm vang động cả khu rừng, âm thanh theo đó mà bay xa

Lũ nhóc Hạo Thiên đứng kế bên cũng có đọc theo rồi Hàn Minh Kỳ châm chọc nói " Boss à, cậu có lực hút thật đấy, ai cậu cũng hút được hết" rồi cười khi khi

"Cậu mới nói gì" Hạo Thiên liếc Hàn Minh Kỳ một cái làm cậu ta lạnh người rồi im luôn.

Tất cả sau khi thực hiện khế ước thì cùng nhau lên đường quay về doanh trại, trên giường về, Thiên Vũ Phong đột ngột dừng lại làm chỉ tất cả cũng phải dừng theo. Thiên Vũ Phong mặt nghiêm trọng nói

"có người đang đi theo chúng ta, còn rất mạnh nữa."

"Được rồi, thầy dắt mọi người về trước đi, em với tiểu Siêu giải quyết xong sẽ về" Hạo Thiên lạnh lùng nói

"Tên này rất mạnh,ta không thể để em ở lại được" Thiên Vũ Phong nói

"Thầy không cần lo, chẳng phải em đã có tiểu Hắc và tiểu Quang rồi sao" Hạo Thiên nở một nụ cười nhẹ nói

Suy nghĩ một lát, Thiên Vũ Phong nói "Được thôi, nhớ giải quyết nhanh còn về"

"Nhưng, Boss không thể nào ở một mình được, chẳng phải thầy Phong đã nói tên đó rất mạnh sao" lũ nhóc lo lắng nói

"Không cần lo, các người mau về trước đi, đây là lệnh" Hạo Thiên nói

"Nhưng....."

"Nhanh đi thôi" Thiên Vũ Phong giục nói, nhanh chóng cùng lũ nhóc rời đi

Còn Hạo Thiên và tiểu Siêu thì rẽ một hướng khác, đi sâu vào trong rừng, khi đã thấy đủ xa rồi thì dừng lại. Vừa dừng lại thì ngay lập tức có 2 người

xuất hiện. 2 người đàn ông cỡ 30 mấy tuổi, một người tóc đen và 1 tóc nâu. Tên tóc đen nói

"Oh, đây là con của tên đại tướng quân gì à"

"Đúng đấy, mau bắt chúng đi rồi chúng ta còn quay về Guild nữa. Khi đó chúng ta sẽ được hội trưởng thưởng hậu hĩnh luôn đấy" tên tóc nâu cười nham hiểm nói

Trên Thiên Vũ đại lục có những tổ chức được gọi là guild, nhận nhiệm vụ từ người khác và thực hiện nó. Chia cấp thành viên là F, E, D, C, B, A, S, SS, SSS. Từ thấp tới cao. Thành viên trong guild gọi là những mạo hiểm giả, mạo hiểm giả cấp SSS là cực kì hiếm và muốn làm một mạo hiểm giả cấp SSS phải là người đã lập công lớn vì quốc gia. Nhưng cũng có những guild hắc ám, những guild chuyên nhận những nhiệm vụ bất cóc, giết người.

Thiên Vũ đại lục có 4 quốc gia lớn, Esga, Lisanet, Attegia, Gone. Gone là nước lớn nhất trong tất cả các nước. Đường gia tộc nằm ở nước Gone và là gia tộc lớn nhất ở đây.

"Oh, nhận ủy thác từ guild à" Hạo Thiên cười lạnh nói

"Tên nhóc, trong 2 các người ai là Đường Hạo Thiên" tên tóc đen nói

"Cả 2, mà ai là người ủy thác thế, mà guild của các người tên là gì" Hạo Thiên nói

"Khi nào bắt được các người ta sẽ nói" tên tóc nâu nói

Rồi cả 2 tên xông vào Hạo Thiên và tiểu Siêu. Tên tóc nâu thì đánh với tiểu Siêu, tên tóc đen thì với Hạo Thiên.

Tên tóc đen nói trong khi đang xông về phía Hạo Thiên

"Hỏa ảnh"

rồi rất nhiều ảnh phân thân lửa xuất hiện, khuôn mặt Hạo Thiên bỗng trở nên hoảng sợ. Cậu nhanh chóng né đòn nhưng không may bị dính đòn, 1 vết cắt xuất hiện trên khuôn mặt điển trai. Cậu đá về phía tên tóc đen nhưng hắn ta tránh được và đâm dao về phía cậu.

Hạo Thiên nhanh chóng né đòn, nhưng về chặt vật hiện lên khuôn mặt. Tên tóc đen cười khinh bỉ nói

"mệt rồi à nhóc con, đầu hàng sớm thì đầu có mệt như vậy"

Hạo Thiên không nói gì, cậu lao vào tên tóc đen và đánh tay không với hắn. Hắn né được hết tất cả cú đấm của cậu nhưng cậu lại ăn hết cú đấm của tên đó, giờ trên mặt cậu là những vết đánh màu đỏ, vài vết bầm và 1 vết cắt trên mặt.

Tên đó xông vào và đá một cú vào bụng cậu, khiến cậu gục xuống, ôm bụng.

Bên tiểu Siêu cũng không khá hơn, cũng bị đánh cho bầm dập, cả 2 bị cột vào nhau, rồi cả 2 tên đó cười khinh bỉ nói "2 tên nhóc này, cũng khá đấy nhưng còn non lắm"

"Các người muốn biết guild bọn ta tên gì đúng không, để ta nói cho mà biết, guild bọn ta là guild hắc ám, một chi nhánh nhỏ của Hắc Ma đoàn. Người ủy thác thì bọn ta không biết. Chỉ vậy thôi, giờ thì về nào" tên tóc nâu lại gần định xách Hạo Thiên lên thì cậu cười nhẹ nói

"Khi, nói ngay có phải hơn không, làm cho bọn ta ăn hành hơi bị đau đấy" rồi đột nhiên dây trời bị đứt và Hạo Thiên với tiểu Siêu đứng dậy.

Đứng dậy, đối mặt với chúng, Hạo Thiên cười nhẹ "Hi, khuôn mặt các người sao vậy, chẳng phải lúc nãy rất hả hê sao, sao bây giờ không hả hê nữa"

Vừa nói thì trên mặt cậu và tiểu Siêu các vết thương đang dần biến mất, nhưng có vẻ như vết cắt từ đòn đánh của tên tóc đen đã để lại trên mặt cậu thì không khỏi ngay được.

Về đến nơi phải nhờ thầy Phong chế thuốc vậy.

"Các người.....2 tên nhóc các người chẳng phải bị đánh không đi nổi sao, mà làm sao các người cời dây được" tên tóc nâu kinh ngạc nói

"Oh, người nói cội dây này áy hả" vừa nói, trên tay Hạo Thiên xuất hiện 1 cội dây bị đứt

"WTF, đây là dây thép lv 5 đấy, sao bị cắt dễ thế" tên tóc đen la lên

"người nói cội dây cùn này lv 5 sao" Hạo Thiên khinh bỉ nói

"D....dây cùn" tên tóc đen cứng họng

"mà, dù sao thì các người sống tới đây là đủ rồi" Hạo Thiên cười nói

"2 tên nhóc thì có thể làm được gì bọn ta đây"

"Ta có nói ta làm à" Hạo Thiên giờ khuôn mặt ngây thơ

Rồi, một cánh cổng lớn màu đen xuất hiện, Hắc Long bước ra, cái dáng hùng mãnh, uy nguy không ai sánh bằng, Hắc Long gào lên "Graoooo"

"H....H.... Hắc Long" cả 2 tên run rẩy

"ăn chúng đi" Hạo Thiên cười nói

Rồi, Hắc Long tiến tới, cánh tay vỗ về phía 2 tên đang run rẩy, bắt chúng và bỏ vào miệng. Vậy là đời của 2 tên đó đã xong, Hắc Long ăn xong, quay qua nói với Hạo Thiên

"chủ nhân à, ở trong đây chán lắm không có gì ăn cả, cho chúng tôi ra ngoài chơi đi"

"Đứng đây đứng đây" Quang Long đột nhiên xuất hiện, với một thân hình nhỏ nhắn siêu cute

"Các ngươi mà cũng cần ăn sao" Hạo Thiên ngạc nhiên nói

"Vâng, tuy chúng tôi có thể không cần ăn nhưng bây giờ đi theo chủ nhân rồi, chúng tôi cũng muốn được thử món ăn của con người" Quang Long và Hắc Long tỏ vẻ đáng thương nói

Mất Hạo Thiên hơi giật giật, cậu nói "haizzz, thôi được rồi, tiểu Hắc biến nhỏ lại rồi cùng tiểu Quang đậu trên vai ta, chúng ta cùng quay về"

"vâng ~ " Cả 2 nói rồi "bùm" tiểu Hắc biến nhỏ lại, cả 2 cùng đậu trên vai của Hạo Thiên.

Rồi, Hạo Thiên với tiểu Siêu cùng nhau quay về doanh trại. Bây giờ nói là ngày thứ 25 ở đây, họ còn tận 5 ngày để bắt thú nhưng đã hìn thành xong trong 2 ngày.

Quay về tới doanh trại, tới cổng chưa kịp vào thì đã bắt gặp lũ nhóc, có vẻ chúng đang lo lắng cho Hạo Thiên với tiểu Siêu. Chúng cứ ngồi đấy, đi tới đi lui không ai nói gì. Tới khi Hạo Thiên xuất hiện

"Chao xin, sao mọi người không vào mà ngồi đây"

Nghe tiếng nói, chúng quay lại và thấy Hạo Thiên đang đứng đưa tay chào. Chúng nhanh chóng ùa lại, những câu hỏi dồn dập vang lên

"Cậu có sao không Boss"

"Sao trên mặt lại có vết thương rồi"

"May quá, cậu bình an rồi"

"Cậu không bị làm sao chứ"

"Còn bị thương ở đâu nữa không"

.....

Liên tiếp những câu hỏi vang lên, khiến Hạo Thiên rất vui, vì có nhiều người quan tâm cậu như vậy, nhưng, quá ồn ào rồi

"Thôi, các cậu hỏi nhiều như vậy làm gì, dù sao tôi cũng về rồi"

"Giải quyết luôn rồi à" Thiên Vũ Phong nói

"Vâng, gọn gàng sạch sẽ" Hạo Thiên cười tươi nói, như thể việc vừa mới giết người là chuyện gì đó đơn giản, nhẹ nhàng lắm.

"Tốt" Thiên Vũ Phong cũng cười nói

"Cậu không sao chứ " 1 tiếng nói nhẹ vang lên, đó là Lâm Băng Liên

"Ừ không sao" Hạo Thiên thờ ơ nói

"ê, lạnh lùng quá à Boss" bọn nhóc bểu môi nói

"Ý kiến gì" Hạo Thiên đáp lại

"Không có gì" chúng nhanh chóng đáp lại

Rồi tất cả cùng quay lại lều, trước khi đi Hạo Thiên có dặn lũ Lâm Phi "nếu có ai bắt nạt các ngươi nữa thì cứ thẳng tay mà đánh, ta chịu trách nhiệm"

Trong lều của nhóm Hạo Thiên, bây giờ tất cả đều đã ngủ li bì, có vẻ 2 ngày này chúng đã mệt vì thiếu ngủ, tất cả ngủ từ chiều ngày 25 cho đến trưa ngày 26.

Vào buổi trưa khi Hạo Thiên đã dậy và đang đọc sách, bên ngoài bỗng vang lên tiếng gọi lớn

"Boss, có chuyện không hay rồi"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Lại giết

"Có chuyện không hay rồi Boss"

1 tiếng la lớn bên ngoài vọng vào, rồi một tên nhóc chạy vào, đó là Kiều Hiền bên nhóm Lâm Phi. Cậu ta thở hồng hộc, mình đầy mồ hôi và trên mặt còn có vài vết bầm

"Lâm Phi, Lâm Phi cậu ta....." Kiều Hiền nói với vẻ mặt gấp rút

"Lâm Phi làm sao" Hạo Thiên bỏ cuốn sách xuống, bọn trẻ trong phòng nghe thấy tiếng la thì cũng đã tỉnh dậy

"Lâm Phi bị bọn hôm trước đánh gãy chân rồi, còn Lâm Băng Liên đang bị bọn đó dắt đi kia" Kiều Hiền kể ra

"Cái gì" bọn trẻ la lên

Rồi Hạo Thiên lao nhanh ra ngoài, bọn trẻ cũng nhanh chóng đi theo, trên đường đi Hạo Thiên hỏi

"Chẳng phải bây giờ bọn họ còn mạnh hơn cả lũ lúc trước sao, còn có cả pet, sao bây giờ lại bị đánh nữa"

"Vì, vì bọn lúc trước kiếm đâu ra 3 tên bên lớp thiên tài, bọn chúng đều đã cấp 60 mấy cả rồi, nên bọn họ đánh không lại." Kiều Hiền vội vàng trả lời

Tới nơi, Hạo Thiên thấy 1 lũ 8 người, 3 tên đi trước đang lôi theo 1 cô bé, đó là Lâm Băng Liên, cô đang bị bọn chúng lấy dây cột vào tay và lôi đi. Còn bọn phía sau thì có vẻ đang nịnh nọt, nói lời ngon ý ngọt với bọn đi trước. Thấy vậy, Hạo Thiên đi tới trước mặt đám đó, đứng trước mặt 3 tên lớp thiên tài, tát cho mỗi tên một cú khiến cho chúng cháng váng, té ngã nhào dưới đất, hèn cho chúng là cậu chỉ dùng có 2 phần lực nếu không chúng chết chắc.

Hạo Thiên tiến tới cắt dây và đỡ Lâm Băng Liên dậy. Rồi ra hiệu cho đám nhóc vào trong tìm nhóm Lâm Phi.

Lúc này 3 tên bị tán đứng dậy, ôm mặt dính 5 dấu ngón tay đỏ chót và tức giận nói

"tên nhóc, người dám đánh bọn ta, người có biết bọn ta là người lớp thiên tài không, bọn ta còn là con của trung tá đấy, 2 tên các người muốn chết à"

Có vẻ muốn kể ra rằng chúng rất ngon, là cha thiên hạ, mẹ thiên nhiên, chúng không biết rằng kể ra cũng vô nghĩa vì cái chức danh ấy chỉ là con con. Muốn nói rằng nếu động tới chúng thì Hạo Thiên sẽ chết nhưng có vẻ chúng sẽ chết trước

"Giết"

1 chữ duy nhất, 1 từ đơn giản nhưng chứa đầy sát khí, từ vừa thốt ra, tiểu Siêu lập tức thực hiện, lao vào 3 tên lớp thiên tài và xử chúng. Tiếng la của 3 tên đó la lên một cách thảm thiết

"Aaaaaa, tha cho tôi đi, tha cho tôi.... A"

Còn 5 tên đứng sau thì run rẩy, không dám nhúc nhích. Chúng van xin

"xin cậu, xin cậu tha cho chúng tôi, chúng tôi không dám nữa"

Hạo Thiên nhìn chúng 1 cách lạnh lùng rồi quăng cho 1 câu

"Giết"

Lại 1 từ giết, vậy là cả 8 tên đều bị giết, 8 tên bị giết một cách nhanh gọn, mỗi tên 1 vết cắt trên cổ và thế là chúng chết. Hạo Thiên dùng "hỏa cầu" loại nhỏ thiêu cả 8 cái xác và hiện trường sạch bong, như thể chẳng có gì xảy ra lúc này cả.

Lúc này đám nhóc cũng chạy ra cùng với nhóm Lâm Phi, nhìn nhóm Lâm Phi lúc này phải nói là thảm còn hơn chữ thảm, người nào cũng bị đánh cho bầm dập, mặt thì bị bầm, tay thì bị chảy máu do những vết dao cắt, riêng Lâm Phi là nặng nhất, cậu bị đánh gãy cánh tay phải, gãy khớp xương trái và mặt thì bầm dập tả tơi. Bộ dạng vô cùng thảm hại.

"Đề họ vào cùng một chỗ đi" Hạo Thiên ra lệnh

Đề tất cả người nhóm Lâm Phi vào cùng một chỗ, Hạo Thiên dùng kỹ năng của mình, kỹ năng lv max "chữa thương"

Vòng sáng xuất hiện bao quanh họ, các vết thương dần hồi phục, Lâm Phi từ trong mê mang tỉnh dậy, các vết thương bị gãy của cậu cũng đã hồi phục lại như cũ.

Cả đám bất ngờ trước kỹ năng của Hạo Thiên, ai cũng trầm trồ ngưỡng mộ.

Lâm Phi lao nhanh vào cô em gái của mình, ôm cô và cả 2 cùng khóc làm lay cho cả đám nhóc kia cũng khóc theo

"Thôi thôi, nếu các người không muốn bị bắt nạt nữa thì hãy mạnh lên đi, mạnh tới khi nào có thể nghiền ép tất cả ai cản đường" Hạo Thiên nói

"Xin cậu, cậu hãy giúp chúng tôi, giúp chúng tôi mạnh hơn nữa" tất cả cùng quay qua và van xin Hạo Thiên

"Được thôi, nhưng bây giờ các người sẽ tập với tiểu Siêu trước, tới khi nào ta thấy các người đã tiến bộ rồi thì sẽ tới ta, trước khi về cuộc thi kết thúc vẫn còn 4 ngày, tới lúc đó các người phải đạt được lv 60, nếu không, đừng gọi ta là Boss" nói rồi, cậu quay lưng đi và tiểu Siêu thì phải ở lại để huấn luyện cho họ.

Tất cả cùng quay về lều, 4 ngày ở đây trôi qua, Hạo Thiên cũng chẳng làm gì, ngồi đọc sách, đi dạo với lũ nhóc trong khi mấy học sinh phải cực lực tìm pet, thì cậu lại thành thoi. Còn tiểu Siêu phải đi huấn luyện cho nhóm Lâm Phi. 2 con pet của Hạo Thiên là tiểu Quang và tiểu Hắc thì đi chơi cùng lũ nhóc, chúng đi tới đâu là phá tới đó. Khiến ai cũng phải sợ.

4 ngày trôi qua, Hạo Thiên đang ngồi trong lều đọc sách thì tiểu Siêu vào

"tôi đã xong thưa cậu chủ"

Hạo Thiên quay qua cười nói

"Tốt"

Rồi cả 2 cùng đi tới chỗ nhóm Lâm Phi đang tập chung huấn luyện. Thấy Hạo Thiên tới, cả đám nhanh chóng quỳ xuống

"Chủ nhân"

"Oh, không tề, các người thấy cuộc huấn luyện của tiểu Siêu thế nào" Hạo Thiên khen ngợi nói

"Ồ... "Cả đám bàng hoàng, không lời nào để nói, khuôn mặt thì bắt đầu tái nhợt

"sao" Hạo Thiên nói

"Rất khủng khiếp ạ" Cả đám nói trong khi khuôn mặt đang tái nhợt, hoảng sợ

"Người dọa họ cái gì mà họ sợ thế" Hạo Thiên hỏi tiểu Siêu

"Chỉ là 1 vài bài tập nhỏ trong cuộc huấn luyện thầy Phong luyện cho ngài thôi, mà không ngờ nó lại làm chúng sợ đến như vậy" tiểu Siêu thở dài than thở

"Ta nhớ lúc đầu ta cũng sợ lắm đấy" Hạo Thiên nói

"Đấy, chủ nhân cũng sợ mà" cả đám phản bác

"Nhưng chỉ là lúc đầu thôi, nếu các người không hết sợ thì sẽ bị tra tấn dài dài" Hạo Thiên lạnh giọng nói

"Vâng" cả đám yểu xìu nói

"Tốt, bây giờ nói lv ta nghe"

Lâm Phi: lv 60, MN 62300

Lâm Băng Liên: lv 67, MN 68500

.....

(nói chung những người còn lại lv 50 và dưới lv 65)

"Ok, tốt, bây giờ các người có thể nghỉ, khi nào về trường ta có thể tiếp tục buổi huấn luyện sau. Và..... "nói tới đây, Hạo Thiên ném cho mỗi người 1 lọ dung dịch màu xanh biển đậm.

"Đây là thuốc chữa thương, nó cũng có 1 phần giúp tăng lv, các người uống nó đi" nói rồi, Hạo Thiên quay lưng đi

"Cám ơn người, chủ nhân"

Ngày thứ 30 ở doanh trại, sau khi đã chuẩn bị xong xuôi, tất cả cùng ra khỏi lều. Lúc này, trước lều đã có 1 nhóm người, đó là nhóm Lâm Phi và Dạ Thiên Lăng. Thấy Hạo Thiên ra thì mọi người nói

"Chào lão đại"

"Chào mọi người" Hạo Thiên cười nói

Rồi tất cả cùng nhau tới nơi tập trung để kết thúc bài thi. Lúc này, quảng trường đã đông nghịt người đứng xếp hàng, xếp hàng thì xếp theo đội và có tổng là 10 đội. Có vẻ như chỉ còn có 2 đội là chưa tới là đội cậu và 1 đội nào đó.

Nhóm Hạo Thiên tiến tới vị trí của đội mình, Hạo Thiên đi tới đâu là lại thu hút ánh nhìn tới đó, nhưng lần này đặc biệt có vẻ như mọi người lại chú ý tới 2 con pet đang ngồi trên lưng cậu. Vì chúng để lại ấn tượng sâu quá mà. Tiểu Quang với tiểu Hắc trong 4 ngày qua, chúng đi tới đâu là phá tới đó, không dốt lều trại cũng cãi nhau vì đồ ăn rồi lại đâm ra oánh lộn ảnh hưởng tới xung quanh, ai cũng sợ chúng cả.

Mọi người ở đây cũng bất ngờ là 2 con pet ấy lại là của 1 thằng nhóc. 2 con pet quậy phá khắp nơi này làm ai cũng phải tránh xa khi thấy chúng vậy mà lại là pet của 1 thằng nhóc.

Xếp thành hàng rồi, Hạo Thiên đứng đầu, tiếp theo là tiểu Siêu rồi đằng sau là lũ nhóc, nhóm Lâm Phi và Dạ Thiên Lăng.

Khi tất cả đã đến đông đủ, trên khán đài, đại tá Dư Mặc và hiệu trưởng Ngôn đã đứng trên đấy. Phía bên trái là nhóm các giáo viên đi theo. Dư Mặc nói

"Cuộc thi kết thúc, bây giờ chúng ta sẽ xem thành quả, ai không có pet sẽ bị đuổi học, vậy thôi. Bây giờ, mỗi đội theo thứ tự bốc thăm sẽ lên đây và gọi pet của mình ra. Hiệu trưởng Ngôn sẽ kiểm tra lv pet coi có đủ tiêu chuẩn hay không, nếu không đủ thì cũng sẽ bị đuổi. Vậy bắt đầu di chuyển bốc thăm"

Các đội trưởng của mỗi đội lần lượt di chuyển đến nơi bốc thăm, bốc xong thì quay lại chỗ đội mình, và nhóm Hạo Thiên bốc trúng số cuối cùng, số 10.

Đội có số 1 sẽ lên trước, bắt đầu gọi pet của mình ra, mới bắt đầu ai cũng sung, tự cho rằng pet của mình là mạnh nhất, không xem ai ra gì. Nhưng toàn là 1 lũ gà công nghiệp, lv pet cũng chỉ tầm 50 tới 70 là cùng, không ai vượt qua được lv 70 cho tới đội số 9, đây là 1 nhóm của lớp thiên tài và có 4 tên của lớp đặc biệt, chúng gọi pet ra, tạo 1 bất ngờ lớn từ đội 1 đến đội 8 là pet có lv cao hơn 1 chút, pet có lv 70 cho 90, chúng đứng trên khán đài, tự cao tự đại kiểu ngạo nói

"Các người là 1 lũ gà, 1 lũ gà của học viện, hahahaha" chúng cười lớn

Ở dưới lúc này đang tức điên lên, mặt ai cũng sì khói nhưng không thể làm được gì cả đành im lặng nén giận trong lòng.

Nhóm Hạo Thiên thấy vậy thì cười lớn, cười 1 cách kinh bỉ "Hahaha"

Nghe tiếng cười, lũ đó nhìn qua và tức giận hết lớn "Các người cười cái gì hả"

"À, chúng ta cười cái gì nhỉ" Hàn Minh Kỳ tỏ vẻ ngây thơ nói

"Chúng ta cười lũ nào ít xoắn đến đáng thương " Trần Thống Trung bồi cho 1 câu làm chúng tức muốn nổ phổi, chúng hét lên

"Câm miệng, các người thì sao, hình như các người chưa lên thì phải, sao không lên đây cho mọi người xem pet của các người là gì"

"Các em mau im đi, đội 9 về chỗ, tiếp theo đội 10 lên đi" Tổng Từ Ngôn im lặng này giờ cuối cùng cũng lên tiếng

"Vâng ~" nhóm Hạo Thiên đồng thanh đáp

Đội 9 xuống, đội Hạo Thiên lên, khi lên tới nơi Hạo Thiên quay xuống nhìn đội 9 một cái rồi nói

"Này, lũ sâu bọ, sao chúng ta không làm 1 vụ cá cược nhỉ"

"Được thôi, nếu các người không có pet cao hơn chúng ta, các người phải làm nô lệ cho bọn ta, còn ngược lại, chúng ta sẽ làm nô lệ cho các người" 1 tên nói

"tại sao ta phải nhận sâu bọ làm nô lệ nhỉ, các người làm chó cho ta cũng không được nói chi là nô lệ" Hạo Thiên khinh bỉ nói

"Boss quá chuẩn" lũ nhóc đồng thanh nói cũng đồng thời đưa ngón cái ra trước

"S... Sâu bọ? Aaaaa, nguoi quá lắm rồi đấy" chúng hét lên

"Nếu các nguoi thua, các nguoi phải quay 3 vòng và sửa tiếng chó" Hạo Thiên cười khinh bỉ nói

"S....Sửa tiếng chó? N.... Nguoi, Nguoi được lắm tên nhóc, được, cuộc thì cuộc. Ở đây có rất nhiều người làm chứng, các nguoi chó có thua rồi chạy làng đấy" 1 tên nói

"Ok, một lời đã định" Hạo Thiên nói

Lũ nhóc phía sau thì ôm bụng cười lăn lộn, rồi Tống Tử Ngôn hô "bắt đầu"

Lũ nhóc lần lượt gọi pet của chúng ra. Sau khi Tống Tử Ngôn nhìn qua một lần thì thông báo kết quả khiến ai cũng phải ngạc nhiên.

Ở dưới khán đài lúc này, ai nhìn lên cũng há hốc mồm, tròn to mắt, cảm nín không biết nói gì. Vì quá khủng bố, tất cả, tất cả pet của những người trên khán đài đều trên lv 130. Nhưng từ con pet của nhóm 10 người đứng đầu thì hiệu trưởng Ngôn nói là không nhìn ra được khiến ai cũng phải kinh ngạc, đến tất cả thầy cô cũng vậy, trừ Thiên Vũ Phong ra.

Việc mà Tống Tử Ngôn nói là không nhìn ra được cũng đồng nghĩa với việc lv của pet quá cao nên mới không nhìn ra được.

Riêng pet của Hạo Thiên thì vẫn giữ nguyên hình dạng chibi như cũ vì nếu hiện ra chắc mọi người sợ chết khiếp mất

Đội 9 lúc này, run rẩy, hoảng sợ, cảm nín,..... Nhiều cảm xúc chen lẫn vào nhau. Chúng khụy gối xuống và mắt thể hiện rõ sự suy sụp. Lũ nhóc đứng trên khán đài cười khinh bỉ nói

"hày này, sao vậy, sao không giống lũ này nữa, sao không thể hiện sự kiêu ngạo của mình nữa đi."

Im lặng, 1 sự im lặng đến đáng sợ.

"Cậu nói với lũ nào ngăn làm gì cho phí công mệt óc" Trần Thống Trung bồi cho 1 câu

"Này, ki ki, sửa đi chứ" Hàn Minh Kỳ nói

"Này, sâu bọ, thực hiện giao kèo đi" Hạo Thiên lạnh lùng nói

"N..N... Nhưng, Nhưng ta là con của Thiếu tướng đấy, nguoi không thể làm thế với ta được. "1 tên tóc vàng trong đám nói

Phải nói nhìn tên tóc vàng này éo là y như tên 3D. Cộng theo mái tóc vàng nữa là chuẩn y.

"Rồi sao, thiếu tướng rồi sao" Hạo Thiên lạnh lùng nói

"Nguoi không sợ cha ta sẽ tìm nguoi tính sổ sao" tên tóc vàng lớn giọng nói

"Giờ nguoi sao đây, ta cho nguoi 1 cơ hội, 1 là sửa 2 là chết, nguoi chọn cái nào" Hạo Thiên nói

"Nguoi, nguoi dám giết ta" tên tóc vàng chỉ tay về phía Hạo Thiên nói

"Giết"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Về nhà

"Giết"

Tiếng nói vang lên, sắc đến gai người, lạnh lùng không quan tâm gì, tiếng nói vừa dứt, tiểu Siêu lập tức thực hiện, lao nhanh về phía mấy tên đội 9, Tống Tử Ngôn lập tức đi lên ngăn lại, không cho tiểu Siêu giết người.

Tiểu Siêu thấy có người lên chặn mình lại cũng không ngừng ngại mà giờ nắm đầm ra đầm thẳng về phía người chặn mình, nhưng sự chênh lệch về lv giữa Tống Tử Ngôn và tiểu Siêu quá cao nên Tống Tử Ngôn đã chặn lại được và hất cậu văng ra. Thấy tiểu Siêu bị hất văng ra và có dấu hiệu không ngừng được Hạo Thiên lập tức đi lên đỡ tiểu Siêu. Tống Tử Ngôn tức giận hét lên

"Các em đang giờ trò gì vậy, nói giết là giết sao, chẳng phải chỉ là trò cá cược nhỏ sao"

"Hừ, đúng, nó chỉ là trò cá cược nhỏ thôi, nhưng sâu bọ không thực hiện đúng giao kèo thì nên bị giết " Hạo Thiên lạnh lùng trả lời

"Giết? Em gan quá nhỉ, em có biết nó là con của thiếu tướng không" Dư Mặc lên tiếng

"Biết, và tại sao em lại phải sợ nhỉ?" Hạo Thiên thân nhiên trả lời

"Em..." Dư Mặc định hét lên cái gì đó nhưng bị Tống Tử Ngôn chặn lại và nói "Giải tán, cuộc thi kết thúc, ngày mai lên đường trở về học viện"

Mọi người nghe tiếng giải tán thì lập tức rời khỏi, chỉ còn lại vài giáo viên, đội 9 thì run rẩy không đi được, nhóm Hạo Thiên thì đứng trên khán đài cùng Tống Tử Ngôn và Dư Mặc.

"Sao các em không đi" Tống Tử Ngôn hỏi

"Tại sao các em phải đi trong khi sâu bọ chưa thực hiện giao kèo, chưa nói đến việc thầy dám đánh tiểu Siêu đấy" Hạo Thiên nói, khuôn mặt tỏa sát khí, xung quanh mọi vật như muốn ngừng chuyển động, khuôn mặt đáng sợ đến nỗi ai đối mặt cũng tưởng như đang đứng trước thần chết

"Em, Chi là 1 tên nhóc mà cũng dám quá quắt " Dư Mặc tức giận nói

"1 tên nhóc sao, vậy để xem tên nhóc này có thể làm gì nhé" Nói rồi, Hạo Thiên ra hiệu cho tiểu Hắc, ngay lập tức, 1 luồng sáng trắng xuất hiện và 1 tiếng "bùm" vang lên

Tiểu Hắc đang càng ngày càng to ra, nó đang trở về với hình dạng vốn có, trở thành 1 con Hắc Long màu đen, đôi cánh màu đen to lớn vỗ mạnh trong không gian làm không gian trở nên náo động, mọi người xung quanh ai thấy cũng kinh ngạc hòa cùng sự hoảng sợ.

Dư Mặc run rẩy nói "Hắc..... Hắc Long"

Tống Tử Ngôn cũng kinh ngạc " sao em lại có nó, loài rồng vốn kiêu ngạo, không phục tùng ai bao giờ, vậy làm sao nó có thể là pet của em"

"Sao vậy, đánh người của em bây giờ em đánh lại nhé" Hạo Thiên nở 1 nụ cười tươi, nhưng trong đó là hòa cùng sát khí vô tận

"tiểu Hắc, lên" Hạo Thiên nói rồi chỉ tay về phía Dư Mặc và Tống Tử Ngôn, tiểu Hắc nhận được lệnh lập tức thực hiện, bay thẳng về phía 2 người, cùng lúc này, khi tiểu Hắc sắp xuất chiêu thì vang lên 1 giọng nói làm nó phải ngừng lại

"Haizz, được rồi, gần tới đây thôi, vậy là đủ dọa cho 1 trận rồi" Thiên Vũ Phong bước ra từ trong đám người giáo viên rồi nói

"Hey, thầy làm mất hứng quá đi mất, tiểu Hắc về" Hạo Thiên bểu môi tỏ ý không hài lòng nói

Lúc này, Dư Mặc và Tống Tử Ngôn định né tránh nhưng nghe vậy lập tức ngừng lại, còn những người xung quanh thì chạy, ngất xỉu,...

Tiểu Hắc nhận được lệnh lập tức biến trở lại hình dạng chibi và đậu trên vai Hạo Thiên. Lũ nhóc phía sau nghe nói là gần tới cũng thờ phào nhẹ nhõm, chứng cứ tưởng là Hạo Thiên định hốt 2 người đó thật chứ.

Tống Tử Ngôn bước ra nói "Em, em hay lắm, khi về trường thầy chắc chắn sẽ nhờ đại tướng đến phân xử"

"sao phải phiền thầy mời nhỉ, em mời tới giúp thầy ngay bây giờ luôn" Hạo Thiên nói

Không hiểu rõ câu nói của Hạo Thiên, Tống Tử Ngôn nói "em mời mời ngay là sao hả"

"Khỏi mời, ta ở đây" 1 tiếng nói vang lên, đồng thời cũng xuất hiện một người đàn ông, ông ta là cha của Hạo Thiên, là Đường Thiên Long, đại tướng trẻ nhất của Thiên Vũ đại lục.

"Sao ngài, ngài lại ở đây" Dư Mặc kinh ngạc nói

Nhưng phớt lờ câu hỏi của Dư Mặc, Đường Thiên Long đi về phía Hạo Thiên và tiểu Siêu, ông giơ cánh tay ra, lúc này Hạo Thiên thấy hơi nghi ngại, nhưng vừa định lui ra thì

"Bình"

"Bốp"

Tiếng 2 đũa bị đánh vào đầu vang lên, u 1 cục. Đường Thiên Long nói "con hay quá ha, tự đi kiếm pet, rồi vác cả 2 siêu thần thú về làm pet. Bây giờ lại còn muốn đánh cả hiệu trưởng, cả 2 hay lắm đấy"

"Sao đây, sao pa ại ở đây, chẳng phải bây giờ pa nên ở nhà với mẹ sao" Hạo Thiên lơ câu nói của Đường Thiên Long và nói

"Ồ thì, ta có việc đi ngang đây ấy mà"

"Xạo vừa thôi, nghe ông kể lại cái gì rồi nên mới đến đây đúng không" Hạo Thiên nói

"Làm gì có chứ" Đường Thiên Long giật mình, có vẻ như đã bị nói trúng tim đen rồi

"À, đại tướng này, sao ngài lại ở đây vậy" Dư Mặc có vẻ còn chưa rõ tình hình ra sao nên hỏi

"Ta ở đây làm gì không quan trọng, quan trọng là, ngươi và Tống Tử Ngôn, ngon lắm, dám đánh con ta, các ngươi hay lắm giờ sao đây" Đường Thiên Long giận dữ nói

"Ta, ta...ta chỉ là đang giáo huấn học sinh thôi" Tống Tử Ngôn biện minh nói

"Giáo huấn, vậy giờ ta với ngươi cùng giáo huấn" vừa nói, Đường Thiên Long vừa bẻ ngón tay kêu răng rắc báo hiệu cho việc ông sẽ đánh với Tống Tử Ngôn

"Thôi thôi, hết chuyện rồi, pa về với mẹ đi, mà con nghĩ pa bỏ công tới đây chắc cũng phải có chuyện gì muốn nói với con chứ? " Hạo Thiên ngăn lại và nói

"À, ta có tin mừng cho con đây, mẹ của con có em bé đấy" Đường Thiên Long cười nói

"WTF, con đi mới có mấy tháng mà pa với mẹ lại" Hạo Thiên kinh ngạc nói

"Haizz, thôi được rồi, khi nào học viện cho nghỉ con sẽ về nhà thăm mẹ" Hạo Thiên nói rồi ra về như đang kêu pa mình về

"Được thôi, tạm biệt các con" Đường Thiên Long ôm hôn 2 đứa con của mình, là Hạo Thiên và tiểu Siêu. Rồi ông phóng đi mất.

"Giờ, tên 3D kia, làm hay không làm đây" Hạo Thiên quay xuống mấy tên đội 9

"L...Làm, chúng tôi sẽ làm" chúng đồng thanh nói

Chúng quay, quay rồi lại quay và sủa

"Gâu, gâu gâu"

Lũ nhóc Hạo Thiên đứng cười, chúng ôm bụng cười lăn lộn trên khán đài, Hạo Thiên cũng cười, nhưng là nụ cười khinh bỉ

"Nếu không còn việc gì nữa, tụi em đi đây" rồi Hạo Thiên quay mặt đi, lúc này không ai ngăn, không ai cản lại, vì cản lại chỉ có mà rước họa vào thân.

Về tới lều của mình mà lũ nhóc vẫn không hết cười, cả ngày, cả lũ dành thời gian chơi, nói chuyện rồi đi dạo, Hạo Thiên và tiểu Siêu thì khỏi nói, lúc nào cũng đọc sách. Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người tập trung lại máy bay của mình rồi cùng lên máy bay quay về trường. Trở lại KTX, chúng được nghỉ 1 tuần sau chuyến đi, nên chúng rất rảnh và không có gì làm, nên cùng bàn chuyện với nhau.

Mộc Lâm:"sao chúng ta không về nhà 3 ngày rồi 4 ngày còn lại chúng ta cùng tập trung lại trên trường sau đó qua nhà Boss chơi nhỉ"

Mộc Sinh:" ý kiến hay"

Hàn Minh Kỳ:"được đấy chứ"

Trần Thống Trung:"Boss thấy sao"

Hạo Thiên: "Hừm, này giờ các cậu nói gì vậy"

Lưu Vân:" Boss thấy sao nếu chúng tớ đi về nhà 3 ngày rồi 4 ngày còn lại chúng tớ sẽ sang nhà Boss chơi"

Hạo Thiên:"cũng được thôi, sáng ngày thứ 4 tôi sẽ đợi các cậu trước cổng trường"

"Đồng ý" cả lũ đồng thanh nói

Rồi chúng lại cùng nhau nói chuyện, đùa giỡn, có vẻ 2 nhóc pet của Hạo Thiên hòa nhập rất nhanh, chúng đừng ai cũng nói chuyện, đừng ai cũng giỡn được và cũng ăn rất nhiều, sáng ngày hôm sau, chuẩn bị tất cả xong xuôi thì ai về nhà nấy, chúng hẹn nhau buổi sáng ngày thứ 4 sẽ gặp nhau. Tạm biệt nhau và lên đường. Hạo Thiên với tiểu Siêu thì không đi về, ở lại KTX.

Bây giờ là buổi chiều ngày thứ 3, trong khi Hạo Thiên đang đi dạo thì gặp lại mấy người nhóm Lâm Phi đang ngồi trên hàng ghế đá không làm gì cả. Cậu chủ động tiến lại và nói

"Yo, các cậu không về nhà sao"

Bất ngờ, cả lũ quay qua thì thấy Hạo Thiên lập tức quỳ xuống nói

"Chủ nhân, người khỏe"

"Đứng dậy đi, các người sao ở đây, không về nhà sao" Hạo Thiên cười nhẹ đáp

"Chúng tôi làm gì có nhà để mà về chứ ạ" cả lũ buồn bã nói

"Oh, ta xin lỗi" Hạo Thiên cũng vội vàng trả lời

"Không sao đâu ạ, mà người không về nhà sao" Kiều Hiên nhanh chóng trả lời

"Ngày mai ta mới về, mai các người có muốn về nhà ta chơi không" Hạo Thiên nở nụ cười

"Được ạ? " Lâm Băng Liên nói

"Đương nhiên rồi, đã là người của ta thì đương nhiên cũng có thể về nhà ta" Hạo Thiên nói

"Cảm ơn người" cả đám nói

"Vậy sáng ngày mai, các người mà trễ nữa thì xác định đi" Hạo Thiên nở nụ cười đe dọa

"Vâng" cả đám rùng mình nói

Trở lại với căn phòng trong KTX, Hạo Thiên với tiểu Siêu ngồi trên giường đọc sách, bỗng Hạo Thiên hỏi

"Này, làm cách nào để chữa bệnh nhanh nhất có thể đây"

"Cậu không nhận ra sao thừa cậu chủ" tiểu Siêu thần nhiên đáp

"Nhận ra cái gì? " Hạo Thiên nói, như thể mình không biết cái gì cả

"Thì việc cậu gần con gái không còn bị nổi da gà hay nôn ói nữa ấy, chẳng phải mỗi lần nói chuyện với Lâm Băng Liên cậu hoàn toàn bình thường sao" tiểu Siêu giải thích

"Ahhhh, không ngờ đấy, cách của người vậy mà hiệu quả." Hạo Thiên kinh ngạc hét lên. Cậu mừng cho mình, vậy là từ nay hết phải lo về tương lai sau nay sẽ không có gái theo rồi, haizzz, làm thời gian trước lo gần chết mất.

"đương nhiên rồi, tôi chỉ thì chắc chắn sẽ được" tiểu Siêu đắc ý cười vui vẻ

"Khi về ta nhất định sẽ dắt các người đi chơi" Hạo Thiên cười to nói

Rồi cả 2 cùng nhau nói chuyện, đọc sách rồi lại đi ăn tối sau đó quay lại phòng và đọc sách tiếp tới tối và đi ngủ.

Sáng hôm sau, tức sáng ngày thứ 4, Hạo Thiên và tiểu Siêu tỉnh dậy sớm sau đó chuẩn bị mọi thứ, thu xếp hành lý chỉnh tề, cùng đi xuống sân. Ra tới cổng trường, Hạo Thiên kinh ngạc không ngờ rằng lũ đó lại sợ tới nỗi tới sớm như vậy.

Nhóm Lâm Phi thấy Hạo Thiên lại thì lập tức chạy lại và nói

"Chào ngài, chúc buổi sáng tốt lành"

"Sớm quá đấy, các người sợ tới vậy sao" Hạo Thiên cười nói

"À, vâng ạ, hihi" cả đám cười đáp

Rồi cùng nhau đứng đợi lũ nhóc, tầm 10p sau thì 2 anh em sinh đôi Mộc Lâm tới, 20p sau nữa thì Hàn Minh Kỳ, Trần Thống Trung cũng tới, chỉ còn lại nhóm cuối cùng là 2 anh em sinh đôi Lưu Dạ. Hạo Thiên cũng ráng đợi, đợi khoảng thêm 20p nữa thì có 2 đứa nhóc chạy tới, đầu tóc còn bù xù, rồi cả lên. Đó là Lưu Vân và Lưu Dạ, chúng chạy tới và cười ngai ngừng nói

"Xin lỗi mọi người, chúng tớ ngủ quên mất"

"Được rồi, vậy là mọi người đã đến đủ" Hạo Thiên cười tươi nói, sau đó cậu dùng đồng hồ đeo tay mã F-75 có thể dùng để gọi điện, nghe nhạc và xem giờ để gọi cho người quản gia. "Chào bác, bây giờ bác có thể tới rước con rồi ạ" rồi cậu nở 1 nụ cười

"Vâng thưa cậu chủ" Người quản gia đáp

Tầm 30p sau, 1 chiếc xe bay bay tới, chiếc xe lớn và dài tầm 3m, màu đen bóng. Lúc này người quản gia bước xuống xe và nói "Chào cậu chủ, xe đã tới ạ"

Rồi cả đám cùng nhau lên xe, cả nhóm Lâm Phi ai cũng thích thú, mê mẩn chiếc xe mà họ đang đi. Chúng nghĩ có làm cả đời chắc cũng không được ngồi vậy mà nay lại ngồi xe trên nó, 1 chiếc xe sang trọng. Cả đám ngồi trên xe trò chuyện, ăn bánh và cùng nhau đùa giỡn, vì xe rất rộng rãi.

Tới nơi, cả đám kinh ngạc trước ngôi nhà của Hạo Thiên, đây mà nói là ngôi nhà thì hoàn toàn sai lầm, phải nói là 1 biệt thự, mà nói biệt thự thì cũng còn hơi nhỏ, nó quá to lớn, nội cái cổng vào thôi đã to và dài cả cây số rồi thì bên trong còn tới cỡ nào nữa chứ. Nhất là nhóm Lâm Phi, mắt sáng rực lên, kinh ngạc cùng ngưỡng mộ.

Bây giờ trước cửa đang có 1 đàn người, 3 người đứng đầu và phía sau là những hầu gái, người làm trong nhà. 3 người đứng đầu có 2 người đàn ông và 1 phụ nữ đang mang thai. Đó chắc chắn là cha, mẹ và ông của Hạo Thiên rồi. Hạo Thiên đi trước tiến vào bên trong, rồi bước chân nhanh dần, chạy nhanh tới chỗ người phụ nữ, rồi chột ôm chăm lấy. Nở 1 nụ cười thật tươi

"Chào mẹ, lâu rồi không gặp, con nhớ mẹ lắm"

Người phụ nữ đó chính là mẹ cậu, Vương Thiên Nhi và 2 người đàn ông tất nhiên là Đường Thiên Long với Đường Thiên Bảo.

Vương Thiên Nhi cười nhẹ, đưa tay bế cậu lên, rồi hôn cậu 1 cái, cậu cũng hôn lại rồi Vương Thiên Nhi nói "Chào con, mừng con về nhà"

Rồi Vương Thiên Nhi đưa Hạo Thiên cho Đường Thiên Long bế, ông ta cũng ôm, hôn Hạo Thiên rất nhiều, rồi nói "Mừng con về nhà"

"Chào pa, con về rồi đây" Hạo Thiên hôn lại và cười nói

Rồi Đường Thiên Long thả cậu xuống, cậu cười tươi. Lũ nhóc thì há hốc mồm, chúng không tin được rằng Boss lại có những cử chỉ đáng yêu như vậy, cũng giống những đứa trẻ 5, 6 tuổi khác, cũng ôm hôn cha mẹ mình, cũng cười 1 cách đáng yêu như vậy.

Lũ nhóc nhanh chóng chạy lại phía Hạo Thiên và cuối đầu nói "chúng cháu chào cô, chú và ông ạ"

"Chào các cháu" 3 người nói

"Mừng các cháu đến chơi" Vương Thiên Nhi cười nói

"Được rồi, chúng ta vào trong thôi, Hạo Thiên con chuẩn bị phòng cho các bạn được không" Đường Thiên Long nói

"Vâng, được ạ" Hạo Thiên nói

Vào bên trong càng đáng kinh ngạc hơn, 1 sự lung linh sang trọng, nguy nga đến không ngờ, rộng đến không ngờ. Hạo Thiên dắt cả đám lên 1 căn phòng ở tầng 2, căn phòng rất rộng và cũng rất nhiều giường trong này, có vẻ như đây là phòng cho những người khách ở nhờ lại. Hạo Thiên quay sang cả lũ rồi nói "Chúng ta ở đây đi, dù sao phòng tôi cũng không đủ cho tất cả, hay là các cậu muốn riêng mỗi người 1 phòng hơn"

"Không, được rồi Boss, tớ muốn ở chung hơn" Hàn Minh Kỳ vội vàng nói

"Đúng đấy" cả đám đồng thanh nói

Cả đám chọn chỗ ngủ cho mình rồi cùng ngồi xuống nói chuyện, đùa giỡn với nhau. Nhóm Lâm Phi cũng nhập cuộc, chơi rất nhiệt tình và không ngại gì. Còn Lâm Băng Liên, cô bé là con gái nên rất ngại ngùng và e ngại khi chơi với cả 1 đám con trai.

Hạo Thiên bước ra khỏi phòng, đi về phía phòng của pa mẹ cậu, bước vào phòng thì thấy mẹ cậu đang ngồi đọc sách, cậu tiến lại, ngồi lên giường và nói "mẹ ơi, mẹ có em bé ạ"

"Đúng vậy, sau này con sẽ có 1 đứa em đấy" Vương Thiên Nhi cười nói

"Là trai hay gái ạ" Hạo Thiên ngây thơ nói

"Là con gái đấy, 1 đứa em gái" Vương Thiên Nhi nói

"Oh, là 1 đứa em gái sao, con thích lắm ạ" Hạo Thiên tỏ vẻ thích thú nói

"Thôi, con về phòng đây, mẹ nghỉ ngơi tốt ạ" Hạo Thiên cười nói rồi hôn mẹ mình 1 cái. Cậu bước ra khỏi phòng mẹ mình và quay về phòng mình.

Đi trên hành lang, cậu băng khuâng nghĩ, lại là 1 đứa em gái ư, phiền phức thật, sao không là em trai nhỉ, haizzz, mà thôi dù sao nó cũng là em mình.

Về tới phòng, bước vào phòng thì thấy 1 bãi hỗn độn, mền gối quăng tùm lùm, đồ đạc cũng nằm rải rác trên sàn. Nhìn thấy khung cảnh này, Hạo Thiên tức giận quát "các cậu làm cái gì vậy, phòng rồi hết cả lẽ rồi, dọn dẹp nhanh lên"

Lũ nhóc thấy Hạo Thiên tức giận cũng nhanh chóng làm theo, nếu không không biết hậu quả sẽ ra sao. Dọn dẹp xong xuôi, Hạo Thiên nói "xuống phố chơi không, đi xuống đi tham quan và ăn uống 1 chút gì đó đi"

"Vâng" cả đám mắt sáng rực nói

Rồi cùng nhau đi xuống phố, ở đây nhà cửa đông đúc, người qua lại cũng rất nhiều và tấp nập, cũng có rất nhiều cửa hàng, đủ loại cửa hàng, nào là cửa hàng quần áo, ăn uống, giày dép, sách các loại,.....

Đầu tiên, chúng tập vào cửa hàng ăn, gọi cả 1 chỗ thức ăn thật lớn, hơn phân nửa thức ăn là tiểu Quang và tiểu Hắc ăn. Rồi Hạo Thiên đi trả tiền và cùng nhau đi dạo tiếp, tiếp theo, chúng vào cửa hàng quần áo, ở đây có rất nhiều đồ, Hạo Thiên nhìn đồ ở đây và nhìn lại đồ của nhóm Lâm Phi, cậu bảo "Lâm Phi, mỗi người trong nhóm cậu lựa 10 bộ đồ đi"

"Nhưng, chúng tôi làm gì có tiền trả ạ" Lâm Phi nói

"Ta kêu chọn thì mau chọn đi" Hạo Thiên gắt lên

"Vâng" Cả đám Lâm Phi nói

"Các cậu nữa, chọn đi " Hạo Thiên chỉ về phía đám nhóc của mình

"Cảm ơn Boss" chúng vui vẻ nói và đi tìm cho mình những bộ quần áo mà mình thích. Còn Hạo Thiên và tiểu Siêu thì tách ra đi chung với nhau, cũng đi chọn cho mình vài bộ đồ. Xong xuôi thì cũng mất tầm 2 tiếng, không ngờ bọn nhóc lại chọn đồ lâu như vậy.

Bọn nhóc quay lại với đồng đồ, chúng tí từng nói "xong rồi Boss, chúng ta đi tính tiền thôi"

"Được" Hạo Thiên cười nói

Đứng quầy tính tiền, người thanh toán tiền là 1 cô gái trẻ, cô ta nói "chào em, em muốn tính tiền à" với nét cười trên gương mặt xinh đẹp

"Vâng, chị tính cho em tất cả chỗ này" Hạo Thiên chỉ về đám nhóc phía sau

"Được, các em xếp hàng lần lượt nhé" cô ta cười tươi với bọn nhóc. Chúng xếp thành hàng dài và theo thứ tự để từng đồng đồ của mình lên, khi tới lượt Lâm Băng Liên thì Hạo Thiên bỗng nói "dừng lại, Băng Liên sao lại chọn có 1 bộ vậy"

"Tại vì.... vì...vì..." Lâm Băng Liên lắp bắp nói

"Vì cái gì" Hạo Thiên nói

"Vì tớ sợ không đủ tiền" Lâm Băng Liên ngại ngùng nói

Rồi Hạo Thiên cầm nín, bọn trẻ cũng cầm nín theo, chúng không biết nói cái gì nữa. Mà Lâm Băng Liên sợ cũng đứng thôi vì cửa hàng này, là 1 trong những chi nhánh lớn của shop thời trang đứng đầu đại lục. Băng Liên sợ Hạo Thiên không đủ tiền cũng là 1 lẽ đương nhiên.

Hạo Thiên thở dài "Haizzzz, cậu không cần lo, cô, đi lựa giúp cô ấy 10 bộ đồ nào đẹp chút đi, không kể giá cả" vừa nói, Hạo Thiên chỉ tay về phía 1 nhân viên trong cửa hàng.

"Nhưng..." Lâm Băng Liên băn khoăn

"Không nhưng nhị gì cả" Hạo Thiên lạnh lùng nói

Vậy là Lâm Băng Liên đi với người nhân viên nữ trong cửa hàng, vì còn Băng Liên nữa nên nhóm Hạo Thiên phải nhường chỗ cho những vị khách khác. Những vị khách đó này giờ cũng đang xì xào vì tại sao lại có 1 lũ nhóc, và 1 lũ trong như ăn mày này vào 1 cửa hàng sang trọng như vậy. Nhiều người còn tỏ rõ thái độ khinh miệt của mình. Hạo Thiên không thèm để tâm đến, vì cậu vốn không muốn phải bận tâm đến sâu bọ.

Khoảng tầm 30p sau, Lâm Băng Liên trở lại với 10 bộ đồ. Cô đặt nó trên nơi tính tiền, Hạo Thiên thì đi lại và nói "tính tiền giúp cháu đi ạ" rồi nở 1 nụ cười nhẹ làm sao động lòng người.

Người tính tiền đứng bấm máy và khoảng 3p sau, cô ta nói "của em là 1000 vạn tinh tệ, tức 10 vạn linh tệ"

"Đây, của chị đây ạ" Hạo Thiên đưa cho người nhân viên 1 chiếc nhẫn màu xanh lá.

Ở Thiên Vũ đại lục, tiền là 1 khối hình chữ nhật, linh tệ có màu xanh đậm, 1 khối linh tệ bằng 100 tinh tệ. Tinh tệ thì có màu vàng óng, 1 khối tinh tệ bằng 100 kim tệ. Còn kim tệ là 1 đồng xu màu đồng. Và chiếc nhẫn mà Hạo Thiên đưa là 1 không gian trữ vật, nó giống không gian hệ của Hạo Thiên nhưng kích thước nhỏ hơn và chỉ được dùng để chứa đồ.

Người nhân viên nhận lấy chiếc nhẫn và bỏ nó vào trong 1 chiếc máy hình vuông. Tầm 1p sau người nhân viên vui vẻ cười nói "Vâng, đã đủ tiền rồi ạ, đồ của quý khách đây"

"Vâng, cảm ơn" Hạo Thiên cười

Những người khách phía sau khi nghe nói tất cả tiền đồ là 10 vạn tinh tệ thì kinh ngạc, và cũng có phần khinh thường, nghĩ rằng bọn nhóc như vậy làm sao có nhiều tiền như vậy chứ, tới ta còn chưa có nữa là. Nhưng giờ phút mà người nhân viên nói Hạo Thiên đã đưa đủ tiền rồi thì tất cả đều cầm nín, không dám khinh thường nữa, vì biết đâu đây là con cháu của 1 đại gia tộc nào đó. Thế là im lặng cúi đầu đi không dám nhìn đám Hạo Thiên nữa.

Lúc này, Hạo Thiên quay qua bảo "Các người, lựa lấy 1 bộ và đi thay ra, sau đó đem tất cả các bộ còn lại đưa ta cất, về đến nhà sẽ đưa lại các người sau"

"Vâng vâng" tất cả đồng thanh nói và cùng nhau đi thay đồ, Hạo Thiên cũng đi thay bộ đồ ra, 1 bộ đồ với chiếc quần màu đen dài và chiếc áo màu đỏ có nón. Hạo Thiên và tiểu Siêu xong rồi thì đứng đợi, tầm 30p sau nữa, Hạo Thiên bức bối, không lẽ mấy người này mặc từng bộ rồi bộ nào vừa ý mới mặc sao trời.

5p sau, Hạo Thiên thấy có người ra, là Lâm Băng Liên, cô bé trong 1 chiếc váy màu xanh biển xộc carô và chiếc áo màu trắng tinh, chiếc tất màu đen dài kéo cao hơn đầu gối, đôi giày búp bê màu đen với 1 chiếc nơ kê bên. Mái tóc được buộc 2 chùm bằng sợi dây lụa màu đỏ sọc trắng. Nhìn cô bé đẹp vô cùng, nhìn cứ như 1 chú mèo nhỏ vậy.

Hạo Thiên nhìn 1 chút, rồi cười nhẹ nói "nhìn cậu đẹp thật đấy, như vậy mới đúng chứ"

"C....Cảm ơn chủ nhân" Băng Liên ngại ngùng nói

Hạo Thiên mỉm cười không nói gì, trong bầu không khí ngại ngùng kéo dài thêm 30p, cuối cùng lũ nhóc con cũng ra, Hạo Thiên giận dữ nói "hay quá, các cậu mặc từng bộ xong rồi mới lựa hay sao vậy hả"

"Haha, Boss, cậu thông cảm cho chúng tớ đi" bọn nhóc cười nói

"Được rồi, đưa đồ đây" Hạo Thiên nói, rồi cậu lấy từng bộ đồ bỏ vào không gian hệ của mình. Cậu lại nói "Bây giờ chúng ta đi ăn cái gì đó đi"

"Vâng vâng" bọn nhóc cười đáp

Rồi cả đám cùng nhau đi kiếm cái gì đó ăn, vào 1 cửa hàng hamburger và gọi các món ăn, chúng ăn, nói chuyện vui vẻ với nhau. Tới khi có 1 tên đồ con đi với 1 tên công tử bột có mái tóc màu vàng đậm dề.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Gặp rắc rối

1 tên đồ con với cơ bắp khổng lồ và 1 tên công tử bột với mái tóc vàng đậm dề đang tiến về phía Lâm Băng Liên ngồi đối diện với Hạo Thiên và đặt tay lên mặt Băng Liên, vuốt ve và nói với giọng khàn khàn khó nghe

"Cô bé, đi với anh không, đừng ở đây với lũ nhóc con này, đi với anh anh sẽ cho em nhiều tiền và trang sức quý báu" rồi hắn cười một cách dâm dề

Băng Liên vội hất tay hắn ra, hắn lại cười và nói "sao vậy, đi với anh đi"

"Không, tránh ra đi tên biến thái" Băng Liên hét lên

Lũ nhóc lúc này định đứng dậy đánh cho tên biến thái 1 trận thì Hạo Thiên ra hiệu và ngồi xuống. Hạo Thiên im lặng này giờ mở miệng nói "tránh ra đi tên biến thái, không nghe cô ấy bảo không à"

"tên nhóc con này, nguoi muốn chết à, dám gọi ta là tên biến thái" tên biến thái giận dữ hét lên

"ta cho nguoi 3 giây, 1 là biến 2 là chết" Hạo Thiên lạnh lùng nói

"À à, nguoi dám giết không hả" tên biến thái khinh bỉ nói

1

Hạo Thiên bắt đầu đếm

2

"Lão đầu, lên giết tên nhóc này cho ta" tên biến thái nhìn tên đồ con giận dữ nói

3

"Vâng" tên đồ con trả lời, định lao vào bắt giết Hạo Thiên thì cậu giơ tay ra, dấm nhẹ về phía tên đồ con thế là hắn văng ra xa, đụng vào những chiếc bàn và dính vách tường. Bất tỉnh nhân sự.

Tôi lướt tên biển thái, Hạo Thiên quay qua nhìn hấn, tên biển thái run rẩy, hấn bắt đầu nói một tràng luyên thuyên về gia cảnh của mình

"Người, người có biết ta là ai không hả, ta...ta là đại thiếu gia của Từ gia, nếu người dám động đến ta, người chắc chắn sẽ chết."

Hạo Thiên nghe xong thì không khỏi bật cười nhưng khuôn mặt lại không thay đổi gì. Buồn cười thay, đúng là mấy tên nhân vật phụ lúc nào cũng vậy, mỗi lần xảy ra chuyện lại moi móc gia cảnh của mình ra, đúng à lũ ngu đần mà.

Hạo Thiên ngồi, đưa lòng bàn tay ra, 1 quả cầu lửa hiện ra và bay về phía tên biển thái. Hấn la lên thảm thiết và 3p sau, trở thành tro tàn.

"phục vụ, tính tiền" Hạo Thiên nói

1 tên phục vụ chạy ra, nói "của quý khách là 100 kim tệ"

Hạo Thiên đưa tiền cho người phục vụ và quay sang đám nhóc nói "chúng ta đi thôi, đi chơi tiếp nào"

"Vâng" Bọn nhóc cười nói và bỏ đi

Ra khỏi quán và không thèm đếm xỉa đến, trong khi mấy người khách trong quán thì đang sợ hãi, và chấn kinh, họ không ngờ rằng 1 đứa nhóc có thể ra tay tàn bạo như vậy và nó lại giết người nữa chứ. Giết xong còn bỏ đi tinh rui như không có chuyện gì xảy ra cả.

Cả đám lại cùng nhau đi chơi khắp nơi, mua đồ cho nhóm Lâm Phi, đồ dùng cá nhân và các vật dụng khác, rồi lại cùng nhau đi khu vui chơi, mua đồ ăn, chơi đùa cả 1 ngày vui vẻ với nhau, chúng mua được rất nhiều thứ mà có 1 điều chắc chắn rằng người trả tiền là Hạo Thiên.

"Cả ngày nay vui chứ" Hạo Thiên nói

"Tất nhiên rồi ạ" Cả đám đồng thanh nói

"Vậy chúng ta về thôi" Hạo Thiên cười nói

"Vâng~"

Cả đám cùng về nhà, đi trên đường nói chuyện vui vẻ với nhau cho đến khi về tới nhà của Hạo Thiên. Bỗng từ đằng xa khi còn cách cánh cổng nhà của Hạo Thiên khoảng 100m, có 1 nhóm người tầm 20 người, đang tiến về phía Hạo Thiên. Hạo Thiên đứng lại và đám, người đó ngày 1 gần hơn. Khi chúng tiến đến nơi, tên cầm đầu là 1 người đàn ông trung niên tầm 40 mấy tuổi, râu ria hơi rậm. Kế bên ông ta là tên đô con lúc sáng Hạo Thiên đánh

Ông ta giận dữ nói "Tên nhóc, sao người dám giết con ta, hôm nay người nhất định sẽ chết"

"Oh, ta giết con người khi nào vậy" Hạo Thiên ngây thơ nói

"Người còn dám chối, chính tên hồi sáng bị người đánh nói đây" ông ta giận dữ nói và chỉ về phía tên đô con

"O, tôi chỉ là 1 tên nhóc con sao có thể đánh người to con như vậy được chứ" Hạo Thiên lại làm vẻ mặt ngây thơ nói

"Người, người...."

"Người cái gì" Hạo Thiên nói lại

"xông lên, đánh chết tên nhóc này cho ta" ông ta ra lệnh cho đám người phía sau

"Này, các người muốn gì" Hạo Thiên hoảng sợ

"Muốn gì ư, đừng giả bộ ngây thơ nữa, người hôm nay chết chắc rồi" ông ta cười nhếch mép nói

Lúc này, từ đằng xa những người gác cổng nhà Hạo Thiên nhìn thấy và nhanh chóng chạy vào báo tin, nhưng không may là cha Hạo Thiên có việc đi mất chỉ còn ông cậu, ông cậu nghe tin thì nhanh chóng phóng ra. Lúc này, đám người này đã xông lại và định đánh nhóm Hạo Thiên. Ông cậu từ đằng xa hét lên "Dừng lại cho ta, kẻ nào to gan dám đánh cháu ta"

Câu nói vang vọng, kèm theo là uy áp mạnh mẽ buộc mấy tên này phải dừng lại. Uy áp hòa cùng là sát khí, mạnh mẽ làm cho lũ đó run rẩy. Đường Thiên Bảo nhanh chóng tiến về phía Hạo Thiên. Xem cháu mình có bị gì không, có bị thương ở đâu không. Những người vây voi xung quanh sau khi nhận uy áp thì bất tỉnh, choáng váng và không đứng vững được. Tên đàn ông cầm đầu thì nhìn thấy Đường Thiên Bảo thì nhanh chóng run, quỳ gập xuống và nói

"N... Ngài cần gì ạ"

Sở dĩ ông ta run vì biết được Đường Thiên Bảo là ai, là người như thế nào. Đường Thiên Bảo được mệnh danh là bậc thành về ma thuật. Còn là đại trưởng lão của Đường gia, làm sao mà không sợ.

"Là người, người to gan lắm, dám đánh cháu ta mà còn dám đánh trước nhà nó nữa chứ." Đường Thiên Bảo giận dữ nói

"Tên nhóc này là cháu ngài sao" tên đàn ông kinh ngạc nói

"Đúng vậy, bây giờ ta cho ngươi 1 cơ hội, hãy nói lý do tại sao ngươi dám đánh cháu ta đi" Đường Thiên Bảo nói

"Do cháu ngài giết con ta, có tên này làm chứng, chính cháu ngài cũng đã đánh hất ra nông nỗi này" ông ta vừa nói vừa chỉ tay về tên đồ con

"Ngươi nghĩ ta sẽ tin khi cháu ta như này, tên đồ con như vậy mà nói cháu ta đánh hất, ngươi nghĩ ai tin" Đường Thiên Bảo bật lại

"Ngài... Ngài.. Ngài..." ông ta đỏ cả mặt vì tức giận nhưng không thể làm được gì, vì đây là Đường gia Đại trưởng lão mà còn là bậc thầy về ma thuật. Và đứa nhóc con đó lại là đại thiếu gia của Đường gia.

"Hừ, chúng ta về" ông ta tức giận nói, rồi hừ 1 cái bỏ đi

Đám nhóc im lặng nãy giờ bỗng cười phá lên, chúng cười lăn lộn trên đất, cười ra cả nước mắt. Hạo Thiên cũng đứng tùm tùm cười, Đường Thiên Bảo thấy vậy lại thở dài "cháu lại gây chuyện nữa rồi" rồi cũng cười bỏ qua

Rồi tất cả cùng trở về, vào đến phòng, chúng lại bắt đầu cười. Hạo Thiên nói "thôi được rồi, cười gì mà cười hoài"

"Nhưng mắc cười thiệt đấy Boss, Boss không thấy vẻ mặt của ông ta à, tức đến nổi khói bốc ra luôn mà không thể làm gì được chúng ta cả đấy, haha" Hàn Minh Kỳ vừa ôm bụng cười vừa nói

Tất cả cùng nhau nói chuyện, Hạo Thiên chia đồ mua lúc sáng cho tất cả và rồi cùng dọn dẹp phòng, cười đùa với nhau, bỗng Hạo Thiên bật dậy và nói "Các cậu, định 4 ngày ở nhà tôi ăn không ngồi rồi à, luyện tập, bắt đầu từ 3h sáng mai phải dậy sớm luyện tập. Rõ chưa"

"Hả, Boss à, đang trong kì nghỉ mà, cho chúng tớ chơi đi" Trần Thống Trung nói

"Đúng đấy Boss" lũ còn lại hòa theo

"Được thôi, nếu các người muốn chơi thì đừng có đi theo tôi, đi theo tôi thì phải luyện tập" Hạo Thiên cười nhếch mép

"Hả, thôi, thôi, chúng tớ luyện tập mà, huhu" bọn nhóc nói, rồi khóc

"Được, giờ chúng ta đi ăn thôi" Hạo Thiên cười

Tất cả cùng nhau xuống phòng ăn, ngồi vào bàn và những người hầu dọn đồ ăn ra, không ngờ ăn mà cũng nói được, nói xuyên buổi ăn, nói mọi lúc mọi nơi. Ăn xong lên phòng lại nói tiếp, Hạo Thiên chán nản, đi sang phòng mẹ mình thì khi vừa đi gần tới phòng thì người quản gia đang chạy về phía cậu

"Cậu chủ, cậu chủ, phu nhân sắp sinh rồi" người quản gia nói với vẻ vui mừng mà cũng lo lắng

Hạo Thiên nhận được tin này thì bất ngờ mà cũng mừng "mau, mau đi báo tin cho cha tôi biết" cậu nhanh chóng nói

"Vâng" trả lời Hạo Thiên, người quản gia nhanh chóng đi báo tin cho Đường Thiên Long

Hạo Thiên lúc này đang đứng trước phòng của mẹ cậu, cậu lo lắng, hồi hộp không biết mẹ và em cậu có sao không, đi tới đi lui đi xuống đi ngược, thì bỗng thấy cha cậu đang đi tới với vẻ mặt vui mừng. Đường Thiên Long chạy về phía Hạo Thiên đang đứng và bế cậu lên, cả 2 cha con cùng đợi, đợi chờ lo lắng không yên. Khoảng tầm 30p sau, tiếng em bé vang lên, tiếng khóc oa oa vang cả căn phòng và dãy hành lang. Cả 2 cha con hiện lên khuôn mặt mừng rỡ, hạnh phúc làm xóa tan đi bao lo lắng đợi chờ. Tầm 10p sau tiếng khóc, cánh cửa phòng bật mở và người nữ bác sĩ bước ra với khuôn mặt đầm mồ hôi, cô ta nói

"chúc mừng gia đình, mẹ tròn con vuông nhé, là 1 bé gái vô cùng đáng yêu đấy, cả 2 có thể vào trong rồi"

Cả 2 cha con bước vào phòng, mẹ của Hạo Thiên, Vương Thiên Nhi đang nằm trên giường, kế bên là 1 chiếc nôi em bé, bên trong nôi là 1 em bé gái vô cùng đáng yêu. Hạo Thiên tiến về phía em bé và nựng ẵm, ẵm khi thấy Hạo Thiên thì cười toe toét, đưa bàn tay nhỏ nhắn về phía Hạo Thiên như đòi bế.

Lần đầu tiên trong cuộc đời Hạo Thiên thấy hưng phấn như lúc này, 1 cảm xúc vui mừng, thân thương đến khó tả. Hạo Thiên quay sang mẹ mình và hỏi thăm "Mẹ ơi, mẹ còn đau ở đâu không ạ"

Vương Thiên Nhi nhìn Hạo Thiên 1 cách trìu mến và nói "không sao, mẹ hết đau rồi"

"Em nghỉ ngơi cho khỏe đi, chúng ta ra ngoài cho mẹ con nghỉ ngơi thôi" Đường Thiên Long nói

Rồi cả 2 cùng đi ra ngoài, về phòng của mình với cảm xúc còn lâng lâng khó tả. Hạo Thiên trở về phòng, im lặng và tiến lại giường ngồi. Lũ nhóc lúc này đang nói chuyện thì thấy Hạo Thiên vào, Lâm Băng Liên tiến về phía Hạo Thiên và nhìn cậu rồi nói "chủ nhân không sao chứ"

"À, ta không sao, cũng tốt rồi, mọi người đi ngủ đi" Hạo Thiên chợt hoàn hồn về khi nghe tiếng nói của Băng Liên.

Tất cả cùng nhau lên giường và đi ngủ, cho tới 3h lại bị lôi dậy luyện tập buổi sáng, bài luyện tập sáng nay là chạy 10 vòng quanh nhà Hạo Thiên. Đùng

thấy chỉ có 10 vòng mà khi dễ, nhà Hạo Thiên rất rộng, chạy 10 vòng quanh nhà Hạo Thiên coi như là 1 cực hình vậy, cả đám cùng nhau chạy cầm đầu cầm cổ, mồ hôi đầm đìa trên người, chạy xong mười vòng thì cũng mất hết 2h, điều này làm Hạo Thiên không vui vì mất quá nhiều thời gian cậu quay sang đám nhóc nói "chạy mất 2h là không thể được, ngày mai phải tăng tốc hơn, rút xuống còn 1 tiếng, kem theo là cực tạ 50kg, riêng những người nhóm Lâm Phi thì chạy trong 1h30p và kèm theo cực tạ 20kg. Rõ chưa"

"rõ" tiếng nói đáp lại yếu xìu

"được rồi, bây giờ mới 5h, chúng ta sẽ tập cảnh giác, 1 người đứng, những người còn lại sẽ tấn công, ai bị đánh chúng quá 5 lần sẽ hít đất 100 cái, nhóm Lâm Phi thì được 8 lần và hít đất 80 cái. Được rồi, bắt đầu" Hạo Thiên nói

Rồi cả đám lần lượt thay nhau thực hiện, ai cũng bị đánh chúng và có lẽ nhóm Lâm Phi là nhiều nhất, 1 vài người nhóm Lâm Phi đã phải đi hít đất. Và tất nhiên rằng không ai đánh chúng Hạo Thiên cả mà toàn bị cậu đánh cho té sấp mặt. Xong xuôi thì cũng tới 6h, tất cả đi vệ sinh cá nhân và cùng nhau đi ăn sáng.

Ăn sáng xong, Hạo Thiên nói với đám nhóc "các cậu có muốn đi thăm em và mẹ tớ không, mẹ tớ mới sinh em hôm qua"

"Thật không, vậy tại sao hôm qua cậu không nói cho chúng tớ biết" Hàn Minh Kỳ bật dậy nói

"Hôm qua cũng tối rồi, đâu thể nói các cậu được, với lại mẹ tôi cũng cần nghỉ ngơi vậy" Hạo Thiên nói

"Oh, được rồi, chúng ta đi thôi Boss" Mộc Lâm nói

Rồi tất cả cùng nhau đi thăm mẹ và em của Hạo Thiên, chúng nói chuyện, vui đùa cùng đứa bé rất vui, mỗi ngày 2, 3 lần chúng đến thăm em bé và mẹ Hạo Thiên, thời gian còn lại thì phải, luyện tập. Chớp mắt, thời gian 4 ngày trôi đi và chúng phải trở về học viện.

Đứng trước cổng nhà Hạo Thiên, có cha mẹ cậu và cô em gái đáng yêu của cậu đang vẫy tay chào tạm biệt cậu. Hạo Thiên tiến về phía đứa em để thương của mình, hôn cô bé 1 cái, đám nhóc cũng làm theo, mỗi đứa hôn em 1 cái. Rồi tất cả cùng nhau lên xe bay và trở về học viện.

Về tới học viện, ai về KTX nấy, leo lên giường và ngủ li bì tới sáng ngày hôm sau. Buổi sáng thức dậy và lên lớp, học những bài học cho những đứa trẻ tiểu học, Hạo Thiên chán ngấy nên chỉ biết lật sách ra đọc. Còn về cuộc thi chọn ra lớp trưởng mỗi tháng thì nó đã chấm dứt từ tháng trước, người lớp trưởng hiện tại của lớp là Dạ Thiên Lăng, lớp phó là 1 tên nhóc nào đấy, Hạo Thiên không thèm để tâm đến. Hôm nay có 1 bài kiểm tra và lớp cậu đang làm, bài kiểm tra chỉ mới bắt đầu có 5p mà Hạo Thiên đã làm xong và đang nằm ngủ khò khò, trong khi những tên khác thì đang vò đầu bứt tóc. Hoắc Triền Bạch thời gian gần đây thì cũng mặt kệ Hạo Thiên muốn làm gì thì làm, ông ta không muốn mang lại rắc rối cho mình nữa.

Kết thúc giờ kiểm tra, Hạo Thiên lại tiếp tục đọc sách. Về cuộc thi thăng cấp hạng lớp thì tất nhiên không ai của lớp thường dân vượt qua được, đó là vấn đề của tháng trước thôi, còn tháng này, cuộc thi đó sẽ được tổ chức vào 2 ngày nữa và đó cũng là cuộc thi thăng cấp cuối cùng của năm nay.

Sau 2 ngày, những ngày được lập đi lập lại 1 cách buồn chán, cũng tới ngày thi thăng cấp hạng. Cuộc thi cũng được diễn ra 1 cách nhanh chóng và không có bất kỳ trở ngại nào. Nhóm Lâm Phi được thăng hạng lên lớp 1A, lớp thiên tài, còn lớp đặc biệt, có 2 tên quá yếu kém nên bị đưa xuống lớp thiên tài và lớp thiên tài được điều lên 2 người, có vẻ đó là 2 tên khá hống hách, chúng kiêu ngạo với những tên lớp thiên tài vì mình được thăng lên lớp đặc biệt, mà hạng của chúng chỉ là 2 hạng cuối lớp đặc biệt thôi, có gì phải kiêu ngạo nhỉ.

Thời gian qua đi qua lại, các mùa tới rồi lại đi, chớp mắt 3 năm qua đi, những đứa nhóc ngày xưa nay cũng được 9 tuổi rồi, Hạo Thiên giờ đã cao hơn, khoảng 1m40 mấy, có vẻ cao hơn những đứa nhóc bình thường rồi, đáng người cân đối với chiều cao, ngầy càng đẹp trai hơn, ngày càng mạnh hơn và càng bá đạo hơn, lũ nhóc tất nhiên cũng vậy, cũng đẹp trai hơn, Lâm Băng Liên thì xinh đẹp hơn, đáng người cũng cao hơn, cỡ 1m40 rồi, ngực cũng lớn hơn, cỡ C-cup.

Giờ Hạo Thiên đang đứng trong sân tập của lớp đặc biệt với đám đàn em của mình, hôm nay Hạo Thiên đang huấn luyện với đám đàn em, bây giờ đang tập đối kháng, tất cả sẽ đấu với Hạo Thiên.

Hạo Thiên đang tránh né từng đòn tấn công 1 và đáp lại bằng 1 cú chưởng, vào bụng cho chúng vắng đi, mỗi lần chúng tiến lại là lại bị đánh vắng ra, từng hồi từng hồi một. Thế là kết thúc khi tất cả đng nằm xả lai trên đất.

Hàn Minh Kỳ nói "Boss ngày càng mạnh, đánh sao lại đây"

"đứng đấy, lần sau không đánh với Boss nữa" Dạ Hoa làm mặt nũng nịu, Dạ Hoa là em của Dạ Thiên Lăng, là brocom.

"Thôi đi" Hạo Thiên lạnh lùng nói. Trong 3 năm qua, ngày nào cũng luyện tập, luyện tập. Nay tất cả đã có sự tiến bộ rõ rệt. Nhóm Lâm Phi, tất cả đã gần đạt lv 180 ở tuổi 13, Lâm Băng Liên thì đã đạt được lv190 ở tuổi 9. Nhóm Dạ Thiên Lăng, tất cả đã gần đạt lv 200, riêng Dạ Hoa thì đã được 230 cấp rồi. Còn nhóm Hạo Thiên, tất cả đã đạt được lv hơn 270 cấp, Minh Thi và Ninh Dịch thì lv 275 và 277. Tiểu Siêu thì lv 350. Hạo Thiên là bá đạo nhất, đã gần được lv 400 rồi. Tất cả, tất cả đã siêu việt được các đại nhân đời trước, đứng là sóng sau xô sóng trước. Là yêu nghiệt của yêu nghiệt mà.

Khí chất của Hạo Thiên giờ đã khác xưa, mang lại cho người ta 1 cảm giác sợ hãi bàng hoàng không thôi.

"Xong rồi, nghỉ thôi" Hạo Thiên nói

"Vâng~" rồi tất cả về phòng.

Thời gian sắp tới đây sẽ có 1 kỳ nghỉ, cậu lại được về thăm đũa em gấu đáng yêu của mình, thời gian 3 năm qua cũng có vài lần cậu về nhà chơi. Tất nhiên là cũng có lũ nhóc rồi, chúng cứ đòi theo suốt, không cho chúng đi chúng lại lên theo. Sắp tới đây, 3 ngày nữa cậu lại về nhà.

Về KTX, Hạo Thiên đi tắm trước còn lũ nhóc thì sau. Xong xuôi, lại đi tới lớp, nay thầy Hoắc Triền Bạch đã dạy bài của lớp trung học cơ sở rồi. Ngồi trong lớp, Hạo Thiên thu hút nhiều ánh nhìn của những học sinh nữ, vì giờ cậu max đẹp trai rồi, ai cũng thu hút được, kể cả trai mà. Trong khi Hạo Thiên đang ngồi đọc sách thì tiểu Siêu bỗng nói "cậu có quên cái nhiệm vụ nào không vậy."

"Nhiệm vụ? Aaaaaa, nhớ ra rồi, còn 1 cái nhiệm vụ mà thầy Phong đưa ra nữa" Hạo Thiên giật mình nói ra

"Đấy, nó đấy" tiểu Siêu nói

"Vậy giờ chúng ta đi xác nhận nhiệm vụ với thầy Phong" Hạo Thiên nói rồi đứng dậy đi ra khỏi lớp, Hoắc Triền Bạch thấy Hạo Thiên và tiểu Siêu đi ra khỏi lớp cũng chỉ biết nhìn mà không nói gì, đợi tới cuối giờ mới chú ý vào thân.

Cả 2 cũng đi, đi tới phòng giáo viên của trường, căn phòng rất rộng, được sắp xếp bàn ghế gọn gàng, ngăn nắp, bên trong hiện giờ đang có rất nhiều giáo viên trống tiết dạy. Hạo Thiên mở cửa, nhìn quanh phòng, nhìn thấy Thiên Vũ Phong đang ngồi bên cửa sổ phòng nhìn ra ngoài, cả 2 tiến vào và đi về phía Thiên Vũ Phong. Những giáo viên thấy Hạo Thiên vào mà không chào hỏi gì thì có chút nhăn mặt khó chịu nhưng khi thấy cậu lại phía Thiên Vũ Phong thì ngay lập tức lơ đi, không nhìn nữa. Hạo Thiên đứng trước bàn của Thiên Vũ Phong và nói "chào thầy, con có chuyện cần nói ạ"

"Oh, tiểu Hạo, tiểu Siêu, 2 con có chuyện gì cần gặp ta à" Thiên Vũ Phong nở nụ cười tỏa nắng

"Vâng ạ, về chuyện thầy bảo con huấn luyện lũ nhóc ấy ạ, thầy thấy chúng sao" Hạo Thiên nói

"Tốt, con hoàn thành rất tốt" Thiên Vũ Phong cười tươi nói

"Vâng, cảm ơn thầy ạ, vậy là lũ nhóc ấy đã là đệ tử của thầy ạ" Hạo Thiên nói

"đúng vậy" Thiên Vũ Phong nhấc ly trà kế bên lên và nói

"Vậy được rồi ạ, con về phòng đây" Hạo Thiên nói, rồi cả 2 cùng đứng dậy đi về lớp học, trên đường đi, 1 tiếng vang lên trong đầu Hạo Thiên.

"Ting. Nhiệm vụ hoàn thành. Nhận được kỹ năng "Lôi kích", 100 tinh tệ. Do hoàn thành nhiệm vụ 1 cách hoàn hảo, thưởng thêm 500 tinh tệ. "

Vậy là nhiệm vụ ẩn đã hoàn thành, cả 2 đi về lớp học, trở lại bàn và lại bắt đầu đọc sách không thêm quan tâm tới bài giảng, cả 2 hiện tại đang nói chuyện với nhau bằng linh trí. Hạo Thiên nói "Bảng thông tin" lập tức 1 bảng thông tin hiện ra trước mắt cậu.

[Bảng thông tin

Tên: Đường Hạo Thiên

Tuổi: 9

Điểm kinh nghiệm: 50000/ 20000000000

Cấp: 395

MN: 410500

Nguyên tố thiên phú: thủy, hỏa, thổ, phong, hắc, quang, không gian

Thú cưng: Quang Long lv510, Hắc Long lv510

Nghề: kiếm, võ, y thuật,.....v. v

Thiên phú: 10/10

Thể lực: 10/10

Tổ chất cơ thể: SSS

Khả năng tiếp thu: 10/10

Mị lực: 10/10

Khóa huấn luyện: huấn luyện với thầy Thiên Vũ Phong

Kỹ năng hệ: hỏa cầu lv 9, thủy cầu lv 8, phong nhận lv 8, chữa thương lv max, hắc cầu lv max, toàn phong quyền lv 8, hỏa thiên cước lv 9, ám long lv max, thâm băng lv 8, lôi kích lv 1

Thông thạo nguyên tố kỹ năng: Hoán chuyển lv 8

Vật phẩm: giày gia tốc lv 7, Súng Senzu lv7

Money: 37 vạn linh và 600 tinh tệ(1 linh tệ = 100 tinh tệ = 1000 kim tệ)

Nhiệm vụ: xuất hiện ngẫu nhiên]

"Oh hô, chi sô không tệ chút nào, mà tiền tiêu nhanh quá" Hạo Thiên chột mừng lên rồi lại ủ rũ xuống.

"Vây là được rồi, cậu chủ có muốn kiếm tiền không" tiểu Siêu nói

"Muốn, làm cách nào kiếm tiền nhanh chóng đây" Hạo Thiên mừng rỡ nói

"Tạo guild đi, chúng ta sẽ tạo 1 cái guild cho riêng mình và thành viên guild sẽ đi làm nhiệm vụ kiếm tiền, chúng ta sẽ lấy 5% tiền thưởng và bán các vật phẩm của chúng ta ra ngoài, tạo 1 nơi vừa là guild vừa là nơi giao dịch bán hàng, cậu chủ thấy sao" Tiểu Siêu sổ 1 tràng dài

"Ý kiến hay, nhưng trước khi chúng ta tạo guild chẳng phải là cần có đất sao, mà muốn có đất thì phải có tiền rồi không có tiền sao mà tạo guild" Hạo Thiên lại vừa nãy ra 1 ý kiến khủng hoảng mới

"Thì chúng ta gia nhập guild trước rồi tạo guild sau, hoặc là tự tạo 1 guild ngầm trong khi gia nhập guild rồi sau khi có tiền mới tính tiếp" tiểu Siêu lại nói

"Lại đúng rồi, ok quyết định vậy đi, dù sao 2 ngày nữa là chúng ta lại được nghỉ hè 2 tháng, tranh thủ thời gian đó ta sẽ gia nhập guild" Hạo Thiên nói

"Vâng" tiểu Siêu nói. Rồi cả 2 không nói nữa, trở ra và ngồi đọc sách cho tới hết giờ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Làm mạo hiểm giả nhưng, quá nhàm chán

2 ngày sau, cuối cùng cũng tới kì nghỉ hè, nhóm Hạo Thiên lại tiếp tục kè kè theo cậu, cả nhóm Dạ Thiên Lăng và Lâm Phi, lại tiếp tục đi theo, cậu cũng không đành đuổi đi nên đã cho đi theo mình. Cũng đi theo con đường ra khỏi học viện, xưa đi tới đâu gây chú ý tới đó nay lại càng nổi bật hơn với vẻ đẹp trai và 1 đàn em cũng đẹp trai nốt đang đi theo sau mình. Cả đám đi tới đâu là thu hút ánh nhìn tới đó, vì cả 1 rùng trai đẹp thì không nhìn sao được.

Học viện Hoàng Long nằm ở thủ đô Lasga, là thủ đô lớn nhất ở nước Gone. Ở đây có 1 vài guild, guild lớn nhất ở đây và có mối quan hệ với quân đội nước Gone là guild Thiên Diệp. Đứng đầu guild là 1 người đàn ông tên Hải Lão, nghe nói hành tung rất bí ẩn, chưa ai thấy mặt bao giờ. Hiện tại nhóm Hạo Thiên đang trên đường tới guild Thiên Diệp. Đi trên con đường dài của thủ đô, dọc theo con đường là những ngôi nhà to cao, và những cửa hàng.

Cả nhóm đi tầm 20p thì tới nơi, trước mắt là 1 căn nhà cao 3 tầng, cửa gỗ lớn đang mở và bên trong đang có rất nhiều người, phía trên cánh cửa là 1 tấm bảng đề "Công hội Thiên Diệp" với đường nét sắc sảo và tinh tế. Nhóm Hạo Thiên bước vào bên trong, đám người bên trong đa số toàn là nam và tầm 30 mấy tuổi trở đi, đang ngồi trên ghế và bàn thì đầy ly bia, 1 đám bặm nhậu. Tiến về phía nơi để bảng đăng kí, Hạo Thiên ngồi trên ghế và người tiếp là 1 cô gái trẻ, mái tóc màu hồng thơ mộng. Cô ta nhìn Hạo Thiên và nói

"Em cần gì?"

"Em muốn đăng kí làm mạo hiểm giả ạ" Hạo Thiên cười nhẹ

"Tất cả sao"

"Đúng ạ" Hạo Thiên lại cười

Rồi cô ta đưa cho Hạo Thiên 1 sấp giấy, bảo phát ra và điền thông tin vào. Cả đám cùng nhau điền và nộp lại. Rồi cô ta đi vào trong và mang ra những tấm thẻ màu nâu đưa cho cả đám. Cô ta nói thêm

"Đây là thẻ mạo hiểm của tụi em, các em có thể làm nhiệm vụ để tăng hạng và hạng hiện tại của tụi em là hạng F, làm các nhiệm vụ càng khó thì càng dễ tăng hạng. Các em nhận nhiệm vụ đăng kia và đem lại chỉ xác nhận, sau khi hoàn thành nhiệm vụ các em đem sản phẩm lại đây và nộp lấy phần thưởng. Các em hiểu chứ" người tiếp viên nói rồi chỉ tay về phía bảng nhiệm vụ.

"Vâng, cảm ơn chị" Hạo Thiên cười nhẹ

Lúc này ở phía đám đàn ông đang xì xào, cười nói nhóm Hạo Thiên

"Oh, 1 lũ nhóc miệng còn hôi sữa lại đến"

"Chúng không biết rằng chúng sẽ chết à"

"Chúng ta hãy dạy cho lũ nhóc đó 1 bài học để đời đi"

"Đúng đấy, hahaha"

.....

Những tên đó vừa nói vùi cười nhạo nhóm Hạo Thiên, rồi 2 tên trong số chúng bước ra tiến về phía Hạo Thiên. Hạo Thiên không quay lại nhìn chúng mà lúc này, Kiều Hiền bước ra chặn 2 tên này lại. 1 tên nói

"Này nhóc con, muốn chết à"

Kiều Hiền không nói gì, vẫn chặn lại. Hạo Thiên lúc này đang hỏi người tiếp viên "này chị, có phải là mạo hiểm giả rồi thì việc giết lẫn nhau vẫn không bị gì không ạ"

"Đúng vậy đấy em" người tiếp viên cười

"Nghe thấy không" Hạo Thiên bỗng nói

"Vâng" Kiều Hiền đáp

"Tên nhóc, người mau tránh ra, 1 tên nhóc như người thù có thể làm gì" 1 tên lại nói

Bỗng, Kiều Hiền bước lên, rút thanh kiếm ra lao như tia chớp về phía 2 tên đó và 1 tiếng "xoẹt" vang lên, 2 cái đầu rớt xuống đất. Vung máu khỏi thanh kiếm Hạo Thiên tặng, Kiều Hiền cắt nó đi 1 cách cẩn thận rồi quay lại nhóm.

Những tên còn lại thấy vậy thì run rẩy, không tin vào mắt mình, 1 tên nhóc mới 12,13 tuổi đã có thể làm được như vậy, thì những tên khác còn có thể lợi hại tới cỡ nào, nhất là tên tóc đỏ xanh đó, hẳn nói là tên kia liền làm theo, vậy chẳng phải hẳn là tên cầm đầu. Aaaaa, yêu nghiệt là đây sao. Cả đám hoảng loạn, không dám làm gì. Hạo Thiên xuống ghế, đi lại bằng nhiệm vụ không thèm quan tâm đến lũ bọ nhậu. Cậu nhìn sơ qua bảng, toàn là những nhiệm vụ dễ, không có cái nào khó hơn à. Vậy là Hạo Thiên đành chọn lấy 1 nhiệm vụ hạng S duy nhất của bảng. Rồi quay qua bảo đám nhóc "tôi với tiểu Siêu 1 đội, còn lại 2 người 1 đội, tự chia nhau làm nhận nhiệm vụ làm đi"

"Vâng" cả đám nói

Rồi Hạo Thiên đi nộp nhiệm vụ, người tiếp viên bắt ngờ nói "em mới hạng F mà lấy nhiệm vụ hạng S sao"

"không sao đâu chị cứ lấy cho em"

"Nhưng người yêu cầu nhiệm vụ cần lv 200 trở lên, em mới từng này tuổi làm sao mà được chứ" Cô ta lại nói

"Được chứ ạ"

"Đấy, thấy không, đâu có..... Khoan, em vừa nói cái gì" cô ta bắt ngờ hỏi

"Vâng, em đủ điều kiện ạ" Hạo Thiên lại cười

"WT.... Khoan, em chờ ở đây" cô ta nói rồi chạy vào trong, lát sau trở ra với 2 cuộn giấy lớn trên tay. Cô ta nói "đây là giấy đo lv, đo được lv từ 100 tới 300. Em hãy truyền sức mạnh vào đây đi, mà chị tên Lạc Hy, không thể cứ nói chị này, chị nọ được"

"Vâng, em tên là Hạo Thiên, còn đây là Đường Siêu" Hạo Thiên nhận lấy cuộn giấy và đưa nó cho tiểu Siêu 1 cuộn. Cả 2 bắt đầu truyền sức mạnh vào, tầm 10 giây sau, cuộn giấy bị nhuộm màu đỏ chói, đỏ 1 cách lạ kỳ và rồi phùng cháy lên, thành tro rồi bị gió cuốn đi.

Lạc Hy nhìn 1 cách ngỡ ngàng, bất ngờ đến nỗi khựng gổ xuống. Cô ta lắp bắp nói "Cháy....cháy rồi, vượt...vượt cả lv 300....thật là không thể tin được"

"Nà nì? " cả đám đàn ông phía sau nghe vậy thì hét lớn.

"Oh, xin lỗi chị, cháy cuộn giấy mất rồi" Hạo Thiên cười ngây thơ nói

"Ồ...Ừ, không sao, em.... em có thể đi làm nhiệm vụ được rồi" Lạc Hy lắp bắp trả lời trong sự sợ hãi, bởi 2 con người, 2 đứa nhóc đứng trước mặt cô đối với cô bây giờ như 2 con quái vật vậy.

Rồi tới những người trong nhóm, nhận nhiệm vụ hạng A còn sót lại vừa đủ với số nhóm đã chia, đem tới nhận nhiệm vụ, Lạc Hy và đám kia lại tiếp tục bất ngờ, nhiệm vụ hạng A yêu cầu lv từ 150 trở đi, lũ nhóc tới và nhận giấy đo lv, lại thêm 1 mảng "nà nì" nữa. Mà dần dần, Lạc Hy quen và đặt 1 điều rằng, đi với quái vật thì đương nhiên cũng là quái vật, vậy nên đừng bất ngờ nữa, vậy mà qua mỗi đợt lại bất ngờ thêm.

Nhận nhiệm vụ, đi làm nhiệm vụ, xong xuôi, tất cả quay lại sau 3 tiếng đi làm nhiệm vụ, nhiệm vụ bởi lẽ quá đơn giản nên làm quá nhanh và đem nhiệm vụ trả quá lẹ. Lạc Hy lại kinh ngạc nữa, nhận nhiệm vụ chưa được nửa ngày đã đem đi trả nhiệm vụ, Lạc Hy thấy vụ này cô cam không nổi nên đã nói "các em à, chờ chị ở đây, chị đi tìm hội trưởng giải quyết, bởi chị mà đảm tiếp chắc chị bị tim chết sớm. Các em chờ đây nhé" nói rồi, Lạc Hy đi vào bên trong.

Mấy người ở ngoài nghe bảo đi kêu hội trưởng lại tiếp tục "nhà nì" lần 3. Không ngờ có 1 ngày, những đứa nhóc chưa làm mạo hiểm giả được 1 ngày này, à không, 1 buổi mới đứng, chúng lại có thể gặp hội trưởng trong khi mấy người ở đây đã làm mạo hiểm giả hơn 10 năm rồi mà còn chưa được gặp hội trưởng. Chúng là thể loại quái vật gì đây.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Ta mệt rồi

Lạc Hy đi vào bên trong hội, tầm 10p sau thì trở ra. Lạc Hy nói "được rồi, các em theo chị vào trong gặp hội trưởng đi"

"Vâng, cảm ơn chị" Cả đám nói rồi cùng Lạc Hy đi vào trong. Đi trên 1 dãy hành lang dài với rất nhiều căn phòng, lại đi lên lầu 3 và đứng trước 1 căn phòng với cánh cửa màu nâu đen và có tấm bảng ghi "hội trưởng". Lạc Hy gõ cửa. Từ trong phòng vang ra 1 giọng nói khàn khàn, nhưng đầy uy lực

"Vào đi"

Lạc Hy mở cửa và tất cả đi vào trong, trong phòng, 1 người đàn ông tầm 50 mấy tuổi đang ngồi trên ghế, với mái tóc màu xám đen và đôi mắt uy mãnh. Ông ta tự giới thiệu

"Xin chào, ta là hội trưởng ở đây, tên là Hải Lão, mấy nhóc đây là người Lạc Hy nói đến sao?"

"đúng vậy đây ạ" Lạc Hy nói

"Được rồi, cô xuống đây là việc tiếp đi"

"Vâng"

"Rồi, mấy nhóc đúng là khiến người ta bất ngờ đấy, nhìn sơ qua thì tất cả đều từ 15 tuổi trở xuống, nhưng lại có 1 sức mạnh phi thường đấy" Hải Lão nói

"Vâng, cảm ơn hội trưởng quá khen" Hạo Thiên cười nhẹ nói

"ta không có quá khen các ngươi, là do các ngươi mạnh ta mới khen thôi, không thì đừng hòng." Hải Lão nghiêm giọng nói

"Oh, vậy thì cảm ơn" Hạo Thiên nói

"Được rồi, ta sẽ cho các ngươi 1 bài kiểm tra thăng hạng, đi theo ta" nói rồi, Hải Lão đứng dậy và đi ra khỏi phòng, nhóm Hạo Thiên cũng lập tức đi theo.

Hải Lão đi tới 1 căn phòng ở cuối hành lang tầng 3, nhìn vào căn phòng thì có vẻ như rất đơn sơ, nhưng bước vào căn phòng rồi thì không hề, căn phòng rộng lớn với những trang thiết bị dành để luyện tập hiện đại nhất, 1 góc của căn phòng còn có sân đấu lớn. Giữa căn phòng, Hải Lão nói

"Bây giờ, các ngươi sẽ đứng chịu đựng, 5p được hạng A, 10p hạng S, 30p hạng SS, 1 tiếng hạng SSS. Ta sẽ thả ra uy lực toàn phần, nếu chịu được thì sẽ tăng hạng và được lên tầng 2 nhận nhiệm vụ hạng S trở lên."

"Vâng ~" cả đám đồng thanh nói

Trước khi làm bài kiểm tra, Hạo Thiên đã xem thử lv, MP và nguyên tố của Hải Lão. Chỉ số lv là 405, MP 405600, Nguyên tố hỏa, lôi và phong. 1 chỉ số không tệ đối với người bình thường, nhưng với Hạo Thiên thì sao, quá yếu. Hạo Thiên xem qua mà hơi có chút kinh thường, không ngờ người mà mọi người kính nể lại chỉ có như vậy.

Bài kiểm tra bắt đầu, Hải Lão từ từ, từ chút 1 thả ra uy áp của mình. 1p trôi qua, vẫn bình thường không có gì, 2p trôi qua, nhóm Lâm Phi bắt đầu vận sức mạnh, 3p rồi 4p trôi qua, nhóm Lâm Phi có dấu hiệu chảy mồ hôi, 5p, 6p, 7p trôi qua, nhóm Lâm Phi tất cả đã khụy gối, trừ Băng Liên vẫn còn đứng vững, nhưng mồ hôi thì đầy trên mặt. Đến phút thứ 8, tất cả người nhóm Lâm Phi gục ngã, ngất xỉu, Băng Liên cố chịu đựng, nhưng đã khụy gối. Trong khi nhóm Lâm Phi đang vất vả từng phút, nhóm Hạo Thiên và Dạ Thiên Lăng vẫn bình thường. Phút thứ 11, Băng Liên té xỉu, nhóm Dạ Thiên Lăng đa số đã khụy gối còn mỗi Dạ Hoa. Uy lực của Hải Lão qua mỗi phút càng ngày lại càng tăng cao hơn, tới phút thứ 17, Dạ Hoa cũng té xỉu. Thời gian trôi qua mỗi lúc 1 nhỉnh hơn, 20p rồi tới 25, 35p, lần này tới lượt lũ nhóc nhóm Hạo Thiên, chúng có đã có dấu hiệu mệt mỏi, đổ mồ hôi. 40p, chúng té xỉu hết.

Hải Lão nghĩ "lũ nhóc con này quá thiên tài rồi, nhất là 2 tên nhóc còn lại, chúng là yêu nghiệt"

Còn lại Hạo Thiên với tiểu Siêu, cả 2 nhắm mắt, đứng đó không làm gì cả, Hải Lão thấy cả 2 không có dấu hiệu mệt mỏi hay đổ mồ hôi thì hỏi "các ngươi không mệt à"

"Chúng tôi vẫn bình thường" Hạo Thiên mở mắt ra nói

Hải Lão không nói nữa, tiếp tục tăng uy lực cao hơn, toàn bộ uy lực đều tỏa ra, căn phòng run lên, tất cả như nghệt thờ lại, không gian vang lên từng đợt từng đợt run rẩy. Phút thứ 60, vậy là 1 tiếng đã trôi qua nhưng Hạo Thiên và tiểu Siêu vẫn bình thường, không có gì xảy ra cả mặc dù Hải Lão đã sử dụng toàn lực. Thời gian lại nhanh chóng trôi qua, 80p sau, Hải Lão bắt đầu có dấu hiệu mệt mỏi, lũ nhóc không bị gì hết mà mình lại mệt rồi, haizz, đúng là già rồi mà.

Mất kiên nhẫn chờ đợi Hạo Thiên gục ngã, Hải Lão dừng lại, không thả ra uy áp nữa. Hạo Thiên cảm thấy không gian đã ổn định lại, cậu mở mắt ra và nói "sao vậy ạ, không thì nữa sao"

"Được rồi, các ngươi đậu rồi, ta thả ra uy áp mà ta thấy mệt các ngươi không mệt à" Hải Lão lau mồ hôi trên trán và nói

"Hoàn toàn bình thường" Hạo Thiên trả lời

"Được rồi, các ngươi đợi đây đi" Hải Lão nói rồi quay lưng đi

Hạo Thiên với tiểu Siêu ở lại, Hạo Thiên bảo "tiểu Siêu, kéo mọi người lại chung 1 chỗ đi"

"Vâng" tiểu Siêu trả lời. Sau đó cậu kéo từng người từng người lại chung 1 chỗ, thành 1 đồng. Hạo Thiên giờ cánh tay ra, 1 chùm sáng hiện lên và bao quanh đám nhóc, chùm sáng bao quanh được 2p thì biến mất và lũ nhóc dần tỉnh dậy, nhóm Hạo Thiên tỉnh dậy trước, tiếp theo là nhóm Dạ Thiên Lăng và cuối cùng là nhóm Lâm Phi. Chúng uể oải sau màn kiểm tra vừa rồi và muốn về.

Cửa phòng bật mở sau, Hải Lão trở lại cùng với Lạc Hy. Ông ta bắt ngờ khi lũ nhóc tỉnh dậy nhanh như vậy, trong khi nhận uy áp mạnh như vậy mà mới 10p trôi qua thôi mà đã tỉnh lại được rồi. Hải Lão nói

"Làm sao, các ngươi làm sao tỉnh dậy nhanh như vậy được"

"Đương nhiên là nhờ có Boss rồi" Hàn Minh Kỳ đứng dậy nói

"Boss? Đừng nói là tên gốc tóc đỏ xanh đỏ đấy" Hải Lão kinh ngạc nói

"Đúng vậy" Trần Thống Trung tiếp lời

"Được rồi, Lạc Hy, cô dắt bọn nhóc này đi theo, cấp cho ta 11 thẻ hạng A, 7 thẻ hạng S, 8 thẻ hạng SS, 2 thẻ hạng SSS. Và nói về quyền lợi của mỗi hạng." Hải Lão quay sang Lạc Hy và nói

"Vâng, tôi sẽ làm n... Khoan, chờ chút chờ chút, ngài vừa nói gì ạ. Bọn nhóc này, tất cả chúng đều thăng lên hạng cao vậy ạ, nhất là có tới 2 thẻ hạng SSS. Chẳng phải hạng SSS rất khó sao ạ." Lạc Hy kinh ngạc nói

"Nhưng biết làm sao đây, chúng mạnh hơn cả ta rồi" Hải Lão buồn bã nói

"Vâng, ngài nói sao ạ" Lạc Hy hỏi như thể mình vừa nghe cái gì chấn động lắm vậy.

"Chúng mạnh hơn cả ta rồi" Hải Lão nói

"Aaaaaaa" Lạc Hy hét lớn

5p sau, cô lấy lại bình tĩnh và xem như không có chuyện gì xảy ra cả, đi xuống sảnh và vào nơi làm việc. Lạc Hy nói "các em đưa thẻ mạo hiểm cho chị"

Lúc đám nhóc đưa thẻ cho Lạc Hy thì có mấy tên mạo hiểm giả từ ngoài bước vào và tiến lại chỗ Lạc Hy. Có 3 gã, gã đi đầu có mái tóc màu đỏ nâu, 2 gã sau thì màu đen. Tên tóc đỏ nâu nhìn thấy nhóm Hạo Thiên thì cười nhạo khi thấy Lạc Hy thu hồi thẻ mạo hiểm giả của họ. Hắn nói

"Ồ ồ, lại là 1 đám nữa bị thu hồi thẻ, nhưng lần này lại là 1 đám nhóc sao, đúng là nhóc con miệng còn hôi sữa mà, hahaha"

Hắn ta cười nhạo nhóm Hạo Thiên, còn mấy người đàn ông lúc trước chứng kiến nhóm Hạo Thiên giết 2 người 1 cách nhanh chóng và còn được gặp hội trưởng thì 1 tên trong số chúng bước ra nói

"Các ngươi không nên trêu chọc chúng, nếu không chết lúc nào không hay"

"Tên kia, ngươi mới nói cái gì hả, lũ nhóc yếu kém thấp hèn này thì làm được gì chứ" 1 tên tóc đen đi theo tên tóc đỏ nâu nói

"Yếu kém? Thấp hèn? Nếu ngươi nói yếu kém thì ngươi đã sai mà ngươi nói thấp hèn lại càng sai, ngươi nhìn chúng có giống thấp hèn giống bọn ngươi

không hả? " tên đàn ông đứng ra lớn tiếng nói

Nghe như vậy, chúng quay sang nhìn nhóm Hạo Thiên, đứng là 1 vẻ đẹp hoàn mỹ, làn da trắng, khuôn mặt điển trai, mặc trên mình là những bộ đồ sang trọng, cả 1 rừng trai đẹp nhìn là bị hút hồn ngay. Nhìn là biết con của 1 đại gia tộc nào đó rồi, sao có thể là thấp hèn.

"Mặc kệ chúng đi" lại 1 tên trong đám đàn ông nói

"Đứng đấy, đứng đấy" rồi cả đám hòa theo.

Lúc này Lạc Hy đã đi vào trong làm thẻ cho nhóm Hạo Thiên, Hạo Thiên ngồi trên ghế, xung quanh là đám nhóc. Tên tóc đỏ nâu lại tiếp tục những lời chế nhạo" sao vậy lũ nhóc con, sợ rồi sao"

Lại tiếp tục im lặng cho tới khi Lạc Hy trở ra. Cô phát cho tất cả thẻ mạo hiểm giả mới. Nhóm Lâm Phi hạng A thẻ màu xanh lục, nhóm Dạ Thiên Lăng và Băng Liên hạng S thẻ màu đỏ, lũ nhóc nhóm Hạo Thiên hạng SS thẻ màu ánh bạc, Hạo Thiên và tiểu Siêu hạng SSS thẻ màu vàng kim. Khi đám người gây chuyện với nhóm Hạo Thiên thấy vậy thì câm nín, chúng hoảng hốt

"Tại sao, tại sao 1 lũ nhóc con lại có hạng SSS"

Khi chúng la lên như vậy thì toàn bộ cũng câm nín, không biết nói gì nữa. Hạo Thiên lúc này nhận thẻ xong thì quay qua 3 tên gây chuyện và nói "sao vậy, giờ ta có thẻ rồi, ta sẽ chơi với các ngươi"

"K.....Không, không, xin tha cho ta" 3 tên la lên

Hạo Thiên nhìn 1 cách lạnh lùng và sắc bén rồi nói

"Giết"

Kiều Hiền lại tiếp tục phi ra và chém bay đầu 3 tên mạo hiểm giả, trong 1 buổi, lại giết 5 người, chuyện này lại càng làm cho chỗ này thêm phần sợ hãi nhóm Hạo Thiên hơn nữa, Hạo Thiên đã để lại 1 ấn tượng quá sâu nơi này rồi.

Quay lại với nhóm Hạo Thiên, Lạc Hy lúc này đang nói về các điều cần biết

"Khi lên hạng A, các em có thể nhận các nhiệm vụ hạng A trở đi nếu đủ điều kiện nhận các nhiệm vụ khó hơn, hạng S, SS cũng tương tự như vậy, các em có thể nhận các nhiệm vụ cao hơn. Và cũng có nhiều quyền lợi trong các gia tộc, nơi bán đấu giá,...v. v. Hạng SSS thì có thể gặp trực tiếp nhà vua mà không có thể phản đối được. Nói chung là có nhiều quyền lợi lắm. Các em có thể xem từ từ ở trong tờ giấy này. " nói rồi, Lạc Hy phát cho mỗi đứa 1 tờ giấy có rất nhiều chữ trong đấy.

Hạo Thiên mỉm cười "cảm ơn chị, Lạc Hy"

Nụ cười làm đốn tim bao người, nay nó lại đốn luôn tim của Lạc Hy rồi. Lạc Hy thấy nụ cười như vậy, khuôn mặt như vậy ttg hi tim bắt đầu đập nhanh hơn, cô vội vàng nói "k.... Không có gì"

Rồi cả đám rủ nhau đi làm nhụ vụ, phân công ra, ai ở hạng nào thì làm nhiệm vụ hạng ấy. Cả đám cùng lên tầng 2, càn quét nhiệm vụ ở đấy, tầng 2 lúc này trống, không có 1 ai cả. Cả đám dùng 2 ngày, 2 ngày càn quét cả cái tầng, không chừa lại 1 cái nhiệm vụ nào và thu được 1 khoảng tiền kha khá từ nó. Đương nhiên rằng tiền ai nấy xài, nhóm Lâm Phi thì lần đầu tiên cầm nhiều tiền như vậy nên cất rất kỹ, không cho ai đụng vào. Sau 2 ngày càn quét tầng, Hạo Thiên lại chỗ Lạc Hy và nói "chị à, không còn nhiệm vụ nào nữa ạ"

"Hết rồi, các em làm dư quá, ở đây không còn nhiệm vụ nào hạng A trở đi nữa rồi, nhưng nếu muốn nữa, các em có thể đến các chi nhánh khác của hội, các chi nhánh nằm rải rác ở khắp nước Gone này nên em khỏi lo."

"Vâng, cảm ơn chị" Hạo Thiên cười nhẹ, rồi rời khỏi, đi tới đâu, người trong hội né tới đó không ai dám lại gần cả.

Haizzz, tôi có làm gì mấy người đâu chứ, làm gì mà sợ dữ vậy chứ.

Bước ra khỏi hội, Hạo Thiên nói "bây giờ mấy người tính làm gì đây, nghỉ hè tận 2 tháng đấy, không về nhà sao"

"Không, tụi tớ đã báo cho ba mẹ cả rồi, chúng tớ sẽ tới nhà cậu chơi" lũ nhóc nói

"Còn mấy cậu" Hạo Thiên liếc mắt về phía nhóm Dạ Thiên Lăng

"Ờ thì, chúng tớ cũng muốn đến nhà cậu chơi nữa"

"Còn mấy cậu" Hạo Thiên lại nhìn về phía nhóm Lâm Phi

"À, chúng tớ nói với người ta rồi, chúng tớ sẽ không về đây ở nữa mà sẽ đi theo cậu"

Khuôn mặt Hạo Thiên nhăn nhó, khó chịu. Tại sao, tại sao mấy người có nhà không chịu về chứ, đi theo tôi làm cái đéo gì.

Tuy không hài lòng nhưng đành chấp nhận.

"Haizzz, thôi được rồi" Hạo Thiên nói

Rồi cùng thuê 1 chiếc xe, giống với chiếc mà người quản gia đã chở cậu về, nó dài và đủ cho tất cả, còn rộng luôn ấy chứ. Lên xe và lên đường về nhà, về Đường gia. Chạy qua những con đường trên thủ đô, qua biết bao tòa nhà cao lớn, cuối cùng cũng tới nơi. Căn biệt thự to lớn hiện ra, đã bao lần tới nhưng bọn trẻ vẫn không bao giờ hết bất ngờ trước sự to lớn của căn biệt thự. Lần này lại có thêm người bất ngờ cùng là nhóm Dạ Thiên Lăng, chúng bất ngờ trước sự to lớn không lồ này. Chiếc xe dừng lại trước cổng, bước xuống xe, người lính gác đứng phía trong thấy có người thì hỏi "Người là ai? Đến đây làm gì?"

"Hay lắm, ta đi mới có mấy tháng mà không nhận ra à" Hạo Thiên lạnh lùng nói

"Người là ai hả tên ngốc con này? " tên lính gác lại tiếp tục hỏi

Lần này Hạo Thiên bức thật rồi, cậu giơ 1 chân lên đạp thẳng vào cánh cửa làm bay hết 1 cánh và đập xuống đất cái ầm. Tên lính gác đứng phía trong hét hồn, hấn tức giận quát "tên nhóc con to gan, dám đến cổng Đường gia gây chuyện"

Lúc này phía xa truyền tới giọng nói lớn "Các người làm gì mà ồn ào vậy hả".

Khi tên đó tới nơi thì thấy cánh cổng này quẹo dưới đất, hấn lại tức giận la lớn hơn nữa "Tên nào vậy hả"

Hạo Thiên nói "Là ta"

"Ta nào? Là tên nào hả" Hấn chưa đi tới thì giọng tên đó đã tới nơi trước, khi hấn tới nơi thì thấy Hạo Thiên, run rẩy đứng trước mặt Hạo Thiên

Còn tên lính gác cổng thì chạy lại tên vừa tới, hấn nói "tên nhóc con này tới gây chuyện đấy ạ, tôi đã mắng bảo hấn đi mà hấn không đi còn đập cánh cổng nữa ạ"

Ngay lập tức, tên vừa tới đập vào đầu tên lính gác và quát "người bị ngu à, hay bị thần kinh, cần thuốc không. Đó là Đại thiếu gia đấy, Đại - thiếu - gia. Người nghe rõ không hả? "

Rồi hấn quay sang Hạo Thiên và dịu giọng, nói nhỏ nhẹ "đại thiếu gia, cậu, cậu tha cho hấn đi. Hấn mới tới hôm nay nên không biết ạ, cậu tha cho hấn 1 lần thôi" hấn năn nỉ

Còn tên lính gác khi nghe tới Đại thiếu gia thì nhanh chóng quỳ xuống "xin cậu, cậu tha cho tôi. Do tôi ngu đần không biết là cậu ạ. Cậu tha cho tôi"

"Được rồi, các người kêu người tớ sửa cánh cổng đi, không cha ta lại tới con đi kiểm chuyện với ta nữa" Hạo Thiên nói

"Vâng, vâng ạ" 2 tên lập tức nói. Rồi Hạo Thiên dắt cả đám đi. Còn 2 tên hầu lúc này đang bàn tán. Tên lính gác nói

"Không ngờ Đại thiếu gia chúng ta bá đạo như vậy, mới từng ấy tuổi, nhìn qua chỉ mới 9, 10 tuổi thôi mà giờ chân lên đá 1 phát lại có thể văng cánh cửa. Quá bá đạo rồi"

"Đương nhiên rồi, đó là đại thiếu gia mà. Đó là niềm tự hào của cả gia tộc trong suốt từ đời đầu tới nay đấy" tên còn lại tự hào nói

"Bá đạo như vậy"

"Đúng vậy, mà người mau kêu người sửa cửa đi, càng nhanh càng tốt, không lão gia lại bắt cậu chủ giáo huấn nữa"

Quay lại với nhóm Hạo Thiên đang đi vào trong nhà, khi mới mở cửa bước vào, cả đám thấy 1 cô bé 3 tuổi đang ngồi chơi với đồ chơi trên sàn. Cô bé có mái tóc dài màu xanh lục, đôi mắt long lanh màu tím. Mặc 1 chiếc váy màu hồng và chiếc áo khoác có nón tai mèo rất dễ thương. Kế bên cô là con mèo bông màu trắng, xung quanh là chất đầy đồ chơi. Khi cô bé nghe tiếng mở cửa thì quay sang nhìn xem là ai, rồi cô đứng dậy, nở 1 nụ cười tươi và nói

"Ca ca, Thiên ca, Siêu ca"

"tiểu Tuyết" Hạo Thiên nói, giọng nói ấm áp, không lạnh lùng vô cảm. 1 giọng nói hài hòa ấm áp vô cùng.

Rồi cô nhóc chạy lại, ôm lấy Hạo Thiên. Hạo Thiên bế cô bé lên, cô bé hôn Hạo Thiên 1 cái và Hạo Thiên cũng vậy. Tiểu Siêu cũng tiến lại, cô bé lại nói "chào huynh, Siêu ca ca"

Hạo Thiên đưa cho tiểu Siêu, cô bé cũng ôm tiểu Siêu, hôn cậu. Tiểu Siêu cũng vậy, ôm cô bé, hôn cô bé. Rồi lại truyền cô bé lại cho Hạo Thiên, lúc này, Hạo Thiên quay qua phía sau thì lũ nhóc đã quay quanh. Hạo Thiên nói với giọng ấm áp khiến bọn nhóc phải bất ngờ "Đây là em gái tôi, cô bé tên là Đường Thiên Tuyết. Tiểu Tuyết à, chào anh chị đi em"

"Chào anh, chị" Thiên Tuyết cười nói

"Chào em" cả đám mềm lòng trước sự dễ thương của cô bé.

Cô bé lại cười nói "Chào anh, Trung ca, Minh Kỳ ca, hi hi"

"Chào em"

Cô bé tuột xuống, chạy về phía Băng Liên và ôm cô "chào chị Băng Liên tỷ"

Băng Liên bế cô bé lên, ôm cô bé và cười nói vui vẻ. Xong xuôi, Hạo Thiên dắt cả đám lên phòng, tất nhiên là phòng tập thể rồi, phòng rất nhiều giường nên khỏi lo thiếu. Sau khi dọn đồ xong, Hạo Thiên dắt cả đám đi tham quan, đi kiểm mẹ của Hạo Thiên. Ra vườn, thấy mẹ của Hạo Thiên đang đứng trước những bông hoa hồng, vẻ đẹp của cô hòa cùng vẻ đẹp của những bông hoa hoàn hảo đến không ngờ. Hạo Thiên và tiểu Siêu cùng chạy lại, và nói "Chào mẹ, chúng con về rồi đây"

"Ara, các con về rồi à" nói, Vương Thiên Nhi ôm hôn cả 2. Cả 2 cũng ôm hôn lại. 1 bên, Thiên Tuyết kéo áo Vương Thiên Nhi và nói

"Mami, con nữa con nữa"

"Rồi rồi, cả con nữa" Vương Thiên Nhi bế cô bé lên và ôm hôn cô.

Rồi Hạo Thiên nói "mẹ, đây là các bạn con, các bạn ấy lại đến chơi nữa ạ" rồi chỉ tay về phía đám nhóc

"Ara, chào các con" Vương Thiên Nhi cười nói

"Làm phiền cả nhà rồi ạ" đám nhóc nói

"Được rồi, các cháu đi chơi đi, cô vào nhà làm chút việc" Vương Thiên Nhi nói rồi bỏ đi

"Tiểu Tuyết, em có cố gắng luyện tập trong khi anh vắng nhà không hả" Hạo Thiên nói

"Có ạ, bây giờ em lv 30 rồi đây ạ" Thiên Tuyết cười hí hửng

"Ngoan" Hạo Thiên xoa đầu Thiên Tuyết

"Woa, em ấy mới 3 tuổi mà đã lv 30 rồi sao" cả đám bất ngờ nói

"Đúng vậy, các cậu nên cố gắng như em ấy đi" Hạo Thiên lại vừa xoa đầu Thiên Tuyết vừa nói "bây giờ em ở nhà, anh đi tới chiều rồi về, nhé"

"Ồ, cho em theo nữa, ca ca cho em theo nữa" Thiên Tuyết nũng nịu nói

"Không được, em không theo được" Hạo Thiên lại cự tuyệt

"Không chịu, em theo nữa, huhu" Thiên Tuyết bắt đầu khóc lên

"Ấy ấy, thôi đừng khóc, anh cho em theo là được chứ gì" Hạo Thiên cuống quýt lên

"Vâng, ca ca tuyệt nhất" Thiên Tuyết cười ôm lấy Hạo Thiên

"Rồi, chúng ta đi tìm chi nhánh của công hội Thiên Diệp thôi" Hạo Thiên quay sang lũ nhóc

"Vâng" cả đám đồng thanh nói

Rồi cùng nhau ra ngoài kiểm công hội Thiên Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Lên đường

Sau 1 hồi loay quanh khắp nơi tìm kiếm, hỏi nhiều người đi đường thì cuối cùng cũng biết được chi nhánh của công hội.

Đi trên con đường, quẹo qua 2, 3 cửa hẻm. Tới 1 căn nhà lớn cao 2 tầng. Cánh cửa gỗ cao khoảng 2m. Cả đám bước vào, Hạo Thiên đi đầu đang bế Thiên Tuyết. Cả đám lại bắt gặp hình ảnh của 1 đám bọm nhậu, cũng lại nhìn nhóm cậu với ánh mắt kinh thường và chế nhạo. Hạo Thiên không thèm quan tâm, phớt lờ bỏ đi. Đi tới bàn tiếp viên, lần này lại là 1 cô gái, mái tóc màu đen bạc dài uốn lượn và bộ đồng phục trong rất bắt mắt. Cô ta cười nói

"Các em cần gì"

"Bảng nhiệm vụ cấp S trở lên ở đâu ạ" Hạo Thiên nói

"Ồ, em đừng có giỡn vậy chứ, với lại em đã là mạo hiểm giả chưa vậy" Cô ta nói

"Em là mạo hiểm giả, tên Hạo Thiên" Hạo Thiên lại nói

"Ủm ừm, em tên là Hạo..... Khoan, em mới nói em tên gì? " bỗng cô ta nói với vẻ kinh ngạc. Mà sao cái cử chỉ này quen thế nhỉ.

"Em là Hạo Thiên " Hạo Thiên lặp lại

"Chờ chị 1 chút" nói rồi, cô ta bỏ đi vào trong

Bấy giờ, mấy tên bộm nhậu ở ngoài lại có mấy tên không biết điều, tiến về phía nhóm Hạo Thiên. Lần này lại là Kiều Hiền ra ngăn cản, mấy tên này lên tiếng

"Ngày lũ nhóc con, sao không ở nhà bú sữa mẹ mà ra đây làm gì"

Không cần đợi Hạo Thiên ra lệnh nữa, Kiều Hiền lập tức rút dao và rồi tiếng "xoạt" lại vang lên. Đầu của những tên gây chuyện lại rơi xuống. Và có vẻ mấy tên ở đây không biết sợ như ở công hội chính, khi chúng thấy mấy tên này bị rơi đầu, cả đám cùng đứng lên

"Ngày, muốn chết à"

"Các nguoi lại dám giết bọn họ"

"Lên giết chúng đi anh em"

.....

Nhiều tiếng nói vang lên, toàn là đòi chém chết, giết chết những người nhóm Hạo Thiên. Bỗng, 1 vang động lớn nổi lên, làm cho cả đám đàn ông run rẩy. Và 1 tiếng nói

"Dừng lại hết cho ta"

Rồi người nói xuất hiện trên lầu cùng với cô gái tiếp viên lúc nãy. Là 1 người đàn ông tầm 35, 36 tuổi, mái tóc màu nâu và thân hình cường tráng. Ông ta nhanh chóng bước xuống những bậc thang và đi về phía Hạo Thiên, ông ta nói

"Chào cậu, tôi là hội trưởng ở đây, tên là Lý Tín. Xin lỗi cậu vì sự vô lễ lúc nãy"

Các guild mạo hiểm giả thường có rất nhiều hội trưởng, nhưng hội trưởng có quyền lực nhất là guild ở công hội chính, các ở các chi nhánh thì các hội trưởng chỉ có quyền ngang với phó hội trưởng của guild chính.

"Hội trưởng, tại sao ngài lại phải nói xin lỗi những tên nhóc này chứ, rõ ràng chúng đã giết người của ta mà" 1 tên nói

"Câm miệng, nguoi không biết cậu ấy là mạo hiểm giả cấp SSS của công hội chính à" Lý Tín quát

"Cái gì? " cả đám la lên

"Tên nhóc đó mà là mạo hiểm giả cấp SSS của công hội ư" 1 tên la lên

"Đừng vậy đấy, và các nguoi câm miệng đi nếu không muốn bị giết" Lý Tín lại nói. Cả đám cùng im lặng.

Lý Tín quay sang Hạo Thiên và nói " vậy, hôm nay cậu đến đây có chuyện gì"

"à, ta muốn hỏi các nhiệm vụ cấp S trở lên ở đây ấy mà" Hạo Thiên nói

"Ca, ca trở thành mạo hiểm giả khi nào thế ạ" Thiên Tuyết ngây thơ nói

"Tiểu Tuyết à, ta đang nói chuyện với hội trưởng mà, muội không thể xen vào như thế biết không" Hạo Thiên âm áp nói

"Nhưng muội muốn biết" Thiên Tuyết lại nhõng nhẽo nói

"Ta mới làm hồi 2 ngày trước, được chưa" Hạo Thiên trả lời

"Vâng" Thiên Tuyết cười nói

"À, về các nhiệm vụ hạng S, mời cậu lên tầng 2." Lý Tín nói

"Không cần, tiểu Siêu, lên tầng 2 có bao nhiêu nhiệm vụ lấy hết xuống đây" Hạo Thiên quay sang tiểu Siêu

"Vâng" nói rồi, tiểu Siêu bỏ đi lên tầng 2 và quay về với trên tay là hơn 20 tờ giấy nhiệm vụ đưa cho Hạo Thiên

Toàn là nhiệm vụ hạng S trở đi. Hạo Thiên cầm trên tay và nói "Ta nhận hết, ngày mai trả nhiệm vụ"

"À vâng..... Khoan, cậu bảo nhận hết và ngày mai trả, sao có thể làm được chứ" cô tiếp viên nói

"Nguyệt Thu, ta duyệt. Giao nhiệm vụ" Lý Tín nói

"Vâng" Nguyệt Thu nói. Sau đó nhìn Hạo Thiên và nói "đưa thẻ mạo hiểm giả của các cậu cho tôi"

Cả đám xuất thẻ ra đưa cho Nguyệt Thu, cô ta xem sơ qua và trả lại. Hạo Thiên và nhóm nhận nhiệm vụ xong thì rời đi. Bấy giờ, trông công hội bọn họ nhận đang nói chuyện với hội trưởng Lý Tín. 1 tên nói

"sao ngài có thể để chúng đi dễ dàng vậy được chứ"

"các người đừng nhìn hán mới 9, 10 tuổi mà lầm, ta không cách nào dò ra thực lực của chúng cả, chỉ biết được vài tên là từ cấp 150 đến 290 thôi. Còn lại thì hoàn toàn dò không ra." Lý Tín thờ dài nói

"Cái gì"

"Nếu ta mà không duyệt cho chúng đi sớm thì không chừng hán nổi điên lên rồi sang bằng nơi này mất" Lý Tín nói rồi bỏ đi

Đám còn lại thì ngơ ngác, không biết nói gì nữa. Không ngờ chúng lại động vào tổ khủng long lớn như vậy.

Quay lại với nhóm Hạo Thiên, bây giờ cậu đang phân công nhiệm vụ thích hợp với từng nhóm 1 và dặn "tách ra làm nhiệm vụ, sáng mai tập trung ở đây"

"Vâng" cả đám nhóc nói, rồi tản ra thành từng nhóm từng nhóm đi thực hiện nhiệm vụ. Còn nhóm Hạo Thiên là cậu và tiểu Siêu. Hạo Thiên xoa đầu Thiên Tuyết nói "bây giờ ta dắt muội về nhà nhé"

"Muội theo huynh không được sao" Thiên Tuyết đáng thương nói

"Không được, lần này thì không được" Hạo Thiên kiên quyết nói

"Nhưng...." Thiên Tuyết định nói nhưng lại bị tiểu Siêu chen ngang

"Tiểu Tuyết à, muội ở nhà nhé, khi về chúng ta dắt muội đi chơi" rồi xoa đầu cô bé

"Vâng" Thiên Tuyết yếu xìu

Rồi cả 2 dắt Thiên Tuyết về nhà và đi làm nhiệm vụ. Hơn 20 nhiệm vụ thì tiểu Siêu và Hạo Thiên đã giữ hết 14 cái. Cả 2 bắt đầu đi làm nhiệm vụ, hết nửa ngày thì đã làm xong hơn 1 nửa. Trưa, đi kiếm chút gì đó ăn rồi lại đi làm tiếp, tới chiều thì xong xuôi và trở về nhà, lũ nhóc có lẽ còn chưa xong nên không thấy đứa nào ở nhà cả.

Bước tới cổng nhà thì đã xế chiều, Thiên Tuyết đang chơi bóng cùng với mẹ. Hạo Thiên đứng trước cửa, lần này tên lính gác không có chơi ngu nữa, hán nhanh chóng mở cửa và chào Hạo Thiên. Khi Thiên Tuyết thấy Hạo Thiên và tiểu Siêu trở về thì nhanh chóng chạy lại

"Thiên ca, Siêu ca. 2 huynh về lâu quá"

"Xin lỗi muội nhé" Hạo Thiên cười nói

"Được rồi, 2 đứa vào tắm rửa đi, xong thì mẹ dọn cơm lên ăn" Vương Thiên Nhi cười nói

"Vâng~" cả 2 cùng nói và đi tắm. Tắm xong, cả 2 cùng xuống dưới phòng ăn, lúc này Vương Thiên Nhi đã dọn đồ ăn lên và mọi người đã có mặt đông đủ, Đường Thiên Long, Đường Thiên Bảo, Vương Thiên Nhi, Đường Thiên Tuyết, Đường Hạo Thiên và Đường Siêu, cả nhà 6 người cùng quây quần bên nhau trong buổi cơm. Nói chuyện với nhau, kể về nhiều thứ khi không gặp nhau tạo nên 1 không khí nhộn nhịp, ấm cúng của 1 gia đình. Sau bữa cơm, cả nhà lại quây quần bên nhau, Đường Thiên Long hỏi Hạo Thiên "Hạo nhi, các bạn của con đâu rồi"

"À, bọn họ đi làm nhiệm vụ chưa về" Hạo Thiên nói trong khi đang đùa giỡn với Thiên Tuyết

"Nhiệm vụ, nhưng nhiệm vụ gì mới được"

"Nhiệm vụ của hội mạo hiểm giả à, họ đi làm từ sáng rồi, con cũng có làm nhưng xong rồi, con đoán họ tới sáng sẽ về thôi" Hạo Thiên nói

"Cái gì, bọn con vào hội rồi à, khi nào vậy chứ? "

"Ừm, mới 2 ngày trước thôi ạ"

"Vậy các con hạng mấy rồi?" Đường Thiên Long thắc mắc hỏi

"nhóm Lâm Phi thì hạng A, nhóm Dạ Thiên Lăng với Băng Liên thì hạng S, lũ nhóc đi cùng con thì hạng SS và con với tiểu Siêu thì hạng SSS ạ" Hạo Thiên trả lời

"Cái gì? " cả nhà la lên khi nghe Hạo Thiên nói

"Con nói con hạng SSS sao " Đường Thiên Bảo nói

"Vâng ạ" Hạo Thiên thần nhiên nói

"Mới 2 ngày, mới 2 ngày mà lên hạng SSS rồi, cháu tôi, cháu tôi đúng là thiên tài ngàn năm có 1 mà, hahaha" Đường Thiên Bảo vừa nói vừa cười lớn

"Ông sai rồi ạ, không phải thiên tài, mà là yêu nghiệt" tiểu Siêu phản bác

"Tiểu Siêu nói đúng, yêu nghiệt của tất cả yêu nghiệt" Đường Thiên Long nói rồi cười, cả Vương Thiên Nhi cũng cười 1 cách mừng rỡ

"Mà con làm mạo hiểm giả ở hội nào thế?" Vương Thiên Nhi hỏi

"Ca làm ở công hội Thiên Diệp ạ" Hạo Thiên chưa kịp nói thì Thiên Tuyết đã mở miệng nói trước

"Đúng vậy, con là mạo hiểm giả hội Thiên Diệp ạ" Hạo Thiên cười nói

"Tốt, con làm ta rất tự hào đấy con trai" Đường Thiên Long cười vỗ vai Hạo Thiên

"Thôi, ta phải đi làm việc tiếp đây" rồi Đường Thiên Long bỏ đi

Cả nhà lại tiếp tục nói chuyện, kể về những việc Hạo Thiên và tiểu Siêu đã làm trong thời gian qua, và đương nhiên là có chém gió trong đó, vì cậu đâu thể nào nói rằng cậu đã giết người chứ, vậy là cậu chém gió cho qua chuyện. Nói chuyện cho tới tối, tất cả tản về phòng mình đi ngủ sau nụ hôn và câu chúc ngủ ngon.

Leo lên giường, Hạo Thiên với tiểu Siêu ngủ ngay lập tức, chắc có lẽ ngày nay đã mệt mỏi lắm rồi. Ngủ 1 giấc tới sáng, Hạo Thiên và tiểu Siêu dậy sớm khi mới 6h, cả 2 cùng nhau đi tới công hội Thiên Diệp và đứng trước cửa. Đợi tầm 30p thì cả đám nhóc đã trở lại hết, người chúng có 1 vài vết bầm và khuôn mặt có vài vết trầy. Hạo Thiên dùng "chữa thương" và giúp chúng làm biến mất những vết trầy đó.

Sau khi đã đến đủ, nhóm cậu mở cửa đi vào hội, trong hội bây giờ còn 1 vài tên bom nhậu và những tên khác thì nằm ngủ trên bàn, trên mặt đất. Hạo Thiên thấy cảnh này thì không nói gì, đi tới giữa phòng, dậm chân xuống sàn nhà 1 cái và nghe 1 tiếng "rầm". Mấy tên này bị giật mình, tỉnh ngủ bò lê dậy. 1 vài tên thì tức giận, mở mắt ra tính là lên ai mới làm thì thấy nhóm Hạo Thiên nên im không nói nữa. Nghe chấn động, Lý Tín cũng từ trên lầu chạy xuống, khi hắn chạy xuống thì thấy nhóm Hạo Thiên đang đứng. Hắn tiến lại và hỏi "oh, mới sáng sớm các cậu đến sớm vậy làm gì"

"chào ngài hội trưởng, chúng tôi đến trả nhiệm vụ và nhận phần thưởng cho mình" Hạo Thiên cười ngây thơ như không có chuyện gì

"Vâng, mời các cậu qua đây, và đưa cho tôi vật phẩm trong nhiệm vụ. " Lý Tín cười nói và đi lại bàn tiếp

Hạo Thiên và lũ nhóc cùng giao ra nhiệm vụ và nhận phần thưởng cho mình. Trước khi đi, Hạo Thiên nói với Lý Tín

"ông nên huấn luyện lũ bom nhậu này đi, khi cần còn dùng được nếu lỡ có chuyện gì xảy đến."

Câu nói của Hạo Thiên có ý là chúng quá yếu, không nên giữ chúng lại. Nếu giữ chúng lại thì nên huấn luyện 1 cách đàng hoàng, để còn dùng được khi cần. Và đương nhiên bọn ở đây hiểu ý của Hạo Thiên là như vậy nên rất tức giận nhưng không thể làm được gì cả. Nhìn nhóm Hạo Thiên bỏ đi trong sự khinh thường bọn chúng.

Rời khỏi hội, trở về nhà, Hạo Thiên lập tức kêu lũ nhóc đi tắm, bởi chúng quá dơ rồi. Sau khi lũ nhóc tắm xong thì bu lại 1 đám tiếp tục nói chuyện. Hàn Minh Kỳ nói

"Boss, qua nhà tớ chơi không"

"Làm gì, nhà cậu có gì vui à, qua nhà tớ đi Boss" Trần Thống Trung nói

"Vậy nhà cậu có gì vui à" Hàn Minh Kỳ nói

"Đương nhiên là vui hơn nhà cậu rồi" Hàn Minh Kỳ cãi lại

"Thôi thôi, đừng cãi nhau nữa" Hạo Thiên lên tiếng

"Chúng ta bóc phiếu đi, theo thứ tự, sẽ đi tới từng nhà 1. Các cậu thấy sao" Mộc Lâm nói

"Được, vậy đi" Hàn Minh Kỳ và Trần Thống Trung đồng thanh nói

Rồi, Mộc Lâm lấy 1 cái hộp, làm những cái phiếu và bỏ vào trong đấy. Bắt đầu bốc thăm. Sau 5p bốc thăm, cuối cùng cũng có kết quả. Theo thứ tự là

Lưu Vân - Lưu Dạ

Hàn Minh Kỳ

Dạ Hoa - Dạ Thiêng Lăng, Mộ Ngôn - Nhạc Tiểu Mễ (gia tộc phụ thuộc gia tộc của Dạ gia)

Trần Thống Trung

Mộc Lâm - Mộc Sinh

Lâm Phi - Lâm Băng Liên

Hà Tô Diệp - Lục Chi Ngang (cùng quê)

Kiều Hiền và những người còn lại nhóm Lâm Phi thì cùng 1 nơi tới đó là khu người nghèo ở 1 thôn cách thủ đô Lasga 150 dặm

Hàn Minh Kỳ mừng rỡ khi thấy cậu hơn Trần Thống Trung. Và chuyển đi bắt đầu sau 1 ngày nữa. Và 1 ngày đó là dành thời gian cho Thiên Tuyết. Cả 1 đó, cả đám dắt Thiên Tuyết đi chơi khắp nơi, nào là khu vui chơi, cửa hàng đồ chơi, shop quần áo, cửa hàng bánh ngọt, cửa hàng gấu bông các loại,..... v.v và mây mây, nói chung là rất nhiều. Tạo nên những kỉ niệm rất vui.

Rồi 1 ngày đó cũng qua đi, đến ngày đi, Thiên Tuyết lại nhõng nhẽo đòi đi theo. Lần này thì Hạo Thiên lại chắc chắn cự tuyệt và đặt 1 giao kèo

"Tiểu Tuyết, khi nào muội lv 100 ta sẽ dắt muội đi chơi khắp nơi trên thế giới này luôn được không." rồi mỉm cười xoa đầu cô bé

"Thiên ca hứa rồi đấy, móc nghèo đi" Thiên Tuyết khóc nức nở đưa tay ra móc nghèo

"Được, móc nghèo" Hạo Thiên cười đưa tay ra móc nghèo với Thiên Tuyết.

Rồi tạm biệt tất cả, cả lũ lên đường tới nhà Lưu Vân và Lưu Dạ. Hạo Thiên lần này đi thuê hẳn 1 chiếc xe điều khiển tự động, lên xe thiết đặt quá trình đi thì xe sẽ tự chạy. Chiếc xe sang trọng màu đen dài, với mẫu mã hiện đại nhất và mới ra gần đây.

Tất cả bước lên chiếc xe và khởi hành tới nhà Lưu Vân, Lưu Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Hồn xược

Lên xe, cả đám bắt đầu hướng đến thủ đô Grasfa, 1 trong những thủ đô lớn nhất nước Gone. Cả nhóm lên xe và ra khỏi thủ đô Lasga, băng qua những cánh đồng, qua những con đường mòn, những hàng cây xanh ven đường. Xe chạy hết nửa ngày trời, cuối cùng cũng thấy cánh cổng vào thủ đô, ven 2 bên cổng có nhiều cánh đồng và phía xa xa lại thấy những ngôi nhà, những thôn xóm của người nông dân.

Trước cánh cổng thủ đô đang có hàng dài người đang xếp hàng, nhóm cậu cũng phải xếp hàng theo. Sau thời gian đợi xếp hàng, cuối cùng cũng tới lượt nhóm cậu. Tất cả xuống xe, Hạo Thiên thu chiếc xe vào hệ không gian của mình. Bây giờ, trước mặt cậu là 3 tên lính, 3 tên với 3 màu tóc khác nhau, màu vàng, đen và và nâu. Tên tóc nâu đứng đầu nói

"Mấy nhóc vào thủ đô làm gì, vào với thân phận gì, mạo hiểm giả, thường dân hay buôn bán hàng hóa? " hẳn tuôn 1 tràng câu hỏi vào Hạo Thiên

"đến với thân phận mạo hiểm giả" Hạo Thiên trả lời

"Tất cả sao" tên tóc nâu lại nói

"Đúng vậy"

"Vậy đi theo tôi" Tên tóc vàng đứng kế bên nói

Rồi dắt cả đám đi theo vào 1 căn phòng, trong phòng có 1 người đàn ông đang ngồi trên bàn và 1 quả cầu pha lê kế bên, kế bên nữa là 1 cái hộp màu đen có 1 cái khe hình chữ nhật nhỏ. Tên tóc vàng đứng nghiêm chào và nói "có 1 đám nhóc đến với thân phận mạo hiểm giả ạ, mời ngài kiểm tra"

Tên đàn ông đang ngồi nghe nói vậy thì ngược mặt lên nhìn nhóm Hạo Thiên và nói "được rồi, người ra ngoài đi"

"Vâng" tên tóc vàng nghiêm chào bà đi ra khỏi phòng

"Chào, ta tên là Dịch Mặc, là người gác cổng Tây của thủ đô Grasfa" tên đang ngồi nói

"Chào, tôi là Đường Hạo Thiên, là đại thiếu gia của Đường gia" Hạo Thiên nghe hắn nói về thân phận của mình thì Hạo Thiên cũng kể ra không giấu giếm

"Oh, vậy, Đại thiếu gia nay đến đây làm gì?" Dịch Mặc nói

"Ta đến đây chơi, sẵn tiện kiểm 1 chi nhánh của hội Thiên Diệp luôn" Hạo Thiên cười

"Vậy, cậu nói cậu đến đây với thân phận mạo hiểm giả, cậu đã là mạo hiểm giả rồi à" Dịch Mặc lại nói

"Đúng vậy, và người đừng có lo lắng những nữa, mau làm nhanh thủ tục đi" Hạo Thiên cảm thấy khó chịu khi Dịch Mặc cứ cố ý đưa ra câu hỏi mà không nhanh chóng làm cho xong thủ tục

"Được, vậy đưa thẻ đây" Dịch Mặc nói. Để ta xem tên tiểu tử hồng hách nhà ngươi hạng bao nhiêu, nhóc con mà bày đặt.

"Đây" Hạo Thiên gom tất cả thẻ lại và đưa cho Dịch Mặc xem. Dịch Mặc cầm lấy và cánh tay bắt đầu run run, nhìn từng thẻ một. Không ngờ lũ nhóc này bá đạo như vậy, hạng SSS sao, khoan lỗ chúng làm giả thì sao, chắc chắn là như vậy rồi, chứ sao 1 đứa nhóc mới 9, 10 tuổi mà đã có thể hạng SSS chứ. Chắc chắn là giả rồi.

Dịch Mặc bắt đầu bỏ từng thẻ vào chiếc hộp màu đen trên bàn, thông tin hiển hiện lên và hắn xuyết thì bật ngựa khỏi ghế. Tất cả thông tin đều 100% là thật, tất cả là thật, không sai gì cả.

1 người khi đã làm mạo hiểm giả rồi thì thông tin về người đó như tên, tuổi,....sẽ được gửi về vua, thông tin đó sẽ được lưu giữ lại và nếu có gì thay đổi sẽ làm lại cái khác.

"T... Trả lại này" trả lại thẻ cho Hạo Thiên mà tay Dịch Mặc cứ run run, nói lắp ba lắp bắp.

"Vâng, vậy chúng tôi vào được rồi chứ" Hạo Thiên nở 1 nụ cười ngây thơ

"Đi đi" Dịch Mặc hối thúc

Cả nhóm rời đi, đi được 1 quang đường thì Trần Thống Trung nói "Luru Vân, Luru Dạ, đây là thủ đô nhà cậu mà, sao không ra tay mà lại để cho Boss ra tay chứ"

"Vì tớ muốn Boss có nhiều tiếng tăm hơn" Luru Vân nói

"Cậu nói cũng có lý" Trần Thống Trung suy ngẫm

"Không được, ở nơi ở của các cậu thì các cậu phải xử lý, tôi không xử lý nữa đâu" Hạo Thiên thần thẳng từ chối

"O, nhưng tại sao chứ ạ" cả đám nói

"Vì tôi muốn các cậu phải thể hiện uy quyền của mình ra" Hạo Thiên nói

Nghe câu nói của Hạo Thiên, bọn nhóc suy nghĩ 1 chút rồi đồng thanh nói "Vâng"

Haizzz, cuối cùng cũng thoát, tại sao lũ nhóc này cái gì cũng là mình nhỉ.

Luru Vân:" chúng ta đi bộ tới nhà tớ nhé"

Hàn Minh Kỳ:" tại sao"

Luru Dạ:"vì tớ muốn cho các cậu xem nhiều cái hay ở thủ đô này"

"Được" Hạo Thiên cười nói

Thế là cả đám cùng đi bộ, đi trên đường có nhiều hàng quán, ghé vào nhiều cửa hàng ăn uống, mua sắm nhiều thứ trước khi đến Luru gia, đang ghé vào 1 quán nước bên đường để mua, bỗng có 1 đám người từ đằng xa tiến về phía nhóm cậu. Đi đầu là 1 tên với mái tóc màu vàng cam, phía sau là 4 tên vệ sĩ đi theo. Hắn đến chỗ nhóm Hạo Thiên, đi lại Băng Liên, đứng ra về trước mặt cô bé và nói

"Cô bé, đi chơi với anh không"

Mộc Lâm nhìn thấy tên tóc vàng cam này thì liền nhận ra ngay, hắn tên Luru Bách, là cháu trai của tam trưởng lão, tính tình hồng hách, mê gái, kiêu ngạo

và không xem ai ra gì. Luru Dạ lập tức tiến về phía Hạo Thiên nói nhỏ cho cậu biết về tên Luru Bách này. Hạo Thiên gật đầu, rồi nói

"Băng Liên, tùy ý ra tay đi"

"Vâng" Băng Liên lập tức trả lời

Luru Bách còn chưa hiểu chuyện gì, hần giờ giọng hồng hách nói

"Ra tay cái gì, có phải muốn đi với ta không hả"

Hần vừa dứt lời, Băng Liên liền nắm lấy cổ tay Luru Bách đang để trên vai cô, vịn cánh tay hắn ngược về sau và bẻ "Rắc". Băng Liên đe dọa

"Ngươi to gan, chủ nhân còn chưa đụng vào ta mà ngươi dám đụng sao"

WTF, liên quan méo gì đến ta, sao cô lại lôi ta vào, cái gì mà ta còn chưa đụng vào cô chứ, tại sao ta phải đụng vào cô. Ai giải thích ta nghe. (main nghĩ)

Bấy giờ, 4 tên vệ sĩ kịp phản ứng, lao về phía Băng Liên, cô liền ném tên Luru Bách sấp mặt dưới đất và né tránh đòn của 4 tên vệ sĩ. Nện cho mỗi tên 1 cú văng ra xa, nằm rên đau đớn trên mặt đất.

Lúc này, người dân xung quanh xì xào to nhỏ

"Mấy đứa nhóc to gan thật, chúng không biết đó là Luru Bách của Luru gia sao"

"Chúng lại dám đánh cậu ấy nằm lăn trên đất như vậy, chúng chết chắc rồi"

"Không biết chúng từ đâu tới mà dám hiên ngang đánh người của Luru gia như vậy"

.....

Nhiều lời bàn tán vang lên, nào là chúng chết chắc rồi, chúng bị ngu à, sao chúng dám đánh người Luru gia,...v. v và mây mây

Lúc này, Luru Vân và Luru Dạ bước ra, cả 2 lần lượt nói

"Tất cả im lặng"

"Ta là Đại thiếu gia của Luru gia, tên Luru Dạ"

"Còn ta là Nhị thiếu gia, tên Luru Vân"

"Tên Luru Bách đó đáng bị đánh, hắn và cận vệ của hắn dám động vào người của ta thì đáng bị như vậy, mặc may còn chưa bị giết là hên rồi"

Khi người xung quanh nghe Luru Dạ và Luru Vân nói mình là Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia của Luru gia thì ngay lập tức xin nghỉ, vì cái gì có thể chắc rằng 2 tên nhóc này là đại thiếu gia và nhị thiếu gia chứ. Làm cái gì để chứng minh đây. 1 người đàn ông hỏi

"2 tên nhóc này, các ngươi nói các ngươi là đại thiếu gia và nhị thiếu gia của Luru gia, vậy thì các ngươi lấy gì để chứng minh đây? "

"Ta lấy.... " Lúc Luru Vân định nói gì đó thì Luru Bách ngay lập tức bò dậy, lết lại phía 2 người và mấy tên cận vệ cũng vậy, bọn chúng van xin

"Xin Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia tha tội, sau này ta không dám nữa, không dám nữa. Xin 2 người tha tội chết".

Lúc bấy giờ, người dân xung quanh nghe thấy Luru Bách nói như vậy thì ngay lập tức, tin ngay. Vì Luru Bách là người của Luru gia, mà Luru Bách lại nói 2 tên nhóc kia là Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia thì đương nhiên là đúng rồi, nên người dân cũng tin 2 người này là người của Luru gia.

"Được rồi, chúng tôi tin rồi, cậu không cần phải nói nữa" người đàn ông lúc nãy lên tiếng

"Cảm ơn" Luru Vân và Luru Dạ trả lời.

Quay lại với Luru Bách, hắn vẫn tiếp tục cầu xin tha thứ. Luru Vân giận dữ nói

"Ngươi mau lết lại xin lỗi Băng Liên ngay"

Tên Luru Bách nghe vậy thì cũng nhanh chóng lết lại, quỳ lạy vang xin tha thứ

"Xin cô, xin cô tha cho tôi, tôi có mắt như mù mới không biết được thân phận cao quý của cô, xin cô tha cho tôi, lần sau tôi không dám nữa"

"Được rồi, tránh xa ta ra đi tên biến thái" Băng Liên lui lại và nói

Sau đó, bỏ mặc nhóm Luru Bách, nhóm Hạo Thiên lại tiếp tục hướng về phía Luru gia mà đi. Lần này đi, Luru Vân và Luru Dạ dẫn đầu, bởi có ai biết Luru

gia ở hướng nào ngoài 2 người này đâu. Đi được 1 đoạn, rẽ cua 3 lần và đi thẳng chừng 20 phút thì gặp 1 khuôn viên lớn, phía ngoài là sân vườn, 1 cánh cổng lớn, phía trong là 1 căn nhà, hay gọi lâu đài cũng được, mà nó không bự như nhà của Hạo Thiên, có 4 tầng, cánh cổng màu đen đang được đóng kín và phía ngoài là 2 tên lính gác. Luru Vân và Luru Dạ cùng cả nhóm tiến lại, 2 tên lính gác nhận ra 2 người ngay và cúi đầu chào

"Chào Đại thiếu gia, nhị thiếu gia, cung nghênh 2 người trở về"

"Được rồi, mở cổng giúp con nhé" Luru Vân và Luru Dạ lịch sự lễ phép nói với khuôn mặt mỉm cười

Cả 2 cũng mỉm cười lại và mở cổng. Cả đám cùng tiến vào sau khi đã chào tạm biệt 2 người lính gác. Bước vào khuôn viên, đi vào phía trong của Luru gia, hiện ra 1 cái sân rộng lớn, 2 hàng cây trái dài và có nhiều người đang chạy bộ xung quanh sân dưới sự la hét... à nhầm, chỉ dẫn của lão sư. Người lão sư đó thấy 1 đám người lạ mặt thì chạy lại

"Các người là a... A, đại thiếu gia, nhị thiếu gia, cung nghênh 2 trở về" tên lão sư gì đó định hét lên hỏi cả bọn là ai thì thấy Luru Vân và Luru Dạ nên lập tức khom người cúi chào

"Không cần như vậy" Luru Vân mỉm cười, rồi đưa tay đỡ "dù sao ngài cũng là 1 lão sư ở đây, không nên như vậy"

"Không được, dù sao 2 cậu cũng là thiếu gia trong nhà, tôi chỉ là 1 thành viên nhỏ trong gia tộc nên cần phải như vậy" tên lão sư lại nói

"Không cần đâu" Luru Dạ nói

"Vâng" tên lão sư trả lời khi thấy khuôn mặt khó chịu của Luru Dạ và ngay lập tức thẳng người lên

"Mà, đây là bạn các cậu à" tên lão sư nói

"Vâng, giới thiệu với ông, đây là lão đại chúng tôi, Đường Hạo Thiên, lão nhị Đường Siêu..... Cuối cùng đây là Kỳ Trung." Luru Vân chỉ tay về từng người và nói tên ra

Tới Luru Dạ "giới thiệu với mọi người đây là 1 trong những lão sư chỉ dạy ở đây, tên là Luru Cảnh"

"Chào các cháu/ngài" cả 2 bên cùng nói và mỉm cười

"Vậy các cháu có muốn tham gia thử 1 ngày vào bài huấn luyện ở đây không" Luru Cảnh đề nghị

"Được thôi" Hạo Thiên trả lời "tôi cũng muốn biết ở Luru gia bài tập huấn nó như thế nào"

"Tên nhóc hỗn xược, thiếu gia chưa nói mà ngươi dám nói trước à, ngươi nên biết ơn vì được làm bạn với thiếu gia nhà ta đi, nếu không ngươi chẳng là gì đâu" Luru Cảnh quát

"Chát"

1 tiếng chát vang lên, Luru Cảnh té lăn trên đất, trên mặt thì xuất hiện 1 vết bàn tay nhỏ 5 ngón nhưng in sâu vào, hấn nằm trên đất, tay vịn trên mặt, oan ức nói

"Tại sao cậu lại đánh tôi? Tên nhóc con này hỗn xược dám chen ngang cậu mà"

"Câm miệng, hèn cho ngươi là ta nhẹ tay đấy, không là ngươi méo quai hàm rồi. Ngươi nghĩ ngươi là ai mà dám nói Boss của chúng ta như vậy hả, đối với chúng ta, ngươi bay giờ ngay cả 1 con kiến cũng không bằng"

Luru Dạ gặm dữ hét (main dạy dỗ đàn em tốt thật)

"Nhưng, nhưng nếu không có cậu thì hấn ta đã chẳng là gì rồi" Luru Cảnh cầu lại

"Ngươi bị triệu chứng não ít xoắn à, não ngắn đến đáng thương, ngươi không nghe ta gọi cậu ấy bằng lão đại à, nếu ta đã gọi là lão đại rồi thì chắc chắn rằng cậu ấy phải có gì đó làm bọn ta kính nể, ngưỡng mộ nên mới gọi như vậy. Bây giờ ngươi ở đây lên giọng với nói này nói nọ với lão đại bọn ta, ngươi chưa bị giết là hên rồi đấy" Luru Vân gặm dữ

"Được rồi đấy Luru Dạ, Luru Vân. Có vậy thôi làm gì ghê vậy" Hạo Thiên thần nhiên nói. Đúng là bọn nhóc này cũng có lúc nhờ được đấy chứ.

"Nhưng..." Hạo Thiên chen ngang "thôi, ta bảo được rồi"

"Vâng" Luru Vân và Luru Dạ đồng thanh nói

Bọn trẻ đang được bắt chạy lúc này thấy lão sư mình bị đánh như vậy thì chạy lại, quỳ xuống

"Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia bớt giận, xin tha tội cho thầy chúng tôi, xin 2 người bớt giận"

"Được rồi, khiêng ông ta vào phòng xử thuốc rồi nghỉ ngơi đi" Luru Vân nói

"Vâng" cả đám trẻ đồng thanh trả lời rồi cùng nhau hợp sức cổng ông thầy vào phòng nghỉ

Lúc này lại có 1 người chạy đến, 1 người đàn ông với mái tóc màu xanh đen đậm, thân hình cân đối và cao ráo, đôi mắt màu tím. Tầm 33, 34 tuổi. Chạy về phía nhóm Hạo Thiên với tốc độ nhanh, nhưng có vẻ đối với Hạo Thiên và tiểu Siêu thì nó không gọi là nhanh được. Tầm 2p sau thì xuất hiện trước mặt cả đám. Ông ta nói

"Sao nữa đây, các con lại gây chuyện gì nữa đây"

"Chào cha, chúng con về rồi đây" Luru Vân và Luru Dạ mỉm cười. Người đàn ông xuất hiện là cha của Luru Vân và Luru Dạ, ông là Luru Hộ Kỳ, tộc trưởng Luru gia.

"Chào các con, mà khoan, trả lời câu hỏi của ta, các con đã làm gì rồi. Lúc nãy ta nghe tiếng chát rồ lớn đấy" Luru Hộ Kỳ nói

"À, tại tên Luru Cảnh đấy nói những lời xúc phạm lão đại nên con trừng trị hắn thôi ấy mà" Luru Dạ nói

"Vậy, ai là lão đại của các con" Luru Hộ Kỳ nhìn ra phía sau cả 2

"Là cậu ấy ạ, Boss của chúng con, Đường Hạo Thiên" cả 2 đồng thanh nói

"Oh, trông cháu quen thật, chúng ta đã từng gặp nhau chưa" Luru Hộ Kỳ nhìn Hạo Thiên và nói

"Chúng ta đã gặp nhau 6 năm trước ạ, trong buổi lễ trưởng thành ấy" Hạo Thiên cười nói

"A, cháu là đứa nhóc có tố chất SSS, là con trai của đại tướng Đường Thiên Long" chợt, Luru Hộ Kỳ nhớ ra và mỉm cười nói

"Vâng, đúng rồi đấy ạ" Hạo Thiên mỉm cười

"Mừng cháu đến nhà chơi" Luru Hộ Kỳ nói

"Vâng" Hạo Thiên mỉm cười.

"Được rồi, Luru Vân, Luru Dạ, các con chuẩn bị phòng cho bạn nhé" Luru Hộ Kỳ nói

"không cần ạ, chúng con dựng trại ngoài này ạ" Luru Vân nói

"Sao lại không vào phòng" Luru Hộ Kỳ thắc mắc

"Chúng con muốn ngủ chung ạ, vì ngủ chung vui lắm" Luru Dạ mỉm cười

"Nhưng..." Luru Hộ Kỳ đi định nói gì đó nhưng Luru Dạ và Luru Vân đẩy đi và nói "được rồi mà, chúng con sẽ tự lo được, cha đi làm việc đi mà"

Rồi, Luru Hộ Kỳ cũng bỏ đi, cả nhóm bắt đầu dựng 1 cái lều lớn ngoài khuôn viên. Xong xuôi thì để đồ và dắt cả bọn đi xung quanh chơi, tới 1 nơi có cánh cổng màu đỏ, phía trên đề bảng sơn tập. Cả đám tiến lại, vừa mới đặt tay lên cửa định mở vào thì phía trong vọng ra tiếng la

"aaaaaaaa..... "

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Tên thấp kém này không nên tập chung

"aaaaaaaa..... "

Tiếng la vang lên, Luru Vân lập tức đập cánh cửa văng ra, làm cánh cửa bay vào trong. Tên lão sư thấy cánh cửa bỗng tự nhiên bay vào, hắn chưa biết chuyện gì xảy ra, chưa biết ai to gan đập cánh cửa thì hắn đã quát

"Tên chết tiệt nào dám to gan đến đây làm càn? "

"Tên chết tiệt này này" Luru Vân và Luru Dạ nói

"A, cung nghênh Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia trở về" thấy được bóng dáng của 2 người, tên lão sư này lại lập tức quỳ xuống. Đám học sinh cũng quỳ theo đồng thanh nói

"Cung nghênh nhị vị thiếu gia"

"Đứng đây, người bị các ngươi đánh đâu rồi, hà" Luru Vân quát

"Vâng, tên nhóc đó đằng kia ạ" tên lão sư vừa chỉ thì Luru Vân lập tức chạy lại.

Luru Vân trở lại với trên tay là 1 thằng nhóc tầm 12, 13 tuổi. Mặt bị đánh bầm, cánh tay thì bị gãy, trên tay và chân có nhiều vết trầy đỏ. Tên nhóc này rên

"Aaaa...c....cung...nghênh nhị vị thiếu gia trở về"

"Không cần đâu" Luru Vân nói "ngươi im lặng dưỡng sức đi"

"tại sao ngươi đánh cậu ấy" Luru Dạ liếc tên lão sư hỏi

"Vì tên nhóc này không nghe lời, hấn làm sai ý tôi, tôi bảo hấn đi gánh nước mà hấn cứ ở lì đây" tên lão sư biện minh

"Sao ngươi không cho cậu ấy tập cùng mọi người, mà bắt cậu ấy đi gánh nước " Luru Dạ lạnh lùng nói

"Vì hấn yếu kém, nếu cho tập cùng mọi người sẽ yếu kém theo hấn mất" tên lão sư vội vàng trả lời

"Chát"

Lại 1 tiếng chát vang lên, tên lão sư lại nằm sấp mặt dưới sàn như tên lúc nãy. Hấn oan ức nói

"Sao cậu lại đánh tôi"

"Ai cho ngươi cái quyền này, không lẽ vì cậu ấy không chịu nghe lời ngươi mà ngươi đánh cậu ấy như vậy. Từ khi nào trong gia tộc này lại có cái luật đánh người như vậy." lần trước là Luru Dạ tát, lần này tới Luru Vân. Tất 1 cái như muốn méo quai hàm tên lão sư và giận dữ quát

"Luru Bình lão sư nói đúng mà thừa thiếu gia, nếu chỉ vì tên yếu kém đó mà chúng tôi phải dừng lại thì thật bất công." 1 tên học sinh bước ra nói

"Đúng đấy" cả đám còn lại cũng hòa theo

"Ngươi nhớ đấy, nhớ những lời các ngươi đã nói." Luru Dạ chỉ mặt từng người và nói

"Chúng ta đi thôi Boss" Luru Dạ nói. Rồi cả đám rời khỏi nơi này. Còn đám học sinh thì mặt ngu ngơ, không hiểu lời vừa rồi của Luru Dạ có ý gì.

Bé tên bị đánh về phòng tên đó, Luru Vân quay sang nói với Hạo Thiên

"Boss, cậu chữa giúp cậu ấy đi. Xin cậu đấy"

"Tại sao tôi phải chữa nhỉ, tên này có quan hệ gì với các cậu không mà giúp tới như vậy. Còn nữa, ngày mai định đi dạy bọn chúng 1 bài học về cậu nói lúc nãy đúng không. " Hạo Thiên lạnh lùng nói

"Cậu ấy tên Luru Vũ, là người đã chơi với chúng tớ lúc bé, cậu ấy hiền và tốt lắm, nên xin Boss giúp cậu ấy đi" Luru Vân nói

"Đúng đấy, Boss giúp cậu ấy đi" Luru Dạ cũng nói

"Được rồi, nể tình các cậu tôi giúp cậu ta 1 mạng vậy" Hạo Thiên nói và đi về phía Luru Vũ, 1 tay đưa ra song song với Luru Vũ, rồi 1 chùm sáng hiện ra bao quanh khắp cơ thể Luru Vũ. Tầm 5p sau, ánh sáng biến mất và các vết thương đã được chữa lành. Luru Vũ mở mắt, kinh ngạc sờ khắp mình.

Không phải lúc nãy mình bị Luru Bình lão sư đánh xuyết chết sao. Sao bây giờ nằm đây và vết thương biến mất hết rồi, còn Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia đâu rồi, lúc nãy mình thấy 2 cậu ấy mà.

Vừa định quay qua ngồi dậy thì thấy Luru Vân và Luru Dạ kế bên còn có rất nhiều nhóc khác nữa, Luru Vũ giật mình

"Aaa, a, thiếu gia. Ngài về khi nào vậy."

"Ta về khi sáng, sao tên Luru Bình đấy đánh ngươi ra nông nổi này mà ngươi không đi nói với người của ban kỉ luật. Hay đi báo cho cha ta cũng được mà" Luru Vân nói

"người của ban kỉ luật thì chắc chắn thế nào cũng đứng về phe của Luru Bình lão sư, còn nếu cậu nói đi gặp cha cậu thì đều đó tất nhiên là không thể ạ. Vì 1 người nhỏ bé trong gia tộc làm sao có thể gặp tộc trưởng đây." Luru Vũ bắt lửng nói "Vội lại họ nói tôi yếu kém thì đúng là như vậy thật"

"Nếu đúng thì sao, đúng thì cũng không nên đánh người như vậy" Hàn Minh Kỳ giận dữ nói

"Cậu là...." Lưu Vũ hỏi

"À, đây là các bạn và Boss của tớ, đây là Đường Hạo Thiên là Boss, còn đây là..... " 1 tràn dài giới thiệu từng người 1.

"Chào các cậu" Lưu Vũ nói

"À, chính Boss là người đã chữa thương giúp cậu đấy, cậu nên cảm ơn Boss đi" Lưu Vân mỉm cười

"Cảm ơn cậu" Lưu Vũ nói

"...." Hạo Thiên im lặng không nói gì.

"Được rồi, ngoi nghỉ ngoi đi" Lưu Vân nói và cùng cả nhóm đi ra khỏi phòng trở về lều mà các cậu đã dựng. Cả buổi chiều, cả nhóm cùng nói chuyện vui vẻ như chẳng có gì xảy ra, tối thì đi ăn chúng gì đó và quay lại phòng, cùng nhau đùa giỡn, khuya thì đi ngủ.

Sáng sớm, mới 5h sáng, Lưu Vân giục mọi người dậy. Cậu nói "Đi dạy cho chúng 1 bài học thôi"

"Được" cả đám nói

"Mà sao sớm thế" Hàn Minh Kỳ nói

"Vi huấn luyện bắt đầu vào 5h sáng mà, mau lên thôi" Lưu Dạ nói rồi hối thúc

Cả nhóm chuẩn bị và đi vào khu huấn luyện hôm qua. Mở cửa bước vào, tất cả đã tụ tập đông đủ, còn có cả tên Lưu Bình bị Lưu Vân đánh hôm qua nữa, trên mặt hắn lúc này là cả 1 dấu bàn tay in sâu vào trong mặt. Lưu Dạ tiến lại và nói

"Hôm nay ta sẽ tập luyện chung với các ngươi, ý kiến gì không"

"Vâng, rất lấy làm vinh dự" Lưu Bình cố gượng cười

Vào hàng, xếp thành 1 hàng ngay chính. Lưu Bình nói "Được rồi, bài tập sáng nay là chạy bộ, chạy 10 vòng sân. Bắt đầu"

Khi tiếng hô bắt đầu vang lên, tất cả cùng chạy, nhóm Hạo Thiên dẫn đầu, chạy quanh sân tập, phải nói là cái sân này cũng rộng, nhưng không rộng bằng sân tập của khi lớp V ở học viện. Chạy chưa được 5 phút thì nhóm Hạo Thiên đã vượt qua đám học sinh ở đây được 8 vòng và còn 2 vòng nữa là xong. Lại 1 phút trôi qua, nhóm Hạo Thiên đã hoàn thành xong và vào trong ngồi chơi. Trong khi nhóm Hạo Thiên đang thảnh thơi thì đám học sinh phải chạy thực mạng. 15p sau, tất cả đã hoàn thành và nằm xả lai. Lưu Bình cho tất cả nghỉ thêm 5p và bắt đầu bài tập tiếp theo.

Bài tập tiếp theo và là đối kháng. Lưu Vân đề nghị "28 người bên chúng ta sẽ đối kháng với tất cả 50 người ở. Các ngươi thấy sao"

"Nếu cậu đã muốn như vậy thì, đương nhiên là được ạ" Lưu Bình nói

"Tốt lắm" Lưu Vân nói

Tất cả cùng ngồi dạt ra 2 bên, 1 bên là nhóm Hạo Thiên và 1 bên là đám học sinh của tên Lưu Bình. Lưu Vân đứng dậy, nói lớn nhằm để cho bên kia cũng nghe được

"Vậy, Boss, cậu chọn 1 người đi" Lưu Vân quay sang Hạo Thiên

"vậy, ai tình nguyện đi giết sâu bọ đây" Hạo Thiên hiểu ý cũng cố tình nói lớn

"Để tôi cho Boss, tôi đi cho, nếu giết sâu bọ cho Boss thì để tôi đi cho" Hàn Minh Kỳ đứng dậy nói, cậu cũng nói lớn để bên kia có thể nghe được. Bên đám học sinh nghe vậy thì phẫn nộ, nhưng chúng cố nhịn, đợi đến khi lên đấu sẽ tính sổ luôn 1 thể.

"được, nếu cậu muốn" Hạo Thiên nói

Hàn Minh Kỳ bước ra, khiêu khích gơ ngón tay giữa ra. Lưu Bình thấy vậy cũng tức tối, hắn nói "Lưu Cảnh lên, dạy cho tên nhóc xấc xược đó 1 bài học đi"

"Vâng" tên được gọi là Lưu Cảnh nghe gọi thì đứng dậy, bước lên phía trước.

"Bắt đầu" Lưu Bình nói

Lưu Cảnh xông về phía Minh Kỳ, gơ nắm đấm ra. Nhưng tốc độ quá chậm, Minh Kỳ né qua một bên và đá tên này bay văng vào vách tường.

Cuộc đấu diễn ra quá nhanh, tụi học sinh còn chưa thấy được chuyển động của Minh Kỳ thì tên Lưu Cảnh đã bay vào vách tường. Minh Kỳ lại gơ ngón tay giữa ra "tiếp theo"

Từng tên từng tên 1, lại rồi lại bị đá văng dính vách tường, tên Lưu Bình đứng 1 bên há hốc mồm, nhìn từng tên đệ tử ruột của hắn dính vách.

Tới tên cuối cùng, hần là tên đã nói rằng yếu kém sẽ ảnh hưởng đến người khác. Hần cũng xông lên, đánh về phía Minh Kỳ. Minh Kỳ lần này không tránh mà đứng im cho tên này đánh trúng mình. Khi hần đánh trúng Minh Kỳ rồi thì mừng rỡ, tưởng hạ được cậu rồi nên mừng, nhảy lên vui sướng. Nào ngờ, Minh Kỳ giờ nắm đầm ra, đâm vào mặt tên này và rồi kết cục của hần cũng giống mấy tên thảm hại kia, dính vách. Minh Kỳ giờ tay phui phui áo, nói 1 cách kinh bi

"đúng là sâu bọ, làm dơ áo ta rồi."

Còn Lưu Bình lúc này thì tức muốn nổ phổi. Lúc này đáng nhẽ không nên nhận lời của cậu chủ mới phải, ôi, đệ tử của ta, sao tên nhóc đó dám đánh chúng ra nông nổi này chứ. Mà sao tên nhóc đó mạnh vậy.

Lưu Bình nhanh chóng chạy lại đỡ từng đứa dậy, đặt từng tên đệ tử của hần thành 1 hàng dài nằm lăn lết trên đất. Lúc này, Lưu Vân và Lưu Dạ tiến lại cùng tất cả mọi người, Lưu Vân đứng trước mặt tên mà cậu ghim hôm qua rồi quay sang nói với Lưu Bình

"Tất cả đang làm chậm buổi huấn luyện đây a, đuổi chúng hết đi Lưu lão sư. Giữ bọn thấp kém này lại làm gì chứ, chỉ làm chậm quá trình huấn luyện thôi"

"Chính các em là người làm chúng ra nông nổi này đấy thôi, còn trách ai được" Lưu Bình đứng dậy giận dữ quát

"Không đúng rồi, chẳng phải thầy bảo đối kháng sao. Thì chúng em làm đúng theo thôi mà, chỉ là chúng yếu kém, không đỡ nổi 1 đòn. Nên bị đánh thành như vậy. Vớ lại, chúng quá yếu, bị đuổi để tránh ảnh hưởng đến chúng em chứ" Lưu Vân thần nhiên nói

"Em.. " Lưu Bình ức chế

"Em cái gì? Chẳng phải hôm qua chính lão sư đã nói rằng yếu kém thì nên bị đuổi sao, chính tên này cũng nói như vậy còn gì? " Lưu Vân nói, rồi chỉ tay về phía tên nhóc đang nằm dưới đất

"....." Lưu Bình hết lời biện minh, đúng là chính hần đã nói như vậy nên bây giờ không thể cãi lại được.

"Sao vậy, sao ngài đây không nói gì hết vậy?" Lưu Dạ nói

"Ay da, ai lại gây chuyện với con nữa rồi" 1 tiếng nói vang lên, phá tan bầu không khí căng thẳng lúc này

"À, chào chú, ai đó làm cậu ấy giận nên mới như vậy ấy mà" Hạo Thiên mỉm cười

"Cha, cha không nên xen vào chuyện này." Lưu Vân nói. Người đến là cha của Lưu Vân và Lưu Dạ, Lưu Hộ Kỳ

"oh, tại sao cha không được xen vào chứ" Lưu Hộ Kỳ nói "vớ lại, con về mới có 2 ngày mà đã có 2 chuyện xảy ra rồi đấy"

"Tại bọn họ thôi, mà cha này, trong gia tộc ta có câu luật là người yếu phải đi gánh nước không được tập chung với mọi người à, và không tuân thủ theo thì sẽ bị đánh cho tàn phế à" Lưu Vân quay sang nhìn cha cậu

"Đương nhiên là không rồi" Lưu Hộ Kỳ chắc chắn trả lời

"Vậy, ông ta dám làm như vậy, không cho Lưu Vũ học cùng mọi người mà bắt cậu ấy đi gánh nước, không làm thù bị đánh đến nỗi bị gãy tay và chân, toàn thân thì đầy vết thương. Bây giờ cha nghĩ nên xử sao đây" Lưu Dạ nói

"Có chuyện như vậy, Lưu Bình, ông từ khi nào mà lá gan lại to như vậy hả" Lưu Hộ Kỳ tức giận nói

"Tôi, tôi,.... "Lưu Bình kinh hãi

"cha không cần phải ra tay, để chúng con xử là được rồi" Lưu Vân nói

"Được, ta cho chúng con toàn quyền xét xử" Lưu Hộ Kỳ nói

Lưu Vân nhận được lời nói này, mắt tỏa sát khí, quay sang nhìn Lưu Bình và đám nhóc đang nằm, cậu nói "Các người có quyền chống cự, đỡ nổi ba chiêu ta cho qua mọi chuyện, nếu không thì...đừng trách tại sao ta ác"

Nói rồi, cậu lập tức tiến về phía đám học sinh nằm trên đất, giờ chân ra, đá từng tên một bay đi, tới khi đụng vách thì dừng lại, mỗi lần 1 tên là lại có tiếng rên la. Không đỡ được đòn tấn công của Lưu Vân, chúng đành phải nằm đợi cậu tiến lại đánh mà không có sự chống cự nào.

Xong việc với đám học sinh, cả 1 vùng trở thành 1 đồng hồm hỗn loạn, đồ đạc ở đây bay tứ tung, tới lượt Lưu Bình, ông ta đứng dậy thủ thế. Lưu Bình đọc "Thủy kích", rồi 1 thanh lao bằng nước phóng về phía Lưu Vân, cậu không né, dùng tay bắt thanh lao lại, phóng ngược trở lại tên Lưu Bình, ghim vào vai trái của hần. Lưu Bình rên lên 1 cách đau đớn. Chưa dừng lại, Lưu Vân nhép miệng "Băng tinh" 1 thanh lao làm bằng băng xuất hiện trên tay Lưu Vân, cậu lại tiếp tục ném về phía Lưu Bình, ghim vào chân trái của hần. Lại tiếp tục, Lưu Vân tiến về phía Lưu Bình bằng tốc độ cực nhanh, đâm vào mặt hần và rồi "Ầm" tên Lưu Bình văng xa, đụng sập cả vách tường

Tới lúc này, Lưu Vân dừng lại nói với giọng lạnh lùng "lần này tha cho ngươi, nếu còn có lần sau, CHẾT." rồi quay lưng bỏ đi, tiến về phía nhóm Hạo Thiên.

Lúc này, cánh cửa bỗng bật mở, Luru Vũ tiến vào rồi lại kinh ngạc với cảnh tượng hiện ra trước mắt. Không còn là sân tập rộng rãi với các trang thiết bị nữa mà trở thành 1 bãi hoang tàn, tất cả đồ dùng ở đây đã bị thổi bay hết tất cả, lão sư và học sinh thì bị đánh nằm 1 đồng. Luru Vũ bật thốt

"Có chuyện gì xảy ra ở đây vậy chứ"

"Luru Vũ, cậu khỏe rồi à" Luru Vân chạy lại

"Chào cậu chủ, sao nơi này lại bị biến thành như vậy rồi" Luru Vũ hỏi

"À, lúc này có 1 tên lạ mặt tới đây, đánh mọi người thành ra như vậy, không may là ta tới trễ nên mọi người mới bị như vậy. Đúng không cha" Luru Vân mỉm cười ngây thơ (chém gió ghê vậy)

"Ồ, Ừ. Đúng rồi đấy" Luru Hộ Kỳ nói

"Vậy à, vậy để tôi đi kêu mọi người đến đây khiêng họ đi dưỡng thương" Luru Vũ vội vã nói

"Được cậu đi đi" Luru Vân mỉm cười

Khi Luru Vũ đã rời khỏi, Hạo Thiên tiến lại vỗ vai Luru Vân "chém thành bão luôn rồi"

"Quá khen" Luru Vân nói

"tiểu Vân, quá dữ" Hàn Minh Kỳ cười to

"Con hà giận rồi chứ" Luru Hộ Kỳ nói

"Vâng" Luru Vân mỉm cười

"Vậy đi đi, ta cho người làm dọn dẹp. Từ sau khi con đi học, mỗi lần về nhà là lại gây chuyện, đúng là con mạnh thật đấy nhưng không nên kiêu ngạo." Luru Hộ Kỳ than vãn

"Con mà mạnh ạ, tính ra thì con chỉ hơn được người nhóm Lâm Phi với Dạ Thiên Lăng thôi, còn lại thì con yếu nhất ấy" Luru Vân buồn bã

"Cái gì, con như vậy mà nói còn yếu á, con nói mấy đứa nhóc này còn mạnh hơn con á. Con đừng gât ta nữa" Luru Hộ Kỳ nhanh chóng phản đối

"Con nói thật, cha không tin thì thôi" Luru Vân nói

"Được rồi, các con đi chỗ khác chơi đi, ta sai người dọn dẹp chỗ này đây" Luru Hộ Kỳ lơ đi và nói

"Vâng" cả đám đồng thanh nói

Rời khỏi chỗ này, cả đám lại tiếp tục đi vòng quanh tham quan nhà của Luru Vân và Luru Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Lập ra kế hoạch trốn nhà dài hạn

Sau sự việc ở sân tập, đám Hạo Thiên lại tiếp tục đi tham quan xung quanh như chẳng có gì xảy ra. Lại tiếp tục đi xung quanh, khám phá mọi nơi trong gia tộc họ Luru. Tới 1 nơi có đầy hoa cỏ, đây có lẽ là vườn trồng hoa ở đây, đi dọc theo con đường, hương thơm của hoa cỏ ngào ngạt khắp nơi, 1 mùi hương dịu nhẹ làm lòng người dễ chịu. Lúc này, cả đám dừng lại ở giữa vườn, ngắm nhìn những hoa cỏ, 1 tiếng la hét vang lên

"ai trong các người đã đánh cháu ta"

Nghe tiếng la, cả đám quay lại nhìn, nhìn thấy 1 ông già tầm 60 tuổi, tóc hơi điểm bạc, đôi mắt dữ dằn nhìn về đám Hạo Thiên. Luru Dạ bước ra, giọng nói cất lên

"Oh chẳng phải tam trưởng lão Luru Cảnh đây sao, chẳng hay hôm nay rảnh rồi ngài tới đây làm gì"

"Oh, đây chẳng phải là đại thiếu gia sao. Chào cậu, hôm nay ta ở đây là để đòi lại công bằng cho cháu ta, 1 trong những tên nhóc phía sau cậu đã đánh gãy tay cháu tôi. Tôi phải bắt chúng trả giá" Luru Cảnh chuyển giọng từ nhẹ nhàng sang giận dữ

"Đánh người? Chúng ta đánh ai, sao chúng ta không biết nhỉ? Này, các cậu có biết gì không?" Luru Dạ tỏ vẻ không biết, ngây thơ quay sang hỏi

"Đương nhiên là không rồi, chúng ta đi chơi suốt, có đánh ai bao giờ đâu nhỉ, chúng ta hiền như vậy, tốt như vậy, đâu có đánh ai bao giờ" Trần Thống Trung hòa theo, vẻ ngây thơ trong sáng hiện rõ trên mặt nhưng sau đó lại là vẻ dè dặt

"Đấy, Tam trưởng lão đã nghe rồi đấy, chúng ta đâu có đánh ai bao giờ" Luru Dạ quay sang Luru Cảnh và nói

"Các người.... Ta có người làm chứng, xem các người có thể chối không?" Luru Cảnh nói, sau lưng lập tức xuất hiện thêm 4 người to con và 1 tên eo lả tóc vàng cam

"Chúng tôi có thể làm chứng, chính là con nhỏ phía sau tên nhóc tóc xanh đỏ đã đánh thiếu gia ạ" 1 tên đô con chỉ về phía Băng Liên đang đứng kế bên Hạo Thiên

"Con nhóc đó, nó dám đánh cháu ta ra nông nổi này sao, lão toét" Luru Cảnh giận dữ mắng

"Rồi bây giờ sao, ông muốn đánh người. Mà tên cháu ông đáng bị đánh, hẳn dám có những hành động biến thái với Băng Liên nên đáng bị như vậy, chúng ta chưa giết tên đó là hên rồi" Luru Vân lạnh lùng nói

"Người.... Lật mặt nhanh quá nhỉ, lúc nãy còn chối phăng, bây giờ lại nhận là có đánh" Luru Cảnh chỉ tay về phía Luru Dạ

"Chính cô ta, chính cô ta đã đánh con, ông phải xử cô ta cho con" Luru Bách chỉ tay về phía Băng Liên hét lên

"Được, cháu đừng lo, ta sẽ đòi lại công bằng cho cháu" Luru Cảnh nói

Hạo Thiên lúc này tiến về phía Luru Dạ, đặt tay lên vai cậu ấy, rồi nhìn về phía Luru Cảnh, lạnh lùng nói

"Chặt mấy ngón tay đó cho ta"

"Vâng" Luru Dạ phi nhanh về phía Luru Bách, móc ra 1 con dao. Luru Bách chưa kịp làm gì thì bỗng đã không thấy Luru Dạ nữa, chỉ còn thấy 1 bóng đen đang lao về phía hắn. Luru Cảnh bắt kịp tình huống, nhanh chóng đánh về phía Luru Dạ nhưng không may cho ông ta là Luru Dạ tránh được, đá vào bụng ông ta 1 cái làm ông ta phải lùi lại mấy chục bước, tới lượt Luru Bách, Luru Dạ giơ dao lên, chém đứt mấy ngón tay lúc nãy dám chỉ về phía Hạo Thiên rồi quay lưng bỏ đi.

Luru Bách lúc này đã cảm thấy đau, hẳn này lăn lộn dưới đất rên la "aaaaa, tay ta, tay ta đau quá, cứu ta, cứu ta với..... Aaaaaaa"

Luru Cảnh nhanh chóng chạy lại chỗ Luru Bách, cầm máu cho hắn và quăng cho nhóm Hạo Thiên một ánh mắt đầy thù hận

"Sao người dám làm vậy"

"Tại sao ta không dám nhỉ, chỉ cần là mệnh lệnh của Boss đưa ra ta có thể làm tất cả, thậm chí là giết người" Luru Dạ lạnh băng nói

"Người.....Người chắc chắn đã bị tà đạo xâm nhập, tên nhóc tóc xanh đỏ chắc chắn là tay sai của quý dữ, hẳn đã gieo rắc vào đầu người những thứ xấu xa rồi. Chắc chắn là như vậy, nếu không tại sao người có thể chỉ vì 1 câu nói của hắn mà ra tay với tộc nhân mình như vậy." Luru Cảnh nói 1 cách chắc chắn như đinh đóng cột.

"Hahahaha....." nhiều tiếng cười nhanh chóng vang lên sau câu nói của Luru Cảnh, cả đám nhóm Hạo Thiên cười lăn lộn

"Boss, hẳn nói Boss là tay sai của quý dữ kia, ghê thật đấy." Trần Thống Trung vừa ôm bụng cười vừa nói

"Mà công nhận lúc Boss nổi giận hay lạnh lùng nhìn giống thật đấy" Hàn Minh Kỳ góp vui

"Đúng đấy, Boss à, sau này cười nhiều lên để không bị người ta nói như thể nữa nhé" Luru Vân đứng 1 bên mỉm cười

"Được rồi, các người mau im lặng đi" Hạo Thiên khó chịu

"Chúng ta đi thôi, mặc kệ chúng" Luru Vân nói. Rồi cả đám bỏ đi, bỏ mặc Luru Cảnh đang nhìn với ánh mắt đầy thù hận. Lại tiếp tục với chuyện tham quan, đi hết cả ngày. Buổi xế chiều, cả đám đang trên đường trở lại lều, bỗng Luru Hộ Kỳ xuất hiện. Ông ta nói

"Con thôi đi nhé, 3 lần 7 lượt đi gây chuyện suốt là sao hả. Lần trước là càn quét cả sân tập, lần này lại đánh cháu của tam trưởng lão, sao con thích gây chuyện thế, mới về có 2 ngày thôi đấy."

"Tại tên Luru Bách đó đụng đến người của chúng con" Luru Vân phản bác

"Cứ cho là như vậy, cũng không đến nỗi phải chặt đứt tay của Luru Bách như vậy" Luru Hộ Kỳ nói

"Chỉ là mấy ngón tay thôi, ai bảo hẳn dám chỉ tay về phía Boss kia chứ" Luru Dạ cãi lại

"Thôi được rồi Luru Dạ, đừng cãi với cha cậu" Hạo Thiên nói, can ngăn cuộc cãi vã

"Bây giờ tam trưởng lão bắt ta phải chặt tay con lại để bù, để đòi lại công bằng cho cháu ông ta. Nếu con không đi gây chuyện thì sự tình đâu có ra như vậy." Luru Hộ Kỳ buồn bã nói

"Nếu ông ta muốn chặt ngược lại thì kêu ông ta tới đây gặp con, đồ yếu như sên mà bây đặt ra oai" Luru Dạ mắng

"Được, còn đợi ở đây" Nói rồi, Luru Hộ Kỳ quay lưng bỏ đi

Khi Luru Hộ Kỳ đã đi khuất, Hạo Thiên mới mở miệng nói "Tôi muốn lập 1 công hội, các cậu có muốn đi với tôi không, nhưng đi rồi thì không được quay lại nhà cho tới khi công hội của ta thành danh đâu đấy"

"Muốn" không nghĩ ngợi gì, cả đám đồng thanh nói

"Vậy khi nào tới nhà của mỗi người thì hãy kiếm cơ gây chuyện để cha mẹ các cậu đuổi các cậu đi đi." Hạo Thiên nói

"Vâng" cả đám đồng thanh lời

Lúc này, Luru Hộ Kỳ cũng đã trở lại, phía sau ông ta là tam trưởng lão Luru Cảnh và 1 người đàn ông khác.

Cả 3 tiến về nhóm Hạo Thiên, Luru Hộ Kỳ tiến tới trước và nói

"Lúc này con nói gì, hãy lập lại đi. Ta sẽ không xen vào chuyện này, cả 2 bên hãy tự giải quyết"

Bên này, Hạo Thiên nói nhỏ, vừa đủ cho cả nhóm cậu nghe "Cả 2 lại ôm cha lần cuối đi, vì không biết tới khi nào mới gặp lại đấy"

"Vâng" cả 2 đồng thanh đáp

Cả 2 tiến về phía Luru Hộ Kỳ, ông ta thấy vậy, không biết con mình có ý gì mà lại làm vậy nên hỏi "Các con đang làm gì vậy"

Vẫn im lặng, tiến về phía ông, lại trước mặt, cả 2 cùng ôm ông, rồi mỉm cười nói

"Cha à, khi con không ở bên thì cha phải giữ gìn sức khỏe nhé, đừng làm việc quá sức, nhớ ăn uống đầy đủ đấy" Luru Vân và Luru Dạ đồng thanh

"Các con sao vậy chứ" Luru Hộ Kỳ nói, rồi cũng ôm 2 con của ông. Lúc này phía sau lại vang lên tiếng nói làm phá hỏng không khí cảm động lúc này

"Này này, đừng có xem chúng ta như không khí"

Luru Dạ và Luru Vân buông tay không ôm nữa, Luru Hộ Kỳ cũng vậy. Luru Hộ Kỳ quay sang "Nhị trưởng lão nói đùa rồi, làm sao chúng ta có thể quên được chứ"

"Oh, vậy này giờ ông đứng đó à. Không ngờ ông yếu đến nỗi chúng ta không nhận ra là ông ở đó đấy" Luru Dạ giật mình nói

"Ngươi..... Tên nhóc xấc xược, vì ngươi là Đại thiếu gia nên ta không giết ngươi, nếu không, ngươi chết từ hồi nào rồi" Nhị trưởng lão giận dữ nói. Ông ta là 1 người đàn ông cường tráng, cao to tầm 40 mấy tuổi.

"Luru Chấn trưởng lão quá khen rồi" Luru Dạ nói

"Ta khen ngươi khi nào" Luru Chấn giận dữ quát

"Sao đây, giờ ông đến đây làm gì. Trả thù cho con ông, Luru Bách. Hay trả thù cho ông nó Luru Cảnh. " Luru Dạ nói

"Hà có gì mà ngươi lại đánh gãy tay con ta, còn dám chặt đứt tay nó, ngươi to gan thật" Luru Chấn nói

"Vì ta thích" Luru Dạ phàn cho 1 câu chất lừ

"Vậy, giờ ta thích ta cũng sẽ giết ngươi" nói rồi Luru Chấn phóng nhanh về phía Luru Dạ. Giơ nắm đấm đánh thẳng về phía mặt cậu. Luru Dạ không né đòn, Luru Chấn đất ý "sao, sợ rồi à. Sợ đến nỗi không dám nhúc nhích luôn rồi à"

Nào ngờ, khi nắm đấm vừa sát mặt Luru Dạ thì ngừng lại, Luru Chấn kinh ngạc. Nắm đấm của hắn bị chặn lại bởi bàn tay nhỏ bé của Luru Dạ khiến tay hắn không nhúc nhích được. Luru Dạ đỡ tay trái, còn tay phải thì giơ lên đấm về phía Luru Chấn. Hắn ta nhanh chóng né mình để tránh đòn, nhưng vẫn bị xước qua, chảy máu hồng.

"Hóa cầu" lập tức, 1 quả cầu lửa xuất hiện trên tay Luru Dạ, cậu ném nó thẳng vào người Luru Chấn. Lần này hắn lại ăn may, tránh được và đá chân vào hông Luru Dạ, nhưng bị cậu dùng tay chặn lại và nắm luôn chân hắn. Bị tóm cả tay lẫn chân, không nhúc nhích được, Luru Chấn đọc "Phong nhận"

Lập tức, nhiều lưỡi chém bằng gió xuất hiện, chém về phía Luru Dạ. Cậu đành phải bỏ tay và chân của Luru Chấn ra và tránh đòn, nhưng chưa kịp để Luru Chấn phản kích tiếp thì Luru Dạ đã chạy tó và đá vào bụng hắn, hắn bay xa, hơn trăm mét thì dừng lại với 1 vết dài hiện trên mặt đất khi hắn bay qua.

Còn Lưu Cảnh thì thấy Lưu Chấn bị đánh bay đi cũng nhanh chóng phóng theo để đỡ nhưng không kịp, Lưu Chấn nằm trên đất rên rĩ. Lưu Cảnh đứng đằng xa hét lên

"Chắc chắn hẳn bị quý dữ sai khiến rồi, nếu không như vậy thì 1 đứa nhóc mới 9, 10 tuổi thì làm sao có thể mạnh tới như vậy chứ, tộc trưởng nhất định phải xử hẳn."

"Vậy người muốn làm sao đây" Lưu Hộ Kỳ nói

"Đuổi hẳn khỏi gia tộc trong 10 năm, không tiền chu cấp, không cho bất cứ thứ gì" Lưu Cảnh nói

"Cái gì? "Lưu Vân và Lưu Dạ cùng hét lên

"Sao, các người thấy nặng quá sao. Nếu thấy nặng quá thì đừng có mà đi gây chuyện. Đồ quý dữ" Lưu Cảnh nói

"Cám ơn ông rất nhiều" Lưu Vân và Lưu Dạ đồng thanh nói

"Bị đuổi ra khỏi gia tộc mà cảm ơn ta, các người được lắm" Lưu Cảnh giận dữ

"Đúng vậy, cảm ơn. Mà nói cho ông biết, quý dữ cũng không mạnh bằng chúng ta đâu" Lưu Vân nói rồi mỉm cười. Quay lưng đi, Lưu Vân và Lưu Dạ nói "Cha bảo trọng nhé, người quan tâm tới Lưu Vũ giúp chúng con, với lại hãy nghiêm khắc hơn trong gia tộc đi ạ"

Nói rồi, quay lưng tiến về phía Hạo Thiên, lúc này, Hạo Thiên đã lấy từ trong không gian hệ ra chiếc xe bay, cả đám cùng lên xe và đi. Bỏ mặc phía sau có Lưu Hộ Kỳ và Lưu Cảnh đang ngơ ngác.

Chạy ra khỏi Lưu gia, ra khỏi thủ đô Grasfa, ra khỏi cổng, nhóm cậu chợt nhớ ra là chưa có đi tìm công hội Thiên Diệp nên quay ngược trở vào. Đi vòng quanh trong thủ đô và tìm kiếm công hội trên chiếc xe bay sang trọng. Cuối cùng cũng tìm ra được công hội, công hội ở thủ đô Grasfa có vẻ như lớn hơn ở Lasga, cánh cổng gỗ lớn đang mở, phía trong là vài người đàn ông đang ngồi nói chuyện, vài người đang đứng trước bảng nhiệm vụ và khoảng 3, 4 người đang nhận nhiệm vụ. Dừng xe trước công hội, cả đám người trong hội ai cũng nhìn ra xem là ai mà lại đi chiếc xe sang trọng và mắc tiền như vậy để đến đây, nào ngờ đâu, khi chúng còn đang tưởng tượng rằng sẽ có 1 người phụ nữ sang trọng hay 1 tên công tử đẹp trai khoai to nào đó thì lại có 1 lũ nhóc xuất hiện, mở cửa xe và đi xuống xe

Cả nhóm Hạo Thiên xuống xe, đi vào trong hội và tiến tới bàn tiếp trong sự kinh ngạc của đám mạo hiểm giả. Hạo Thiên đứng trước người tiếp viên và nói

"Chào chị, em đến đây nhận nhiệm vụ ạ"

"Chào em, em có thể cho chị xem thẻ mạo hiểm giả không" cô tiếp viên nói

"Vâng, mọi người đưa thẻ đây" nói, Hạo Thiên quay sang và nói với đám nhóc

"đây" đưa thẻ cho người tiếp viên, cô ta nhận lấy và đứng xem. Đưa thẻ cho cô ta và cô ta xem, đứng chết lặng. Đám người vì tò mò hạng của cả đám mà 1 tên đứng ra nói

"sao vậy, đọc lên cho bọn này nghe với"

"1 hạng A, 7 hạng S, 8 hạng SS và...và....và....." cô ta lắp bắp

"Và cái gì, cô cứ lắp bắp mãi thế"

"2 hạng SSS" cô tiếp viên la lớn

"Nà nì" cả đám trong hội cũng la theo. 1 tên đứng dậy nói "Cô có xem lộn không vậy, bọn nhóc đó mà hạng SSS á. Chắc chắn là chúng làm giả thẻ rồi"

"Không thể giả được vì ở đây có dấu mộc của công hội mà chỉ hội trưởng công hội chính mới có" cô tiếp viên nói trong sự kinh ngạc và chắc chắn

Im lặng, 1 không gian im lặng hiện ra, tất cả đều câm nín. Hạo Thiên nói "còn nhiệm vụ không vậy"

"À, nhiệm vụ hạng SSS và SS thì không có nhưng có nhiệm vụ hạng S" cô tiếp viên nhanh chóng trả lời

"Nhiệm vụ hạng S à, tôi thì chán rồi với lại cũng kiếm được khá khá rồi nên trong các cậu ai muốn làm thì đi nhận đi" Hạo Thiên nói rồi quay mặt sang nhìn đám nhóc

"Uhm, tớ thì muốn kiếm thêm 1 chút tiền để mua quà cho cha và mẹ nên có lẽ sẽ nhận." Dạ Thiên Lãng lên tiếng đầu tiên

"Tớ cũng muốn" Hàn Minh Kỳ cũng giơ tay lên

"Tớ nữa" rồi cả đám cũng giơ tay lên

Hạo Thiên xác nhận xong, quay qua nói với người tiếp viên "chị có bao nhiêu nhiệm vụ hạng S ở đây nhận hết"

"nhận hết? Sao các em có thể làm được chứ" người tiếp viên nói

"Chị cứ lấy cho em" Hạo Thiên khẳng định

"Được, vậy các em đợi ở đây" rồi cô ta đi lên tầng trên. Cả đám ở lại bàn chuyện và cười đùa với nhau

"Này, cậu định mua gì vậy hả tiểu Lăng" Trần Thông Trung nói

"Bí mật, tới lúc đó cậu sẽ biết thôi" Dạ Thiên Lăng cười

"Thôi mà, mật bí tý đi" Hàn Minh Kỳ cũng nói

"Không, tới lúc đó các cậu sẽ biết" Dạ Thiên Lăng từ chối thẳng thừng

"Không nói thì thôi" Hàn Minh Kỳ bểu môi

Tầm 10p, cô nhân viên trở lại với sấp giấy cao, cao gần qua khỏi đầu. Đặt sấp giấy trên bàn, người nhân viên nói

"Đây là tất cả của hội, các em chắc chắn muốn nhận hết" Người nhân viên nói

"Vâng" Hạo Thiên lại khẳng định lại

"Được rồi, ở đây có tất cả 57 nhiệm vụ, các em xem rồi kí nhận nhiệm vụ" người tiếp viên nói

"Ok" Hạo Thiên nhận đồng nhiệm vụ, nhìn sơ qua và nói

"Các cậu có 2 ngày để hoàn thành, bắt đầu tính từ ngày mai. Sau 2 ngày không trở lại thì tôi cho các cậu đi "căng hải" tới nhà tiểu Minh nhé, cả tiểu Minh cũng sẽ đi "căng hải" luôn nếu về muộn." Hạo Thiên nói với khuôn mặt mỉm cười

"Nà nì, Boss à đừng ác thế chứ, tới 57 nhiệm vụ lận đây" Hàn Minh Kỳ khuôn mặt buồn bã nói

"Đúng đấy, 57 nhiệm vụ là quá nhiều với cả làm trong 2 ngày là điều không thể nên em hãy nhận ít lại đi" người nhân viên thêm vào

"3 này, Boss à, 3 ngày đi mà, cậu tính không cho chúng tớ nghỉ ngơi luôn à" Trần Thông Trung đưa 3 ngón tay ra, nói với vẻ mặt cầu khẩn

"được, nếu các cậu muốn nghỉ ngơi thì có thể nghỉ từ từ trong khi đang đi "căng hải" " Hạo Thiên mỉm cười

"Noooooooo, Boss à, 2 ngày, 2 ngày cũng được. Cậu đừng ác như vậy mà" Lưu Vân nhanh chóng nói

Rồi cả đám quơ sấp nhiệm vụ chia ra cho mỗi đội, ngay lúc định chia nhiệm vụ thì Hạo Thiên nói

"Khoan, lần này làm nhiệm vụ thì Băng Liên ở lại. Không đi làm nhiệm vụ"

"tại sao" cả đám đồng thanh nói

"Hừm, vì không thể để Băng Liên đi với đám các cậu được" Hạo Thiên suy nghĩ 1 hồi rồi nói

"Nà nì" cả đám kinh ngạc

"Chúng tớ làm gì nên tội" Trần Thông Trung nói như muốn gào thét

"Bây giờ không đi ngay thì về muộn ráng chịu đấy" Hạo Thiên mỉm cười

Rồi cả đám nhanh chóng chia nhiệm vụ ra, chia làm 5 đội, mỗi đội 11 nhiệm vụ và có 1 đội 12 nhiệm vụ. Và tất cả phải hoàn thành trong 2 ngày, chia xong thì cả đám phân tán ra, nhanh chóng đi làm nhiệm vụ.

Riêng Băng Liên thì ở lại không đi làm nhiệm vụ. Hạo Thiên nhìn Băng Liên, khuôn mặt không chút biểu cảm, rồi lại quay sang nhìn người tiếp viên

"Ồ hội có bán thức ăn và cho thuê phòng không vậy chị"

"Có, mà sẵn tiện chị tên Lê Hoa, em muốn ăn trước hay sao" Lê Hoa mỉm cười

"em tên Hạo Thiên, chị cho e thuê 2 phòng và..... " Hạo Thiên nói tới đây thì quay sang hỏi Băng Liên và tiểu Siêu "2 người ăn gì"

"Tôi ăn Ramen"

"Tôi ăn cá chiên" Băng Liên nói

"Đơn giản vậy sao" Hạo Thiên hỏi Băng Liên "Cần gì nữa không"

"Không ạ" Băng Liên trả lời

Quay sang Lệ Hoa, Hạo Thiên nói "Vậy.... "

"Chúng tôi cũng muốn ăn" 1 tiếng nói vang lên cắt ngang câu nói của Hạo Thiên, rồi bùm 1 cái, 2 con vật nhỏ xinh chibi với hình dáng rỗng màu trắng và đen bay lượn lơ quanh Hạo Thiên. Đó chính là tiểu Hắc và tiểu Bạch.

"Bình"

"Bốp"

2 đạo tiếng đánh vang lên, trên đầu của tiểu Hắc và tiểu Bạch u 1 cục to lớn.

"2 người hay quá ha, tối ngày chỉ biết ăn với ăn. Nuôi các người có ngày xạc nghiệp sớm!" Hạo Thiên nói

"Chủ nhân à, ngày chúng tôi ăn có 5 bữa, ăn ít lắm đâu có nhiều" tiểu Hắc đáng thương nói

"Đúng đấy, chúng tôi ăn ít lắm" tiểu Bạch cũng hiện vẻ đáng thương lên

"Ừ, ít lắm, bữa ăn hết 3 tấn thịt ít lắm ha" Hạo Thiên khuôn mặt hơi gật gật

"Ít lắm mà, ha tiểu Bạch" tiểu Hắc đáng thương

"Đúng vậy đúng vậy" tiểu Bạch gật đầu lia lịa

"hihihi..." 1 tiếng cười nhỏ vang lên, đó là tiếng cười của Băng Liên.

Hạo Thiên nhìn và nói "Băng Liên, muội cười cái gì"

"À, không có gì đâu ạ" Băng Liên nhanh chóng trả lời

"Cười 3 đũa ngọc" tiểu Siêu cũng cười nói

"Bình"

Lại 1 tiếng cốc đầu vang lên, lần này là tiểu Siêu bị đánh. Hạo Thiên nói "Cậu im cho tó. Chỉ ở đây làm được món gì làm hết đi ạ, đặc biệt nướng cho em 5 tấn thịt, còn lại mỗi cái một món" rồi mỉm cười nói

"Được, đây là phòng của các em, lên tầng 2 nhé. Còn thức ăn thì phiền các em đội 2 tiếng" Lệ Hoa mỉm cười, đưa chìa khóa phòng rồi quay đi

Hạo Thiên nhận chìa khóa, cùng 2 người kia tiến lên tầng 2, tới 2 căn phòng cạnh nhau, Hạo Thiên đưa cho Băng Liên 1 chìa và nói "Cậu ở phòng này đi, tôi và Hạo Thiên sẽ ở phòng kế bên"

"Vâng" nhận chìa khóa, Băng Liên mở cửa và vào phòng. Hạo Thiên với tiểu Siêu cũng vào căn phòng bên cạnh. Nhưng do ở trong phòng lâu quá cũng chán nên, cả 2 ra khỏi phòng và gõ cửa "Cốc cốc"

Băng Liên mở cửa, bước ra, hiện ra trước mắt Hạo Thiên lúc này là 1 Băng Liên vô cùng xinh đẹp, trong bộ váy màu xanh và chiếc áo khoác bên ngoài có nón tai mèo rất dễ thương. Hạo Thiên nhìn 1 chút, mặt Băng Liên đỏ lên, cô lắp bắp nói

"chủ nhân có chuyện gì vậy ạ"

"À, đi chơi đêm với ta không" Hạo Thiên nói

"Vâng" Băng Liên bước ra khỏi phòng, khóa cửa lại và cùng cả 2 đi xuống lầu. Lúc này đã tầm 6h tối, mạo hiểm giả đi làm nhiệm vụ ở đây đã về khá nhiều, khi chúng nhìn thấy nhóm Hạo Thiên đi từ tầng 2 xuống thì đương nhiên sẽ thắc mắc, tại sao lại có trẻ con ở đây. Thế là 1 tên đứng ra hỏi

"Đây mấy nhóc, mấy nhóc ở đây làm gì vậy"

"....." im lặng, cả 3 không ai nói gì, chỉ liếc nhìn 1 cái rồi không nhìn nữa. Tên đứng ra có chút tức giận, hất lại nói "mấy nhóc không có phép lịch sự à"

Lại nhìn rồi lơ đi, đi ra đến cửa thì bị chặn lại. Tên đó lại nói "bị câm hay điếc vậy"

Hạo Thiên nhìn hất, đôi mắt vô cảm cùng biểu hiện lạnh lùng, thờ ơ. Cậu tỏ ra sát khí, khiến đám xung quanh phải rùng mình, còn tên chặn cậu lại thì lùi

ra sau, ngồi phịch xuống đất. Cả 3 bước qua tên này và ra khỏi hội, lên xe và đi.

Trong hội lúc này, đám người đó đã hồi phục lại sau khi Hạo Thiên đi khỏi, nhưng có vẻ như vẫn không hồi phục lại hoàn toàn. Lúc này, Lệ Hoa từ trong ra thấy cả đám im lặng, khuôn mặt đỏ đầy mồ hôi thì nói

"Các người lại chọc cậu nhóc đó nữa đúng không"

"Cậu nhóc mà cô nói là ai vậy" tên chặn Hạo Thiên lại nói

"Là cậu nhóc tóc đỏ xanh ấy, cậu ấy là mạo hiểm giả cấp SSS của công hội chính và cậu nhóc tóc xanh đi theo cậu nhóc ấy cũng là mạo hiểm giả cấp SSS luôn" Lệ Hoa giải thích

"Cái gì? 2 tên nhóc đó là mạo hiểm giả cấp SSS sao" tên chặn Hạo Thiên lại hét lên

"Đúng vậy, nếu cậu không muốn chết sớm thì đừng chọc cậu ta với cả tôi thấy trong thẻ mạo hiểm giả của cậu ta mang họ Đường đấy, tên Đường Hạo Thiên, còn cậu nhóc đi theo là Đường Siêu. Còn 2 người nữa cũng họ Đường nhưng nhận lệnh cậu ta đi làm nhiệm vụ rồi" Lệ Hoa tuôn ra 1 tràng làm cả bọn há hốc mồm

"Cô nói chúng là người của Đường gia"

"Đúng vậy, vậy nên các cậu đừng trêu chọc mấy cậu nhóc ấy nữa, tôi có nghe nói rằng cả hội trưởng của công hội chính cũng không mạnh bằng cậu ta đấy" Lệ Hoa vừa nói vừa mỉm cười

Cả bọn trong hội lúc này thì im lặng, không nói gì cả, chúng không ngờ Hạo Thiên mới từng ấy tuổi đã dữ dội như vậy rồi, sau này lớn thì sẽ ra sao đây.

Quay lại với nhóm Hạo Thiên, cả 3 cùng lên xe, chạy trên những con đường ánh đèn rực rỡ, cả đám ghé vào 1 cửa hàng trang sức sang trọng với 3 tầng lầu. Ngừng lại trước cửa hàng, người gác cửa lại và mở cửa xe, cả 3 cùng xuống xe. Hạo Thiên ném cho người gác cửa 1 đồng linh tệ, nhận lấy đồng tiền, người gác cửa mắt sáng rực và khom người "cảm ơn ngài"

Tới trước cửa, lại có người mở cửa ra, cả 3 cùng bước vào, hiện lên trước mắt họ là vô vàn đồ trang sức sang trọng, sáng lấp lánh. Hạo Thiên nhìn Băng Liên, rồi nói "muội thích đồ trang sức gì, nhẫn, dây chuyền, bông tai hay vòng tay? "

"Tôi không cần đâu ạ, chủ nhân không cần tốn tiền vì tôi" Băng Liên lập tức trả lời

"Các em cần gì" ngay lúc này, 1 giọng nói trong trẻo vang lên, 1 người đàn ông với cơ thể cân đối, đáng người chuẩn với mái tóc màu vàng tiến lại và hỏi

"Chúng em cần mua đồ trang sức ạ" Hạo Thiên mỉm cười

"Mua cho cô bé này đúng không" người đàn ông mỉm cười

"Vâng, chúng em cần mua 1 đôi bông tai ạ, 1 chiếc vòng " Hạo Thiên mỉm cười

"Vậy các em theo anh vào trong"

Cả đám theo người tiếp viên vào sâu bên trong cửa hàng. Đi đến 1 khu phía trên có treo tấm biển "Lắc tay". Vào trong, nhiều đôi bông tai được trưng bày 1 cách tinh tế, đẹp mắt và sáng lấp lánh. Cả 3 cùng đi 1 vòng xem, vừa đi người tiếp viên vừa giới thiệu về nguồn gốc mỗi vòng tay. Hạo Thiên nhìn 1 vòng nhưng không có cái nào vừa ý, đến cái cuối cùng, là 1 vòng tay có màu bạc, trên có đính những cánh hoa nhỏ và 1 viên kim cương nhỏ cho mỗi nụ hoa, vòng tay được làm 1 cách tinh tế, sắc sảo nhưng lại giản dị vô cùng. Hạo Thiên chỉ vào chiếc vòng và nói "em lấy nó"

"Được, không ngờ mắt nhìn đồ của em tốt như vậy, trong tất cả đồ ở đây chiếc vòng này là đẹp nhất và được làm 1 cách rất tinh xảo, nhưng không hiểu tại sao khách tới mua lại nói nó quá quê mùa và đơn giản quá mức" người tiếp viên nam thờ dãi

"Vâng, đơn sơ mới hợp với vẻ đẹp giản dị của Băng Liên chứ" Hạo Thiên mỉm cười

"Được rồi, anh lấy nó cho em"

"Được" người tiếp viên mở tủ kính, lấy khăn tay trắng sạch lấy đôi khuyên tai ra 1 cách cẩn trọng và nâng niu. "em cần gì nữa không"

"Ừm, ở chỗ anh có bán nguyên liệu làm đồ trang sức không" Hạo Thiên nói

"Đương nhiên là có, vậy bây giờ lên tầng 2 thôi" người tiếp viên nói

Rồi cả 3 cùng lên tầng 2, ở đây có vẻ vắng, không đông đúc như ở dưới. Ở đây có rất nhiều loại đá với những màu sắc khác nhau, có cả vàng và kim cương. Hạo Thiên đi lòng vòng xung quanh, lấy những khối đá mà cậu cần, 5 khối đá màu đỏ, 5 màu xanh biển, 5 màu tím, 2 màu đen. Tất cả đều có dạng giống như thủy tinh mang nhiều màu sắc khác nhau nhưng lại cứng hơn sắt. Cuối cùng, Hạo Thiên lấy thêm 5 khối sắt, 3 khối vàng, 1 khối kim cương tất cả đều được Hạo Thiên mua. Băng Liên thắc mắc hỏi "sao chủ nhân mua nhiều thế, mà cái này để làm gì thế ạ"

Hạo Thiên khẽ ngón trỏ lên miệng, máy nhảy 1 cái rồi nói "Bí mật"

Tất cả cùng đi đến nơi thanh toán, người tiếp viên nam nói "chiếc lắc tay là 3 vạn linh tệ, 17 khối đá là 2 vạn linh tệ, 5 khối sắt là 1 vạn linh tệ, 3 khối vàng là 2 vạn linh tệ, và cuối cùng là 1 khối kim cương giá 2 vạn linh tệ. Tổng cộng của em là 10 vạn linh tệ."

"Vâng" Hạo Thiên nói, rồi lấy ra 1 chiếc nhẫn đưa cho người tiếp viên, người tiếp viên nhận lấy và đưa vào máy. Sau khoản 2p, người tiếp viên trả lại chiếc nhẫn, chiếc nhẫn này là nhẫn trữ vật, có vẻ 10 vạn linh tệ trong đây đã bị chiếc máy đó rút hết. Hạo Thiên nói "bỏ tất cả đồ vào trong chiếc nhẫn này đi ạ, còn chiếc vòng thì đưa em"

Hạo Thiên nhận lấy chiếc vòng và đưa bàn tay về phía Băng Liên "đưa tay muội đây"

Băng Liên rút rề, từ từ đưa tay về phía Hạo Thiên, Hạo Thiên nắm lấy cánh tay, đeo từ từ chiếc vòng vào tay Băng Liên. Khi Băng Liên đeo chiếc vòng vào thì nhìn như Băng Liên càng thêm tỏa sáng, nhìn càng đẹp hơn nữa. Hạo Thiên lại nhận lấy chiếc nhẫn trữ vật và rời khỏi cửa hàng.

Ra khỏi cửa hàng, lên xe và trở về hội, bước vào hội. Cả đám trong hội khi thấy Hạo Thiên thì im lặng, không ai nói gì, Hạo Thiên cũng chẳng thèm để tâm đến làm gì, cậu tiến lại chỗ Lệ Hoa và nói "đồ ăn xong chưa ạ"

"Tất cả đã xong, chỉ còn chờ các em thôi" Lệ Hoa mỉm cười

"Yeahhhhh, có đồ ăn rồi" lại 1 tiếng nói vang lên, tiểu Hắc và tiểu Bạch xuất hiện

"Haizz, 2 các người, nghe tới ăn thì lúc nào cũng mau cả đây" Hạo Thiên thờ dãi

Rồi cả đám đi tới bàn, ngồi xuống và đồ ăn được dọn lên. Cả đám ăn ngấu ngiến, nhất là tiểu Bạch và tiểu Hắc thấy có quá trời đồ ăn thì ăn 1 cách không thương tiếc. Ăn chưa được 1 tiếng thì cả núi đồ ăn đã bị càn quét xong, chỉ còn lại 1 đồng xương cao. Hơn 7 phần 10 đồ ăn là do tiểu Bạch và tiểu Hắc chén sạch, ăn xong thì chúng lại biến mất, chui vòng hệ không gian ngủ nữa rồi.

Ăn xong, cả đám lên phòng, ai về phòng nấy. Trong phòng của Hạo Thiên lúc này, không có bất cứ ai trong phòng cả. Còn trong hệ không gian, Hạo Thiên và tiểu Siêu đang nằm ườn ra trên sofa. Tiểu Siêu hỏi "cậu chủ mua mấy thứ đó chi vậy" rồi chỉ tay về đồng đá Hạo Thiên mua lúc này.

"À, để chế tạo khuyên tai ấy mà" Hạo Thiên nói

"tiền của cậu chủ còn nhiều vậy"

"chúng ta còn khoản 60 vạn linh tệ nữa. Mà cậu hỏi chi vậy" Hạo Thiên nói

"để cho biết thôi" tiểu Siêu trả lời

"hày, tôi nhớ không lầm thì trong phòng rèn của thầy mà chúng ta tạo ra có đầy đủ đồ dùng rèn đúng không." Hạo Thiên nói

"Đúng vậy, cậu tính vào đó rèn à" tiểu Siêu nói

"Đúng, tớ sẽ tạo cho mỗi người 1 chiếc khuyên tai ấy mà. Vậy tớ vào đó đây, nếu bên ngoài có ai kiếm thì cậu nói tôi bận rồi nhé" Hạo Thiên nói rồi đi mất.

Tiểu Siêu thì nằm ngoài ghế sofa đọc sách, thi thoảng có Lệ Hoa lên kiểm, tiểu Siêu phải ra nói chuyện rồi quay ngược trở vào. Suốt cả buổi tối trong không gian hệ, bên ngoài là 1 buổi tối nhưng bên trong lại là mây trắng trôi qua. Tiếng keng keng của búa chạm vào đá, của những viên đá vang lên, tiểu Siêu tuy nằm ngoài sofa nhưng lại nghe được, mặc dù cách rất xa rồi nhưng vẫn có tiếng vọng tới.

Rồi, sáng tới bên ngoài thì bên trong đã trôi qua gần năm. Lúc này, tiếng keng keng đã không còn nữa, mà thay vào đó là 1 tiếng kẹ kẹ vang lên rồi dứt. Hạo Thiên đi ra khỏi phòng rèn với trên tay là 28 chiếc hộp. Cậu chạy về phía tiểu Siêu với khuôn mặt háo hức và đôi môi mỉm cười nói

"Tớ làm xong rồi này"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Biểu tượng của nhóm

Hạo Thiên mở cửa, chạy ra khỏi phòng rèn. Trên tay là 28 hộp nhỏ có màu sắc giống nhau, nhưng trên hộp lại khắc tên của mỗi người khác nhau. Khuôn mặt Hạo Thiên hớn hơ, hào hứng chạy về phía tiểu Siêu đang ngồi

"Tớ làm xong rồi này" Hạo Thiên hét lớn.

"Cậu chủ làm cái gì thế" tiểu Siêu hỏi

Hạo Thiên chạy lại, đặt những chiếc hộp xuống bàn, lấy 1 cái hộp và trên đây có khắc chữ "tiểu Siêu". Cầm lấy chiếc hộp, Hạo Thiên mở ra và đưa cho tiểu Siêu xem. Tiểu Siêu mỉm cười

"1 chiếc bông tai à, thật đẹp làm sao"

Trong hộp là 1 chiếc bông tai màu đỏ, hình bông hoa nhỏ xú 5 cánh, nụ hoa đính viên kim cương nhỏ và cánh hoa màu đỏ. Viên cánh hoa bằng vàng. Bông hoa sáng lấp lánh như vì sao thu nhỏ. Hạo Thiên mỉm cười

"Đây là huy hiệu của nhóm ta, cậu đưa tai đây tớ bấm cho"

Hạo Thiên tiến về phía tiểu Siêu, dùng đồ bấm lỗ tai đưa vào tai trái của tiểu Siêu, rồi bấm "cách".

Tiếng đồ bấm lỗ tai vang lên, mũi kim đâm vào tai tiểu Siêu rồi rút ra, máu rỉ ra từ chỗ đó, Hạo Thiên nhanh chóng dùng hồi phục lên chỗ bị thương và ngăn vớ máu ngừng chảy. Hạo Thiên lấy bông tai, đeo vào cho tiểu Siêu, bông tai đeo vào lỗ tai, nổi bật lên hình 1 bông hoa 5 cánh nhỏ xú. Đơn giản mà đẹp đến vô cùng. Tương tự với Hạo Thiên, tiểu Siêu cũng bấm lỗ tai cho Hạo Thiên, rồi đeo lên giúp cậu. Bông tai của 2 người màu đỏ, rất đẹp trông như màu máu tươi.

Hạo Thiên mỉm cười nhìn tiểu Siêu nói

"Cậu thấy sao, tớ làm nghề rèn cũng không tệ ấy chứ."

"Mới làm lần đầu mà đã như vậy thì chắc đã đạt tới trình độ lão luyện rồi, món đồ đơn sơ nhưng lại được làm 1 cách chi tiết và tỉ mỉ, những đường cong của cánh hoa được làm 1 cách rất tự nhiên và đẹp mắt" tiểu Siêu đưa ra nhận xét.

"Cảm ơn lời nhận xét nhé" Hạo Thiên nói "chúng ta ra thôi, tớ cần phải vệ sinh cá nhân"

"Được" tiểu Siêu trả lời. Cả 2 cùng trở ra, vệ sinh cá nhân, Hạo Thiên mặc cho mình 1 bộ đồ màu trắng quần đen, giày boots cao, tóc cột cao gọn gàng. Rồi Hạo Thiên với tiểu Siêu ra khỏi phòng, đứng trước cửa phòng Băng Liên, gõ cửa

"Cốc cốc"

Băng Liên nhanh chóng ra mở cửa, thấy Hạo Thiên và tiểu Siêu thì nhanh chóng cúi chào

"Chào 2 người"

"Chào" cả 2 nói

"Cậu có bấm lỗ tai không vậy" Hạo Thiên hỏi

"tôi không có bấm ạ" Băng Liên nói

"Vậy đưa tai đây, tôi bấm cho" Hạo Thiên đưa tay ra

"Ế, chi vậy ạ" Băng Liên nói

"Cứ đưa tai đây" Hạo Thiên nói

"Vâng" Băng Liên nói, cùng lúc đưa tai ra, Hạo Thiên đưa tay nắm lấy tai của Băng Liên, đưa đồ bấm vào và "cách" "cách", 2 tiếng cách vang lên, cả 2 lỗ đều đã được bấm. Đồng thời tiếng rên vì đau của Băng Liên cũng vang lên "Ahhhh ahh~....."

Hạo Thiên nhanh chóng dùng hồi phục, ngăn máu chảy ra. Rồi lấy ra 1 chiếc hộp, cầm trên tay 1 đôi bông tai màu xanh biển, cũng là hình bông hoa nhỏ 5 cánh, nụ hoa đính kim cương, viên cánh hoa bằng vàng, nhưng cánh hoa lại màu xanh biển. Đeo lên tai của Băng Liên, nhìn cô bé lại càng đẹp hơn với đôi bông tai lấp lánh. Xong xuôi, Hạo Thiên đưa cho cô bé 1 chiếc gương và bảo

"Nhìn thử đi"

Băng Liên cầm lấy chiếc gương, nhìn bông tai 1 cách say đắm. Rồi thốt lên

"đẹp quá ạ, do người làm ạ"

"Đúng vậy, sau này nó sẽ là biểu tượng phân chia giai cấp đấy" Hạo Thiên mỉm cười

"Ngươi ăn sáng chưa, chúng ta cùng đi ăn" Hạo Thiên nói

"Chưa ạ" Băng Liên trả lời, rồi cả 3 cùng đi xuống lầu. Khi thấy 3 người xuống, Lê Hoa nói "chào buổi sáng, các em muốn ăn gì không"

"Lấy cho chúng em 3 phần ăn ạ" Hạo Thiên nói, rồi cả 3 ngồi vào bàn. Hạo Thiên lúc này đang thu hút sự chú ý của đám trong hội, nhất là đôi bông tai của cả 3, hôm qua còn không thấy, nay lại thấy 1 bông tai. Bông tai này nhìn qua đơn giản, nhưng vật liệu làm nó thì lại vô cùng mắc, nhìn vào là thấy mê rồi.

Đồ ăn được dọn lên, cả 3 cùng ăn. Tring lúc đang ăn thì cả 3 thấy 1 nhóm người đi vào, dẫn đầu là 1 người phụ nữ với phía sau pà 1 đám đàn ông. Lúc này trong hội cũng lao xao cả lên, nhiều tiếng bàn tán

"Cô ta về rồi kìa"

"Nghe nói cô ta là mọ hiểm giả cấp S đấy"

"Tôi còn nghe nói cô ta do dụ dỗ hội phó mà được lên cấp S đấy"

"Chắc chứ, nếu là như vậy thì sao xứng đáng làm mọ hiểm giả cấp S"

"Cô ta là nữ ma đầu đấy, đừng nhìn cô ta như vậy tưởng mới 20 mấy, thực ra đã gần 40 rồi đấy"

"Cái gì"

.....

Nhiều tiếng bàn tán xôn xao vang lên, đa số toàn lời chỉ trích, chế bai nói xấu người phụ nữ mới vào. Nhìn cô ta cũng đẹp, ngực thì to như 2 quả núi vậy, tướng thon thả, đáng người chuẩn, mái tóc màu vàng óng xòa ra trông chiếc áo vậy dài ngang đùi. Nhìn như 1 con bitch đúng chuẩn. Hạo Thiên nhìn và nhận xét.

Cô ta đi tới bàn tiểu viên, đặt vật phẩm trong nhiệm vụ trên bàn và nói gì đó, tuy nhỏ nhưng Hạo Thiên vẫn nghe được

"Tôi trả nhiệm vụ"

"Vâng, đây là phần thưởng của cô"

"Cảm ơn, tôi muốn nhận thêm nhiệm vụ cấp S nữa"

"Xin lỗi, nhưng hiện tại nhiệm vụ cấp S, SS và SSS trong hội đã không còn cái nào hết"

"Cái gì, mới 3 ngày trước nhiệm vụ còn đầy bằng sao lại hết nhanh thế" cô Bitch tức giận quát Lệ Hoa

"À, nhóm của cậu nhóc ngồi đằng ấy đã nhận và đi làm hết rồi" Lệ Hoa chỉ về phía Hạo Thiên đang ngồi ăn

Cô Bitch cũng nhìn theo và đi về phía Hạo Thiên. Tiến lại, cô ta đứng đối diện với Hạo Thiên và nói

"nhóc con, hi mũi chưa sạch mà bày đặt đi làm mọ hiểm giả ư, làm 1 đưa bé ngoan và đưa nhiệm vụ đây" cô Bitch mới gặp mà đã đe dọa

"....." im lặng, không ai trả lời

Lúc này nhiều lời bàn tán lại vang lên

"Cô ta chết chắc rồi, hahaha"

"Không ngờ cô ta muốn chết sớm như vậy"

"Tôi nghiệp, sớm đầu thai nha con Bitch"

"Cô ta muốn chết à"

.....

Nhiều lời bàn tán vang lên, cô Bitch cũng nghe được nhưng không rõ lắm vì sao chúng nói cô ta sắp chết, cô ta giận dữ quát

"Câm miệng"

Tất cả im lặng và tiếp tục quan sát 1 vở hài kịch sắp xảy ra. Cô Bitch quay sang Hạo Thiên với gương mặt bức bối

"Nhóc con muốn chết à, còn không mau giao nhiệm vụ ra"

Hạo Thiên không thèm để tâm tới, tiếp tục ăn, cả 2 người kia cũng vậy. Lần này cô Bitch có vẻ đã thực sự giận dữ

"Tụi bây, giết tên nhóc đó cho ta"

"Vâng" cả đám đồng thanh nói, xông về phía Hạo Thiên. Hạo Thiên vẫn ngồi im bất động không làm gì cả, lúc này, khi mà đám này sắp đi tới thì Băng Liên quay người lại nhưng chưa kịp ra tay thì đã nghe tiếng "xoẹt, xoẹt...." nhiều tiếng liên tiếp vang lên và 2 bóng người xuất hiện. Theo sau đó là thêm 1 đám nữa xuất hiện. Băng Liên thốt lên

"A, chào mừng trở về"

"Chúng tôi về rồi đây" rồi cả đám đồng thanh nói. Đám người xuất hiện là đám nhóc nhóm Hạo Thiên chứ đâu, chúng đi làm nhiệm vụ về rồi, bây giờ cũng đã gần trưa. Chúng đạt kỉ lục mới rồi, làm 11, 12 nhiệm vụ trong 1 ngày, chiều hôm qua và gần trưa hôm nay.

2 bóng người xuất hiện trước là Minh Thi và Ninh Dịch. Họ xuất hiện và chém bay đầu những tên đang lao về phía Hạo Thiên. Hạo Thiên mỉm cười

"Chào mừng các người trở về"

"Chúng tôi về rồi đây"

"aaaaa, mệt quá" Hàn Minh Kỳ la lên

"Mệt chết chúng ta rồi" Trần Thống Trung cũng than thở

Còn cô Bitch lúc này thì run sợ, cô ta nói

"Quái vật,...quái vật. Tất cả các người là quái vật"

"Gì vậy, cô Bitch này là ai vậy Boss" Luru Dạ nói

"Nhìn cô ta cũng đẹp đấy chứ" Trần Thống Trung góp vui

"Thôi đi" Hạo Thiên nói

"Đám nhóc này, chúng là quái vật sao" cô Bitch la lớn

"Đúng vậy, chúng tôi là quái vật ngoài hành tinh đấy, khôn hồn thì rút đi nếu không muốn bị ăn thịt" Hàn Minh Kỳ làm khuôn mặt dữ tợn nói

"Aaaaaaa....." cô Bitch la lên

"Gì vậy trời" Mộc Lâm nói

"Ai là hét um sùm vậy" 1 tiếng nói vang lên, làm cả khu im lặng. Còn cô Bitch khi nghe thấy giọng nói này thì mặt vui mừng.

Rồi 1 người đàn ông xuất hiện trong 1 bộ đồ màu đen, đang từ trên lầu đi xuống. Xuống tới nơi, ông ta thấy cô Bitch thì nhanh chóng tiến lại nói

"Em đi làm nhiệm vụ về rồi đấy à, sao lúc này la dữ vậy"

"Mấy tên nhóc con này, anh phải xử chúng cho em" cô Bitch chỉ tay về phía nhóm Hạo Thiên

Nhóm Hạo Thiên lúc này thì đang bàn chuyện. Hạo Thiên nói

"Sao các cậu tả tôi dữ vậy, trông như ăn mày ấy"

"Boss còn nói vậy nữa, có biết chúng tôi khổ sở lắm không chứ." Luru Văn than

"Đúng đấy" Hàn Minh Kỳ nói

"sao, kể ta nghe có chuyện gì" Hạo Thiên không hiểu nói

"Chuyện là vậy, khi chúng tôi tách ra làm nhiệm vụ, làm xong hẹn gặp nhau ở bìa rừng, nào ngờ khi chúng tôi gặp nhau thì xuất hiện 1 đàn quái, vì chúng là quái thuộc loài thô vô hại nên chúng tôi không đánh, đành chạy. Trên đường chạy thì bị vướng cây cối tùm lùm, lâu lâu còn bị sụp hố nữa, bây giờ mới thấm như vậy nè." Trần Thống Trung than vãn

"Hahaha, sao các người không gọi pet ra dọa chúng, chi dọa chúng sợ chúng sẽ đi thôi. Không phải pet là để chúng cho có đâu nhé" Hạo Thiên cười nói

"A.....Vậy mà quên mất" cả đám đồng thanh nói

"Thôi, các người tắm đi, nhìn dơ quá đấy." Hạo Thiên nói "chị Lệ Hoa, chuẩn bị cho chúng phòng tắm đi ạ"

"Được" Lệ Hoa trả lời, rồi cả đám đi theo Lệ Hoa vào trong chỉ còn lại 3 người Hạo Thiên, tiểu Siêu và Băng Liên.

"Này,... Các nhóc bơ ta hơi bị lâu đấy" tên đàn ông nói

"Ông là ai" Băng Liên nói

"Ta là hội phó ở đây, sao mấy nhóc này lại có thể ở trong hội vậy hả " giới thiệu về mình, ông ta quay sang hỏi đám trong hội

1 tên trả lời "mấy nhóc đó cũng là mạo hiểm giả đấy ạ"

"Oh, là mạo hiểm giả sao, ranh con mà bày đặt làm người lớn" hội phó nói

"Oh, Ranh con sao? Vậy hội phó đây tìm

đám ranh con này có chuyện gì?"Hạo Thiên nói

" có phải chính các nguoi đã làm La nhi khóc không?" hội phó nói

"chúng ta đã làm gì, ai có thể làm chứng rằng chúng tôi làm cô ta khóc." Hạo Thiên nói

"Ai ở đây có thể làm chứng" hội phó nói lớn.

"....." cả 1 không gian im lặng không ai nói gì, đâu có ngu mà đi chống đối mạo hiểm giả cấp SSS chứ.

"Đấy, hội phó thấy không. Đây phải ta làm cô ta khóc, tự cô ta khóc thôi" Hạo Thiên đùa cợt

"Không đúng, chúng là quái vật, chúng đã giết tất cả thuộc hạ của em rồi" cô Bitch lên giọng phản đối

Đúng là trên sàn nhà giờ đang có rất nhiều thi thể mình 1 nơi đầu 1 nẻo, nhưng ai làm chứng đây. Hạo Thiên lại hỏi

"Ai có thể pàm chứng cho ông rằng chúng tôi đã giết họ" Hạo Thiên nói

"Ai có thể làm chứng, ai chịu làm chứng, ta thưởng cho 100 tinh tệ" hội phó nói

"....." lại 1 bầu không khí im lặng đến đáng sợ. Không ai đứng ra làm chứng cả.

"Làm chứng cái gì" lại 1 giọng nói vang lên. 1 ông già tầm 6, 7 chục tuổi xuất hiện. Từ trên lầu bước xuống

"Chào ngài, chúng tôi đang phân xử vụ giết người ở đây ạ" hội phó cuối người, có vẻ đây là hội trưởng của chi nhánh này.

"Sao, ai giết họ" Hội trưởng nhìn đám ở đây thì giận dữ nói. Rồi quay sang nhìn đám Hạo Thiên, ông ta nhìn Hạo Thiên với tiểu Siêu 1 cách chăm chú. Rồi tiến lại gần hơn. Ông ta lắp bắp nói

"Mắt 2 màu, tóc đỏ xanh, khuôn mặt điển trai, tầm 9, 10 tuổi. Là... Là... Là mạo hiểm giả cấp SSS trẻ tuổi nhất. Đi cùng với 1 tên nhóc tóc xanh biển cũng là mạo hiểm giả cùng cấp và 1 đám thuộc hạ thiên tài"

"ngài nói gì thế hội trưởng" hội phó nói

"Cậu ấy là mạo hiểm giả cấp SSS của công hội chính đấy" hội trưởng thốt lên

"Cái gì, ngài không nhầm đi, tên nhóc con này sao có thể là mạo hiểm giả cấp SSS" hội phó la lên

" chắc chắn là cậu ấy, có phải tên cậu là Đường Hạo Thiên không" hội trưởng nhìn Hạo Thiên và nói

"Đúng vậy, có vấn đề gì" Hạo Thiên thản nhiên nói

"Vậy là đúng rồi, thật vinh dự khi cậu đến đây" hội trưởng cười nói

"không có gì, không cần hội trưởng phải bận ta đến" Hạo Thiên nói

"Được rồi, ta còn nhiều việc phải làm. Cậu cứ nhận nhiệm vụ cậu muốn" hội trưởng nói rồi quay lưng bỏ đi

"Hội trưởng còn vụ án ở đây" hội phó kêu lại

"cậu ấy là mạo hiểm giả cấp SSS, cậu ấy cần chi phải giết lũ sâu bọ yếu hơn mình, chi trừ khi bọn chúng gây chuyện trước, chúng chết là đáng" hội trưởng nói rồi quay lưng bỏ đi

"Thôi, em tự giải quyết đi" hội phó nói, rồi cũng bỏ đi, bỏ cô Bitch lại 1 mình

"Ồ ơ..." cô Bitch đưa tay muốn nín kéo. Cô ta quay sang nhóm Hạo Thiên nói "hứ, các nguoi đội đó, thù này nhất định sẽ trả" rồi quay lưng bỏ đi

Khi cô ta đi khỏi, Hạo Thiên nói "xử cô ta" nói nhỏ với tiểu Siêu. Tiểu Siêu đứng dậy, rời khỏi. Lúc này lũ nhóc cũng tắm rửa xong xuôi, trở ra cùng nhau. Hạo Thiên nói

"Lại trả nhiệm vụ đi rồi tôi thưởng cho các cậu"

"Vâng" cả đám nói rồi cùng nhau đi trả nhiệm vụ và nhận phần thưởng cho mình. Xong thì trở ra, Trần Thống Trung nói

"Boss, cho ăn trước đi rồi thưởng"

"Được" Hạo Thiên mỉm cười nói "mỗi món lấy 5 phần nha chi"

"Ok, phiền em đợi 1 chút" Lê Hoa mỉm cười đi vào trong.

Lúc này, Hạo Thiên mỉm cười nói "sao, làm nhiệm vụ vui không"

"Vui chết liền á Boss" Trần Thống Trung la lên

"Sao lại không vui"

"Chẳng phải lúc nãy kể Boss nghe rồi sao" Trần Thống Trung nói

"Còn cái vui nữa là các người đã tiến bộ hơn đấy thôi" Hạo Thiên nói. Lúc này đồ ăn đã dọn lên, cả bọn ngấu nghiến ăn như thể đã chết đói lâu lắm rồi vậy.

Ăn xong, cả đám lại quây quần bên nhóc, mỗi đứa gọi 1 ly nước uống. Hàn Minh Kỳ chợt nhớ ra gì đó, quay sang hỏi Hạo Thiên "Boss, cậu nói thưởng bọn tớ gì vậy"

"Tôi về rồi đây" Hàn Minh Kỳ vừa dứt câu hỏi thì tiểu Siêu trở vào. Hạo Thiên nhìn tiểu Siêu mỉm cười "sao rồi, gọn sạch không"

"Tất cả đều theo ý cậu" tiểu Siêu trả lời rồi ngồi xuống ghế. Hạo Thiên quay sang đám nhóc rồi mỉm cười "về việc phần thưởng thì, các người có bấm lỗ tai bao giờ chưa, nếu chưa thì lần lượt đưa cho tiểu Siêu với Băng Liên bấm đi, bấm lỗ tai trái ấy"

"Chi vậy Boss" Trần Thống Trung thắc mắc

"Đương nhiên là đeo bông tai rồi, vậy cũng hỏi" cả đám nhóc đồng thanh nói

Rồi lần lượt, bấm lỗ tai trái của nhau, còn vết máu rỉ ra thì Hạo Thiên dùng kỹ năng hồi phục để ngăn lại. Hạo Thiên nói "được rồi, bây giờ xếp theo từng nhóm, lần lượt lại gần đây ta đeo giúp cho"

Thế rồi cả đám nghe lời, xếp theo thành từng nhóm, nhóm đầu là nhóm Hàn Minh Kỳ. Hạo Thiên lấy ra 1 đồng hồ, theo từng người thì lấy cái tên tương ứng và đeo vào cho đám nhóc. Rồi từng nhóm từng nhóm lên, Hạo Thiên đeo vào cho từng đứa 1. Xong, chúng lấy gương chiêm ngưỡng bông tai mà Boss tặng. Nhóm Hạo Thiên là đôi bông tai màu tím, nhóm Dạ Thiên Lăng là màu xanh biển giống với Băng Liên, nhóm Lâm Phi là màu đen sáng lấp lánh. Tất cả đều cùng 1 kiểu mẫu với nhau, được làm 1 cách đơn giản là bông hoa 5 cánh nhưng vật liệu làm ra toàn là đồ hiếm và mắc tiền. Lâm Phi thấy mỗi nhóm mỗi màu khác nhau thì thắc mắc hỏi

"sao mỗi chiếc bông tai là mỗi màu khác nhau vậy chủ nhân"

"Ta mừng vì các người đã thức giấc. Mỗi nhóm là mỗi màu khác nhau vì nó cũng được dùng để phân chia thứ tự sau này, màu đỏ là nhất, tím là nhị, xanh biển là tam, sau đó là đen. Các người bình thường có thể nói chuyện bình thường với nhau nhưng khi có chuyện nguy cấp xảy ra thì mệnh lệnh của người đứng trên là tuyệt đối. Một khi các người đã đeo nó vào thì các người là người của ta, đừng vào người của ta chỉ có 1 con đường duy nhất "CHẾT" "

Hạo Thiên nói, rồi hần sâu vào tâm trí mỗi người

"Đã rõ" tất cả đồng thanh nói

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Cứu người

Truyền cho bọn nhóc nghe về những điều luật, Hạo Thiên mỉm cười nói "Được rồi, từ nay các người phải luôn đeo nó, không được gỡ ra, gỡ ra đồng nghĩa với việc phản bội lại ta cũng có nghĩa là các người sẽ.... "

"Khoan, chúng tôi biết rồi Boss. Chắc chắn sẽ không như vậy" Mộc Lâm ngắt lời của Hạo Thiên

"Biết là tốt" Hạo Thiên nhắc ly nước lên và uống

"Mà mấy chiếc khuyên tai này đâu ra vậy Boss. Nhìn nó thì đơn giản thôi nhưng đẹp vô cùng" Dạ Thiên Lãng hỏi

"Của ta làm đấy" Hạo Thiên nói

"Cái gì? Boss còn biết cả nghề rèn sao" Dạ Hoa kinh ngạc nói

"Sao vậy, ta biết nghề rèn thì có gì sai sao" Hạo Thiên hỏi

"À không có gì, vì nghề rèn rất khó học, phải học từ 3 đến 5 năm mới thành chuyên nghiệp được. Mà Boss bây giờ mới bao tuổi mà đã có thể làm rèn rồi, không kinh ngạc sao được đấy" Hàn Minh Kỳ tuân 1 trần lý thuyết

"Oh vậy sao. Thế thì liên quan gì ta" Hạo Thiên làm bộ mặt như mình không hiểu gì cả

"Boss quá đỉnh luôn rồi" cả đám la lên

"Im" Hạo Thiên nói, cả đám im bất

"Giờ chúng ta lên đường, lần này tới nhà Hàn Minh Kỳ đúng không" Hạo Thiên nói

"Vâng ạ" Hàn Minh Kỳ mỉm cười "Phía Bắc thẳng tiến, đến thủ đô Kuste thôi nào"

"Được" Hạo Thiên mỉm cười "Chị, tính tiền cho em"

Lệ Hoa chạy lên với trên tay là 1 quyển sổ nhỏ, cô mỉm cười thân thiện " tổng tiền ăn và trọ của em 2700 tinh tệ"

Hạo Thiên lấy ra 1 chiếc túi da và đưa cho Lệ Hoa nở 1 nụ cười "tất cả đây ạ, cảm ơn đã chiếu cố trong thời gian qua"

Đán trong quán nghe tới 2700 tinh tệ thì trở mặt, bọn nhóc mới chỉ ở có 2 ngày mà tiền ăn nhiên vậy sao, không thể tin được. Chúng đúng là con nhà giàu mà

"Không có gì"

Cả đám rời khỏi hội, lên xe và bắt đầu chạy r khỏi thủ đô Grasfa, chạy qua những con đường mòn, qua những cánh đồng lúa, những hàng cây xanh để đến với thủ đô Kuste. Thủ đô có sự náo nhiệt về đêm, trên những con đường đầy ánh đèn rực rỡ, thủ đô có những khu vui chơi nhiều nhất.

Men theo những con đường, qua những cánh rừng, chúng chạy tới tới những chưa tóu được thủ đô, đành phải xuống xe và bắt động vật nấu ăn vậy. Chúng ăn một cách hả hê, no nê rồi lại trèo lên xe ngủ phì phò tới sáng. Rồi sáng tới, lại bắt đầu chạy tới thủ đô Kuste, chạy tới trưa tầm 8, 9h thì cuối cùng cũng thấy được cái cổng thành. Cổng thành lớn, cũng có rất nhiều người xếp hàng để vào thủ đô. Nhóm cậu đương nhiên cũng phải xếp hàng rồi, tới nhóm cậu, có vẻ lần này dễ dàng hơn. Lũ lính nhận ra được Hàn Minh Kỳ nên đã cho vào mà không cần thủ tục gì dài dòng rắc rối. Vào thủ đô, ập đến trước mặt chúng là sự ồn ào náo nhiệt, sự náo nhiệt còn hơn cả ở Grasfa. Hàn Minh Kỳ dắt cả đám đi khắp nơi, ăn chơi đủ thứ. Có vẻ như nhóm cậu là nam châm hút rắc rối, nên lần này rắc rối lại đến. 1 đám người gồm có 1 nữ và 2 nam đang đứng chắn ngang trước mặt cả đám. Cô gái nói

"Oh, đây chẳng phải Hàn thiếu gia sao, sao cậu lại ở đây. Sao không ở nhà bám theo tên hầu đó nữa"

"Oh, đây chẳng phải là con Bitch của Hàn Nhược đây sao. Sao không đi theo hán mà ở đây" Hàn Minh Kỳ bật lại 1 câu làm cô ta đỏ cả mặt

"Ngươi....đồ cái tên phé vật" Cô ta tức giận

"Thôi, thôi. Lý nhi cãi với tên phé thái này làm gì chứ" tên đứng kế bên nói

"Đúng đấy, Lý nhi hơi đầu mà cãi với rác" lại thêm 1 tên nữa

"Hahahaha....." đột nhiên tiếng cười vang lên, cả đám nhóc cười lăn lộn

"Hahaha, tiểu Kỳ, hán nói cậu là phé thái kia" Trần Thông Trung cười lớn

"Thế thì sao cậu không cho chúng biết phé thái mạnh như thế nào" Hạo Thiên từ đằng sau đi tới

Chứng kiến vẻ đẹp tuyệt mỹ của Hạo Thiên, cô gái tên Lý nhi đỏ mặt nói "chào cậu, tôi.... Tôi là Lý Nhi, rất vui được gặp cậu"

Hạo Thiên nhìn cô ta, tỏ vẻ khinh bỉ, rồi cười nhạt ném cho cô ta 1 câu "Sâu bọ nào đây, cô mang rác bên mình sao, hôi chết đi được"

Rồi quay sang nói với Hàn Minh Kỳ "xử chúng đi rồi giải thích lý do chúng gọi cậu như vậy"

"Muốn xử bọn ta, các ngươi đủ trình không?" 1 tên nói

"Aaaaaa, giết chúng đi, chúng dám nói em là rác rưởi" lúc này cô Bitch la lên

"Được, ta sẽ giết chúng cho muội"

Cả 2 tên cùng xông lên, tấn công về phía Hàn Minh Kỳ. Minh Kỳ nhanh chóng tránh được, đập cho mỗi tên 1 cú té sấp mặt. Rồi quay sang cô Bitch, nắm đầu cô ả và quăng đi. Xong xuôi, cậu quay lại chỗ mọi người, lúc này, Lưu Dạ nói "ui, cậu mạnh tay thế"

"tớ chưa giết là may rồi" Hàn Minh Kỳ trả lời

Rồi cả đám bỏ đi, bỏ lại 3 tên đang nằm sấp mặt trên đất. Vừa đi, Hàn Minh Kỳ vừa kể

"Chuyện là vậy, lúc tôi còn nhỏ mới 3 tuổi, tôi không có sức mạnh như lúc tôi gặp các cậu. Lúc lên 4, tôi bắt đầu cảm nhận được sức mạnh của mình nhưng nó quá yếu và tôi bị lũ lúc này bắt nạt cùng với tên Hàn Nhược là cháu trai của Đại trưởng lão. Hắn thường xuyên đánh đập tôi, khi lên gần 5 tuổi thì sức mạnh bộc phát, tôi tính tìm bọn chúng tính sổ nhưng chúng đã đi học ở học viện rồi. Bây giờ trả thù được đúng là đã mà"

"Sao lúc chúng đánh cậu không nói với cha cậu?" Trần Thống Trung hỏi

"Ông ta à, vì lúc bé thấy tôi quá yếu đã định bỏ tôi rồi ấy chứ, nhưng khi lên 5 thì sức mạnh bộc phát nên ông ta liền cho tôi đi học ở học viện Hoàng Long đấy" Hàn Minh Kỳ nói với về giận dữ

"Muốn lấy cậu làm con cờ để đem lại cho ông ta vinh quang à?" Hạo Thiên nói

"Đúng vậy" Hàn Minh Kỳ trả lời

"Thế sao cậu còn muốn về đây?" Dạ Thiên Lăng hỏi

"à, vì ở đây có 1 khu ổ chuột, ở đấy có những người bạn tôi hay chơi lúc bé nên giờ muốn về đây chơi với họ" Hàn Minh Kỳ nói với vẻ mặt hạnh phúc

"Còn mẹ cậu đâu?" Hạo Thiên hỏi

"Mẹ tớ à, mẹ tôi là vợ lẽ đấy, là vợ thứ 2 của cha tôi. Bà ta suốt ngày đánh tôi mỗi khi cha tôi không đến với bà ta. Những điều đó thì tôi không trách bà ấy được, nhưng hiện tại tôi căm thù bà ta, hận bà ta đến tận xương tủy." Hàn Minh Kỳ nói tới đây thì khuôn mặt băng giá, tức giận

"tại sao chứ?" Dạ Hoa hỏi

"Cậu có thể không nói" Hạo Thiên nói

"Không sao, tớ sẽ kể. Bà ta vì cha tôi, vì 1 câu nói của ông ta mà bà ta đem bán em tôi, đưa em gái của tôi. Nó mới có 2 tuổi. Ông ta nói nó quá ốm yếu, để lại chỉ tồn com nuôi, nói nó không đủ mạnh để có thể sống trong gia tộc này. Đáng lẽ mẹ tôi, 1 người mẹ phải bảo vệ con mình nhưng không, bà ta cũng đồng ý với ông ta, đem bán em tôi để lấy tiền bỏ vào cờ bạc của bà ta. Tôi hận ông ta, tôi hận cả người phụ nữ đã lấy mất đứa em gái của tôi, rồi tôi sẽ giết chúng, giết tất cả" Hàn Minh Kỳ hằn giọng, không để mình phải quá tức giận, ném con dao lại trong lòng

"Không ngờ lại có cha mẹ như vậy, trong gia tộc, địa vị cậu thế nào?" tiểu Siêu lúc này cũng mở miệng nói

"tớ là con trai của nhị trưởng lão" Hàn Minh Kỳ lau 1 vệt nước mắt. Lúc này, lại có tiếng khóc vang lên "hức hức, huhu. Không ngờ tiểu Minh nhà ta lại có số phận bất hạnh như vậy. Tội nghiệp cậu ấy quá" Cả đám khóc khi nghe câu chuyện của Hàn Minh Kỳ

"Này, sao lại khóc rồi, tôi không khóc sao các cậu lại khóc chứ?" Hàn Minh Kỳ nói

"Cậu cũng khóc rồi đấy thôi, cậu mới lau nước mắt rồi" Trần Thống Trung lau nước mắt nói

"Thôi được rồi, các cậu có muốn Hàn Minh Kỳ trả thù không?" Hạo Thiên nói

"Tất nhiên là muốn rồi ạ" cả đám đồng thanh

"Vậy thì hãy mạnh lên đi, mạnh tới khi nào không ai có thể gây trở ngại cho chúng ta được nữa. Tới lúc đó, chúng ta sẽ cùng nhau trả thù cho tiểu Minh" Hạo Thiên nói

"Ting" bỗng nhiên trong đầu Hạo Thiên vang lên 1 tiếng động. "Nhiệm vụ phát động: giúp Hàn Minh Kỳ trả thù, phần thưởng: 500 tinh tệ, 5 lọ exp lv 5" tiếng động lại vang lên, đó là tiếng vang của máy móc, lại giao nhiệm vụ cho Hạo Thiên nữa.

"Vâng" Cả đám nói lớn đáp lại lời nói của Hạo Thiên

Còn Minh Kỳ, cậu xúc động đến nỗi khóc lần nữa. Hạo Thiên vỗ vai Minh Kỳ, mỉm cười nói "Trước mắt, chúng ta đi thăm các bạn của cậu đã, rồi cùng nhau đi kiếm em cậu, rồi mới trả thù"

"Vâng"

"Mà em cậu bao nhiêu tuổi rồi" Trần Thống Trung hỏi

"Em ấy năm nay chắc cũng 5 tuổi rồi, khi tôi đi học viện thì chúng bày mưu bán em ấy" Hàn Minh Kỳ nói

"Cậu đừng buồn nữa, rồi chúng ta sẽ cho chúng biết tay" Trần Thống Trung vỗ vai Minh Kỳ rồi nói

Hàn Minh Kỳ lau nước mắt, ánh mắt trở lại bình thường, vui vẻ nói "Nào, chúng t đi kiếm bạn của tôi đi"

"Trước khi đi kiếm cái gì ăn đỡ đã, với lại tớ cũng cần mua ít đồ cho họ" Hàn Minh Kỳ mỉm cười

Cả đám cùng ghé vào các cửa hàng, mua đồ ăn, mua quần áo cho các mùa, đồ dùng cá nhân,... Mua rất nhiều, tất cả đều được cho vào nhẵn trữ vật. Rồi Minh Kỳ dắt cả đám đến khu ổ chuột, quẹo qua những cửa hẻm giữa các tòa nhà, Hàn Minh Kỳ dắt cả đám đi quanh co tứ phía, cuối cùng cũng đến nơi.

Khu ổ chuột sập xệ, những ngôi nhà thấp bé, ngôi nhà lá, nhà bỏ hoang, tất cả đều ở đây. Nơi đây không giống như không khí náo nhiệt ngoài kia, mà buồn tẻ, ảm đạm đến phát sợ. Hàn Minh Kỳ đứng đầu ngõ la lớn

"Mọi người, con về rồi đây"

Lúc này, từ trong những ngôi nhà hoang bước ra những người già và trẻ con, những đứa nhóc mới 3, 4 tuổi. Ăn mặc rách rưới, dơ bẩn. Quần áo rách tả toí, ốm yếu gầy mòn. Những người bước ra thấy là Hàn Minh Kỳ thì khuôn mặt mỉm cười, một người già nói

"Là cháu à, lâu lắm mới gặp lại cháu đấy"

"Cháu chào ông, mọi người đâu hết rồi, sao chỉ còn bấy nhiêu thôi ạ" Hàn Minh Kỳ nói

"Mọi người....mọi người.... " ông lão buồn hiu, lắp bắp nói

"Mọi người sao ạ" Hàn Minh Kỳ gắng hỏi

"Mọi người bị Lý gia bắt hết rồi, còn đám nhóc chơi với con thì mới hôm trước bị đại thiếu gia của Hàn gia bắt rồi. Nghe bảo hấn cần người làm thí nghiệm cho kĩ năng mới nên mới bắt người" 1 người đàn ông lên tiếng

"Cái gì" Hàn Minh Kỳ hét lớn

"Khi nào vậy ạ" Hàn Minh Kỳ hỏi

"2 hôm trước rồi"

Hàn Minh Kỳ khuôn mặt lúc này đã đỏ bừng, sự phẫn nộ đã lên cao. Hạo Thiên đứng kế bên lấy tay đặt lên vai Minh Kỳ nói

"tiểu Minh, bình tĩnh lại. Cậu như vậy là sẽ làm hư tất cả kế hoạch. Cậu phải bình tĩnh lại."

Hàn Minh Kỳ hạ lửa giận, khuôn mặt bớt đỏ. Thở ra hít vào một cách đều hơn, Hạo Thiên tiếp tục hỏi

"khi ở nhà cậu có thể hiện ra sức mạnh của mình không"

"Không, tôi giấu nó đi, giả vờ như mình chẳng có tiến bộ gì nhiều" Hàn Minh Kỳ nói

"Tốt, vậy thì bây giờ chúng ta tới Hàn gia gặp tên đại thiếu gia gì đó đi. Cho hấn biết thế nào là mạnh" Hạo Thiên cười nham hiểm

"Đúng" cả đám nói

"Lần này tớ sẽ dẫn đầu, còn việc đánh người thì của tiểu Minh" Hạo Thiên nói

Rồi cả đám rời khỏi khu ổ chuột, đi 1 mạch đến Hàn gia. Đúng là các gia tộc lớn có khác, lúc nào cũng to cao rộng rãi. Hạo Thiên dẫn đầu, đứng trước cổng. 2 tên lính gác thấy vậy thì tiến lại hỏi

"Mấy tên nhóc này, tới đây làm gì. Không biết đây là Hàn gia sao" 1 tên lính gác hỏi

"Vào báo với gia chủ, có Đại thiếu gia của Đường gia đến gặp" Hạo Thiên lạnh lùng nói

"Ngươi lấy gì chứng minh đây" 1 tên lính gác sang vào

Hạo Thiên lấy trong mình ra 1 tấm lệnh vài màu đỏ, phía trên có khắc chữ Đường. 2 tên lính gác thấy vậy thì gật đầu nhau, 1 tên chạy đi tên còn lại thì mở cổng, hấn nói

"Được rồi, tạm tin người. Tên kia sẽ vào báo với gia chủ"

Mở cửa cho đám Hạo Thiên vào, cả đám vào trong, ngồi trong 1 phòng tiếp khách. Hạo Thiên ngồi trên ghế, chân bắt chéo, trên tay là cuốn sách. Tầm 10p, phía xa có người chạy tới, 1 người đàn ông khoảng 4, 5 chục tuổi, hơi béo 1 tý. Ông ta nhanh chóng tiến vào phòng tiếp khách và nhìn thấy đám Hạo Thiên. Hạo Thiên ngồi trên ghế, không đứng dậy, mặc cho ông ta nhìn cậu. Ông ta nói

"Chẳng hay hôm nay Đường thiếu gia đến đây làm gì"

"Ta đến gặp con trai ông" Hạo Thiên nói

"Cậu muốn gặp nó, nhưng có vẻ như cậu mới đến đây hôm nay thôi" Hàn tộc trưởng nói

"Đúng vậy, nhưng những người mà con trai ông bắt lại quen ta" Hạo Thiên nói

"Cậu nói nó bắt ai" Hàn tộc trưởng nói

"là người của khu ổ chuột, tên đó dám bắt người về luyện kỹ năng à" Hạo Thiên lạnh lùng

"Cậu nói quá rồi, sao mà con tôi dám làm vậy chứ" Hàn tộc trưởng tỏ ra không biết gì.

"Oh, chối phăng luôn à" Hạo Thiên nói. Rồi quay sang tiểu Siêu, Ninh Dịch và Minh Thi nói "Các cậu đi tìm cho tôi"

"Vâng" cả 3 đáp lại rồi nhanh chóng phóng đi mất

"Đường thiếu gia đây là có hơi vô lễ rồi, đây là Hàn gia, không phải Đường gia của cậu. Sao cậu nói hành động là có thể hành động như thế được" Hàn tộc trưởng nhăn mặt

"Sao cũng được, nếu ông không làm gì thì sao phải ngăn ta tìm" Hạo Thiên nói

Rồi lại im lặng, 1 hồi im lặng kéo dài hơn 30p. Lúc này, Hàn Minh Kỳ chịu hết nổi, đứng ra nói "Boss, lâu quá rồi. Để tớ tự đi kiểm luôn cho"

"Đây chẳng phải là Minh Kỳ con của nhị trưởng lão sao. Sao cháu lại ở đây" Hàn tộc trưởng lúc này mới nhận ra Minh Kỳ, bất ngờ nói

"Ai là cháu ông, ông khôn hồn thì mau báo con ông thả người đi" Hàn Minh Kỳ lạnh lùng nói

"Hỗn xược, người hôm nay dám nói ta như vậy. Đúng là không được dạy dỗ, ta nhất định sẽ nói với cha người" Hàn tộc trưởng la lớn

"Cha ta. Ta có cha à" Hàn Minh Kỳ lạnh lùng nói

"Không nhận cha à? Người đúng là tên nhóc xác láo" Hàn tộc trưởng mắng

"Thế thì sao" Hàn Minh Kỳ nói

"Xoạt, xoạt, xoạt" cả 3 người người tiểu Siêu đã trở lại, Hạo Thiên nói "Thế nào? "

"Đã tìm thấy ạ" Tiểu Siêu nói

"Tốt, chúng ta đi" Hạo Thiên đứng dậy, quay lưng bỏ đi. Cả đám đi theo sự chỉ dẫn của tiểu Siêu, đi tới trước 1 nơi đề bảng là sân tập, bên ngoài nghe rõ được tiếng rên la, xin tha mạng, tiếng nổ ầm ầm từ trong phát ra. Đứng trước cửa, Hạo Thiên giơ tay lên, nắm nhẹ 1 cái, cánh cửa bay cái ầm vào trong.

Thấy 1 tên đang cầm roi và 1 đám nhóc con tầm 10, 11 tuổi đang bị đánh. Bước vào, đứng đối diện với tên cầm roi, hất la lớn

"Các người là ai, ngang nhiên xông vào đây. Có biết đây là Hàn gia không hả."

"Đây là Hàn gia sao, ta tưởng đây là nơi bắt người đánh đập chứ" Hạo Thiên kinh bị

"Tên nhóc con to gan, người dám ăn nói như vậy với Đại thiếu gia của Hàn gia. Hôm nay người chết chắc" Tên cầm roi nóng giận, quát roi về phía Hạo Thiên. Lúc này, Hàn Minh Kỳ xông lên phía trước, giận dữ la lớn

"Hàn Kiến Huy, người to gan"

"Oh ho, đây chẳng phải phế vật Hàn Minh Kỳ sao. Về đây làm gì" Hàn Kiến Huy khinh bỉ nhìn Minh Kỳ

"Thả người mau" Hàn Minh Kỳ nói, khuôn mặt giận dữ la lớn

"Minh Kỳ, sao em lại về đây. Em đi đi, không cần lo cho chúng ra" trong đám nhóc 1 tên nói

"Vỹ Hi, ta không đi. Hôm nay ta không giết hán cũng đánh cho hán tàn phế" Hàn Minh Kỳ la lên. Người tên Vỹ Hi là 1 tên con trai, nhìn trong đám thì có vẻ lớn nhất bọn, tầm 13, 14 tuổi. Khuôn mặt cũng hơi đẹp trai, có đều hơi ốm tỹ.

"Muốn giết ta, đánh ta tàn phế? Ngươi làm ta mắc cười đấy. Một phế vật như ngươi thì làm được gì? " Hàn Kiến Huy làm bộ mặt che cười, nhìn về phía Hàn Minh Kỳ.

"phế vật? Nếu so giữa ngươi với cha ngươi thì có thể nói ngươi là thiên tài, còn nếu so cả gia tộc này với Minh Kỳ thì.....tất cả chỉ là rác" Hạo Thiên vô cảm nói

"Lại 1 tên nhóc muốn chết" Hàn Kiến Huy cười khinh bỉ

"Chết? Hôm nay ngươi chết chắc" Hàn Minh Kỳ la lên, xông về phía Hàn Kiến Huy. Tốc độ nhanh 1 cách bất ngờ, Hàn Kiến Huy trở tay không kịp, rồi "ầm" 1 cái, khói bụi bay tùm lum

Nhưng không nghe tiếng rên la mà nắm đấm của Minh Kỳ lại bị chặn lại. Là Hàn tộc trưởng, ông ta tới kịp thời và chặn được cú đấm của Minh Kỳ, chứ nếu không thì Hàn Kiến Huy đã nổ đầu. Hàn tộc trưởng giận dữ hét lên

"Tên nhóc xấc xược, dám động tay với con ta. Có phải muốn chết rồi không"

"Ông sẽ chết trước đấy" Hàn Minh Kỳ nói 1 cách lạnh lùng, giờ chân lên đá. 1 cú móc ngay đầu của Hàn tộc trưởng, tốc độ quá nhanh, ông ta đỡ không được thế là "ầm" 1 tiếng. Văng ra xa.

"Cha" Hàn Kiến Huy la lớn "tên phế vật này, hôm nay ta nhất định sẽ gi... Ặc" Hàn Kiến Huy bị Minh Kỳ lao nhanh tới, nắm ngay cổ hán và giờ lên cao.

"Hôm nay ngươi chắc chắn sẽ chết" Hàn Minh Kỳ nói, giờ tay lên. Bao quanh tay của Minh Kỳ là 1 ngọn lửa đỏ cháy rực rỡ. Cậu đấm vào bụng, mặt của Hàn Kiến Huy 1 cách tàn nhẫn. Hán rên la xin tha mạng mà nào có được. Hàn Minh Kỳ vẫn cứ tiếp tục, tới khi hán không còn có thể rên được nữa, cậu thả hán rớt xuống, giờ chân lên đạp xuống đầu hán, rồi lại đá mạnh vào hông khiến hán bay xa như cha hán. Hàn Minh Kỳ còn chưa dừng lại, khi Hàn Kiến Huy văng xa đụng vào vách tường, cậu gọi ra những cây thương nhọn bằng đất, phóng về phía Hàn Kiến Huy. Tất cả đổ sụp xuống mặc kệ hán còn sống hay chết.

"Well, hơi bị nhẹ rồi" Trần Thống Trung nói

"Đúng vậy, tôi nhẹ tay thôi, không hán chết thì phiền lắm" Hàn Minh Kỳ nói

"Minh Kỳ, có phải Minh Kỳ không?" lúc này, 1 tiếng nói vang lên

"Vỹ Hi, cậu không sao chứ, có bị thương nặng không" Hàn Minh Kỳ quay qua, khuôn mặt lo lắng hiện lên

"Hàn Minh Kỳ, cậu mạnh vậy từ khi nào. Mới 2 năm thôi mà cậu mạnh như vậy à" Vỹ Hi thắc nói

"Tất cả là nhờ Boss đấy ạ, cậu ấy mạnh lắm" Hàn Minh Kỳ mỉm cười "để tôi nhờ Boss chữa cho các cậu"

"Boss, cậu giúp tớ được không" Hàn Minh Kỳ la lớn

"Được, cậu gom tất cả lại 1 chỗ đi" Hạo Thiên nói

Rồi Hàn Minh Kỳ gom tất cả lại, cho họ ngồi quanh nhau. Hạo Thiên bắt đầu kích hoạt kỹ năng, vòng sáng hiện lên, bao vây xung quanh tất cả. Sau 1 hồi, các vết thương do roi quất, kĩ năng phóng trúng làm bỏng hay các vết trầy tất cả đều được hồi phục. Cả đám kinh ngạc, Vỹ Hi cúi đầu

"Cảm ơn cậu đã giúp chúng tôi"

"Không có gì" Hạo Thiên mỉm cười

"Được rồi, trở về khu ổ chuột thôi" Hàn Minh Kỳ nói, rồi cả đám bỏ đi, bỏ mặc 2 cha con Hàn gia. Do khu luyện tập cách xa khu ở của các thành viên trong gia tộc nên không ai có thể nghe được mà chạy tới. Vì vậy mà nhóm Hàn Minh Kỳ thân nhiên rời đi mà không gặp thêm phiền phức nào.

Cả bọn rời khỏi Hàn gia, đi về phía khu ổ chuột. Băng qua những con đường, quẹo qua những cửa hẻm, cuối cùng cũng tới nơi. Hàn Minh Kỳ dắt Vỹ Hi vào nhà của anh ta còn nẩy đũa nhóc khác thì ai về nhà nấy để nghỉ ngơi. Trong nhà của Vỹ Hi, 1 nơi sập xệ và rách nát, Hàn Minh Kỳ đặt Vỹ Hi nằm trên giường, Hạo Thiên đứng 1 bên hỏi

"Bây giờ tới lượt Lý gia, tiểu Minh, cậu muốn lên đường ngay lập tức hay để đến ngày mai"

"Ngay bây giờ đi" Hàn Minh Kỳ nói, 1 biểu cảm lạnh lùng xuất hiện. Vỹ Hi thấy mặt của Minh Kỳ cũng ớn lạnh, cậu ta nói

"Không được, nếu đi các cậu sẽ gặp nguy hiểm mất."

"Không cần lo, nếu có nguy hiểm thì đã có Boss, nếu sợ nữa thì đã có tiểu Hắc và tiểu Quang rồi" Hàn Minh Kỳ mỉm cười chắc chắn

"Tin tôi vậy luôn à" Hạo Thiên hỏi

"Không tin Boss tin ai giờ, từ trước đến nay tôi chỉ biết có mình Boss là yêu nghiệt vậy thôi đó" Hàn Minh Kỳ nói

"Vậy luôn" Hạo Thiên nói

"Bây giờ chúng ta đi cứu mọi người thôi, chúng ta tới Lý gia cứu mọi người về" Hàn Minh Kỳ nói, con tức giận lên cao

"Ok, cậu dẫn đường đi" Hạo Thiên cười

"Không được, Lý gia là thế lực đứng thứ 2 ở đây đây, các cậu không được đi" Vũ Hi níu kéo

"Không cần lo, cậu ở đây đợi đi" Hàn Minh Kỳ cười "À, Boss chúng ta mua đầu, lấy ra đưa cho cậu ấy đi"

Hạo Thiên lấy ra 1 đồng lớn đồ dùng, đồ ăn, quần áo,.... Có đầy đủ tất cả. Hàn Minh Kỳ cầm lấy, mỉm cười đưa cho Vũ Hi "cậu lấy cái này phát cho mọi người với nhé, có đầy đủ cả đấy"

Rồi quay lưng bỏ đi cùng cả bọn, bỏ mặc Vũ Hi ngồi trong căn nhà nhỏ. Hàn Minh Kỳ dẫn đầu, ra khỏi khu ổ chuột, cả bọn phải đi tận hơn 2 tiếng, luôn lách qua các cửa hẻm, băng qua những con phố lớn, đi tận 2 tiếng cuối cùng cũng tới nơi. Lý gia, không rộng như của Hàn gia, nếu Hàn gia 4 phần thì Lý gia là 3 phần, coi có vẻ như cũng là 1 gia tộc có tiếng tăm ở Kuste. Hàn Minh Kỳ dắt cả đám tới nơi, đám lính gác thấy đám nhóc cpn đứng trước cổng, còn chưa kịp làm gì thì Minh Kỳ đã giơ chân lên đạp bay cánh cổng lớn. Tiếng "ầm" vang lên, cánh cửa cắm xuống đất, khói bụi bay mù mịt.

Cả đám bước vào trong, đi vào phía trong của Lý gia, nhìn xung quanh thì bỗng nhiên có tiếng la lớn

"Kẻ nào to gan làm loạn ở Lý gia ta"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Xoay ngược tình thế

"Kẻ nào to gan làm loạn ở Lý gia ta"

1 đạo thanh âm vang lên, chấn động cả 1 khu. Cả đám nhìn về phía phát ra tiếng la, bắt gặp 1 người đàn ông tầm 4, 5 chục tuổi, mái tóc hơi điểm bạc. Ông ta giận dữ tiến về phía nhóm Hạo Thiên, nhìn nhóm cậu với ánh mắt đầy thù hận

"Các ngươi là ai? Ngang nhiên dám làm loạn ở Lý gia"

"Chúng ta là ai không quan trọng, quan trọng là các ngươi dám bắt người của ta, mau giao người ra đây" Hàn Minh Kỳ nhìn ông ta giận dữ nói

"Đây chẳng phải là phế vật Hàn gia, Hàn Minh Kỳ sao, ngang nhiên dám đến đây làm loạn" người đàn ông nói. Nhưng vừa dứt câu, Minh Kỳ lao nhanh lại, đạp cho ông ta 1 phát văng xa. Cả đám lại tiếp tục đi vào bên trong, lúc này, bên trong vang lên nhiều tiếng kêu thảm thiết. Hàn Minh Kỳ nhận ra ngay và nhanh chóng lao vào trong, cả nhóm cũng lao theo.

Vào trong, thấy 1 cảnh tàn khốc. 1 cô gái và 1 đám người tầm 2, 3 mươi tuổi đang đứng chụm lại và trên người có nhiều vết thương, còn cô gái thì đang cảm roi, xung quanh là những tên vệ sinh to con. Cô gái với khuôn mặt xinh đẹp, khoác cho mình 1 bộ váy lộng lẫy, cô ta là lớn

"Đám người thấp hèn này, ta đã có công đi đến tận nơi ghóm giết ấy bắt các ngươi về đây, mà bây giờ không biết đền phục vụ lại cho Lý gia ta à"

Rồi cô ta quát roi xuống đất kêu "chát, chát". Rồi lại quát roi về phía đám người, nhưng may thay, Hàn Minh Kỳ lao ra và bắt lấy cây roi. Hàn Minh Kỳ hét lên

"Con Bitch khốn nạn này, hôm nay ta không giết ngươi ta không phải là Hàn Minh Kỳ"

Rồi Hàn Minh Kỳ lao nhanh về phía cô ta, nắm lấy cổ cô ta khi bọn vệ sĩ còn chưa kịp phản ứng, tới khi chúng kịp phản ứng thì đã bị nhóm Hạo Thiên lao vào, chặn lại và đánh bay đi không nhúc nhích.

Hàn Minh Kỳ nắm lấy cổ cô Bitch, siết chặt lại, cô ta rên lên "Cái tên phế vật này, ngươi mau thả ta ra nếu không muốn chết"

càng nói, Hàn Minh Kỳ càng siết chặt hơn, tới khi mặt cô ta lộn trở thành màu trắng ngắt và miệng sì bọt mép. Hàn Minh Kỳ thả tay, cô Bitch rớt xuống đất, chưa dừng lại, Hàn Minh Kỳ đạp liên tiếp vào bụng cô ta còn thả 1 đám lửa thù chấy khuôn mặt xinh đẹp của cô ta, cô ta la lên 1 cách thảm thiết nhưng Minh Kỳ vẫn không dừng lại, vẫn tiếp tục cho đến khi tiếng la kết thúc và đá mạnh vào bụng khiến cô ta văng xa đụng sập vách tường.

Hàn Minh Kỳ lấy lại bình tĩnh, quay về phía đám người đầy vết thương, mỉm cười như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cậu nói

"Cô chú không sao chứ, nào đứng dậy thôi"

"Minh Kỳ, là cháu sao. Cháu mạnh vậy khi nào" 1 người đàn ông hỏi

"Cháu rất là mạnh, nên mọi người không cần lo, nào chúng ta đứng dậy thôi, mọi người đứng chung với nhau đi" Hàn Minh Kỳ nói, rồi lừa mọi người vào cùng 1 chỗ

Hạo Thiên tiến tới, thực hiện kỹ năng chữa thương của mắt lên đám người, ngay 5p sau, các vết thương được hồi phục, lành miệng và không thấy nữa. Cả đám người kinh ngạc nhìn về phía Hạo Thiên, 1 người kinh ngạc nói

"Cháu, cháu làm sao mà hay thế"

"Chỉ là 1 kỹ năng nhỏ thôi ạ" Hạo Thiên mỉm cười đáp

"Aaaaaaa....." 1 tiếng hét lớn vang lên, 1 người đàn ông xuất hiện với khuôn mặt đầy giận dữ và thù hận, ông ta đang lao nhanh về phía cô Bitch bị Minh Kỳ đánh lúc nãy, đỡ cô ta dậy, khuôn mặt cô Bitch bị biến dị, bị bồng toàn khuôn mặt, mất đi vẻ xinh đẹp lúc đầu, người đàn ông sau khi đỡ cô ta dậy thì toàn thân run rẩy, không phải run vì sợ mà run vì tức giận, ông ta bế cô Bitch dậy, hét lớn

"Hôm nay, tất cả các ngươi sẽ chết"

"Điếc tai quá" Hạo Thiên nói, nhẹ nhàng nhưng đủ mạnh để ngắt đi lời la hét của người đàn ông

"Ta cho ông 1 cơ hội, nếu không muốn chết thì tránh đường" Hạo Thiên nói

"Nực cười, ở trong gia tộc của ta mà dám xúc phạm như vậy, còn dám đánh con gái của ta, hôm nay 1 là các ngươi chết 2 là ta chết, không thì không được đi đâu cả" người đàn ông hét lớn, rồi lao về phía Hạo Thiên

Tiểu Siêu định bay lên chặn lại nhưng Hạo Thiên giơ tay ra, ngăn tiểu Siêu lại. Còn cậu thì tiến về phía trước, giơ 1 ngón tay ra. Nắm đấm của người đàn ông nhanh chóng tiến lại gần Hạo Thiên, nhưng ngón tay cậu giơ lên, chặn đòn đánh lại 1 cách nhẹ nhàng. Ông ta tránh ra, hô to "Lôi kích". Hàng ngàn mũi tên bằng sét lao về phía Hạo Thiên, cậu đứng tại chỗ, dậm chân xuống đất, phóng mình lên cao và tránh các đòn tấn công 1 cách điêu luyện, như đang nhảy múa chứ không phải là đánh nhau.

Né tất cả các đòn sét, Hạo Thiên phóng ra kỹ năng "Phong nhận" chém về phía người đàn ông 1 cách nhanh đến chóng mặt, ông ta cũng phi mình né tránh nhưng hơn phân nửa mũi chém đã trúng ông ta, rớt xuống đất, ông ta ôm người la lên 1 cách đau đớn. Ông ta nói

"Rốt cuộc các ngươi là ai, nhìn qua cũng chỉ mới 9, 10 tuổi. Làm sao có thể mạnh như vậy được chứ. Ta không tin"

"Ha, đánh không lại thì nói không tin, thật đáng mặt gia chủ Lý gia mà." Hàn Minh Kỳ cười kinh thường

"Ngươi.....Ngươi chẳng phải là Hàn Minh Kỳ của Hàn gia sao. Sao ngươi lại ở đây, phản rồi đúng không" người đàn ông nói

"Oh, ta làm việc cho ông khi nào mà nói ta phản, ta chỉ trung thành với Boss, làm việc vì Boss. Chứ đâu có làm gì cho các ngươi mà phản. Với lại từ nay trở đi, ta chỉ là Minh Kỳ thôi. Ta với Hàn gia không can hệ gì cả" Minh Kỳ từ nghiêm túc chuyển sang lạnh lùng 1 cách tàn nhẫn

"Bỏ Hàn gia sao? Vậy thì ta cũng không cần khách khí làm gì, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết" rồi ông ta lại lao lên, Hạo Thiên chặn lại, đá mạnh vào bụng ông ta, văng ra xa đụng sập vách tường. Chưa dừng lại, Hạo Thiên dùng kỹ năng "âm long" về phía ông ta. Ngay lập tức, 1 quả cầu đen xuất hiện, uốn lượn quanh quả cầu là 1 con rồng cũng màu đen. Rồi ném quả cầu về phía ông ta trong khi ông ta đang lom khom ngồi dậy, quả cầu chạm vào người ông ta thì ông ta la lên, hàng loạt mũi kim nhỏ phóng ra xuyên tạc qua người ông ta 1 cách đau đớn.

Các mũi kim phóng ra, đâm qua người ông ta, máu rỉ ra từ các vết thương và ông ta la lên, tiếng la thất thanh. Có vẻ tiếng la quá to nên mọi người ở Lý gia đã nghe được và chạy đến. Tuyệt chiêu kết thúc cũng là lúc ông ta ngừng thở, không còn thở nữa. Bỗng, có 5 bóng người xuất hiện từ trên cao, còn lại thì vây xung quanh nhóm Hạo Thiên.

1 bóng hình già nua đi ra phía trước, đỡ người đã bị Hạo Thiên giết dậy, xem mạch và khẳng định rằng ông ta đã chết. Ông lão già nua nhìn về phía Hạo Thiên, ánh mắt giận dữ nói

"Hà có gì mà các ngươi đến Lý gia làm loạn"

"Vi con gái ông ta bắt người của ta" Minh Kỳ nói

"Chỉ là bắt người thôi, nói 1 tiếng bàn bạc với nhau thì chúng ta sẽ thả người, các ngươi làm vậy là đang gây chiến" ông ta tiếp tục nói "chưa nói đến việc các ngươi còn dám giết tộc trưởng của chúng ta"

"Ông nghĩ tính ngông cuồng tự đại của cô ta sẽ thả người sao" Minh Kỳ nói

"Vội lại các ngươi thấy đề 1 tên yếu như vậy làm tộc trưởng không phải sẽ làm cho gia tộc đi xuống sao" Minh Kỳ tiếp tục nói

"Yếu? Ông ấy cấp 307 mà ngươi nói là yếu, có phải các ngươi bị ngu không?" ông ta lại tiếp tục nói

"307? Quá yếu rồi!" Hạo Thiên thờ dài "không nghĩ tới tên sâu bọ đó chỉ cấp 307,haizzzz"

"Quá yếu? Thật ngông cuồng" Ông lão hét lên

"Đại trưởng lão bình tĩnh, việc gì cũng phải từ từ, bây giờ trong gia tộc chỉ còn ngài là người mạnh nhất, ngài phải bình tĩnh suy nghĩ" đám người vây quanh nói

"Oh ho, nhìn thái độ có vẻ đám trưởng lão đó cũng chẳng ưa gì tên tộc trưởng đâu nhỉ" Hạo Thiên cười nhạt

"ơ....." cả đám trưởng lão câm nín sau câu nói của Hạo Thiên

"Sao vậy chứ, nói gì đi đúng quá rồi còn gì nữa" Minh Kỳ cười lạnh

"ngươi mau câm miệng, vào gia tộc ta làm loạn ta chưa tính sổ với ngươi thì thôi chứ, muốn kiếm chuyện lại à" 1 tên trưởng lão la lớn

"giờ sao đây, nếu các ngươi muốn đòi tộc trưởng luân thì ta giúp cho 1 tay nhé" Hạo Thiên cười nói

"Ồ thì....." Đại trưởng lão áp a áp úng

"ông chỉ cần ừ 1 tiếng là ta sẽ giúp ông" Hạo Thiên lại tiếp tục nói

"ta đồng ý" đại trưởng lão la lớn

"phải vậy chứ" Hạo Thiên gật đầu miễn cưỡng "giờ các ngươi muốn ai làm tộc trưởng đòi tiếp theo đây" Hạo Thiên mỉm cười. Phù, không ngờ lại có thể dễ dàng đánh trống lảng với đám người này thật đấy

"tôi nghĩ nên để cho con trai ông ta, cậu ấy hiền và nhân hậu lắm" Đại trưởng lão nói

"Nhưng cậu ấy quá yếu, vội lại còn đang bị bệnh" những trưởng lão khác nói

"cậu ta đâu rồi" Hạo Thiên hỏi

"cậu ta kia kia Boss" Minh Kỳ chỉ tay về phía 1 tên nhóc ốm yếu đang đứng giữa đám đông. tên nhóc thấy có người chỉ tay về phía mình thì rụt người lại. Hạo Thiên đi về phía tên nhóc, tên nhóc la lên

"đừng giết tôi, xin đừng giết tôi"

Hạo Thiên nhìn, rồi lại nói "các ngươi làm gì cậu ta mà cậu ta sợ thế"

nói là đứa nhóc nhưng thật chất tên nhóc này nhìn là biết tầm 14, 15 tuổi. Cậu ta sợ hãi, ngồi dưới đất ôm đầu, run cầm cập

"vì cậu ấy quá yếu, nên ông ta mới đánh đập cậu ấy suốt ngày, mỗi lần chạm mặt là mỗi lần đánh, nên bây giờ cậu ấy thấy ai lại gần là lại sợ" 1 tên trưởng lão đứng ra giải thích

"ohhhh" Hạo Thiên nhìn tên nhóc, khuôn mặt từ lạnh lùng lập tức chuyển sang đáng yêu, dễ mến. Hạo Thiên mỉm cười "hà, đứng dậy đi. Chúng tôi không làm gì cậu đâu, ông ta cũng sẽ không làm gì được cậu cả"

cậu ta nhìn, nhìn về phía tên tộc trưởng bị Hạo Thiên giết lúc nãy, rồi lại nhìn Hạo Thiên 1 cách nghi ngờ nhưng vẫn đứng dậy, rụt rè nói "cậu nói thật chứ, ông ta sẽ không còn đánh tôi nữa chứ"

"Thật" Hạo Thiên lại cười. dắt tên nhóc đứng giữa đám đông, Hạo Thiên hô to

"từ nay cậu ấy sẽ là tộc trưởng, các ngươi phải tuyệt đối trung thành"

cả đám kinh ngạc nhìn, rồi bỗng chốc tiếng hoan hô lớn vang lên

"cuối cùng cũng thoát khỏi ông ta rồi"

"cuối cùng ông ta cũng chết rồi, vậy là từ nay thiếu gia sẽ là tộc trưởng"

"tội nghiệp thiếu gia thời gian qua đã bị ông ta đánh đập, nhưng cuối cùng ông ta cũng chết rồi"

"cảm ơn cậu nhóc kia đã giải thoát cho chúng ta"

hiều tiếng hoan hô vang lên, đồng thời cũng là tiếng la hét chỉ trích dành cho tên tộc trưởng đời trước, nay chức tộc trưởng đã được giao lại cho con trai ông ta, 1 cậu bé nhút nhát nhưng hiền hậu tốt bụng được lòng các thành viên trong gia tộc.

"Được rồi, hôm nay sẽ là ngày cậu lên chức tộc trưởng đấy. Cậu nên vui mừng đi" Hạo Thiên nhìn tên nhóc nói

"mà thường thì các trưởng lão rất mê chức tộc trưởng, vậy sao nay lại chủ động nhường chức lại cho con ông ta" Hạo Thiên nhìn về phía mấy tên trưởng lão

"thôi không trả lời cũng được, giờ các người có muốn đi theo ta hay không" Hạo Thiên nói, khuôn mặt vẫn tươi cười nhưng chắc chắn ẩn trong đó là 1 âm mưu

"các người cũng đã biết được sức mạnh của Boss. chúng ta rồi đấy, đi theo Boss chắc chắn các người sẽ được lợi" Minh Kỳ bồi thêm

"có thể cho chúng ta thời gian suy nghĩ không" đại trưởng lão nói

"được thời gian là tới sáng mai" Hạo Thiên nói. Rồi tất cả cùng giải tán, nhóm Hạo Thiên được sắp xếp cho những căn phòng sang trọng và rộng rãi.

suốt cả buổi trong căn phòng, không ai nói gì cho tới khi MINH KỶ đưa những người bị bắt về lại khu ổ chuột. Minh Kỳ trở lại, không khí trong căn phòng đang ở thế căng thẳng, Minh Kỳ mở miệng nói trước

"Boss hay thật, chuyển tình thế từ họ bao vây ta sang ta bao vây họ, đặt họ vào tình thế lưỡng lự. Ta không cần phải oánh nhau vẫn được lợi là có thêm người hầu cận. "

"Đương nhiên rồi, đó là Boss đấy, Boss có thể làm bất cứ việc gì mà cậu ấy muốn mà" Trần Thống Trung khẳng định

"để chờ xem chúng sẽ quyết định như thế nào đã" Hạo Thiên nói

"được" cả đám đồng thanh nói

cả đám cùng nói chuyện với nhau, đùa giỡn, chơi đùa. Suy cho cùng, dù bọn nhóc có mạnh đến thế nào thì chúng vẫn là trẻ con. tới chiều thì có người đem đồ ăn vào, ăn xong là lại nói chuyện, đùa giỡn tiếp. Đôi khi cãi lộn nhưng nhờ có Hạo Thiên can nên mới không thành oánh lộn. Tối tới, lại bu vào nhau, cùng ngủ chung chứ không tách phòng. Tối, khi Hạo Thiên còn ngồi đọc sách và bọn nhóc thì đang ngủ, chỉ còn lại Minh Kỳ còn thức, cả 2 cùng đi ra ngoài, nói chuyện với nhau. Minh Kỳ nói

"Boss, cậu định cho mấy người đó đi theo chúng ta thật à"

"thật. Chúng sẽ là con cờ gián tiếp hành động của chúng ta sau này" Hạo Thiên cười nham hiểm

"vâng" Minh Kỳ nói. Rồi cả 2 vào trong, đi ngủ tới sáng ngày hôm sau. Sáng sớm, khi mà mặt trời mới ló dạng, bên ngoài cửa phòng vang lên tiếng gọi

"xin lỗi đã làm phiền các cậu sớm như vậy, nhưng chúng tôi đã có câu trả lời rồi" 1 thanh âm già nua vang lên

"đợi chúng ta 1 chút" Hạo Thiên nói. cả đám thức dậy, vệ sinh cá nhân, thay đồ mới và tầm 30p sau thì cửa phòng bật mở

người mở cửa phòng là tiểu Siêu, bên ngoài là 1 đám trưởng lão cùng với tên nhóc tộc trưởng. Bước vào phòng, Hạo Thiên đang ngồi gác chân trên ghế, xung quanh là đám nhóc đang đứng, Hạo Thiên cười lạnh nói

"sao, các ông đã có câu trả lời chưa"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Được 1 đám đầy tớ nữa

"sao, các người đã có câu trả lời chưa"

Hạo Thiên cười, 1 nụ cười đầy mỉa mai nguy hiểm

mấy người trưởng lão lưỡng lự, nhưng cuối cùng cũng có 1 ông đứng ra nói, đó chính là đại trưởng lão

"chúng tôi quyết định rồi.....chúng tôi sẽ đi theo cậu"

"tốt, mấy người lựa chọn như vậy là rất tốt." Hạo Thiên ngay lập tức nói

"nhưng.....Nhưng cậu có thể cho cả gia tộc đi theo được không" đại trưởng lão đưa ra 1 điều kiện

"được thôi, miễn là chúng không làm phiền ta" Hạo Thiên cười lạnh

"thật, cảm ơn cậu rất nhiều. Chắc chắn chúng tôi sẽ có ích" cả đám đại trưởng lão quỳ xuống nói

"được rồi, các ngươi hãy thu xếp đồ đạc, chuẩn bị thức ăn cho 10 ngày, tới chiều nay chúng ta sẽ lên đường" Hạo Thiên nói, quơ quơ tay ý bảo lui ra

khi tất cả đã đi khỏi, Minh Kỳ đứng kế bên nói " vậy là có chân sai vặt rồi"

"tiểu Kỳ nói đúng" Trần Thông Trung cười vui vẻ nói

"đói không, chúng ta đi ăn" Mộc Lâm nói "tớ đói quá rồi"

"được, chúng ta đi ăn thôi" Hạo Thiên cười, đứng dậy khỏi ghế, rồi tất cả đi ra khỏi phòng. Đi kiếm cái gì đó để ăn, vui đùa cùng nhau trong khi cả Lý gia đang tập nập, rộn rã chuẩn bị cho chuyến đi. Rồi khỏi thủ đô Kuste để đi tới một nơi khác, một nơi không xác định trước được

Cả đám đùa giỡn cùng nhau cả ngày mà không chán, ra khỏi Lý gia, chạy chơi trên các con đường của thủ đô. Nhìn cả đám chơi người ta chỉ nghĩ đó là đám nhóc bình thường thôi, đâu có gì đặc biệt, nhưng thật chất rằng, đám nhóc mà người ta nhìn thấy ngây ngô dễ thương vậy lại không như vậy, chúng sẽ rất đáng sợ nếu có người động đến chúng, chúng sẽ giết bất cứ ai động đến anh em của chúng. Thật đáng sợ đúng không.

Hạo Thiên hôm nay cũng vui chơi hết mình, cười cả ngày, làm cho bọn nhóc cũng giật mình trước biểu cảm của Hạo Thiên. Một Hạo Thiên thường ngày lạnh lùng nay lại cười tươi như vậy, làm chúng cũng phải bất ngờ. Nhưng bỏ qua, chúng cùng đùa vui vẻ với nhau, cùng đùa giỡn và mua đồ ăn, mua những gì chúng thích. Cả 1 ngày trôi qua như vậy, toàn là ăn với chơi. Buổi chiều, chúng trở lại Lý gia, nơi mà mọi người đang tập nập chuẩn bị cho chuyến đi, cả nhóm trở lại, lúc này, bên trong sân Lý gia, mọi thành viên trong gia tộc đang tụ tập lại ở đây. Khi cả nhóm bước vào, đại trưởng lão tiến tới nói

"Khi nào chúng ta sẽ đi vậy ạ"

"Bây giờ các ngươi hãy ăn gì đó đi, 1 tiếng nữa chúng ta sẽ đi" Hạo Thiên nói

"Sao không phải là ngay bây giờ" đại trưởng lão hỏi

"Vì bây giờ ta phải đi tắm, người ta hồi lâu rồi" Hạo Thiên thẳng thắn trả lời

Đại trưởng lão ngớ ngẩn, nhưng thôi cũng cho qua. Thông báo cho các thành viên trong gia tộc, còn nhóm Hạo Thiên thì thay nhau đi tắm, ăn uống no nê. Xong xuôi, tập trung nhau ở sân của Lý gia, Hạo Thiên đứng trước mặt đám người, Hạo Thiên nói lớn

"bây giờ, nếu các ngươi đã chọn đi theo ta thì phải thề luôn trung thành với ta. Ta cũng biết rằng, có rất nhiều tên ở đây thối nát rằng, tại sao mình phải nghe lời 1 tên nhóc con, nó thì có thể mạnh như thế nào chứ? Đúng không"

nói rồi, Hạo Thiên cười, 1 nụ cười đầy mối đe dọa

"ai có ý nghĩ như vậy thì bước ra, chọn 1 người trong số chúng ta mà thách đấu, nếu các ngươi thắng, dù chỉ là 1 trận thôi cũng được, mỗi người trong các ngươi sẽ nhận được 1 vạn linh tệ"

câu nói của Hạo Thiên vang lên, lập tức có nhiều tiếng xì xào, nhiều người thì mắt sáng rực lên khi nghe đến tiền, Hạo Thiên khinh thường, ra hiệu cho tiểu Siêu đi lấy 1 chiếc ghế và ngồi xuống, chân bắt chéo.

Ngay sau đó, nhiều cánh tay giơ lên biểu hiện sự không hài lòng khi phải trung thành với 1 tên nhóc con như Hạo Thiên. Cậu mỉm cười, nụ cười nham hiểm

"Được rồi, ai muốn thách đấu gì thì tiến lên, sau đó tiến về người mà mình muốn khiêu chiến"

Sau 5p, gồm có tầm hơn 200 người lên khiêu chiến, gia tộc chỉ có khoảng 1000 người mà chỉ có hơn 200 người bất bình trước sự xuất hiện của Hạo Thiên, số còn lại chắc sợ thua hay sợ bị thương chẳng. Mà sao thì cũng mặc kệ, vì chúng cũng sắp phải chịu đau đớn rồi. Hạo Thiên nhìn đám người, ánh mắt khinh thường hiện lên

Chia nhóm khiêu chiến xong, có vẻ tất cả đều nhắm vào những người nhỏ con và trông yếu ớt nhất trong đám Hạo Thiên, là Minh Kỳ, tiểu Siêu, Minh Thi, Lưu Vân và Lưu Dạ, và cuối cùng là Hạo Thiên. Người khiêu chiến với Hạo Thiên là nhiều nhất, vì Hạo Thiên tuy cao nhưng hơi ốm, nhưng không đến nỗi gọi là ốm, cân đối chẳng, làn da thì trắng như tuyết, đôi môi đỏ mọng, đáng người đẹp, mái tóc đỏ xanh dài, mượt mà sau lưng, nhìn như là con gái nhưng khuôn mặt lại lạnh lùng, vô cảm đến đáng sợ, điều đó đã xác định chắc rằng Hạo Thiên là trai, nhìn thôi cũng thấy đáng sợ rồi nhưng không biết vì sao chúng lại chọn Hạo Thiên, thật nực cười. Tiểu Siêu đứng kế bên cười nhe

"Xong rồi đúng không?" Hạo Thiên nhìn quanh và hỏi "vậy các cậu muốn đấu như nào, nhanh gọn lẹ hay từng người một" quay sang đám nhóc, Hạo Thiên hỏi

"nhanh gọn lẹ đi ạ" cả đám nhóc nói

"tốt, vậy, các người lên hết đi" Hạo Thiên quay sang đám người và cười nhẹ nói

"Cái gì, các người nghĩ sẽ thắng chúng ta sao, chỉ là 1 lũ nhóc con mà dám lão toét à" 1 tên nói

"Các người lên hết đi" Hạo Thiên lập lại câu nói, kèm theo là 1 biểu cảm vô cùng đáng sợ

"Được, nếu các người muốn vậy thì chúng ta chiều" cả đám người nói

Rồi cả đám xông lên, xông về phía người mà chúng chọn khiêu chiến, nhưng, có 1 điều chắc chắn rằng, trận đấu kết thúc rất nhanh chóng, bởi chênh lệch trình độ quá cao, 1 bên trên trời 1 bên dưới đất thì đánh làm gì cho mệt. Nhóm Hạo Thiên chỉ cần thả uy áp ra, thế là cả đám khụy xuống, run cầm cập dưới đất, cả những người không tham gia cũng bị ảnh hưởng bởi uy áp mà nhóm cậu thả ra. Tất cả đều run lên sợ hãi, Hạo Thiên cười lạnh

"Sao, còn muốn đánh tiếp không."

"Không, không, làm ơn cậu mau thu hồi lại, nếu không tất cả sẽ bị chấn động mà ngất đi hết mất" đại trưởng lão vang xin

Hạo Thiên và đám nhóc cùng nhau thu hồi uy áp, cả đám người bật ngửa ra sau, thở hồng hộc. Hạo Thiên đứng dậy khỏi ghế, tiến lên phía trước và nói

"Còn ai muốn khiêu chiến nữa hay không"

Im lặng, không ai trả lời, trên mặt hiện rõ sự sợ hãi, lo lắng, hoảng sợ trước nhóm Hạo Thiên. Cậu cười

"Tốt, nếu đã không muốn nữa thì từ nay các người phải trung thành với ta, ta cũng lại có 1 lựa chọn cho các người nữa, nếu không muốn đi theo ta thì có thể rời khỏi đây và nhận cho mình 1 vạn tinh tệ, ai ở lại thì sẽ được sự bồi dưỡng tu luyện từ ta và sẽ được hưởng nhiều quyền lợi, sẽ được sự bảo vệ của ta và nhất thiết phải trung thành với ta, phản bội là chết. Ai đi thì như ta đã nói, sẽ được cấp 1 vạn tinh tệ và từ nay không quen biết, nếu đụng đến chúng ta thì sẽ chết như thường mà không có vụ là người của Lý gia mà được tha chết. Rồi, chỉ có nhiều đó thôi, bây giờ ai muốn rời khỏi đây thì đứng qua bên phải, ai muốn đi theo ta thì đứng sang bên trái"

Sau 1 trận ngôn ngữ mà Hạo Thiên tuôn ra, cả đám người lao nhao không biết nên như thế nào cho đúng, rồi tầm 10p, khi tất cả đã suy nghĩ thấu đáo, lần lượt từng nhóm từng nhóm người di chuyển sang 2 bên, Hạo Thiên nhìn từng đám người di chuyển sang trái, hầu như tất cả đều là người có tu luyện, còn số người mà di chuyển sang phải hầu hết là các người hầu, gia nhân trong Lý gia.

Xong xuôi, nhìn sơ qua số người đi theo Hạo Thiên chỉ có tầm 200 người, số còn lại thì nhận tiền và rời đi. Hạo Thiên đứng trước đám người ở lại, nói to

"Được rồi, bây giờ đứng xếp thành 10 hàng, sau đó đặt tay lên nhau, 10 người đứng đầu cũng phải nắm tay lại với nhau. Rồi, nhanh lên, xếp hàng lại đi"

Cả đám vâng lệnh, xếp hàng lại với nhau, thực hiện đúng yêu cầu của Hạo Thiên. Sau 5p chen nhau xếp hàng, tất cả đã xong xuôi. Hạo Thiên cười nhẹ

"Tốt lắm. Các cậu đứng đợi ở đây"

Rồi quay sang đám nhóc nói. Hạo Thiên tiến lên phía trước, đặt tay lên vai 1 tên đứng đầu, rồi "bụp" 1 cái, tất cả hơn 200 người biến mất cùng với hành lý của họ.

Bấy giờ, bên trong không gian hệ của Hạo Thiên, đồng loạt xuất hiện 1 đám người, trước sự ngỡ ngàng vừa rồi, nhiều người còn chưa định thần lại cái gì vừa mới xảy ra. Đại trưởng lão ngạc nhiên, thốt lên

"Đây là đâu? "

"Đây là không gian hệ của ta" 1 tiếng nói vang lên, đáp lên câu hỏi của đại trưởng lão, đó là Hạo Thiên.

"Không gian hệ? Không thể nào, cái nguyên tố hệ siêu hiếm 10 vạn người mới có 1 người lại xuất hiện ở đây sao!" Đại trưởng lão la lên, làm cho đám người kia cũng kinh ngạc theo

"sao lại không thể, ta muốn là có thôi! " Hạo Thiên cười lạnh nói

"Đúng là chúng ta đã không chọn làm người" đại trưởng lão thốt lên

"Được rồi, bây giờ các người sẽ ở đây, ta cấm các người bước ra khỏi cánh cửa đỏ" Hạo Thiên chỉ tay về phía cánh cửa màu đỏ và nói " bước ra khỏi đó là CHẾT....., còn về việc vệ sinh và bếp nấu thì khỏi lo, sau 2 cánh cửa đen đó là có"

Cậu chỉ tay về 2 cánh cửa đen kế bên nhau, cách xa cánh cửa đỏ. 1 tên thắc mắc việc Hạo Thiên không cho ra khỏi cánh cửa đỏ nên đã hỏi

"Thưa cậu, tại sao chúng tôi không thể ra khỏi đó"

"Tại sao ta phải nói cho các người biết nhỉ? Các người chỉ cần biết bước ra khỏi cánh cửa đỏ đồng nghĩa với chết là được rồi" Hạo Thiên lạnh lùng đáp lại

"à, còn về tên nhóc tộc trưởng thì các người mỗi ngày đưa cậu ấy qua cánh cửa xanh kia" Hạo Thiên nói, đồng thời, sau câu nói của Hạo Thiên lập tức xuất hiện 1 cánh cửa màu xanh.

Cả đám người ngơ ngác, rõ ràng lúc nãy còn không có mà bây giờ đã hiện ra rồi, thật là vi diệu mà.

"Sao phải đưa cậu ấy qua đó ạ" đại trưởng lão hỏi

"Để luyện tập cho cậu ta, mỗi ngày, nghe 3 tiếng gõ từ cửa đó thì mở cửa và cho cậu ấy qua, nghe 3 tiếng nữa thì mở cửa để đưa cậu ấy về" Hạo Thiên dặn dò

"Vâng"

"Dù cậu ta có không muốn đi thì cũng phải bắt đi cho bằng được rõ chưa" Hạo Thiên nhấn mạnh câu nói

"Rõ"

"Được, khi nào có chuyện thật sự gấp lắm thì mới gọi ta, không thì thôi. Nếu muốn gọi ta thì lại cánh cửa đỏ và gõ 3 tiếng vậy thôi. Bây giờ các người sẽ ở đây đến khi nào ta quay lại. " Dặn dò xong, Hạo Thiên lập tức biến mất không còn tăm hơi nào

Bên ngoài, cả đám nhóc đang đợi Hạo Thiên trở ra, cũng đã được 30p rồi. Trong khi chờ đợi thì chúng nói chuyện, vui chơi cùng nhau. Rồi bỗng, tiếng "bụp" vang lên, Hạo Thiên xuất hiện giữa không gian. Minh Kỳ thấy vậy thì chạy lên mừng rỡ

"mừng Boss trở lại"

"Được rồi, chúng ta lên đường thôi, tới nơi tiếp theo là Dạ gia" Trần Thống Trung phấn khích

"Được" Hạo Thiên cười trả lời

Rồi tất cả lên xe, bắt đầu rời khỏi Lý gia, nơi mà giờ đây không còn bất kỳ người nào cả. Rồi khỏi thủ đô Kuste, chạy ra khỏi những con đường sa hoa của thủ đô, ra khỏi cổng thành to lớn, ta bắt gặp ngay những con đường mòn, hai bên là cánh đồng lúa, lại băng qua những cánh rừng, chạy qua những con suối,.... Cả đám bắt đầu đi đến phía Đông Bắc, nơi có 1 thành thị nhỏ tên là Flym.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Được 1 thợ rèn nữa

Cả nhóm Hạo Thiên lên đường, tiến đến 1 thành thị nhỏ tên là Flym, nơi quê nhà của Dạ Hoa và Dạ Thiên Lăng và 2 người khác nữa là gia tộc phụ thuộc

Trên xe, bọn nhóc đang nằm ườn ra mà không biết phải làm gì. Hạo Thiên nhìn đám nhóc rồi suy nghĩ 1 chút, cho ngừng xe lại 1 cách bất ngờ khiến bọn nhóc giật mình và cậu nói

"Nếu chán như vậy thì xuống xe đi, chúng ta chạy bộ. Như vậy vừa rèn luyện sức khỏe vừa đỡ chán mà còn được xem cảnh vật bên ngoài 1 cách rõ ràng hơn"

"Đồng ý" bọn nhóc hớn hờ, tót xuống xe. Còn Hạo Thiên thì cắt xe vào không gian hệ của mình. Thế là cả đám bắt đầu chạy, chạy ngoài trời nắng mát, cảm nhận được mọi vật 1 cách rõ ràng nhất. Cảm nhận được từng cơn gió, hương hoa phả vào trong đó, từng hương cỏ thoang thoảng hòa cùng ánh nắng mặt trời dịu nhẹ.... A, đúng là 1 cảm giác thật dễ chịu mà.

Chạy băng qua những con đường mòn, chạy xuyên suốt với tốc độ nhanh, nhưng nhanh vừa đủ để cảm nhận được sự vật xung quanh 1 cách rõ nét, chứ không có phi vèo vèo để rồi không biết xung quanh là gì. Chạy như vậy hết nửa ngày trời, cuối cùng cũng đến thành Flym, thành này cũng nhỏ thôi, không to như những thủ đô kia. Chắc chỉ được 1 phần 3 thủ đô Kuste hay hơn thế 1 chút. Cả nhóm lần này không phải xếp hàng vì không có ai xếp hàng vào thành cả, có vẻ nơi này hơi vắng người tới. Cả đám vào trong 1 cách thuận lợi, Dạ Thiên Lăng dắt Hạo vào gia tộc mình, lần này không đứng rúc rỏ gì cả, trước khi vào thì cũng ghé vài cửa hàng để ăn và mua sắm, rồi đi 1 mạch tới Dạ gia.

Trước cổng Dạ gia, 1 tên lính đang đứng canh thấy người tới thì đi lên và chặn lại, hần nói

"Mấy nhóc đến đây làm gì? "

"Là chúng ta đây, mở cửa đi" Dạ Thiên Lăng đứng lên phía trước nói

"À, thì ra là Nhị thiếu gia, thất lễ rồi. Chẳng hay hôm nay ngài về nhà có việc gì" tên lính canh hắt mặt kiêu ngạo nói

"Nhà ta thì ta về, ý kiến gì" Dạ Hoa tiến lên nói

"Tam thiếu gia, mừng ngài trở về, tôi lập tức mở cửa" tên lính canh cười nịnh nọt. Rồi lập tức đi mở cửa, cả nhóm tiến vào, đang đi thì Minh Kỳ hỏi "sao tiểu Lăng bị khinh miệt thế"

"vì tớ có tu vi yếu hơn tiểu Hoa và cũng là người có tu vi yếu nhất trong thế hệ trẻ của gia tộc trước đây" Dạ Thiên Lăng cười nhẹ

"đúng vậy, chỉ là trước đây thôi" Dạ Hoa cười nhún nhún

"bây giờ đã khác rồi, ai đụng đến người của chúng ta là giết" Trần Thông Trung khuôn mặt lạnh lùng nói

"tiểu Trung nói chí lý" Minh Kỳ vỗ vai cười to. Cả đám vừa đi vừa nói chuyện, Dạ Thiên Lăng dắt cả đám đi đến 1 căn phòng rộng lớn đủ cho cả 20 người và vào trong đó ở. Sau khi xem phòng xong thì dắt đi chơi, đi tham quan khắp nơi, và chắc chắn rằng không lần nào là không gặp rắc rối cả. Đang đi thì đụng ngay 1 tên, hẳn là đại thiếu gia của Dạ gia, Dạ Kiên. Hắn chặn đường nhóm cậu lại và nói

"Oh ho, đây chẳng phải là Thiên Lăng và Hoa đây sao. Sao 2 em về mà không báo trước để anh đi đón" rồi cười 1 cách muốn dậm cho 1 cái

Dạ Thiên Lăng nhìn, 1 cái nhìn lạnh lùng rồi nói "cảm ơn, nhưng chúng em không cần. Mời anh tránh ra để tụi em đi"

"Sao lạnh lùng thế. Anh em cả mà, khách khí làm chi. Đây là bạn em sao, nhìn đẹp trai đó" Dạ Kiên cười hề tiện nói

"Đã bảo là tránh ra" Dạ Thiên Lăng hét lên

"Tên phé vật này, thấy ta nhẹ lời thì làm tới à" Dạ Kiên khuôn mặt chuyển sang giận dữ

Rồi hắn sáng tới, xô tay về phía Dạ Thiên Lăng, có ý muốn xô ngã cậu, nhưng Dạ Thiên Lăng nhanh chóng tránh ra và lấy chân gạt hắn làm hắn té sấp mặt trên sàn. Đám Hạo Thiên thấy thế thì cười, cười lăn lộn. Hạo Thiên cũng cười nói

"anh cậu làm hài cũng hay đấy"

"Cảm ơn Boss quá khen" Dạ Thiên Lăng cười nói

"Người...người cái tên phé vật này, hôm nay cả gan dám làm ngã ta, người chết chắc rồi" Dạ Kiên lần mò dậy, la lớn

"ta sợ người quá" Dạ Thiên Lăng cười khinh miệt, Dạ Hoa đứng kế bên thì cười tủm tỉm.

"Người....Người, người chờ đây cho ta" Dạ Kiên la lên, rồi quay lưng bỏ đi trong cơn tức giận. Đám nhóc thì đứng cười lớn.

"Mặc kệ hắn đi, thế nào hắn cũng đi méc với ba rồi bảo ba đi đánh tở thôi. Chúng ta đi 1 vòng là có thể gặp họ và chờ bị mắng tiếp" Dạ Thiên Lăng nói, rồi cả đám tiếp tục đi tham quan.

Đi vòng quanh khắp Dạ gia, tới 1 nơi để tắm bằng là thư viện. Hạo Thiên nhìn và nói

"Tôi muốn vào đây xem thử"

Rồi cả đám vào, bên trong rất rộng với nhiều kệ sách được sắp xếp theo nhiều hàng thẳng tắp. Hạo Thiên đi 1 vòng quanh, rồi dừng lại trước 1 cuốn sách cũ kĩ không đề chữ đang bị lấy để kê kệ sách. Hạo Thiên dùng tay nhấc kệ sách lên và lấy quyển sách và quay sang hỏi

"Cuốn sách này, các cậu biết là gì không"

"À, cuốn sách này vì không ai trong gia tộc này biết nó là gì với lại chữ trong đó cũng không ai biết nên chẳng ai thèm quan tâm hay đụng tới nó nữa. Nên bây giờ nó mới bị đem đi làm đồ kê kệ sách đây Boss" Dạ Thiên Lăng giải thích

"Vậy là nếu mất cũng không sao" Hạo Thiên nói

"Vâng" Dạ Thiên Lăng trả lời

"Tốt" Hạo Thiên nói rồi cất cuốn sách đi. Rồi tất cả cùng đi ra ngoài, vừa mới đi được cách đó không xa đã gặp rắc rối. Có vẻ như rắc rối là Dạ Kiên và cha của hắn như lời Dạ Thiên Lăng đã kể. Dạ Hoa đứng 1 bên nói

"Chào cha, cha có việc gì mà tìm đến đây"

"Con về mà sao không báo cha 1 tiếng, với lại, Thiên Lăng, sao con dám làm anh con té." ông ta nói

"Cha nói quá rồi, anh ấy tự té ấy chứ" Dạ Thiên Lăng nói

"dám trả treo à" ông ta nói

"Cha thôi đi, là anh ấy tự té chứ không phải do Lăng ca làm" Dạ Hoa nói

"Con không cần phải nói đỡ cho tên phé vật này" ông ta lại nói

"Phé vật? Con thấy đại ca mới là phé vật hay nói đúng hơn là cả gia tộc này là phé vật." Dạ Hoa khinh thường. Biểu cảm của Dạ Hoa làm cả đám nhóc phải kinh ngạc, chúng không ngờ 1 tiểu Hoa thường ngày ngoan ngoãn nghe lời không lớn tiếng nay lại hùng hổ như vậy.

"Con....Con, đúng là mất dạy. Đi lâu không được ai dạy nên con đâm ra học tên nhóc hỗn láo đó cãi cha à" ông ta tức giận, không mặt đỏ lên

"mất dạy?" "nói đến đây, Dạ Hoa im lặng, cuối gằm mặt xuống, rồi sau đó tầm 2p, Dạ Hoa quay sang phía nhóm Hạo Thiên, khuôn mặt rung rung nước mắt nói

"em, em như vậy thật à"

Cả đám bất ngờ, rồi ngay lập tức thay phiên nhau dùng lời nói đỡ dành Dạ Hoa, bởi Dạ Hoa nhỏ tuổi nhất nên mới còn những nhẻo trẻ con như vậy và cũng rất được cả nhóm chiều chuộng thương yêu

Minh Kỳ: " nào nào, ngoan. Tiểu Hoa ngoan nhất mà"

Trần Thống Trung:" tiểu Hoa ngoan, em ngoan nhất đầu có như vậy"

Băng Liên: " tiểu Hoa à, em ngoan nhé tỷ cho em kẹo"

Mộc Lâm: " tiểu Hoa ngoan nhất, em không vớ như lời ông ta nói đâu. Em bỏ ngoài tai đi. Tiếng chó sủa ấy mà"

.....

Tất cả dùng lời đỡ dành Dạ Hoa, nhưng có vẻ vẫn không ổn vì khuôn mặt vẫn còn buồn 1 cách thảm thiết. Hạo Thiên nhìn cả đám đỡ dành, rồi cũng lên tiếng

"tiểu Hoa à, em ngoan đi. Ta cho em 1 điều ước"

Dạ Hoa nghe vậy, lập tức khuôn mặt sáng lên, cười nói

"Thật không ạ"

Cả đám nhóc bất ngờ, dự hoài mà không nín nào ngờ chỉ cần 1 câu nói của Hạo Thiên lại nín ngay, khuôn mặt còn rạng ngời nữa.

"Thật" Hạo Thiên trả lời

"vậy em sẽ để dành" Dạ Hoa cười hi hi nói

"Tên nhóc này sao quen thế nhỉ?" ông ta đứng nhìn Hạo Thiên, người mới đỡ Dạ Hoa nín khóc

"Quen không?" Hạo Thiên nói

"Tóc đỏ xanh, mắt 2 màu, đẹp trai da trắng, thiên tài..." ông ta lẩm nhẩm, rồi giật mình thốt lên "ngươi..... Ngươi... Cậu là đại thiếu gia của Đường gia"

Cách xưng hô thay đổi 360°, ông ta lật mặt còn nhanh hơn lật sách nữa. Hạo Thiên khinh bỉ nói

"rồi sao? Ta là đại thiếu gia thì sao. Liên quan gì tới ông" Hạo Thiên lạnh lùng nói

"Liên quan chứ. Được vinh hạnh đón tiếp đại thiếu gia là vinh hạnh cho Dạ gia ta ấy chứ" ông ta hớn hờ

"Cậu có cần gì không tôi sẽ đi lấy cho cậu" ông ta làm vẻ mặt nịnh nọt

"Thôi khỏi, cảm ơn lòng tốt của Dạ tộc trưởng đây" Hạo Thiên cười khinh bỉ

"Được, vậy cậu cứ tham quan thoải mái. Con tôi quen được cậu đúng là phước lớn" ông ta cười nói, rồi quay lưng đi bỏ lại Dạ Kiên ngơ ngác. Nhưng hần nủ kéo và nói

"còn vụ của con thì sao đây"

"Bỏ đi. Cha nói con biết, nếu con muốn đánh Thiên Lăng thì thử đi, mà cha cũng nói luôn, bây giờ nó đã mạnh hơn cả cha và con rồi" nói rồi, ông ta bỏ đi mất. Dạ Kiên thì ngơ ngác nhưng không đến nỗi ngu mà ở lại, hần cũng chạy theo ông ta. Nhóm Hạo Thiên lại tiếp tục đi vòng quanh và rời khỏi Dạ gia, Dạ Thiên Lăng với Dạ Hoa đi mà không 1 lời từ biệt hay 1 lá thư nào, cứ thế bỏ đi.

Kể đến là đến Mộ gia và Nhạc gia, 2 gia tộc nhỏ nằm bên ngoài thành, sở dĩ 2 gia tộc đó không vào trong vì không thích sự ồn ào, họ ở phía ngoài, hòa nhập với thiên nhiên. Đi trên con đường, tiến vào 2 gia tộc, 2 bên là đồng lúa, ven đường thì có những bông hoa đại tỏa hương, khung cảnh thật thơ mộng biết bao nhiêu. Đang đi, 1 tiếng la lớn vang lên từ phía cánh đồng

"Mẽ ca Mẽ ca, Ca đó phải không"

Cả đám nhìn về phía cánh đồng, 1 cô nhóc đang vẫy tay và chạy về hướng họ. Một cô bé với mái tóc đen nhánh, làn da hơi ngăm đen và khuôn mặt hơi tròn trông rất dễ thương, nhìn qua độ 7, 8 tuổi gì đấy. Cô đang chạy nhanh về phía nhóm cậu.

Tới nơi, cô bé nhìn rồi cười tươi như hoa nói "đúng là Mẽ ca rồi" rồi bỗng cô bé nhảy lên, ôm Nhạc Tiểu Mẽ. Cả đám nhìn ngơ ngác, Minh Kỳ hỏi "ai đây tiểu Mẽ"

"À, giới thiệu với mọi người, đây là Nhạc Vũ Ly, em ấy là bạn thuờ nhỏ với tớ" Nhạc Tiểu Mẽ nói

"Mẽ ca về rồi, chắc chắn mọi người sẽ rất vui đây" Nhạc Vũ Ly cười toe toét.

"Muội mau chào mọi người đi" Nhạc Tiểu Mẽ nói

"Vâng, chào mọi người, em là Nhạc Vũ Ly" cô bé cúi đầu chào

Cả đám nói "chào em"

Đi thêm 1 lúc nữa, từ đằng xa, cả đám thấy 1 tường thành cao, phía trên có những người lính và thấy thêm 1 ngọn tháp cao nữa, có vẻ đó là đài quan sát. Tiến lại gần cổng hơn, cả đám thấy những người lính đang đuổi 1 cậu nhóc tầm 9, 10 tuổi đi, không cho lên đài quan sát. Cậu nhóc không chịu đi, ngồi phịch xuống đất. Cả nhóm tiến lại trước cánh cổng của tường thành, 1 tên lính chặn lại nói

"Mấy nhóc là ai? Đến đây có việc gì?"

"Chào mấy anh, tôi là Nhạc Tiểu Mẽ, là người ứng cử đi học ở học viện Hoàng Long của Nhạc gia" Nhạc Tiểu Mẽ nói

"Tôi cũng vậy, tôi là Mộ Ngôn" Mộ Ngôn cũng tiến lên phía trước nói

"Lấy bằng chứng ra" tên lính nói

Rồi cả 2 lấy ra 2 tấm thẻ với cùng 1 màu sắc và cùng 1 kiểu dáng với nhau, tên lính nhìn qua rồi ngay lập tức nói

"Được rồi, các cậu có thể vào" tên lính vừa dứt lời, 1 tiếng nói vang lên

"Aaaaa, Mộ Ngôn à, cuối cùng cậu cũng về rồi" rồi 1 hình bóng chạy tới, lướt qua tên lính và ôm chặt lấy Mộ Ngôn

Cả đám lại tiếp tục ngơ ngác, không ngờ luôn, hồi nãy là con gái không nói gì, bây giờ là con trai, con nhau thắm thiết thế không biết. Nói vậy thôi chứ, trong nhóm cũng có 1 cặp là trai mà, Dạ Hoa với Dạ Thiên Lăng vẫn thường ôm với nắm tay với nhau đấy thôi, lâu lâu còn hôn nữa mà, nên lũ nhóc quen rồi, không bất ngờ nữa.

"Tớ về rồi đây" Mộ Ngôn cười tươi nói

Lại tiếp tục ôm 1 cái nữa mới buông ra, người ôm Mộ Ngôn nhìn tất cả nói

"Xin chào mọi người, tớ là Mộ Phong, là thanh mai trúc mã với Mộ Ngôn" đây là 1 người con trai tầm 9, 10 tuổi. Mái tóc xanh đậm và bông bênh trong gió, làn da hơi ngăm đen và khuôn mặt cũng rất là điển trai

"Chào cậu" tất cả nói, rồi lần lượt giới thiệu tên mình ra. Mộ Phong nhìn tất cả nói

"Ý, mọi người đeo bông tai à, đẹp thật. Cùng kiểu dáng, đường nét đơn giản nhưng rất sắc sảo, mà sao mỗi nhóm lại 1 màu khác nhau thế"

"Cậu biết nghề rèn à" Hạo Thiên hỏi, trong khi cả nhóm đang tiến vào trong

"Cậu không biết đấy thôi, cậu ấy là người rèn giỏi nhì ở đây và là người nhỏ tuổi nhất ở đây biết nghề rèn đấy" Mộ Ngôn nói

"Oh, cậu. Lúc nãy có hỏi lí do vì sao màu khác nhau đúng không. Nếu cậu đi theo chúng tôi, tôi sẽ nói cậu biết....." nói tới đây, Hạo Thiên im lặng 1 chút, nhìn về phía Mộ Ngôn rồi lại nhìn Mộ Phong và nói " Với lại có người rất thích khi tôi đề nghị cậu như vậy đấy"

Hiểu ý, Mộ Phong nhìn Mộ Ngôn 1 cái rồi cười nói "Được thôi, tôi sẽ đi theo. Dù sao ở đây tôi cũng sống 1 mình rất chán"

"Ok, khi nào lên đường tôi sẽ nói cậu biết" Hạo Thiên mặt lạnh lùng nói

Rồi cả nhóm tiếp tục đi, Hạo Thiên lúc này thì đang xem lên bảng thông tin của Mộ Phong, bảng thông tin như sau

[Bảng thông tin

Tên: Mộ Phong

Tuổi: 10

Lv: 80

MN: 76300

Nguyên tố: hỏa

Thú cưng: sói con lv20

Nghề: rèn - trung cấp bậc 5

Thiên phú: 6/10

Thể lực: 7/10

Tổ chất cơ thể: A

Khả năng tiếp thu: 9/10

Mị lực: 8/10

Kỹ năng hệ: hỏa cầu lv7

Vật phẩm tập dụng cụ rèn]

Bảng thông tin đúng là thảm hại đối với Hạo Thiên, nhưng nếu đối với người khác thì đó cũng gần được coi là thiên tài rồi. Hạo Thiên bỗng thở dài ngao ngán làm bọn nhóc phải chú ý đến và Minh Kỳ đã hỏi

"Boss làm sao thế"

"Không có gì, mọi người làm gì thì làm đi. Tôi ra ngoài này 1 lát" Hạo Thiên nói, rồi quay lưng bỏ đi.

"Tôi cũng đi nữa" tiểu Siêu lên tiếng rồi cả 2 cùng nhau đi khỏi, bỏ mặt đám nhóc lại. Hạo Thiên với tiểu Siêu ra khỏi thành, đi dạo hóng gió dọc những con đường, còn trò chuyện cùng nhau.

Còn đám nhóc, chúng lúc này đang chạy nhảy và quậy phá khắp nơi khi không có Hạo Thiên, chúng chơi đuổi bắt bằng tốc độ đáng kinh ngạc làm ai nhìn vào cũng phải choáng váng, chơi trốn tìm thì phi lên những ngôi nhà, chạy nhảy rồi lộn vòng qua các ngôi nhà cao, chơi bắn bi thì bắn bẻ cả cục bi, lún luôn cục bi xuống đất rồi có khi lâu lâu lại làm cái đùng, đó là dấu hiệu cho thấy mặt đất bị lủng lỗ do viên bi,... Nhiều trò chơi mà bọn nhóc chơi làm tất cả phải trở mặt, nhìn 1 cách ngơ ngác. Rõ ràng bề ngoài là 1 đứa nhóc con mà sao lực chơi lại khủng khiếp như vậy. Mỗi lần bọn nhóc chơi đến đâu là mọi người lại né đến đó, mới vào thành mà làm ai cũng phải sợ cả, đúng à nhóm Hạo Thiên có khác.

Quay lại với Hạo Thiên và tiểu Siêu, cả 2 đang nằm dưới 1 gốc cây trên đồi, cây cao tỏa bóng mát xuống, hòa cùng làn gió mát bay thoang thoang và hương cỏ dại, khung cảnh xung quanh thì yên bình, phía dưới đồi là những cánh đồng lúa xanh mướt, khung cảnh đẹp và yên bình biết bao nhiêu. Khi cả 2 đang chuẩn bị chìm vào giấc ngủ yên thì bỗng vang lên tiếng nói

"Cậu về rồi tớ mừng lắm đấy"

1 giọng nói rất quen, hình như mới vừa nghe đâu rồi, Hạo Thiên lần mò dậy, nhìn phía bên kia đồi, là Mộ Phong và Mộ Ngôn

"Cậu đừng lo, từ nay chúng ta sẽ đi chung mà" Mộ Ngôn nói

"Ừ" Mộ Phong tiến lại ôm eo Mộ Ngôn, khuôn mặt thì đỏ bừng lên

"Cậu có gì cần nói với tớ không" Mộ Phong nói thủ thỉ. Nhưng với trình độ như Hạo Thiên và tiểu Siêu thì vẫn dư sức nghe được Mộ Phong nói gì

"Ừm, tớ...tớ rất...tớ rất.... " Mộ Ngôn lắp bắp nói

"Tớ rất yêu cậu, cậu nguyện để cho tớ bảo vệ cậu suốt đời chứ" sau 1 hồi lắp bắp, Mộ Ngôn rốt cuộc cũng nói ra. Cả 2 khuôn mặt bắt đầu đỏ bừng lên, Mộ Ngôn ôm chặt lấy Mộ Phong.

Hạo Thiên với tiểu Siêu bên này thì "ồ" lên 1 cái, tiếng ồ rất nhỏ nên có vẻ cả 2 không nghe được. Hạo Thiên và tiểu Siêu bắt đầu lần mò dậy sau khi nghe lời tỏ tình rồi chột im phăng phắt của cả hai. Khi cả 2 nhìn lên thì, ôi thôi. Cả 2 đang bắt đầu nụ hôn sâu. Nụ hôn kéo dài tầm 5p và cả 2 ngừng lại,

bắt đầu thờ hôn hên. Rồi cả 2 bắt đầu nằm xuống, trên đồi vắng người, hầu như không ai lên cả nên mọi người khỏi lo. Khi cả 2 nằm xuống (tự hiểu nhòa ^^), Hạo Thiên với tiểu Siêu lập tức đi khỏi (xin lỗi nếu ai dị ứng)

Trên đường đi, Hạo Thiên với tiểu Siêu lại bắt gặp thêm 1 cảnh nữa, là Nhạc Tiểu Mễ với Nhạc Vũ Ly. Hạo Thiên và tiểu Siêu vội nấp đi. Nhạc Tiểu Mễ nói

"Xin lỗi nhé, khi nào em đủ lớn ta mới nói đến chuyện kết hôn và ở chung, còn bây giờ anh còn việc của mình, anh phải phục vụ cho Boss, phải làm việc cho Boss"

Ồ, cái wtf. Vậy không lẽ tui là người cản đường, mà sao nhát thế tui Mộ Ngôn soạt nhau luôn rồi, sao mà cậu nhát thế. Hạo Thiên ầm ức

"không sao đâu ạ, em sẽ đợi mà. Nhưng anh chắc rằng không được để em chờ lâu quá đấy nhé" Nhạc Vũ Ly nói

"Được" Nhạc Tiểu Mễ cười. Rồi hôn cô bé 1 cái. Cả 2 cùng trở về thành. Hạo Thiên và tiểu Siêu cũng vậy. Cũng trở về thành luôn

2 ngày sau, tất cả chuẩn bị đi khỏi thành, lần này đi có thêm 1 người nữa là Mộ Phong. Cả đám đi xe, vì Mộ Phong mới lv 80 nên không thể đuổi kịp tất cả trpng khi đi bộ được. Lên xe và tiến tới nơi tiếp theo.

(P/S: TÁC SẼ DROP A. TÁC DROP TỚI 3/6 SẼ VIẾT TIẾP VÌ TÁC PHẢI ÔN THI TUYỂN SINH A. MỌI NGƯỜI THÔNG CẢM CHO TÁC, ĐỪNG VÌ THẾ MÀ BỎ TÁC T.T

NHỚ NHA MỌI NGƯỜI, 3/6 SẼ CÓ CHƯƠNG MỚI NHOA)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Chán sống rồi à

(P/S: à thì..... Vì mới nãy ra ý tưởng mới nên tác vào thêm chương nữa.

ROI, HẾT CHƯƠNG NÀY LÀ TỚI 3/6 MỚI CÓ NỮA NHA MỌI NGƯỜI)

Trước khi lên xe, cả đám đứng chào tạm biệt mọi người. Có Nhạc Vũ Ly và 1 tên nhóc con nữa, có vẻ đó là em trai của cô bé. Hạo Thiên nhìn cảnh chia tay giữa Nhạc Tiểu Mễ và Nhạc Vũ Ly, Hạo Thiên nói

"em có muốn đi theo tui anh không hà tiểu Ly"

"Em được đi theo ạ? " Nhạc Vũ Ly nói 1 cách kinh ngạc

"Không cần miễn cưỡng Boss đâu ạ" Nhạc Tiểu Mễ vội vàng nói

"Không sao, có em ấy là con gái đi theo để có người trò chuyện cùng tiểu Liên" Hạo Thiên cười hiền hòa nói

"Em cảm ơn ạ....nhưng...nhưng... Nhưng em có thể dắt theo em trai em không, em không thể bỏ em ấy lại được" Nhạc Vũ Ly van xin nói

"Em em ấy hả? " Hạo Thiên chỉ tay về phía đứa nhóc kể bên, nhìn mới có 4, 5 tuổi thôi. Nhưng đẹp trai và đáng yêu vô cùng, mái tóc màu trắng xám, đôi mắt màu đỏ, khuôn mặt tròn trịa đáng yêu, làn da trắng nhìn như tuyết. Phải nói là không lời nào để tả được vẻ đáng yêu đó

"Vâng ạ, vì mới sinh em ra được 2 năm là mẹ mất, còn cha thì mất khi em ấy chưa ra đời nên em không thể bỏ em ấy lại được ạ, còn nếu không được thì thôi em không đi đâu ạ" Nhạc Vũ Ly buồn bã nói

"Đương nhiên là em được dắt em ấy theo rồi, nhưng với 1 điều kiện nhé" Hạo Thiên cười nhẹ nói

"Điều kiện gì ạ? " Nhạc Vũ Ly nói

"Cả 2 phải tập luyện để trở nên mạnh hơn, em thì có thể miễn nhưng em em thì không" Hạo Thiên khẳng định

"Vâng, chắc chắn rồi ạ. Cả em cũng sẽ tập luyện ạ" Nhạc Vũ Ly khí thế hùng hục nói

"Tốt, vậy chúng ta đi thôi" Hạo Thiên cười, nụ cười hiền hòa vô cùng. Thế là có thêm 2 người, cộng thêm Mộ Phong nữa là 3 người. Cả đám lên xe, tiến ra khỏi Mộ gia và Nhạc gia. Trên xe, cả đám hí hửng nói chuyện với nhau. Nhạc Vũ Ly, em cô bé và Mộ Phong thì lần đầu đi xe sang nên vô cùng thích thú và nhìn bằng ánh mắt sáng ngời. Nhạc Vũ Ly chợt nhớ ra gì đó nói

"À, em quên giới thiệu với mọi người, em trai em là Nhạc Bạch Vũ"

"Chào em, tiểu Vũ" Cả đám nói

"Chào anh chị ạ" Nhạc Bạch Vũ e dè nói

"Mà, Boss này, tớ kêu cậu vậy được không" Mộ Phong nói

"Cậu chẳng kêu rồi đấy thôi" Hạo Thiên lạnh lùng nói

"À. Mà, cậu có quên gì không" Mộ Phong vòng vo

"Tôi biết cậu muốn nói gì rồi. Về việc bông tai tại sao chia màu thì, trong nhóm tôi, màu chia theo giai cấp, bông tai màu đỏ là lớn nhất là của tôi với tiểu Siêu, bông tai đỏ chỉ có 2 bông, không có cái thứ 3, tiếp theo là tím, rồi xanh biển và cuối cùng là đen." Hạo Thiên giải thích

"Ồ, mà cậu lấy nó ở đâu thế, những chiếc bông tai xinh đẹp này, nhìn thì đơn giản nhưng rất sắc sảo và đường nét thì vô cùng tinh tế, nhìn kĩ là biết của 1 tay rèn cấp lão luyện mà ra" Mộ Phong nhìn chăm chăm chiếc bông tai của Hạo Thiên và đưa ra nhận xét

"Tôi làm đấy" Hạo Thiên trả lời 1 cách thân nhiên

"Cái...cái... thật á?" Mộ Phong thốt lên kinh ngạc

"Sao phải kinh ngạc thế nhỉ? Chẳng phải cậu cũng là thợ rèn sao, cũng mới 10 tuổi mà đã là thợ rèn rồi đấy thôi. Cậu làm được thì tôi cũng được vậy" Hạo Thiên lạnh lùng nói

"À à, tớ xin lỗi. Tớ không phải ý đó. Chỉ là cậu quá tuyệt đến nỗi tớ không còn lời nào để nói được nữa thôi" Mộ Phong mặt buồn nói

"Được rồi, được rồi. Cậu thôi đi" Hạo Thiên bắt đầu khó chịu

"Vậy, chúng tớ khi nào mới có bông tai vậy" Mộ Phong hí hửng nói

"Khi nào các cậu đủ mạnh và khi tôi cảm thấy các cậu trung thành với tôi tuyệt đối, trái lại thì các người biết kết cục của các người ra sao rồi đó" Hạo Thiên nói, vẻ mặt lạnh lùng vô cảm

Đám Minh Kỳ thấy Hạo Thiên như vậy cũng lập tức nghiêm túc, Minh Kỳ lạnh lùng nói

"Khôn hồn thì đừng có như vậy"

"Vâng" cậu ta lập tức nói, rồi khuôn mặt đám Minh Kỳ lập tức thay đổi, khuôn mặt trở lại như cũ, tươi cười vui đùa, nói chuyện với nhau. Bỗng, Hạo Thiên bỏ cuốn sách đang đọc ra, khuôn mặt có chút khó chịu nói

"Chúng có vấn đề rồi, mọi người tiếp tục điều khiển xe đi, ta đi đây" nói rồi, Hạo Thiên lập tức biến mất. Để lại cho đám Mộ Phong, Nhạc Vũ Ly và Nhạc Bạch Vũ 1 ánh mắt kinh ngạc. Mộ Phong lắp bắp nói

"Boss....Boss...Boss biến đâu mất rồi kìa"

"Cậu im lặng đi, Boss đi chút sẽ trở lại thôi" Minh Kỳ nói

"Nhưng.... Nhưng Boss biến mất rồi, các cậu không lo à" Nhạc Vũ Ly nói

"Các cậu không phải lo. Chơi đi" Trần Thống Trung nói, kết thúc cái cuộc trò chuyện vô nghĩa này

Bên trong không gian hệ lúc này, Hạo Thiên đứng trước đám Lý gia, Hạo Thiên nói

"Có chuyện gì đây"

"Chủ nhân, cậu chủ không hay rồi" Đại trưởng lão nói, khuôn mặt lo lắng

"Sao nữa, hấn lại bị làm sao rồi" Hạo Thiên nói

"Cậu ấy tò mò trong căn phòng đỏ có cái gì nên đã vào căn phòng đó rồi ạ. Chúng tôi nhớ đến lời cậu nên không vào đó, nhưng còn cậu chủ thì... " đại trưởng lão nói

"Tốt, nhớ lời ta thì tốt. Bây giờ ta vào đó, các người ở đây chờ, dù có nghe thấy bất cứ tiếng gì cũng không được vào đó rõ chưa" Hạo Thiên căn dặn,

rồi bước về phía căn phòng với cánh cửa màu đỏ

"Rõ" cả đám Lý gia đồng thanh nói

Mở cánh cửa, Hạo Thiên bước vào căn phòng, gọi là căn phòng nhưng thực chất không phải, khi bước qua cánh cửa, 1 dãy hành lang xuất hiện. 1 hành lang dài đen ngịt, trên tường cứ cách 200m thì có 1 cây đèn nhỏ, như đèn dầu vậy. Hạo Thiên cứ thế đi sâu vào trong, đến 1 căn phòng tối. Hạo Thiên nhìn quanh rồi nhìn vào 1 góc phòng, búng tay 1 cái, cả căn phòng sáng bừng lên. Hiện ra 1 đứa nhóc đang ngồi trong góc run rẩy và trước mặt nó là 2 con rồng trắng và đen. Điều đương nhiên là 2 con rồng đó là Hắc Long và Quang Long, còn đứa nhóc là tên tộc trưởng của Lý gia. Khi căn phòng bừng sáng, tiểu Hắc và tiểu Quang lập tức gap đầu xuống, tỏ lòng thành kính. Hạo Thiên gật đầu 1 cái và nói

"Đừng dọa nó nữa"

"Vâng, nhưng tên này cả gan không tuân lệnh cậu. Hắn còn dám phá giấc ngủ của chúng tôi" Cả 2 con rồng nói

"Được rồi, tha lỗi cho nó đi. Coi như là 1 con ếch mới ra khỏi giếng ấy" Hạo Thiên lạnh lùng nói. Rồi tiến về phía tên nhóc, nắm tay kéo cậu ta dậy. Cậu ta nhìn thấy Hạo Thiên thì hoảng sợ la lên, tiếng la thất thanh vang vọng cả trong lẫn ngoài căn phòng

"Aaaaaaaa, tha cho tôi đi. Tôi không dám cãi lời chủ nhân nữa, tôi không dám nữa"

"Im lặng đi" Hạo Thiên nói, câu nói lạnh lùng vang lên

Tên nhóc nín bật đi, không nói nữa. Nhưng khuôn mặt thì đầy vẻ hoảng sợ. Hạo Thiên dịu giọng lại và nói

"Được rồi, ta tha cho cậu lần này, những gì cậu thấy hôm nay cấm nói ra nghe không. Mà cậu tên gì vậy"

"Vâng, cảm tạ chủ nhân. Tôi tên là Lý Thiên Minh" Lý Thiên Minh nói

"Được rồi, đi ra ngoài đi. Nhớ cầm cái hòm người lại, nói gì là đòi người xong đấy" Hạo Thiên đe dọa

"Vâng" rồi hắn nhanh chóng chạy nhanh ra ngoài. Hạo Thiên ở lại, nhìn 2 con rồng rồi nói "Các người biến nhỏ lại, ra ngoài chơi với tụi nhóc đi"

"Vâng" cả 2 nói, rồi biến mất khỏi không gian hệ, còn lại Hạo Thiên, cậu búng tay và đèn phụt tắt rồi đi ra khỏi căn phòng. Mở cửa căn phòng, hiện ra trước mắt Hạo Thiên là 1 đám Lý gia đang quỳ, tên trưởng lão nói

"Xin lỗi chủ nhân vì sự đại đột của cậu chủ hôm nay, nếu cậu muốn trừng phạt thì có thể trừng phạt chúng tôi thay cho cậu ấy"

"Được, từ hôm nay các người sẽ tập luyện, tập chung với nhau dưới sự hướng dẫn của chúng ta. Lý Thiên Minh thì vẫn sẽ tập 1 mình trong căn phòng cũ, các người sẽ vào 1 trong 4 căn phòng đó" nói rồi, Hạo Thiên chỉ tay về phía 1 góc, bỗng chốc xuất hiện 4 cánh cửa trên đó có đề số theo thứ tự từ 1 đến 4

"Ở đây có tổng cộng 201 người, trừ Thiên Minh ra thì 200 người còn lại, chia theo giai cấp, ta nhìn sơ qua thì tất cả đều từ 100 cấp trở đi. Từ cấp 100 đến 120 là cửa 1, 121 đến 150 là cửa 2, 151 đến 170 cửa 3, 171 trở đi là cửa còn lại. Rồi, tự chia đi, ta đi đây, mỗi ngày cứ đến 7h tối các người phải vào căn phòng đó. Rồi, tự chia đi" nói rồi, Hạo Thiên biến mất.

Bên ngoài, lúc mà Hạo Thiên chưa ra mà bảo 2 con rồng ra trước. Lúc này bọn nhóc đang xôn xao trước sự xuất hiện của 2 con rồng. Mộ Phong thì giật mình hoảng sợ la lên

"aaa, rồng kia"

"Nó đâu ra vậy chứ" Nhạc Vũ Ly cũng nói

"Đừng sợ, nó là pet của Boss đấy" Minh Kỳ vui vẻ nói, rồi đứng dậy ôm 2 chú rồng nhỏ

"Này, chúng ta có thêm lính mới à" tiểu Quang bay lượn lơ nói

"Đúng vậy đấy" Trần Thống Trung mỉm cười

"Chúng yếu quá, đem theo có ít gì" tiểu Hắc khinh bỉ nhìn 3 người lính mới

"Không được nói như vậy. Là Boss chọn đấy" Mộc Lâm nói

"Được rồi, Boss chọn thì thôi" tiểu Hắc nói

Rồi cả đám cùng cười đùa vui vẻ với 2 con rồng. Nhạc Bạch Vũ nhìn 2 con rồng 1 cách say đắm nhưng không dám sờ, ánh mắt ngưỡng mộ hiện rõ trên gương mặt cậu bé. Cả đám chơi cho đến khi Hạo Thiên trở ra, cậu thở dài ngao ngán nói

"Haizz, các cậu làm gì vậy."

"Chào Boss. Sao nhìn Boss mệt thế" Minh Kỳ lo lắng nói

"Không có gì, có nhiệm vụ đây. Từ ngày mai, tiểu Dịch, tiểu Thi, tiểu Minh và tiểu Trung, phải vào trong không gian hệ của tôi huấn luyện cho bọn đó. Những người khác cũng có thể đi theo, nhưng 4 người kia là bắt buộc phải có, 3 người Nhạc Vũ Ly, Nhạc Bạch Vũ và Mộ Phong thì không được đi. Cứ 7h chiều các cậu phải vào trong đây, tới 5h sáng hôm sau mới được ra." Hạo Thiên ra mệnh lệnh

"Vâng" cả đám nói

"Các cậu huấn luyện phải cho chúng mạnh lên chứ không phải càng ngày càng yếu đi rõ chưa" Hạo Thiên nói

"Vâng" cả đám nói

"Thế ai sẽ huấn luyện bọn tôi ạ" Nhạc Vũ Ly hỏi

"Tiểu Siêu, cậu huấn luyện đi. Dù sao cậu cũng rảnh, còn tên nhóc đó cứ để tôi" Hạo Thiên nhìn tiểu Siêu và nói

"Được" tiểu Siêu trả lời

Rồi cả đám tiếp tục cười đùa vui vẻ, Hạo Thiên nhìn cả đám, rồi lại quan sát Bạch Vũ, cậu nhóc đang say mê nhìn những chú rồng. Hạo Thiên nói

"Tiểu Vũ, em có muốn sờ chúng không"

"Ồ dạ, em được sờ ạ" Nhạc Bạch Vũ nói

"Được chứ" Hạo Thiên cười. Rồi cậu nhóc chạy lại, sờ nựng 2 chú rồng. Hạo Thiên nhìn, xem sơ qua bảng thông tin của cậu nhóc. Phải nói bảng thông tin không tệ chút nào

[Bảng thông tin

Tên: Nhạc Bạch Vũ

Tuổi: 5

Lv: 40

MN: 42790

Nguyên tố thiên phú: quang, hỏa

Thú cưng: không có

Nghề: không có

Thiên phú: 7/10

Thể lực: 8/10

Tổ chất cơ thể: SS

Khả năng tiếp thu: 9/10

Mị lực: 7/10

Kỹ năng hệ: hỏa cầu lv2

Vật phẩm: không có]

Cũng không tệ, nhưng vẫn còn quá yếu.

Trên những chuyến đi tới các gia tộc tiếp theo, mọi chuyện đều bình thường không có gì rắc rối xảy ra cả. Tất cả đều được đón tiếp chu đáo. Và tìm những lí do khác nhau để có thể bỏ đi trong 1 vầu năm tới mà không về nhà. Còn về những buổi tập luyện của đám Lý và 3 người Mộ Phong thì vẫn diễn ra suôn sẻ, tất cả đang có sự tiến bộ vượt bậc. Từng ngày 1, tất cả đang dần dần tiến xa hơn nữa, Nhạc Bạch Vũ có vẻ là người tiến bộ nhất trong người Mộ Phong và Nhạc Vũ Ly. Cậu bé luyện tập hết sức mình, lv cũng ngày càng cao hơn nữa. Bây giờ, sau chuyến đi tới nhà từng người, cả nhóm vẫn còn dư lại 1 tháng rưỡi của kì nghỉ, nên quyết định đi sang nước khác chơi, hiện tại, cả nhóm đang phi bộ trên đường, đang đua nhau đến đất nước Lisanel, đất nước lớn thứ 2 ở Thiên Vũ đại lục.

Nhưng đang đi thì phải dừng lại, ngồi xuống và đợi tại Mộ Phong. Tầm 10p sau, đám 3 người Mộ Phong đuổi kịp, thở hổn hển ngồi phịch xuống đất. Minh Kỳ nói

"Các cậu chậm quá, như thế này thì tới tới mới tới nơi mất"

"Các cậu khủng bố quá!" Mộ Phong hét lên "Các cậu có biết là đất nước Lisanet cách nước ta bao xa không, chúng ta đi mới nửa ngày, bình thường muốn tới đó phải mất 3 ngày. Đi mới nửa ngày mà tớ thấy chúng ta đi gần hơn nửa đoạn đường rồi. Các cậu không biết mệt à"

"Cậu nói gì vậy. Nếu không phải các cậu quá chậm thì chúng ta đã tới nơi từ lâu rồi" Minh Kỳ thất vọng nói

"WTF! Các cậu cho chúng tớ nghỉ mệt đi. Mệt quá rồi, vói lại chúng tớ cũng khát nước nữa" Mộ Phong nói

"Cậu ráng đi, lát nữa là tới rồi" Mộ Ngôn dỗ dành

"Được rồi! Chúng ta sẽ nghỉ ngơi 1 tiếng, nhưng ráng đi, đi chút nữa là tới 1 con suối rồi" Hạo Thiên nói

"Làm sao Boss biết chứ" Nhạc Bạch Vũ nói

"Ta nghe được" Hạo Thiên trả lời "được rồi, tiếp tục thôi" rồi đứng dậy, tiếp tục đi. Quả đúng như lời Hạo Thiên nói, càng đi, cả nhóm càng nghe thấy rõ hơn tiếng suối chảy róc rách cùng tiếng chim hót véo von quanh suối. Tới nơi, 1 con suối hiện ra, con suối trong lành, chảy róc rách cùng với tiếng chim hót líu lo càng làm cho khung cảnh trở nên thơ mộng và đẹp hơn bao giờ hết. Ngừng chân lại nghỉ ngơi, cả đám hứng nước uống, rồi ngồi xuống nói chuyện với nhau. Hạo Thiên tìm 1 góc cây ngã lưng quan sát mọi người. Tất cả đang nói chuyện, trừ 1 vài người thì đang ngồi ở những nơi khác nhau thủ thủ với nhau, tâm tình 1 cách ngọt ngào. Hạo Thiên dựa gốc cây, tiểu Siêu đi lại con suối và trở lại với 1 ly nước trên tay và đưa cho Hạo Thiên nói

"Cậu chủ uống nước không?"

"Cảm ơn cậu" Hạo Thiên mỉm cười nhận lấy ly nước và uống 1 ngụm. Dòng nước mát trong và ngọt lịm, hòa tan trong khắp cơ thể tạo ra 1 cảm giác tuyệt vời. Sau khi nghỉ chân được 30p, Hạo Thiên bật dậy và nói

"Nghỉ đủ rồi, lên đường thôi"

"Nhanh vậy" cả đám đồng thanh nói

"Vây đánh thắng tôi cho các cậu ở lại tiếp" Hạo Thiên mỉm cười, 1 nụ cười đầy nguy hiểm

"Không, chúng ta lên đường" Minh Kỳ lập tức trả lời

"Đúng vậy, chúng ta đi thôi Boss" Trần Thống Trung cũng đứng phắt dậy, gấp rút nói

"Tuyệt, chỉ cần thắng Boss thôi đúng không?" 1 tiếng nổ vang lên, đó là Mộ Phong, cậu rít lên vì vui sướng

"Cậu im miệng lại" Minh Kỳ thét lên

"Cậu có biết cậu vừa nói gì không" Minh Kỳ nói, khuôn mặt nhăn nhó

"Tớ nói chỉ cần thắng Boss thôi đúng không?" Mộ Phong nói, khuôn mặt biểu lộ vẻ không hiểu chuyện gì đang xảy ra

"xuyt, Mộ Phong. Mau im lại đi. Cậu không nên nói như vậy" Mộ Ngôn bị miệng Mộ Phong lại

Mộ Phong lấy tay gạt tay của Mộ Ngôn ra và nói "tại sao? "

"Còn hỏi tại sao! Tôi hỏi cậu nhé, cậu có đánh thắng được ai trong nhóm Lâm Phi không?" Minh Kỳ nói

"Đương nhiên là không rồi" Mộ Phong lập tức trả lời

"Mà, nếu so với nhóm Lâm Phi thì quá cao rồi. Cậu có đánh thắng được tiểu Vũ không?" Minh Kỳ hỏi

Mộ Phong suy nghĩ, rồi lại nói "cũng không nổi"

"Đấy, đến cả tiểu Vũ đánh còn không lại mà còn đòi đánh với Boss, có phải chán sống rồi không?" Minh Kỳ nói, khuôn mặt đầy vẻ khó chịu

"Đừng nói là cậu đánh, thậm chí tất cả cùng đánh cũng không là gì đối với Boss cả. Thậm chí chúng ta còn không đụng nổi 1 cọng tóc của Boss nữa là" Trần Thống Trung nói, câu nói thốt ra làm cho cả 3 người Mộ Phong, Nhạc Bạch Vũ và Nhạc Bạch Vũ phải kinh ngạc không thôi

"Được rồi, cứ để cậu ấy đánh" Hạo Thiên cười nhẹ nói

"Nhưng..." Minh Kỳ nói, nhưng chưa hết câu đã bị Hạo Thiên chặn họng "không nhưng nhĩ gì cả"

"Được rồi, Mộ Phong, tới đây đi" Hạo Thiên ngoắc tay

"Boss, nhẹ tay thôi" Mộ Ngôn khấn khiết van xin

"Ta sẽ không làm gì đựng đến hấn cả nên đừng lo" Hạo Thiên nói, rồi quay sang Mộ Phong, ngoắc tay khiêu khích

Mộ Phong thủ thế, cả 2 đứng đối diện nhau. Khi Mộ Phong xông lên, Hạo Thiên từ từ thả uy áp ra, chỉ thả ra 1 phần 100 sức mạnh thôi. Nhưng uy áp của cậu vừa mới ra, Mộ Phong đứng khựng lại, tay chân bắt đầu run rẩy, rồi té "bịch" về phía sau. Toàn thân run rẩy lên, Hạo Thiên cười, nụ cười lạnh sống lưng

"Sao vậy? Đứng dậy đi chứ, sao không xông về phía ta nữa? "

"Tôi, tôi nhận thua. Boss, xin cậu mau thu hồi, tôi chịu hết nỗi rồi" Mộ Phong van xin

"Khí thế vui mừng lúc nãy đâu rồi, sao không tiến lên đánh nữa chứ" Hạo Thiên nói

"Boss, xin cậu tha cho cậu ấy đi mà" Mộ Ngôn chạy ra, ôm lấy Mộ Phong che chắn. Trong khi cả cậu ta cũng đang run lên vì sợ và cũng vì uy áp mạnh mẽ của Hạo Thiên

Hạo Thiên thu hồi uy áp, cả 2 khụy xuống, vâng trán ướt đầm mồ hôi, thờ hồng học. Mộ Ngôn quay về phía Hạo Thiên cúi đầu nói

"Cảm ơn Boss nhân từ"

"Được rồi, ta cho các ngươi 10p hồi phục" Hạo Thiên nói rồi quay lưng bỏ đi, đi về phía gốc cây và dựa lưng, huyết sáo. Tiếng huyết gió nhẹ nhàng êm dịu như tiếng sáo thổi, cả đám tận hưởng tiếng huyết sáo cho đến khi Mộ Phong với Mộ Ngôn bình thường trở lại và tiếp tục lên đường.

Cả đám phi bộ, chạy xuyên suốt và lâu lâu thì dừng lại đợi tụi 3 người Mộ Phong, rồi lại tiếp tục lên đường. Tới chiều tối thì cả đám đã tới nơi, tới thủ đô Kuate của nước Lisanet. Cảnh cổng thành để từ từ đóng lại và cả đám phi thật nhanh qua cổng, làm cho cả đám lính phải bất ngờ. 1 tên lại chặn cả đám và nói

"Mấy nhóc là ai, vào đây làm gì?"

"Chúng tôi muốn vào thủ đô" Hạo Thiên nói, bật chế độ khuôn mặt lạnh lùng

"Vào với thân phận gì" Tên lính hỏi

"Mạo hiểm giả và muốn đăng kí làm mạo hiểm giả " Hạo Thiên nói

"được rồi, đi theo ta vào đây" tên lính nói và quay lưng bỏ đi. Cả đám đi theo vào 1 căn phòng nhỏ, cũng không thể nói là nhỏ vì nó đủ để chứa cả 50 người. Ngồi trên bàn là 1 người phụ nữ, cô ta ngồi gác chân lên bàn và mũi thì đang ọp trên mặt. Đây là đang ngủ trong giờ làm việc à. Tên lính lại đứng trước bàn, tư thế nghiêm nói

"Thưa ngài, có đám nhóc muốn vào thành với thân phận mạo hiểm giả ạ"

Người phụ nữ nghe gọi, lay mình thức dậy, cả đám nhìn 1 cách ngơ ngác. Đây là 1 người phụ nữ đẹp, mái tóc vàng óng ánh xõa ra sau lưng, đôi lông mi dài và cặp mắt đẹp màu xanh. Cặp ngực hơi khùng tỵ và khuôn mặt thì hết chỗ chê, tuyệt đẹp cùng với làn da trắng, khoác cho mình 1 chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần dài ôm màu đen. Về đẹp làm lay động con tim bất cứ ai, cô ta nhìn đám nhóc, rồi thú vị nhìn Hạo Thiên và Tiểu Siêu khi cả 2 lạnh lùng 1 cách tàn nhẫn không thèm đếm xỉa đến. Cô ta nói

"Xin chào mấy nhóc đẹp trai, ta tên là Tà Uyển Như, mấy nhóc có chuyện gì vào đây"

"A, xin chào chị" cả đám hoàn hồn và nói

"Chúng tôi muốn vào thủ đô" Hạo Thiên nói

"Ara, cậu nhóc đẹp trai. Em tên gì? " Tà Uyển Như nói

"Không cần thiết. Chúng tôi muốn vào thủ đô, xin hãy nhanh chóng làm thủ tục đi ạ" Hạo Thiên lạnh lùng nói

"Được rồi, đưa thẻ của các em đây." Tà Uyển Như yêu xù nói

Cả đám lấy thẻ ra và đưa cho Tà Uyển Như, cũng như những thủ đi khác, cũng sẽ kiểm tra xem thẻ mạo hiểm giả là thật hay giả. Lúc này, khi biết đám Hạo Thiên là mạo hiểm giả, đám 3 người Mộ Phong càng kinh ngạc hơn. Không ngờ mọi người lại bá như vậy, nhưng chưa dừng lại ở đó, chúng kinh ngạc khi nghe Tà Uyển Như nói

"Ôi trời ơi? Toàn là từ hạng A trở lên, nbaats là có 2 người hạng SSS"

"Boss quá đỉnh" Mộ Phong hét lên

"Các em mạnh thật đấy" Tà Uyển Như tán dương

"Boss, chúng tôi cũng muốn làm mạo hiểm giả" Nhạc Vũ Ly, Nhạc Bạch Vũ và Mộ Phong nói

"Không cần thiết nữa." Hạo Thiên nói

"êêêê, Tại sao ạ?" cả 3 nói

"Sau này sẽ biết thôi" Hạo Thiên trả lời

"Được rồi, các em có thể vào" Tà Uyển Như nói. Cả đám rời khỏi, đi trên đường, mọi thứ vẫn rất bình thường cho đến khi cô ta có tà tà theo nhóm Hạo Thiên. Hạo Thiên bực bội quay sang nói

"Cô đi theo chúng tôi làm gì?"

"à thì, chúng ta cùng đường mà, cùng đường thôi" cô ta lên tiếng, cô ta ở đây chính là Tà Uyển Như, cô ta đã đi theo nhóm Hạo Thiên kể từ khi ra khỏi phòng làm việc của cô ta ở công thành

"Vậy thì tránh sang một bên sao lại kè kè đi bên tôi" Hạo Thiên nói

"à thì..." Tà Uyển Như lấp bắp

"Giờ cô sao đây" Hạo Thiên bực bội nói

"tôi có thể dắt các cậu đến 1 quán trọ có món ăn ngon và chỗ ngủ tốt. Thế nào? " Tà Uyển Như đổi đề tài

"Cô tránh ra đi" Hạo Thiên nói, rồi đẩy Tà Uyển Như ra, bỏ mặc cô ta gế xuống đất mà đi tiếp

Người xung quanh thấy vậy thì kinh ngạc, kể cả tụi nhovs cũng kinh ngạc, không ngờ Boss chúng phủ như vậy. Gái đẹp theo mà xô cái bịch rồi bỏ đi, lạnh cũng vừa thôi chứ Boss, lạnh vô đối luôn rồi Boss ời.

Cả đám nhóc vẫn không nói gì, tiếp tục đi theo Hạo Thiên. Hạo Thiên dẫn đầu, dắt đám nhóc vào 1 khách sạn sang trọng. Cậu tiến tới quầy tiếp tân và nói

"Cho em đặt 1 phòng lớn ạ, lớn nhất ở đây càng tốt ạ"

"Em muốn ở bao lâu" người tiếp tân cười hỏi

"Khoảng 5 ngày ạ" Hạo Thiên cũng cười trả lời

"Rồi, chìa khóa phòng em đây, em lên tầng 3 rẽ trái, thấy cửa phòng để tắm biển số 325 nhé" người tiếp tân cười đưa chìa khóa cho Hạo Thiên

Hạo Thiên tiếp lấy và quay lưng bỏ đi, cả đám cũng đi theo, lên lầu, đi hết 3 tầng rẽ trái đã bắt gặp ngay căn phòng đó. Mở cjarw phòng đi vào, bên trong căn phòng sáng lạng, đồ đạc sang trọng đặt 1 cách gọn gàng. Giường thì có 3 cái lớn, Hạo Thiên tìm 1 chiếc ghế ngã lưng, cậu quay sang hỏi mọi người

"Đói chưa? "

"Rồi ạ" cả đám nói

"Boss, cho chạy từ trưa tới giờ có cho ăn gì đâu mà không đói ạ" Minh Kỳ nói

"Được rồi, đi tắm thay đồ rồi ăn" Hạo Thiên nói rồi đứng dậy, đi về phía phòng tắm và tắm trước. Bọn nhóc thì ở ngoài đợi tới lượt mình. Sau 20p Hạo Thiên vào phòng tắm, cậu trở ra chỉ với 1 chiếc quần dài còn áo thì không, 1 chiếc khăn cậu đang lau tóc. Cơ thể cậu hiện ra, trẻ em có được nói là 6 múi không nhĩ, chứ Hạo Thiên đang có 1 cơ thể tuyệt vời với 6 múi cơ bụng và bắp tay rắn chắc. 1 cơ thể tuyệt hảo, đầy đặn mà lại mang 1 vẻ đẹp tuyệt vời như vậy, đến cả con trai còn mê.

Hạo Thiên bỗng thấy tụi nhóc nhìn mình như vậy, nhìn mà đến chảy nước dãi thì có hơi quá rồi. Hạo Thiên cười nham hiểm nói

"Sao vậy? Mê lắm à!?"

"Aaaa, không có, Boss xong rồi thì tới lượt tớ" Minh Kỳ la lên, nhanh chóng lao vào phòng tắm

Mấy đứa còn lại cũng im ru không nói gì. Hạo Thiên cười nham hiểm lại ghé ngồi xuống mà vẫn chưa chịu mặc áo vào, cho đến khi tất cả đã lần lượt tắm xong, đợi cậu mặc áo và đi xuống lầu ăn nữa là xong. Hạo Thiên đứng dậy mặc áo, cơ thể tuyệt hảo đang dần biến mất sau lớp áo làm bọn nhóc cảm thấy tiếc. Hạo Thiên ngó 1 vòng, bỗng dừng lại trước 3 người Mộ Phong và nói

"3 người các cậu không còn đồ nào khác à"

"Boss, sao vậy. Đồ bọn tớ bị sao à" Mộ Phong nhìn bộ đồ của mình và nói. Cả 3 người, mặc 1 bộ đồ cũ, đôi chỗ còn bị rách nữa. Hạo Thiên đặt tay lên trán lắc đầu. Hạo Thiên ngoắc tay tiểu Vũ nói

"tiểu Vũ, em lại đây. Ta cho em vài bộ đồ mà mặc. Em thay bộ đồ đó ra vứt đi"

"Còn Băng Liên thì cho Vũ Ly mượn đồ, Mộ Phong thì.... " nói tới đây, Hạo Thiên bị Mộ Ngôn chặn họng lại và nói "đề tớ, tớ cho cậu ấy mượn"

"Được rồi, nhanh chóng lên" Hạo Thiên nói, rồi nhanh chóng đưa đồ cho Bạch Vũ vài bộ đồ mới và đẹp. Đây là đồ mà Hạo Thiên mặc lúc 5 tuổi, bây giờ Bạch Vũ mặc lên nhìn rất đẹp. Tụi kia cũng xong xuôi, tất cả đã chỉnh tề, đi xuống lầu, ghé vào nơi ăn uống của khách sạn. Ở đây có 1 phòng ăn chung rất đẹp và sang trọng, cả nhóm ngồi vào bàn, 1 chiếc bàn dài. Gọi món ăn, và ngồi đợi đồ ăn lên, trong khi đợi cả nhóm đã gọi nước uống trước. Nước vừa bung ra, Hạo Thiên đang định lấy ly nước uống thì ngay lập tức, có 1 người ngồi ngay bên đối diện với cậu. Cậu định mở miệng nói sao lại ngồi đây thì. Cậu la lên

"Lại là cô nữa à"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Đấu giá hội

"Lại là cô nữa à"

Hạo Thiên đập bàn đứng dậy, ánh mắt khó chịu nhìn về phía người phụ nữ mới ngồi xuống. Người phụ nữ nghe nói như vậy thì nhìn lên, cô ta bật thốt

"Ara, là cậu à"

Đúng vậy, cô ta là Tà Uyển Như, người giữ cổng ở chỗ mà Hạo Thiên mới đi qua lúc chiều. Cô ta đã có ý định buông tha Hạo Thiên nào ngờ lại gặp nữa. Hạo Thiên khó chịu ngồi xuống, cô ta nói

"không ngờ cậu cũng ở đây à, tôi cũng ở trọ ở đây đây"

"Mặc kệ cô, xin cô qua bàn khác ngồi dùm cho" tiểu Siêu lạnh lùng nói

"Sao 2 cậu cứ lạnh lùng thế nhở, tôi đẹp như vậy mà không mê à" Tà Uyển Như nói

"Đẹp? Đúng, cô rất đẹp, nhưng chưa đủ trình nhá" Hạo Thiên cười khinh bỉ nói. Lời nói của Hạo Thiên cũng không sai, bởi cậu quá đẹp đi, đẹp tới nỗi cả trai lẫn gái đều hút được thì chê người ta là phải rồi.

"Cậu....cậu.... Thôi, được rồi. Không cãi nữa. Cậu có muốn uống 1 ly không" Tà Uyển Như thờ ra 1 hoi, rồi chuyển đề tài khác.

".....Cô có chức vụ gì ở đây? " Hạo Thiên suy nghĩ 1 hoi, rồi hỏi Tà Uyển Như. Trong lúc 2 người nói chuyện thì thức ăn đã đem lên và đám nhóc đang hí hục ăn uống

"Chức vụ à? Tôi làm người gác cổng tây của thủ đô Kuate này" Tà Uyển Như nói, rồi cầm ly rượu uống 1 hoi

"Tầm thường vậy! Cô có quen ai ở Thương điểm không?" Hạo Thiên cầm ly nước uống và nói

"Thương điểm à? Cậu cần mua gì ở đó? " Tà Uyển Như nói

"Mua 1 ít đồ thôi. Mà cô có quen không? " Hạo Thiên nói, giọng nói lại hiện lên sự khó chịu

"Có, tôi có quen 1 người ở đó. Cô ấy là người luyện thuốc ở đó. " Tà Uyển Như lập tức nói

"tốt, sáng mai cô đợi chúng tôi dưới lầu." Hạo Thiên cười nói

Rồi cả đám cùng nhau tiếp tục ăn tối, ăn xong. Hạo Thiên tụ tập lũ nhóc trước khách sạn và nói "Bây giờ chúng ta đi mua đồ cho Mộ Phong, Vũ Ly và tiểu Vũ. Các cậu muốn mua gì thì cứ nói ta mua luôn. Rồi đi thôi"

Cả nhóm dạo quanh thủ đô, ghé vào những cửa hàng bên đường, shop thời trang, cửa hàng bánh, giày,..... v.v. Tiêu hao khá khá thời gian, cuối cùng cũng lựa đồ xong xuôi, cả nhóm quay lại khách sạn. Đang đi trên đường, cả nhóm thấy 1 đám người đang bao vây 2 người, 1 nam và 1 nữ. Người nam nhân thì ăn mặc 1 cách sang trọng và tươm tất, cô gái trẻ thì có vẻ là 1 người hầu gái đi theo cậu trai đó.

Minh Kỳ tính xông ra nhưng Hạo Thiên lấy tay chặn lại, cậu nói

"Đợi chút đã"

Cậu trai đứng che cho người hầu gái, có vẻ đám nam nhân bao vây 2 người là vì vẻ đẹp của người hầu gái đó. Cậu trai la lên

"Các người tránh ra, nếu đắc tội với ta thì các người chết chắc đấy"

"oh, ta sợ người quá" 1 tên nói rồi cả đám cười lớn

"Người...Các người...." cậu trai á khẩu

"Người cái gì? Giao cô ta ra, chúng ta tha người đi. Chúng ta đếm đến 3, không đi thì đừng trách." 1 tên nói, rồi bắt đầu đếm, hất gơ 3 ngón tay ra, lần lượt rút từ ngón lại cho đến khi hết. Hất cười nham hiểm

"là người không đi thì đừng trách chúng ta"

Hắn tiến lại gần cậu trai, cậu ta lùi lại phía sau. Hạo Thiên nhìn mấy tên đàn ông, tất cả chúng chỉ lv từ 60 đến 100 là hết. Còn tên nhóc thì, ôi thôi, mới lv 70. Vậy là thắng bằng niềm tin à. Hạo Thiên thở dài, cậu thả tay xuống, không chặn Minh Kỳ nữa. Minh Kỳ hiểu ý, lập tức vọt lên, phi về phía cậu trai. Chặn phía trước cậu, đám nam nhân bắt ngờ trước sự xuất hiện của Minh Kỳ, 1 tên tức giận nói

"Tên nhóc nào đây, muốn chết à?"

Minh Kỳ cười lạnh, nụ cười đầy nguy hiểm, xông lên và 1 tiếng "soạt" vang lên, cả đám nam nhân, tất cả đều đầu rơi. Chúng còn chưa kịp phản ứng, tốc độ của Minh Kỳ quá nhanh so với chúng, chúng còn chẳng biết mình chết cách nào nữa nữa.

Bỏ mặc chúng, Minh Kỳ quay về phía cậu trai với ánh nhìn kinh ngạc của cậu ta, Minh Kỳ đưa tay ra, và nói

"Cậu có sao không" rồi nở 1 nụ cười thân thiện

Cậu trai nắm lấy tay Minh Kỳ, Minh Kỳ kéo cậu trai đứng dậy và cậu ta nói với vẻ e ngại

"Tôi không sao, cảm ơn cậu"

"Được rồi, cậu qua đây" Minh Kỳ cười, rồi kéo cậu ta đến chỗ Hạo Thiên, còn người hầu nữ vẫn không biết chuyện gì, đuổi theo 2 người

Minh Kỳ cười với Hạo Thiên, cậu nói

"Xong xuôi ạ"

"Bốp" 1 tiếng đồnggk vang lên, đầu Minh Kỳ u 1 cục, Hạo Thiên nói "Chưa dọn hiện trường kìa"

"Vâng" Minh Kỳ ôm cục u, yểu xìu quay lại đám kia và dùng hỏa cầu thiêu rụi bọn chúng không còn gì nữa. Cậu trai thấy cảnh đó thì rùng mình run rẩy. Cô hầu thì xém ngất xỉu. Tất cả quá trình chúng bị thiêu rụi từ cháy da cho tới gan, ruột,...gi gì đó, tất cả đều thấy hết, nhóm Hạo Thiên thì quen quá rồi, nhưng còn Mộ Phong, Nhạc Vũ Ly, Bạch Vũ và 2 người Minh Kỳ dắt lại thì chưa. Nên họ run rẩy, Nhạc Vũ Ly thì xém chút nữa là té xỉu giống cô hầu kia. Hạo Thiên thấy cảnh này thì nói

"làm quen đi. Vì sau này sẽ còn thấy dài dài"

"Vâng" 3 người Mộ Phong ráng nói

Xong xuôi, Minh Kỳ quay lại. Hạo Thiên hỏi cậu trai "Cậu làm gì giờ này. Nhìn qua cách ăn mặc thì có thể thấy cậu cũng là con của 1 gia tộc nào đó khá nổi tiếng"

"À thì, tôi đi chơi đêm thôi ấy mà. Cảm ơn các cậu đã cứu tôi. Các cậu mạnh thật đấy" cậu trai cười nói

"Được rồi. Chúng ta đi thôi" Hạo Thiên nói rồi quay lưng bỏ đi. Bỏ lại cậu trai và cô hầu gái. Về tới khách sạn, cả đám lần quay ra ngủ, vì giờ đã là 11h tối rồi, họ đi chơi không biết giờ giấc gì cả. Về tới là lăn ra ngủ ngay.

Làm 1 giấc tới sáng, tất cả dậy, vệ sinh cá nhân, ăn uống và nói chuyện với nhau trong khi chờ Tà Uyên Như. Hạo Thiên đang ngồi uống ly nước thì từ đằng xa, Tà Uyên Như chạy lại. Bộ ngực nảy lên nảy xuống làm mọi người xung quanh phải để ý. Tới được chỗ Hạo Thiên thì cô ta thờ hông học và ráng lấy hơi nói

"Tôi tới rồi đây. Chúng ta đi ngay bây giờ không"

"Được chúng ta đi, dẫn đường" Hạo Thiên đứng dậy nói

Tà Uyên Như dẫn đầu, phía sau là đám nhóc, bên cạnh là Hạo Thiên và tiểu Siêu. Tà Uyên Như dắt cả đám đi bằng qua con đường lớn, sau vào thủ đô, dòng qua các cửa hẻm và tới 1 căn nhà lớn. Cao 3 tầng và được trang trí 1 cách khang trang đẹp đẽ. Bên trên cửa vào đề bảng "Thương hội Thiên Tân".

Trước cửa có 2 người phụ nữ mặc đồ mát mẻ mở cửa cho cả đám vào.

Bước vào trong thương hội, hiện ra 1 sự thoáng mát rộng rãi, 1 cô gái tiến tới và nói

"Chào mừng đến với Thương hội Thiên Tân, mọi người cần gì? "

"Chào, nhờ cô nói với Diệp Tâm có Uyển Như cần gấp" Tà Uyển Như cười nói

"Được, cô được ở đây 1 chút" người con gái nói, rồi quay lưng bỏ đi. Hạo Thiên nhìn xung quanh, ánh nhìn lạnh lùng mỗi khi nhìn tới đâu là âm u tới đó. Hạo Thiên hỏi

"Nhìn qua thì có vẻ như đây là 1 thương hội có tiếng tăm đấy"

"Cậu đoán đúng rồi đấy. Đây là thương hội lớn nhất thủ đô này đấy" Tà Uyển Như cười nói

"Vậy, người cô quen có quan hệ gì với cô" Minh Kỳ nói

"Cô ấy là em gái tôi, tên là Tà Diệp Tâm" Tà Uyển Như cười

"hều là em gái chắc phải đẹp như cô nhĩ? " Trần Thống Trung hỏi

"Đương nhiên rồi, em ấy rất đẹp đấy" Tà Uyển Như chắc chắn nói

Cả đám nói chuyện 1 hồi, cuối cùng cũng có người chạy đến, 1 cô gái, dáng người nhỏ nhắn. Mặc 1 bộ váy ngắn màu hồng nhạt mắt thì đeo 1 chiếc kính, làn da trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn. Cô ta chạy lại và ngay lập tức choàng tới ôm lấy Tà Uyển Như, rồi cười nói

"Lâu quá không gặp Uyển Như tỷ"

"Muội dạo này không ăn sao. Ồm quá rồi này" Tà Uyển Như cười nói

"Dạ đâu có đâu. Vẫn ăn đầy đủ mà. Mà hôm nay chị cần gì mà đến đây" cô gái này là Tà Diệp Tâm, em gái của Tà Uyển Như

"Chị dắt theo mấy người bạn, họ muốn mua 1 ít đồ" Tà Uyển Như nói rồi chỉ tay về phía nhóm Hạo Thiên đang ngồi. Tà Diệp Tâm nhìn theo và thốt lên

"Ôi, 1 đàn trai đẹp. Tuy còn nhỏ nhưng đã rất đẹp trai rồi, tin chắc sau này sẽ đẹp hơn nữa." rồi nhìn với ánh mắt thèm thuồng

"Chị em nhà cô bị biến thái à?" Hạo Thiên khinh thường nói

"Biến thái? Nhóc này nói gì vậy, có tin chị đây đánh nhóc không" Tà Diệp Tâm la lên, chỉ tay về phía Hạo Thiên

Lâm Phi phóng lên, tay bắt lấy cổ họng Tà Diệp Tâm và giơ lên, ánh mắt cậu trừng to, nói

"Cầm họng cô lại đi. Đừng nghĩ chủ nhân nhìn rồi làm tới"

Sau chuyển động của Lâm Phi, Tà Uyển Như mới kịp trở tay. Giơ tay ra đánh về phía Lâm Phi. Cậu tránh được và thả Tà Diệp Tâm rớt xuống đất. Tà Uyển Như chạy lại đỡ em mình dậy và nhìn Lâm Phi bằng ánh mắt giận dữ quát

"Chỉ là 1 câu nói. Có cần làm quá vậy không?"

"Nếu em cô không láo lếu như vậy thì Lâm Phi đã không ra tay" Minh Kỳ hét lên

"Thôi được rồi. Dù sao cũng đã trừng trị rồi" Hạo Thiên lạnh lùng nói

Cả đám em lặng, Tà Uyển Như tiếp tục nói

"Sao cậu không ngăn hấn lại? "

"Tại sao tôi phải ngăn lại? " Hạo Thiên thản nhiên trả lời

"Cậu...." Tà Uyển Như á khẩu không biết nói gì nữa.

"Ai làm ồn vậy? " Bỗng 1 tiếng nói vang lên, 1 bóng hình xuất hiện, 1 thằng nhóc tầm 12, 13 tuổi.

"chào thiếu chủ" Tà Diệp Tâm lập tức quỳ xuống

"Cô làm ồn à" người mới tới nói

"Dạ....tôi.... " Tà Diệp Tâm lắp bắp nói

"Tôi làm đây! " Minh Kỳ nhìn cậu nhóc cười nói

"Cậu là....A, ân nhân! Cuối cùng cũng gặp được cậu rồi! Cứ tưởng là không gặp được nữa chứ." Cậu nhóc la lên vui mừng

"Cậu khỏe không? Mà chức vị cao như vậy sao hôm đó không nói ra! " Minh Kỳ cười nói

"Tại tôi không thích phô trương thôi" Cậu ta cười "Mà, tớ tên là Lạc Dĩ An. Còn cậu tên gì? "

"Tớ là Minh Kỳ. Còn đây là Boss_ Hạo Thiên, còn kia là..... " 1 tràng giới thiệu dài, Lạc Dĩ An chào tất cả và nói

"Thế, mọi người đến đây làm gì? Muốn mua gì à, tớ sẽ giảm 50% vì ơn cứu mạng. Nếu sau này chúng ta hợp tác nữa thì tớ sẽ giảm 30%. Các cậu thấy thế nào? " Lạc Dĩ An cười nói

"Cảm ơn nhé" Minh Kỳ nói

Rồi Lạc Dĩ An dắt cả đám vào phòng dành cho khách vip, bỏ mặc 2 chị em Tà Uyển Như lại trong ánh mắt kinh ngạc. Trong phòng, Hạo Thiên ngồi trên ghế nói

"Tôi muốn bán mấy cái này trước rồi mới mua" rồi lấy ra 3 lọ màu trắng đưa cho Lạc Dĩ An. Cậu ta tiếp lấy, mở nắp lọ ra xem. Ánh mắt cậu ta kinh ngạc hiện rõ ra và nói

"3 lọ đều là thuốc dạng viên. Nhưng đặc biệt chúng có màu đỏ. Là thuốc tăng sức mạnh sao, còn là loại cao cấp nữa chứ"

"Đúng vậy, mỗi lọ có 10 viên đấy. Giá bao nhiêu" Hạo Thiên nói

"Giá tiền quá lớn, tuy nhiên, chúng tôi có thể trả cho cậu được nhưng nếu cậu muốn có giá tiền cao hơn nữa thì ngày mai tôi sẽ đấu giá giúp cậu. Nhưng bên chúng tôi sẽ lấy 10%, thế nào?" Lạc Dĩ An nói

"10%? Quá cao, 5%! Không được thì thôi! " Hạo Thiên trả giá

"Tốt, 5%. Vậy ngày mai cậu hãy tới vào lúc 9h. À, cậu đợi tôi 1 lát nhé" Lạc Dĩ An nói, rồi quay lưng bỏ đi

Cả nhóm ngồi trong phòng đợi, Lạc Dĩ An đi tầm 30p sau thì quay lại với đồng thẻ màu vàng và có 2 tấm màu đỏ trên tay. Cậu đặt chúng xuống bàn và nói

"Đây là thẻ Vip và 2 thẻ màu đỏ là thẻ đặc biệt. Dành cho thành viên cống hiến trên 20 năm mới có. Mỗi thẻ đỏ mua đồ sẽ được giảm 30%, thẻ vàng cũng là thẻ Vip sẽ được giảm 10%." Lạc Dĩ An nói, rồi phát cho mỗi người, riêng Hạo Thiên với tiểu Siêu là thẻ đỏ.

Hạo Thiên cầm thẻ trên tay hài lòng nói "Tốt. Xem như cậu biết gì là tốt cho mình. Hôm nay tôi muốn mua 300 cây Bích thiên thảo và 200 cây Diệp thiên thảo. Ngày mai lấy. "

"Được, tôi sẽ chuẩn bị sớm cho cậu" Lạc Dĩ An lập tức nói

"Cảm ơn" Hạo Thiên nói, rồi đứng dậy ra khỏi phòng. Cả đám lập tức đi theo. Vừa mới ra khỏi thương hội thì cả nhóm đã bị Tà Uyển Như chặn lại hỏi

"Sao các cậu quen được cậu ấy vậy"

"Sao tôi phải nói cô biết nhỉ? " Hạo Thiên lạnh lùng nói

"Cậu....dù sao tôi cũng đã giúp cậu tới đây rồi. Cũng nên trả ơn đi chứ" Tà Uyển Như nói

"Được rồi, do chúng tôi cứu cậu ấy nên quen thôi" Hạo Thiên thân nhiên nói, rồi vượt mặt Tà Uyển Như và bỏ đi. Về tới khách sạn, lên phòng, cả đám xúm lại quanh Hạo Thiên, Minh Kỳ hỏi

"sao Boss có thuốc tăng sức mạnh cấp cao vậy. Nó siêu hiếm luôn đấy, mà Boss có tận 3 lọ, mỗi lọ còn có 10 viên. Boss lấy đâu ra vậy"

Ở Thiên Vũ đại lục, luyện được sư chế ra các loại thuốc giúp tăng sức mạnh, thuốc bổ, thuốc độc,..... Cấp độ thuốc chia là 3 bậc, bậc 1 chia làm 10 cấp, bậc 2 chia làm 15 cấp và bậc 3 chia làm 3 cấp là hạ, trung và cao cấp. Muốn có thuốc cao cấp là đếm trên đầu ngón tay.

"Tôi chế ra đấy. Lúc nhỏ luyện tập với lão sư, mỗi lần thầy vô phòng thí nghiệm thì rình mò theo và học thôi" Hạo Thiên thân nhiên nói

"Cái gì? Chỉ bằng việc rình mò thôi mà chế được cao cấp ư? " Trần Thống Trung la lên "Boss khủng bố tinh thần quá, đầu tiên là lv, sau đó là rèn, bây giờ lại tới luyện được. Có phải Boss muốn người ta tức chết không"

"Aaaaa, nghỉ chơi với Boss luôn." Minh Kỳ la lớn, kéo cả đám nhóc vào 1 góc thui thủi

Ồ, có phải ta muốn đâu? Tại trong bảng luật có ghi ta phải học được mọi nghề nên ta mới ráng học thôi mà. Vậy mà nghỉ chơi ta, tại seoooo?

Hạo Thiên thở dài, tiểu Siêu kể bên nói nhỏ

"Cậu dám học lõm thầy à, tớ sẽ méc với thầy Phong cho xem"

"Mà tớ nghĩ lúc đó thầy cũng đã biết rồi ấy chứ" Hạo Thiên suy nghĩ thoáng qua

"Chắc chắn rồi" tiểu Siêu trả lời.

"Mà, sao dạo này chẳng thấy nhiệm vụ gì cả vậy tiểu Siêu." Hạo Thiên hỏi

"Tại không có chứ sao giờ" tiểu Siêu trả lời

"Kì vậy? Haizz, sao cũng được. Mà, tên nhóm ta sau này sẽ là Nghịch Thiên đấy. Nghe oách không" Hạo Thiên cười nói

"Vậy sao cậu không nghịch ý "ngài" đi? " tiểu Siêu cười nham hiểm nói

"à thì, tớ cũng muốn là người mạnh nhất nên mới làm theo luật đấy" Hạo Thiên trả lời

Rồi ngày cũng thấm thoát trôi qua hết, nhóm Hạo Thiên hiện giờ đang chuẩn bị để đi đến Thương hội Thiên Tân. Hạo Thiên chuẩn bị xong xuôi, cả đám lên đường, lên chiếc xe của chúng mà đi. Chiếc xe chạy qua con đường lớn của thủ đô, băng qua những con hẻm, rồi cuối cùng cũng tới nơi. Lúc này đang có rất nhiều người, hôm qua cũng đông nhưng hôm nay đông hơn bởi có buổi đấu giá và còn nhận được tin có thuốc cao cấp nên họ nhanh chóng đi sớm.

Nhóm Hạo Thiên bước vào trong hội trong sự chú ý của mọi người xung quanh. Lúc này, Lạc Dĩ An từ bên trong đi ra và nói

" Các cậu đến rồi à. Vào đây, tớ dẫn các cậu vào phòng này. "

"Tôi lấy bí danh là Nghịch Thiên" Hạo Thiên nói

"Được, tôi đi đăng kí cho cậu" Lạc Dĩ An nói và đi. 5p sau cậu trở lại

Lạc Dĩ An dắt cả đám vào 1 căn phòng trên cao, căn phòng dành cho khách đặc biệt, mở cửa phòng bước vào, bên trong rộng thênh thang với sự trang trí rộng rãi và thoáng mát, tạo cảm giác dễ chịu, phòng được sắp xếp sẵn 30 ghế sau và 3 ghế trước và cứ 3 ghế 1 bàn. 3 ghế trước của Hạo Thiên, tiểu Siêu và Lạc Dĩ An, phía sau là của đám nhóc. Và có vẻ phía 2 bên phòng Hạo Thiên hiện đã có người ngồi.

Cuộc đấu giá bắt đầu, người giữ cuộc đấu giá nói

"Đây là món hàng đầu tiên"

1 thanh kiếm màu đen tuyền, trông thì như kiếm gỗ nhưng thật chất nó là kiếm thật. Nó sắc, người giữ cuộc đấu giá lấy thanh kiếm và 1 cục sắt to. Cầm thanh kiếm và chém cục sắt, nhát chém ngọt sớt như thể đang cắt bánh. Người giữ đấu giá lại nói

"Nó là thanh kiếm được tìm thấy trong di tích cổ, hiện chưa rõ nguyên liệu chế tạo là gì. Nhưng nơi cất giấu có ghi tên thanh kiếm là Sát đao. Như mọi người thấy đây, thanh kiếm sắc đến như vậy thì rất tốt cho người dùng kiếm, và nó cũng rất quý. Nên giá khởi điểm là 10 vạn linh tệ"

Quý mà chỉ có 10 vạn linh tệ sao, mà thôi kệ, 10 vạn cũng được coi là nhiều với bọn kia rồi. Hạo Thiên cầm tấm bảng lên hô giá

"50 vạn linh tệ"

"Vị khách bí danh Nghịch Thiên ra giá 50 vạn linh tệ, còn ai ra giá cao hơn nữa không ạ"

"60 vạn linh tệ" 1 tiếng nói vang lên từ căn phòng bên cạnh

"Ồ, vị khách đặc biệt ở phòng số 2 ra giá cao hơn rồi còn ai cao hơn nữa không"

"100 vạn linh tệ" Hạo Thiên lại nói

"100 vạn linh tệ rồi còn ai không"

Lúc này, tiếng xì xào bàn tán vang lên, nói về sự tiêu tiền không có điểm dừng của 2 người

"Đúng là bọn nhà giàu có khác"

"Xài tiền 1 cái là phun ra như nước"

"Haizz, họ không biết tiếc tiền à"

.....

Nhiều tiếng nói vang lên, xì xào bàn tán khắp cả phòng đấu giá. Tiếng nói lại vang lên

"110 vạn linh tệ"

"Ồ, lại ra..... "

"150.vạn linh tệ" Hạo Thiên lại nói, chặn ngang câu nói của người đấu giá

"150 vạn linh tệ rồi. Còn ai không? "

"Người....." tên phòng bên kia á khẩu, có vẻ hẳn không có nhiều tiếng đến như vậy

"150 vạn lần thứ 1"

"150 vạn lần thứ 2"

"150 vạn lần thứ 3"

"Thành giao. Sát đao đã thuộc về vị khách bí danh Nghịch Thiên"

Hạo Thiên cười, nụ cười mãn nguyện. Cậu nói

"Lát nữa các cậu muốn mua gì ở đây cứ nói"

"Cảm ơn Boss" Cả đám cười nói

Cuộc đấu giá được tiếp tục, những món đồ tiếp theo Hạo Thiên đều không cần, nhưng bọn nhóc lại muốn nên cậu đã bỏ tiền ra mua cho chúng. Mỗi đứa một món khác nhau nên giờ tiền cậu sắp về số âm rồi. Mau kiếm được kha khá được món đồ mà cậu đem ra đấu giá.

Rốt cuộc, sau bao lâu chờ, đồ cậu cũng được đem ra đấu giá, đồ của cậu được đấu giá cuối cùng.

"Và cuối cùng, món đồ quan trọng nhất của ngày hôm nay cũng tới. Đó là thuốc tăng cường sức mạnh, nó cũng nó thể tăng lv. Và không chỉ như vậy, phẩm chất của nó là bậc 3 cao cấp"

Lời người giữ cuộc đấu giá vừa thốt ra, toàn trường chấn kinh. Ai nấy đều bất ngờ, ai cũng xôn xao và muốn mình cũng có 1 viên. Người giữ cuộc đấu giá lại nói

"Không chỉ như vậy, số thuốc còn lên đến 30 viên"

Lại tiếp tục kinh ngạc, chưa nói đến thuốc, thuốc cao cấp đã hiếm rồi, mà bây giờ lại có tới 30 viên, tất cả đang bắt đầu có sự nghi ngờ. 1 người hỏi

"Sao mà tin được đây, thuốc cao cấp rất hiếm mà bây giờ lại xuất hiện tận 3p viên, lại còn thuộc loại tăng sức mạnh, có phải gạt người không"

"Cái này....." người giữ cuộc đấu giá bắt đầu hoang mang. Chính người này cũng không chắc chắn rằng thuốc Hạo Thiên đưa là thật hay giả.

Hạo Thiên ngồi trên cao, ngoắc tay Lạc Dĩ An nói

"Gọi 1 người đi thử thuốc cho tất cả xem đi"

"Được" Lạc Dĩ An trả lời, lập tức đi gọi 1 người, không lâu sau 1 người xuất hiện trên khán đài, đứng trước tất cả và nói

"Tôi sẽ thử thuốc cho tất cả thấy. Hiện tại tôi lv 175, còn đây là cầu đo lv" rồi truyền sức mạnh vào quả cầu, lập tức quả cầu hiện lên số 175, đó là lv của ông ta

Rồi ông ta tiến lại hũ thuốc, lấy 1 viên và uống vào, lập tức, xung quanh ông ta xuất hiện 1 ít ánh sáng, lóe lên rồi phụt tắt đi sau 2p. Mọi người chứng kiến thì "ồ" lên rồi lại quan sát, ông ta lấy cầu đo lv và truyền sức mạnh vào đó, 1 lát sau, khi tất cả đang trobg ngóng kết quả, quả cầu sáng lên và hiện số 180. Tăng liền 5 cấp, 1 con số bất ngờ đối với những người bình thường ở đây. Ai nấy đều sững sờ kinh ngạc. Rồi gạt đầu tin tưởng. Người giữ cuộc đấu giá nói

"Mọi người tin rồi chứ. Vậy thì cuộc đấu giá bắt đầu. Chia làm 4 đợt, đợt 1, 2, 3 là 5 viên đợt cuối là 4 viên"

"Giá khởi điểm là 200 vạn linh tệ"

"250 vạn"

"300 vạn"

"310 vạn"

.....

"700 vạn"

"ô, ra giá 700 vạn rồi, còn ai nữa không"

"750 vạn"

"vị khách đặc biệt phòng số 2 ra giá 750 vạn rồi. Còn ai nữa không ạ? "

"800 vạn linh tề" Hạo Thiên ra giá rồi lại dùng chiêu khiêu khích " đúng là bọn nhà nghèo kiết xác"

"Người..." mấy căn phòng xung quanh nghe được, vì giọng nói của Hạo Thiên là cố ý nói lớn cho bọn chúng nghe

"850 vạn" có người ra giá tiếp sau câu nói của Hạo Thiên

"900 vạn" Hạo Thiên lại tiếp tục

"950 vạn"

"....." Hạo Thiên im ru, cười nham hiểm

"950 vạn lần 1"

"950 vạn lần 2"

"950 vạn lần 3"

"Chúc mừng vị khách đặc biệt phòng số 2 giành được 5 viên thuốc cao cấp "

" cái gì?" Tên ở phòng số 2 tức tối

"tôi lượt 5 viên tiếp theo, giá khởi điểm là 250 vạn"

Giá khởi điểm tăng, nhưng không ai e ngại số tiền lớn mà dừng lại vẫn tiếp tục tăng giá. Đợt 2 với 5 viên thuốc giá là 800 vạn. Đợt 3 với 5 viên thuốc là 980 vạn, đợt cuối với 4 viên là 850 vạn. Cuộc đấu giá kết thúc, Hạo Thiên lấy được 3580 vạn linh tề, trả 5% tiền công tiền đấu giá là 179 vạn, cậu còn lại 3401 vạn linh tề. Sau đó cậu và nhóm tới phòng khách nhận tiền và trả tiền cho những món đồ đã mua. Tổng số tiền cậu phải trả là 1400 vạn linh tề, còn lại 2001 vạn.

Rời khỏi thương hội với số tiền vừa mới nhận được, Hạo Thiên mang một tâm trạng thoải mái, tản bộ trên đường về khách sạn, Hạo Thiên dắt đám nhóc vào 1 cửa hàng ăn và gọi món cho chúng, ngồi vào bàn đợi món ăn. Hạo Thiên nhìn ra ngoài nghĩ vẫn vợ, bỗng 1 tiếng nói vang lên ở bàn kế bên

"Tên nhóc đó, em chắc chắn sẽ trả thù chúng"

"Em không nên đụng đến chúng, không tốt đâu"

"Không lẽ chị sợ chúng à, chỉ là 1 đám nhóc con thôi mà"

"Chị nghĩ em làm việc nhiều quá nên đầu có vấn đề đúng không. Em không thấy cái tốc độ của chúng à, chúng tiến lại bắt em với 1 cái tốc độ choáng ngợp đấy"

"Nhưng... "

Tới đây, Hạo Thiên quay qua nhìn và bất gặp thấy 2 chị em họ Tà. Hạo Thiên nhìn 1 cách lạnh lùng, cái nhìn đầy nguy hiểm.

Hừm, muốn trả thù à? Để ta xem 2 người trả thù như thế nào? Haha

Hạo Thiên nhìn đám nhóc rồi nói lớn, giọng nói cố ý

"Các cậu thấy món ăn thế nào? Ngon không?"

"Ngon lắm" cả đám cười nói

Bên chị em họ Tà, nghe thấy giọng nói quen quen lập tức quay qua xem là ai. Tà Diệp Tâm đập bàn đứng dậy la to

"Là người"

-

Tác trở lại rồi đây:3

-

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thắng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Dạy dỗ lại!

"LÀ NGƯỜI"

Tà Diệp Tâm đập bàn đứng dậy, chỉ thẳng mặt Hạo Thiên

Hạo Thiên quay sang, tỏ vẻ bất ngờ nói

"Ồ, đây chẳng phải chị em họ Tà sao"

"Còn giả bộ không có chuyện gì? Có phải người chán sống rồi không?" Tà Diệp Tâm la lớn

"Thôi được rồi tiểu Tâm, bỏ qua đi. Đừng gây rắc rối nữa" Tà Uyển Như đứng dậy khuyên

"Tại sao em phải bỏ qua cho lũ nhóc này, trong khi chúng làm em nhục mặt như vậy. Đường đường là luyện được sư đứng thứ 2 ở hội thì sao em phải chịu như vậy" Tà Diệp Tâm la lớn, thể hiện sự bất mãn của mình

"Ồ hô, vậy là tôi phải xin lỗi cô à" Hạo Thiên cười khinh thường

Lúc này, 1 người phụ nữ từ trong quầy tiếp đi ra, gương mặt nén giận nói

"Xin hỏi các cậu đây là có chuyện gì mà ồn ào như vậy? "

"À chị ơi, tự nhiên chị này nổi giận với tụi em đây" Khuôn mặt Hạo Thiên thay đổi 180°, khuôn mặt ngây thơ trong sáng, hiền lành không quậy phá và còn rất đẹp trai mê hoặc lòng người

"Ồi cậu nhóc dễ thương này, ai ăn hiếp em để chị xử cho" người tiếp viên nói

"Chị đó đó ạ" Hạo Thiên chỉ tay về phía Tà Diệp Tâm

"Cô lớn như vậy rồi, sao không kiếm việc gì làm mà ở đây ăn hiếp con nít chứ" người tiếp viên đứng dậy phần nộ nói với Tà Diệp Tâm

Lúc này, khi mà người tiếp viên đang cãi vã với Tà Diệp Tâm, bọn nhóc thủ thi với nhau

Mộc Lâm: "Tuy đã xem nhiều lần nhưng vẫn không quen được mà"

Minh Kỳ: "Đúng đấy, Boss diễn sâu quá"

Lâm Phi: "Xem nhiều lần nhưng không thể nào quen với việc tính cách của chủ nhân thay đổi thất thường như vậy"

Hạo Thiên: "Các người chờ xem" Hạo Thiên cười nham hiểm

"Cô không biết gì thì đừng có ở đó mà ngang tàn mắng người như vậy" Tà Diệp Tâm tức giận quát

"oh, tôi ngang tàn sao. Đỡ hơn người ý lớn ăn hiếp con nít" người tiếp viên không thua cãi lại

"Cô mau tránh ra đi, nếu còn không tránh tôi đánh cô đấy" Tà Diệp Tâm hung hãn

"Cô có ngon thì đánh đi, để xem ai thiệt hơn" người tiếp viên lại nói

"Được rồi tiểu Tâm, em quá lắm rồi đấy. Dù sao lỗi ngay từ đầu là do em gây ra trước. Ai bảo em chỉ tay vào mặt người ta nói này nói nọ làm chi" Tà Uyển Như khuyên lớn

"Nhưng.....Hử, hôm nay tha cho ngươi" Tà Diệp Tâm nói

"Ô, ta cho ngươi đi chưa nhỉ" ngay lúc Tà Diệp Tâm tính đi, Hạo Thiên nói, làm cô ta đứng khựng lại

"Ta vẫn cứ đi, ngươi làm sao ngăn được ta" Tà Diệp Tâm giậm chân xuống đất tức tối. Rồi cô nàng quay lưng bỏ đi, Hạo Thiên cười ra hiệu. Lập tức, Minh Kỳ phóng ra chặn lại

"Ngươi mau tránh ra, còn muốn làm gì" Tà Diệp Tâm hét lên

"Boss chưa nói xong mà ngươi đi đâu" Minh Kỳ lấy tay chặn ngang

"Được rồi em tha cho cô ta đi" cô tiếp viên nói với Hạo Thiên

Hạo Thiên cười, nụ cười nhẹ nhàng hiền dịu nhưng ẩn chứa bên trong chắc gì đã như vậy "không sao. Chị đi làm việc tiếp đi ạ"

"Em chắc chứ"

"Chắc ạ" Hạo Thiên trả lời, cô tiếp viên lại tiếp tục về chỗ làm việc của mình. Hạo Thiên đưa tiền cho Kiều Hiền đi trả tiền đồ ăn, cả đám đi về phía Tà Diệp Tâm

"Này nhá, chị đây đã tha cho nhóc rồi thì biết điều 1 chút. Nếu không muốn bị ăn đòn thì tránh đường đi" Tà Diệp Tâm nói, khuôn mặt thể hiện rõ sự bất mãn

"Ô, ta sợ quá cơ" Hạo Thiên cười khinh thường

"Ngươi....." Tà Diệp Tâm

Hạo Thiên phóng nhanh lại, bóp cổ cô ta giờ lên, khuôn mặt lạnh lùng đáng sợ nói

"Khôn hồn thì lần sau đừng có ghẹo ta, không thì ngươi không có cơ hội nhìn thấy ánh mặt trời đâu" Hạo Thiên nắm cổ cô ta, xiết chặt làm cô ta gầy gù rồi bỏ tay ra khiến cô ta té bịch xuống đất

Tà Diệp Tâm ôm cổ thở hổn hển, động tác của Hạo Thiên quá nhanh làm Tà Uyên Như trở tay không kịp, khi Tà Diệp Tâm đã rơi xuống đất thì cô ta mới hoàn hồn chạy lại đỡ. Khuôn mặt Tà Uyên Như giận dữ quát

"Vừa phải thôi, chỉ là chỉ tay vào mặt cậu có 1 cái thì có gì nghiêm trọng mà cậu lại làm như vậy"

"Vì ta không thích có người chỉ tay vào mặt mình, nhất là loại sâu bọ" Hạo Thiên lạnh lùng nói rồi quay lưng bỏ đi

Cả đám nhanh chóng đi theo, để lại chị em họ Tà ngồi dưới đất, cả nhóm trở về khách sạn, Hạo Thiên nằm trên giường, mắt nhắm lại. Còn đám nhóc thì quay quần bên nhau đùa giỡn, tiểu Siêu ngồi trên ghế đọc sách.

Thời gian qua 3 người Mộ Phong, Nhạc Vũ Ly và Nhạc Bạch Vũ tiến bộ 1 cách thần tốc, nhất là Nhạc Bạch Vũ, cậu trước kia lv 40 nay đã lên được lv 106 rồi, cậu cũng chỉ mới có 6 tuổi mà thôi. Nhạc Vũ Ly thì lv 97, Mộ Phong lv99, tất cả đã làm rất tốt, còn về phần tên nhóc tộc trưởng Lý gia thì cũng tiến bộ, nhưng chậm hơn so với người khác, mới lv 150, bay giờ cậu đã 16 rồi. Mấy người trong Lý gia thì cũng tiến bộ, nhưng với tốc độ chậm.

Hạo Thiên đang nằm trên giường, bỗng biến mất. Đám nhóc thấy vậy biết là đi đâu nên cũng làm ngơ, tiếp tục chơi tiếp.

Lúc này, trong không gian hệ của Hạo Thiên, đám người Lý gia đang quỳ trước mặt cậu, Hạo Thiên lạnh lùng nhìn, ánh nhìn sắc bén

"Các ngươi tiến bộ quá chậm, sau này sao làm việc cho ta được đây"

"Xin..... Xin lỗi chủ nhân, cậu tha lỗi cho chúng tôi, chúng tôi hứa sẽ tập luyện chăm chỉ hơn" tên đại trưởng lão cúi đầu nói

Hạo Thiên lạnh lùng lướt ngang tất cả, ánh mắt Hạo Thiên quét tới đâu đám Lý gia lại cúi đầu tới đó. Hạo Thiên nói

"Bây giờ đổi lịch tập. Các vẫn tập với người của ta như thường, thời gian còn lại thì các ngươi phải tự rèn luyện thêm, 1 ngày các ngươi được nghỉ 5 tiếng. Ta ở ngoài nhưng cũng có thể thấy được bên trong đang làm gì, lười biếng thì đừng trách"

"Vâng" cả đám đồng thanh nói. Ngay lập tức Hạo Thiên biến mất, rồi xuất hiện trong phòng thí nghiệm.

Trong phòng thí nghiệm, Hạo Thiên đứng trước 1 cái bàn dài đầy những lọ và bình, nhiều lọ chứa những dung dịch khác nhau. Căn phòng có 3 cái tủ lớn, trong tủ đựng những cây thuốc và nguyên liệu chế khác nhau. Hạo Thiên lấy ra 300 cây Bích thiên thảo và 200 cây Diệp thiên thảo để trên bàn, những nguyên liệu cậu đã mua ở chỗ Lạc Dĩ An.

Đây là 2 nguyên liệu quan trọng để chế ra thuốc tăng sức mạnh bậc trung. Thế là Hạo Thiên ở trong phòng thí nghiệm để chế thuốc, quá trình chế thuốc kéo dài. Mấy đứa nhóc ở ngoài thấy Hạo Thiên lâu ra quá thì chạy lại hỏi tiểu Siêu. Minh Kỳ nói

"lão nhì, sao Boss lâu ra quá vậy"

"Sao tôi biết được" tiểu Siêu nói

"sao cậu không vào đó xem thử" Mộ Phong nói

"Bây giờ cũng đã 3h chiều rồi, Boss đã đi được 4 tiếng rồi đấy" Mộ Ngôn thêm vào

"Mới có 4 tiếng mà các cậu làm gì ghê vậy" tiểu Siêu nói

"Nhưng chúng tớ đói rồi" Minh Kỳ nói

"Sao không tự đi ăn" tiểu Siêu nhìn cả bọn

"vì muốn đi ăn cùng Boss nên mới phải đợi như vậy" Minh Kỳ trả lời

"Được rồi, đợi 1 chút" Tiểu Siêu nói, rồi biến mất ngay lập tức

Bên trong không gian hệ của Hạo Thiên, tiểu Siêu đứng giữa căn phòng. Đây là phòng khách, có bộ ghế sofa đặt giữa phòng, xung quanh có nhiều cánh cửa khác nhau như phòng huấn luyện, phòng ăn, phòng tắm, phòng thí nghiệm, phòng sách.....tiểu Siêu đứng giữa phòng nhìn quanh, rồi bắt đầu tiến lại phòng thí nghiệm, gõ cửa và mở.

Khi cánh cửa vừa mới bật mở, mùi thuốc xông thẳng vào mũi của tiểu Siêu. Mùi thuốc nồng nặc bay khắp cả căn phòng. Tiểu Siêu tiến vào trong, thấy Hạo Thiên đang nằm dài trên bàn ngủ phì phò. Chắc có lẽ mệt vì làm thuốc chẳng. Tiểu Siêu tiến lại bế Hạo Thiên ra khỏi phòng thí nghiệm và đặt cậu nằm trên ghế sofa, đắp cho cậu 1 cái chăn. Rồi biến mất khỏi không gian hệ.

Trở ra bên ngoài, bọn nhóc đang háo hức chờ đợi Hạo Thiên trở ra, thành linh tiểu Siêu xuất hiện, nhưng lại không thấy Hạo Thiên đâu. Minh Kỳ chạy lại hỏi

"Boss đâu rồi"

"Hạo Thiên ngủ rồi, các cậu muốn đi ăn không. Đi với tôi, tôi bao các cậu ăn" tiểu Siêu nói

"chúng ta đợi Boss ra rồi hẵng ăn" Minh Kỳ nói

"Đứng đây" cả đám trả lời

"Sao cũng được" tiểu Siêu nói rồi lại cùng nhau chờ, bọn nhóc lúc đầu cũng nói chuyện với nhau nhưng càng về sau càng không nói gì, có vẻ tất cả đang lo lắng cho Hạo Thiên. Bây giờ đã là 6h chiều, nhưng Hạo Thiên còn chưa ra, tất đã 7 tiếng trôi qua mà Hạo Thiên còn không trở ra, bọn nhóc càng lúc càng sốt ruột.

Minh Kỳ bật dậy, Hạo Thiên lập tức xuất hiện, khuôn mặt ngáp ngủ nói

"Sao vậy. Có chuyện gì xảy ra sao? "

"Boss, cuối cùng cậu cũng trở ra rồi" cả đám ủa lại, vây xung quanh Hạo Thiên

"Gì vậy chứ, có chuyện gì vậy"

"Chúng tớ lo lắm đấy. Cậu ở trong đấy đã 7 tiếng rồi đấy có biết không" Trần Thống Trung nói

"Mới có 7 tiếng mà làm gì ghê vậy" Hạo Thiên khó chịu nói

Bỗng, 1 âm thanh vang lên "ọttttttt"

Hạo Thiên nhìn tất cả, rồi thờ dãi nói

"Các cậu chưa ăn à"

"Phải đợi Boss chứ" Minh Kỳ nói

"Đâu cần phải đợi tôi, các cậu có thể ăn trước mà" Hạo Thiên nói

"Nhưng chúng tớ muốn ăn chung với cậu" Trần Thống Trung nói

"Được rồi, đợi tôi đi tắm các đã" Hạo Thiên nói rồi quay lưng bỏ đi vào phòng tắm. Cả đám nhóc bây giờ thấy an tâm khi Hạo Thiên không sai

Sau 5p, Hạo Thiên trở ra và đưa cả đám nhóc đi ăn. Ngồi vào bàn, Hạo Thiên gọi người phục vụ và nói

"Tất cả món ăn ở đây mỗi thứ 3 phần, riêng thịt lấy 30 phần"

"Vâng, phiền cậu đợi 1 chút" người phục vụ trả lời rồi quay lưng bỏ đi

"Boss thịt chi nhiều vậy" Mộ Phong hỏi

"Cho tiểu Quang và tiểu Hắc" vừa dứt lời, tiểu Quang và tiểu Hắc lập tức xuất hiện, bay lượn lơ lửng quanh Hạo Thiên rồi đậu trên vai cậu. Tiểu Quang và tiểu Hắc nói

"Chủ nhân, lâu rồi mới gặp"

"Lâu rồi mới gặp, mà các người cũng nhanh thật. Mới đây mà đã ngửi được mùi và mò ra à" Hạo Thiên trả lời, vuốt ve đầu cả 2 như 1 chú cún

"Hi hi" cả 2 cười.

Hạo Thiên lấy ra 2 viên thuốc màu đỏ, phóng cho tiểu Quang và tiểu Hắc. Cả 2 há miệng, viên thuốc chui tọt vào trong. Minh Kỳ cười nói

"Tiểu Quang và tiểu Hắc vẫn ham ăn như thường nhỉ. Mà Boss mới vừa chi cả 2 ăn gì vậy"

"Thuốc tăng sức mạnh. Mà các cậu gọi pet ra đi, chúng ở trong không gian linh thú lâu quá rồi, cũng cần cho chúng hít thở không khí bên ngoài chứ" Hạo Thiên nói

"Vâng" cả đám nhóc đồng thanh nói. Ngay lập tức những chú pet mà Hạo Thiên bắt cho đám nhóc hiện ra với hình dạng chibi siêu dễ thương. Những người khách xung quanh thấy có hàng loạt yêu thú xuất hiện thì cả kinh và hoảng sợ.

Chúng bay lượn lơ lửng quanh chủ của mình, 3 người Mộ Phong há hốc mồm, Mộ Phong kinh ngạc nói

"Các cậu cũng có pet nữa à. Nhìn chúng thật dễ thương và cũng ngầu nữa"

"Chúng rất mạnh đấy, chúng tớ được Boss tặng đấy" Minh Kỳ vuốt ve thua cưng của mình và nói

"Boss quá đỉnh" Mộ Phong giờ ngón tay cái lên

Hạo Thiên nhìn cả đàn pet, rồi nói

"Xếp thành 1 hàng"

Nghe được lệnh, cả đàn pet nghe theo, xếp thành 1 hàng ngang đối mặt với Hạo Thiên, tỏ vẻ ngoan ngoãn

"Há miệng ra" Hạo Thiên lại nói, chúng cũng lập tức làm theo. Sau đó, Hạo Thiên quăng vào miệng mỗi con 1 viên thuốc màu đỏ và 1 viên màu xanh lá. Chúng nuốt xuống và vui mừng cả lên khi thấy cơ thể có sự thay đổi. Minh Kỳ thấy Hạo Thiên quăng vào thêm 1 viên màu xanh thì nói

"Viên màu đỏ là thuốc tăng sức mạnh, màu xanh lá là gì vậy Boss"

"Màu xanh là thuốc bổ thôi, ta tặng kèm đấy" Hạo Thiên trả lời "À, Mộ Phong, người cũng gọi pet của người ra đi"

"Ồ vâng" Mộ Phong trả lời, lập tức gọi pet của mình ra. Pet của cậu là 1 con sói con lv25, hình dáng nhỏ nhắn đáng yêu.

"Bảo nó há miệng ra" Hạo Thiên nói

Sói con lập tức há miệng, cậu quăng cho nó 1 viên thuốc màu xanh biển và 1 viên màu xanh lá. Mộ Phong hỏi "viên màu xanh biển là gì vậy ạ"

"Thuốc tăng sức mạnh nhưng thấp hơn của mấy đứa kia do pet của người còn quá yếu, nhưng ta chắc rằng sau viên thuốc này nó sẽ mạnh thôi" Hạo Thiên trả lời, lúc này đồ ăn cũng đã được đem ra và bọn nhóc cầm cúi ăn. Bọn pet cũng chẳng thua gì, thế là Hạo Thiên gọi thêm 20 phần thịt nữa cho lũ pet. Trong lúc ăn Hạo Thiên nói

"Vũ Ly và tiểu Vũ, mai chúng ta đi bắt cho các người thú cưng"

"Vâng? Cảm ơn cậu ạ" Cả 2 người vui mừng nói, rồi cả đám tiếp tục ăn. Do quá đói mà chúng ăn 1 cách say sưa không chú ý đến xung quanh, cứ đồ ăn tới là ăn, ăn và ăn. No nê phủ phê, chúng lết lên phòng và nằm xuống.

Khi chúng chuẩn bị lăn ra ngủ và không màng đến xung quanh thì Hạo Thiên quăng cho 1 câu bao phủ

"Dậy và đi huấn luyện đi"

Chúng lết từng bước nặng nề vào không gian hệ của Hạo Thiên và bắt đầu buổi huấn luyện ban đêm. Hạo Thiên cũng phải đi huấn luyện cho tên nhóc tộc

trường kia nữa. Haizzz, thật là rắc rối và mệt mỏi mà.

Sau 1 đêm huấn luyện dài đằng đẵng, cuối cùng chúng cũng được ngủ. Bây giờ là 5h sáng, phóng lên giường và ngủ khò khò. Hạo Thiên cũng tranh thủ làm 1 giấc tới 7h sáng. Đây cũng có lẽ là lần đầu tiên cậu dậy trễ như vậy.

Bước xuống giường, lê bước vào nhà vệ sinh và vệ sinh cá nhân, tắm lại trước khi rời khỏi nhà tắm. Bước ra khỏi nhà tắm khi còn chưa mặc áo để lộ ra 1 cơ thể hoàn hảo ai nhìn cũng mê, Hạo Thiên lê bước lại ngồi dựa trên ghế nhắm mắt lại. Bỗng, cậu cảm thấy có người nhìn mình và mở 1 mắt ra. Đó là Bạch Vũ và Vũ Ly. Bạch Vũ thì háo hức nhìn Hạo Thiên còn Vũ Ly thì đứng che mặt lại xấu hổ. Hạo Thiên hỏi

"có chuyện gì vậy tiểu Vũ"

"Đi bắt thú cưng ạ" Bạch Vũ cười vui vẻ nói

"À. Đương nhiên rồi. Đợi bọn nhóc dậy đi đã" Hạo Thiên nói, chỉ ray về phía đám nhóc đang ngủ li bì trên giường

Bạch Vũ nhìn theo tay Hạo Thiên, bắt gặp đám nhóc đang ngủ, lập tức chạy lại, đứng giữa các giường rồi bắt ngờ la lớn

"DẬY ĐI Ạ! "

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Muốn giết ta, sao?

"DẬY ĐI Ạ!"

Bạch Vũ đứng giữa các giường thét lớn, bọn nhóc giật mình bật dậy

"cái gì vậy"

"có chuyện gì xảy ra"

"aaa, động đất"

"Chuyện gì xảy ra"

.....

Cả đám nhóc loạn cả lên, không biết trời trăng gì cả.

"Hahahaha" Hạo Thiên ngồi trên ghế, cười lăn lộn

Bọn nhóc ngơ ngác không biết có chuyện gì xảy ra. Cả đám gãi đầu, Minh Kỳ hỏi

"Có chuyện gì vậy Boss"

Hạo Thiên chỉ tay về phía Bạch Vũ, cả đám nhìn theo, hiểu có chuyện gì xảy ra liền thở phào. Minh Kỳ xuống giường, tiến lại Bạch Vũ, xoa đầu cậu bé và nói

"Biết rồi mà, nhưng tiểu Vũ này, để tụi anh ngủ thêm tý nữa nhé"

"ừ ừ..hức...." Bạch Vũ bắt đầu mếu máo muốn khóc, Minh Kỳ vội vàng nói

"Rồi rồi, biết rồi mà. Đi chuẩn bị liền"

Cả đám cấp tốc đi vệ sinh cá nhân, thay đồ mới. Xong xuôi, Hạo Thiên khoác lên 1 chiếc áo trắng chuẩn soái ca và cả đám xuống lầu. Đi ăn chút gì đó.

Bước ra khỏi khách sạn, cả đám bắt đầu tiến ra khỏi thủ đô Kuate, tiến về phía cánh rừng ở đây. Trên đường đi, cả bọn nghe ngóng được rằng, ở thủ đô Kuate này, có 1 khu rừng nổi tiếng với rất nhiều yêu thú hùng mạnh, rừng cây rậm rạp, có lời đồn rằng 1 khi đã bước vào sẽ rất khó lòng mà có đường ra, tên khu rừng đó là Ghosta

Hiện tại, cả lũ đang trên đường tới khu rừng đó, khu rừng mà mọi người nói rằng nó rất đáng sợ. Bên bìa rừng, đã thấy được sự đáng sợ và uy nghi của nó, tối tăm và âm thấp. Bắt đầu tiến vào trong, cả lũ cảm thấy như có hàng ngàn cặp mắt đang dõi theo mình. Mới vừa đi được chừng 40m, Hạo Thiên

dừng lại, tiến về phía 1 gốc cây, nhổ 1 bụi cỏ có gai màu đỏ đan xen ít xanh đậm rồi quay về phía đám nhóc nói

"Đây là Thần Huyết cỏ, rất hiếm đấy. 1 bụi cỏ giá tới 70 vạn linh tệ đấy"

Nghe tới số tiền lớn, cả đám mắt sáng rực cả lên. Trần Thống Trung lập tức hỏi

"Chúng ta có 1 cây rồi đấy. Thần Huyết cỏ có thể thấy ở đâu vậy Boss."

"Nó thường mọc dưới những gốc cây to và nơi ẩm ướt. Ta nghĩ trong này rất nhiều vì không ai dám vào đây nên nó không bị ai hái hết" Hạo Thiên trả lời, rồi cất nó đi. "Các ngươi đứng đây đợi ta"

Hạo Thiên nói, rồi quay lưng bỏ đi.

Lát sau, cậu trở lại với 5 loại cây khác nhau và nói

"Đây là Khí Huyết cỏ, Linh Tê cỏ, Thiên hồn cỏ, Linh Vỹ cỏ và Cửu U Hàn Tuyền"

Giơ từng cây ra và nói tên của nó, Hạo Thiên còn nói thêm

"Đi nếu thấy thì nhớ nhỏ và cất đi, phân nhóm ra để hái từng loại cây biết không. Nó rất hiếm đấy, và cũng là những nguyên liệu quan trọng để chế ra thuốc cao cấp"

"Chắc chắn rồi ạ" cả đám nói.

Rồi tiếp tục đi sâu vào trong rừng, đi đến nơi nào thấy các loại cây mà Hạo Thiên nói thì chúng lập tức hái và bỏ vào bao. Bỗng, đang đi thì Hạo Thiên dừng lại

"Có thần thú đang tiến đến, nó đang săn mồi, là 1 con nai con"

"Thần thú? Nó thuộc hệ gì vậy ạ? " Lâm Phi hỏi

"Ta chưa biết. Mau tìm chỗ nấp đi"

Lập tức, cả đám tìm cho mình 1 chỗ nấp thật kín đáo. Con thần thú đang tới gần, tiếng chân nó chạy lại ngày càng lớn, Hạo Thiên đứng trên nhánh cây cao quan sát, con thần thú có bộ lông màu tím và 2 chiếc răng nanh dài màu trắng, những chiếc vuốt nhọn và trên đầu là 1 chiếc sừng. Cậu thấy nó phóng tia sét từ chiếc sừng trúng con nai làm nó té ngã xuống đất. Con thần thú nhào lại cắn xé thịt con nai.

Lúc này, Hạo Thiên hạ lệnh. Phóng nhanh về phía con thần thú, đứng trước mặt nó, con thần thú nhìn thấy và gầm lên "Grào"

"Ô, là 1 con sư tử à"

Hạo Thiên cười khinh thường

"Nó cấp mấy vậy Boss" Minh Kỳ hỏi

"Mới chỉ là bán thần thú cấp 405 thôi" Hạo Thiên không hài lòng nói "Nó thuộc lỗi hệ. Em với Vũ Ly ai lỗi hệ"

Hạo Thiên chỉ tay về phía Bạch Vũ và Vũ Ly nói

"E...Em lỗi hệ và hòa hệ ạ" Nhạc Vũ Ly giơ tay lên

"Tốt, vậy em lấy con bán thần thú này đi" Hạo Thiên nói, vừa mới dứt lời. Cln bán thần thú này xông vào cả đám, gầm lên 1 cách hung hãn

Cả đám né được, Hạo Thiên phi mình lên cao rồi bay lại đá cho con bán thần thú 1 phát trúng ngay bụng nó. Nó rên lên đau đớn

Chứ dừng lại, Hạo Thiên lại tiếp tục phi mình lên, lấy tay kẹp đầu con thú vào giữa và nện nó xuống đất "rầm"

Đất lún xuống, khói bay mù mịt

"khụ khụ" bọn nhóc ho lên vì khói.

Khi làn khói tan đi hết liền lộ ra con thú đang nằm xả lai trên đất, không phải vì nó chết mà vì Hạo Thiên đánh nhẹ quá làm nó ngất đi, miệng sùi bọt mép

"Hừ, thứ không biết điều" Hạo Thiên hừ lạnh

"Boss này, không phải nó chết rồi đấy chứ" Minh Kỳ chột chột con thú hỏi

"Chưa đâu, ta nhẹ tay rồi đấy. Nó chỉ bị ngất đi thôi" Hạo Thiên phui quần áo, tiến lại con thú và hút nó vào không gian hệ "chúng ta tiếp tục đi, khi nào

nó tỉnh ta hãy lập kế ước"

Rồi cả đám tiếp tục lên đường, đi sâu thêm vào trong rừng Ghosta, càng vào sâu khu rừng càng tối thêm, sự ảm thấp càng được cảm nhận 1 cách rõ ràng hơn. Những nhánh cây thì rậm rạp, mà đang đi bọn nhóc cũng không quên tìm xem có thêm loại thảo dược nào không.

Vào sâu hơn, những âm thanh kì quái lại xuất hiện nhiều hơn, những tiếng hú, tiếng gầm gừ, tiếng la....hiện ra 1 cách rõ rệt.

Bên trong khu rừng, nhóm Hạo Thiên đang phóng trên những cái cây, chọt, cả nhóm thấy 1 khoảng trống giữa khu rừng, nơi ánh sáng chiếu vào. Khoảng trống rộng lớn, cả đám đáp xuống đất và nhìn xung quanh. Rồi, vừa mới đặt chân xuống, từ đằng xa vang lên tiếng cây đổ và tiếng yêu thú gầm gừ. Và tiếng la của những người đang đuổi theo con yêu thú đó.

Cả đám nhanh chóng nấp đi, tìm cho mình 1 chỗ nấp và quan sát 1 cách tốt nhất.

Rồi đám người lạ xuất hiện, ngay giữa khoảng trống, con yêu thú chạy đến đây thì bị bao vây. Con yêu thú bị bao vây bởi 10 người đàn ông tầm 30, 40 tuổi, theo sau là 1 ông lão tầm 6, 7 chục tuổi và 1 cô gái với mái tóc vàng óng ánh, gương mặt xinh đẹp và 1 chiếc váy ngắn lộng lẫy.

Nhìn sơ qua con yêu thú thì nó thuộc hệ hỏa, bộ lông màu trắng và móng vuốt sắc bén, chiếc sừng nhọn hoắt trên đầu, đặc biệt dễ nhận biết rằng nó hệ hỏa là vì chiếc đuôi của nó, đuôi nó như những ngọn lửa uốn cong, rợn lên như 1 con sóng. Có vẻ như nó là ngựa lửa 1 sừng, gần đến thần thú rồi.

Cả đám nhóc nấp lại quan sát, cô gái tóc vàng la lớn, khuôn mặt dữ tợn khác với vẻ ngoài xinh đẹp kia

"Các người mau lên, mau bắt con yêu thú khôn khiếp đó lại cho ta"

"Tuân lệnh"

"Cháu không cần gấp, cháu xem, chẳng phải nó rầy mết rồi sao. Chúng ta săn bắt nó 3 ngày rồi, chắc chắn rằng nó không còn sức nữa đâu. Nhất là nó đang trong giai đoạn đột phá thần thú này, nó rất là yếu" Ông lão đứng kế bên, vuốt chòm râu trắng và nói

"Vâng"

Cả 10 tên lao vào, tạo vòng vây vây kín con thú và những đòn đánh liên hoàn vào người con thú, để lại những vết thương làm con thú rên lên đau đớn.

Hạo Thiên nhìn lướt qua những tên đang vây đánh con thú, tất cả đều có lv từ 300 đến 390, còn lão già thì 450, cô gái đi cùng lão thì, ôi thôi, đúng là phế vật, quá yếu, mới chỉ cấp 80 trong khi đã 15 tuổi rồi. Hạo Thiên khinh thường

"Ai đó?" Bỗng nhiên, lão già quát lên, ném về phía bụi gậm 1 cây dao ngắn.

"Ồi ôi, lão già. Xem chút là tiêu rồi đấy biết không" Minh Thi kẹp con dao giữa 2 ngón tay, đi ra từ bụi cây, khuôn mặt khó chịu

Rồi lần lượt, Mộ Phong và Ninh Dịch cũng đi ra từ bụi cây chỗ của Minh Thi. Hạo Thiên biết ngay, là do tên Mộ Phong che giấu khí tức còn quá yếu, về phải răn đe lại chúng thôi

Sau đó, tất cả cùng đi ra, lão già thấy 1 đám nhóc thì khinh thường hừ lạnh

"Hừ, chỉ là 1 đám nhóc con thôi sao"

Mà khoan, nếu là nhóc con thì chắc chắn không dám vào đây. Không bình thường chút nào cả, chúng rốt cuộc là gì?

Ông lão hoài nghi nhìn về phía nhóm Hạo Thiên. Minh Thu khuôn mặt không đổi nhìn lão già nói

"Lão già này, tự nhiên khi không ném con dao làm chi vậy"

"Nhóc con xác lão, nếu không phải các người lên theo dõi bọn ta thì ta đâu có ném con dao" lão già mắng Minh Thi, khuôn mặt cậu càng thêm khó chịu

"Gia gia, cãi nhau với chúng làm gì, giết chúng đi" Cô cháu gái của lão đứng kế bên nói

"Giết chúng ta? " Hạo Thiên im lặng nãy giờ cũng nói

"Là a.....i.....?" Cô gái la lớn, rồi bỗng ngập ngừng "a..."

Cô ta nhìn Hạo Thiên, nhìn 1 cách say đắm, thậm chí còn chảy dãi nữa. Mắt Hạo Thiên hơi giật, miệng nhếch mép và khinh thường nhìn cô ta. Minh Thi để ý thấy và nói

"Này này, cháu ông bị biến thái à? Tự nhiên nhìn chủ nhân chúng tôi còn chảy dãi, eo ôi, tởm chết đi được"

Cô cháu gái nghe thấy, lật đật lấy tay chùi nước dãi và quát "Người nói ai biến thái, người mới là đồ biến thái! Gia gia, giết hần cho con, giết tất cả, chừa lại 1 mình thằng nhóc đẹp trai được rồi ạ"

"Được, ta giết chúng cho cháu" vừa dứt lời, lão già xông lên, phi nhanh về phía đám nhóc

"Lùi lại cho ta" Hạo Thiên hét lên, phóng lên đỡ đòn của lão già

"Đùng"

Tiếng 2 nắm đấm chạm vào nhau, vang lên thất thanh. Lão già cười khinh bỉ

"Hahaha, cũng có chút bản lĩnh đấy chứ"

"Ồ, ta xin không nhận lời khen của sâu bọ" Hạo Thiên quăng lại cho ông ta 1 câu, khiến mặt ông ta đỏ bừng lên vì tức giận

"Xác xược, nếu không vì cháu ta nhìn thấy người đẹp trai mà giữ lại thì...nãy giờ người chết chắc" lão già nói, giọng nói giận dữ

Hạo Thiên lùi ra sau, "âm long" kỹ năng hệ được xuất ra, hàng ngàn con rồng đen bay ra từ quả cầu của Hạo Thiên và phóng về phía ông ta.

"xoẹt xoẹt xoẹt" tiếng né đòn, chặt đứt và dính đòn liên tiếp vang lên

Khi kết thúc kỹ năng, Hạo Thiên đáp xuống mặt đất và quan sát, bỗng, 1 bóng người phi nhanh ra lao về phía Hạo Thiên

"xoẹt"

Cánh tay áo Hạo Thiên bị cắt rách và để lộ ra cả 1 cánh tay săn chắc và khỏe mạnh. Đặc biệt chú ý nữa là, hình xăm đầu rồng lộ ra trải dài cả cánh tay. Lão già kinh ngạc

"Hình xăm đầu rồng? Không lẽ là..... "

"Không lẽ gì hả lão già? Kinh ngạc cái gì? Ông làm rách cái áo của ta rồi đấy" Hạo Thiên bức tức nói

"Không lẽ người có pet là rồng, mà không thể nào đầu! " lời vừa nói ra, ông ta lập tức phủ nhận ngay

"Có hay không là việc của ta, liên quan gì?" Hạo Thiên trả lời, lại phóng nhanh về phía lão ta. Lần này, cậu lấy kiếm ra là thanh kanata mà ông thầy Hoắc Triền Bạch đã cho Hạo Thiên, đúng hơn là lão bị lừa

Lão già cũng rút 1 thanh kiếm ra

"Chát chát, keng "

Tiếng kiếm va chạm vào nhau tạo nên những âm thanh chói tai, nhưng có vẻ như tài dùng kiếm của lão già chẳng được bao nhiêu, sau vài nhát, lão ta lãnh chọn những vết chém của Hạo Thiên, còn Hạo Thiên thì không bị sao cả.

"Nhóc con, khá đấy chứ" lão già nói, khuôn mặt đầm mồ hôi và mệt mỏi

Hạo Thiên không đáp lại, phi nhanh lại ông ta và chém 1 đường kiếm ảo diệu, lão già tránh không được, lãnh chọn cả chiêu kiếm ngay tim, chưa dừng lại, Hạo Thiên thêm 1 chiêu nữa chặt đứng đầu ông ta.

Giải quyết xong lão già, Hạo Thiên quay lưng trở lại chỗ đám nhóc.

"Gia gia, tên khốn khiếp này, người dám giết gia gia ta, người đi chết đi" cháu gái lão giận dữ hét lên, nắm lấy thanh kiếm và lao vào đâm Hạo Thiên. Cậu chẳng thèm quay lại, tiếp tục đi về.

Minh Thi xông lên, né đường kiếm của cô ta và nắm lấy cổ cô, giơ lên cao. Ánh mắt lạnh, hung hãn nhìn cô ta và nói bằng giọng lạnh tanh

"Dám chia kiếm vào chủ nhân! Người chết chắc rồi"

"Bỏ ta ra tên súc vật" Cô ta la lên, lần này 10 tên thủ vệ lập tức lao vào Minh Thi, cậu quay qua nhìn, không để ý tới. Tiếp tục nhìn cô ta và rồi

"Crắc"

Cổ cô ta bị bẻ chéo qua 1 bên, vứt cô ta đi như 1 đồng rác, Minh Thi phóng mình lên và đỡ đòn của 10 tên thủ vệ.

"keng keng"

"chát"

"Rầm"

"đùng"

Nhiều âm thanh liên tiếp vang lên, những tên thù vệ bị đánh bay đi như 1 bao rác bị vứt bỏ. Tất cả bị đánh nằm chết dưới đất, nhưng Minh Thi chưa lại 1 tên còn sống và nói

"Người là người của gia tộc nào? "

"....."Tên thù vệ cầm hộc không nói

"Ồ, không nói đúng không? " Minh Thi khuôn mặt đe dọa, nham hiểm cười. Cậu giơ nắm đấm lên, định giết luôn tên này thì...

"Thả lỏng ra tiểu Thi" Hạo Thiên nói

Minh Thi nhìn Hạo Thiên 1 hồi, hiểu ý ngay. Cậu vờ lời tên này đi xung quanh, rồi via điên vấp cậu đá té xuống tay ra. Tên thù vệ thừa cơ chạy thoát.

Trần Thống Trung bên ngoài khó hiểu nói

"Minh Thi, cậu làm nó chạy thoát rồi kìa"

"Ý của chủ nhân mà" Minh Thi cũng bó tay nói

Hạo Thiên nhìn Mộ Phong, Vũ Ly và Bạch Vũ, nói "Làm quen đi, đây là chuyện hết sức bình thường đấy"

"Vâng" cả 3 nói

Hạo Thiên bước từng bước về phía lão giả lúc nãy, móc ra từ trong mình ông ta 1 tấm lệnh bài, phía trên khắc chữ "Tù", bên góc lại có thêm chữ "nhị". Có vẻ như là người của Tù gia và còn là Nhị trưởng lão.

Cậu lại tiếp tục đi về phía con ngựa 1 sừng đang nằm trên đất, Cậu vuốt ve nó, dùng chữa thương chữa trị cho nó và đưa nó vào không gian hệ. Hạo Thiên đứng dậy, "hỏa cầu" 1 quả cầu lửa nhỏ xuất hiện, quả cầu bay đến những cái xác đang nằm trên đất, đốt cháy tất cả không chừa lại dấu vết gì.

Khuôn mặt Hạo Thiên trở nên đáng sợ, ánh mắt lạnh lùng, khuôn mặt lạnh như băng

"Muốn giết ta? Để xem ai chết trước? "

Quay lưng bỏ đi, cả đám nhóc nhanh chóng đuổi theo sau

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Xóa sổ

Ra khỏi khu rừng Ghosta, khu rừng mà mọi người nói rằng nó rất đáng sợ đấy, nhóm Hạo Thiên vào rồi ra như đi chơi mà không có chuyện gì. Cả đám kéo nhau vào thủ đô, nhóm Hạo Thiên đi trên đường ai cũng để ý tới, từ vẻ đẹp trai cho tới sự đáng yêu non nớt, nhất là cánh tay của cậu, 1 hình xăm đầu rồng to lớn.

Trở lại khách sạn, Hạo Thiên lập tức đi tắm, rồi trở ra, lại không mặc áo tiếp. Làm cho Băng Liên và Vũ Ly phải đỏ mặt cả lên. Hạo Thiên ngồi gác chân lên bàn mắt nhắm lại, bọn nhóc cũng lần lượt đi tắm. Xong xuôi, Bạch Vũ hỏi thúc Hạo Thiên

"nhanh đi ạ, nhanh đi ạ"

Hạo Thiên mở mắt ra, nhìn Bạch Vũ và nói

"Được rồi, chúng ta ăn chút gì đã, mọi người nhí đói sáng tới giờ rồi. " Hạo Thiên xoa đầu Bạch Vũ nói

Hạo Thiên đi lại chiếc máy trên tường, nó như là chiếc điện thoại vậy, chỉ cần bấm nút là có thể liên lạc được với quản lý. Khi người quản lý nhắc máy, cậu nói

"Lấy cho tôi tất cả món ăn, mỗi món 5 phần, thịt 50 phần, nhanh lên"

"Vâng" người quản lý trả lời rồi cúp máy

Hạo Thiên tiếp tục lại ghế ngồi xuống, gác chân lên bàn. Bỗng, cậu mở mắt ra, chừng lớn rồi biến mất tại chỗ.

"Chủ nhân lại đi nữa rồi à" Lâm Phi hỏi

"Vâng" Bạch Vũ buồn bã trả lời

Minh Kỳ xoa đầu Bạch Vũ nói "tiểu Vũ ngoan, Boss sẽ nhanh chóng trở ra thôi"

"Vâng ạ" Bạch Vũ trả lời

Bên trong không gian hệ của Hạo Thiên lúc này, cậu đứng trước con ngựa 1 sừng đang trong quá trình tiến hóa thành thần thú, 1 bên góc phòng là con sư tử đang run rẩy, 2 con rồng thì đang trong trạng thái lớn và vẫy đuôi như cún khi thấy Hạo Thiên. Hạo Thiên khoanh tay dựa tường và nhìn con ngựa đang tiến hóa. Tầm 30p sau, cuối cùng cũng xong xuôi.

Con ngựa đứng dậy, bộ lông màu trắng tinh và chiếc đuôi màu đỏ đẹp tuyệt vời, chiếc sừng dài và nhọn trên đầu, dáng đứng tuyệt đẹp. Con ngựa nhìn Hạo Thiên bằng ánh mắt nhẹ nhàng và biết ơn. Cậu tiến lại gần nó, vuốt ve và nói

"Mày sẽ là có muốn làm pet không"

Con ngựa gật đầu, dụi đầu vào tay Hạo Thiên. Hạo Thiên lại nói

"Người đợi đây" rồi vụt biến mất.

Trở ra bên ngoài, đồ ăn đã được đem lên, nhưng bọn nhóc chưa ăn. Hạo Thiên thấy vậy liền nói

"Sao không ăn đi"

"Đợi Boss nữa chứ" Minh Thi nói

"Được rồi, ăn đi" Hạo Thiên lại bàn ngồi xuống

Cả đám bắt đầu ăn, ăn ngấu nghiến. Ăn xong, Bạch Vũ lại giục

"Nhanh đi ạ"

"Được rồi, chúng ta đi" Hạo Thiên nói, mở cánh cổng không gian ra và tất cả bước vào.

Bên trong không gian hệ, 2 con rồng đang nằm im bất động, cảm nhận được Hạo Thiên vào thì lập tức đứng dậy.

Hạo Thiên dắt Bạch Vũ lại phía con ngựa 1 sừng, vuốt ve nó và nói

"Người kí khế ước với nhóc này nhé"

Con ngựa im lặng, nhìn Bạch Vũ hồi lâu. Gật đầu đồng ý. Hạo Thiên cười

"Tốt. Tiểu Vũ, em lại đặt tay lên trán nó đi, truyền sức MN qua người nó."

Bạch Vũ làm theo, 1 lát sau. 1 vòng sáng hiện lại bao quanh cả người và ngựa rồi vụt tắt sau 5p. Trên cánh tay Bạch Vũ lộ ra hình xăm ngựa 1 sừng. Nhóc thích thú nhảy cẫng lên vui sướng và ôm choàng lấy con ngựa.

Tiếp đến là Vũ Ly, Hạo Thiên nắm lấy tay cô bé kéo đi, làm cô đỏ cả mặt. Tới trước con sư tử, Hạo Thiên nhìn nó và nói

"Lập khế ước và ngoan ngoãn nghe lời hay là chết" 1 câu nói súc tích ngắn gọn. Con thú lập tức gật đầu lia lịa

Vũ Ly cũng tiến tới trước, đặt tay lên đầu con sư tử và lập khế ước với nó. Hạo Thiên đưa cho Vũ Ly và Bạch Vũ 1 viên thuốc uống, cho pet 2 viên. Đó đều là thuốc tăng sức mạnh.

2 con rồng bỗng nhiên há miệng, mặt tươi như hoa, tiểu Hắc nói

"Chúng tôi nữa ^^"

"Đây" ném cho 2 con mỗi đứa 1 viên. Hạo Thiên quay sang bọn nhóc nói

"Các người ra trước đi" mở 1 cánh cổng ra phía ngoài, tất cả đi ra, Hạo Thiên ở lại

Tầm 10p Hạo Thiên cũng ra, cậu đã đi phân phát số thuốc tăng sức mạnh cậu luyện chế lần trước cho đám người Lý gia, viên đó đủ để chúng tịnh tâm mấy ngày.

Bên ngoài, Hạo Thiên đang ngồi gác chân lên bàn và đọc sách, bên ngoài có tiếng gõ cửa "Cốc cốc cốc"

Tiểu Siêu ra mở cửa, người quản lý nói

"Xin lỗi đã làm phiền các ngài. Có người cần tìm các ngài ở dưới ạ"

"được rồi, bọn tôi xuống ngay" tiểu Siêu đáp lại rồi đóng cửa.

Hạo Thiên bỏ chân xuống, dẹp cuốn sách rồi đứng dậy cười nham hiểm

"Ta chưa đi tìm mà lo tìm ta trước, đúng là đỡ mất công đi kiếm. Dọn dẹp đồ, chúng ta xuống dưới. "

"Vâng" cả đám đồng thanh nói

Xuống dưới lầu, Hạo Thiên tấp vào trả tiền phòng và tiền ăn trước rồi mới đi gặp người cần tìm. Tổng số tiền cậu phải trả là 1500 vạn linh tệ, ăn khùng khiếp thế không biết.

Tới nơi, Hạo Thiên đứng ngoài cửa nói

"Tìm sớm thế"

Trong phòng gồm 20 người mặc áo đen, 3 người còn lại mặc đồ thường, giống như 1 trưởng lão, trên áo thêu chữ "Tù"

"Chính là các ngươi đã giết họ" 1 tên trưởng lão đứng dậy nói

"Ồ, lão già. Mới gặp mà nói người ta giết này giết nọ vậy sao" Minh Thi nói, khuôn mặt làm người khác thêm đập cho 1 cái

"Các ngươi..." lão ta giận đến đỏ cả mặt

"Bọn ta giết đấy thì sao? Trước ta giết chúng, giờ ta giết các ngươi. Sau là cả gia tộc" Hạo Thiên nói, khuôn mặt lạnh như băng

"Ngông cuồng. 1 tên nhóc xác láo" Tên trưởng lão la lên

"Giết"

1 câu nói vang lên, ngắn gọn súc tích, dễ hiểu và không câu ki hoa lệ

Cả đám xông lên, gồm có Minh Thi, Ninh Dịch, Minh Kỳ, Thống Trung, Mộc Lâm, Mộc Sinh và tiểu Siêu.

"Chát"

"Keng"

"Rầm"

"Aaaa"

"Tha mạng"

"Đùng"

.....

Nhiều âm thanh pha lẫn vào nhau, tiếng vũ khí chạm vào nhau, tiếng người xin tha, 1 thanh âm hỗn tạp.

Hạo Thiên đứng, cười thích thú trước cái chết của bọn đó. 3 tên trưởng lão tức giận xông về phía Hạo Thiên, tiểu Siêu phóng ra ngăn lại. Thừa cơ giết 1 trong 3 tên. Còn lại 2 tên, chúng càng thêm tức giận, xông về phía tiểu Siêu.

3 tên trưởng lão này quá yếu, mới cấp 350 và 335. Tiểu Siêu chỉ cần vài đường là giết được chúng. Trận chiến kết thúc chỉ sau hơn 15p, máu me đầy cả căn phòng, xác người la liệt, đầu người khắp nơi

Hạo Thiên tiếp, khuôn mặt lạnh như băng

"Đi"

Ra khỏi khách sạn, Hạo Thiên dò được nơi ở của Từ gia, mò tới trước cửa.

Đứng trước cửa Từ gia, Minh Thi lấy chân đạp bay cánh cửa. Tiến vào trong, mấy tên lính chặn lại, 1 tên quát

"Các ngươi là ai? Đêm hôm khuya khoắt đến đây làm gì? "

"Ở đây gặp ai giết người đó, chừa lại trẻ con, người già và phụ nữ. Phụ nữ ai lv 100 trở đi cũng giết, người già và trẻ con cũng vậy" Hạo Thiên nói

Cả đám lập tức thi hành. Tiếng người la hét, tiếng vũ khí va chạm, tiếng khóc lóc van xin vang lên khắp cả Từ gia. Lửa bắt đầu bốc lên, sáng rực cả 1 khu. Vì bây giờ đang là ban đêm và Từ gia nằm ở 1 khu đất xa khu vực dân cư nên không ai nghe thấy mà chạy đến.

Lửa cháy lớn hơn, Hạo Thiên đi vào bên trong, ánh mắt lạnh tanh nhìn xác người bị giết nằm trên đất, không thương xót bất cứ ai. Cậu thấy 1 viên đá to đặt giữa sân, nhặt 1 thanh kiếm và tiến lại viên đá.

Giơ thanh kiếm lên

"Keng keng keng..."

Nhiều tiếng vang lên, tiếng kiếm chạm vào viên đá. 1 lúc sau, trên viên đá hiện lên chữ "Nghịch Thiên"

Bọn nhóc xong xuôi trở ra, thấy Hạo Thiên khắc chữ trên viên đá thì chạy lại xem, Minh Kỳ vỗ tay khen ngợi

"Boss khắc chữ đẹp quá, mà đây là tên nhóm ạ?"

"Đúng vậy, từ nay tên nhóm là Nghịch Thiên" Hạo Thiên trả lời, khuôn mặt vẫn không đổi

"Vâng, rõ rồi ạ" Cả đám đồng thanh nói, khuôn mặt nghiêm nghị

"Chúng ta đi thôi, về học viện, còn 5 ngày nữa là hết kì nghỉ rồi đấy" Hạo Thiên nói, khuôn mặt đã dịu hơn trước

"Vâng vâng" cả đám nói, nhanh chóng rời khỏi Từ gia.

Từ bây giờ, Thiên Vũ đại lục đã không còn Từ gia nữa, nó đã bị xóa sổ.

Cả nhóm rời khỏi thủ đô trong đêm, ra khỏi thủ đô Kuate, rời khỏi quốc gia Lisanet và trở về nước Gone.

Lần này đi về, là ngồi trên xe về. Lúc trên xe, Mộ Phong hỏi

"Boss này, các cậu đi học viện rồi chúng tôi làm gì bây giờ. Học viện đâu có cho người ngoài vào đâu đúng ko"

"Đúng vậy. Nhưng ta sẽ tìm cách cho người vào. Mà người biết chữ không vậy" Hạo Thiên vừa ngồi đọc sách vừa trả lời

"Có biết ạ nhưng chỉ biết đọc và viết rồi tính những số đơn giản. Chữ còn phức tạp hơn thì....bỏ tay ạ" Mộ Phong thành thật trả lời

"Chúng tôi cũng vậy ạ" Vũ Ly nói

Hạo Thiên đặt tay lên trán lắc đầu chán nản.

"Chúng ta còn thời gian 5 ngày, nhưng khi vào không gian hệ của ta sẽ lâu hơn. Bắt đầu học ngay từ bây giờ, ta sẽ kèm các người." Hạo Thiên đưa ra quyết định

"Vâng" cả 3 đáp

Hạo Thiên mở không gian hệ ra, cả 4 người đi vào.

Suốt 5 ngày trôi qua, Hạo Thiên và 3 người Mộ Phong ở trong không gian hệ suốt, 1 ngày Hạo Thiên ra khỏi không gian hệ 2 lần để lấy đồ ăn và nước uống, không thì thôi. Bọn nhóc ở ngoài thì thành thạo, ở trong 3 người kia thì lo cắm đầu học như điên.

3 ngày trôi qua, Hạo Thiên và 3 người Mộ Phong ở trong không gian hệ học suốt. Bên ngoài, Minh Kỳ đang ngồi trên xe nói

"Lâu thật đấy, 3 ngày rồi. Không biết họ xong chưa nữa"

"Ồ ngoài là 3 ngày, chứ trong không gian hệ của Boss chắc đã hơn 1 năm luôn rồi ấy chứ" Trần Thống Trung nằm dài trên ghế

"Đúng thật. Mà nếu trong không gian hệ lâu vậy thì chắc phải xong rồi chứ" Minh Kỳ nói

"Xong rồi"

Bất chợt, Hạo Thiên xuất hiện cùng với 3 người Mộ Phong và nói

"Boss ra rồi. Sao rồi, họ học tốt không" Minh Kỳ nhảy dựng dậy nói

"Tất cả đều ổn, tất cả kiến thức tiểu học, trung học đều nắm rõ rồi" Hạo Thiên ngồi trên ghế, chân bắt chéo nói

"khiếp thật. Mới có 3 ngày thôi, Boss nhồi nhét ghê quá" Trần Thống Trung giật mình

"Ôi ôi, đầu của tôi" Mộ Phong khi trở ra, loạng choạng té ngồi trên ghế

"Haha, Boss dữ dội quá đi" Mộc Lâm ngồi cười nói

"xuống xe đi bộ đi. Lâu rồi không tập luyện tay chân cứng ngắt cả rồi" Hạo Thiên đứng dậy

Mở cửa bước ra khỏi xe, cả đám đi theo phi mình nhảy trên những cành cây, nhóm cậu chi bằng đi ở đường bằng phẳng không đi, bang vào đường rừng mà đi, nó có xa hơn 1 chút. Phi trên những cành cây, bỗng Hạo Thiên dừng lại bất chợt, làm phía sau cũng dừng gấp, Mộ Phong mất thăng bằng rơi từ trên cây rơi xuống, xoa xoa mông nói

"Ôi ôi, gì vậy Boss"

"Im lặng, có người phía trước" Hạo Thiên nói

Mộ Phong im lặng, phóng lại trên cây. Quan sát phía trước, Hạo Thiên tiếp tục phóng qua mấy cành cây nữa và đáp xuống đất, nấp trong 1 bụi rậm quan sát.

"Làm sao bây giờ tộc trưởng" 1 tên nói

"Chúng ta mau chóng giải quyết nó " tên được gọi là tộc trưởng khẩn trương nói

"Vâng" tên người hầu đáp. Cả 2 cùng phóng lên, đánh về phía con thú đang chặn đường 2 người, Hạo Thiên nhìn qua, con yêu thú cũng phải cấp 320 rồi. Mà 2 người kia, tên tộc trưởng mới 270, tên người hầu mới 180. Đòi giết con quái sao, ha, giết bằng niềm tin à.

Sau 5p phát ngôn đòi giết con quái, cả 2 bị con quái bật ngược lại, văng ra xa, phun ra máu. Con quái xuất chiêu, 1 tia sét phóng về phía 2 người, không kịp trở tay, nghĩ là sẽ chết chắc rồi thì..... Tia sét bị đánh bật đi chỗ khác. Trước mặt cả 2 là 1 tên nhóc tầm 10, 11 tuổi mái tóc đỏ xanh. Đó không ai khác chính là Hạo Thiên, cậu dùng tay không đánh bay cả tia sét.

"Boss nhanh quá, trở tay chẳng kịp với cậu nữa" Minh Kỳ lao ra từ trong bụi rậm. Cả đám cũng lần lượt trở ra.

"Mấy nhóc là ai vậy. Mau chạy đi, nguy hiểm lắm" tên tộc trưởng giục

"Bị thương thì nằm đó cho người khác giải quyết, với lại loại tép này không đủ để Boss khởi động nữa" Minh Kỳ nói, khuôn mặt thể hiện rõ sự chán nản

"nói gì vậy. Nó mạnh lắm.....đấy"

"Bùng"

1 tiếng nổ vang lên, mặt đất lún sâu xuống đất, con quái nằm xả lai. Trong lúc cả 2 nói chuyện, Hạo Thiên đã dọn dẹp xong con quái trong 1 nốt nhạc.

"Haizz, chưa đủ khởi động nữa "Hạo Thiên chán nản nói

"Nhanh.....nhanh vậy" tên tộc trưởng kinh ngạc

", tôi là Hạo Thiên, 2 người có sao không" Hạo Thiên hỏi

"À...à, chúng tôi không sao. Cảm ơn cậu, tôi là Diệp Lục Trung" tên tộc trưởng đứng dậy nói

"Không sao là tốt" Hạo Thiên cười trả lời

"Cảm ơn cậu, nếu có dịp mời cậu đến Phong Nguyệt thành chơi" Diệp Lục Trung nói

"Được, nếu có dịp" Hạo Thiên nói, rồi quay lưng bỏ đi, đám nhóc nhanh chóng đuổi theo.

sau sự việc của Diệp Lục Trung, nhóm Hạo Thiên tiếp tục đi xe, đi được nửa ngày thì xe cũng đã tới được thủ đô lớn nhất, khu trung tâm của nước Gone, thủ đô Lasga. Đứng trước cổng thủ đô, đám lính chặn xe nhóm Hạo Thiên lại, 1 tên lại gõ cửa kính xe lớn tiếng nói

"Xuống xe"

Cả đám mở cửa xe bước xuống, Hạo Thiên xuống cuối cùng, cậu cất xe vào không gian hệ. Tên lính lại quát

"Các nhóc là ai, đến đây làm gì?"

"Ta là Đường Hạo Thiên"

1 câu nói ngắn gọn, không dài dòng

Tên lính nghe được tên của Hạo Thiên trở mắt nhìn, ngơ ngác. Lát sau, hắn quỳ rạp xuống đất, hốt hoảng nói

"Tôi.....tôi có mắt như mù. Không biết là cậu, xin cậu tha thứ cho"

"Được rồi. Dù sao cũng là chúng ta sai khi khờnh xuống xe" Hạo Thiên lạnh lùng nói

"không ạ, là tôi sai khi không xem kĩ là ai." tên lính hoảng sợ nói

"Không sao. Ta đi đây" Hạo Thiên nói, lướt qua mấy tên lính vào trong thủ đô

Bước đi trên con đường quen thuộc, Hạo Thiên đi qua những cửa hàng cậu đã ghé qua mấy lần. 3 người Mộ Phong do lần đầu tới nên bờ ngợ, kinh ngạc và vui mừng.

Cả 3 ngấm ngấm khắp nơi, nhìn xung quanh với đôi mắt đang lấp lánh vì vui. Hạo Thiên dắt cả đám đi qua những con đường, quẹo qua những con hẻm và tới Hội mọo hiểm giả Thiên Diệp, hội mà cậu đã đăng kí và cũng là hội lớn nhất ở đây.

Tới trước cửa, chưa bước vào đã nghe được tiếng ồn ào vang ra từ bên trong. Hạo Thiên mở cửa bước vào, tiếng nói im bật, mọi ánh nhìn dồn vào cả nhóm. Tiếp tục vào bên trong, không thềm ngó ngang tới ai, ánh nhìn của tất cả rõ ràng có sự sợ hãi. Tiến tới bên quầy tiếp, Hạo Thiên cười vui vẻ nói

"Chào chị Lạc Hy. Lâu rồi không gặp"

Lạc Hy đang quay lưng ra nên không thấy ai nói, nhưng nghe giọng cô biết ngay là ai. Cô lập tức quay lại nói

"Em đây à, mừng em trở lại"

Rồi ôm choàng lấy Hạo Thiên

"Em nghệt thờ mắt" Hạo Thiên nói

"Ồ, xin lỗi em" Lạc Hy buông tay nói

"Thế, em muốn nhận nhiệm vụ nữa không hay gì đấy" Lạc Hy nói

"Em muốn đăng kí mọo hiểm giả ạ" Hạo Thiên nói

"Ồ, em muốn đăng kí cho ai" Lạc Hy hỏi

"Cho họ ạ" Hạo Thiên ngoắc 3 người Mộ Phong lại

"Ara, em lại kiếm thêm được 3 người nữa à" Lạc Hy nói, rồi đưa cho cả 3 mỗi người 1 tờ giấy điền thông tin cá nhân

"Vây, họ sẽ bắt đầu bằng hạng F nhé"

"Không, hạng B hoặc A ạ" Hạo Thiên nói

"Được, vậy em lên gặp hội trưởng nhé" Lạc Hy cười nói

"Vâng" Hạo Thiên trả lời

"Đám nhóc kiêu ngạo nào đây, mới tới mà đòi hạng A với B sao, còn được gặp hội trưởng, nực cười thật đấy. Nếu nó được gặp vậy thì ta cũng được gặp, đúng không" 1 tên đàn ông bước ra, giọng nói vừa trêu đùa vừa xấc lảo

"a~, lâu rồi không về không ngờ hội lại tiếp thu thêm mấy tên như vậy nữa sao" Hạo Thiên cười nham hiểm, khuôn mặt lạnh như băng

Bổng, 1 tên khác ra lời vai tên vừa nói, cúi đầu lia lịa nói

"Hắn mới vào đây mấy ngày, chưa biết cậu là ai. Xin cậu tha cho hắn ạ"

"Buông tay ra. Cả đám đàn ông mà đi sợ 1 tên nhóc sao, nực cười mà" tên đàn ông la lên

"Là do hắn, không nên trách ta" Hạo Thiên cười nham hiểm

"Tiểu Vũ, lên"

Lập tức, Bạch Vũ phóng nhanh về phía tên đàn ông, 1 tốc độ chớp nhoáng

"RẦM"

(P/s: đây ạ, bạo 2 chương 44 và 45 cho Nguyệt Phiếu của bạn Mongdaonhi ạ)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Gặp lại hội trưởng hội Thiên Diệp

"Rầm"

Tiếng tường sập, khói bụi mịt mù. Đám người đè lên nhau, do tên bị Bạch Vũ đánh bay trúng mấy tên đó. Bàn ghế lộn nhào cả lên, người đè người, ghế đè người, người đè ghế đủ các kiểu.

Bạch Vũ đứng tại chỗ, phui bụi trên người. Tên bị đánh nằm bất tỉnh nhân sự chỉ sau 1 đám. Quay lưng trở lại chỗ nhóm Hạo Thiên trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh. Nhiều tiếng thì thảo vang lên

"Aaa, tên nhóc đó đi mới có 1 tháng mà hốt được thêm 3 tên quái vật rồi"

"Tên đó đúng là ngu, đã cảnh báo rồi mà không nghe"

"Chúng ta không nên chọc mấy tên nhóc đó nữa"

"Đụng vào lại khổ "

.....

"....."

Bỗng, những tiếng nói im bật đi khi ánh nhìn của Hạo Thiên quét qua. Không ai dám lên tiếng nữa. Hạo Thiên nói

"Được rồi, chúng ta đi thôi ạ"

Lạc Hy dắt cả đám lên phòng hội trưởng, căn phòng vẫn không có gì thay đổi so với 1 tháng trước khi Hạo Thiên đi. Giở cửa bước vào phòng, hội trưởng của Công hội Thiên Diệp đang miệt mài làm việc, không ngước mặt lên nhìn xem là ai. Hạo Thiên lại gõ cửa, mỉm cười nói

"Hội trưởng Hải Lão vẫn chăm chỉ như vậy sao"

Hải Lão ngưng bút, ngước mặt lên nhìn xem là ai nói như vậy

"rầm"

chiếc ghế ngã xuống đất, ông bất ngờ đứng dậy, mặt vui mừng nói

"Không ngờ là cậu. Lâu rồi không gặp"

Hạo Thiên đi lại ghế ngồi xuống, Hải Lão dựng ghế dậy và ngồi xuống, Hạo Thiên nói

"Lâu rồi không gặp. Hải Lão ngài đây vẫn tận tâm với nghề như xưa nhỉ"

"Cậu quá khen rồi. Mà, nay cậu đến đây muốn làm gì. Tôi cảm nhận được 3 khí tức khác, có phải cậu có thêm người mới không" Hải Lão cười nói

"Đúng vậy, hội trưởng vẫn tinh ý như vậy" Hạo Thiên trả lời

"Cậu không cần khách khí, dù sao ở thế giới này mạnh được yếu thua. Cậu không cần hội trưởng này hội trưởng nọ" Hải Lão nói, khuôn mặt chân thành không ngượng ếp

"Không cần đâu, dù sao cũng là trưởng bối đi trước. Hậu bối phải biết kính nể chứ" Hạo Thiên nói

"Được rồi, cậu muốn sao cũng được. Vậy, hôm nay cậu đến đây có việc gì?" Hải Lão hỏi

"À, tôi muốn đăng kí mạo hiểm giả cho 3 người họ" Hạo Thiên chỉ tay về phía 3 người Mộ Phong

"Ồ, cũng được đấy chứ" Hải Lão quan sát 1 hồi rồi tỏ vẻ hài lòng

"Hội trưởng giúp được không"

"Được, luật như cũ nhé" Hải Lão trả lời

"Tốt" Hạo Thiên gật đồng đầu ý, nói "Các cậu đứng đây, đứng vững trong 5p....." ngừng lại 1 chút, Hạo Thiên tiếp " Không được 5p là ta CHÉM"

Khuôn mặt Hạo Thiên thể hiện rõ sự chân thật, không nói dối, làm bọn nhóc rung mình lo sợ, cả 3 đồng thanh nói "VẮNG Ạ"

Hải Lão bắt đầu thả uy áp ra, 1 luồng uy lực bắt đầu nổi lên. Cả nhóm trừ 3 người Mộ Phong ra thì tất cả đã mạnh hơn và không còn bị uy áp này ảnh hưởng nhiều nữa, thiên đứng nhìn mà không bị gì

Trong khi đó, 3 người Mộ Phong đang cực lực chống đỡ, qua 5p, Mộ Phong té xỉu, Mộ Ngôn xông lại đỡ, qua tiếp 7p, Vũ Ly cũng yế xỉu nốt, Băng Liên phóng lại đỡ. Sau 10p 30s, tiểu Vũ té xỉu, Hạo Thiên đích thân phóng lên đỡ. Hải Lão hài lòng nói

"Tốt lắm. Đúng là người đi chung với cậu toàn là tiểu quái vật"

"Quá khen rồi" Hạo Thiên cười nói

"Lạc Hy, đi làm 2 thẻ hạng A, 1 thẻ hạng S mang lên đây" Hải Lão nói với Lạc Hy

"Vâng" Lạc Hy trả lời, quay lưng bỏ đi

Hạo Thiên đặt 3 người Mộ Phong vào 1 chỗ, dùng chữa thương chữa cho 3 người. Mộ Phong bật dậy trước, khuôn mặt hoảng loạn, đầm đìa mồ hôi. Mộ Ngôn lại ôm lấy và vỗ vai an ủi. Tiếp đó là Bạch Vũ và Vũ Ly, Hạo Thiên nhìn cả 3 hài lòng

"Các người đã không làm ta thất vọng. Làm tốt lắm"

"Vâng, cảm ơn Boss" cả 3 cười nói, khuôn mặt rạng rỡ

"Theo ta biết thì sắp tới thời gian vào học rồi đúng không" Hải Lão nói

"Còn 2 ngày nữa là vào học lại" Hạo Thiên trả lời

"Vậy, cậu tính làm gì tiếp đây" Hải Lão hỏi

"Không làm gì cả" Hạo Thiên nói

"Cậu mạnh như vậy không làm gì thì phí tài năng quá" Hải Lão nói 1 cách đầy tiếc nuối

"Tôi có việc của tôi, tôi đã định sẵn con đường tương lai cho tôi rồi, chỉ là bây giờ chưa phải lúc thực hiện thôi" Hạo Thiên nói, lạnh lùng nhưng đầy kiên định

"Tuổi trẻ tài cao, đúng là cuộc đời, có câu sóng sau xô sóng trước đúng thật như vậy" Hải Lão nói

"hội trưởng lại quá khen rồi" Hạo Thiên nói, lúc này Lạc Hy đã làm xong và mang nó lên cho 3 người Mộ Phong

"Được rồi, tạm biệt ngài. Có dịp lại đến chơi" Hạo Thiên đứng dậy, đi ra khỏi cửa

"Hẹn gặp lại, có dịp lại đến chơi nữa" Hải Lão cười tạm biệt

"Được" Hạo Thiên nói, rồi đi khỏi phòng Hải Lão. Đám nhóc cũng tạm biệt

"Chào ngài hội trưởng"

"Tạm biệt nhé"

"Chúng tôi đi đây"

"Hẹn gặp lại"

"Chúc ngài mạnh khỏe"

"Tạm biệt ngài nhé"

.....

Xuống lầu, nhóm Hạo Thiên đi tới đầu người né tới đó, ai cũng né ra 1 bên cho nhóm cậu đi. Nhóm đã để lại 1 ấn tượng tốt quá rồi =)

Rời khỏi hội, nhóm Hạo Thiên tấp vào 1 vài cửa hàng ăn uống và mua 1 tý đồ.

Tới trước cửa học viện Hoàng Long, Hạo Thiên lại bị chặn lại. 1 tên gác cổng chặn đám lại và nói

"Mấy nhóc là ai, bây giờ còn đang kì nghỉ mà vào đây làm gì"

"Chúng tôi là học sinh ở đây" Hạo Thiên trả lời, khuôn mặt bắt đầu khó chịu.

"Vậy thì thê học sinh đâu" Người lính gác nói

Hạo Thiên quăng cho người lính 1 tấm thẻ, ông ta bắt lấy tấm thẻ, nhìn và cơ thể bắt đầu run lên. Lập tức cúi đầu nói

"Xin lỗi cậu ạ"

"Không sao, chúng tôi vô được chưa" Hạo Thiên nói

"Vâng, các cậu vô đi ạ" Người lính gác lập tức tránh đường, nhóm cậu vào trong.

Trong học viện hiện đã có 1 vài người, Hạo Thiên nhanh chóng đi đến KTX lớp V, KTX vẫn sạch sẽ, không có hạt bụi nào mặc dù học viên đã nghỉ gần 3 tháng không có ai ở. Học viện đã cho người dọn dẹp rất tốt, không có hạt bụi nào cả.

Mở cửa bước vào trong, Hạo Thiên cất đồ và lập tức đi tắm. Bọn nhóc thì rề rà chậm chạp từ từ đi tắm. Mộ Phong đi khắp xung quanh nhìn, thốt lên

"rộng quá. Các cậu vẫn sống trong đây suốt sao"

"Đúng vậy" Minh Kỳ vỗ vai Mộ Phong trả lời

"Sướng thật đấy" Mộ Phong nói 1 cách sung sướng "từ nay chúng tôi cũng được ở đây đúng không"

"Chính xác luôn" Trần Thống Trung nháy mắt

Khi tất cả đã lần lượt tắm xong, cũng đã xế chiều. Hạo Thiên dắt tất cả xuống tầng dưới gọi thức ăn. Mặc dù vẫn đang kì nghỉ nhưng phòng ăn vẫn có người túc trực để nấu thức ăn.

Thức ăn được dọn ra, tất cả cùng nhau ăn, Hạo Thiên cầm muỗng nĩa ăn thì

"Bốp"

Đầu Hạo Thiên u một cục, lần đầu tiên, lần đầu tiên Hạo Thiên bị đánh, cả đám ngơ ngác nhìn, kinh ngạc, hoảng sợ, sợ rằng Hạo Thiên nổi điên lên càn quét nơi này mất.

Rồi không như tất cả nghĩ

"au au ui da" Hạo Thiên la lên

"Ây cha, con hay quá ha. Đi đâu suốt 2 tháng vậy hả, đi không nói cho ta một tiếng. Có biết ta lo lắm không hả" tiếng nói vang lên

"Ay da, ui da....lão sư..... au ui... Đau không con, đau con ạ" Hạo Thiên nhăn mặt nói

Đúng vậy, người đánh và nhéo tai Hạo Thiên là Thiên Vũ Phong, lão sư của cậu. Thiên Vũ Phong nhéo mạnh hơn, nói

"Đau hả, vậy sao con không nghĩ đến ta cũng đau khi con không nói cho ta biết con đi đâu. Con có biết ta lo lắm không" Thiên Vũ Phong nói, buông tay ra không nhéo nữa, Hạo Thiên lập tức xoa xoa tai mình

"thầy à. Thầy lo dư thừa rồi, có nước cậu ấy đánh người ta chứ ai mà làm được gì cậu ấy" Minh Kỳ nhún vai nói

"Con nói cũng đúng" Thiên Vũ Phong nói, lấy ghế ngồi xuống

"À, này. Người đẹp trai này là ai vậy" Mộ Phong giờ tay nói

"Đây, giới thiệu với cậu. Lão sư của chúng tôi, thầy Thiên Vũ Phong"

"Chào thầy ạ" cả 3 người nói

"Chào mấy em" Thiên Vũ Phong cười

"Đây là Mộ Phong, Vũ Ly và Bạch Vũ" Minh Kỳ chỉ tay về từng người nói

"Mấy con tiếp tục ăn đi, mai ta sẽ tìm các em tiếp" Thiên Vũ Phong đứng dậy.

"Bốp"

Lại tiếng đánh đầu vang lên, đầu Hạo Thiên lại tiếp tục u 1 cục, Thiên Vũ Phong nói

"Con chưa nha không? Lần sau có nữa là chết với ta"

"Vâng" Hạo Thiên oan ức nói, khuôn mặt không lạnh lùng mà đáng yêu

Cả đám bắt ngồi, nhưng im lặng không nói gì, tiếp tục ăn.

Ăn xong, tất cả lên phòng nằm, nói chuyện chơi 1 chút thì đi ngủ. Mấy ngày qua không được ngủ đầy đủ nên giờ buồn ngủ quá rồi, nằm xuống cái là khò khò hết. Làm 1 giấc tới sáng.

Sáng sớm thức dậy, Hạo Thiên dậy trước. Vệ sinh cá nhân đầy đủ xong tất cả, xuống dưới ăn qua loa vài thứ rồi lập tức đi kiểm hiệu trưởng. Đạo quanh trên con đường trong học viện, không khí trong lành, mát mẻ và thoáng đảng.

Lượn quanh vài vòng rồi tiến thẳng tới khi của GV và hiệu trưởng. Bước vào khu GV, đã tập nập giáo viên ra vào, do gần tới ngày nhập học rồi nên GV phải chuẩn bị trước. Lướt qua những người GV, Hạo Thiên tiến thẳng lên phòng hiệu trưởng, gần tới cửa, nhóm cậu lại bị chặn lại tiếp, 1 ông thầy đầu hói chỉ có lia ria vài cọng tóc. Ông ta nói

"Mấy trò là học sinh lớp nào, lên đây làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Thích thì cứ việc nghỉ

"Học sinh lớp nào đây? Còn 2 ngày nữa mới vào học mà với lại sao lên đây làm gì? "

Ông thầy đầu hói chặn nhóm Hạo Thiên lại, khuôn mặt đề tiện đang nhìn về phía Băng Liên và Vũ Ly

"....."

Hạo Thiên nhìn ông thầy, ánh mắt sắc đến gai người, lạnh cả sống lưng

"Sao không nói gì hết vậy, hả? "

Ông thầy lại tiếp tục lớn tiếng, lão ta tiến lại gần Hạo Thiên hơn

"Mau nói gì đi chứ"

Lúc này, cánh cửa phòng hiệu phó bật mở, 1 thầy giáo bước ra. Ông ta thấy nhóm Hạo Thiên bị chặn lại, và ông thầy hói đang la hét. Tiến lại, và nói

"Ông đang làm gì vậy?"

"A, thầy hiệu phó. Mấy tên nhóc này ngang nhiên dám lên đây, nên tôi chặn chúng lại hỏi xem đi đâu thì chúng không trả lời" lão hói nói

"Lão hói, ông dạy khu nào vậy?" Minh Thi đứng sau lên tiếng

"Hỗn xược, thầy đang nói mà dám xen vào. Còn dám nói ta hói, đúng là không xem ai ra gì mà. " Lão hói la lên, chỉ tay về phía Minh Thi

"Thầy hiệu phó à, lão ta dạy khi nào vậy ạ? " Hạo Thiên quay sang hỏi thầy hiệu phó bằng giọng nhẹ nhàng, êm thấm và dễ chịu. Khiến người nghe phải mềm lòng

"à ờ, thầy ấy dạy ở khu thiên tài" Thầy hiệu phó nói

"Khu thiên tài hửm? " Hạo Thiên nói, giọng nói đầy khinh thường "thực lực yếu kém như vậy mà ở khu thiên tài sao, tầm thường. Theo đúng phải là khu thường dân"

"Trò...trò.... Đúng là hỗn láo mà. Phải dạy cho ngươi 1 bài học mới được" Lão hói nói, tiến tới giờ tay lên định đánh Hạo Thiên thì...

"Vù"

1 cơn gió nổi lên, tay Hạo Thiên ngay sát cổ ông ta và đang bị cánh tay của ai đó nắm lại. Còn lão hói thì đang bị thầy hiệu phó nắm áo kéo lại.

"Bốp"

Đầu Hạo Thiên u 1 cục trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả, cậu giờ tay lên xoa xoa đầu, từ hôm qua tới giờ đã bị đập 3 lần rồi.

Giọng nói của người đánh cậu vang lên

"Hay quá ha. Mới sáng sớm đã đi kiếm chuyện gây sự với người ta rồi. Không có việc gì làm nên rảnh quá hả? "

"lão sư, tại lão hói đó trước mà" Hạo Thiên nói

Người đánh Hạo Thiên chính là Thiên Vũ Phong, mới sáng sớm đã chạy đi kiếm Hạo Thiên nhưng cậu đã đi đâu mất rồi. Đi hỏi thì mới biết ở đây, vừa tới nơi thì thấy cậu xém chút hất người ta rồi. May mà tới kịp, haizzz.

"đáng lắm" Thiên Vũ Phong nói không thương xót

"Haizz, may mà thầy Phong tới kịp, không là lão hói không xong rồi" Minh Kỳ thở phào nhẹ nhõm

"bốp"

Minh Kỳ u 1 cục trên đầu, cậu ôm đầu mếu máo

"Au au au, sao thầy đánh con, mà đau thật đấy. Boss phải chịu cú đau này tận 3 cái...au ui da... Đau quá"

Mấy đứa đứng sau nghe vậy thì tái mặt, đúng là Boss thấy đau thì cú đánh đó không nhẹ tý nào cả

"Gọi thầy giáo là lão hói là không được. Ông ta có hói đâu chứ, vẫn còn 1 vài cọng le que đó thôi" Thiên Vũ Phong nói "Ít nhất cũng là thầy hói cho lịch sự"

"hahaha, vâng ạ. Thầy hói" đám nhóc cười lăn lộn, đồng thanh nói

"Thầy..... Thầy không nói thì thôi. Sao lại nói như vậy" Lão hói giận đỏ mặt hét lên

"Áy, thầy à. Không nên giận, giận quá mặt nóng lên tới đầu cháy không còn cọng nào bây giờ" Thiên Vũ Phong trêu chọc nói

"Hahaha" Lũ nhóc cười phá lên

"Thầy Phong, nể tình tôi đừng chọc thầy ấy nữa" thầy hiệu phó kẻ bên nói

"Vâng vâng, thầy hiệu phó nói đúng" Thiên Vũ Phong cười đáp lại

"Tôi sẽ đi nói chuyện này với hiệu trưởng" lão hói giận đỏ cả mặt, quay lưng đi về phía phòng hiệu trưởng.

"Này lão hói, muốn đi ta đi với ông" Hạo Thiên nói

Kéo cả lũ vào phòng hiệu trưởng. Mở cửa bước vào trong, hiệu trưởng trẻ tuổi nhất của học viện, hiệu trưởng Tống Tử Ngôn đang ngồi làm việc, chăm chú vào công việc của mình. Lão hói đập tay xuống bàn, nói

"Hiệu trưởng Tống, ngài phải minh xử cho tôi. Đường đường là 1 lão sư của khi thiên tài mà phải bị sỉ nhục như vậy"

"Vậy, ai đã sỉ nhục thầy" Tống Tử Ngôn vẫn chăm chú viết không để ý tới xung quanh

"Là bọn nhóc và tên này" Lão hói chỉ tay về phía đám nhóc và Thiên Vũ Phong

Tống Tử Ngôn ngược mặt lên nhìn, Thiên Vũ Phong giờ tay lên chào. Tống Tử Ngôn lập tức bỏ viết xuống, đi về phía Thiên Vũ Phong và cúi nói

"Chào ngài, hân hạnh khi ngài vào chơi"

"Tên tiểu tử này, mới có 2 tháng không gặp mà đã trưởng thành không ít rồi" Thiên Vũ Phong nói

"Hiệu trưởng Tống, ngài quen tên này sao. Chính hắn đã làm sỉ nhục tôi đấy. Mau đuổi hắn và đám học sinh xác láo này đi nếu không tôi nghỉ việc ở đây đây" lão hói tức giận nói

"Chát"

1 cái tát in sâu vào mặt lão hói, ông ta bị tán xéo cả mặt. Tổng Từ Ngôn lạnh lùng nói

"ông cứ việc nghỉ đi. Lão sư của khu thiên tài thì sao chứ, chẳng là gì so với 1 tên học sinh đang đứng trước mặt ông. Tất cả lũ nhóc đang đứng trước mặt ông đây đều là học sinh khu đặc biệt. Được bồi dưỡng và được cấp quyền lợi còn hơn cả 1 lão sư quèn như ông."

Mặt lão hói bắt đầu tối sầm lại, mặt tái đi. Tổng Từ Ngôn tiếp

"Còn đây, cái người mà lão hói ông mới kêu đấy, kêu là hần đấy, cái người si nhục ông đấy. Chính là khách Víp ở đây, cũng là 1 lão sư của khu đặc biệt đấy. Tất cả họ, chỉ cần 1 ngón tay thôi là đủ đè bẹp ông rồi đấy. Vậy nên, ông cứ nghỉ, chỉ là 1 lão sư quèn mà dám xấc xược như vậy sao"

Tất cả 1 lời nói, 1 câu chữ mà Tổng Từ Ngôn nói ra đều làm cho lão hói tái mặt đi, không biết nói gì cả. Phen này lão hói chọc vào tổ khủng long rồi.

Ông ta quỳ rạp xuống đất, dập đầu lia lịa nói

"Là tôi sai. Tất cả là lỗi tại tôi, xin tha lỗi cho tôi. Lần sau tôi không dám nữa, tôi xin lỗi ạ"

"Không sao không sao. Dù sao cũng là ta trêu chọc ông ta trước. Bỏ qua hết đi" Thiên Vũ Phong cười nói

"Vâng, là tôi sai, xin tha lỗi cho tôi" Lão hói tiếp tục nói

"được rồi. Ông có thể đi" Tổng Từ Ngôn nói. Lão hói lập tức đứng dậy chạy ra khỏi phòng

Tổng Từ Ngôn lôi ra mấy cái ghế, ấy náy nói

"Xin lỗi, hiện tại ở đây chỉ có mấy cái ghế này thôi."

"Không sao" Hạo Thiên nói

"Tụi em đứng cũng được ạ" đám nhóc nói

Hạo Thiên và Thiên Vũ Phong ngồi xuống. Tổng Từ Ngôn rót trà cho 2 người và nói

"Hình như em là..... "

"Em là người vì ngựa tay ngựa chân mà phá nát KTX ạ" Hạo Thiên cười nói

"Aaaa, là em. Thầy nhớ rồi. Lúc đó dư tiền quá không làm gì mà đi phá KTX sao" Tổng Từ Ngôn la lên

"Vâng ạ"

"Vây, hôm nay em đến đây có chuyện gì. Không phải ngựa tay ngựa chân rồi đến đây đập phòng thầy đấy chứ"

"Không đâu ạ. Em muốn thầy cho 3 người họ nhập học ạ" Hạo Thiên chỉ tay về phía 3 người Mộ Phong

Tổng Từ Ngôn nhìn theo, quan sát 1 hồi, rồi hài lòng nói

"Thực lực không tệ tý nào"

"Vây vào học được không ạ." Hạo Thiên hỏi

"cũng được, nhưng mà 3 đứa phải thông qua 1 bài kiểm tra. Cách kiểm tra thì giống như kỳ các em mới nhập học đấy nhưng sẽ nâng cao lên là theo trình của trung học"

"Ok ạ" Hạo Thiên gật đầu đồng ý

"vây bài kiểm tra sẽ bắt đầu vào ngày mai" Tổng Từ Ngôn bưng ly trà uống

"Vâng. Mà sẵn tiện đây em hỏi luôn, cuộc thi vào nội viện khi nào sẽ tổ chức ạ" Hạo Thiên hỏi

"Nếu em muốn vào thì ngày mai sẽ tổ chức luôn 1 thể. Dù sao thi nội viện rất khó và ai muốn thi thì sẽ tổ chức thi riêng"

Học viện nào cũng chia làm 2 phía, 1 phía lag ngoại viện, phía khác là nội viện. Trong nội viện tập hợp những học viên ưu tú và trẻ tuổi nhất, nội viện gồm học sinh nội viện, lão sư, đặc sứ, tư lệnh, đại tư lệnh, hiệu phó và hiệu trưởng.

"Tốt. Ngày mai em sẽ quay lại"

"Này này, mấy người quên tôi luôn rồi à" Thiên Vũ Phong bị cho ăn bơ này giờ nói

"Oh, thầy có ở đây ạ" Hạo Thiên reu reo

"Bốp"

Lại bị đánh nữa, ôm đầu mình, Hạo Thiên quay qua nói

"Con nói giỡn thôi mà"

"Giỡn cũng không được, cho chừa nghe chưa" Thiên Vũ Phong nói

Tổng Từ Ngôn im lặng không nói gì hết, mặc cho 2 người làm gì thì làm. Hạo Thiên và Thiên Vũ Phong đứng dậy, Hạo Thiên nói

"Được rồi, tụi em đi đây"

"Ta cũng đi" Thiên Vũ Phong nói

"Vâng, tạm biệt" Tổng Từ Ngôn đứng dậy, tạm biệt tất cả và quay lại bàn ngồi làm việc tiếp

Ra khỏi phòng hiệu trưởng, khỏi khu GV, Thiên Vũ Phong vừa đi vừa nói

"Bây giờ con tính làm gì"

"Muốn làm 1 trận không ạ" Hạo Thiên cười nói

"Ok, nếu con muốn. Đừng trách ta là ý loạn hiếp bé đấy"

Minh Kỳ thì thầm với 3 người Mộ Phong

"Các cậu hãy xem kĩ trận đánh của 2 người họ. Chắc sẽ học lõm được mấy chiêu đấy"

"Vâng" cả 3 nói

Cùng nhau đi tới khu tập luyện của lớp V, Hạo Thiên cởi bỏ áo ngoài chỉ còn áo sơ mi ở trong. Thiên Vũ Phong cũng vậy, chột

"Con cũng tham gia đi tiểu Siêu"

"Vâng ạ" tiểu Siêu nói, phóng ra giữa sân, cởi bỏ áo ngoài

Hạo Thiên với tiểu Siêu 1 đội đấu với Thiên Vũ Phong. Minh Kỳ đứng bên ngoài cách xa 3 người, giơ tay lên

"Chuẩn bị"

"Bắt đầu"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Bài kiểm tra vào nội viện

"Bắt đầu"

Tiếng hiệu vừa dứt, Hạo Thiên và tiểu Siêu lập tức lao nhanh ra với tốc độ chớp nhoáng. Tách ra 2 phía 2 bên

Thiên Vũ Phong vẫn đứng yên tại chỗ cười.

"Rầm"

Nắm đấm của Hạo Thiên đánh về phía Thiên Vũ Phong. Nhưng, Vũ Phong tránh kịp và nắm đấm in xuống mặt đất, khói bay mù mù. Khi khói tan hết, tất cả thấy 1 lỗ to tương dưới đất

Tiểu Siêu chạy nhanh về phía Thiên Vũ Phong đánh liên hồi, những cú đấm chớp nhoáng nhưng tất cả đều bị chặn lại.

"Bình"

"Bốp"

"Chát"

"Rầm"

Nhiều âm thanh khác nhau vang lên, những cú đâm ào diệu, những đường kiếm kì ảo. Tất cả đều được xuất ra và Thiên Vũ Phong đang chặt vật đang đỡ và né đòn.

Đằng xa xem thì đang há hốc mồm. Mới có 2 tháng chưa đánh nhau mà trình nâng cao vậy. Không kịp thấy gì hết, họ đang dùng tay không, còn chưa dùng kĩ năng nữa. Á, đã kích tinh thần quá

Nãy giờ cả 3 người vẫn chưa dùng tới kĩ năng hệ của mình, nếu mà dùng tới chắc sập chỗ này mất thôi.

"Bình"

"Chát"

"Rầm"

"Rầm"

"Đùng"

Trên mặt đất đang dần xuất hiện những lỗ to tướng, khói bụi mịt mù. Hạo Thiên với tiểu Siêu kết hợp những đòn đánh một cách ăn ý, tiến rồi lùi. Thiên Vũ Phong cũng không chịu né đòn mãi, tung ra những cú đâm vang dội. Cả 3 người đang bắt đầu chặt vật và mệt mỏi, nhưng không vì thế mà ngừng lại, trận đấu vẫn tiếp tục diễn ra

"vút"

"Vèo"

"xoẹt"

Những đường kiếm được Hạo Thiên tung ra 1 cách tài tình và biến ảo khôn lường, Thiên Vũ Phong đã bị dính những đường kiếm của Hạo Thiên những 2 lần. Một trên tay và 1 ngay eo.

Hạo Thiên và tiểu Siêu thì bị ăn đâm đầy mình. Nhiều chỗ còn chảy máu do những cú xẹt qua.

Tất cả đang nín thở đang xem trận đấu ác liệt đang diễn ra. Những đòn đánh chớp nhoáng không thể nào thấy được. Trận đấu diễn ra xuyên suốt cho đến buổi chiều tối.

Cả 3 đã mệt mỏi và những cú di chuyển đang chậm dần nhưng vẫn không thể nào bắt kịp được tốc độ của họ. Hạo Thiên phi mình tung cú đâm thẳng vào mặt Thiên Vũ Phong, tiểu Siêu chạy qua bên phải tung 1 cú đá. Thiên Vũ Phong nhảy lên, đề chân của tiểu Siêu xuống và bắt lấy tay Hạo Thiên ném cậu văng ra đụng vách tường. Tiểu Siêu cũng bị nắm chân quăng về phía Hạo Thiên.

Thiên Vũ Phong tiếp đất, khắp mình đầy vết thương do bị tiểu Siêu và Hạo Thiên đánh trúng và 3 vết cắt từ kiếm của Hạo Thiên.

Đám nhóc nhanh chóng chạy lại dọn đồng đá bị Hạo Thiên và tiểu Siêu đụng sập ra và kéo 2 người ra. Hạo Thiên và tiểu Siêu máu đầy mình, đau rát tróc da khắp mình mẩy. Nhìn thật là ghê rợn.

Hạo Thiên đứng dậy, kéo tiểu Siêu đứng dậy cùng. Toàn thân đau nhức, lê bước về phía Thiên Vũ Phong. Cả 3 bắt đầu cười lớn

"HAHAHA"

Thiên Vũ Phong bước lại vỗ vai cả hai 1 cái, mỉm cười hài lòng

"Tốt lắm, có thể làm ta chặt vật như vậy là có tiến bộ không ít rồi"

Hạo Thiên cười nói "lão sư quá khen rồi. Con đánh hụt mặt lão sư mấy lần là quê rồi đó"

"Bốp"

"Ui da"

"Con hay quá ha. Đánh hụt mặt ta, muốn đánh mặt à?"

Tiểu Siêu đứng kế bên cười nói "thôi thôi, được rồi. Chúng ta cần phải trị thương nữa"

"Đúng vậy" cả 2 người Hạo Thiên và Thiên Vũ Phong nói

Hạo Thiên bắt đầu dùng thuật chữa thương chữa cho Thiên Vũ Phong và tiểu Siêu trước. Những vết cắt do kiếm của Hạo Thiên gây ra đã để lại sẹo trên người Thiên Vũ Phong

"Bốp"

"Con thấy chưa, tại con mà ta có sẹo rồi này"

"Ui da, người có chơi thì có chịu chứ ạ" Hạo Thiên nói, khuôn mặt không chịu thua

Hạo Thiên tiếp tục chữa cho chính cậu. Cậu cũng để lại sẹo rồi, 1 vết sẹo dài trên tay.

"Đấy, con cũng có sẹo rồi."

"Mặc kệ con. Ta đi đây, quần áo rách cả rồi" Thiên Vũ Phong nói, rồi quay lưng bỏ đi

"Hừ" Hạo Thiên hừ lạnh, quay qua tiếp tục chữa thương. Xong xuôi, các vết thương thì đã lành hết nhưng, quần áo tả tơi như ăn mỳ, mặt dính bụi tùm lùm, sân tập thì bị lỗ lổ to tướng khắp nơi..... Như là vừa có bom nổ ở đây vậy.

Hạo Thiên vẫn cứ mặc kệ, lấy áo khoác mặc lên. Đám nhóc chạy lại

Mộc Lâm: "Boss lại mạnh hơn nữa rồi."

Lâm Phi: "Đúng đấy. Nhớ 2 tháng trước khi Boss đấu với thầy, chúng ta còn bắt kịp tốc độ, nay là nhìn choáng váng mặt mày"

Minh Kỳ: "Boss với lão đại đã kích thích thần người xem quá đi"

Trần Thống Trung: "Đúng vậy đấy, tính học lõm của Boss mấy chiêu mà như này thì thôi rồi"

Lưu Vân: "Boss bá đạo quá đi"

.....

"Được rồi được rồi, chúng ta về KTX thôi" Hạo Thiên lên tiến, ngăn không cho nói nữa

Về tới KTX, Hạo Thiên với tiểu Siêu lập tức đi tắm. Cả người của 2 người hiện giờ đang dơ như mới vừa từ trong đồng bùn đi ra vậy. Tắm rửa sạch sẽ, thơm tho và ra ngồi trên ghế. Hạo Thiên nhắm mắt lại.

Đám nhóc đang ngồi nói chuyện với nhau, bỗng,

"Ottttttt"

Hạo Thiên mở mắt ra nhìn xem là ai. Cả đám nhóc đang hướng ánh mắt về Băng Liên, còn Băng Liên thì đang xấu hổ, mặt đỏ như gấc và cúi đầu xuống

"E...E..Em...Em xin lỗi"

Haha, không sao. Dù sao sáng giờ mọi người chưa ăn gì, tiểu Liên đói là chuyện bình thường. Hạo Thiên cười nói "Chúng ta đi ăn thôi"

Bật dậy khỏi ghế, Hạo Thiên dắt cả đám xuống phòng ăn và ăn 1 bữa no nê. Lên phòng, Hạo Thiên ngồi trên ghế trước mặt tất cả và nói

"Nhóm Lâm Phi, mấy người hiện tại quá yếu. Trong tối nay bắt buộc phải tăng từ 50 cấp tới 100 cấp."

"Nhưng làm sao mà tăng nhanh như vậy được chứ ạ" Lâm Phi hỏi

"Vào không gian hệ của ta. Chỉ nhóm Lâm Phi và 3 người Mộ Phong thôi" Hạo Thiên nói, rồi đứng dậy mở cánh cửa vào hệ không gian.

Suốt buổi tối, Hạo Thiên cho chúng cần thuốc tăng sức mạnh, nhưng mỗi đứa chỉ có 2 viên mà thôi. Vì thuốc quá mạnh uống nhiều sẽ bạo thể mà chết và có thể làm giảm thể lực. Bọn nhóc bên ngoài thì thành thời chơi và ngủ tới sáng.

Sáng sớm hôm sau, Hạo Thiên cùng mấy đứa nhóc ra khỏi không gian hệ. Bọn nhóc vẫn chưa dậy, Hạo Thiên nói, giọng nói nhỏ nhưng đầy uy lực

"Dậy hay không?"

Bỗng, như 1 luồng uy lực không lồ hay là do quá sợ Hạo Thiên và cảm nhận được sự nguy hiểm, tất cả bật dậy khuôn mặt hốt hoảng, lo sợ đến tái đi.

"Aaaaaaaa"

Tất cả đồng loạt hét lên, đám Mộ Phong thì kinh ngạc không thôi, còn nhóm Lâm Phi thì quá quen rồi, cũng đã từng bị giống vậy và cảm giác đó mỗi lần nghĩ tới là nổi cả da gà, ớn lạnh xương sống

"học học học....."

La lên cho đã vào rồi lại thờ hồng học, lần nào cũng như lần này. Xong màn thờ là lập tức phóng xuống giường, ai nấy thay phiên nhau đi vệ sinh cá nhân. Rồi tập hợp trước mặt Hạo Thiên, khuôn mặt nghiêm túc. Minh Kỳ nói, trên khuôn mặt đỏ mỗ hôi hột

"Đã dậy rồi ạ"

Hạo Thiên nhìn tất cả, ánh mắt sắc lạnh quét ngang qua. Cậu gật đầu rồi nói

"Tốt, chúng ta đi thôi"

Đứng dậy khỏi ghế, cả nhóm đi ra khỏi phòng, xuống phòng ăn ăn chút gì đó rồi tiến thẳng tới khu GV. Lên phòng hiệu trưởng mà không bị bất cứ ai cản lại. Có vẻ tiếng tăm hôm qua đã được lan truyền đi rồi. Gõ cửa bước vào phòng hiệu trưởng, Hạo Thiên ngồi xuống ghế, đối mặt với hiệu trưởng nở 1 nụ cười nói

"Chào ngài, buổi sáng tốt lành. Vậy chúng ta bắt đầu khi nào"

"Chào em, buổi sáng tốt lành. Ta có thể bắt đầu bất cứ lúc nào em muốn" Tổng Từ Ngôn trả lời

"Tốt, chúng ta bắt đầu ngay ạ" Hạo Thiên cười gật đầu và đứng dậy.

Tổng Từ Ngôn dặt cả đám đến khu tập mà lần thi trước Hạo Thiên đã kiểm tra. Bắt đầu những kiểm tra, 3 người Mộ Phong đã hoàn thành 1 cách mỹ mãn mà không có trục trặc gì cả.

Suốt tới qua 3 người Mộ Phong và nhóm Lâm Phi đã luyện tập, nói đúng hơn là cần thuốc để tăng sức mạnh, nên giờ sức mạnh đã tăng một cách đáng kể. Mộ Phong lv 190, Vũ Ly lv 170, Bạch Vũ lv 200. Nhóm Lâm Phi lv từ 220 đến 250 cấp, đó là sự tăng cấp 1 cách vượt bậc nhờ loại thuốc mới mà Hạo Thiên đã tạo ra từ những cây thuốc hiếm hái được trong rừng ở lần đi về từ nước Lisanet.

Hoàn thành bài kiểm tra 1 cách tốt nhất, vậy là 3 người Mộ Phong đã vào được học viện danh tiếng lấy lòng Hoàng Long. Tiếp đến là bài kiểm tra đề vào nội viện, yêu cầu lv vào là từ 200 và tuổi dưới 15. Tất cả hợp yêu cầu đều có tuổi dưới 15 và lv trên 200, nhưng trừ 2 người Mộ Phong và Vũ Ly. Cả 2 người đành phải tiếp tục ở ngoài ngoại viện thôi chứ biết làm sao bây giờ.

Luật cuộc thi rất đơn giản và dễ hiểu, chỉ cần đánh thắng một người ở Nội viện có lv từ 200 đến 250 trở xuống là ok.

Hiện tại, nhóm cậu đang lần lượt thực hiện bài kiểm tra và tất cả đều vài 1 cách ổn thỏa. Nhóm Hạo Thiên còn 3 người, là Minh Thi, Tiểu Siêu và Hạo Thiên. Mấy đứa trước thi lúc mới bắt đầu cuộc thi thì bị sự kinh thường từ mấy tên trong nội viện. Nhưng rồi thì sao, tất cả bị đánh cho sml.... À nhầm, mặt mũi lấm lộn, không còn gì để đánh nữa.

Tới lượt Minh Thi cậu kết thúc giống anh cậu là Ninh Dịch trong 1 cú đấm, nhẹ nhàng gọn lẹ, không cầu kỳ. Nhưng rồi, tới tiểu Siêu và Hạo Thiên, khi tới lượt tiểu Siêu, tên đánh với cậu nhìn qua cũng đã 17 tuổi rồi. Hấn kinh thường nhìn tiểu Siêu, tiểu Siêu nhìn hấn bằng ánh mắt lạnh, thậm chí không để tên đó vào mắt. Hiệu lệnh bắt đầu

"Chuẩn bị"

"bắt đầu"

Tiểu Siêu xông thẳng vào tên đó, bỗng, Tổng Từ Ngôn la lên

"Đường Siêu, khoan, stop please"

Nắm đấm của tiểu Siêu dừng lại ngay sát mặt của tên đó, chỉ còn 1mm nữa là đụng mặt, hấn run lên, ngồi bịch xuống đất, té đái trong quần, nước mắt nước mũi bắt đầu tuôn ra.

"Sao vậy ạ" tiểu Siêu quay sang hỏi.

Tổng Từ Ngôn thở phào ra hiệu đỡ tên đó vào trong và nói

"Được rồi, em với Hạo Thiên không cần đánh nữa, được nhận vào nội viện. Mấy đứa trước hành hạ mấy học sinh kia thế là đủ rồi. Mấy em không cần bán hành thêm đâu"

"Sao chúng không đầu ạ, lẽ như chúng không đồ thì sao" 1 tên đứng ngoài la lên

Hạo Thiên quét ánh mắt qua tên đó, Tổng Từ Ngôn thấy ánh mắt sắc lạnh của Hạo Thiên lập tức la lên

"Em mau cầm miệng lại đi"

"Sao em phải im ạ, thầy làm vậy là không công bằng" tên đó tiếp tục hét lên

"Em im đi, em không biết nhóc đó mạnh tới mức nào đâu" Tổng Từ Ngôn nói

"Mạnh gì chứ ạ. Chỉ là 1 tên nhóc con thôi" Tên đó hét lên

"Ồi ời, điếc tai quá. Sao, muốn ta đánh đúng không. Được, vậy, tất cả 5 tên các người cùng lên đi" Hạo Thiên cười kinh thường nói, ánh mắt sắc lạnh quét ngang 5 tên đứng ngoài

"Không được. Mấy em không được lên" Tổng Từ Ngôn ra lệnh

"Hiệu trưởng à, chắc chắn không ai bị thương" Hạo Thiên nói, giọng nói nhẹ nhàng

"Em chắc không?" Tổng Từ Ngôn hỏi lại

"Chắc chắn ạ" Hạo Thiên cười, nụ cười nham hiểm

"được, vậy cả 5 người lên đi" Tổng Từ Ngôn nói

Cả 5 tên lên, chúng đứng trước mặt Hạo Thiên kinh thường, cười nham hiểm. Tên lúc này nói

"Là người muốn chết, đừng trách bọn ta lớn đông hiếp ít, lấy mạnh hiếp yếu"

"Ha" Hạo Thiên cười lạnh, ánh mắt lạnh nhìn 3 tên đó. Hiệu lệnh lại cất lên

"chuẩn bị"

"bắt đầu"

Hạo Thiên đứng im tại chỗ, 5 tên đó bắt đầu di chuyển. Hạo Thiên tỏa ra sát khí, 5 tên khựng lại, run rẩy lên, ngồi bịch xuống đất. Hạo Thiên cười lạnh, khuôn mặt lạnh lùng vô cảm hiện ra, 5 tên run lên bần bật, cảm thấy như đang đứng trước tử thần

"Aaaaaaaaaa"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Nhảy vọt

"Aaaaaaa"

5 tên đó hét lên, mặt tái đi, lăn lộn trên mặt đất

"Hạo Thiên, mau dừng lại" Tổng Từ Ngôn la lên

Hạo Thiên nhìn Tổng Từ Ngôn, nở một nụ cười nhẹ, mấy tên đó lăn thêm mấy vòng nữa rồi ngừng lại, miệng sùi bọt mép, mắt lộn trùng trắng. Tổng Từ Ngôn lao lên và đỡ mấy tên đó dậy, gọi mấy người y tế và khiêng họ vào phòng nghỉ. Tổng Từ Ngôn nhìn Hạo Thiên nói

"Sao em nói không làm họ bị thương? "

"Thì họ có bị thương đâu ạ" Hạo Thiên trả lời, miệng nở 1 nụ cười

"Em...được rồi, được rồi. Mấy em đau hết. Đi theo tôi có việc" Tổng Từ Ngôn bó tay nói

Hạo Thiên cười nhạt, đi theo Tổng Từ Ngôn, đám nhóc cũng nhanh chóng chạy theo. Vào trong nội viện, khu nội viện còn rộng gấp 2 lần khu ngoại viện, người thì ít mà sao lại rộng như vậy chứ. Đi cùng với Tổng Từ Ngôn vào 1 căn phòng lớn, phía trên đề chữ hiệu trưởng. Ở, chẳng phải khu ngoại viện cũng có 1 cái rồi sao, sao đây có nữa. Hạo Thiên nhìn căn phòng, phía trong có người đàn ông đang ngồi làm việc.

Khi tất cả bước vào, ông ta ngược lên nhìn, cơ thể đồ sộ, đôi mắt cương nghị và khuôn mặt lạnh, nhìn như là 1 người đã từng trải qua bao gian khổ để có được ngày huy hoàng hôm nay. Tổng Từ Ngôn tiến lên phía trước nói

"hiệu trưởng Doãn, tôi đưa những học sinh mới vào nội viện ạ"

Người họ Doãn đó, ông ta nhìn tất cả bằng ánh mắt lạnh, nhưng kiên nghị. Ông ta nói, giọng nói khàn khàn

"Có 2 người chưa đạt lv 200 và 2 đứa ta không dò ra lv được"

Hạo Thiên mỉm cười nhìn ông ta rồi nói

"2 người đó đi theo chơi thôi ạ"

"Chơi? Em nghĩ đây là 1 sân chơi sao"

"Tất nhiên rồi! Là sân chơi của em" Hạo Thiên cười nhạt trả lời

"Hahaha" ông ta cười lớn "Thú vị lắm! Ta tên Doãn Bằng, hiệu trưởng của nội viện"

"Em là Đường Hạo Thiên" Hạo Thiên cười đáp lại

"oh, họ Đường à. Em có phải là con của đại tướng Đường Thiên Long"

"Vâng ạ" Hạo Thiên cười nói

"Vinh hạnh khi em đến với học viện này" Doãn Bằng cười nói

"Vâng, sao không dẫn mấy em đó tới KTX đi" Doãn Bằng hỏi

"Dạ, tôi có 1 lời đề nghị đối với 2 em mà ngài không dò ra được lv ấy ạ" Tổng Từ Ngôn nói, khuôn mặt nghiêm túc hẳn lên

"Nói"

"Tôi muốn đề nghị em Đường Siêu và Đường Hạo Thiên lên làm Tư lệnh và Đại tư lệnh" Tổng Từ Ngôn nói

"Hừ. Chúng mạnh thế sao, ta sợ chúng dùng thuật gì đó che giấu thực lực ấy chứ" Doãn Bằng nói

"Tôi tin chắc ngài đã biết được chúng chẳng dùng thuật gì cả. Là do chúng quá mạnh. Tôi sợ hiện tại chúng có thể đánh ngang tầm với cả hiệu phó hay thậm chí là..... Với ngài" Tổng Từ Ngôn nói

"Hừm" Doãn Bằng nhìn Hạo Thiên và tiểu Siêu, quét qua quét lại 1 hồi vẫn không thể nào truy ra được lv của 2 người

"Được, nhưng chúng ta phải mở 1 cuộc họp để hỏi ý kiến của tất cả." Doãn Bằng nói, rồi cho tất cả lui. Triệu 1 cuộc họp gấp. Tổng Từ Ngôn giao nhóm Hạo Thiên cho 1 tên chừng 18 tuổi, lv 250, nói phòng cho hắn biết và dắt nhóm Hạo Thiên đi

Đi dọc theo những hành lang dài, bị những cặp mắt của mấy tên ở nội viện chú ý, nghe được những tiếng thì thầm

"Mấy tên nhóc con nào đây"

"chúng vào đây làm gì"

"Không phải gây chuyện gì lớn rồi bị hiệu trưởng triệu lên đây chứ"

"Đáng đời chúng"

"Mà nhìn mấy tên nhóc đó đẹp trai quá vậy"

.....

Rồi đến những học sinh nữ

"Aaaaa, nhóc con ở đâu mà đẹp trai quá"

"Nhất định phải bắt 1 đứa về nuôi"

"Chúng dễ thương quá đi mất"

"Không biết vào đây làm gì nhỉ"

.....

Ha ha ha, đúng là con gái mà, dù ở thế kỉ hay thời đại nào cũng mê trai hết cả. Phiên phúc, Hạo Thiên quét ngang ánh mắt lạnh về phía mấy tên đó, rồi hừ lạnh "hừ"

Cái tên dốt nhóm Hạo Thiên tới KTX ở nội viện, KTX hiện ra trước mắt tất cả, nó to gấp 3 lần KTX ở ngoại viện, phải nói là còn hơn cả lâu đài, đi tới trước khu KTX thì nói

"Đây, tới rồi đây. Phòng của mấy em là phòng 105 và 106. Vào đó hỏi người quản lý chỉ chỗ cho nhé. Anh đi đây"

"Cảm ơn anh ạ" bọn nhóc nói, tạm biệt tên dẫn đường

Bước vào trong KTX, mọi ánh mắt đổ dồn vào nhóm Hạo Thiên, cậu lướt ngang tất cả, đến bên chỗ quản lý hỏi

"Chị ơi, cho em hỏi phòng 105 và 106 ở đâu ạ"

Người quản lý cười nhìn Hạo Thiên và nói

"Em ơi, từ phòng 100 trở đi là phòng Vip, em không vào được đâu"

"Nhưng em có chìa khóa ạ" Hạo Thiên giơ 2 chiếc chìa khóa lên và nói

"Ồ ơ, xin lỗi ngài ạ. Tôi không biết Ngài mới tới ạ. Phòng của ngài nằm trên tầng 4, đi lại cầu thang đằng kia lên tầng 4 rồi rẽ phải là thấy ạ" người quản lý giật mình lên nói

"Cảm ơn"

Hạo Thiên và cả nhóm đi theo lời của người quản lý nói, còn những người ở đây ai cũng trở mắt nhìn, kinh ngạc không thôi. Trời ơi, 1 đám nhóc lại lên phòng Vip, không thể nào, aaaaaa. Loạn cả lên rồi

Hạo Thiên cười khinh thường lướt qua tất cả, đi theo hướng dẫn của người quản lý. Đi suốt 4 tầng, lướt ngang nhiều ánh mắt, thỉnh thoảng còn nghe được

"Để xem chút nữa chúng còn cười được không"

Muốn đánh nhau à? Lên đây, ta cũng đang ngứa tay ngứa chân. Hạo Thiên cười lạnh

Trên tầng 4, phòng 105 và 106 hiện ra ngay phía bên phải của tầng 4. Mở cửa phòng 105 trước, căn phòng rộng hiện ra, rất là rộng. Nếu căn phòng ở KTX ngoại viện chứa được 30, 31 người nhóm Hạo Thiên mà còn rộng thì căn phòng này chứa 50 người còn dư sức để chạy giỡn. Rộng vô cùng. Bước vào bên trong, căn phòng được trang trí rộng rãi, thoáng mát và đầy đủ tất cả tiện nghi.

Tìm 1 chỗ ngồi xuống, Hạo Thiên nhắm mắt lại, còn lũ nhóc thì chạy giỡn ầm ầm. Thật không thể tin được là căn phòng này rộng đến mức bọn nhóc chạy vèo vèo.

Bên trong phòng họp lúc này, nhiều tiếng bàn tám xôn xao vang lên

"Sao, ngài muốn đề 1 lũ nhóc con lên làm Tư lệnh và đại tư lệnh?"

"Không thể nào được"

"Chúng chỉ là 1 lũ nhóc thôi"

"Chúng còn quá yếu kém"

"Không thể đề tên nhóc đó lên làm được"

.....

Doãn Bằng nghe một hồi bắt đầu khó chịu, bực bội la lên

"Im lặng"

"....." tất cả im bật đi

"Ta biết nói điều này là khó tin nhưng, 2 tên nhóc mà ta đề cử ấy, chúng có thể đấu ngang tay với ta và ta cũng không thể nào dò ra lv của chúng"

"Cái gì? " tất cả la lên

"Không thể nào? "

"Ngài nói vậy để chúng tôi chấp nhận tên nhóc con đó sao"

"Không thể như vậy được. "

"Im lặng" Doãn Bằng lại hét lên

"Không tin thì gọi 2 tên nhóc đó lên cho các người kiểm chứng. Nhớ là không được nói gì làm chúng khó chịu"

"hiệu trưởng Ngôn, cho người đi gọi bọn chúng đi" Doãn Bằng nói

"Vâng" Tổng Từ Ngôn trả lời

.....

Còn bên Hạo Thiên vẫn thảnh thơi, không gì làm cả. Bỗng, tiếng gõ cửa vang lên

"Cốc cốc cốc"

"Có cậu Hạo Thiên và Đường Siêu đó không ạ"

"Vâng" tiểu Siêu đi ra mở cửa

1 tên đứng ngoài cúi đầu nói

"ngài hiệu trưởng triệu mấy cậu ạ"

"Cảm ơn, anh xuống dưới đợi bọn tôi đi" tiểu Siêu nói rồi đóng cửa lại

Hạo Thiên mở mắt ra, cười nhạt rồi đứng dậy nói.

"Ta nói các người này, khi ta đi vắng, tên nào kiếm chuyện cứ xúc chết hán cho ta"

"Vâng" Đám nhóc cười, đồng thanh nói

Hạo Thiên ra khỏi cửa, đi theo tên lúc nãy tới phòng họp. Đứng trước phòng họp, tiểu Siêu gõ cửa, bên trong vọng ra

"Vào đi"

Mở cửa bước vào, Hạo Thiên và tiểu Siêu bị tất cả ánh mắt của mọi người nhìn vào và đánh giá. Hạo Thiên cười nói

"Hiệu trưởng Doãn gọi chúng em có việc gì sao"

"Đúng, những người ở đây không tin vào năng lực của nhóc. Muốn gọi nhóc lên đây để xem nhóc mạnh tới cỡ nào" Doãn Bằng nói

"hmmmmmm" Hạo Thiên nhìn tất cả, nở 1 nụ cười

Những người trong phòng họp bắt đầu dò xét, nhưng dò cả buổi cũng không ai dò ra được thực lực của Hạo Thiên và tiểu Siêu, ai nấy đều lắc đầu. Nhưng, 1 tên đứng ra nói

"Tôi nghĩ cho họ đấu với 1 tư lệnh và tổng tư lệnh để biết được thực lực thật sự chứ như vậy thì không thể"

"Em nghĩ sao" Doãn Bằng hỏi

"Em thì sao cũng được. Nhưng xong cuộc đấu thì đừng trách em ác nhé" Hạo Thiên cười, nụ cười đầy nguy hiểm

"Quá kiêu ngạo rồi "

"tên nhóc này thật là quá quắt"

.....

Nhiều tiếng xì xào vang lên, nhưng

"Tốt, vậy chúng ta đến sân tập" Doãn Bằng nói, cắt ngang những câu nói kia

Rời khỏi phòng họp, Doãn Bằng dẫn đầu dắt tất cả tới sân tập. Sân này còn rộng hơn cả sân tập ngoài kia nữa, công nhận học viện nhiều tiền thật.

Hạo Thiên và tiểu Siêu đứng 1 bên, nhóm bên kia là mấy người có chức có quyền. Hạo Thiên nhún lên nhún xuống, xem xét mặt đất, rồi nghĩ tới sân tập ngoài ngoại viện và nói với Tổng Từ Ngôn

"Hiệu trưởng Ngôn, khi nào ra ngoại viện thì nhớ lấp mấy cái hố ngoài sân lại nha " rồi cười 1 cách ngây thơ

Tổng Từ Ngôn lúc mới nghe thì chưa hiểu, nhưng 2p sau

"Aaaaaaaa.....em với thầy Phong lại nữa à?"

Tổng Từ Ngôn hết lên, mấy người bên kia vẫn không hiểu câu nói của Hạo Thiên có ý gì. Tổng Từ Ngôn quay sang nói với Doãn Bằng

"hiệu trưởng Doãn, phiền ngài tiếp tục đi ạ. Tôi ra ngoại viện có chút việc"

Rời phóng đi mất, Doãn Bằng còn chưa kịp hỏi có chuyện gì xảy ra nữa. Thôi cứ mặc kệ đi

Hạo Thiên cười ngây thơ nói

"Có thể bắt đầu chưa ạ"

"Được, vậy em hãy chọn 1 người làm đối thủ đi" Doãn Bằng nói

"Phần thi làm tư lệnh là của tiểu Siêu ạ"

"Vậy tiểu Siêu hãy chọn đi"

Hạo Thiên thì thầm "tiểu Siêu, phá nát sân tập này đi. Khiêu chiến với tất cả tư lệnh, muốn thì cậu cứ việc gọi pet ra"

"Vâng" tiểu Siêu đáp

Hạo Thiên lùi ra, tiểu Siêu tiến lên phía trước và nói

"Em khiêu chiến với tất cả ạ"

"Há" Doãn Bằng như nghe không rõ hỏi

"Em khiêu chiến với tất cả tư lệnh ở đây ạ" tiểu Siêu lặp lại

"NÀ NÍ?"

(P/s: đây ạ, bạo 4 chương cho Nguyệt Phiếu của bạn trieducle12345 nhé

Mong đánh giá và vote từ mọi người:3)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Làm cho sợ hãi

"NÀ NÍ? "

Tất cả mọi người la lên, kể cả Doãn Bằng cũng không khỏi kinh ngạc trước câu nói của tiểu Siêu

Doãn Bằng nói "em có biết em vừa nói gì không"

"Biết chứ ạ" Tiểu Siêu trả lời

"Nhưng việc đó là rất nguy hiểm cho em" Doãn Bằng lại nói

"Ngài cứ việc kêu tất cả lên. Coi như 1 phần quà vì sự dũng cảm đi ạ" tiểu Siêu nói

"Em... Được, nếu em đã muốn như vậy thì..... Tất cả mọi người, ai là tư lệnh lên hết đi" Doãn Bằng la lên

"Cái gì? "

"Không phải hiệu trưởng nói đùa chứ? "

"Thằng nhóc con đó khiêu chiến tất cả chúng ta sao"

"có giỡn không vậy chứ"

.....

Nhiều người bắt đầu nói

"Không cần nhiều lời, lên hết đi" Doãn Bằng lại nói

Tất cả những tên tư lệnh bước lên, đứng đối mặt với Hạo Thiên, có tổng là 9 người đang đứng đối mặt với Hạo Thiên và tất cả đã ngoài 40 rồi. Những tư lệnh phải có mức lv tối thiểu là 320. Và tất cả những người ở đây đã hơn 320 rồi, và cũng không ai vượt qua lv 360. Tiểu Siêu quét mắt xem tất cả và đánh giá. Tiếng hiệu lệnh do Doãn Bằng làm trọng tài vang lên

"Chuẩn bị"

"Bắt đầu"

Tiếng hiệu lệnh kết thúc, tiểu Siêu biến mất tại chỗ, chỉ thấy bóng cậu đang xẹt qua trong không khí. Đám tư lệnh trở mắt nhìn, không bắt kịp tốc độ của tiểu Siêu, chỉ biết đứng thủ tại chỗ.

Tiểu Siêu lao nhanh về phía tên trước, phi mình lên cao, giờ nắm đám ra thẳng vào tên đã bắt đầu với Hạo Thiên trong phòng họp. Hắn không nhìn thấy tiểu Siêu nhưng thấy được bóng cậu xẹt qua trong không khí và

"Ầm"

Khói bụi bay mù mù

"khụ khụ"

Những con khói làm mọi người xung quanh phải ho lên. Khi khói tan hết, 1 lỗ to hiện trên đất, tất cả há hốc mồm kinh ngạc. Chỉ với 1 nắm đám, 1 đám thôi, lung 1 lỗ trên sân. Mấy tên tư lệnh bắt đầu đỏ mồ hôi hột, dính 1 đòn là xác định cuộc đời

"Vút"

"vèo"

"keng"

"Chát"

.....

Hàng loạt tiếng va chạm vào nhau

"Aaa"

"ư"

"á"

.....

Tiếng người bị đánh trúng, bị đánh bay ra sân.

"Rầm"

"Đùng"

.....

Trên sân lại thung thêm mấy lỗ nữa, khói bụi bay trong không khí, mấy tên tư lệnh thì bầm dập đầy mình. Doãn Bằng trở mắt kinh ngạc

Đám tư lệnh nằm lê lết trên đất, mình thì bầm dập khắp nơi, 9 người tư lệnh giờ chỉ còn 1 người đang đứng, nhưng cơ thể cũng bị thương không kém gì những người đang nằm la liệt kia. Tiểu Siêu phi mình lên cao, rút ra cây Senji mà cậu đã lấy của Hoắc Triền Bạch ra, lao thẳng vào tên đang đứng phía dưới. Tên phía dưới do quá mệt mỏi, di chuyển hết được và đứng im tại chỗ không nhúc nhích gì cả. Doãn Bằng hoảng hốt la lên

"Đường Siêu dừng lại"

"....."

Mũi kiếm dừng ngay sát cổ của tên đang đứng, chỉ thiếu 0.1mm nữa là lấy đầu. Tiểu Siêu quay sang, ánh mắt lạnh lùng không quan tâm ai hiện ra

"Gi vậy ả?"

Tất cả im lặng, thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng khen ngợi, không khinh thường. (có ngon khinh thường tiếp đi, có ngày đầu là khỏi cổ bao giờ không hay:3)

Doãn Bằng phóng lên và nói

"Cuộc đấu kết thúc, Đường Siêu hợp cách"

Tiểu Siêu cất thanh kiếm đi, quay lưng bỏ đi. Sau lưng cậu, sân tập đã không còn như trước nữa, nó thũng lổ chỗ như sân tập ngoài ngoại viện vậy, có cái khác nữa là có nhiều người đang nằm la liệt dưới đất. Tiểu Siêu về bên Hạo Thiên, nói

"Nhiệm vụ hoàn thành"

"Tốt" Hạo Thiên cười nhạt

"Aaaaa, cuộc đấu kết thúc rồi à" tiếng nói vang lên

Tất cả quay sang nhìn, là Tống Tử Ngôn. Doãn Bằng hỏi

"Cậu đi đâu vậy hả"

"Tôi đi lấp hố ở sân tập ngoài ngoại viện" Tống Tử Ngôn trả lời, tiếp

"Nhưng quên chưa nói với mọi người là đừng cho chúng đấu ở đây không là sân tập banh - ta - lông liền. Nhưng mà quên mất đi"

"Người nói sớm quá đi. Nó banh mất tiêu rồi" Doãn Bằng la lên

"Tại tôi cũng phải đi lấp hố ở ngoài nữa mà" Tống Tử Ngôn đáp lại

"Mà sao sân tập ở ngoài bị lũng thế" có người hỏi

"Do cuộc đấu giữa thầy Phong với Hạo Thiên và tiểu Siêu nên nó bị vậy đấy. Lần nào họ đấu là hãy xác định rằng không banh hết sân tập cũng banh 1 nửa" Tống Tử Ngôn nói, khuôn mặt buồn bã

Nghe tới thầy Phong cả đám tái mặt đi, chẳng phải đó là khách Víp của học viện sao. Ông ta rất mạnh, mạnh hơn cả hiệu trưởng mà bọn nhóc này nói là đánh nhau với ông ta. Trời ơi, rốt cuộc có thật không, hay chỉ là giả đây, là thật thì bọn nhóc này rốt cuộc mạnh tới cỡ nào chứ, đúng là quái vật mà

"Tại sân của thầy mềm quá ấy chứ" Hạo Thiên lắc đầu nói

"Mềm cái gì chứ. Nó mà mềm à, chỉ là tại em, tại em cả đấy. 1 đám của em là lũng 1 lỗ. Cả tiểu Siêu cũng vậy nữa, 2 em biết mỗi lần lấp là tốn sức lắm không" Tống Tử Ngôn la lên

Mấy người nghe xung quanh thì bó tay, 2 đứa nhóc này bá đạo quá rồi. Hạo Thiên cười ngây thơ nói, bỏ luôn Tống Tử Ngôn

"Tôi lướt em rồi nhì"

"Ồ ừ. Đại tư lệnh sẽ đấu với em, nếu em thắng em lên làm đại tư lệnh còn ông ấy xuống làm phó tư lệnh" Doãn Bằng trả lời

"Tốt, vậy bắt đầu thôi ả" Hạo Thiên phóng lên võ đài, người đại tư lệnh gì đó, ông ta nhìn qua cũng 50 tuổi rồi, mái tóc hơi điểm bạc và vàng trán nhăn, tuy nhiên, đôi mắt kiên nghị làm người ta phải thần phục, dày dặn những kinh nghiệm trong đời. Đứng trước mặt Hạo Thiên, lão ta nói

"Ta tên là Lý Thanh Kỳ, hiện tại là Đại tư lệnh ở đây. Nhóc con, qua màn trình diễn vừa rồi của tên nhóc kia thì ta không thể khinh thường các người được nữa, ta sẽ tung hết sức mình"

Ha, họ Lý à. Có liên quan tới đám kia không đây, có thì lôi kéo mới được. Hạo Thiên cười nhạt, nhìn ông ta. Mới lv 370 thôi sao, thôi cũng được rồi

Hạo Thiên cười lạnh nói

"tôi là Đường Hạo Thiên. Ông nói tung hết sức của mình sao, vậy ta cũng cần phải dùng tới 10% sức của mình rồi"

"Đúng là quá kiêu ngạo mà" Lý Thanh Kỳ nói

Hiệu lệnh vang lên

"Chuẩn bị"

"Bắt đầu"

Hạo Thiên đứng yên tại chỗ, Lý Thanh Kỳ rút kiếm, xông thẳng về phía cậu. Hạo Thiên cũng lấy kiếm ra, là thanh Young Genji cậu lấy được của Hoắc Triển Bạch

"Keng"

"keng"

"chát"

Âm thanh 2 thanh kiếm chạm vào nhau, tạo nên những âm vang chấn động xung quanh. Hạo Thiên tung ra những đường kiếm biến ảo, khôn khéo, đường kiếm cậu nhanh đến nỗi không ai bắt kịp. Lý Thanh Kỳ nhanh chóng né đòn, đỡ đòn tấn công của cậu nhưng vẫn bị dính chiêu. Hạo Thiên cười lạnh

"Chỉ có bấy nhiêu thôi sao"

Lý Thanh Kỳ xông lên, thanh kiếm của ông ta phùng cháy, lao lên chém liên tiếp về phía Hạo Thiên.

"Keng"

"Keng"

Hạo Thiên đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích, nhưng tất cả những đường kiếm mà Lý Thanh Kỳ tung ra đều bị cậu phá giải hết tất cả. Dần dần, thời gian trôi qua mau

2 tiếng

3 tiếng

.....

3 tiếng 30p

Giờ đã giữa trưa nhưng trận đấu vẫn không kết thúc. Hạo Thiên đứng tại chỗ, khuôn mặt vẫn bình thường không 1 giọt mồ hôi nào cả. Lý Thanh Kỳ mồ hôi đầm đìa, mệt mỏi, lại càng thêm mệt mỏi dưới cái nắng gay gắt của buổi trưa hè, thân bị dính đầy vết thương. Ông ta thở hổn hển, thanh kiếm giờ cao cách Hạo Thiên tầm 3m, ông ta hô to

"Loạn Phong kiếm pháp"

Lao về phía Hạo Thiên 1 cách nhanh chóng, nhưng đối với cậu như vậy vẫn còn chậm. Hạo Thiên phóng mình lên né đòn, lao thẳng từ trên không xuống, nhắm vào ngay giữa đầu ông ta. Doãn Bằng lại hét hoảng la lên

"Hạo Thiên, dừng"

Dừng lại ngay giữa đỉnh đầu, thanh kiếm của Hạo Thiên làm mọi người xung quanh thấy như thể cậu đã đâm thẳng vào đầu ông ta. Tay cậu đặt trên đầu ông ta, lộn 1 vòng tiếp đất. Lý Thanh Kỳ ngã gục, không còn khả năng chiến đấu. Hạo Thiên tiếp đất, nở 1 nụ cười nhẹ

Doãn Bằng phóng lên, hô to

"Trận đấu kết thúc, từ nay chức vụ Đại tư lệnh sẽ là của Đường Hạo Thiên, phó tư lệnh là Lý Thanh Kỳ, tư lệnh mới là Đường Siêu"

Doãn Bằng tiếp

"Ngày mai làm lễ nhậm chức chung với lễ nhập học, tất cả giải tán"

Rồi, Doãn Bằng đỡ Lý Thanh Kỳ vào phòng ý tế. Hạo Thiên và tiểu Siêu trở lại KTX, đang đi, Hạo Thiên nói

"tiểu Siêu này, hôm nay cậu làm tốt lắm đấy"

"Cả lũ gà con đó, chẳng đủ để cho chúng ta khởi động nữa " tiểu Siêu lắc đầu không hài lòng

"haizzz, đúng là lũ đó yếu thật đấy. A, uống gì không tớ mua cho" Hạo Thiên hỏi

"Tớ gì cũng được" Tiểu Siêu trả lời

Hạo Thiên đi mua 2 chai nước, cả 2 nốc 1 hơi hết luôn cả chai nước. Đúng là đã khát thật đấy. Cả 2 đang trên đường về KTX thì, có nhiều người bu vào 1 chỗ trước KTX và nhiều tiếng vang lên từ bên trong

"Muốn kiểm chuyện à? "

"Sao vậy, nãy còn hùng hồn đòi đánh bọn ta cơ mà"

"đứng lên đi chứ"

.....

Ồ, giọng đura nào mà quen thế nhỉ. Hạo Thiên nhìn vào trong, nhưng người bu nhiều quá không coi được. Cậu nói

"Tránh đường"

Mấy tên bu quanh nghe vậy thì quay qua, chúng la lên

"Tên nhóc nào đây"

"Muốn gì vậy hả"

"Mau tránh chỗ khác chơi đi nhóc con"

.....

Hạo Thiên bắt đầu khó chịu, khuôn mặt lạnh băng nhìn chúng. Bỗng, 1 tiếng nói vang lên từ bên trong

"Tránh ra nếu không ta xúc chết các người"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Bất ngờ này đến bất ngờ khác

"Tránh ra nếu không ta xúc chết người"

1 tiếng nói lạnh lùng vang lên từ trong đám người

Cả 2 bên dạt ra, hiện ra khuôn mặt của người nói bên trong. Hạo Thiên cười nhạt

"Ta mới đi có mấy tiếng mà mấy người các người đã xúc người ta rồi à"

"Hahaha, là tại chúng tôi kiểm chuyện trước tớ mới xử chúng ấy chứ"

"Minh Kỳ à, cậu cẩn thận không chết người đó" Tiểu Siêu nói. Điều đương nhiên người đang nói chuyện với Hạo Thiên và Tiểu Siêu là Minh Kỳ, đám nhóc còn lại thì đang bao vây mấy tên tới kiểm chuyện.

Nghe Hạo Thiên tới thì bơ luôn tụi kia, quay sang bao vây Hạo Thiên, mấy đura nhóc cười nói

Minh Kỳ: "Boss, cuộc thi sao rồi"

Hạo Thiên: "tất cả đã nằm viện hết rồi"

Trần Thống Trung: "Boss với lão nhị mạnh tay quá rồi"

Mộc Lâm: "ai bảo bọn chúng yếu quá làm chi chứ"

Dạ Thiên Lăng: "ở học viện này chắc không còn ai xứng để Boss đánh nữa đâu"

Dạ Hoa: "Boss quá đỉnh"

.....

"Thôi thôi được rồi. Trong khi các người nói thì bọn chúng đi mất hết rồi" Hạo Thiên chỉ tay về phía mấy tên đang cắm đầu chạy mà vẫn không quên hét lên rằng

"Mấy tên nhóc các người đợi đấy, ta nhất định sẽ trả thù"

Minh Kỳ quay sang, định phóng theo thì bị Hạo Thiên nắm lại, nói

"Kệ bọn sâu bọ đi"

Tất cả cùng đi về phòng, mấy tên bao quanh nhiều chuyện cũng từ từ tản đi hết. Lên phòng, Hạo Thiên với tiểu Siêu đi tắm rửa sạch sẽ, cùng bọn nhóc đi ăn chút gì đó rồi lại lên phòng nằm.

Hạo Thiên chọn mất ngủ 1 lát, đám nhóc không đứa nào dám làm ồn, toàn là thủ thi nho nhỏ thôi, để Hạo Thiên còn ngủ nữa. Tối chiều là thức dậy, đi dạo quanh 1 vòng rồi quanh nội viện, tham quan khắp nơi. Rồi chợt cậu phát hiện ra 1 cái thư viện ở đây, liền đi vào xem ngay. Tất cả sách ở ngoại viện cậu đã xem xong tất cả rồi, mọi loại sách ở đó cậu xem không sót cuốn nào cả. Bây giờ là tới nội viện

Thư viện ở nội viện còn rộng hơn ở ngoại viện, Hạo Thiên thích thú đi xem xung quanh, đám nhóc uể oải bước theo sau. Ở đây có rất nhiều cuốn mà cậu chưa đọc, nhất định sẽ xem hết. Hạo Thiên chọn lấy vài cuốn, đem ra nơi quản lý, đăng ký mượn sách.

Về tới phòng, Hạo Thiên lấy ra xem ngay. Bọn nhóc thì đùa giỡn với nhau, vui vẻ hòa đồng. Lâu lâu lại cãi nhau, oánh lộn nhưng chỉ cần 1 cái nhìn của Hạo Thiên là im phất, làm hòa ngay. Đó chính là uy quyền của người làm Boss chẳng?3

Sáng hôm sau, cũng là ngày đi học lại và có buổi lễ nhập học. Tất cả khoác lên mình 1 bộ đồ đồng phục nội viện, áo sơ mi màu trắng, áo khoác ngoài màu xanh đen, chiếc quần tây dài, nữ thì 1 chiếc váy ngắn cao hơn đầu gối 2cm. Trông rất đẹp, riêng Hạo Thiên với tiểu Siêu mặc đồ thường. Khoác lên mình 1 chiếc áo sơ mi trắng, chiếc quần màu đen, đôi giày boots cao. Tiểu Siêu 1 chiếc áo khoác mũ trùm và chiếc quần màu đen, đôi giày bata màu trắng tinh. Tất cả rời khỏi phòng, đi tới sân tập hợp lễ nhập học

Mỗi khu có buổi lễ nhập học ở 2 nơi khác nhau. Ngoại viện thì làm bên ngoài, nội viện thì làm bên trong. Nhóm Hạo Thiên được sắp vào 1 hàng riêng biệt, hôm nay, có cả sự xuất hiện của Thiên Vũ Phong, ông ta đứng trên khán đài vẫy tay cười với nhóm cậu

WTF, sao ông ta lại ở đây. Sao không ở ngoại ngoại viện đi chứ, vào đây làm gì. Cả đám nhóc lao xao cả lên khi thấy sự xuất hiện của Thiên Vũ Phong.

Hạo Thiên nhìn lên khán đài mỉm cười. Doãn Bằng từ trong đi ra. Đứng trên đó và cầm chiếc micro nói, tuân 1 tràn về lịch sử hào hùng của học viện, về những sự tích huy hoàng của những người đi trước, về những trường bồi dưỡng đã ra đi để dựng nên học viện ngày này,.....v. v và mây mây. Một tràn ngôn ngữ được tuân trào ra từ miệng của Doãn Bằng, nghe mà ngán ngấm, nhiều tên còn ngồi ngủ nữa, Hạo Thiên và tiểu Siêu thì không quan tâm đến lời ông ta nói, lấy cuốn sách ra ngồi đọc. Đám nhóc ngồi ngủ rả ngủ gật, mấy đứa còn mém té ghế.

Cuộc nói chuyện về lịch sử của ôngta kết thúc sau 2 tiếng, nhiều học sinh ngủ luôn tạo chỗ. Đúng là chưa thấy cái buổi lễ nào như buổi lễ này, chán đến nỗi học sinh ngủ ngay tại chỗ. Rồi bỗng nhiên, Doãn Bằng hét lên, qua chiếc micro thì chắc chắn 1 điều rằng nó sẽ được phóng đại lên

"Sau đây..... "

Nhiều đứa giật mình té ghế, lật đật mò dậy lên ghế ngồi như chẳng có gì xảy ra, làm bộ gật gật đầu như thể mình ngồi nghe từ đầu tới giờ, thật đúng là buồn cười mà.

"Sau đây, chúng ta sẽ tới phần nhậm chức của đại tư lệnh mới. Cũng là người xuất sắc nhất từ khi học viện khai mở đến nay, em Đường Hạo Thiên và Đường Siêu." Doãn Bằng nói, qua chiếc micro âm thanh được phóng đại lên

Đám học sinh nội viện ở dưới kinh ngạc, nhiều đứa còn tỏ vẻ khó hiểu. Rồi nhiều tiếng bàn tán vang lên

"Ai vậy chứ? "

"Chẳng phải đại tư lệnh hiện tại rất mạnh rồi sao, sao còn đòi ai nữa chứ"

"Rốt cuộc 2 tên đó là tên nào?"

"Mới nghe tên lần đầu. Aaa, sao có 2 tên nhóc đi lên khán đài kia"

Bỗng 1 tên chỉ tay về phía Hạo Thiên với tiểu Siêu rồi nói lớn. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía 2 người, kinh ngạc, khinh thường, nghĩ rằng 2 tên nhóc con này bị điên hay sao mà bước lên đó

Khi cả 2 lên tới nơi đối mặt với phía dưới. Doãn Bằng nói

"Đây là Đại tư lệnh mới - Đường Hạo Thiên. Cậu ấy sẽ thế chỗ cho đại tư lệnh cũ là Lý Thanh Kỳ, và ông ấy sẽ xuống làm phó tư lệnh. Còn kia là Tư lệnh - Đường Siêu"

Rồi 1 đột tiếng nói vang lên nữa sau khi nghe tới tên 2 người

"Họ Đường? "

"Là người của Đường gia tộc sao? "

"Chúng là gì trong Đường gia vậy"

"Cả 2 tên nhóc Đường gia sao? "

.....

"Im lặng" tiếng nói của Doãn Bằng vang lên, dập tắt bao tiếng nói dưới kia

Doãn Bằng tiếp

"2 cậu ấy mới vào nội sáng hôm qua và lên chức cũng mới vừa chiều hôm qua luôn. Tất cả thấy 2 cậu ấy thế nào, ốm yếu, gầy, không có sức mạnh, còn quá trẻ....? Tất cả ý nghĩ đó đều là sai lầm, đừng nhìn vẻ ngoài mà nghĩ rằng họ yếu. Ta đã tổ chức cuộc để kiểm tra năng lực của 2 cậu ấy hôm qua. Mấy em nghĩ kết quả thế nào? "

Doãn Bằng dừng lại 1 chút, quan sát xung quanh. Nhiều tên tò mò muốn biết, mấy tên bất mãn vì sự xuất hiện của cả 2.... Doãn Bằng cười nhạt nói

"Kết quả là....9 người tư lệnh bị thương nặng nằm trong phòng hồi sức, đại tư lệnh hôn mê bất tỉnh tới giờ vẫn chưa dậy. Mấy em nghĩ 2 cậu ấy yếu không, yếu đến nỗi ta không kêu dừng lại là họ đã giết chết cả 10 người"

Mấy đứa ở dưới nghe vậy thì trầm trồ kinh ngạc, dần dần khó tin vào sự thật, 1 tên đứng dậy hỏi

"Làm sao em có thể tin được chứ. Em muốn khiêu chiến để chứng minh điều này"

"Không, em không được khiêu chiến" Doãn Bằng từ chối thẳng thừng,

Sau câu nói đó của Doãn Bằng, nhiều người bắt đầu sinh nghi. Sao hiệu trưởng không cho khiêu chiến, hay ông ấy sợ tội nhóc đó lộ ra sự thật rằng nó quá yếu đuối. Không thể tin được chuyện này mà. Minh vất vả luyện tập để vào nội viện thì tại sao bọn nhóc đó không làm gì cả mà lên tận chức tư lệnh. Đúng là không công bằng

Nhiều tiếng ồn ào vang lên, thể hiện rõ sự bất mãn của mình đối với Hạo Thiên và tiểu Siêu. Tên lúc nãy lại hỏi

"Tại sao ạ?"

"Ta sẽ không cho em khiêu chiến, ta không muốn mấy em cũng giống mấy người kia, những người đang nằm trong viện. Nếu muốn biết có phải sự thật không thì hãy đến hỏi mấy tư lệnh kia" Doãn Bằng trả lời, ánh mắt đầy quả quyết

Mấy tên học sinh ở dưới bắt đầu thấy khó hiểu, nghi ngờ càng cao hơn nữa. Nhất định phải đi hỏi mấy tư lệnh cho ra lẽ này.

Hạo Thiên cười lạnh "Sao không cho đấu ạ. Em muốn khởi động buổi sáng 1 chút"

"Không được. Em mà đấu em xúc chết mấy đứa đó thì sao hả" Doãn Bằng ngăn lại

"Ngài mà không cho đấu là chút hồi tị nó đi kiểm chuyện với em..... là em..... Giết" Hạo Thiên lạnh lùng nói "thà bây giờ ngài cho đấu ngay tại đây, còn có ngài cản lại không chết người. Chứ để 1 mình là..... "

"Như thế cũng không được" Doãn Bằng từ chối thẳng thừng "mấy em cũng có thể hỏi mấy vị đứng trên đây. Tất cả đã chứng kiến trận đấu ngày hôm qua, họ sẽ trả lời cho câu hỏi của tụi em"

"Hừ, không cho thì thôi" Hạo Thiên quay mặt sang chỗ khác

"Em vẫn không tin ạ. Nhờ đâu thầy đã bảo mấy thầy ấy nói dối thì sao" 1 tên lại đứng lên nói

"Được rồi. Ở khu luyện tập đó có máy quay, quay lại cảnh đấu ngày hôm qua. Ta sẽ cho các em xem" Doãn Bằng thở dài, chỉ còn cách cuối cùng thôi. Cho người khiêng máy chiếu ra cho đám học sinh nội viện xem. Cả 1 buổi sáng, xem hết từ đầu đến cuối tình tiết hôm qua. Cả đám xem mà sắc mặt biến tấu theo phim, hết kinh ngạc, đến bất ngờ rồi lại hoảng sợ dần.

Xem xong hết đoạn phim, Doãn Bằng hỏi

"Còn ai nghi ngờ?"

"....."

Tất cả im lặng, không ai lên tiếng làm gì nữa. Bỗng, tiểu Siêu rà rà lại bên Doãn Bằng, kéo áo ông ta, nói nhỏ

"Hạo Thiên bắt đầu khó chịu rồi"

"Cái gì? Đợi chút, sẽ xong ngay thôi" Doãn Bằng hoảng hốt hẳn lên

"Nếu không ai nghi ngờ nữa thì chúng ta tiếp tục buổi lễ" Doãn Bằng nói. Quay sang Hạo Thiên, đưa cho cậu 1 tấm lệnh bài có khắc chữ "Đại" phía dưới là 2 chữ "tư lệnh". Bên góc có dấu khắc của học viện. Tiểu Siêu cũng có 1 tấm, nhưng không có chữ "Đại" chỉ có chữ "tư lệnh" mà thôi. Nhận xong tấm thẻ, cả 2 cất nó đi và quay mặt xuống nói

"Ta cảnh cáo các ngươi, đừng đến người của ta là..... Chết"

Rồi cậu cùng đi xuống chỗ đám nhóc, chúng cười lớn, hoan hô Hạo Thiên với tiểu Siêu, đám người xung quanh thì tức giận nhưng không biết làm gì

"tiếp theo là phần chào đón học sinh mới" Doãn Bằng lại nói

Còn nữa sao, năm nay sao nhiều học sinh thế. Riết rồi muốn vào nội viện sao mà dễ thế không biết.

Sau câu nói của Doãn Bằng, đám nhóc Hạo Thiên lần lượt đi lên. Nhìn xuống phía dưới cười. Còn mấy tên mà đấu với tụi nhóc khi thấy chúng thì tái mặt đi, không dám nhìn. Doãn Bằng giới thiệu từng người 1, rồi nói

"Đây là những học sinh ưu tú nhất của nội viện ta từ trước đến nay, các em làm quen đi"

Sao lại là 1 lũ nhóc nữa, đám học sinh xôn xao khi thấy sự xuất hiện của lũ nhóc. Học viện sao mà càng lúc càng phé thế này

Doãn Bằng thấy rõ sự bất mãn của học sinh, ông ta tiếp

"Mấy em này thì các em được khiêu....."

"Không, hiệu trưởng đừng cho chúng khiêu chiến" 1 lời nói cắt ngang câu nói của Doãn Bằng. Ông ta quay qua nhìn rồi nói

"Hiệu trưởng Tổng, sao lại không được"

"Hiệu trưởng Doãn, ngài không biết rồi. Những học sinh nội viện cử đi đấu với chúng đều bị đánh cho bầm dập, mặt mũi lẫn lộn, lê lét không nổi. Nói chung là chúng sẽ đánh tới khi nào mà người đấu với chúng đi hết nổi thì thôi. Không khác gì Hạo Thiên với Đường Siêu đánh là bao" Tổng Từ Ngôn tuân ra 1 tràn, khiến cho Doãn Bằng và tất cả học sinh bất ngờ mà cũng nghi hoặc

"Nếu ngài không tin có thể hỏi những học sinh được cử đi đấu. Tôi nghĩ mấy em đó đã bị chấn thương tâm lý rồi không chừng" Tổng Từ Ngôn tiếp

Doãn Bằng nhìn xuống phía học sinh, nói

"Ai đã đấu với mấy nhóc này hôm qua thì bước ra đây"

Một lúc lâu sau, không ai trả lời, Doãn Bằng kiên nhẫn đứng đợi thêm 10p nữa. Rồi từng tên, từng đứa 1 đứng dậy, khuôn mặt sợ hãi đến tái xanh. Doãn Bằng nhìn mấy đứa đó, chỉ tay về 1 tên nói

"Em Nói cho ta biết trận đấu như thế nào"

"Em..Em... Nó... Rất... Rất đáng sợ ạ. Không nên đấu với họ." rồi nhìn về phía bọn nhóc, hẳn thấy Mộc Lâm đang vẫy tay cười nhìn về phía hắn, hắn run lên rồi la lớn

"Aaaaaa, tôi.....tôi sai rồi. Đừng đánh tôi, tôi không dám như vậy nữa"

Rồi ủa chạy đi, xô lẫn đám đằng sau. Doãn Bằng giật mình trước hành động sợ hãi của tên học sinh, chắc chắn rằng đã bị chấn thương tâm lý rất nặng, không ngờ bọn nhóc này đáng sợ chẳng khác gì Boss của chúng. Doãn Bằng sai người dắt mấy tên đó về phòng của chúng chữa trị. Tiếp tục buổi lễ cho xong, Doãn Bằng nói

"Mấy em thấy rồi đấy. Nếu không muốn bị như vậy thì đừng có kiếm chuyện với người ta. "

Cả đám im thin thít, khuôn mặt nghi ngờ, hoảng hốt, kinh ngạc, ai nấy đều có 1 biểu cảm khác nhau. Nhưng cứ mặc kệ đi, Doãn Bằng tiếp

"Buổi lễ hôm nay kết thúc, mấy em được nghỉ hôm nay, ngày mai đi học. Đến khu thông tin để biết phòng học mình ở đâu"

Rồi giải tán hết, bọn nhóc yếu xìu đi xuống, Hạo Thiên hỏi

"Sao vậy?"

"Lúc này cứ tưởng là được khởi động 1 chút chứ... Ai đi đâu, thầy Ngôn tới làm gì không biết nữa" Minh Kỳ ủ rũ nói

"Á à, thầy không tới chắc em đánh người ta mất rồi. Đánh mấy đứa đó tới nỗi như vậy mà còn muốn kiếm người đánh nữa à" Tống Tử Ngôn từ đằng xa đi lại, giận dữ nói

"Muốn đánh không? Đánh với ta này" Thiên Vũ Phong từ trên khán đài xuống, khuôn mặt tươi cười nhìn lũ nhóc

"Aaaaa, không chơi nữa, không chơi nữa. Đánh với thầy có nước chết" Minh Kỳ và lũ nhóc la lên, chạy loạn, núp sau Hạo Thiên với tiểu Siêu

"Con với thầy đấu nữa nhé" Hạo Thiên cười

"Không không không" Tống Tử Ngôn la lên phản đối.

"Muốn đấu thì ra khỏi học viện rồi hẳn đấu. Thầy không muốn phải tốn tiền lấp hố nữa đâu"

"Ta đấu với được không" bỗng 1 tiếng nói vang lên

Tất cả quay sang nhìn, là Doãn Bằng. Ông ta cười nói

"Sao vậy, ta đấu với được không. Lâu rồi chưa đánh đấm gì nên gân cốt cứng ngắc cả rồi"

"Em cũng muốn khởi động 1 chút. Vậy, tiểu Siêu, cậu muốn đấu không" Hạo Thiên nói

"Tớ cũng muốn khởi động 1 chút" tiểu Siêu trả lời.

"Vậy, em với tiểu Siêu. Còn lão sư với hiệu trưởng Doãn nhé" Hạo Thiên nói

"Được. Chúng ta tới sân tập" Doãn Bằng nói

"Không được. Sẽ ban sân tập mất thôi" Tống Tử Ngôn can lại

"Tiền sửa sân em sẽ trả" Hạo Thiên nói, rồi tất cả cùng kéo nhau ra sân tập.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Trận đấu 2 vs 2

Ngoài sân tập lúc này, đã có khá nhiều người ở đây. Thấy Doãn Bằng tới thì lần lượt né qua 1 bên. Đám nhóc đứng ở 1 góc cách xa hô to cổ vũ, Hạo Thiên với tiểu Siêu 1 đội, Thiên Vũ Phong với Doãn Bằng. Thiên Vũ Phong nhìn mấy tên đang vây quanh xem, cười nói

"Phiền mấy em đứng cách xa ra, có bị thương gì chúng tôi sẽ không chịu trách nhiệm đâu đấy"

Chúng nghe lời, đứng cách xa ra. Vài tên thấy Hạo Thiên và tiểu Siêu thì bắt đầu chỉ trỏ, nói này nói nọ

"Chẳng phải là tên nhóc mới lên làm đại tư lệnh đó sao?"

"Hắn với hiệu trưởng và ông thầy kia làm gì ở đây vậy chứ. Muốn đánh nhau à? "

"Để xem tên nhóc đó mạnh thật hay giòn chơi đây"

"cứ chờ xem"

.....

Phót lờ tất cả, Hạo Thiên nhìn Thiên Vũ Phong và Doãn Bằng mỉm cười

Minh Kỳ đứng cách xa, hô lớn

"Chuẩn bị"

"Bắt đầu"

Tiếng hô vừa dứt, Hạo Thiên với tiểu Siêu lao nhanh về phía trước với tốc độ choáng ngợp. Mấy tên vây quanh xem bất ngờ, thốt lên

"Cái tốc độ gì đây? "

"Đừng nói chúng thi chạy marathon nha"

"Im lặng theo dõi đi"

.....

Hạo Thiên phi mình lên, đánh về phía Thiên Vũ Phong, tiểu Siêu chạy qua chỗ Doãn Bằng. Rút vũ khí ra, mỗi người xông lên

"rầm"

"đùng"

"keng"

"Chát"

"Ừng"

"vút"

Tiếng vũ khí liên tiếp va chạm vào nhau, do sân hạn hẹp, không ai phóng kỹ năng ra cả, mà ép kỹ năng lên vũ khí của mình. Những đòn đánh liên tiếp ập đến trước mặt Thiên Vũ Phong và Doãn Bằng. Cả 2 người Hạo Thiên với tiểu Siêu luân phiên nhau thay đổi thế đánh, kì ảo, khôn lường, làm cho Thiên Vũ Phong với Doãn Bằng liên tiếp lùi lại, đỡ đòn, né đòn, phản công, rồi lại lùi. Sự kết hợp ăn ý giữa Hạo Thiên và tiểu Siêu khiến cho người xem phải thần phục. Mấy tên vây xem đang há hốc mồm nhìn trận đấu diễn ra với tốc độ chóng mặt

"Rầm"

Nắm đấm của tiểu Siêu đánh hụt Doãn Bằng, ông ta may mắn lùi lại, còn mặt đất thì vỡ nát tạo nên 1 cái lỗ to đùng. Doãn Bằng đổ mồ hôi hột, trúng 1 đòn chắc mềm xương

"Keng"

Hạo Thiên dùng những đường kiếm kì ảo, biến ảo linh hoạt đánh về phía Thiên Vũ Phong, ông ta liên tục lùi lại và dính đòn nhiều lần.

Thiên Vũ Phong với Doãn Bằng cùng lúc xông lên, phản đòn lại. Lần này tới lượt Hạo Thiên và tiểu Siêu lùi lại, đỡ đòn tất công.

"Keng"

"Chát"

"Rầm"

Hàng loạt những chiêu thức được xuất ra, Hạo Thiên với tiểu Siêu dính đòn.

Hiện tại, cả 2 bên khắp mình đầy những vết thương, mồ hôi đầm đìa, những cử chỉ chậm dần. Nhưng vẫn không dừng lại, Hạo Thiên tiếp tục lao lên dùng tay không đánh tới tấp về phía Doãn Bằng, ông ta chặt vật né đòn. Tiểu Siêu phóng mình lên, đâm về phía Thiên Vũ Phong, ông ta nhanh chóng lùi về phía sau

"Đùng"

Chưa kịp cho Thiên Vũ Phong kịp thở, tiểu Siêu tiếp tục lao vào ông ta và rút kiếm ra. Hạo Thiên bên này lấy thanh Young Genji ném về phía tiểu Siêu. Hạo Thiên rút ra cây súng Senzu bắn về phía Doãn Bằng. Ông ta phải liên tục né đòn, nhiều viên xoẹt qua chảy máu, thậm chí có viên ghim vào thịt.

Doãn Bằng bị bắn trúng, khụy xuống đất. Hạo Thiên chưa cho ông ta thở, cất cây súng đi lao về phía ông ta, phi mình lên cao, đá một đòn thẳng xuống. Doãn Bằng cười lạnh, ngược mặt lên nắm lấy chân Hạo Thiên đập mạnh xuống đất. Hạo Thiên văng xa, nhưng như vậy chưa dừng lại, Hạo Thiên trở mình phóng dậy, lao nhanh về phía Doãn Bằng tiếp tục

Phía tiểu Siêu, cậu dùng song kiếm chém liên hoàn về phía Thiên Vũ Phong. Ông ta cũng lấy từ đâu ra 1 cây kiếm, đỡ đòn và phản đòn của cậu. Cậu liên tiếp nhận những vết cắt trên da thịt. Thiên Vũ Phong cũng không kém nhưng ít hơn cậu.

Cả Hạo Thiên và tiểu Siêu hiện đang bị đẩy lùi. Bị phản công lại, cả 2 liên tiếp thực lùi. Dính những đòn tấn công 1 cách liên tục, Hạo Thiên lấy súng Senzu ra, bắn về phía Doãn Bằng và Thiên Vũ Phong. Cả 2 người Thiên Vũ Phong và Doãn Bằng lùi lại để né tránh những viên đạn bằng Mana, những viên trúng. Cả 2 đội đứng đối diện với nhau, cười lạnh nhìn về phía nhau. Còn người vây xem vẫn đang há hốc mồm, kinh ngạc không thôi

Hạo Thiên cất súng vào, tiểu Siêu nắm song kiếm 1 dài 1 ngắn, Thiên Vũ Phong tay phải cầm kiếm, Doãn Bằng cầm 1 thanh cự kiếm lớn. Cả 2 đội bắt đầu lao vào nhau, Hạo Thiên với Doãn Bằng, Thiên Vũ Phong với tiểu Siêu.

"Keng"

"Đùng"

"Rầm"

Tiểu Siêu 2 tay văng mất 2 cây kiếm, Thiên Vũ Phong kiếm bị nứt 1 đường. Hạo Thiên văng xa, lộn người chống tay dưới đất, Doãn Bằng đứng im bất động. Đám người vây xem, kể cả đám nhóc im lặng quan sát, chờ đợi.

"Ừng"

"ùng"

"ùng"

"ùng"

"Rầm"

Cả 4 người té nằm xuống đất, thở hồng hộc. Thanh cự kiếm của Doãn Bằng gãy làm đôi. Cả 4 người nằm cười lớn "hahahaha"

Hạo Thiên ngồi dậy trước, tay chống đất. Doãn Bằng vẫn còn nằm dưới đất, miệng cười ha ha nói

"Hahaha, đúng là thú vị, đúng là mạnh mẽ. Lâu lâu làm 1 trận thật sảng khoái tinh thần"

"Không chỉ 1 trận, thậm chí có thể ngày nào cũng đánh" Thiên Vũ Phong ngồi dậy

Đám người vây xem hiện tại không biết nên nói gì, trận đấu quá tuyệt vời. Đúng là những quái vật, nhanh đến nỗi chỉ thấy bóng xoẹt qua, không tài nào bắt kịp được. Cả 2 đội bắt phân thắng bại. Đúng là hiệu trưởng đã nói sự thật, họ thật sự rất mạnh

Đám nhóc nhanh chóng chạy lại, nhặt những thanh kiếm và bao vây xung quanh Hạo Thiên với tiểu Siêu hỏi han

Bổng Dạ Hoa và Bạch Vũ đứng dậy, đồng thanh nói, kèm theo là ánh mắt giận dữ

"Hiệu trưởng Doãn, lúc nãy ngài đập Boss xuống như vậy rất là đau đấy. Chúng tôi ghim. Hừ"

Doãn Bằng ánh mắt ngạc nhiên, chúng mạnh đến như vậy mà lại trẻ con như vậy sao. Mà, chúng là trẻ con mà, haizzz.

Doãn Bằng lắc đầu cười bó tay. Thiên Vũ Phong cười nói

"Nếu đã chấp nhận đấu thì ra sao cũng phải chịu chứ"

"Chúng con mặc kệ" cả 2 đồng thanh nói "Hừ. Hiệu trưởng Doãn, ngài đợi đấy, chúng tôi nhất định sẽ trả thù cho Boss. Dám đập Boss như vậy à"

Hạo Thiên lắc đầu bó tay, đúng là đệ mình mà. Tiểu Siêu nói

"Không ai quan tâm tới sao"

Cả đám nhóc quay sang nhìn, Bạch Vũ chạy lại, lấy tay phui phui cát trên mặt tiểu Siêu cười toe toét nói

"Siêu ca, ca không sao chứ. Chúng em nhất định sẽ báo thù cho ca"

Cử chỉ đáng yêu, giọng nói ngọt ngào làm cho tất cả rung động. Hạo Thiên đưa tay xoa đầu Bạch Vũ cười nói

"Tiểu Vũ, nếu muốn trả thù cho anh thì phải tập luyện nhiều hơn nữa để mạnh hơn đấy"

"Vâng"

Cả 4 người bắt đầu lò mò ngồi dậy, Hạo Thiên nói

"Mọi người ngồi chung lại với nhau đi"

"Làm chi vậy" Doãn Bằng trở mặt hỏi

"Hiệu trưởng hỏi ngộ nhỉ, để trị thương chứ làm gì" Hạo Thiên cười nói

Đúng thật, cả 4 người tình trạng hiện tại trông thật thảm hại, quần áo rách tả tơi, nhiều chỗ chảy máu là tả, mặt mũi và cơ thể bầm dập khắp nơi. Trông như ăn mày ngoài đường vậy.

"Đề em giúp ạ" Lâm Băng Liên tiến lên phía trước và nói, khuôn mặt e ngại

"được, vậy em chữa cho tiểu Siêu đi. Anh sẽ chữa cho 2 người kia" Hạo Thiên nói. Bắt đầu chữa trị, sau 1 hồi chữa trị những vết thương, tất cả đã lành hẳn và không chảy máu nữa, tuy nhiên, những vết cắt do kiếm trên người thì không biến mất, nó đã để lại sẹo, Hạo Thiên đã lành được mười mấy vết sẹo trên người do đấu với Thiên Vũ Phong, bây giờ thêm 1 vết nữa do Doãn Bằng. Tiểu Siêu cũng không kém cậu là bao nhiêu, Thiên Vũ Phong và Doãn Bằng lành thêm mấy chục nhát nữa, nặng nhất là Doãn Bằng, ông ta bị dính đạn Mana của Hạo Thiên quá trời. Chữa xong thì sẹo cũng đầy mình.

Tất cả đứng dậy, Doãn Bằng loay quanh tìm thanh cự kiếm của ông ta, bỗng, ông ta la lên

"Aaaaa, cự kiếm yêu quý của ta. Ngươi sao bị gãy làm đôi rồi, làm sao đây"

"Lúc này Hạo Thiên đám gãy đây" Thiên Vũ Phong nói

Cả đám ngẩn ngơ nhìn, Boss đám gãy, bằng tay không á? Thanh kiếm dày cỡ 3cm làm bằng hợp kim siêu cứng mà Boss đám gãy á? Aaaaa, tay Boss làm bằng gì vậy trời? Đám nhóc hét lên, kinh ngạc không thôi

Doãn Bằng cầm thanh kiếm lại trước mặt Hạo Thiên, đau khổ nói

"Tay em làm bằng gì vậy hả, tay không đám gãy cả thanh kiếm dày 4cm. Tay em làm bằng gì vậy? Ôi, thanh kiếm yêu quý của tôi"

"Haizzzz, ngài đưa đây tôi làm lại cho, 1 thanh kiếm mới y chang vậy nhưng chất lượng hơn thanh kiếm dỏm này" Hạo Thiên cần nhand nói

"Cái gì? Em nói nó dỏm á? Thầy tốn 200 vạn tinh tệ mới có nó đấy" Doãn Bằng la lên đau khổ

"Được rồi được rồi. Thầy đưa em, mai trả lại, đảm bảo thanh mới tuyệt vời hơn thanh kiếm dỏm của thầy" Hạo Thiên nói, rồi giờ tay hút thanh kiếm đi mất

Doãn Bằng bất ngờ thốt lên "em có không gian hệ sao?"

"Vâng" Hạo Thiên nói, rồi quay lưng bỏ đi. Doãn Bằng trở mặt nhìn theo, sao tên nhóc này làm người ta bất ngờ này đến bất ngờ khác. Yêu nghiệt quá đi

Tất cả ai về nhà nấy, sau khi về tới nơi thì thay phiên nhau tắm, vệ sinh cá nhân rồi đi ăn chút gì đó, dạo quanh khu nội viện, đau đó trở về phòng. Về tới phòng, Hạo Thiên biến vào trong không gian hệ của cậu ngay để làm thanh cự kiếm mới cho Doãn Bằng

Cả buổi tối đó, cậu ở suốt trong không gian hệ. Không gian hệ của cậu liên tiếp có những tiếng búa va chạm nhau

"Keng "

"Keng"

"Keng"

.....

Nhiều tiếng búa va chạm vào sắt vang lên, in ỏi khắp nơi. Rèn hết cả buổi tối, cuối cùng cũng xong.

Sáng hôm sau mới 3h Hạo Thiên rời khỏi không gian hệ. Cả người uể oải vì thức làm việc. Hạo Thiên leo lên giường chợp mắt 1 chút.

"....."

"Boss, Boss oi. 7h sáng rồi đấy ạ" tiếng nói vang lên, làm Hạo Thiên tỉnh giấc. Ta mới nhắm mắt lại thôi mà, sao nhanh vậy chứ

Hạo Thiên bật dậy, nhìn quanh. Đúng thật là đã sáng lắm rồi, haizzzz. Hạo Thiên xuống giường, quơ tay quơ chân vài cái rồi đi vệ sinh cá nhân, thay quần áo. Rồi khỏi phòng và đi ăn chút gì đó.

Ăn uống xong xuôi, tất cả đi tới khu A, nơi lớp các cậu ở đó. Ở nội viện này chia làm 4 khu A, B, C và D. Lớp cậu nằm ở khu A, đang trên đường đi tới đó, Hạo Thiên bắt gặp Thiên Vũ Phong và ông ta đi chậm lại để nhóm cậu tiến lên phía trước. Hạo Thiên hỏi

"Sao lão sư lại ở đây?"

"Ta đi dạy học! " Thiên Vũ Phong mỉm cười nói

"Đừng nói với con là ngài dạy ở đây nhé"

"Đúng vậy!" Thiên Vũ Phong lại cười

Bỏ tay, đi đâu cũng đụng trúng cả. Mà, ai học ở lớp của ông thầy này chắc không phải là mấy tên tầm thường đâu nhĩ. Vào tới bên trong, 1 khu lầu 2 tầng hiện ra. Tất cả đi vào trong, bên trong chỉ độc nhất 1 lớp, trong lớp hiện có 8 tên con trai và 3 đứa con gái đang ngồi. Hạo Thiên với tiểu Siêu thì đi theo Thiên Vũ Phong, bọn nhóc kiểm chỗ ngồi kế bên nhau, mấy tên kia thì lo đứng dậy chào. Thiên Vũ Phong ra hiệu ngồi xuống, rồi nói

"Xin chào các em, ta tên là Thiên Vũ Phong, từ nay là thầy lớp này"

Quan sát cả lớp không ai ý kiến gì, Thiên Vũ Phong tiếp "Còn đây, chắc các em cũng biết rồi nhĩ. Mà thôi, để tôi giới thiệu lại, đây là Đường Hạo Thiên còn kia là Đường Siêu. Là đại tư lệnh và tư lệnh mới của trường"

Bỗng, 1 tên nhóc giơ tay lên hỏi "sao họ lại ở đây" nhưng với 1 thái độ xác xược kiêu ngạo

Thiên Vũ Phong cười, nói "À, họ sẽ là người luyện tập với các em"

"Cái gì? " Bỗng 2 tên nhóc đứng lên la lớn

Trời ơi, hôm qua mình đã chứng kiến 2 người họ, thầy Phong và hiệu trưởng đánh nhau. Thật là kinh khủng nếu họ cũng áp dụng như vậy với chúng ta

"sao không phải là thầy ạ" 1 trong 2 tên mới la nói

"À, vẫn sẽ tập với các em thôi nên đừng lo" Thiên Vũ Phong cười nói

"Lão sư này" Hạo Thiên im lặng nãy giờ nói

"Gì vậy con?" Thiên Vũ Phong quay sang hỏi

"Sao con phải tập với lũ yếu còn hơn ốc sên này? " Hạo Thiên nói. Thậm chí chúng mới chỉ lv 300 mà thôi, 2, 3 tên lv 302 và 305. Còn chưa tới lv 310 nữa, cứ tưởng mấy tên được bổ nhiệm vào đây lv phải cao lắm chứ. Thật vọng trần trề

"Người nói cái gì? "

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Nhiệm vụ khảo sát

"Người nói cái gì? "

1 tên đứng dậy la lớn. Âm thanh vang lên khắp phòng. Hấn tiếp

"Người có biết mấy người được chọn vào đây toàn là những học viên ưu tú nhất rồi hay không hả. Người dám nói bọn ta yếu, vậy người nghĩ bọn nhóc con kia mạnh à, toàn là lũ nhóc!"

"Hahahaha" Hạo Thiên cười lớn, nói

"lão sư, công lao của thầy bị sỉ nhục kia! "

Thiên Vũ Phong mỉm cười, nói " Con cũng có phần đấy"

Khuôn mặt Hạo Thiên bắt đầu lạnh dần, nhìn về phía mấy tên ở dưới, cảm thấy luồng sát khí mạnh chóng hoảng lên "ừ"

"Minh Thi, đấu với chúng đi" Hạo Thiên nói. Minh Thi lập tức đứng dậy. Thiên Vũ Phong mỉm cười nói,

"Tốt, chúng ta ra sân"

"Sao không lên phòng tập ạ" 1 đứa con gái hỏi

"Lên đó hư phòng tập hiệu trưởng Doãn sẽ buồn lắm" Thiên Vũ Phong cười nói

"Làm sao mà hư được ạ? Phòng tập ở học viện được làm bằng hợp kim siêu cứng đấy ạ" nhò đó tiếp

"Được thôi nếu em muốn thử" Thiên Vũ Phong cười nhạt. Rồi tất cả đi về phía phòng tập ở góc của lầu 1, phòng tập lớn, chiếm nửa khu lầu. Bước vào trong rộng rãi và tất cả được làm bằng hợp kim siêu cứng. Hạo Thiên đứng bên đám nhóc nói

"Minh Thi, dọn dẹp 1 lần đi"

"Vâng" Minh Thi trả lời, tiến lên phía trước, bên phía kia cử ra 1 tên, Minh Thi nói

"Tất cả các người lên hết đi cho lẹ"

"Cái gì? Xem thường chúng ta sao? " tên được cử đi nói

"Minh Thi nói đúng. Mấy em lên hết đi" Thiên Vũ Phong nói

"Được thôi, đừng trách sao chúng ta ác nhé!"

Tất cả 11 đứa cùng lên đối kháng với Minh Thi, cậu cười nhạt. Hiệu lệnh trận đấu

"Chuẩn bị"

"Bắt đầu"

Minh Thi vẫn cười đứng im tại chỗ, mấy tên kia vẫn không nhúc nhích gì. Minh Thi xông lên trước, tốc độ kinh ngạc nhưng vẫn không bằng Hạo Thiên với tiêu Siêu. Tiến về phía mấy tên đứng trước, Minh Thi tung chương, mấy tên đó giờ vũ khí lên đỡ. Nhưng tiếc thay, vũ khí chẳng làm được gì, Minh Thi đánh gãy vũ khí của chúng, đánh tới tấp vào mặt và bụng

"Rầm"

"Đùng"

"Rắc"

Mấy tên đó chạy loạn, né đòn một cách may mắn, nhờ vậy mà sàn sân lung mấy lỗ. Bọn đó tái mặt đi, hèn là mình tránh được. Sàn cứng như vậy mà hấn đập một cái lung 1 lỗ. Đúng là quái vật mà

Minh Thi một khi đã thực hiện nhiệm vụ của chủ nhân giao thù dù có là con gái cũng đánh thành ma chê quỷ hờn. 3 đứa con gái hiện tại cũng vậy đấy, Minh Thi đánh đến le nổi mặt mũi lẫn lộn, đánh xong cậu còn quăng cho 1 câu

"Phấn gì và dày cả 1 lớp" rồi phui tay bỏ đi. Mấy đứa con gái đỏ hết cả mặt, những cũng đâu thể làm gì được.

Tới đứa cuối cùng, cậu dừng lại. Nhìn hấn rồi nói

"Cậu là đứa im lặng nhất trong lớp, có vẻ còn rất nhất gan nữa. Tôi cũng thấy cậu ở sân tập lúc chủ nhân đấu với thầy, trông cậu hiền lành thật đấy"

"Cậu....cậu.... Cậu có ý gì? " tên này rụt lại sợ hãi.

Minh Thi nhìn, sao có sức mạnh lv300 mà lại rụt rè thế không biết, sợ cái gì vậy chứ. Minh Thi cười nói

"Tôi sẽ tha cho cậu. Cậu tên gì? "

"Tôi là Tạ Thiếu Phi. Cậu nói cậu tha cho tôi thật không? " Tạ Thiếu Phi nói

"Thật chứ. Tôi là Đường Minh Thi, được rồi. Tôi đi đây" Minh Thi cười quay lưng bỏ đi về bên nhóm Hạo Thiên

Sau cuộc đấu 1 vs 11, sân hợp kim siêu cứng mà đám kia nói, nó hiện giờ banh-ta-lông rồi. Lũng lỗ khắp nơi, tàn tạ như cái nùi giẻ lau. Thiên Vũ Phong tiến lại quanh đám đang nằm la liệt, mặt cười nói

"Sao vậy? Nó yếu như vậy mà để đánh thành thế này sao?"

"Rầm"

"Ta nghe nói các người ở.....đây. Aaaaaaaaaa"

1 người mở cửa phòng tập bước vào, nói lớn tiếng rồi bỗng dừng la lớn. Ông ta chạy thẳng tới Hạo Thiên, dí sát mặt cậu nói

"Sao chúng nó nằm la liệt hết rồi hả?"

Hạo Thiên lấy tay đẩy mặt ông ta ra, nói

"Hiệu trưởng Doãn, cái gì cũng từ tôi giải thích. Có cần đi sát mặt tôi vậy không"

Người bỗng đứng tới và la lên là Doãn Bằng, ông ta thấy những học trò cùng của ông ta nằm la liệt trên sàn và phòng tập thì banh-ta-lông nên giận dữ hét lớn. Doãn Bằng khóc không ra nước mắt nói

"Vậy thì em giải thích đi"

Hạo Thiên giải thích lại câu chuyện từ đầu tới cuối 1 cách ngắn gọn nhất. Doãn Bằng ngồi nghe, ừ tới ừ lui 1 hồi, Doãn Bằng nói, khuôn mặt đau khổ

"Vậy bây giờ chúng nằm hết như vậy rồi, ngày mai sao đi làm nhiệm vụ đây? "

"Để bọn ta đi thay là được rồi" Minh Kỳ nói

"Trong nhiệm vụ này có cả các người nữa đấy." Doãn Bằng nói

"Vậy, bây giờ hiệu trưởng Doãn muốn chúng hồi phục cấp tốc không?" Hạo Thiên nói, mặt mỉm cười

"Làm cách nào? " Doãn Bằng gấp rút

"Thuốc em chế tạo! " Hạo Thiên mỉm cười

"Oh, con muốn chế ra loại thuốc mới nữa à!" Thiên Vũ Phong bất ngờ nói

"Đúng vậy! Nó là 1 loại thuốc bổ đấy ạ, hồi phục cấp tốc sau 30s. " Hạo Thiên nói

"Thần kỳ như vậy! Vậy, em mau đưa nó cho ta" Doãn Bằng giờ tay lấy. Hạo Thiên né tránh không cho ông ta lấy, cậu nói

"Đây là thuốc chế từ những loại cây hiếm nhất, và quý nhất. Đâu có cho dễ như vậy được! "

"Vậy em muốn bao nhiêu?" Doãn Bằng nói

"100 vạn tính tệ 1 viên!" Hạo Thiên ra giá

"100 vạn tính tệ? Mắc quá vậy? " Doãn Bằng la lên

"Nó không hề mắc, nếu muốn, em có thể đem nó đi đấu giá và thu được số tiền hơn thế này nữa. Với lại, thầy dám bỏ ra 200 vạn tính tệ mua một cây kiếm dỏm thì sao lại không bỏ ra 100 vạn tính tệ mua 1 viên thuốc chứ" Hạo Thiên nói

"Nó không có dỏm. Mà, có biết 100 vạn tính tệ nhân cho 11 tới 1100 vạn tính tệ không hả. Thầy kiếm đâu ra chứ? " Doãn Bằng cãi lại

"Em không cần biết! Em đếm từ 1 tới 3 không mua thì thôi! " Hạo Thiên quyết định

"1"

"2"

"Ta mua"

Doãn Bằng hét lên, lẩn át câu nói của Hạo Thiên. Hạo Thiên cười nói

"Tốt. "

"Em mau đưa thuốc cho ta" Doãn Bằng giờ tay

"Tiền trao cháo múc" Hạo Thiên lắc tay nói

Doãn Bằng ngơ ngác nhìn, lấy ra 1 cái nhẫn trữ vật đưa cho Hạo Thiên, cậu nhận lấy kiểm tra và đưa lọ thuốc cho Doãn Bằng. Ông ta chộp lấy và đưa từng viên thuốc cho mỗi đứa. Rồi lần lượt, từng tên từng tên ngồi dậy, vết thương lần hồi, chúng ngơ ngác nhìn. Khi nhìn thấy nhóm Hạo Thiên thì chúng tái mặt đi sợ hãi. Doãn Bằng nói,

"Mấy em về KTX nghỉ ngơi đi. Mai đến đây nhận nhiệm vụ khảo sát"

"Vâng" cả đám nói, rồi lật đật chạy đi, không dám ở lại nữa

Doãn Bằng tiến lại Hạo Thiên hỏi

"Em sửa kiếm của ta chưa?"

"Rồi ạ" Hạo Thiên trả lời, lôi ra 1 thanh kiếm dài tầm 2m, dày 2cm và sáng bóng, thanh kiếm 2 lưỡi và đầu nhọn. Cánh kiếm dài cỡ 50cm và làm bằng sắt không rỉ, nhìn thanh kiếm như rất nặng. Trao thanh kiếm cho Doãn Bằng, ông ta bất ngờ quơ thanh kiếm

"vút"

Tạo thành 1 đường kiếm kì ảo, thanh kiếm nhẹ đến không tưởng. Doãn Bằng bất ngờ thốt lên

"Tuyệt vời!"

Hạo Thiên cười nói "Nó hơn hẳn thanh kiếm dorm của ngài đúng không? "

"Đúng vậy! " Doãn Bằng trả lời ngay. "Thanh kiếm nhìn như rất nặng nhưng thật chất rất nhẹ và còn rất sắc bén"

"Coi như đền bù vậy" Hạo Thiên nói

"Em đúng là thiên tài"

"Là yêu nghiệt ạ!" Đám nhóc nói, phân bác câu nói của Doãn Bằng. Ông ta giờ 1 ngón cái ra

"Mà, nhiệm vụ ngài nói là gì vậy? " Minh Kỳ hỏi

"À. Nhiệm vụ 1 năm 1 lần, những người được chọn sẽ đi với nhau để khảo sát tình hình những thành thị dưới quyền cai trị của học viện. Xem xem chúng có gian lận, mưu đồ phản loạn gì không hay hối lộ, bóc lột người dân....đó là nhiệm vụ phải đi làm. "

Doãn Bằng giải thích, rồi tiếp

"Những người được chọn là những học sinh nội viện và người dẫn đội là đại tư lệnh và phó tư lệnh. Đại tư lệnh còn có quyền dắt theo 1 vài người mà mình muốn"

"Oh, nhiệm vụ đơn giản như vậy? " Hạo Thiên nói

"Đúng vậy, tất cả những người ở đây đều được chọn, trừ tư lệnh ra. Mà, cậu là đại tư lệnh nên có thể dắt theo Đường Siêu" Doãn Bằng cười nói

"Điều đó là tất nhiên rồi" Hạo Thiên chắc chắn

"Chúng ta sẽ đi bằng gì? " Minh Thi hỏi

"Đi bằng tàu bay. Một chiếc tàu bay trên không! " Doãn Bằng nhấn mạnh câu nói

"ohhhh, vậy là nhanh hơn rồi" Minh Thi cười tươi nói

"Những người đi chung còn lại mai sẽ tập hợp sau. Bây giờ các cậu được nghỉ" Doãn Bằng nói "Ta đi đây" rồi rời đi mất

Nhóm Hạo Thiên cũng lần lượt rời khỏi, Thiên Vũ Phong thì rời đi từ lúc nào. Hạo Thiên ra khỏi nội viện, r ngoài ngoại viện chơi. Bây giờ vẫn còn sớm, mới 8h mấy thôi. Nên quyết định dạo quanh ngoại viện 1 chút, đi quanh những tầng lầu cậu từng học, những tán cây, bóng mát, dãy hành lang dài. Chợt, Minh Kỳ chỉ tay lên khu lớp V, có 2 người đang đứng ngoài hành lang và nói

"2 người đó sao giống Mộ Phong và Vũ Ly thế"

Hạo Thiên nhìn theo nói "Là họ đấy"

"Cái gì? " Đám nhóc la lên

"Họ mới vô học mới có 1 ngày mà sao bị phạt đứng rồi" Minh Kỳ nói

"Sao ta biết được chứ! " Hạo Thiên trả lời, tiếp "Chúng ta lên đó coi, ta nhớ không lầm thì người dạy lớp V là Hoắc Triển Bạch đúng không?"

"Vâng ạ" Minh Kỳ trả lời

Cả đám kéo nhau lên lớp V, đi tới đâu người ta cũng chú ý, chú ý vì vẻ đẹp và cũng vì bộ đồ mà họ đang mặc. Nó là đồng phục nội viện. Tới trước cửa lớp V, Mộ Phong đang tức tối, Vũ Ly thúc thích cúi gầm mặt xuống. Hạo Thiên nói

"Cả 2 sao lại đứng đây? "

Cả 2 người ngược lên, Băng Liên lại ôm lấy Vũ Ly, Mộ Phong giải thích

"Do ông thầy Hoắc đó. Lão ta nói Vũ Ly là quá ngu ngốc và còn xấu vì có làn da ngăm đen nữa. Ông ta nói vậy vì lúc đầu có 1 đứa con gái tên gì đó trong lớp có làn da trắng, khuôn mặt đẹp lại gây chuyện với Vũ Ly, nói cô ấy xấu và đen. Vũ Ly mới nói cô nói cái gì thì ông ta đã lại và nạt Vũ Ly làm cô ấy khóc rồi. Rõ ràng là nhìn Vũ Ly tuy ngăm đen nhưng rất đẹp mà. "

"Cái gì? " Nhạc Tiểu Mễ la lớn, nhưng phòng lớp V là phòng cách âm nên bên trong không nghe được. Hạo Thiên hỏi, giọng nói lạnh lùng

"Sao không đánh ông ta?"

"Chúng tớ sợ gây rắc rối cho Boss nên..... " Mộ Phong nói, mặt cúi xuống. Mộ Ngôn lại vuốt đầu an ủi

Khuôn mặt Hạo Thiên bắt đầu tối sầm lại, lạnh đến đáng sợ. Cậu quay sang bên cánh cửa, tiểu Siêu lại, giờ tay lên

"Rầm"

Cánh cửa bay tuốt vào trong, Hoắc Triển Bạch đang giờ tay đỡ lấy cánh cửa, khuôn mặt giận dữ quát

"Kẻ nào? "

(P/s: đây ạ, bạo 4 chương cho Nguyệt Phiếu của bạn laotam281 ạ:3

Mong m.n tiếp tục ủng hộ ạ:3)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Giải quyết

"Kẻ nào? "

Hoắc Triển Bạch la lớn, khuôn mặt giận dữ

Hạo Thiên lạnh lùng, mặt nhìn xung quanh, sắc đến gai người. Hoắc Triển Bạch sau khi la lớn thấy nhóm Hạo Thiên thì cảm nín lại, ứ ớ

Hạo Thiên cười nhạt, nói

"Chào thầy Hoắc, lâu rồi không gặp! "

"C....Chào... Chào em! Em đến đây có chuyện gì không? " Hoắc Triển Bạch hoảng lên

"Không có gì cả! Tới kiểm chuyện thôi." Hạo Thiên mỉm cười. Đám học sinh trong lớp xôn xao

"Aaa, đó là người đứng đầu lớp ta đó"

"Cậu ấy là Đường Hạo Thiên đấy"

"Aaaa, sao cậu ấy không đi học mà giờ lại ở đây. Còn mấy người kia nữa, đó hình như là đồng phục nội viện đúng không? "

"Đúng đấy! Tôi có nghe nói nội viện có học sinh mới, không ngờ là mấy cậu ấy"

.....

Nhiều tiếng xôn xao vang lên khi thấy nhóm Hạo Thiên, có vẻ được nhiều người hâm mộ nhỉ.

Hạo Thiên cười nhạt nhìn quanh, sau khi nhóm cậu vào nội viện thì dưới lớp thiên tài được đẩy lên để lấp đầy chỗ trống trong lớp, số nữ nhiều, nam ít. Mấy nữ trong lớp nhìn thấy nhóm Hạo Thiên thì xôn xao cả lên, nhìn 1 cách mê đắm

Hạo Thiên cười khinh thường, rồi quay sang nhìn Hoắc Triển Bạch đang đỏ mặt hộc hộc. Hạo Thiên cười nói

"Trông thầy khỏe thật đấy! "

"Cảm ơn em!" Hoắc Triển Bạch đỏ mặt hộc hộc, lúng túng nói "Em đến đây có chuyện gì không?"

"Nghe nói lớp thầy có 2 học sinh mới? " Hạo Thiên mỉm cười nói

"Đúng vậy! Chúng ngoài kia kìa." Hoắc Triền Bạch chỉ ra cửa

"Oh ho, sao họ ngoài đấy vậy ạ? " Hạo Thiên lại cười, nụ cười không bình thường

"Chúng không nghe lời ta nên ta đuổi chúng ra! " Hoắc Triền Bạch giải thích

"Rầm"

"Rắc"

Mặt đất đang nứt dần từ chân Hạo Thiên đến phía Hoắc Triền Bạch, ông ta hoảng lên, đám học sinh mặt tái đi, Hạo Thiên lại cười

"Thầy tốt nhất là nên kể đúng sự thật!"

"Ta đã nói đúng sự thật." Hoắc Triền Bạch khẳng định

Hạo Thiên mặt lạnh lại, toát ra sự nguy hiểm, sát khí khắp nơi, cậu quay đám học sinh, nhìn chúng. Chỉ tay vào 1 tên và nói

"Ngươi. Kể lại sự việc cho ta. Sai 1 chữ.... Giết"

Tên đó mặt tái đi, run lên sợ hãi khi cảm nhận được sát khí của Hạo Thiên. Hắn gật đầu lia lịa kể

"Sự việc bắt đầu từ Trương Như Ánh và mấy người nhóm cô ta. Cô ta lại và gây sự với người mới tới là cô gái da ngăm đen xinh đẹp ngoài kia, nói cô ấy xấu xí, ngu ngốc và da còn đen nữa. Rồi cô gái mới tới la lên, vô nói cái gì?, thì thầy Hoắc vào và chửi cô ấy nào là ngu ngốc, bần hèn, xấu xí, da thì đen và không được đẹp. Rồi cậu trai mới tới cãi lại và cả 2 bị đuổi ra khỏi lớp"

Hạo Thiên mặt tối sầm lại, lạnh lùng nhìn Hoắc Triền Bạch, ông ta đỏ mặt hộc hộc. Trên vừa kể nói

"Cậu cho tớ nói thêm 1 câu nữa được không? "

"Nói"

"Theo tớ thì cô bạn da ngăm mới tới ấy còn đẹp hơn cả Trương Như Ánh, và ai cũng thấy vậy. Nhưng sao thầy Hoắc không thấy nhỉ? " tên vừa kể nói

Hạo Thiên gật đầu, quay sang nhìn, ngoắc Vũ Ly nói

"Ai kiểm chuyện với em"

Vũ Ly chỉ tay về 1 đứa con gái ở góc phòng đang nhìn Hạo Thiên 1 cách đăm đuối. Hạo Thiên nhìn cô ta, da trắng thật, khuôn mặt tạm được nhưng nếu so với Vũ Ly thì còn thua xa. Đúng thật là tên Hoắc Triền Bạch này bị mù thật rồi.

Hạo Thiên nhìn về phía Hoắc Triền Bạch, lão ra run lên. Hạo Thiên cười nói

"Vậy, chỉ vì da đen mà đuổi Vũ Ly và Mộ Phong ra. Hay lắm, Hoắc Triền Bạch, ông hay lắm. Từ khi ta vào học viện đến nay ta mới nghe cái luật đuổi ra khỏi lớp vì đen."

Mặt Hạo Thiên lạnh băng, ánh mắt sắc đến gai người, tiếp

"Thân làm giáo viên lớp V mà lại kì thị học sinh, giờ chiều trò ma cũ bắt nạt ma mới sao? Được lắm, nếu co ma cũ bắt nạt ma mới thì cũng có ma mới bắt nạt ma cũ. Chỉ vì 2 người đó sợ gây rắc rối cho ta nên mới không làm gì người. Nhưng..... "

Hạo Thiên tiếp

"Vũ Ly, lên. Làm gì em muốn đi, dù sao học viện này cũng không đủ trình để dạy em. Nên đánh xong rồi nghỉ, vào nội viện ở với chúng ta"

Vũ Ly gật đầu, tiến về phía Trương Như Ánh, cô ta hiện tại vẫn chưa hoàn hồn về, vẫn nhìn Hạo Thiên 1 cách đăm đuối. Tiến tới trước mặt cô ta, Vũ Ly giờ tay lên

"Bốp"

Trương Như Ánh bị tát 1 cái, tỉnh như chưa từng được tỉnh, cô ta quay mặt sang nhìn Vũ Ly một cách tức giận, quát

"Cái con xấu xí bần thiêu này, mày vừa làm cái gì vậy hả?"

"Bốp"

"Bốp"

"Bốp"

.....

"Bốp"

Mặt của Trương Như Ánh bị đánh 1 cách tàn bạo, mặt bầm tím cả lên, sưng vù như đầu heo. Vũ Ly nắm lấy cổ cô ta, giọng cao, khuôn mặt lạnh như băng nói

"Đầu heo này, đã ngu xấu thì đừng có đi kiếm chuyện với người khác khi chưa biết gì về họ. Không có ngày chết như chơi."

Thả cô ta té lộn nhào xuống đất, cô ta ôm mặt khóc nức nở. Hoắc Triền Bạch giận dữ nói

"Có cần mặt tay vậy không? "

"Ha, mạnh tay sao?" Vũ Ly cười lạnh quay sang Hoắc Triền Bạch nói

"Tôi chưa giết là may rồi! "

Rồi tiến về phía Hạo Thiên, khuôn mặt thay đổi dần, mỉm cười nói

"Boss, cảm ơn nhé! May là không gây rắc rối rồi cho Boss"

Lấy tay xoa đầu Vũ Ly, Hạo Thiên mỉm cười nói

"Chắc chắn là không rồi! "

Vũ Ly chạy về phía Tiểu Mễ, ôm lấy cậu ta. Hoắc Triền Bạch đang cầm nín sau câu nói của Vũ Ly, mấy đứa trong lớp thì tái mặt đi. Hoắc Triền Bạch nhìn Hạo Thiên, chỉ thẳng tay vào mặt Hạo Thiên, giọng nói đầy căm tức

"Ta nhất định sẽ nói chuyện này với hiệu trưởng Ngôn!"

"Hahaha, nói với anh ta" Hạo Thiên cười lớn, mặt khinh bỉ nói

"có người cần gặp này hiệu trưởng Ngôn! "

"Người cần gặp ta có chuyện gì? " 1 giọng nói vang lên, Tống Tử Ngôn xuất hiện. Hoắc Triền Bạch giật mình lùi lại phía sau, lắp bắp nói

"hiều...hiệu trưởng Ngôn!? "

"Sao, cần gặp ta có chuyện gì? " Tống Tử Ngôn nhìn Hoắc Triền Bạch nói

"Vâng, là do mấy tên nhóc này đến đây gây rối và còn đánh học sinh lớp V nữa đấy hiệu trưởng " Hoắc Triền Bạch nói

"Người nói cô ta? Cô ta là học sinh lớp thiên tài, do còn thiếu người mới điều cô ta lên. Không thì cô ta chưa đủ tư cách" Tống Tử Ngôn lạnh lùng nói, ông tiếp

"Vậy mà mới lên có 1 buổi mà lại đi gây chuyện với người khác rồi! Thật là muốn bị đuổi!"

"Nhưng chính con bé xấu xí kia đã đánh con bé thành như vậy!"

"Bị đánh là đáng. Với lại, Vũ Ly và Mộ Phong không cần học ở đây nữa..... " Tống Tử Ngôn nói đến đây, dừng lại 1 chút. Hoắc Triền Bạch mắt sáng lên, cho đáng đời, dám đánh học sinh lớp ta à.

Tống Tử Ngôn tiếp

"Cả 2 sẽ vào nội viện học"

"Cái gì?" Hoắc Triền Bạch hét lên

"Chẳng phải cả 2 chưa được lv 200 sao? "

"Đúng, nhưng họ đã được lv 190 và 195 rồi. Ta tin chắc mấy ngày nữa sẽ vào nội viện thôi. "

"Nhưng còn phải thi đấu? "

"Tới đó sẽ đấu, giờ họ ở chung với đại tư lệnh Hạo Thiên rồi! " Tổng Từ Ngôn nói

"Cái gì? Đại... Đại....đại tư lệnh Hạo Thiên? " Hoắc Triển Bạch la lên, tên nhóc con đó đi mới có 2 tháng, giờ quay lại làm đại tư lệnh trong nội viện rồi. Cái gì vậy trời

"Đúng vậy, cậu ấy mới nhậm chức hôm nay" Tổng Từ Ngôn nói

Sau câu nói của Tổng Từ Ngôn, đám nhóc trong lớp há hốc mồm kinh ngạc hoảng sợ. Mới có 10 tuổi mà đã là đại tư lệnh. Thề loại quái vật gì đây.

Hạo Thiên lại để lại ấn tượng sâu cho người khác nữa rồi. Hạo Thiên quay sang nói

"Đừng dài dòng nữa, hiệu trưởng Ngôn tìm tôi có chuyện gì? "

"À, hiệu trưởng Doãn muốn tìm cậu tí thôi. Sau khi nhận được thanh kiếm do chính tay cậu làm, ông ta hí hửng muốn tìm người đấu cùng. Mà không ai xứng làm đối thủ của ông ấy cả nên sai tôi đi tìm cậu"

Cả đám trong lớp há hốc mồm, Hạo Thiên không quan tâm đi theo cùng Tổng Từ Ngôn bỏ lại tất cả trong sự kinh ngạc, mồm đang há lớn. Đang trên đường tới chỗ Doãn Bằng, Hạo Thiên hỏi

"Này, không lẽ hiệu trưởng Doãn không có gì để làm sao?"

"À, nhiều việc lắm ấy chứ. Nhưng ngài ấy cứ nặng nề đòi đấu võ với cậu nên... " Tổng Từ Ngôn trả lời

Đến nơi, là sân tập lần trước cậu đấu với ông ta và lão sư. Doãn Bằng đang đứng đợi với thanh kiếm trên tay. Ông ta thấy Hạo Thiên thì ngay lập tức nhảy lên, giơ thanh kiếm

"Rầm"

Thanh kiếm đập mạnh xuống đất, đám nhóc đã tản ra từ lúc nào. Hạo Thiên đứng tại chỗ, tay trái đang đỡ thanh kiếm, mặt mỉm cười, nói

"Hiệu trưởng Doãn, hấp tấp quá vậy! "

"Hahaha, đúng là mạnh mẽ. Nào nào, nhanh lên. Chúng ta đấu thôi! " Doãn Bằng cười lớn

"Đấu với tiểu Hạo mà bỏ quên ta là không được đâu đấy! " 1 giọng nói vang lên, Hạo Thiên mỉm cười. Người xuất hiện là Thiên Vũ Phong

"Nếu có thầy Phong thì tớ cũng sẽ đấu" tiểu Siêu phóng ra đứng cùng Hạo Thiên

"Được. Vậy thì đấu 2 vs 2 tiếp" Doãn Bằng nói

Trận đấu bắt đầu. Những đòn đánh liên tiếp được xuất ra hai bên, và không biết từ lúc nào, các đám học chung với đám nhóc Hạo Thiên cũng tụ tập đầy đủ ở đây để coi. Chúng coi mà sắc mặt biến đổi liên tục, kinh ngạc, bất ngờ, lo sợ..... Dù mọi cảm xúc.

Trận đấu vẫn đang diễn ra, những đòn đánh chớp nhoáng, liên hoàn, tiếng vũ khí va chạm vào nhau kêu lên in ỏi,.... Những nụ cười đến rợn người, khuôn mặt đáng sợ của Hạo Thiên, tất cả làm cho đám đó sợ hãi hơn nữa

Cuộc đấu kéo dài từ trưa tới chiều tà, kết quả vẫn là hòa nhau. Mỗi lần đấu xong là chỉ tội nghiệp cái sân, loang lổ khắp nơi, bị biến dạng hoàn toàn. Sau khi đã chữa thương xong, nhà ai nấy về, Hạo Thiên đi ra tới cửa sân tập, quay sang nhìn đám kia, nói

"đám các người, nên biết chỗ đứng của mình. Không có ngày chết như chơi"

Rồi tất cả đi khỏi, bỏ lại đám đó đang ngây ngẩn người. Về tới phòng, tất cả thay phiên nhau tắm, vệ sinh cá nhân, đi ăn chút gì đó rồi lên phòng ngồi đọc sách. Bọn nhóc thì nói chuyện với nhau. Hạo Thiên ngồi trên ghế, với chiếc quần dài đen và chiếc áo sơ mi trắng, bao đẹp trai (soái ca áo trắng:3) chân bắt chéo, trên bàn có 2 cốc nước 1 của cậu và 1 của tiểu Siêu đang ngồi kế bên cũng đang đọc sách. Bỗng, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa

"Cốc cốc"

Minh Kỳ đứng dậy lại mở cửa, người quản lý đang đứng ngoài cửa, cô ta nói

"Có người muốn gặp các cậu ạ. Các cậu muốn những người đó lên đây hay tự xuống ạ?"

Hạo Thiên nhìn rồi nói "Bảo họ lên đây!"

"Vâng"

Người quản lý đi khỏi, Hạo Thiên tiếp tục đọc sách. Lát sau, lại có tiếng gõ cửa

"Cốc cốc"

Minh Kỳ lại tiếp tục đi mở cửa, cánh cửa mở ra, lần lượt mấy đứa cùng lớp với đám nhóc xuất hiện. Chúng đứng trước cửa mà run lên, mặt cuối xuống. Người gõ cửa là Tạ Thiếu Phi, cậu ta sợ hãi run lên, Minh Kỳ cười nói

"Tôi như vậy cậu đến đây có chuyện gì không? Cả mấy người kia nữa? "

"À...à...bạn tớ... Bạn tớ..... "

"Cậu lấp bấp cái gì? " Minh Kỳ nhăn nhó nói, làm cho Tạ Thiếu Phi giật cả mình, lùi lại

"Bạn tớ muốn đến xin lỗi! " 1 tên đứng phía sau lên tiếng

"Xin lỗi? Xin lỗi cái gì? " Minh Kỳ hỏi

"Xin lỗi chuyện lúc sáng" tên đó nói tiếp

"Mấy người nói nhiều quá! Nói gì nói đi" Hạo Thiên trong này mặt lạnh nói vọng ra

"Chúng tôi xin lỗi! Là chúng tôi sai khi đã kiếm chuyện với các cậu" Cả đám cuối đầu

"Được rồi, xong rồi thì biến" Hạo Thiên nói

"Boss à, cho họ vào chơi chút nhé" Minh Kỳ quay sang van xin

Hạo Thiên nhìn, ánh mặt lạnh như băng, Minh Kỳ tiếp

"Dù sao họ cũng xin lỗi rồi mà, tha cho họ đi. Nha"

"Sao cũng được. Đừng làm ồn ta là ok" Hạo Thiên nói, tiếp tục chăm chú vào cuốn sách. Không để ý tới bọn kia

Đám đó vào trong, ngồi xuống chơi cùng đám nhóc. Không ngờ chúng cũng biết lời kéo thật, sau này lũ kia sẽ dùng được đây.

Chúng chơi tới tối, rồi tạm biệt lũ nhóc và Hạo Thiên rồi về, ngủ một giấc rồi chuẩn bị cho chuyến đi ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thắng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: 1 ngày trên tàu

Sáng sớm hôm sau, sau khi đã chuẩn bị đồ đạc bỏ vào nhẫn trữ vật 1 cách đầy đủ, tất cả đến nơi tập trung. Mới tới cửa, đã thấy lũ học chung, chúng tập vào đi cùng nhóm Hạo Thiên.

Bên trong nơi tập trung, 1 đám gần 300 tên đang đứng tập trung. Chúng nhìn nhóm Hạo Thiên 1 cách đầy thù địch. Đứng trước chúng là Doãn Bằng, Lý Thanh Kỳ và Tổng Tử Ngôn cùng mấy tên tư lệnh

Mấy tên đứng sau nhìn lên, chúng thả sát khí về phía nhóm Hạo Thiên đang đi tới. Hạo Thiên nhìn chúng, tất cả đều có lv từ 200 tới 300. Không tên nào vượt qua lv 300. Hạo Thiên cũng thả sát khí ra, nhắm thẳng đến chúng, mấy tên này sau khi nhận được sát khí, mặt chúng nhăn lại, đổ mồ hôi hột, mặt đau đớn dần. MÀN RA MẮT THẬT LÀ LÀM CHO NGƯỜI TA SỢ HÃI. Bỗng, Doãn Bằng nói

"Cho chúng biết thế là đủ rồi. Thêm nữa chúng không đi làm nhiệm vụ được luôn mất"

"Haha, hiệu trưởng Doãn nói quá rồi. Không là chúng phé tới thế à" Hạo Thiên cười, thu hồi sát khí

"Chúng không phé, mà là người quá yêu nghiệt" Doãn Bằng trả lời

"Hahaha, hiệu trưởng Doãn lại nói quá rồi. Tôi còn thua xa ngài mà" Hạo Thiên cười nói

"Thua xa ta? Hôm qua người mới cho ta vài vết sẹo trên người mà thua ta à" Doãn Bằng nói

"Ngài cũng tặng tôi vài nhát đầy thôi" Hạo Thiên nói

"Nhưng ta ít hơn người, ta được có 2 nhát. Người cho ta tới 5 nhát, có phải không? " Doãn Bằng cãi lại. Cuộc nói chuyện của 2 người làm đám đứng sau

kia tái mặt, có thể solo ngang hàng với hiệu trưởng, loại quái vật gì đây.

"Thôi thôi, hai người cãi tới mai quá" Tống Từ Ngôn cắt ngang hai người

"A, người nói đúng. Hôm nay các người có 1 nhiệm vụ khảo sát và cùng thực hiện song song với nó là chuyển thực hành thực tiễn cho những học sinh đang đứng trước mặt nhóc đây. Chúng sẽ học hỏi thêm bên ngoài, có gì không biết người có thể hỏi phó tư lệnh Lý Thanh Kỳ, ông ta sẽ chỉ người. Ngoài ra, người cũng phải bảo đảm an toàn cho lũ đi cùng, chúng mà có mệnh hệ gì ta tính sổ với người đây!" Doãn Bằng tuôn 1 tràn ngôn ngữ, Hạo Thiên đứng nghe, gật đầu. Hạo Thiên nhìn Doãn Bằng, ta sợ ông mới lạ.

Bỗng, 1 âm thanh vang lên. Thanh âm đã im ắng từ lâu nay lại vang lên

"Tinh. Phát động nhiệm vụ: hoàn thành nhiệm vụ khảo sát trước 2 tháng. Nhận được 3 lần quay được liệu quý, 3 lần quay vật phẩm cấp 5 đến 10, 1000 vạn tinh tệ, 3 lọ thuốc tăng exp lv 5.

Không hoàn thành đúng hạn trừ 2000 vạn tinh tệ, trừ 10 cấp"

WTF, trừ 2000 vạn tinh tệ còn ok, trừ 10 cấp. Mơ đi, không có cơ hội đâu nhé "ngài"

"Ok. Vậy, chúng ta sẽ khảo sát ở đâu? Và, tàu bay đâu?" Hạo Thiên nói, cậu tiếp

"Vớ lại, người đi theo là Đường Siêu, Mộ Phong và Vũ Ly. "

"Tất nhiên rồi, đây là bản đồ những nơi cậu cần đến. Và tàu bay đây!" Doãn Bằng đưa cho Hạo Thiên tấm bản đồ, rồi lấy ra 1 chiếc tàu bay màu đen nhỏ đưa cho Hạo Thiên.

Hạo Thiên nhìn lấy, truyền Mana vào nó. Chiếc tàu bay màu đen dần dần lớn lên, to lớn một cách hùng vĩ. Nhìn như 1 chiếc tàu chiến và có kí hiệu đặc biệt của học viện Hoàng Long trên đó. Chiếc tàu to lớn, có thể chở đến ngàn người còn dư sức. Hạo Thiên nhìn chiếc tàu, đánh giá nó từ đầu đến cuối. Rồi nói

"Nó là tàu cấp 8 thôi à"

"Cấp 8 thôi à? Chỉ là cấp 8 nhưng muốn làm nó khó lắm cậu biết không vậy hả? Nó được làm từ những người thợ giỏi nhất và với những nguyên liệu tốt nhất đấy, ở đây chỉ có 3 chiếc đấy. " Doãn Bằng la lên

"Rồi rồi, biết rồi!" Hạo Thiên nói, cậu tiếp

"Vậy, chúng ta đi thôi! "

Hạo Thiên ôm lấy Băng Liên bay lên chiếc tàu, còn mấy đứa khác phải kiếm chỗ bám và phóng lên. Ai có phong hệ thì bay lên cũng được. Lên tàu, Hạo Thiên truyền Mana vào chiếc tàu bay và khởi hành. Nó bay với tốc độ chóng mặt.

Trên tàu thì có nhiều phòng, cứ 4 người 1 phòng, chia nhau mà ở. Bên trong phòng họp trên tàu, Hạo Thiên đang ngồi trong đấy với Lý Thanh Kỳ, còn mấy đứa kia thì đang ở phòng rộng nhất, chúng chơi ở đó. Hạo Thiên ngồi trên ghế, Lý Thanh Kỳ đứng đối diện, Hạo Thiên nói

"Ông ngồi đi"

"Không cần đâu ạ"

"Cứ ngồi đi"

"Không..."

"Ngồi"

"Vâng" Lý Thanh Kỳ ngồi xuống ghế, Hạo Thiên mỉm cười nói

"Vậy, chúng ta sẽ đi đến nơi nào đây tiên trên tấm bản đồ này. "

"Chúng ta sẽ đến Hoa Tuyết thành, thành thị gần ta nhất." Lý Thanh Kỳ chỉ tay lên tấm bản đồ, nơi có thành thị gần nhất

"Thành thị mà chúng ta cai quản có bao nhiêu thành?" Hạo Thiên hỏi

"Có tổng cộng 14 thành, nằm ở nhiều vùng khác nhau. Gồm có: Hoa Tuyết thành, Thương Ly thành, Nguyệt Thanh thành, Lưu Ly thành, Khắc Lai thành,..... Phong Nguyệt thành. " Lý Thanh Kỳ kể ra 1 dàn tên, Hạo Thiên chăm chú nghe

"Mỗi thành thị lại có những đặc điểm về nghề nghiệp khác nhau. Mỗi thành lại có 1 thành chủ, thành chủ là những người đặc sứ được cử đi, cai quản nơi đó và làm cho nơi đó ngày càng phát triển hơn, cho dân được ấm no đầy đủ"

"Ohhhh, vậy, nhiệm vụ khảo sát của chúng ta là xem lũ thành chủ đó có làm tốt công việc được giao và có ai ăn hối lộ, làm khổ, đàn áp dân không à. " Hạo Thiên nói

"đúng vậy! " Lý Thanh Kỳ trả lời

Mặt Hạo Thiên bỗng thay đổi, từ vui vẻ sang lạnh, nam hiểm khôn cùng. Hạo Thiên cười lạnh nói

"Ta vào vấn đề chính, ngươi có quan hệ với Lý gia? "

"Lý gia? Tôi là con của đại trưởng lão ở đây. Mà cậu hỏi có chuyện gì không? " Lý Thanh Kỳ nói, khuôn mặt bất ngờ

"Ohhh, con của đại trưởng lão sao? Ông ta mà cũng có con à!" Hạo Thiên kinh ngạc nói

"Cậu biết cha tôi à? " Lý Thanh Kỳ nói, khuôn mặt phấn khởi

"Có biết đấy! Muốn gặp không? " Hạo Thiên cười nhạt

"Thật không? Mà vô lý, cha tôi phải ở thủ đô Kuste chứ. Không phải muốn gặp là gặp được đâu. " Lý Thanh Kỳ nói, rồi chợt lại phản biện lại

"Ta nói được. Nhưng với 1 điều kiện..... "Hạo Thiên dừng lại

"Điều kiện gì? "

"Làm thuộc hạ của ta! Đơn giản đúng không? " Hạo Thiên mỉm cười tươi

"Có thể cho tôi gặp họ rồi mới suy nghĩ đến việc đó được không? " Lý Thanh Kỳ hỏi

"Được" Hạo Thiên mỉm cười, giơ tay lên, búng 1 cái rồi chợt, Lý Thanh Kỳ cảm thấy mình như bị rơi vào khoảng không vô tận, ông ta chợt nhắm chặt mắt lại rồi cảm thấy như mình đang đứng ở một nơi nào đó, mở mắt ra. Khung cảnh hiện ra trước mắt Lý Thanh Kỳ là 1 đoàn người đang quỳ, Hạo Thiên mỉm cười nhìn họ. Lý Thanh Kỳ nhận ra ngay, đó là người của Lý gia, đang quỳ trên đầu tiên là tên nhóc con trai của tộc trưởng tên là Lý Thiên Minh, ngay phía sau, phía sau là..... Cha ta- Lý Thanh Hải. Còn mấy vị trưởng lão kia nữa, mấy tộc nhân trong gia tộc, sao tất cả lại ở đây hết rồi. Rốt cuộc, tên nhóc này bắt họ khi nào, sao ta không hay biết gì cả.

Lý Thanh Kỳ hỗn loạn cả lên, trong đầu hấn đang bị rối, không biết phải làm sao nữa, hấn nói

"Sao Lý gia lại ở đây, rốt cuộc ngươi đã làm gì họ? "

"Á A À, ta có làm gì họ đâu chứ? Họ tình nguyện đi theo ta mà." Hạo Thiên cười nói

"Đúng không? "

"Đúng vậy ạ! " tất cả đáp

"Ngươi....." Lý Thanh Kỳ á khẩu, quay sang tên đại trưởng lão, càng tiến lại hấn quỳ xuống, ôm lấy ông ta khóc lên, gọi

"Cha. Cha ơi! "

Lý Thanh Hải nghe gọi cha, ông ta ngược mặt lên nhìn, rồi cũng xúc động, 2 hàng nước mắt của lão tuôn rơi, khóc nức nở lên. 2 cha con ôm nhau khóc, mấy người kia nghe khóc, cũng tò mò ngược lên nhìn, thì bắt gặp ngay 2 người đang khóc kia. Lý Thanh Kỳ ngừng ôm, gạt nước mắt đi nói

"Sao cha lại ở đây, tên nhóc con đó bắt mọi người đến đây đúng không? "

"Không có, con không được nói như vậy với chủ nhân! Là chúng ta tự nguyện đi theo" Lý Thanh Hải nói

"Như vậy là tên nhóc đó nói đúng! " Lý Thanh Kỳ nhép miệng

"Ta nói ngươi nghe này, ngươi cứ gọi ta là nhóc này nhóc nọ đi, có ngày ngươi chết trước cha ngươi đấy! " Hạo Thiên nói, khuôn mặt lạnh đi

"Xin chủ nhân bớt giận, là con ta còn chưa biết sự lợi hại của ngài, ngài tha cho nó" Lý Thanh Hải van xin

"ô, vậy là hôm đó đánh ngươi như vậy mà ngươi còn chưa biết sự lợi hại của ta" Hạo Thiên cười nhạt

"Không. Ta biết chứ, ta biết cậu rata mạnh. Ta xin lỗi, sẽ không gọi cậu như vậy nữa" Lý Thanh Kỳ đỏ mặt cúi đầu

"Tốt. Vậy, ngươi nghĩ sao về lời đề nghị của ta. " Hạo Thiên mỉm cười nói

"Tôi đồng ý. Nguyên trung thành với chủ nhân tới lúc chết" Lý Thanh Kỳ nói, quỳ xuống đất. Dù sao tên nhóc này cũng rất mạnh, muốn giết ta chỉ cần 1 cái búng tay nên không cần cầu kỳ. Theo hấn có lẽ còn tốt hơn, mà còn có gia tộc ta ở đây nữa.

"Tốt! Vậy, Thiên Minh, người đạo gần đây có tiến bộ không ít nhưng lại không có sự chăm chỉ như những tộc nhân của ngươi. Một tộc trưởng mà không làm gương thì nên xử sao đây?" Hạo Thiên nói, rồi mỉm cười nhìn Lý Thiên Minh

"Tôi...tôi... Tôi xin lỗi. Tôi sẽ không tái phạm nữa. Xin chủ nhân tha cho tôi" Lý Thiên Minh dập đầu xuống đất

"Không lẽ mỗi lần sai xin lỗi là xong sao. Đây là lần thứ mấy ngươi phạm lỗi nhớ không? "

"Đạ....2 ạ"

"Những 2 lần, ta đã tha cho lần thứ nhất rồi. Ngươi lập lại lần thứ 2, vậy là nên bị phạt đúng không? Ngươi... Có muốn vào căn phòng đó nữa không? " Hạo Thiên nói, chỉ tay về phía cánh cửa đỏ, nơi dẫn đến nơi ở của tiểu Hắc và tiểu Quang

"Không. Không ạ" Lý Thiên Minh hoảng sợ cả lên

"Ta nói với ngươi, cũng là với tất cả những người ở đây. Tên nào mà mắc lỗi, là sẽ được đưa vào cánh cửa đỏ. Tên nào không sợ thì hãy thử, ta không cấm " Hạo Thiên mỉm cười, tiếp

"Còn Thiên Minh, đánh hẳn 200 cây cho ta. Ngươi và ngươi, đánh xong bỏ đói 2 ngày không cho ăn" Hạo Thiên nói, lũ kia lập tức thi hành. Lấy gậy, đánh liên tiếp vào mông Lý Thiên Minh 200 cái, làm cho hắn ngồi không được mà phải đứng hoặc nằm. Còn bị bỏ đói 2 ngày

"Được rồi. Chúng ta ra thôi" Hạo Thiên nói, búng tay 1 cái, cả 2 người cậu và Lý Thanh Kỳ xuất hiện bên ngoài, ngồi trong phòng họp lúc này. Lý Thanh Kỳ nhanh chóng đứng dậy, nói

"Chủ nhân"

"Rồi. Ngươi đi làm việc của ngươi đi" Hạo Thiên nói, rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng. Bên ngoài phòng họp đang có những đứa học sinh nội viện đi qua lại, gặp Hạo Thiên thì cúi đầu chào.

Hạo Thiên đi vòng quanh khắp tàu, rồi lại lên mũi tàu đứng trên đấy. Tàu đi với tốc độ nhanh, mọi thứ xoẹt qua phía dưới không thấy gì. Cậu ngồi trên đấy, nhìn xuống phía dưới, nghĩ ngợi gì đó rồi lại ngồi khoanh chân lại.

Bên bọn nhóc lúc này, chúng đi khắp nơi kiểm tra Hạo Thiên nhưng không thấy cậu đâu, có hỏi vài người cũng không biết, chúng dừng lại bên cánh cửa kính của tàu nhìn ra bên ngoài, cảnh vật bên ngoài xoẹt qua nhanh như chớp không thể thấy gì. Minh Kỳ bất chợt nhìn lên mũi tàu, thấy 1 bóng hình đen nhỏ đang ngồi trên đấy nhưng không thấy rõ. Minh Kỳ nói

"Các cậu này. Ai ngồi trên đó kia?"

Cả đám nhìn theo, cố gắng nhướn mắt nhìn nhưng không thấy rõ được do khoảng cách quá xa. Trời bất chợt bắt đầu đổ mưa, cơn mưa lớn ào ào ngoài cửa kính. Cái người ngồi ngoài mũi tàu kia cũng đang bị ướt nhưng vẫn không đứng dậy vào. Tiểu Siêu nhìn, rồi lại nói

"Các cậu đứng đây đợi đi! " rồi vụt chạy đi mất

Một lát sau, bọn nhóc thấy tiểu Siêu đang đứng trên mũi tàu, đang đi về phía người đó dưới cơn mưa ào ạt xô tới mà người đó vẫn không đứng dậy. Bọn nhóc vẫn tiếp tục quan sát, tiểu Siêu đứng đợi bên người đó, không nói gì. Qua sau 1 hồi, cơn mưa lại càng lớn hơn nữa, kèm theo đó là những trận sấm sét đang đánh đùng đùng xuống từ trời cao.

Vẫn đứng đấy, bên cạnh người đang ngồi, chợt, 1 tia sét đánh xuống chỗ tiểu Siêu và người đang ngồi bất động đó. Tiểu Siêu nhắm mắt, giơ tay lên đánh bật ra, tia sét tan đi mà tay cậu cũng bị thương rỉ máu. Sấm sét trong tự nhiên rất mạnh, mạnh hơn những kĩ năng hệ băng sấm sét thông thường. Một giọt máu của tiểu Siêu rơi xuống, trúng ngay gò má của người đang ngồi. Cậu ta dần mở mắt, ngược mặt lên nhìn tiểu Siêu rồi nói

"Tớ đột phá cấp 450 rồi! "

"Vâng. Chúc mừng cậu chủ" Tiểu Siêu mỉm cười nói. Người ngồi khoanh chân đương nhiên là Hạo Thiên rồi, cậu ta ngồi đó từ lúc đầu. Hạo Thiên đứng dậy, khắp mình ướt nhẹp, cả tiểu Siêu nữa. Cậu và tiểu Siêu cùng cởi áo ra, để lộ cả cơ thể trắng nõn tuyệt mình. Bụng 6 múi, cơ bắp vừa đủ, không thô kệch. Một cơ thể hoàn hảo. Cả 2 cùng đi vào trong. Khi cả Hạo Thiên mới đứng dậy thì lũ nhóc đã nhanh chóng chạy lên chỗ cánh cửa dẫn ra mũi tàu, kèm theo trên tay là 2 chiếc khăn.

Hạo Thiên mở cửa bước ra, bọn nhóc đứng trước cửa lo lắng nói

"Boss làm gì ở ngoài đó thế, cả lũ nhị nữa, sao không kêu Boss vào để cả 2 ướt hết cả rồi"

"Đúng vậy, nhờ bị cảm thì sao" Băng Liên lo lắng nói

"Không sao đâu" Hạo Thiên mỉm cười nói, nhận lấy khăn đưa cho tiểu Siêu 1 cái lau người.

Rời khỏi mũi tàu, Hạo Thiên với tiểu Siêu ở trần đi khắp nơi, thu hút bao ánh nhìn của những đứa con gái. Chúng nhìn Hạo Thiên 1 cách đắm đuối, mắt không rời. Hạo Thiên có chút khó chịu nhưng đành kệ, tại mình ở trần đi khắp nơi mà. Về tới phòng, cả 2 đi tắm thay đồ ngay, không kéo lại cảm lạnh

mất

Tắm xong xuôi, Hạo Thiên ngã lưng trên ghế, mắt nhắm nghiền. Hạo Thiên mở mắt, đám nhóc bu xung quanh, Băng Liên tò mò hỏi

"Lúc này chủ nhân trên đó làm gì thế? mưa mà không chịu vào"

"ta ngồi hấp thụ tinh hoa của đất trời chút ấy mà. À mà, ta đột phá cấp 450 rồi đấy" Hạo Thiên nói, mặt tỉnh bơ, bưng ly nước uống. Bọn nhóc nhìn, nhìn rồi há hốc mồm kinh ngạc, la lớn

"Cái gì? "

Minh Kỳ: "Nhanh vậy Boss"

Dạ Hoa: "Boss quá đỉnh"

Dạ Thiên Lăng: "Boss đã kích người quá! "

Mộc Lâm: "Chậm lại Boss ơi" *roi nước mắt*

Trần Thống Trung: "Đúng là Boss có khác"

.....

"Các người cũng phải cố gắng đi! " Hạo Thiên uống một ngụm nước nói

"Cốc cốc" bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Hạo Thiên nói vọng ra, chẳng thèm mở cửa phòng

"Chuyện gì? "

"Thức ăn đã xong ạ! Mời đại tư lệnh dùng bữa"

"Chúng ta ra ngay" Hạo Thiên nói, ngồi dậy khỏi ghế. Đi cùng bọn nhóc xuống phòng ăn. Một bàn ăn thịnh soạn đã được dọn lên, tất cả đang đứng, chỉ chờ Hạo Thiên là có thể ngồi vào ăn. Cậu đứng trước tất cả nói

"Lần sau tất cả có thể ăn trước, chỉ cần dọn riêng ra cho chúng ta 1 bàn 50 người là được" rồi ngồi xuống bàn ăn. Mấy tên kia cũng bắt đầu ngồi xuống. Những món ăn nóng hổi, thơm lừng bay ngát khắp phòng. Minh Kỳ ăn ngấu nghiến, mắc nghẹn, dừng lại uống nước rồi nói

"Thức ăn ngon thật đấy! "

"Đúng vậy! " Hạo Thiên bưng ly nước uống, nhìn khắp phòng ăn rồi nói

"Ai là người nấu ăn ở đây? "

Nhanh chóng, 1 tên chạy ngay lại, cúi đầu nói

"Là tôi ạ"

"Chiều nay chuẩn bị thêm cho ta 3 tấn thịt nướng" Hạo Thiên nói

"Trên tàu của chúng ta làm gì có nhiều như vậy ạ!" tên nấu thức ăn nói

"Lát nữa sẽ có thịt cho người nướng. Chỉ cần chiều có 3 tấn cho ta là được."

"Vâng ạ" tên đó nói, rồi đi.

Tất cả tiếp tục ăn. Xong bữa trưa, Hạo Thiên đi dọc theo hành lang, cảnh vật bên ngoài vẫn xoẹt qua 1 cách chớp nhoáng. Bỗng, Hạo Thiên lăm nhăm gì đó, chiếc tàu dừng gấp, nhiều tiếng la lên do giật mình vì tàu thắng gấp. Hạo Thiên nặc kệ, tiến tới cánh cửa ra ngoài, phóng xuống đám nhóc cũng phóng theo.

Dưới mặt đất, Hạo Thiên nhìn quanh bảo

"đi kiểm thịt nướng cho buổi chiều đi. Càng nhiều càng tốt, đây là nhân trữ vật. Đựng đầy nó thì gặp nhau ở đây, chia ra 3 người 1 nhóm. "

Mỗi nhóm 1 chiếc rồi chia nhau đi kiểm thịt cho buổi chiều. Hạo Thiên cũng đi, có vẻ cậu và tiểu Siêu tìm nhanh nhất nên đang đứng đợi bọn nhóc trở lại. Mấy tên học sinh trên tàu thì đang ngó xuống xem đại tư lệnh của chúng đang làm gì mà dừng tàu lại gấp như vậy. Lát sau, bọn nhóc trở lại. Tất cả cùng trở lại tàu, đi về phía phòng ăn. Kêu người nấu ăn ra, Hạo Thiên nói

"Thịt đây, chiều nhớ nướng 3 tấn thịt cho ta. Từ nay chiều nào trên tàu cũng phải nướng cho ta." khi cậu nói, kế bên cậu lập tức xuất hiện 1 núi thịt khổng

lò hơn 10m, tất cả đám xung quanh trở mắt nhìn. Xuống dưới mới có 30p mà làm gì nhiều thịt vậy, họ đi đâu mà kiếm ra nhiều vậy chứ.

Tên nấu ăn gật đầu lia lịa nói

"Vâng, tôi đi chuẩn bị ngay"

Hạo Thiên gật đầu, quay lưng bỏ đi cùng đám nhóc. Về tới phòng, lại bắt đầu chu kỳ thay phiên nhau tắm. Suốt 30p kiểm thịt, chui lủ khắp nơi làm cho mình mẩy dơ cả lên. Hạo Thiên ngồi trên ghế, nhắm mắt lên.

Theo Hạo Thiên biết thì chỉ hết ngày hôm nay nữa thôi, sáng sớm mai là tới nơi. Tốc độ của chiếc tàu này cũng nhanh thật, mới đi có 1 ngày rưỡi là tới nơi rồi.

Ngồi không đọc sách tới chiều tối, lại tiếp tục đi ăn. Phòng ăn lúc này, 1 bàn thức ăn với những món ăn khác nhau bốc mùi thơm lừng, kể bên là bàn thịt nướng đầy ắp thịt. Hạo Thiên và đám nhóc ngồi xuống ghế, Hạo Thiên nói

"Gọi pet của các cậu ra cho chúng ăn đi"

"Vâng" tất cả đáp, gọi pet của mình ra. Chúng thấy núi thịt thì mắt sáng lên, giành nhau đồ ăn. Hạo Thiên cũng gọi 2 con rồng của cậu ra, mấy lủ này vì đồ ăn mà bất chấp, bay vô giành giật với nhau, đồ ăn bay tứ tung

Ăn no phủ phê thì lại vào không gian linh thú ngủ tiếp, ăn không rồi ngủ không biết sau này có thành heo không đây.

Về tới phòng, đọc sách, nói chuyện, ăn uống rồi ngủ 1 giấc tới sáng hôm sau. Sáng sớm, chiếc tàu đã tới nơi, đậu cách xa thành thị khoảng 50km, Hạo Thiên phóng xuống tàu, tất cả đám học sinh cũng đi theo. Hạo Thiên phân phó

"Các người vào thành điều tra về thành này. Điều tra về cái gì thì chắc các người cũng phải được hiệu trưởng Doãn đề cập rồi chứ?"

"Vâng ạ"

"Tốt. Cải trang thành người dân đi điều tra, chia nhóm mà đi, tập trung lại sau 3 ngày trước thành." Hạo Thiên nói

"Vâng" tất cả nói, phân tán ra. Đám nhóc thì chắc chắn kè kè theo Hạo Thiên rồi. Hạo Thiên nhìn tấy cả nói

"Chúng ta đi thôi! "

(P /s: bạo 2 chương cho Nguyệt Phiếu của bạn Mongdaonhi nha:3

Mong ủng hộ từ mọi người:3)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Giải quyết thành chủ Hoa Tuyết thành

Bên trong thành Hoa Tuyết, người dân đang bận rộn với công việc hằng ngày của mình, người người qua lại tấp nập, nói chuyện rộn ràng khắp nơi. Nhóm Hạo Thiên đang đi vào thành, hỏi thăm tình hình của người dân xung quanh, dừng lại trước một quán trọ nhỏ, Hạo Thiên nói

"Chúng ta tách ra ở đây, nhóm 3 người. Nhóm ta gồm có ta, tiểu Siêu và Băng Liên. Còn lại tự chia. Tập hợp lại đây vào buổi chiều"

Rồi phân tán ra, từng nhóm 1. Hạo Thiên đi dọc theo thành. Hỏi thăm tình hình ở đây, có vẻ như người dân sống rất tốt, an nhàn và không bị đàn áp, nếu nói vậy thì đúng, vì đây là khu ở trên, chỉ những người khá giả giàu có, nhà toàn là từ 3 đến 5 tầng. Xong khu trên, Hạo Thiên vòng xuống khu dưới.

Khu dưới, nhiều nhà nghèo khổ, nhiều người còn không đủ áo mặc, mặc áo rách rưới, lưng lổ tùm lùm. Hạo Thiên có tập vào vài nhà hỏi

"Sao khu này lại khổ thế hả bà? Khi trên cháu thấy nhà cửa khang trang lắm mà"

"Cháu mới đến đây sao? " 1 người đàn bà già nói

"Vâng ạ"

"Ở đây từ 2 năm trước, sau đợt kiểm tra của vị đặc sứ nào đấy. Không có ai đến kiểm tra nữa, cho đến năm nay. Vị thành chủ ở đây, ông ta ra sức bóc lột người dân nghèo khổ ở đây, kể cả những người giàu có ở đây cũng vậy. Họ đánh đập người dân ở đây khi không làm theo ý họ, bóc lột sức lao động của họ mà còn không chịu trả đúng số tiền đã giao ước nữa. Nên bây giờ người dân khu này khổ lắm, khu trên và thành chủ bóc lột cả rồi. Thành chủ thì

bóc lột ăn chơi, không lo cho dân, để mấy người khu trên hoành hành"

Bà lão nói, Hạo Thiên gật đầu. Mặt bắt đầu lạnh đi, đáng sợ. Bà lão thấy mặt Hạo Thiên vậy, tưởng cậu bị ốm nên hỏi

"Cháu sao vậy. Mặt cháu nhìn xanh xao quá"

"Cháu không sao. Bà lấy số tiền này lo cho mấy em nha " Hạo Thiên đưa cho bà lão 1 túi tiền, bà lấy và xem, rồi la lên

"Không được, nó quá lớn rồi"

"Không sao ạ" Hạo Thiên cười bỏ đi. Thành chủ ơi thành chủ, đàn áp, bóc lột, ăn hối lộ, khai báo giả với học viện, rồi lấy tiền ăn chơi, ông hội tụ đủ cả đây chứ. Lần này có ta ở đây, ông chết chắc. Hạo Thiên cười 1 cách nham hiểm

Cả 3 chia ra, tớ từng nhà từng nhà một, chia cho họ ít tiền. Đang đi tới phía cuối của khu dưới, Băng Liên bắt gặp 1 đám người đang đi, ăn mặc thời trang sang trọng và nhìn điệu bộ hống hách vô cùng. Tên đi đầu có vẻ như là chủ, hẳn đi tới đâu thì cây roi trên tay hẳn lại quát tới đó. Rồi, Băng Liên bắt gặp hẳn giro roi lên, quát xuống 1 đứa bé gái đang ngồi co rút dưới đất.

"Uỳnh"

"Người làm cái quái gì vậy hả? " Băng Liên hét lên, tay đang nắm lấy cây roi, tay ôm lấy cô bé. Cô bé khóc lên nức nở, Băng Liên vỗ về, bảo

"Em đi chỗ khác chơi nhé. Chị cho em ít tiền ăn bánh này"

"Cảm ơn chị rất nhiều! " cô bé nhận lấy tiền, cúi đầu chạy đi mất. Còn lại Băng Liên đối mặt với đám người này. Người dẫn đầu là một tên công tử với thái độ hống hách cao ngạo, phía sau hẳn là đám vệ sĩ to tướng nhưng không to não. Băng Liên đứng dậy, nói

"Cả trẻ con cũng không tha, cái thành này quá mục nát rồi"

"Con bé nào đây? Cũng dễ thương đấy chứ, đi theo anh chơi nào!" tên này vừa nói, tay giro ra chạm lên mặt Băng Liên

"Crắc"

Mặt Băng Liên lạnh đi, tay tên công tử này bị bóp nát, hẳn la lên thảm thiết, nói

"Buông... Buông tay người ra con khôn. Người có biết ta là con của..... Aaaaaa"

Càng nói, Băng Liên càng siết chặt hơn. Mấy tên này không lẽ mỗi lần có chuyện lại lôi gia phả dòng họ trong nhà ra kể sao, đáng chết. Băng Liên ánh mắt sắc lạnh nhìn tên này, mấy tên vệ sĩ nhanh chóng xông vào.

Băng Liên quăng tên công tử lên trời, hẳn la lên sợ hãi. Mấy tên vệ sĩ bị xử trong một nốt nhạc,

"Aaaaaa"

"uỳnh"

"đùng"

"rầm"

Mấy tên vệ sĩ bị đánh té chết tươi, tên công tử đang roi xuống cũng bị Băng Liên đánh cho không còn cái răng húp cháo. Mọi người vây xem xung quanh trầm trồ khen ngợi, cũng có lo lắng cho Băng Liên vì cô mới đụng vào 1 tên không nên đụng. Băng Liên mỉm cười nói

"Không sao, hết ngày mai mọi người sẽ không phải chịu khổ nữa! Cháu hứa đấy"

Băng Liên bỏ đi, tiếp tục phát tiền cho người dân nghèo khó

Tối chiều trở lại quán trọ, Hạo Thiên lấy ra 1 cây pháo nhỏ bắn lên trời. Bùng ra 1 bông hoa màu đỏ rất đẹp.

Đám nhóc Hạo Thiên nhanh chóng trở lại sau đó, tập trung trước quán trọ, Hạo Thiên nói

"Điều tra sao rồi?"

"Thành chủ ở đây vô cùng đáng chết" Minh Kỳ gật dờ nói

"Ông ta sẽ sớm chết thôi" Hạo Thiên nói

"Ông ta và những người ở khu trên bóc lột người dân nghèo khó ở đây, khiến họ phải sống trong cảnh thiếu ăn thiếu mặc" Mộc Lâm nói

"Ta biết, chúng ta tập trung ra tàu thôi. Chuẩn bị kế hoạch, ta đã gọi đám học sinh kia rồi!" Hạo Thiên nói, tất cả cùng kéo nhau ra tàu bàn bạc kế hoạch

.....

Sáng sớm hôm sau, Hạo Thiên đi trước cùng với Lý Thanh Kỳ, không thấy đám nhóc đâu. Bước vào trong cổng thành, Hạo Thiên đi trước, Lý Thanh Kỳ đi sau cùng tiến về phía phân phủ ở Hoa Tuyết thành. Đứng trước cửa phủ, 1 đám lính chặn ngang, không cho Hạo Thiên vào, 1 tên có tướng người gầy nhom bước ra, lớn giọng hét

"Các ngươi là ai? Đến phân phủ có chuyện gì, có biết trong đây là nơi mà phủ chỉ ở không hả? "

Hạo Thiên nhìn, nhìn một cách vô cảm, lạnh băng, Hạo Thiên lấy tay ra hiệu, Lý Thanh Kỳ lập tức vụt lên

"Xoẹt"

"Xoẹt"

"Xoẹt"

"keng"

Đầu lia khỏi cổ, mấy tên lính này chết mà chúng còn không biết mình đã chết, mắt trừng lớn. Hạo Thiên lướt qua những cái xác, như đang lướt qua một đám phân mà mình cần phải tránh đi không được dính vào, mạng mấy tên này không khác gì rác đối với cậu cả.

Bước vào trong, bên trong là 1 phân phủ rộng lớn, được trang trí một cách xa hoa, rộng rãi khác với bên ngoài. Tên thành chủ ở đây sống trong sự sa hoa trông khi những người dân của hắn đang sống trong cảnh thiếu ăn thiếu mặc, cơm không đủ no áo không đủ mặc, tên này chắc chắn sẽ chết.

Vừa bước tới cầu thang, 1 tên mặc và lùn đang bước xuống cầu thang. Tướng người phì lù, đi phịch phịch, rầm rầm, run cả cầu thang. Hắn nhìn xuống thấy 2 người thì tức giận quát

"2 tên khốn khiếp nào đây? Sao không ai cản chúng hết vậy, người đâu mau bắt chúng lại? "

Hạo Thiên nhìn tên phủ chủ, mặt lạnh băng, nói

"Có vẻ như phủ chủ ở đây ăn sống rất sa hoa, phun tiền vào những việc vô bổ và ra sức bóc lột dân rất nhiều nhĩ"

"Tên nhóc con hồn xược, người đâu, mau bắt giết hắn cho ta. " tên phủ chỉ hét lên. lát sau, 1 đám lính chạy vào, tay cầm vũ khí xông về phía Hạo Thiên. Lý Thanh Kỳ rút kiếm, một nhát chém được chém ra. Mấy tên lính bị chém đổ máu, 1 vết chém dài từ vai xuống bụng, máu văng khắp nơi. Tên phủ chủ run rẩy ngồi dưới đất, hoảng sợ nói

"quái vật....quái vật? Người đâu mau cứu ta!"

"Bắt hắn lại đi! " Hạo Thiên nói, đi lên cầu thang, Lý Thanh Kỳ phóng lên, kẻ kiếm vào cổ tên phủ chủ này. Hạo Thiên đi dọc theo cầu thang, lên tới nơi đề chữ phòng làm việc và vào đó.

Dưới lầu lúc này, Lý Thanh Kỳ vẫn đang canh chừng tên phủ chủ. Cánh cửa phủ bật mở

"Kétttt"

"Ara, các ngươi làm xong rồi à? " 1 giọng nói vang lên, đúng lúc này Hạo Thiên cũng đi xuống với 1 xấp giấy trên tay, mặt lạnh nhìn xuống người vừa nói

Người vừa bước vào khuôn mặt như đùa, môi mỉm cười, nói

"Không hổ là đại tư lệnh, mới tới 2 ngày đã giải quyết xong. Mà, cậu ra tay mạnh quá, máu văng khắp nơi cả rồi"

"Ra tay mạnh mới làm chúng sợ và in sâu vào não. Nhẹ nhàng quá là không được" Hạo Thiên cười nhẹ nói

Bước xuống tới nơi, cậu đưa cho ông ta xấp giấy và nói

"Hiệu trưởng Doãn à, bỏ cái giọng yếu mị đó đi. Khiếp quá"

"Hahahaha" người đó cười lên, đương nhiên người đó là Doãn Bằng rồi.

"Cậu không biết đùa gì cả Hạo Thiên" Doãn Bằng cười lớn, rồi lại nói

"Vâng vâng. Tôi nhặt vậy đấy" Hạo Thiên mặt lạnh đáp

"Xoẹt"

"Bịch"

"Xoẹt"

"Bịch"

.....

Hàng loạt người xuất hiện trước cửa phủ, quỳ xuống. Tiểu Siêu tiến lên phía trước nói

"Tất cả đã hoàn thành xong. Phân phát đủ cho người dân. Cũng đã lấy được tất cả những bằng chứng hồi lộ, bóc lột người dân của khu trên"

Tiểu Siêu nói rồi lấy ra đưa cho Hạo Thiên một xấp giấy. Hạo Thiên nhận lấy và nói

"Tốt lắm"

"Ohhh, cậu điều tra tất cả à" Doãn Bằng kinh ngạc nói "còn trong cả 1 đêm, 1 đêm duy nhất mà các cậu đã hoàn thành nó"

"Đừng giả điên nữa. Chẳng phải ngài đây biết hết rồi sao! " Hạo Thiên nói, rồi ném cho ông ta xấp giấy

"Ông điều người tới thay thế lão mập này chưa thế? "

"Tất cả đã xong, người được điều tới đang ở ngoài đó nghỉ ngơi đấy. Cậu phải biết rằng sau khi nhận được tin báo của cậu, tôi đã lòi ông ta chạy cấp tốc đấy, mệt bỏ hơi tại" Doãn Bằng nói, giọng đầy đau khổ

"Vậy à. Cảm ơn đã đến đúng giờ. Mà người ông điều tới tệ thế à. Đi nhanh một chút đã nằm dài ra rồi" Hạo Thiên nói, quơ tay ý bảo tụi kia lui. Đám nhóc thì ở lại vây quanh

"hắn mới chỉ cấp 257 thôi. Cậu thông cảm đi" Doãn Bằng nói

"Sao cũng được. Mà, giờ ông tính xử lý lão heo mập này sao đây" Hạo Thiên nói, mắt lạnh nhìn về phía lão, tiếp

"Suy ra từ đầu, cũng là lỗi của học viện đấy. Kiểm tra một cách ầu tả, năm ngoái cũng chẳng chịu đi kiểm tra mà về thông báo là đã kiểm rồi. Gan của tên đó cũng lớn thật" Hạo Thiên cười nhạt

"cái tên kiểm tra năm đó, hắn chết rồi. Do đi làm nhiệm vụ đụng độ với thần thú mà chết" Doãn Bằng nói

"Oh ho, chết sớm thế à. " Hạo Thiên kinh ngạc, mà cũng không kinh ngạc nói

2 người nói qua nói lại một hồi, không hiểu sao, Doãn Bằng giơ tay ra, đâm thẳng vào mặt Hạo Thiên. Cậu lấy tay chặn lại, nắm chặt lấy cánh tay Doãn Bằng, khiêng cả người ông ta quăng lên cao rồi nhảy lên, lấy chân đập thẳng vào bụng ông ta, rớt xuống đất. Hạo Thiên cười nhạt, nói

"Xém chút là xong mặt ta rồi"

Doãn Bằng lom khom ngồi dậy, cười lớn

"Hahahaha, xem bộ cậu lại lên cấp rồi. Vượt qua cả ta luôn rồi"

"quá khen" vừa dứt lời, Hạo Thiên phóng thẳng lên, đâm 1 đâm mạnh vào mặt ông ta khiến ông ta bay xa đụng sập vách tường dày

"Nhanh thế" Doãn Bằng phóng ra từ đồng đá, lấy ra thanh cự kiếm rồi chém về phía Hạo Thiên. Rồi, Hạo Thiên không biết dùng cách nào, lấy tay không chặn thanh kiếm của ông ta lại mà không hề chảy tí máu. Doãn Bằng kinh ngạc thốt lên

"WTF, người làm cách nào hay vậy? "

"Cường hóa cánh tay lên, dồn mana vào cánh tay để nó cứng lên là xong thôi!" Hạo Thiên nói ra sáng kiến mới của mình một cách bình thản như đó là 1 điều thần nhiên. Đám nhóc hứng thú vây quanh hỏi cách làm. Hạo Thiên chỉ cho chúng, chúng thực hiện ngay. Doãn Bằng cũng như đám nhóc, hứng thú vào hỏi cách làm, Hạo Thiên cũng chỉ cho biết. Ông ta nhảy cứng lên khi làm được, làm như trẻ con ấy.

"Này, lão heo ấy ông tính làm gì? Ông mau trả lời đi, tôi hỏi lần thứ 2 rồi đấy" Hạo Thiên hỏi

"Câu trả lời đơn giản quá mà! " Doãn Bằng mỉm cười nói "Giết"

"Ông cũng độc lắm. Đầu có thua gì tôi? Còn đám gia tộc ở khu trên, tôi nghĩ đánh mỗi người 200 cây, sau đó tịch thu hết gia sản, chỉ chừa lại cho chúng đúng 1 vạn tinh tệ rồi đuổi đi khỏi đây" Hạo Thiên nói

"Sao nhẹ thế?" Doãn Bằng kinh ngạc nói

"Vậy đi, chừa cho chúng vạn tính tệ mà phải nuôi cả gia tộc hơn ngàn người thì chỉ có nước mà đói chết. Rồi vì quá đói mà quay qua cầu xé lẫn nhau cho đến chết. Chẳng phải như vậy thú vị hơn sao?" Hạo Thiên cười nhạt nói

"Cũng độc lắm à! " Doãn Bằng thốt lên.

"A, ông ta kia rồi! " Doãn Bằng chạy ra cửa, Hạo Thiên nhìn theo. lát sau, cả 2 đi vào, Doãn Bằng giới thiệu

"Giới thiệu với người đây là đại tư lệnh Đường Hạo Thiên"

"Chào ngài, tôi là đặc sứ.... à nhầm, là thành chủ mới ở đây, tên là Tống Dạ Vĩ" Tống Dạ Vĩ cúi đầu nói

"Chào" Hạo Thiên nói, câu nói ngắn gọn. Nhìn sơ qua cũng đã 40 mấy rồi, cũng có 1 chòm râu dài hơn cằm rồi. Mà mới lv 257, người ở đây tệ thế sao.

"À, được rồi. Chúng ta giải quyết xong mọi chuyện còn đi nhận chức mới nữa chứ! " Doãn Bằng nói

Sau đó, lão heo mập bị giết trước mặt tất cả người dân, người dân khu dưới hoan hô mừng rỡ, thoát khỏi chế độ bị bóc lột nặng nề, bị đánh một cách dã man. Mấy gia tộc khi trên thì bị tịch thu hết tất cả tài sản, còn bị đánh 200 cây và chỉ được cho có 1 vạn tính tệ và bị đuổi đi khỏi nơi này. Gia sản bị tịch thu sẽ được chia ra cho dân còn lại ở đây. Để họ trang trải cho cuộc sống mới, thành chủ mới lên cũng đã tạo được ấn tượng tốt với người dân và được lòng họ. Tống Dạ Vĩ có hứa sẽ thực hiện tốt bốn phận của mình nhưng không biết có làm được không đây, hay là giống voi lão heo nái kia, điều đó là chưa biết trước được.

Giải quyết xong xuôi, tất cả lại tiếp tục đi tới thành tiếp theo, Thương Ly thành. Thành thị nổi tiếng với nghề rèn. Hạo Thiên cũng muốn xem thử nơi này rèn giỏi tới mức nào.

Trên tàu bay, Hạo Thiên ngồi trên mũi tàu, thả 1 chân xuống dưới, 1 chân ở trên nhìn về phía trước. Tàu đi với tốc độ nhanh đến choáng ngợp, người bình thường chắc chắn sẽ sợ đến nỗi không dám đứng trên này, vậy mà, đám nhóc lại chạy giỡn ầm ầm trên này. Xem như không có chuyện gì xảy ra cả, đám học sinh nội viện nhìn thấy còn tái mặt đi vì sợ.

Hạo Thiên huyết sáo, vang lên những thanh âm nhẹ nhàng bay bổng động lòng người. Tiểu Siêu kể bên im lặng nghe. Bỗng Hạo Thiên dừng lại nói

"Tiểu Siêu này, cậu nghĩ sao nếu chúng ta mở 1 công hội và thương hội chung với nhau"

"Sẽ tốt thôi. Vừa kiếm được tiền vừa có thêm người để sai bảo" tiểu Siêu trả lời

"Vậy được, khi nào về ta sẽ mở một công thương hội" Hạo Thiên mỉm cười nói

"Oaaaaa, Boss có ý kiến hay thật đấy" Minh Kỳ từ đâu chạy lại nói

"Vậy khi nào về hãy giúp ta mở 1 cái như vậy được không?" Hạo Thiên mỉm cười

"Tất nhiên rồi ạ! " Minh Kỳ cười đáp

Hết buổi sáng, tới trưa, đi ăn chút gì đó. Rồi cho dừng tàu lại, bắt một số thú để lấy thịt cho pet, số thú bắt được lần này tăng gấp 3 so với lần trước nên mấy ngày tới không cần phải đi bắt nữa. Chiều là có 1 bữa thịt to tướng chờ lũ pet ra ăn. Lần nào cũng y như lần này, tranh giành thịt với nhau 1 cách dữ dội, bất chấp tất cả. Nhưng, chỉ cần 2 con rồng gừ lên 1 cái là mấy con còn lại teo hết, im lặng ăn.

Tàu đi nhanh, nên chỉ cần 1 ngày là tới nơi, sáng sớm mai là có thể thấy thành Thương Ly rồi. Chiều tối mấy đứa nhóc không đi đâu cả, ở trong phòng chơi, Hạo Thiên với tiểu Siêu thì lúc nào cũng chỉ có 1 thứ đó là sách. Lâu lâu thì xuống nói chuyện với chúng, cũng có chơi cùng nhưng với tốc độ và sự cảm nhận của Hạo Thiên thì trò chơi kết thúc trong 1p. Còn khi Hạo Thiên chạy hay đi trốn thì xác định luôn đi, bắt hoài cũng không được mà kiếm cũng không xong, Hạo Thiên giấu sự hiện diện là đỉnh nhất. Chỉ cần che đi là như cậu không bao giờ có ở đây vậy. Bởi vậy, mấy đứa nhóc thua hoài.

Chơi đã rồi mà chưa hết buổi tối, Minh Kỳ đứng dậy nói

"Đầu không Boss?"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Cuộc thi bắt đầu

"Đầu không Boss? "

Minh Kỳ đứng dậy cười nói

"Cái gì? "

Đám nhóc la lên

Mộc Lâm: "cậu muốn chết à! "

Trần Thống Trung: "Nay Tiểu Kỳ gan dạ dữ vậy ta"

Lưu Vân: " Minh Kỳ gan quá, chừa cho người khác gan với "

Dạ Thiên Lăng: "tiểu Kỳ à, cậu đừng chết sớm thế chứ!" *vỗ vai vỗ vai*

"Aaaaa, các cậu thôi đi. Làm dữ vậy" Minh Kỳ la lên, quay qua Hạo Thiên nói

"Đầu không.....?!"

"Suyt!" tiểu Siêu để tay lên miệng ra dấu bảo nhỏ tiếng thôi. Cậu nói

"Hạo Thiên đang ngủ, các cậu nói nhỏ thôi. Cậu ấy bị đánh thức lúc này là các cậu xong đấy"

Cả đám lập tức lấy tay che miệng lại, lắc đầu lia lịa, ý nói chúng tớ sẽ không gây nên tiếng động gì cả.

Nhớ có lần Boss đi làm gì đấy trong không gian hệ từ chiều 5h mấy tối sáng hôm sau rồi mới trở ra, mệt quá ngủ trên ghế salon, bọn nhóc không biết chạy giỡn ầm ầm làm cho Hạo Thiên bị thức giấc, thế là cậu bắt đám nhóc lại. Bán "hành" miễn phí cho chúng, đột đó bị đánh đau quá chúng nhớ tới giờ và mỗi lần Hạo Thiên ngủ quên là chúng lại im phăng phắc, ra ngoài nói hoặc im lặng đi ngủ luôn.

Ấn tượng sâu quá mãi không quên, chỉ có thể là Hạo Thiên. Đám nhóc im lặng, leo lên giường ngủ luôn, dù sao cũng tối rồi. Đi ngủ cho im chuyện. Tiểu Siêu bồng Hạo Thiên lại đặt trên giường, đắp chăn cho cậu rồi đi ngủ.

.....

Đánh 1 giấc tới sáng, Hạo Thiên ngồi dậy trên giường, nhìn quanh rồi xuống vệ sinh cá nhân. Lúc trở ra thì bọn nhóc cũng đã dậy, thay phiên nhau vệ sinh cá nhân. Hạo Thiên ra phòng ăn, phòng ăn hiện tại rất đông người, Hạo Thiên lại bàn đã được chuẩn bị sẵn ngồi xuống và ăn chút đồ.

Ăn xong, ra tới ngoài tắm kính trải dài xuyên suốt tàu nhìn xuống phía dưới. Minh Kỳ bên này hô

"Boss Boss, nhìn thấy Thương Ly thành rồi"

Hạo Thiên nhìn, quả đúng thật. Thành Thương Ly to hơn cả Hoa Tuyết thành, cổng thành cao, rộng và nhiều lính canh phòng. Cánh cửa thành đang mở và nhiều người đang ra vào. Hạo Thiên cho tàu dừng lại phía xa cách thành chừng 2km và phóng xuống tàu. Phân phó

"Giống như lần trước, các nguoi cải trang đi điều tra. Khi nào tập hợp sẽ có dấu hiệu giống lần trước"

Đám học sinh nhanh chóng tản đi. Đám nhóc kè kè theo sau Hạo Thiên, cả đám dất nhau vào thành. Thành tấp nập người qua lại, nhiều cửa hàng đồ trang sức, chắc do đây là thành chuyên về rèn chằng. Và nhiều cửa hàng về các nguyên, vật liệu trong nghề rèn. Hạo Thiên dạo quanh tất cả, cuối cùng dừng lại trước 1 cửa hàng bán nguyên liệu nói

"cũng tới lúc làm bông tai cho Mộ Phong, Vũ Ly với tiểu Vũ rồi nhì"

"Thật không ạ? " cả 3 mừng rỡ nói

"Thật. Ta vào trong thôi" Hạo Thiên cười nói

Cả đám bước vào trong cửa hàng, lập tức có người ra tiếp, hất ta nói

"Chào mừng các cậu đến với cửa hàng chúng tôi. Các cậu muốn mua gì? "

"Đá quý và vàng" Hạo Thiên nói, ngấn gọn súc tích

"vâng, vàng với đá quý ở khu này. Mời đi theo tôi"

Tới khu đá quý với vàng. Hạo Thiên vào, dạo quanh 1 vòng và với tên tiếp viên và trở ra khi trên tay tên tiếp viên đang cầm những viên đá với màu sắc khác nhau và 1 khối vàng lớn. Những viên đá có màu đỏ, tím, đen và xanh biển. Tới khu tính tiền, tên tiếp viên tính một hồi, đưa ra một cái giá trên trời trong khi những giá bán trong những thương hội chỉ bằng 1 nửa nó. Hạo Thiên nhăn mặt nói

"Đây là giá thật đúng không? "

"Vâng là thật! " tên tiếp viên cười gian xảo

"Chúng ta qua cửa hàng khác" Hạo Thiên nói, lập tức đi. Tên tiếp viên hoảng cả lên, hấn lập tức đuổi theo

"Quý khách khoan hãy đi. Tôi còn chưa tính giá giảm mà"

Hạo Thiên dừng lại, nói "Tổng là bao nhiêu?"

Hắn lập tức chạy vào trong và trở ra với chiếc máy tính trên tay. Đưa giá cho Hạo Thiên, cậu gật đầu đồng ý. Nhìn qua cửa hàng này đủ biết là đã ế khách lâu lắm rồi, mà khi có khách lại bán giá cắt cổ. Và khi thấy khách là đám nhóc lại bán giá cao hơn nữa, tưởng ta không biết giá trên thị trường à. Quá non rồi

Hạo Thiên đưa tiền cho hắn và thu tất cả số đá và vàng vào không gian hệ. Đi khỏi đó, ra ngoài con đường lớn của thành. Hạo Thiên phân phó cho đám nhóc. Đội hình vẫn như cũ không thay đổi, chia nhai đi điều tra. Lần này có thêm Lý Thanh Kỳ đi theo nhóm Hạo Thiên nữa. Hạo Thiên tặc vào hỏi thăm tình hình thành trong nhiều năm. Đa số người dân đều nói

"Thành thì vẫn ổn, dân ở đây sống cũng rất bình an. Chỉ có phủ chủ không biết làm sao, chỉ biết ăn chơi không thèm đếm xỉa đến dân. Mặc cho mấy gia tộc lớn ở đây hoành hành, cướp bóc. Ở đây còn có thêm đội ki luật gì đó, họ được thành lập bởi những gia tộc ở đây, tự đặt ra luật và bắt dân tuân theo. Ham tiền và còn không phân xử đúng sai, làm khổ dân"

Hạo Thiên ngẫm nghĩ, chắc chắn phủ chủ có vấn đề. Phái vào đó xem thử mới được. Hạo Thiên tiếp tục dạo quanh mấy vòng, cuối cùng dừng lại trước đám đông đang vây xem gì đó bên trong. Hạo Thiên nói

"tiểu Siêu, vào xem bên trong có gì mà chấn cả đường đi vậy"

"Vâng" tiểu Siêu trả lời, luồn lách vào bên trong xem xét tình hình. Cả 3 người Hạo Thiên ở ngoài đội. lát sau, tiểu Siêu trở ra nói

"Bên trong là nơi đăng kí cuộc thi rèn 2 năm 1 lần ở đây. Mọi người đang vây quanh để đăng kí thi"

"Oh ho, thú vị đấy. Đúng lúc ta cũng muốn xem xem những người ở đây có trình độ tới mức nào! Vào trong đăng kí giúp ta đi" Hạo Thiên nói, bảo Lý Thanh Kỳ vào trong đăng kí, ông ta trở ra và nói

"Đây là thẻ dự thi của cậu, cuộc thi bắt đầu vào buổi trưa 11h, cậu thi đầu đấy ạ"

"Được. Bây giờ còn sớm mới 8h thôi. Chúng ta tập hợp đám học sinh lại đi" Hạo Thiên nói, tiểu Siêu bắn một cây pháo đỏ lên trời. Rồi tất cả cùng tập hợp lại ngoài chỗ tàu bay, Hạo Thiên dặn chúng ở đây và đợi, không được xuống tàu. Và cậu cùng đám nhóc trở lại thành. Bên trong thành, khi Hạo Thiên đang đi cùng đám nhóc. Một tên với khuôn mặt hồng hắc tiến lại và cười hề tiện nói

"Mấy bé này đẹp thật. Đi chơi với anh không? "

Ohhhh, lại nữa à. Chẳng lẽ lần nào cũng vậy, thế nào chốc nữa cũng có kẻ kéo đến làm phiền

Hạo Thiên nhìn tên này bằng ánh mắt lạnh, mấy tên vệ sĩ phía sau trừng mắt Hạo Thiên tức giận nói

"Tên nhóc con khốn khiếp này, ngươi dám nhìn cậu chủ vậy à. Có biết cậu chủ là đại thiếu gia của Thế gia - Thế Lương Nghĩa không hả. Là gia tộc lớn nhất ở đây đấy ngươi có biết không hả tên khốn"

Lại moi gia phả nhà ra mà nói, lại còn tên Lương Nghĩa. Ta thấy ngươi là Bại Nghĩa thì đúng hơn!

Minh Kỳ tiến lên, nắm lấy cổ tên vệ sĩ, nhấc hắn lên, mặt giận dữ nói

"Lương Nghĩa hả, ta thấy thiếu gia nhà ngươi là Bại Nghĩa thì đúng hơn! Còn ngươi, dám gọi Boss chúng ta là tên khốn khiếp, có phải muốn chết rồi không? "

"tiểu Kỳ khỏi nói nhiều. Nhanh gọn đi" Trần Thông Trung nói

Minh Kỳ gật đầu, ném tên vệ sĩ lên, đập hắn xuống đất, chưa dừng lại, Minh Kỳ sút thêm 1 cú vào bụng tên đó làm hắn văng xa đụng sập mấy vách tường. Còn lại tên đại thiếu gia này, Hạo Thiên nhìn hắn, hấn la lên rồi tè ra quần. Đám nhóc phì cười, Hạo Thiên khinh thường nhìn, tên Thế Lương Nghĩa vừa lùi lại vừa hoảng hốt la lên

"Ngươi tránh ra, tránh xa ta ra. Quái vật, ngươi dám đụng đến ta chắc chắn thúc thúc sẽ không tha cho ngươi? Ngươi mau tránh xa ta ra"

Minh Kỳ tiếp tục tiến lại, ngồi chồm hổm xuống nhìn hắn, khinh thường. Bỗng, một người đàn ông bước ra nói

"Mấy cậu không nên gây phiền phức cho cậu ấy. Không thì các cậu gặp nguy hiểm đấy"

Minh Kỳ nhìn người đàn ông, mỉm cười tươi nói

"Cảm ơn chú đã lo lắng. Không sao đâu ạ"

Rồi lại quay sang nhìn tên Lương Nghĩa, hấn sợ tới nỗi tè ra quần liên tục, Minh Kỳ kinh tởm nhìn hấn, lấy chân đá thẳng vào đầu tên Lương Nghĩa. Hấn bị đá đập đầu xuống đất, máu chảy ròng, mặt cạ sát xuống đất trầy cả khuôn mặt. Minh Kỳ tiếp tục tiến lại, đạp lên mặt hấn rồi nói

"Lần sau đừng có dại mà đi kiếm chuyện với người khác. Không thì kết cục thảm hơn bây giờ đây....."

"tiểu Kỳ, lùi lại" bỗng, Hạo Thiên nói. Minh Kỳ lập tức lùi lại phía sau.

"Rầm"

Mặt đất bị lún xuống, khói bay mịt mù nhưng vẫn có thể thấy được bóng của một người đàn ông cao to lực lưỡng, cơ bắp cuộn cuộn. Ông ta khụy xuống, nâng tên Thế Lương Nghĩa lên, mặt giận dữ nhìn đám Hạo Thiên quát

"To gan, dám đến đây làm càn. Lại còn dám đánh cháu ta, hôm nay ngươi chết chắc"

Áp lực từ người này tỏa ra, chỉ ít cũng hơn 300 rồi. Hạo Thiên nói

"Minh Kỳ, được không?"

"Chuyện nhỏ ạ! " Minh Kỳ mỉm cười nói, chiếc bông tai lấp lánh lên

Minh Kỳ cười nhạt nhìn về phía người đàn ông rồi nói

"Không tha cho chúng ta, muốn giết chúng ta? Tức cười"

"Nhóc con hỗn xược, ngươi là người đánh cháu ta. Chắc chắc ngươi sẽ chết không toàn thây" Tên đàn ông nói

"Oh ho, ta sợ quá cơ. Chết không toàn thây cơ đấy? Thích thì nhích đi. Nói nhiều làm gì!" Minh Kỳ cười lạnh

Tên đàn ông xông tên, rút ra một cây rìu lớn với chiếc cán dài. Bỏ xuống đầu Minh Kỳ, cậu lấy tay đỡ, là tay không. Cậu dùng tay không đỡ, áp dụng chiêu mà Hạo Thiên dạy hôm qua, dồn mana vào 1 điểm. Tên đàn ông bất ngờ nhìn Minh Kỳ, không ngờ tên nhóc này dùng tay không đỡ mà vẫn không bị gì. Tên nhóc này đúng là không tầm thường.

Minh Kỳ giơ chân đá thẳng lên đầu ông ta, ông ta bắt được chân Minh Kỳ, cậu gồng lên, lấy tay chặt xuống tay đã nắm chân cậu, kêu lên

"Crắc"

Tay ông ta bị chặt gãy, đau đớn la lên, ông ta buông chân Minh Kỳ ra. Cậu đánh liên tiếp vào mặt và bụng ông ta, rồi dứt điểm bằng 1 đòn đá ngay đầu khiến ông ta bay xa. Đập xuống đất, Minh Kỳ cười nhạt nói

"Chú nào cháu này. Phé vật như nhau, cả cách bị đánh cũng y như nhau"

Rồi quay lại phía Hạo Thiên. Hạo Thiên gật đầu, cả đám còn chưa kịp đi, lại bị chặn lại bởi một đám người, người dân xung quanh bắt đầu bàn tán xôn xao

"Đám đó tới rồi"

"Mấy cậu nhóc đó không xong rồi"

"mặc dù rất biết ơn cậu nhóc kia vì đã đánh chú cháu đó dùm nhưng giờ mấy tên kia tới rồi làm sao mà giúp họ đây"

"mấy tên khốn khiếp đó lại tới"

.....

Nhiều lời bàn tán vang lên, Hạo Thiên nhìn đám mới tới, chúng chui vào đồng đá lui tên bị Minh Kỳ đánh ra và đỡ tên đại thiếu gia gì đó dậy. Tên chú của Lương Nghĩa nói

"Mau bắt chúng lại cho ta"

"Đương nhiên rồi ạ" tên đứng đầu trả lời

"Này, mấy tên nhóc kia. Mấy người bị bắt vì tội phá hoại tài sản người dân, đánh người của Thế gia và ngang nhiên giết người khi có chúng ta là đội ki luật ở đây"

"Con mắt nào của người thấy chúng ta đánh và giết họ" Hạo Thiên hỏi

"Người dân ở đây có thể làm chứng" tên này nói "Phải không? "

Mọi người dân im bất không nói gì. Không ai đứng ra làm chứng cả. Tên đứng đầu bắt đầu nhăn nhó hét lên

"Mọi người có làm chứng không? "

"Không. Chúng tôi không thấy gì cả! " Một người bước ra nói. Xem chúng bị đánh một trận đúng là đã mất thật, không thể để mắt cậu nhóc đó bị được

"Chúng tôi cũng không thấy! " tất cả mọi người dân nói

"Đấy, đâu ai làm chứng cho người. Người lấy gì buộc tội chúng ta" Hạo Thiên cười lạnh

"Người....."

"Mau bắt hắn lại cho ta" tên chủ của Lương Nghĩa nói

"Thế Nhân đại nhân yên tâm, tôi nhất định sẽ bắt chúng" tên này nói

"Bắt ta? Dù sao ta cũng đang vội. Tên nào muốn bắt ta lên đây! " Hạo Thiên nói, ngoắc tay khiêu khích chúng. Tất cả mấy tên đội ki luật gì đó xông lên, Lý Thanh Kỳ rút kiếm, thế là..... Lại lia dùi thêm mấy em nữa. Bộ đi tới đâu cũng giết rồi mới sợ à.

Hạo Thiên cùng đám nhóc lướt qua mấy cái xác, bỏ lại 2 chú chó Thế gia đang nhìn họ trong ánh mắt căm phẫn.

Giờ là 10h rồi, chỉ còn 1 tiếng nữa là tới cuộc thi rồi. Đi kiếm cái gì ăn đã. Hạo Thiên dắt tất cả vào một cửa hàng, ăn chút gì đó rồi trở ra. Ăn uống xong, Hạo Thiên và đám nhóc tới đấu trường, nơi cuộc thi rên diễn ra. Đám nhóc lên chỗ ngồi, Hạo Thiên vào phòng chờ thi đấu.

Trong phòng chờ, nhiều người đang háo hức chờ đợi. Nhiều người đứng ngồi không yên, lo lắng trước trận đấu của mình. Hạo Thiên tìm lấy một chỗ ngồi xuống, nhiều ánh mắt đổ dồn về cậu. Một tên với thân hình to lớn nhìn về phía cậu và nói

"Nhóc con ốm yếu như vậy, cầm nổi chiếc búa không mà đi thi? "

Hạo Thiên nhìn ông ta không nói gì, mắt nhắm lại. Ông ta tiếp tục nói

"Ta thấy tốt nhất nhóc nên về đi, ở lại thi chỉ thêm nhục nhã"

"....."Hạo Thiên vẫn tiếp tục không nói gì, mặc kệ lão già đó đi. Ông ta cũng im lặng. Lát sau, bên ngoài đấu trường, nhiều tiếng reo hò vang lên, âm ỉ cả đấu trường. Một thanh âm vang lên báo hiệu trận đấu loại thứ nhất bắt đầu. Hạo Thiên nhanh chóng đi ra, theo sau cậu là người đàn ông lúc nãy, tay cầm chiếc búa to.

Bước lên sàn đấu, trên sàn đấu có 1 chiếc lò nung dành cho việc rèn đúc, những nguyên liệu bằng sắt thép, đầy đủ dụng cụ dùng để rèn chỉ thiếu cây búa, có vẻ như búa là của mình đem tới. Kế bên là chậu nước lớn. Hạo Thiên tiến về phía 1 chiếc bàn bằng sắt dày 5cm, đứng đối diện với người đàn ông lúc nãy. Ông ta bắt ngờ nói

"ô, là cậu à. Không ngờ độ cậu ngay vòng đầu đấy. Tôi tên là Tư Diễn. Mong chỉ giáo"

"Đường Hạo Thiên. Mong chỉ giáo" Hạo Thiên đáp lại, vắn tắt ngắn gọn

"Đùng"

Tiếng trống báo hiệu trận đấu bắt đầu

Ông ta nói

"Búa của đâu?"

Hạo Thiên lấy từ không gian hệ ra 1 chiếc búa, màu xanh đen đậm, búa 1 đầu tròn đẹp, và 1 đầu nhọn. Cán búa dài chừng 20cm và đầu búa to có đường kính cỡ 10cm, đầu nhọn hoặc có thể đâm xuyên mọi thứ. Hai bên đầu búa được khắc 1 bông hoa đỏ như chiếc bông tai của cậu vậy. Chắc đó là 1 kí hiệu.

Hạo Thiên cầm chiếc búa trên tay, quơ tới quơ lui và tỏ ra hài lòng.

.....

Lúc này, bọn nhóc trên chỗ ngồi nhìn chăm chăm cây búa, thắc mắc hỏi tiểu Siêu

"Boss có cây búa đó khi nào thế?"

"Của Thầy Phong cho cậu ấy, trước đây cây búa có màu lam, và hình thù khác. Cậu ấy không thích như vậy và tự về chỉnh sửa nó lại, thành ra cây búa

mà cậu ấy đang cầm" tiểu Siêu giải thích

"Ohh, Boss khiến người ta phải bất ngờ trước tất cả việc làm mà Boss làm ra" Minh Kỳ phán cho 1 câu. Tất cả gật gù đồng ý. Tiếp tục theo dõi trận đấu.

Đề thi là loại bỏ tạp chất trong cục sắt mà ban giám khảo đã đưa cho cả 2. Ai loại bỏ tạp chất càng nhiều thì sẽ thắng. Thời gian thi là 1 tiếng

Hiện tại, Tư Diễn-đối thủ của Hạo Thiên đang hì hục đập cây búa của ông ta lên cục sắt, cố gắng loại bỏ tạp chất. Hạo Thiên thì vẫn đang đứng yên nhìn cục sắt. Người xem thấy vậy thì xì xào bàn tán về việc làm của Hạo Thiên

"Thằng nhóc đó đang làm gì vậy? "

"Bộ nó đi lên đó chơi cho vui à? "

"Thằng nhóc đó không tính thi à? "

"Nó không thi thì tại sao trọng tài không đuổi xuống, phán người kia thắng. "

"Mà hình như người kia quen lắm thì phải"

"Quen sao không! Ông ta là Tư Diễn, là bậc thầy về rèn đấy, ông ấy đã 3 lần giành giải nhất rồi, chỉ 1 lần nữa thôi là sẽ trở thành một trong những cự rên của thành, giống như đại nhân Niên Kiết vậy"

"Thằng nhóc đó không thi à? "

.....

Ohhh, xem ra tên Tư Diễn này thân pháp không tệ. Đúng thứ 2 sau Niên Kiết, cơ mà Niên Kiết là ông đéo nào thế?

Hạo Thiên vẫn đứng yên bất động, một hồi sau đã qua 30p, chỉ còn lại 30p và Tư Diễn vẫn tiếp tục làm, Hạo Thiên bây giờ mới bắt đầu cầm cây búa của mình lên và loại bỏ tạp chất trong cục sắt. Tiếng búa chạm vào sắt vang lên rền rã, lẫn át cả tiếng vang của Tư Diễn

"Keng"

"Keng"

"Keng"

"Keng"

"Keng"

.....

Nhiều tiếng vang liên tiếp vang lên, lẫn át cả tiếng nói vang dội của người xem và cả tiếng chan chát vang lên bên phía Tư Diễn. Mọi người xem, kể cả Tư Diễn, phía ban giám khảo cũng phải trầm trồ nhìn về phía Hạo Thiên. Một cánh tay nhìn yếu ớt như vậy mà lại tạo nên những âm vang không lồ như vậy. Thật không thể tin được mà.

Dưới những trận búa của liên hoàn của Hạo Thiên, cục sắt liên tiếp biến dạng, nhiều hình thù khác nhau. Cho tới khi viên đá thành 1 viên tròn xoe với đường kính chỉ có 5 cm thì Hạo Thiên dừng lại, cầm viên sắt lên xem và gạt đầu hài lòng. Khi cậu vừa xong thì cũng là lúc trận đấu kết thúc. Tư Diễn bắt buộc phải dừng lại, tác phẩm của ông cũng đã hoàn thành. Ông ta bỏ búa xuống, cầm viên đá lên. Hạo Thiên cũng đặt cây búa của mình xuống bàn.

Ban giám khảo bắt đầu đi xuống xem thành quả của cuộc thi. Tới bên Tư Diễn trước, cả 3 ban giám khảo đều gạt gù hài lòng, trong đó có 1 người trung niên tầm 50 tuổi, xem tác phẩm của Tư Diễn thì gạt đầu nói

"xem ra người đã có tiến bộ, tạp chất được loại bỏ lên đến 90%" rồi ông ta bỏ xuống

"Niên Kiết đại nhân quá khen rồi. Dẫu sao vẫn còn thua xa ngài" Tư Diễn. Nói

Oh ho, thì ra lão già này là Niên Kiết à. Thú vị rồi đây

Đến bên phía Hạo Thiên, bỗng

"Rầm"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Giải thuyết 2 cha con Thế gia

"Rầm"

1 tiếng động lớn vang lên, phía Hạo Thiên bốc lên tít khói bụi và mặt đất lún xuống. Ban giám khảo kinh ngạc chạy ngay lại phía Hạo Thiên bắt gặp 1 cảnh tượng bất ngờ, ai cũng kinh ngạc thốt lên

"Cái quái gì thế?"

Chiếc bàn bị gãy làm đôi, đồ đạc rớt hết xuống đất. Chiếc búa của Hạo Thiên nằm ngay giữa vết nứt. Hạo Thiên cúi xuống nhặt chiếc búa, phui bụi, thấy búa lên xuống nói

"Bàn gì mà yếu vậy? Không chịu nổi cả 1 chiếc búa nhỏ"

"WTF, búa nguoi làm bằng gì vậy hả?" 1 tên trong ban giám khảo la lên

"Cậu nhóc này, có thể cho ta cầm thử chiếc búa của cậu không?" Niên Kiệt nói,

Hạo Thiên nhìn ông ta, ánh mắt lạnh nhạt. Đưa cho ông ta cầm. Nào ngờ,

"Ah" Niên Kiệt bất ngờ la lên

Chiếc búa nằm dưới đất, tay của Niên Kiệt vẫn cầm cán búa và bị kéo theo. Niên Kiệt trầm nghĩ, búa gì mà nặng kinh thế. Nó nhỏ như thế này mà trọng lượng nặng đến không tưởng. Nặng như vậy mà không gãy bàn cũng ừm. Đau tay quá, không xong rồi phải bỏ nó ra thôi

Niên Kiệt nhanh chóng rút tay lại, mấy người xem và 2 tên ban giám khảo khó hiểu, 1 ông hỏi

"Niên Kiệt đại nhân ngài sao thế? Sao không cầm chiếc búa lên mà ném nó như thế? "

"Chiếc búa này rất nặng, không tài nào cầm lên được?" Niên Kiệt xoa xoa tay nói

Tư Dẫn bước lại, thử cầm lên. Nhưng bất chấp ông dùng cách nào, dùng cả 2 tay cũng không tài nào cầm chiếc búa lên được. Tư Dẫn ngồi phịch xuống đất, thở hồng hộc. 2 ông ban giám khảo cũng lại thử, nhưng kết quả vẫn là như nhau:

Không kéo lên được.

Mấy người xem khó hiểu, một ông hét lên

"Các ngài sao thế? Sao không cầm chiếc búa lên?"

"chiếc búa rất nặng, không thể cầm lên được" Niên Kiệt la lớn. Trong khi ông ta nói, Hạo Thiên lại cầm chiếc búa lên ngon ơ, nhẹ nhàng thỏa mái như đang cầm chiếc gối

Cả 3 ban giám khảo trở mắt nhìn, loại quái vật gì đây? Đồ chơi chắc, nó cầm ngon ơ vậy.

"Không ngờ các người yếu đến thế à? Chỉ là một chiếc búa cũng cầm không xong. Phế vật!" Hạo Thiên khinh thường nói

"Sao Boss có thể so sánh loại quái vật như Boss với đám người bình thường đó chứ!" Mộ Phong la lớn, tất cả đều nghe rõ từng lời một của Mộ Phong

"Rầm"

"Éccc" Mộ Phong la lên, né sang một bên. Chiếc búa cắm vào thành khán đài, nứt cả khúc. Hạo Thiên lạnh lùng

"Cầm miêng"

Ở khoảng cách rất xa, Hạo Thiên ném cái nhẹ, chiếc búa bay xa và cắm nứt cả tường dày. Quái vật aaaa!

Tiểu Siêu bước lại, rút cây búa ra. Ném thẳng lại cho Hạo Thiên. Hạo Thiên chụp lấy búa, hạ tay xuống. Éc éc, thêm một tiểu quái vật nữa. Tư Dẫn với Niên Kiệt đứng xem mà đỏ mặt hộc hộc, không biết nói gì hơn.

Hạo Thiên nhìn 3 tên giám khảo nói

"bộ không tính kiểm tra à?"

3 người giám khảo hoàn hồn lại, tiến lại xem viên sắt của Hạo Thiên. Niên Kiết lại bắt ngờ la lên

"Không còn một chút tạp chất nào cả? Haonf toàn là sắt thuần!"

"Cái gì? " tất cả người xem la lên, Tư Diễn khuôn mặt bắt ngờ đến không tưởng, 100% sắt thuần, không thể nào tin được mà.

Đưa viên đá cho 2 vị giám khảo kia, họ cũng kinh ngạc thốt lên

"100% sắt thuần"

Niên Kiết nhìn chăm chăm Hạo Thiên, cậu nhìn lại rồi nói

"Vậy, tôi thắng đúng không? "

"Đúng vậy" Niên Kiết nói. Mặt Tư Diễn thất vọng nản lòng. Thua cả 1 thắng nhóc, đúng là không còn gì mất mặt hơn. Cả người xem xôn xao cả lên

"Tên nhóc con đó thắng, thật không thể tin được? "

"Tư Diễn đại nhân vậy mà thua? "

"Có làm không vậy chứ! "

.....

Tư Diễn nghe khán giả nói mà đau lòng, quả thật là mất mặt mà. Niên Kiết hô lớn

"người thắng trận này là Đường Hạo Thiên"

Mọi người vỗ tay, vỗ tay cho sự chiến thắng của Hạo Thiên. Đám nhóc phóng xuống, bao quanh Hạo Thiên chúc mừng cậu, Hạo Thiên khó chịu nói

"Ồ đây rên yếu quá! Chưa đủ để cho ta khởi động tay nữa. Ai đánh với ta chút không? "

"Aaaaaa" đám nhóc chạy khỏi đó, núp sau tiểu Siêu, meo máo nói

"Boss đại nhân tha mạng a, chúng tớ đánh không lại đâu? "

"Rầm"

Khói bụi bay mịt mù, cánh cửa vào đấu trường bị đánh sập. 2 người đàn ông xuất hiện, theo sau là một đám người mặc những bộ đồ khác nhau. Có vẻ như là thuộc những gia tộc khác nhau. 2 tên đi đầu, 1 tên là lão già với đầu tóc bạc phơ tầm 70 tuổi, mặt nhăn nheo nhìn về phía đám nhóc Hạo Thiên, tên còn lại thì đầu tóc đen tằm 50 mấy tuổi, cơ thể cường tráng, cơ bắp cuộn cuộn, ánh mắt đầy giận dữ.

Theo thông tin mà lũ học sinh đem về, thanh chủ đã bị ám toán bởi gia tộc mạnh nhất ở đây là Thế gia mà mấy gia tộc khác không biết. Vẫn thường nộp hối lộ lên cho thành chủ. Ai đó tung tin đồn thành chủ ăn chơi không lo cho dân làm dân khổ bởi các gia tộc ở đây. Vậy, hiện tại 2 tên dẫn đầu chắc chắn người của Thế gia. Mấy tên này, không phải muốn đi trả thù đi. Hạo Thiên thở dài, đã yếu mà thích ra gió.

Niên Kiết đứng ra nói

"Chẳng hay hôm nay lão nhân gia Thế Kiến Nhân và gia chủ Thế Kiến Vũ đến đây làm gì?"

Người được gọi là lão nhân gia là ông lão tóc bạc phơ, còn gia chủ chắc là tên đầu đen. Thế Kiến Vũ hùng hồn, giận dữ quát

"Bảo mấy tên nhóc đứng kể nguoi ra đây? "

"Họ là thí sinh dự thi. Sao phải giao cho ngài? " Niên Kiết nói

"Chúng dám cả gan dă thương em ta, còn dám đánh con ta bất tỉnh tớ giờ chưa biết sống chết ra sao? Hôm nay ta phải giết chúng để trả thù!" Thế Kiến Vũ hét lên

"Hùng hồn dữ ta! Giết chúng ta cơ đấy" Hạo Thiên nói, ngồi bật xuống, chân bắt chéo, thể hiện sự khinh thường. Không biết từ lúc nào mà phía sau cậu đã có 1 chiếc ghế dựa để ngồi xuống, đám nhóc vây xung quanh.

Hạo Thiên bật đồng hồ đeo tay lên, đây là đồng hồ thông minh nghe gọi tùy thích. Cậu gọi cho Doãn Bằng, khi lên hình Doãn Bằng, Hạo Thiên cười nói

"Doãn hiệu trưởng, cần người thay thế rồi! Ngài mau cử người đến Thương Ly thành đi, đến thẳng phân phủ nhé"

"phup"

Vừa mới nói xong, Hạo Thiên tắt phụt, không cho ông ta nói gì cả. Rồi quay lên nhìn đám người mới tới. Thế Kiến Nhân vuốt chòm râu trắng nói

"Nhóc con hồn xược. Đúng là muốn chết mà"

"Hahaha, đúng vậy. Ta muốn chết, nhưng ai sẽ giết được ta đây" Hạo Thiên cười lớn nói

"Ngươi....." Thế Kiến Vũ tức giận

"Bình tĩnh Kiến Vũ, con không được mất bình tĩnh. Tên nhóc đó đang khiêu khích con đấy. " Thế Kiến Nhân nắm lấy bả vai con ông ta lại

"Bây giờ ta cho ngươi 3 cơ hội, ngươi đánh bại được 3 người trong chúng ta, ta sẽ tha cho ngươi. Thế nào? " Thế Kiến Nhân vuốt chòm râu nói

"Cũng được. Dù sao ta cũng đang ngứa tay ngứa chân. Vậy, ai sẽ lên đầu đây? " Hạo Thiên ngồi trên ghế nói

"Là ta và con ta. Chỉ cần thắng 2 người chúng ta là được" Thế Kiến Nhân kiêu ngạo nói

"2 người thôi à? " Hạo Thiên kinh ngạc nói. Cả 2 mới hơn cấp 300, con ông ta cấp 310, lão già cao hơn cấp 350. Quá yếu!

Khuôn mặt Hạo Thiên biểu hiện rõ sự thất vọng tràn trề, Minh Kỳ kể bên nói

"Chúng yếu quá thì để tớ đi cho Boss"

"Không cần, để tiểu Siêu giải quyết 1 lần luôn đi" Hạo Thiên nói, câu này cũng có ý là tiểu Siêu hãy lên đầu đi, làm 1 trận nhanh gọn lẹ

"Không được, 2 người đó quá mạnh. Nhóc đó làm sao mà đấu được chứ" Niên Kiết kể bên nói

"Cảm ơn đã lo lắng, nhưng không cần ông bận tâm" Hạo Thiên lạnh nhạt nói

Tiểu Siêu tiến lên phía trước, mặt lạnh nhạt nhìn 2 người. Cả 2 nhìn tiểu Siêu rồi Thế Kiến Nhân nói

"Nhóc con, ngươi không may đi theo chúng vì vậy hôm nay ngươi chắc chắn sẽ chết"

"Đừng nói nhiều. Cả 2 người các ngươi lên đi" tiểu Siêu mặt lạnh băng nói

"Oh, ngạo mạn thật. Được thôi, ta sẽ chiều ý ngươi" Thế Kiến Vũ nói.

Câu nói vừa dứt, ông ta lập tức xông lên, đánh về phía tiểu Siêu. Cậu không tránh, đứng im chờ lấy đòn đánh và đá lại một phát trúng ngay eo ông ta, văng ra xa. Thế Kiến Vũ vừa mới bay mất, Thế Kiến Nhân tung ra một quả cầu bằng lửa về phía tiểu Siêu, tiểu Siêu dùng tay không gạt quả cầu bay đi chỗ khác. Nói là dùng tay không chứ thật chất là dùng mana vào 1 chỗ và gạt đi để không bị phỏng

Thế Kiến Nhân giật mình kinh ngạc không thôi. Tới lượt tiểu Siêu, cậu ném cho ông ta cũng 1 quả cầu như vậy uy lực từ nó tỏa ra, làm nung chảy cả đất đá xung quanh. Phía đám nhóc có Hạo Thiên ngồi trước chắn lại nên phía sau không bị ảnh hưởng gì cả.

Cuộc đánh tiếp tục diễn ra, tiểu Siêu đang áp đảo. Quả cầu khi nãy làm lão già kia phải hoảng hồn bỏ chạy, né tránh nó. Nhưng nó như có linh tính, đi theo sát lão già. Khán giả xem mà khoái chí, lâu nay mấy tên đó áp bách người dân, nay được xem người ta đánh chúng, đúng là không gì vui hơn cả.

Quả cầu đi theo lão già, đánh thẳng vào lão làm lão cháy rực lên, con lão có vẻ như có hệ thủy, ném cho lão 1 quả cầu nước to tướng đập tắt ngọn lửa. Tiểu Siêu phóng lại, đập thẳng vào mặt Thế Kiến Vũ, nắm đầm sâu hoắm, như muốn gây sóng mũi. Văng xa đụng sập tường. Mấy tên đi theo 2 người đó thấy vậy thì tái mặt đi, không dám nhúc nhích. 2 đại nhân mạnh như vậy còn bị đánh đến nỗi đó, mình sẽ bị gì đây.

Tới lão già, tiểu Siêu phi nhanh như chớp, đá một cú vào ngay bên đầu, văng ra xa đụng sập vách tường

"Rầm"

"Ụỳnh"

Trận đấu kết thúc quá nhanh quá nguy hiểm, thậm chí cả 2 người kia còn chưa kịp đánh trả được cú nào cả. Chênh lệch thực lực quá lớn.

Tiểu Siêu đáp xuống đất, phui nhẹ tay và quần áo trở lại chỗ Hạo Thiên trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Niên Kiết và Tư Diên nuốt một ngụm khí lạnh, không biết phải nói gì trong lúc này. Toàn trường im lặng.

"Rầm"

Đống đá được bắt ra, Thế Kiến Vũ đang vịn lấy Thế Kiến Nhân. Bước ra khỏi đống đá, mặt kinh ngạc không, thốt lên

"tốt cuộc các ngươi là loại quái vật gì vậy chứ? Các ngươi là lũ quái nào? "

"Lũ quái nào? Aahaha, Lý Thanh Kỳ, nói cho hán biết chúng ta là lũ quái nào? " Hạo Thiên cười lớn

Lý Thanh Kỳ tiến lên hô lớn

"Cậu đây là đại tư lệnh của học viện Hoàng Long - Đường Hạo Thiên. Là 1 thiên tài mạnh nhất của học viện từ trước cho đến nay. Là đại tư lệnh trẻ tuổi nhất"

Tất cả "ồ" lên, kinh ngạc nhìn Hạo Thiên. Có chút hoài nghi, nhưng cũng tin tưởng bởi sức mạnh mà cậu đang có. Thế Kiến Vũ hừ lạnh nói

"Đại tư lệnh? Người lấy gì để chứng minh đây? Đại tư lệnh phải có tàu bay có dấu ký của học viện, phải có thẻ của đại tư lệnh có dấu ấn ký của học viện và phải có cả lv trên 300. Vậy, của người đâu, ta thấy căn bản là người đang nói dối để gạt người, trên người người thậm chí ta còn chẳng cảm nhận được chút khí nào! "

"Nói dối? Buồn cười. Người nói chỉ cần có tàu bay, lệnh bài và lv trên 300 là được đúng không? " Hạo Thiên cười lạnh nói

"Đúng vậy? " Thế Kiến Vũ gật đầu hừ lạnh

"được" Hạo Thiên cười nhạt. Phóng sức mạnh ra tới cực hạn, phóng về phía đám đó nên lũ nhóc và người dân không sao. Đám người quỳ trên mặt đất, khuôn mặt đầm mồ hôi, tái nhợt lại, không chút máu trên mặt. Sức ép khổng lồ làm cho tất cả như ngừng thở, quơ quào trên mặt đất. Niên Kiết nói

"Được rồi, họ chết đấy! "

"Mấy tên đó chết thì liên quan gì tới ông" Hạo Thiên lạnh nhạt nói

"Không liên quan nhưng.... " Niên Kiết lắp bắp nói "coi như nể mặt ta là ban giám khảo đi"

Hạo Thiên nhìn mắt ông ta rồi thu hồi uy áp, mắt tên đó lăn lộn dưới đất, thở hồng hộc như mới vừa thi chạy về vậy. Mặt đất bị cào cào một cách dã man. Hạo Thiên nói

"Cái thứ nhất đã xong. Còn cái thứ 2, lệnh bài thì.... " Vừa dứt lời, một tấm lệnh bài xuất hiện trên tay Hạo Thiên, tấm lệnh bài chói lóa dưới ánh nắng rực rỡ. Thế Kiến Vũ nhì chằm chằm tấm lệnh bài, gật đầu đồng ý, nói

"Coi như người đã qua 2 cái rồi. Còn tàu bay thì sao? Người làm sao mà có được nó chứ! Hừ"

"Tàu bay à! "

"Tách"

Hạo Thiên búng tay 1 cái, đám người không hiểu ý của cái búng tay đó, nhưng lát sau, tầm 5p, bầu trời bắt đầu tối sầm lại, 1 vật to lớn xuất hiện trên đầu của tất cả, rồi, hàng loạt chấm đen từ trên trời rơi xuống. Đáp ngay phía sau Hạo Thiên và đám nhóc. Lặng lặng bước tới phía sau và 2 bên Hạo Thiên không nói một lời, rất có quy củ, lần lượt, không ồn ào mà im lặng chờ đợi. Mấy người dân xem cũng bất ngờ không thôi

"Có tàu chiến thật sao trời? "

"Mới có 10, 11 tuổi, trở thành đại tư lệnh? Chuyện quái gì thế này, loạn cả rồi!"

"Thằng nhóc đó thực là Đại tư lệnh"

"Quá khó tin! Nhưng cũng phải chấp nhận sự thật"

.....

Nhiều tiếng bàn tán vang lên, Hạo Thiên cười lạnh nhìn về phía 2 người Thế gia, ánh mắt sắc bén nhìn cả 2 và nói

"Sao? Đã tin chưa? Mà, ta cũng không cần các người tin làm gì cho mệt? Vì lũ các người sắp chết tới nơi rồi! "

Lời của Hạo Thiên và nói ra, mấy gia tộc phía sau tái mặt đi, theo nguồn tin thu thập được, ở Thương Ly thành có tổng cộng 16 gia tộc lớn nhỏ khác nhau và vẫn âm thầm bí mật tranh giành quyền thế với nhau. Nhưng hiện tại còn tâm trạng sao, đang sợ teo cả đám đây. Không dám nhúc nhích, cả 16 gia tộc đều đứng im, mặt tái đi trắng bệch. Cả 2 cha con Thế Kiến Nhân và Thế Kiến Vũ đều nhẩn nặt, hoảng sợ. Sau câu nói của Hạo Thiên, Thế Kiến Vũ bế cha ông ta, quay lưng chạy. Hạo Thiên cười nhạt nói

"Tiểu Siêu"

"Xoẹt"

"Vụt"

"Bịch"

Hạo Thiên vừa dứt lời, tiểu Siêu phóng lên, rút thanh kiếm Senji ra, phóng lên. Tất cả mọi người chỉ kịp thấy tiểu Siêu phóng lên, rồi bỗng đầu của 2 cha con Thế gia rơi xuống, rồi không ai thấy được tiểu Siêu ra tay bằng cách nào. Tốc độ nhanh đến mức không thể nào đoán được. Đầu của 2 người Thế gia rơi xuống, mặt của mấy người thuộc 16 gia tộc tái đi, còn tái hơn lúc nãy nữa. Ngồi co quắp dưới đất, và run lên bần bật. Hạo Thiên cười lạnh nói

"Mấy người các ngươi...có sợ không? "

Đồng loạt, tất cả gật đầu lia lịa. Hạo Thiên lại nói

"Thế, muốn ta tha chết không? "

Nở 1 nụ cười nham hiểm, Hạo Thiên tiếp

"Ta cho các ngươi 1 ngày, ngay bây giờ trở về gia tộc, ghi ra giấy tất cả những tội trạng của các ngươi. Từ việc bóc lột tài sản, gian lận, đánh đập ai, người nào đến việc các ngươi đã hối lộ cái gì cho Thế gia.... Tất cả... Tất cả ghi ta hết cho ta. Ta sẽ cân nhắc mà th chết cho, ta nói luôn.... Tên nào ghi sai một điều dù nhỏ thôi..... Chết"

Từng lời từng chữ của Hạo Thiên phun ra, in sâu khắc ấn vào trong tâm trí của bọn đó, chúng đồng loạt gật đầu, mò dậy chạy ngay về nhà. Mấy người vây xem vẫn đang trầm trồ, Hạo Thiên bật dậy khỏi ghế nhìn Tư Diễn và Niên Kiết vẫn đang há hốc mồm nói

"Có con ruồi bay vô kia!"

Cả 2 lập tức há miệng lại, nhìn Hạo Thiên đang cười. Cậu tiếp

"Xin lỗi đã làm trì hoãn cuộc thi. Mấy người cứ tiếp tục thi đi, ta đi đây. Không thi nữa"

Rồi cậu quay lưng bỏ đi. Rồi chợt quay lại nói

"À, mấy người các ngươi quay lại tàu, trở ra cửa thành đi"

Mấy tên học sinh phóng lên tàu lên, cho tàu khởi động bay ra cổng thành, Hạo Thiên và đám nhóc thân nhiên đi khỏi đấu trường. Để lại 1 đồng hỗn độn, sàn đấu, tường khán đài bị đánh sập gần phân nửa. 2 tên ban giám khảo và Tư Diễn nhìn Niên Kiết, ông ta lắc đầu bó tay không biết nên làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Phong Nguyệt thành

Hạo Thiên và đám nhóc rời khỏi đấu trường, ung dung đi về phía phân phủ.

Tới trước phân phủ, vẫn còn lính gác đứng canh, chặn đường nhóm Hạo Thiên lại.

"Xoẹt"

"Xoẹt"

Thế là xong, tiếp tục đi vào trong. Bên trong sáng sủa, vài người hầu qua lại. Phân phủ vẫn sạch sẽ, sáng sủa, quang đãng như thể chưa có chuyện gì xảy ra ở đây cả. Mặc dù phân phủ đã bị giết mà nó còn như vậy đây. Lên trên phòng làm việc, bên trong cũng được sắp xếp gọn gàng, không bụi bặm và còn rất sạch sẽ. Có vẻ tên Thế Kiên Vũ đó lau chùi nơi này rất tốt a. Lượn lờ vài nơi trong đây, rồi ra khỏi chỗ này. Đi kiểm cái gì đó uống và trở lại tàu. Dù sao thì lão hiệu trưởng đó muốn đến đây nhanh nhất cũng phải vào trưa mai. Về tàu trước đã.

Trở lại tàu, Hạo Thiên về phòng ngả lưng một chút và ngủ thiếp đi khi nào không hay. Đám nhóc nhỏ nhẹ đi ra khỏi phòng chơi, Tiểu Siêu ở lại trong phòng đọc sách. Tối xê chiều, Hạo Thiên tỉnh dậy và ra mũi tàu ngồi nhìn xuống phía thành Thương Ly. Tàu ở trên cao có thể bao quát được toàn cảnh ở thành, mọi người buổi chiều cũng đang tấp nập, nhộn nhịp. Nhìn xuống phía dưới, thành thị yên bình, tuy chỉ là cái mã ngoài, nhưng cũng thật đẹp. Yên bình với những con gió thoảng qua mát nhẹ, êm ả, những âm thanh xào xạc của lá cây như những bản hòa ca loạn nhịp.

Hạo Thiên nhìn xuống phía dưới cười nhạt, huyết sát. Tiếng sát hòa cùng tiếng rì rào của gió xuyên qua những tán cây. Tạo nên một âm hưởng vừa lạ lùng nhưng cũng quen thuộc.

Khi Hạo Thiên đang nhắm mắt huyết sát, phía sau cậu vang lên tiếng ầm ầm dập tắt âm thanh thanh bình, êm ả đang có. Hạo Thiên có chút bức bối quay lại nhìn, thờ dài, rồi không nhìn nữa. Phía sau là đám nhóc đang chạy giỡn, chúng đã thức dậy rồi. Hạo Thiên thờ dài, bọn nhóc thấy vậy thì chạy lại hỏi

"Boss sao thế? "

"Không có gì, các người đi chơi tiếp đi! " Hạo Thiên trả lời

Lũ nhóc nhìn cậu, nhìn một hồi rồi ngồi xuống kế bên cậu, không đùa giỡn nữa. Im lặng ngắm nhìn khung cảnh thanh bình nơi đây, những làn gió êm dịu thổi qua tạo nên 1 sự mát mẻ thoải mái. Chúng tận hưởng không gian này bằng tất cả những gì mình có.

.....

Sáng sớm hôm sau, Hạo Thiên thức dậy khi mới 6h sáng. Lũ nhóc vẫn đang phi phò ngủ cho tới khi cậu mới vừa mở cánh cửa phòng, chúng bật dậy la lên

"Chờ chúng tớ nữa! "

Hạo Thiên trở mặt nhìn, trời ơi bọn nhóc này, thật là hết nói nổi rồi!

Cậu đứng dựa cửa, tầm 30p sau, bọn nhóc xong xuôi. Tất cả đi ăn cái gì đó và xuống thành.

Bước đi trên con đường cái lớn, nhiều người đang chuẩn bị cho gian hàng bán của mình, Hạo Thiên bắt gặp một số gia tộc đang chạy thực mạng để hoàn thành ghi hết tội trạng của mình. Mấy tên bắt gặp Hạo Thiên thì tái mặt đi, cầm đầu mà chạy.

Hiệu trưởng Doãn vẫn chưa tới, nên đành đi đâu đó chơi chút vậy. À mà, còn mấy tên trong gia tộc kia nữa. Tìm một tên kêu chúng triệu tập lại vậy. Hạo Thiên ngoảnh quanh, chỉ vào 1 tên đang cầm đầu chạy, Minh Kỳ phóng lên lời tên đó lại trước mặt Hạo Thiên, cậu nói

"Đi triệu tập tất cả gia tộc lại chỗ đấu trường hôm qua cho ta, 30p sau có mặt"

"Vâng vâng, tôi lập tức đi ngay" tên vừa bị kéo gật đầu lia lịa, cầm đầu cầm cổ chạy.

Hạo Thiên và lũ nhóc đi về phía đấu trường, cuộc thi vẫn đang được diễn ra nhưng khi Hạo Thiên tới thì cuộc thi tạm hoãn, Niên Kiết chạy lại, quỳ 1 gối cuối đầu nói

"Chào ngài đại tư lệnh, chúc ngài một ngày tốt lành"

"Đứng dậy đi! Xin lỗi đã làm phiền nhưng cho ta mượn đấu trường một chút" Hạo Thiên cười nói

"Vâng. Không sao ạ! " Niên Kiết gật đầu nói

Hạo Thiên lên sân đấu, lấy ra 1 chiếc ghế dựa, ngồi xuống chân bắt chéo và nhắm mắt lại, chờ đợi. Lũ nhóc phía sau đứng im không nhúc nhích, cùng chờ đợi phía sau lưng.

30p sau, Hạo Thiên từ từ mở mắt ra. Trước mặt cậu đang có một đoàn người quỳ, đầu cúi thấp. Hạo Thiên nhìn tất cả rồi nói

"Thanh Kỳ, đi thu cho ta"

"Vâng" Lý Thanh Kỳ cúi đầu, tiến về phía đám gia tộc và thu những tờ giấy. Sau 5p, cả 2 chồng giấy cao chát ngất. Có 16 gia tộc thôi mà sao nhiều vậy. Tiểu Siêu tiến lên cầm phụ, Hạo Thiên gật đầu nhìn đám gia tộc nói

"Chắc chắn đã ghi đủ? "

Vâng. Đã ghi đầy đủ không sai cái gì! " tất cả đồng thanh hô lớn

"Vút"

"Rầm"

Tất cả trở mặt nhìn, tự nhiên khi không từ trên trời rớt xuống một người, rồi khói bụi bay mù mù không thấy gì nữa. Đám nhóc phía sau ho khụ khụ, còn chồng giấy vẫn còn nguyên, may là không bay tán loạn. Khi khói bay hết, tất cả mọi người đang trở mặt nhìn, há hốc mồm.

Hạo Thiên ngồi trên ghế, 2 ngón tay trái đang kẹp 1 thanh cự kiếm dài, một người đàn ông cao to đang cầm thanh cự kiếm đang cố gắng đè thanh kiếm xuống để chặt Hạo Thiên ra.

Cả 1 người đàn ông cao lớn như vậy, 1 thanh cự kiếm to như vậy mà không chặt nổi 2 ngón tay, bị 2 ngón tay chặn lại một cách dễ dàng. Quá khủng bố rồi! Tiểu quái vật là đây a ~~~

Hạo Thiên mỉm cười nhìn người đàn ông, nụ cười đầy nham hiểm nói

"Hiệu trưởng à, mới mấy ngày không đánh mà ngứa ngứa mình mấy sao? "

Người đàn ông mỉm cười, đương nhiên rằng đó là Doãn Bằng, chạy thực mạng tới đây chỉ trong 1 ngày mà vẫn còn sức đánh nhau với Hạo Thiên. Ông ta cũng cười lớn, nói, nhưng cánh tay thì đang cố gắng lấy sức đè xuống

"Hahahaha, tiểu Hạo Hạo à. Người vẫn mạnh như xưa!"

Vừa dứt lời

"Rầm"

Doãn Bằng bị Hạo Thiên một đá, đá bay đụng sập vách tường. Hạo Thiên đứng dậy phui áo, người dân, nói chung là tất cả những ai đang có mặt ở đầu trường môn đang há lớn, có thể nhét vừa cả 1 trái táo. Trố mắt kinh ngạc nhìn. Hạo Thiên phui áo xong ngồi xuống

"Rầm"

Doãn Bằng từ trong đồng đá bay ra, cười lớn. Hạo Thiên bắt chéo chân, nói

"Hiệu trưởng Doãn quá khen rồi. Ta đây còn thua xa ngài"

"Hi hi" Bọn nhóc phía sau đang cười khúc khích, rất muốn cười lớn nhưng không được

Doãn Bằng nói

"Nhóc người mạnh tay quá, sập vách tường người ta rồi! "

"Đâu nào! Là ngài đụng sập ấy chứ! " Hạo Thiên làm mặt ngây thơ nói. Tráng trợn quá rồi Boss ơi, bọn nhóc bó tay nhìn Hạo Thiên

"Được rồi được rồi. Ta thua, vậy, người đã bắt được tên nào nữa vậy. Thành chủ đâu? "

"Thành chủ đã chết lâu rồi! Ta cũng đã xử luôn tên giết thành chủ, còn đây....." Hạo Thiên nói, chỉ tay vào xấp giấy tiếp

"đây là tất cả những tội trạng của 16 gia tộc ở đây. Đều được ghi một cách chi tiết không sai cái gì! Hiệu trưởng hãy nói với thành chủ mới là hãy xem xét tội trạng từng gia tộc ra sao, phạt tiền tùy nặng nhẹ rồi lấy tiền đã phạt chia cho dân. "

"Tội trạng gì mà nhiều khiếp thế! " Doãn Bằng nhăn mặt nói

"được rồi. Thành chủ mới đâu? " Hạo Thiên nói

"Ông ta đang nằm dài đằng kia kia" Doãn Bằng chỉ tay về phía 1 người đàn ông đang nằm sóng soài trên khán đài. Cảm thấy nhiều người nhìn về phía mình, ông ta bật dậy, chạy lại chỗ Doãn Bằng cúi đầu nói

"Chào ngài đại tư lệnh. Tôi là thành chủ mới ở đây, tên là Đoàn Duy Vu."

"Được rồi. Xem ra người ông chọn cũng không tệ, mong sao đừng giống như những thành chủ trước kia" Hạo Thiên bật dậy khỏi ghế, hút cái ghế vào không gian hệ. Tiểu Siêu và Lý Thanh Kỳ trao lại tất cả giấy tờ cho Đoàn Duy Vu.

Doãn Bằng nói

"Cậu có cần ta đi theo luôn không, đề khỏi chạy đi chạy về mệt lắm đấy"

"Không cần đâu" Hạo Thiên nói, búng tay một cái

"Tách"

Sau 5p, trên trời bị che lấp bởi chiếc tàu bay của Hạo Thiên. Cậu phóng lên tàu bay rồi, đám nhóc cũng lần lượt phóng theo. Lên tàu rồi bay khỏi thành Thương Ly.

.....

Suốt sau đó, có vẻ tin về đại tư lệnh mới truyền ra, nói về sự khủng bố, yêu nghiệt và tà ác của đại tư lệnh mới nên, mấy thành thị khác không để đại tư lệnh mới phải cất công đi điều tra làm gì, tự mình dâng lên cho đại tư lệnh mới tất cả tội trạng mà mình đã làm, tự nhận lỗi sai và chấp nhận bị cất chức. Suốt 13 thành bay qua, có 6 thành chủ phạm tội và tự mình dâng tội trạng lên, không cần phiền tới Hạo Thiên. Đi xuyên suốt 13 thành cũng mất 1 tháng rưỡi rồi, chỉ còn 14 ngày nữa là hết hạn nộp nhiệm vụ rồi. Dù sao cũng dư thời gian nên kệ đi, thoải mái đi.

Đứng trên mũi tàu hóng gió, phía sau là lũ nhóc chạy giong, kế bên là Hạo Thiên và ngay sau lưng là Lý Thanh Kỳ, Hạo Thiên nói

"Thành tiếp theo tên gì? "

"Thành tiếp theo là Phong Nguyệt thành ạ. Nổi tiếng với luyện dược sư ạ" Lý Thanh Kỳ nói

"Oh ho, Phong Nguyệt thành à! " Hạo Thiên cười nói

"Phong Nguyệt thành thì sao ạ? Chủ nhân của người quen ở đó sao?" Băng Liên thỉnh thoảng xuất hiện trước mặt Hạo Thiên nói

"Cũng có thể nói là quen!" Hạo Thiên cười đáp

Băng Liên đi tới đi lui, bỗng

"Á"

Băng Liên trượt chân, Hạo Thiên hét hoảng chụp lấy hông cô và kéo lên ôm cô lại. Hạo Thiên nói

"Không sao chứ!" rồi thả tay ra

"K..không... Không sao ạ!" Băng Liên đỏ mặt chạy khỏi, hòa vào chơi với đám nhóc

"Hehe" Tiểu Siêu kể bên cười gian xảo

"Cười cái gì?" Hạo Thiên khó hiểu nói

"Không có gì!" Tiểu Siêu vẫn cười 1 cách gian xảo nói.

Chiều tối, vẫn bữa ăn như thường lệ, thịt cho Pet thì vẫn vậy, thức ăn cho Hạo Thiên và nhóm cậu thì mỗi ngày là mỗi món khác nhau. Thực đơn đa dạng, phong phú tưởng như đang ở khách sạn 5 sao vậy.

Ngày hôm sau, vẫn một ngày không có gì làm, đi dạo, hóng gió, đọc sách, luyện tập một chút rồi lại đi ngủ.

Sáng sớm ngày tiếp theo.

Trên tường thành Phong Nguyệt

Rất nhiều người đang đứng trên đó. Tường thành 1 dãy người đứng nghiêm trang, bên trong là 2 dãy người dài với trang phục lính, đang đứng nghiêm không nhúc nhích, chính giữa là thảm đỏ trải dài vào phân phủ, phía sau 2 dãy lính là những người dân đang xôn xao chờ xem gì đó. 1 người đàn ông với trang phục quần xanh đen áo màu xanh lá cây, cơ thể cường tráng ra dáng 1 chỉ huy đang đứng nhìn lên bầu trời hóng hớt, kế bên ông ta là 1 người đàn ông cao ráo, tóc ngắn màu nâu, khuôn mặt cương nghị, dày dạn kinh nghiệm sống và cũng đang nhìn lên bầu trời hóng hớt.

Người đàn ông mặt nghiêm trang nói

"Người có chắc hôm nay ngài ấy tới không vậy hả?"

"Tôi chắc chắn mà. Theo đúng thì giờ này phải tới rồi ấy chứ" người đàn ông mặc quân phục nói

"Vậy sao giờ còn chưa thấy người?"

"Làm sao tôi biết ạ!"

"Thông tin của chúng ta về Đại tư lệnh mới là gì?"

"Theo như thông tin thì ngài ấy còn rất trẻ, và đầy tài năng, được cho biết là đại tư lệnh trẻ nhất từ trước đến nay của học viện Hoàng Long. Sức mạnh to lớn, có tin đồn là ngài ấy mạnh ngang với hiệu trưởng nội viện và ngài ấy đi tới thành nào là thành chủ ở đấy tự giao nộp ra những tội trạng của mình"

"Ta nghĩ tin đồn vẫn chỉ là tin đồn thôi" đồ mờ hôi hột

"Aaa, tôi thấy tàu bay rồi ạ"

"Đâu"

Nhìn theo hướng chỉ tay, một chiếc tàu bay lớn đang đi tới với tốc độ nhanh như chớp. Chẳng mấy chốc đã dừng lại trước cổng thành. 2 người đứng hóng hớt lúc này chạy nhanh xuống, chờ đợi người từ trên tàu xuống.

"Ào ào ào"

(P/s: báo 4 chương cho Nguyệt Phiếu của bạn quana4 ạ:3)

Xin lỗi đăng trễ tận 2 ngày ạ, bởi tác bận tý việc nên đăng trễ. Xin nhối nha

Mong sự ủng hộ từ mọi người ạ:3)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 60: Xà Long dong binh đoàn

"Ào ào ào"

Từ trên trời, hơn trăm người đang rơi xuống. Đáp xuống đất, tất cả xếp thành 2 hàng chắn trước mặt 2 dãy lính, đứng trang nghiêm, không nói gì. Làm cho đám lính có chút khó chịu nhưng không làm được gì.

Cả 2 người đứng trước tất cả, nhìn lên trời, lại tiếp tục có 1 toán người nữa rơi xuống. Là 1 người đàn ông trung niên và 1..... 1 đám nhóc. Sao trên tàu của đại tư lệnh lại có 1 đám nhóc con. Thật không thể tin được. Người đàn ông mặt nghiêm chỉnh cúi đầu nói

"Ngài là Đại tư lệnh ạ? "

Lý Thanh Kỳ nhìn ông ta, im lặng không nói gì.

Đám nhóc rơi xuống, dạt ra 2 bên. Lát sau nữa, cả 2 lại thấy thêm 1 người nữa rơi xuống... à không, 2 người chứ. Là 1 cậu bé và 1 cô bé. Có lộn không vậy hả trời, loạn cả rồi.

Hạo Thiên từ trên tàu rơi xuống, bế trên tay là Băng Liên. Băng Liên ôm cổ Hạo Thiên đang rơi xuống mặt đất, cả 2 làm người vậy xem phải ngại ngần vì vẻ đẹp của mình. Băng Liên xinh đẹp trong bộ váy ngắn, đôi bông tai lấp lánh dưới ánh mặt trời, Hạo Thiên đẹp trai, làn da trắng, trong chiếc quần màu đen và áo màu trắng, chiếc bông tai màu đỏ bên trái càng tô thêm vẻ đẹp lạnh lùng của cậu.

Người đàn ông mặt nghiêm trang nhìn 1 cách kinh ngạc. Đây là ai vậy, sao lại là 2 đứa nhóc con. Có lộn không vậy trời

Đáp xuống dưới mặt đất, thả Băng Liên xuống, cô chạy sang 1 bên đứng, tiểu Siêu sang đứng phía sau lưng cậu. Hạo Thiên nhìn hai người đang cúi đầu nói

"Ai đây?"

Người đàn ông mặt trang nghiêm nói

"Thưa, tôi là Thành chủ Phong Nguyệt thành, tên là Dương Ngạn Vũ, phía sau tôi là chỉ huy quân đội ở đây tên là Lăng Triệt. Ngài đây là..... "

Lý Thanh Kỳ nói, giọng lớn âm vang khắp nơi

"Ngài ấy là Đại tư lệnh mới của học viện Hoàng Long, cũng là đại tư lệnh trẻ tuổi nhất từ trước tới nay, tên là Đường Hạo Thiên. Ta là phó tư lệnh Lý Thanh Kỳ, phía sau ngài ấy là tư lệnh mới Đường Siêu"

WTF, đại tư lệnh trong lời đồn đây sao. Mới có 10, 11 tuổi thôi. Lại có người trong thấy cậu ta một đá, đá bay cả hiệu trưởng Doãn Bằng. Cái thể loại gì vậy trời. Cả 2 người mặt kinh ngạc, miệng há lớn, rồi cười ngượng

"Chào ngài"

Sau màn giới thiệu, Dương Ngạn Vũ dắt tất cả vào phân phủ, Hạo Thiên dẫn đầu. Dương Ngạn Vũ sắp xếp cho đám học sinh đầy đủ phòng, còn đám Hạo Thiên thì vào sảnh chính của phân phủ, cũng là nơi đón tiếp khách quý. Hạo Thiên ngồi trên ghế, chân bắt chéo, phía sau là đám nhóc đang đứng, cậu nói

"Hôm nay được thành chủ đích thân đón tiếp đúng thật là vinh hạnh"

Boss oi là Boss, cái lời nói với hành động của cậu chả ăn nhập gì với nhau cả đấy. Đám nhóc phía sau cười nhẹ

"Oh không, phải nói là hôm nay được ngài Đại tư lệnh tới thành Phong Nguyệt mới là đại vinh hạnh cho chúng tôi" Dương Ngạn Vũ cười khách khí

"Lăng Triệt, lấy tất cả hồ sơ ra đây"

"Vâng"

Lăng Triệt nói, chạy đi mất. Lát sau trở lại với núi giấy trên tay, ông ta đưa bớt cho tiểu Siêu rồi nói

"Đây là tất cả giấy tờ, hồ sơ về các hoạt động của phân phủ và của thành thị trong 2 năm ạ"

"Tốt"

Hạo Thiên gật đầu hài lòng, cầm từng tờ giấy xem.

.....

Một bên khác, hội luyện được sư Diệp Lục. Bên trong hội, trên tầng cao nhất, trong một căn phòng lớn, một người đàn ông đang ngồi ghi ghi chép chép gì đó một cách chăm chú

"Cốc cốc"

Tiếng gõ cửa vang lên

"Vào đi"

"Có chuyện gì thế? Chẳng phải ta đã dặn không được làm phiền ta trong thời gian này hay sao!"

"Thưa hội trưởng! Có chuyện gấp lắm ạ. Thành chủ.... Thành chủ..... "

"Thành chủ làm sao?"

"Hôm nay là ngày Đại tư lệnh tới ạ. Có người thấy cậu ta chỉ mới 10, 11 tuổi thôi....."

"Cái gì?" người được xưng là hội trưởng đập bàn đứng dậy la lớn

"Dạ, đại tư lệnh mới chỉ mới có 10, 11 tuổi thôi ạ. Còn có người thấy cậu ta ở thành Thương Ly, 1 đá, đá bay cả hiệu trưởng Doãn Bằng của học viện Hoàng Long, là hiệu trưởng nội viện và cũng là người mạnh nhất ở học viện ấy. Vậy mà, vậy mà..."

"Người có chắc không? "

"Tôi không chắc lắm ạ"

"Hiện giờ người đó đang ở đâu? "

"Ở phủ thành chủ ạ"

Nói rồi, hội trưởng chạy đi mất.

.....

Ở phủ thành chủ, Hạo Thiên đang xem từng tờ, và nó cũng sắp xong nhờ có sự trợ giúp của Tiểu Siêu và Lý Thanh Kỳ. Chứ một núi đó chắc 2 ngày sau chưa xong mất. Hạo Thiên đang xem tờ cuối cùng. Sau 5p xem xét, Hạo Thiên đặt tờ giấy cuối cùng xuống và nói

"Thật mừng cho dân vì có người thành chỉ như ông đây"

"Cảm ơn ngài quá khen. Ngài có muốn đi tham quan thành một chút không? Tôi sẽ đi cùng ngài! " Dương Ngạn Vũ cười nói

Bỗng,

"Cốc cốc"

Một người lính bước vào, cúi đầu chắp và đi thẳng về phía Dương Ngạn Vũ, thì thào gì đó cho ông ta nghe. Và chắc chắn rằng tên đó không thể che giấu được điều đang nói, bởi Hạo Thiên nghe được cả rồi. Có người muốn vào diện kiến à. Một.

Hạo Thiên đứng dậy khỏi ghế và cười nói

"Ta đi đây"

"Ngài chờ chút, Lãng Triệt sẽ đi với ngài"

Hạo Thiên nhìn Lãng Triệt, nói

"Cũng được"

Rồi quay lưng đi. Dương Ngạn Vũ không được đi cùng để lấy lòng nên đang bức bối. Khi Hạo Thiên và đám nhóc đi khỏi, ông ta nói với tên lính

"Cho ông ta vào"

Lát sau, một người đàn ông bước vào phòng, Dương Ngạn Vũ ngồi trên ghế với vẻ mặt tức tối. Người đàn ông vừa vào đã la lên

"Đại tư lệnh đâu? "

Ông ta ngồi xuống ghế, Dương Ngạn Vũ nói

"Ngài hội trưởng Lục Huyền à, ngài đến đúng lúc quá đi!"

Người được gọi là Lục Huyền nói

"Đại tư lệnh đâu rồi? "

"Ngài ấy đi tham quan thành rồi! " Dương Ngạn Vũ bực tức nói

"Có phải vì ta đến đây nên ngươi không có cơ hội đi theo lấy lòng ngài ấy không? Bạn bè lâu năm đến đây mà ngươi cũng tỏ thái độ đó à?" Lục Huyền có chút khó chịu

"Bạn bè lâu năm? Ngươi còn nhớ à, tối ngày cầm đầu luyện được, luyện được, có còn nhớ tới ta à? Tháng trước ta có tới tìm ngươi đánh cờ mà có tên bảo ta là ngươi luyện được rồi, không rảnh tiếp khách. Nay ngươi tới đây còn nói bạn bè lâu năm, bạn bè lâu năm mà đối đãi thế? Hừ" Dương Ngạn Vũ bực tức la lên

"À thì..... " Lục Huyền ngượng ngùng cười, đổ mồ hôi

"Hừ" Dương Ngạn Vũ đứng dậy đi ra khỏi phòng

Lục Huyền bó tay không biết nên làm gì, đành trở lại hội.

.....

Bên phía Hạo Thiên lúc này, cậu đang đi vòng vòng quanh khu chợ. Lãng Triệt vừa đi vừa giới thiệu đủ thứ, nào là về những cửa hàng thức ăn, về thời trang và nhất là về được. Ông ta nói lắm thứ về luyện được sư, về sự tài giỏi hiếm có của họ. Ôi thôi, mặc kệ ông ta nói về thứ gì, tất cả đều làm lo, bồng,

"Ahhhhh"

Minh Kỳ la lên thất thanh, làm mọi người xung quanh chú ý đến, Minh Kỳ lấy tay che miệng lại, cười cười lòi tất cả đi để mọi người không nhìn nữa

Hạo Thiên vừa đi vừa hỏi

"Lúc này sao cậu la lên vậy? "

"À, lúc trước khi ở trên mũi tàu ấy, tớ có nghe Boss nói tới thành Phong Nguyệt, Phong Nguyệt. Nghe cái tên rất quen mà không nhớ được là gì? Nay đã nhớ rồi! " Minh Kỳ vừa đi vừa nói

"Aaaa, tớ cũng nghe rất quen" Trần Thống Trung cũng bật nói ra "bữa đi săn thú kiếm thịt mà Boss giao đó, tớ và Tiểu Kỳ có giúp 1 đoàn người khỏi 1 yêu thú lv 250. Họ nói là hãy đến thành Phong Nguyệt chơi và họ sẽ cho chúng tớ biết thật nhiều món ăn ngon ở đó. Đúng không tiểu Kỳ? "

"Đúng vậy đấy. Bữa đó tớ nay cũng hơn tháng mấy rồi. Chúng tớ quên cũng là chuyện thường tình mà, nhưng nay nhớ ra rồi. Họ bảo họ thuộc Xà.....Xà gì ấy nhỉ? " Minh Kỳ gãi đầu cô nhớ

"Là Xà Long dong binh đoàn! " Trần Thống Trung nói

"a, đúng nó rồi là Xà Long dong binh đoàn." Minh Kỳ giờ ra 1 ngón tay cái

"Ah, nếu các cậu nói tới Xà Long dong binh đoàn thì, họ ở đây cũng được gọi là nổi tiếng đấy" Lãng Triệt một bên nói

"Vây, phiền ông dẫn đường" Hạo Thiên nói

"Vâng"

Lãng Triệt đi đầu, dẫn tất cả loanh quanh, quẹo khắp nơi. Quẹo tới quẹo lui quẹo xuôi quẹo ngược, đi mất cả tiếng đồng hồ cuối cùng cũng tới nơi. Dừng lại trước một cánh cửa lớn, bên ngoài nhìn vô có thể một tòa nhà cao 3 tầng, rộng lớn. Bên ngoài có 2 người canh gác. 2 tên canh gác thấy có người tới thì chặn lại nói

"Mấy người tới đây có chuyện gì? "

"Quên 2 chúng ta rồi sao! " Minh Kỳ và Trần Thống Trung đồng thanh nói

"A, là các cậu" Một tên nói

"Chào, Bá Dư, Chính Huy" Minh Kỳ và Trần Thống Trung cười nói

"Chào 2 cậu. Bữa đó cảm ơn 2 cậu nhiều nếu không có 2 cậu chắc chúng tôi chết rồi" Bá Dư cười lớn nói. Cậu ta có cơ thể hơi ú, khuôn mặt hơi tròn và cao lớn

"Đúng vậy. Cảm ơn 2 cậu" Chính Huy cười nói. Cậu ta có cơ thể rắn chắc, cao lớn và khuôn mặt kiên nghị

"Không có gì. Giới thiệu với 2 người, đây là..... " 1 tràng dài giới thiệu được tuôn ra. Cả 2 người Chính Huy và Bá Dư cười chào

"Chào" Tất cả đồng thanh nói

"Mời mọi người vào trong chơi" Chính Huy ra dáng mời, mở cửa

Tất cả vào trong. Chính Huy và Bá Dư sai 2 người khác ra gác cửa. Còn 2 người thì dắt tất cả đi kiếm một người khác, bên trong này, một tòa nhà cao, sân rộng với nhiều phòng ốc khác nhau. Chính Huy và Bá Dư vừa đi vừa giới thiệu, Minh Kỳ nói

"Bữa đó mọi người làm gì mà phải vào nơi nguy hiểm đó để rồi gặp nguy vậy?"

"Chúng tôi vào đó để kiếm thuốc chữa bệnh cho Di Di" Chính Huy vừa nói, khuôn mặt buồn thảm

"Di Di? " Minh Kỳ bật thốt, mặt có chút bất ngờ nhưng lát sau khuôn mặt như muốn nói lên rằng, chắc chỉ trùng tên thôi

"Vậy, Di Di là ai? " Minh Kỳ nói

"A tới nơi rồi! " Chính Huy dừng lại trước một cánh cửa. Bỗng, bên trong vọng ra

"Xà Như tỷ, khi nào ta mới hết bệnh để chơi với mọi người đây? "

Một giọng nói trong trẻo, non nớt và thiết tha vang lên. Giọng nói mới buồn thảm làm sao

"Rồi em sẽ khỏe lên thôi mà" Một giọng nữ khác, giọng nói có chút trong trẻo và mạnh mẽ, nhưng cũng lẫn vào đó là nỗi buồn.

"Cốc cốc" Chính Huy gõ cửa, mở cửa bước vào phòng. Căn phòng đơn giản, một giường bên góc trái phòng, ở giữa một bàn gỗ và trên là 1 bình nước, phía bên phải là tủ đồ, trên nóc là đèn chùm nhỏ và 1 bóng đèn nhỏ nơi góc phòng. Chính Huy và Bá Dư đi trước, phía sau là đám nhóc. Chính Huy và Bá Dư tới bên giường, nắm lấy bàn tay cô bé đang nằm trên giường. Có chút muốn khóc, Chính Huy kiềm lại cười nói

"Di Di ngoan, rồi muội sẽ khỏe lại thôi. "

Đám nhóc phía sau nhìn thấy cô bé. Cô bé gầy nhom, mặc một chiếc áo màu hồng nhạt, khuôn mặt xinh xắn, làn da trắng, đôi mắt màu tím long lánh đầy khát khao và mái tóc màu xanh biển mượt mà. Trần Thống Trung nhìn đôi mắt cô bé, rồi nhìn Minh Kỳ, bỗng cậu lay Minh Kỳ và nói

"Tiểu Kỳ, cậu sao thế? "

(Mong đánh giá và Nguyệt Phiếu từ mọi người:3

Đừng bơ tác mà T.T)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Hàn Di Di

"Cậu sao thế tiểu Kỳ? "

Trần Thống Trung vừa lay người Minh Kỳ vừa gọi. Tất cả quay sang nhìn, Hạo Thiên nhìn Minh Kỳ rồi lại nhìn cô bé. Về mặt cậu như suy nghĩ gì đó roof nói

"Đúng là nó không? "

Cả đám thấy Minh Kỳ đầu hơi gật, Hạo Thiên gật đầu hiểu ý. Rồi bỗng Minh Kỳ run lên, run rẩy như đang sợ hãi mà không phải vậy, nước mắt cậu đang rơi xuống. Những giọt nước mắt của niềm hân hoan, vui sướng, của sự hạnh phúc tột cùng. Cô bé nằm trên giường thấy thế thì ngáy thơ nói

"Anh ấy là ai thế ạ? Anh ấy bị gì thế ạ? "

Hạo Thiên quay sang cô bé, cười nhẹ nói

"Em tên gì thế? "

"Em là Hàn Di Di ạ! " Hàn Di Di cười đáp

"Hức hức huhu" Minh Kỳ khóc thành tiếng, chạy về phía cô bé rồi đột nhiên ôm chặt lấy cô.

Tất cả sững sờ kinh ngạc, không biết làm thế nào, riêng Hạo Thiên vẫn giữ được vẻ bình tĩnh lạ thường. Cô bé bị ôm bất ngờ nhưng không nói gì, ôm lại Minh Kỳ rồi cười nói

"Anh giống anh em thật đấy. Anh ấy lúc trước cũng hay khóc, nhưng giờ em không còn được thấy anh ấy nữa! "

"Di Di, em chịu khổ rồi. Từ nay anh sẽ không để bất cứ ai đưa em đi nữa đâu" Minh Kỳ bật khóc

Lau vệt nước mắt, Minh Kỳ buông Hàn Di Di ra không ôm nữa. Giờ tới phiên cô bé, sau khi thấy được mặt của Minh Kỳ thì

"Huhuhuhu oa oa oa.... "

Cô bé bật khóc lên, mọi người lại thêm một phen khó hiểu, chuyện gì vậy trời.

Hàn Di Di ôm chặt lấy Minh Kỳ, ôm cứng lại không chịu bỏ ra, cô khóc òa lên rồi nói trong sự tức nộ

"Kỳ ca Kỳ ca, muội...muội nhớ ca lắm, huhuhu. Không cho ca đi nữa, không cho đi nữa"

"Ta không đi nữa, ca ở đây với muội" Minh Kỳ cố kiềm nước mắt, ôm cô bé.

Hiện mọi người đã hiểu chuyện gì xảy ra, tất cả đang vỡ òa lên, hòa cùng sự sung sướng của cả 2. Niềm hân hoan hạnh phúc khi đoàn tụ với gia đình mình, lan tỏa khắp nơi.

Lát sau, khi tất cả đã ngừng khóc, Minh Kỳ buông cô bé ra và nói

"tiểu Di ngủ đi. Ta ra đây một lát"

"Không. Nếu ta ngủ ca sẽ đi mất" Hàn Di Di nắm chặt tay Minh Kỳ

"tiểu Di ngoan, ta ra đây một lát rồi sẽ vào, nhất định, lần này ta xin thề sẽ không bỏ muội đi nữa" Minh Kỳ nói, cô bé có chút yên tâm, nhắm mắt lại

Tất cả rời khỏi phòng, để cho cô bé ngủ. Bước ra khỏi phòng tới một phòng khách lớn. Mỗi người ngồi một chỗ,

"Có đúng là vậy không? "

Cô gái nói, người lúc này ở trong phòng cùng Hàn Di Di. Cô ta có dáng người cân đối và cao ráo, mái tóc màu nâu nhạt và đôi mắt màu xanh biển.

"Điều đó là sự thật" Minh Kỳ khẳng định

"Không lẽ cô nghi ngờ cậu ấy sau sự việc vừa rồi sao hả, đội trưởng Xà Như?" Chính Huy bật thốt

"Tôi không nghi ngờ, chỉ muốn xác minh sự thật thôi! " Xà Như nói

"Được rồi, không sao" Minh Kỳ nói

"À, chào mừng các cậu ghé thăm Xà Long dong binh đoàn" Xà Như mỉm cười nói

"Cô gặp em ấy ở đâu? Hay, chính cô là người đã mua em ấy? " Minh Kỳ mặt lạnh nói

"Không, tôi thấy em ấy nằm trong rừng 2 năm trước, khắp mình là vết thương, nên tôi mới đưa em ấy về đây" Xà Như giải thích

"Lũ chó chết đó, chúng nhất định sẽ chết" Minh Kỳ rống lên giận dữ, mặt lạnh băng tỏa ra sát khí

"A" cả 3 người Bá Dur, Chính Huy và Xà Như la lên đau đớn, sát khí mà Minh Kỳ tỏa ra đã chế áp 3 người làm họ đau đớn

"tiểu Kỳ, bình tĩnh lại. " Hạo Thiên nói, một câu nói thôi. Minh Kỳ lập tức thu hồi sát khí, cúi đầu nói

"Xin lỗi Boss"

"Được rồi, ra sau đứng đi" Hạo Thiên lạnh lùng nói

Minh Kỳ cúi đầu lùi ra sau đứng. Cả 3 người kia thở gấp, đổ mồ hôi hột, cố gắng đứng dậy lau mồ hôi. Hạo Thiên nhìn cả 3 nói

"Di Di bị bệnh gì? "

"Em ấy bị hàn băng trong người làm cho cơ thể bị suy nhược dẫn đến cả cơ thể lúc nào cũng lạnh và không thể đi đâu được cả. Mỗi lần em ấy đứng dậy đi là lại té ngã xuống đất" Xà Như có chút thờ gấp nói

"Hàn băng à? " Hạo Thiên nói, suy ngẫm một chút. Minh Kỳ kể bên la lên, quỳ rạp bên Hạo Thiên và nói

"Boss, xin cậu. Xin Boss giúp em tớ"

"Được rồi. Ta sẽ giúp, nhất định sẽ giúp" Hạo Thiên nhấn mạnh tận 2 lần, Minh Kỳ nghe nói yên tâm đứng dậy, lau vệt nước mắt. Trần Thống Trung kể bên chăm trực

"Tiểu Kỳ nay mít ướt quá. Sau này sẽ gọi cậu là Tiểu Kỳ mít ướt nhá, được không? "

"A"

"Rầm"

Chỉ kịp nghe tiếng kêu lên a một tiếng, Trần Thống Trung bị đánh đính vách. Minh Kỳ đứng tại chỗ cười

"Hahaha, cậu yếu thế. Sau này sẽ gọi là tiểu Trung yếu đuối nhé"

"Hahaha" tự nhiên cả đám nhóc cười lớn không rõ chuyện gì. Hạo Thiên cũng cười nhẹ một cái

"A, không cần phiền tới mọi người đâu! Ở đây tôi đã mời được 1 người luyện dược rất giỏi rồi. Hiện ông ấy đang chế thuốc cho Di Di rồi" Xà Như nói

Minh Kỳ mặt vô cảm, giọng nói lạnh tanh

"Phải là không cần phiền tới cô. Mà, cũng không cần tên thầy luyện dược gì đó. Bởi, không ai ở đây có thể vượt qua được Boss của chúng tôi cả"

"Nhưng.... " Xà Như cố nói, nhưng bị Minh Kỳ cắt ngang

"Không nhưng nhị gì cả."

"Chúng tôi đã tìm được thuốc áp chế cho em ấy rồi" Xà Như nói

"Áp chế rồi thì sao. Chẳng phải sẽ lại bị bộc phát sao, để Boss chúng tôi chẳng phải sẽ chấm dứt hoàn toàn sao" Minh Kỳ chặn họng nói

"Chúng ta đi xem bệnh của Di Di đi Boss"

Tất cả rời đi khỏi phòng sách, tới phòng bệnh của Hàn Di Di. Mới tới cửa thì

"Aaaaaaaa"

Một tiếng la đau đớn vang lên, âm thanh đau khổ tột cùng. Minh Kỳ vội vàng mở cửa đi vào. Hạo Thiên nhanh chóng tiến tới bên Di Di, xem tình trạng cơ thể cô bé.

Cô bé toát một khí lạnh, lạnh đến ghê người, làm nổi cả da gà. Lạnh run lên, không khí như muốn đóng băng lại.

"Uỳnh"

Cửa phòng lại bật mở, một lão già tầm 60 tuổi bước vào. Tay cầm một chén thuốc màu xanh, ông ta đi tới quát

"Mau tránh ra cho ta. Phải cho con bé uống thuốc không lại uy mất. Con bé này đúng là phiền phức mà, sao không chọn giờ khác mà bộc phát, có biết ta đang bận ăn không hả? "

Minh Kỳ tiến lên chặn lại, giọng lạnh băng quát lại

"Lão già khốn kiếp, ông vừa nói cái gì? Ông là dược sư mà lại thấy phiền khi bệnh nhân ông phát bệnh sao, thầy thuốc mà không có cái tâm thì đừng có làm nữa. Chỉ có hại người mà thôi"

Bên Hạo Thiên, cậu đang truyền Mana hỏa hệ vào người cô bé, từng chút từng chút một, áp chế hàn băng bộc phát. Dần dần, cơ thể cô bé ấm lên, không còn cái lạnh khủng khiếp như lúc nãy nữa.

Lão được sư phần nộ quăng chén thuốc, làm đổ bể cả chén thuốc nóng. Lão quát lớn

"Hay lắm. Một luyện được sư cấp Trung bậc 3 như ta mà phải chịu sự sỉ nhục của người, đúng là nhục cười. Các người có giỏi thì tự chữa đi. Để ta xem tên oắt con khôn khiê....p....ặc " nói tới đây, lão ta bị Minh Kỳ tiến tới, nắm cổ họng giơ cao. Mặt Minh Kỳ đáng sợ nói

"Câm cái mỏ chó của ông lại, không thì đừng trách"

"Bịch" cậu thả ông ta rơi xuống đất trong sự kinh ngạc. Ông ta vẫn ngoan cố nói

"để ta xem các người sao chữa cho con bé đó"

Hạo Thiên bên này không thêm quan tâm, phân phó

"Tiểu Siêu, cậu ở bên canh chừng cô bé, khi cô bé bộc phát, phiền cậu truyền từ từ hỏa hệ vào. Nhớ, làm chậm rãi từng chút một. Không được hấp tấp nghe rõ không?"

"Được" tiểu Siêu đáp, Hạo Thiên biến mất tại chỗ. Lão già ngơ ngác nhìn, không biết chuyện gì xảy ra. Nhưng vẫn ngoan cố không đi, ngồi lì đó chờ đợi

Bên trong không gian hệ, Hạo Thiên lập tức tiến tới phòng luyện được. Cậu đi tới bên kệ thuốc, tìm những loại thuốc thích hợp. Rồi tới bên bàn, bắt đầu quá trình luyện thuốc

Bên ngoài, đám nhóc đi tới đi lui chờ đợi, Minh Kỳ không ngồi yên được, cứ tới tới lui lui khắp phòng. Lão già đứng ngoan cố, ngồi lì đó nhìn đám nhóc. Lâu lâu lại lên tiếng khiêu khích, nhưng cả bọn im lặng làm ngơ.

Đã 2 ngày trôi qua, bọn nhóc vẫn tiếp tục chờ đợi. Trong 2 ngày qua cô bé bộc phát 4 lần, nhờ có tiểu Siêu mà hàn băng được làm dịu đi. Bọn nhóc 2 ngày qua cũng chẳng ngủ, đi tới đi lui chờ đợi Hạo Thiên, thậm chí 2 ngày qua chỉ uống nước không ăn gì cả, kiên nhẫn chờ đợi. Số lần khiêu khích của lão già tăng lên, đám nhóc vẫn nhịn cho tới ngày thứ 3 khi lão nói

"Ta thấy thằng nhóc đó trốn luôn rồi. Ai đòi đâu lại đi giúp một người dung. Rõ lũ ngu mà, đi tin một tên nhóc con, thằng nhóc đó thì làm được cái đánh gì!"

Câu nói của lão già vừa dứt, tất cả ánh mắt của lũ nhóc đổ dồn về lão, cảm nhận được sát khí, lão lắp bắp nói

"Cái gì? Nhìn ta cái gì, ta nói không đúng sao?"

"Rầm"

Lại một lần nữa, Minh Kỳ đá cho ông ta một cái văng dính vách,

"khụ khụ "

Ông ta ho ra máu, Minh Kỳ tiến tới với tốc độ chói ngợp. Nắm đầu ông ta giơ cao, khuôn mặt cậu đáng sợ hơn bao giờ hết, giọng lạnh băng nói

"Câm ngay lại cho ta. Lão già sắp xuống lỗ như ông thì biết cái gì, hả? "

"Rầm"

Ông ta lại 1 lần nữa bị Minh Kỳ nắm đầu đập mạnh xuống đất.

"Crắc rắc"

Tiếng xương sườn bị gãy vang lên, Lăng Triệt mấy ngày qua đi đi lại lại từ phân phủ tới đây cũng mấy lần, trước khi biết tới nhóm Hạo Thiên, ông ta có nghe vài tin đồn về lũ nhóc đi theo cậu, chúng có sức mạnh bá đạo chẳng kém gì Hạo Thiên, ông ta có chút không tin. Nay chứng kiến tận mắt mới thấy, sức mạnh bá, và sự tàn ác cũng chẳng kém gì. Lăng Triệt nhìn mà lạnh sống lưng, nhưng cũng phải lên tiếng

"được rồi ạ, cậu đánh nữa hần chết đấy"

Minh Kỳ quay phát lại, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn Lăng Triệt, ông ta bất giác lùi về sau mấy bước, cơ thể có chút run lên sợ hãi. Minh Kỳ nói

"Câm miệng lại nếu không muốn giống hần"

Minh Kỳ tiếp tục tiến về phía lão già, đá mạnh vào mình lão khiến lão văng ra khỏi phòng, đụng ngã vài cái cây to. Đồng thời cũng có vài tiếng răng rắc vang lên. Đều đó cũng có nghĩa là xương trên người lão từ lúc bị Minh Kỳ đánh đến giờ gãy chỉ ít cũng phải hơn 10 cái. Minh Kỳ tính đi ra đánh tiếp, chợt thấy đám Xà Như chạy tới, cô ta bắt gặp Minh Kỳ với khuôn mặt lạnh, làm cô ta bất giác dừng lại, miệng hơi run run nói

"Minh Kỳ, có...có chuyện gì xảy ra vậy? "

Minh Kỳ nhìn đám Xà Như một cái, cả đám bất giác lùi lại phía sau, cậu chỉ tay về phía lão già và nói

"Kéo lão già đó đi chỗ khác đi! Nhìn thật chúm mắt"

Rồi cậu đi vào trong. Đám Xà Như nhìn theo hướng Minh Kỳ chỉ, khuôn mặt đám đó tái mét lập tức chạy lại lão ta.

Bên trong phòng, cả đám vẫn đang chờ đợi.

Hiện tại là buổi trưa ngày thứ 3 kể từ khi Hạo Thiên vào không gian hệ. Đám nhóc ngồi trên ghế mà không thể yên được, không gian chìm vào sự im lặng.

"Đừng can tôi. Dù Minh Kỳ có là anh của Di Di thì sao chứ. Đã 3 ngày rồi, 3 ngày rồi con bé không uống thuốc thì làm sao mà trị được cơ chứ. Thậm chí cậu ấy còn đánh cả người luyện được ấy nữa, ông ấy bị đánh gãy tận 26 đốt xương gồm tay chân vai và cả xương sườn đấy. Hên là nhờ có ngài hội trưởng không là chúng ta tiêu rồi đấy"

Bên ngoài phòng, một tiếng la lớn vang lên. Rồi một người xuất hiện trước cửa, là Xà Như và đám người của cô ta. Minh Kỳ ngồi trên ghế, mặt lạnh nhìn cô ta nói

"Có chuyện gì? "

"Cậu phải cho Di Di uống thuốc chứ" Xà Như nói

"Chúng tôi không cần" Minh Kỳ nói

"Không cần thuốc thì làm sao mà trị khỏi được"

"Chúng tôi không cần thuốc của mấy người, Boss đang chuẩn bị thuốc cho tiểu Di rồi" Minh Kỳ hằn giọng

"Nhưng.... "

"Bụp"

Một tiếng bụp vang lên, Hạo Thiên xuất hiện giữa phòng với đầu tóc rối bời, nhưng vẻ đẹp trai vẫn không biến mất. Minh Kỳ mừng rỡ bật dậy khỏi ghế, đến bên Hạo Thiên nói

"Được không Boss? "

"Người nghĩ ta là ai mà không được? Có thuốc rồi đây, phiền tất cả ra khỏi đây, ta sẽ chữa trị cho Di Di" Hạo Thiên lạnh lùng nói

Tất cả nghe lời, lập tức rời khỏi phòng. Xà Như ngoan cố ở lại, bị Minh Kỳ kéo tay quăng ra ngoài, té ngồi xuống đất. Minh Kỳ nói

"Khôn hồn thì câm đi, đừng có làm ồn"

Tất cả im lặng, lại tiếp tục một chuỗi chờ đợi không biết sau bao lâu sẽ xong.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thắng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Một ngày hạnh phúc

Tất cả ngồi chờ, không ai nói gì. Ngồi chờ từ trưa tới chiều, từ chiều tới tối, rồi tới sáng ngày hôm sau.

Sáng sớm ngày thứ 4, tất cả đã bắt đầu cảm thấy hơi buồn ngủ, nhưng vẫn ráng ngồi chờ. Xà Như mất kiên nhẫn đứng dậy quát

"Lâu quá, có thể gặp chuyện gì rồi không? "

"Cô đừng nói mấy cái chuyện xui xẻo đó nữa! " Lăng Triệt đứng dựa cột nói

Bỗng,

"Xoẹt"

Căn phòng lóe sáng lên, rồi

"Aaaaaaaaaa"

Một tiếng la thất thanh vang lên, Minh Kỳ lòng có không yên lòng, hồi hộp. Tiếng la vừa dứt, cũng là lúc ánh sáng tắt phụt đi. Sau 5p phút

"Cạch"

Cánh cửa mở ra, Hạo Thiên bước ra ngoài, quần áo dơ khắp nơi, khuôn mặt có chút lấm lem. Lấy tay chùi chùi khuôn mặt, Minh Kỳ chạy lại khuôn mặt đầy lo lắng nói

"Sao rồi Boss?"

"Xong rồi, mọi chuyện đã xong rồi! " Hạo Thiên nói, giọng có chút lạnh, hiện tại Minh Kỳ đang rất rối nên không thể phân biệt được Hạo Thiên đang nói xong rồi là xong cái gì, em ta xong hay hàn băng đã không còn. Minh Kỳ gấp lên, nói

"Cái gì xong hả Boss? Cậu nói rõ hơn được không? Tớ đang rất rối nên không còn biết phân biệt gì nữa cả! Cậu nói xong là xong gì hả Boss"

"Bốp"

Minh Kỳ bắt ngờ, đồng thời cũng choáng váng. Không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Hạo Thiên nói

"Hết rồi chưa? Ngươi thức khuya nhiều quá nên bị lú à, ta nói đã chữa xong rồi. Di Di khỏi hẳn rồi!"

Minh Kỳ ngơ ngác nhìn, tất cả cũng vậy. Rồi bỗng

"Hức hức"

Tất cả đồng loạt khóc lên, Minh Kỳ khóc, nhưng cười. Hiện tại cậu đang tràn ngập trong hạnh phúc, nhảy bổ tới ôm lấy Hạo Thiên, cậu nói

"Cảm ơn Boss nhiều lắm. Ân tình này Minh Kỳ suốt đời không quên, thề trung thành tuyệt đối với Boss. "

"Bốp"

Lại bị đánh, Minh Kỳ khó hiểu nói

"Sao lại đánh nữa vậy Boss?"

"Đừng nói bị lú thật nhá. Ngươi quên ngươi đã là thuộc hạ của ta từ khi mới vào học ở học viện rồi à. Giờ thề thốt nữa cũng vậy thôi, y chang mà. Với lại, là thuộc hạ của ta các ngươi chỉ có lợi chứ không chịu thiệt!" Hạo Thiên cười nói

"Hahahaha. Đúng là Minh Kỳ bị lú thật rồi!" Trần Thống Trung cười phá lên

"À há, quên mất. Hi hi!" Minh Lý cười lớn

"Được rồi được rồi. Tạm gác lại, ta đói bụng rồi, còn buồn ngủ nữa. 4 ngày rồi không ăn ngủ gì cả, mệt chết đi được. À, trước hết... " Hạo Thiên uể oải nói, nhìn sang Băng Liên và Vũ Ly nói

"Cả 2 lau mình, thay quần áo cho Di Di giúp ta. Cô bé hiện vẫn còn yếu sao khi dùng thuốc xong. Nghi 1, 2 ngày là khỏi thôi"

"Tớ vào thăm em ấy chút được không ạ"

"Được" Hạo Thiên đáp, rồi quay lưng bỏ đi. Rồi bỗng quay phác lại Xà Như nói

"À, chỗ cô có chỗ nào tắm được không? Cho ta ké chút đi"

"À được chứ" Xà Như đáp, dắt Hạo Thiên đi theo Xà Như

.....

Được tắm một cái đúng là đã mà, 4 ngày rồi không tắm thật khó chịu, nhưng giờ thì thoải mái rồi. Hạo Thiên bước ra từ bồn tắm, lau mình và mặc một chiếc quần dài màu đen, cái áo màu trắng. Chải chuốt lại đầu tóc và đi về phía phòng của Hàn Di Di.

Đám nhóc lúc này đang từ phòng của Di Di đi ra và cậu biết chắc rằng chúng 4 ngày nay cũng chưa tắm. Chúng thấy Hạo Thiên thì nhảy về phía cậu, Hạo Thiên giờ chân lên, cho mỗi đứa 1 đá và đứa nào đứa nấy bị đá văng sấp mặt trên đất. Hạo Thiên nói

"Mấy tên ở dơ các ngươi, mau đi tắm đi. Nếu không thì đừng có mà tới gần ta"

Bọn nhóc lật đật chạy đi tắm. Hạo Thiên đi vào phòng của Di Di. Cô bé đang ngồi trên giường. Thấy Hạo Thiên, cô bé lật đật cúi chào và nói

"Thiên ca, cảm ơn ca đã giúp ta"

"Không có gì. Dù sao em cũng là em của tiểu Kỳ và cậu ấy là thuộc hạ của ta. Ta làm vậy vì muốn cậu ấy không buồn nữa thôi." Hạo Thiên ngồi lên ghế, rót 1 ly nước uống

"Vâng" Hàn Di Di gật đầu cười

"Mà, hàn băng của em cũng mạnh thật đấy. Nhưng, nhờ đó mà em không cần tu luyện cũng đã lên được lv 120 rồi. Ta cũng hưởng được chút, lên được thêm 10 lv nữa" Hạo Thiên cười hài lòng

"Vậy, Thiên ca được bao nhiêu lv rồi?"

"Cái này em chưa cần biết. Đã kích tinh thần em lắm đấy" Hạo Thiên cười nhẹ nói

"Nhưng em chắc chắn Thiên ca rất rất rất mạnh" Hàn Di Di cười, nói. Khuôn mặt hiện rõ sự khâm phục

"Em nói đúng rồi đấy, Thiên ca rất mạnh" Hạo Thiên cũng cười theo

"Cạch"

Bọn nhóc đã trở lại, Minh Kỳ tiến lại Hàn Di Di nói

"Em khỏe lại thật tốt quá"

"Kỳ ca, ca mới bị đánh đúng không? " Hàn Di Di nhìn Minh Kỳ, nói

"à thì.... " Minh Kỳ quay mặt chỗ khác

"Bị ta đánh đấy" Hạo Thiên nói

"Sao vậy ạ?"

"Cái tội ở dơ mà dám lại gần ta" Hạo Thiên thẳng thắn nói

"Ha ha ha ha" Minh Kỳ cười, không biết nói gì

"Hihihi" Hàn Di Di cũng cười nhẹ

Hạo Thiên đứng dậy khỏi ghế, Minh Kỳ tiến tới cô bé nói

"Di Di. Từ nay em chỉ là Di Di thôi"

"Ồ thế còn họ Hà... n"

Minh Kỳ lấy tay che miệng cô bé lại, nói

"chỉ là Di Di. Không phải Hàn Di Di. Anh cũng vậy, chỉ là Minh Kỳ mà thôi"

Di Di gật đầu, Minh Kỳ bỏ tay ra. Hạo Thiên nói

"Được rồi. Chúng ta trở về phủ thôi"

"Di Di. Chúng ta đi thôi. Từ nay chúng ta chỉ đi theo Boss thôi, chỉ tuân lệnh Boss không tuân lệnh ai cả" Minh Kỳ nói

"Thiên ca ấy ạ? "

"Đúng vậy"

"Vậy, giờ chúng ta đi đâu? Sao không ở lại đây luôn ạ?" Di Di thắc mắc nói

"Không, chúng ta chỉ đi theo Boss thôi. Boss đi đâu chúng ta đi đó" Minh Kỳ nói

"Vậy, để em tạm biệt mọi người, dù sao em cũng ở đây 2 năm với mọi người rồi mà" Di Di nói

"Tất nhiên rồi" Minh Kỳ cười. Bế cô bé trên tay, Minh Kỳ và tất cả ra khỏi phòng, đi về phía cửa.

Hiện tại Xà Như đang đứng trước cửa, cô ta thấy Minh Kỳ bế cô bé đi thì lập tức chạy lại ngăn, nói

"Mấy người tính đưa Di Di đi đâu? Em ấy còn rất yếu mà"

"Xà Như tỷ, em phải đi với Kỳ ca chứ. Anh ấy là ca ca em mà. Em đâu thể ở đây mãi được" Di Di nói

"Nhưng em còn rất yếu" Xà Như cố ngăn cản trong vô vọng

"Không cần lo. Có Boss rồi, Di Di tuyệt đối không sao. Cảm ơn trước giờ đã giúp em ấy, ơn này tôi sẽ nhớ mãi" Minh Kỳ cúi đầu nói

"Vậy, tôi có thể tới thăm em ấy ở đâu? " Xà Như nói

"À, nếu muốn tới thăm cô có thể tới phủ thành chủ. Chúng tôi ở đó đấy" Minh Kỳ nói, rồi lập tức đi theo Hạo Thiên.

Bé cô bé về phân phủ, bảo phủ chủ Dương Ngạn Vũ sắp xếp thêm một giường trong phòng của tất cả, đặt chiếc giường cạnh cửa sổ phòng. Minh Kỳ đặt cô bé xuống giường. Mỗi đứa nhóc nằm xuống một cái giường, vừa đặt lưng xuống thì

"khò khò"

Ngủ lăn quay như chết.

.....

Bên ngoài, Dương Ngạn Vũ đang đi tìm đám Hạo Thiên, gặp Lăng Triệt thì hỏi

"Đại tư lệnh đâu rồi? "

"Ngài ấy ngủ rồi" Lăng Triệt trả lời

"Vậy ta sẽ đến vào buổi chiều! " Dương Ngạn Vũ nói, quay lưng đi. Lăng Triệt lại nói

"À, tôi nghĩ ngài không nên tới vào buổi chiều. Vì tôi tin chắc mấy ngài ấy sẽ không dậy vào buổi chiều. Mà là sáng ngày mai"

"Sao lâu thế? " Dương Ngạn Vũ thốt lên

"Vi 4 ngày nay mấy ngài ấy có ngủ đâu! Ngủ vậy là ít rồi ấy. À, ngài ấy cũng có dặn là làm cho ngài ấy một bữa ăn vào sáng mai và thêm 3 tấn thịt nướng. Chúng ta lấy đâu ra 3 tấn đây, cùng lắm ở phủ ta chỉ có 1 tấn thôi" Lăng Triệt nói

"Đi săn đi. Lập tức đi săn thêm về đây" Dương Ngạn Vũ nói

Cả 2 tất bật chuẩn bị đi săn. Săn về một mẻ lớn

.....

Sáng sớm hôm sau, Hạo Thiên ngồi dậy trên giường, nhìn sang cửa sổ. Ngắm nhìn ánh nắng ban mai. Aaaaaaa, 5 ngày rồi chưa ăn gì cả. Đói chết đi được. Hạo Thiên xoa xoa bụng, xuống giường.

"aaaaaaaa" tiếng thét vang lên, Hạo Thiên quay phắt lại, đám nhóc cũng vì tiếng thét mà tất cả đều dậy. Là Minh Kỳ đang la

"Aaaaaa, Di Di đâu mất rồi"

"Chắc em ấy chỉ đi đâu đó thôi" Trần Thống Trung gãi gãi đầu ngồi dậy

"Cạch"

Cánh cửa phòng mở ra, Di Di bước vào. Minh Kỳ lập tức chạy lại ôm cô bé, xem toàn thân và nói

"Em đi đâu vậy hả?"

"Em đi hóng gió chút thôi mà" Di Di nói

"Sao không báo anh một tiếng? "

"Tại em thấy mọi người mấy ngày nay chưa ngủ nên em không muốn làm phiền giấc ngủ của mọi người" Di Di nói, khuôn mặt muốn khóc

"Aaa, được rồi. Anh sai em, tiểu Di đừng khóc" Minh Kỳ xoa xoa đầu cô bé

Hạo Thiên đã vệ sinh cá nhân xong. Tới phiên đám nhóc lần lượt vệ sinh cá nhân, ngồi trên giường, bọn nhóc than thở

"Đi ăn Boss ơi, đói quá là đói. 5 ngày rồi chưa ăn gì cả. Đói chết mất thôi"

"Cốc cốc"

Tiếng gõ cửa phòng vang lên, Minh Kỳ nói

"Vào đi"

Lăng Triệt bước vào, đầu cúi thấp và nói

"Chào buổi sáng, thức ăn đã chuẩn bị xong. "

"Tốt, chúng ta xuống ngay" Hạo Thiên đáp. Lăng Triệt đi khỏi, bọn nhóc nghe thức ăn thì mắt sáng rực lên, vỗ tay hoan hô tung bừng. Kéo nhau chạy tới phòng ăn, khi chúng rời phòng, chúng vẫn thấy Hạo Thiên đi phía sau. Vậy thì, thế nào, khi tới phòng ăn thì Hạo Thiên đã ngồi vào bàn cùng với tiểu Siêu. Chúng há hốc mồm kinh ngạc, cơ mà cũng quen rồi. Lần nào chả vậy, Boss nhanh quá mà, vượt mặt khi nào cũng chả biết. Mặc kệ đi, đói quá rồi. Và, đám nhóc hiểu ý, thấy thịt nhiều là biết rồi. Gọi pet ra, chúng tranh giành nhau mà ăn và lần nào cũng như lần này, chỉ cần pet Hạo Thiên gù 1 cái là teo hết.

Ngồi vào bàn, bọn nhóc ăn liên tục, mồm nhai luyên thuyên. Di Di thấy đám yêu thú thì mắt sáng rực, nhất là chúng đang ở dạng chibi siêu đáng yêu, phóng tới ôm lấy chúng ngay.

Sau bữa ăn, đám nhóc trở lại phòng, ngồi nói chuyện vui đùa với nhau. Hạo Thiên chợt nhớ tới gì đó, đứng phắt dậy, nói

"Đi chơi không? "

"Đi đâu ạ? " Minh Kỳ hỏi

"Tới Diệp gia! " Hạo Thiên nói rồi nhanh chóng đi ra khỏi phòng, bọn nhóc nhanh chóng đuổi theo.

Đi tới cửa, bọn họ bắt gặp Dương Ngạn Vũ, thành chủ Phong Nguyệt thành. Ông ta quay lại thấy nhóm Hạo Thiên thì mắt sáng rỡ lên, khi Hạo Thiên tới thì cúi đầu chào

"Chúc buổi sáng tốt lành ạ. Ngài muốn đi đâu ạ? Tôi sẽ giúp ngài, tôi sẽ dẫn đường"

"Oh, vậy thì cảm ơn thành chủ" Hạo Thiên cười nói

"Vâng. Ngài có thể gọi tôi là Ngạn Vũ cũng được"

"Không. Dù sao ta cũng nhỏ tuổi hơn, ta sẽ gọi ông là Dương thành chủ"

"Vâng. Thế cũng được"

Tất cả rời khỏi phủ, vừa đi, Dương Ngạn Vũ hỏi

"Ngài muốn đi đâu vậy ạ? "

"Ta muốn tới Diệp gia" Hạo Thiên nói

Dương Ngạn Vũ gật đầu, rồi đi tiếp

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Tới Diệp gia. Tham gia cuộc thi đấu kiếm

Sau 1 hồi quanh co tới lui, quẹo ngã này ngã kia ngã nọ. Cuối cùng cũng tới được Diệp gia, cánh cổng Diệp gia đang đóng kín, không có bất kì ai.

Hạo Thiên tới trước cửa, gõ nhẹ, thật nhẹ thôi. Không khéo lại hư cánh cửa nhà người ta nữa thì phiền. Bên trong nghe tiếng rõ cửa, chỉ mở hơi hơi một lỗ nhỏ, một khuôn mặt nhìn ra phía ngoài nói

"Có chuyện gì? "

"Ta muốn gặp Diệp Lục Trung" Hạo Thiên nói

"Muốn gặp tộc trưởng? Người là ai? Có thư mời không? "

"Không" Hạo Thiên trả lời

"Vậy thì đợi ta vào nói với tộc trưởng, người tên gì?"

"Hạo Thiên"

Rồi tên đó quay đi, nhưng vừa quay chưa kịp đi thì lại có người tới. Lần này là 1 tên công tử tầm 15, 16 tuổi, khuôn mặt kênh kiêu, theo sau hắn có 6 người to cao. Tên gác cổng hỏi

"Các người là ai?"

"Ta là đại thiếu gia Niêu Duy của Niêu gia, muốn tới đây nhờ tộc trưởng luyện thuốc giúp"

"Có thư mời không?"

"Không"

"Vậy người cũng đứng đây chờ đi!"

Rồi tên gác cổng quay đi, đóng cửa lại. Tên Niêu Duy thấy nhóm Hạo Thiên, mặc toàn đồ sang trọng mặc tiền, lại thêm sự non nớt, có chút ngẩn trong lòng, đây chắc chắn là đám công tử bột, lại thêm 2 cha già đi theo canh cả 1 đám, đúng là khinh thường đời, 2 cha già đó thì làm được gì chứ.

Hắn tiến tới trước mặt Hạo Thiên, giọng kiêu ngạo nói

"Mấy nhóc tới đây làm gì vậy? "

"....."

Im lặng, tất cả đều im lặng. Không ai nói gì

Tên Niêu Duy cảm thấy bị xúc phạm, lớn giọng quát

"Bộ mấy người các người bị điếc tập thể à? "

Lần này là hết nhẹn, Dương Ngạn Vũ lên tiếng

"Chỉ là 1 tên nhóc con mà cũng dám xác xược trước mặt ta. Niêu gia sao? Có dịp ta sẽ tới hỏi thăm Niêu gia nhà người đấy"

"hahaha, ông nghĩ ông là ai? Tôi đó đừng nói vào trong, tôi cửa thôi là ta đập gãy chân nhà người" Niêu Duy kiêu ngạo nói, giọng mang theo sự khinh thường

"Người.... " Dương Ngạn Vũ định chửi, nhưng bị Hạo Thiên chặn họng lại, cậu nhìn Niêu Duy, ánh mắt đầy sự khinh thường cùng sự mỉa mai, cậu nói, giọng nói đầy sự chế nhạo

"Niêu gia thật uy a. Dám đánh người, ngang nhiên hung hăng dọa người ngay giữa ban ngày ban mặt. Thật uy a. Hahaha" rồi cười nhạt

"Đương nhiên, Niêu gia ta ở đây không sợ ai"

"Kể cả thành chủ" Hạo Thiên nói

"Đương nhiên....khoan, người mới nói gì" Niêu Duy lắp bắp nói

Lúc này, cánh cửa mở ra. Người xuất hiện là tộc trưởng Diệp Lạc Trung. Ông ta đang đi tới với khuôn mặt hớn hờ cùng sự gấp gáp. Niêu Duy tưởng tới gặp cậu ta, hắn nói

"Hahaha, xem. Đến tộc trưởng cũng phải gấp gáp khi nghe tới tên ta mà chạy ra. Người ở đây là cái thá gì? "

Hạo Thiên cười lạnh, đang lúc Niêu Duy đang hớn hờ tưởng rằng Diệp Lạc Trung nghe tên hắn phải gấp gáp ra, nào ngờ

"A. Thật may quá. Tôi tưởng cậu không tới chứ"

Diệp Lạc Trung cười lớn, nói với vẻ mặt vui mừng. Niêu Duy mặt bắt ngờ, há hốc mồm

"Đã thất lễ rồi. Hồi trước cậu đi vội quá, không kịp trao tín vật để nhận biết, để cho đám gia nô phải làm cậu xấu mặt, thật thất lễ quá" Diệp Lạc Trung nói, khuôn mặt thật chân thành

"Không sao không sao" Hạo Thiên nói

"Mời cậu vào trong"

"Này, người quên ta luôn sao. Dám ở trước mặt ta không thi lễ, thật là không biết điều" Dương Ngạn Vũ bực tức nói

Diệp Lục Trung nhìn người vừa nói, khuôn mặt bất động, không biết nói gì. Lập tức quỳ xuống dập đầu, bên này Niều Duy mặt càng kinh ngạc hơn nữa

"Không biết Dương thành chủ ghé thăm, thật là đáng trách phạt. Xin thành chủ tha tội"

"Thôi được rồi. Ông đừng có ăn hiếp người chứ" Hạo Thiên một bên nói

"Vâng. May cho ông là có đại tư lệnh lên tiếng, không ta xử ông rồi" Dương Ngạn Vũ nói

"Vâng vâng. Cảm ơn ngài, mời ngài vào trong" Diệp Lục Trung đứng lên cười nói.

Niều Duy một bên ngơ ngác, khi tẩy cả đã vào trong, Diệp Lục Trung đi sau, Niều Duy là lớn

"Này, tôi có việc muốn..... "

"Hôm nay không tiếp khách" Nói rồi, Diệp Lục Trung vào trong, cửa đóng lại. Để lại Niều Duy đang đứng ngơ ngác bên ngoài.

Niều Duy thất thần, đứng suy nghĩ. Dám không cho bốn thiếu gia vào, thật to gan. Niều đại thiếu gia ta mà phải chịu sự nhục nhã này, thật là tức cười. Vì có gì mà lũ đó được vào ta thì không?

Niều Duy tiến lên đập cửa, tên gác cửa lại mở hờ cánh cửa rồi nói

"Có chuyện gì nữa?"

"Vì có gì ta không được vào mà đám nhóc đó được vào chứ? "

"Người bị ngu à. Không thấy đích thân tộc trưởng đại nhân ra tiếp à. Còn được đích thân ngài ấy dắt vào. Vậy mà còn hỏi"

"..... "

Niều Duy một lần nữa kinh ngạc, không biết phải làm gì nữa. đành vác đích đi về thôi chứ biết làm gì nữa

.....

Bên trong phòng tiếp khách. Hạo Thiên ngồi ngang tầm với Diệp Lục Trung, kế bên là Dương Ngạn Vũ. Đám nhóc cũng được xếp mỗi đứa một cái ghế ngồi. Sau Diệp Lục Trung còn có một người con gái tầm 12, 13 tuổi gì đó. Diệp Lục Trung cười nói

"Lúc này đã thất lễ với ngài rồi. Đây là con gái út của tôi, tên là Diệp Lan Thảo, năm nay nó 11 tuổi"

Diệp Lan Thảo cúi đầu chào, mái tóc hồng phía sau chột rũ xuống, làn da trắng mịn màng, khuôn mặt xinh đẹp thật lôi cuốn. Hạo Thiên cũng cười gật đầu. Dương Ngạn Vũ nói

"Hôm nay tha cho ông đấy."

"Vâng vâng"

"Hôm đó nhờ có Hạo Thiên đây mà thoát chết. Một lần nữa cảm ơn cậu nhiều lắm"

"Không sao. Bữa đó nhờ có ông tôi cũng dẫn gân cốt được chút" Hạo Thiên cười nói

"Hahaha. Này, cậu biết dùng kiếm không? " Diệp Lục Trung hỏi

"Có biết một chút. Mà ông hỏi làm gì? " Hạo Thiên nói

"ở đây sắp tới có cuộc thi đấu kiếm, cậu đại diện Diệp gia đi thi được không? " Diệp Lục Trung van xin

"Được thôi, mà, tôi tưởng thành Phong Nguyệt nổi tiếng với luyện được cơ mà" Hạo Thiên trả lời,

"Đúng là nổi tiếng với luyện được, nhưng bên cạnh đó, ở đây có một cuộc thi nổi tiếng song song với luyện được nữa là về kiếm thuật. Cuộc thi này cứ 3 năm 1 lần, người thắng sẽ được nhiều phần quà quý hiếm. Năm ngoài gia tộc tôi đứng thứ 2, Niều gia thứ nhất, là cái đám mà cậu gặp trước cửa ấy" Diệp Lục Trung nói

"Thế, tại sao năm nay ông không thi tiếp đi." Hạo Thiên nói

"Ta quá tuổi rồi, con trai trưởng của ta thì bị đám Niêu gia chơi xấu 5 ngày trước, hiện tại nó đang nằm liệt giường rồi. Con gái út thì...chưa đủ cấp" Diệp Lục Trung buồn rầu nói

"Có thể nói sơ qua về luật thi không? "

"Điều kiện thi là thí sinh bao nhiêu tuổi cũng được, miễn sao lv từ 150 là có thể thi. Số tuổi bị hạn chế là 40 tuổi, quá 40 tuổi là không được thi. Cuộc thi chỉ được sử dụng kiếm, cự kiếm, dao ngắn, katana,... Đấu trên 1 kháng đài lớn và chỉ thua khi nhận thua, rút xuống kháng đài, mất khả năng chiến đấu. Chơi xấu, dùng thủ đoạn, tất cả những cái gian lận đều xử thua. Mỗi gia tộc có 3 người tham gia, những kiếm sĩ tự do không gia tộc, những mạo hiểm giả,.. v.v thì 1 người. Có cả cuộc thi tổ đội 2 vs 2, mỗi gia tộc được cử 3 đội. Đấu đội không bắt buộc phải là kiếm, có thể dùng vũ khí khác."

Dương Ngạn Vũ đứng ra giải thích một lượt, cắt nghĩa đơn giản tất cả nội quy.

"Đơn giản thế à! Thế, phần thưởng như thế nào? " Hạo Thiên gật đầu nói

"Phần thưởng gồm 10 giải, giải nhất trị giá 50 vạn tinh tệ và 3 được liệu quý hiếm tự chọn có trong hội luyện được Diệp Lục, giải nhì 3 vạn tinh tệ và 2 được liệu quý, giải 3 được 1 vạn tinh tệ và 1 được liệu quý, hạng 4 được 700 tinh tệ và cứ thế đồ xuống hạ 100 tinh tệ. Đây là phần thưởng cho giải đấu cá nhân. Đấu đội thì cũng 5 giải, giải nhất 4 vạn và vũ khí tự chọn ở thương hội dành cho giải nhất, giải nhì 2 vạn và vũ khí tự dành cho giải nhì, giải 3 thì 1 vạn và vũ khí tự chọn dành cho giải 3, giải 4 và 5 được 700 tinh tệ và 500 tinh tệ. Thế nào, phần thưởng hấp dẫn quá phải không?" Dương Ngạn Vũ cười nói

Mặt Hạo Thiên và đám nhóc đơ ra, thể hiện rõ ý, nhìn giống chúng ta quan tâm, quá tâm thường. Hạo Thiên lắc đầu nói

"Haizz, ta tưởng đâu phần thưởng phải dữ dội lắm, nào ngờ.... Thất vọng quá"

"Cái gì? Như vậy mà ít ư" Diệp Lục Trung kinh ngạc nói

"Mà thôi cũng kệ, có mấy nguyên liệu hiếm là được rồi" Hạo Thiên nói

"Thế, cậu tham gia giúp tôi được không? "Diệp Lục Trung nói

"Vây, tôi sẽ tham gia. Với điều kiện.... " Hạo Thiên gật đầu nói

"Điều kiện gì vậy? "

"Đấu đội và đấu tự do sẽ do chúng ta cử người, không cần tới người của ông. Và phần thưởng, chúng ta sẽ lấy, tiền đưa ông. Dù sao ta cũng không cần số tiền đó" Hạo Thiên đưa ra điều kiện

"Thế... Cũng được. Vây ai sẽ đi thi" Diệp Lục Trung hỏi

Hạo Thiên nhìn qua đám nhóc

Mộc Lâm: "Boss, tớ sẽ đi"

Hàn Minh Kỳ: " Tớ sẽ đi"

Trần Thống Trung: "Tớ đi cho, tớ đi cho "

.....

Cả đám xôm xả lên, Hạo Thiên nói

"Chúng ta bốc thăm, ta bốc trúng người nào người đó đi, riêng 1 vé đấu đội ta với tiểu Siêu chắc có một vé. " Hạo Thiên nói, rồi quay sang Lý Thanh Kỳ nói

"Ông đi chuẩn bị giấy bút và lấy cho ta một cái thùng"

Lý Thanh Kỳ gật đầu đi khỏi. Diệp Lục Trung lo lắng nói

"Tôi không dám nghi ngờ nhưng, tụi nhóc có làm được không vậy"

"Ông có thể cử người của ông đấu với chúng, nhưng nếu có chết người ta sẽ không chịu trách nhiệm" Hạo Thiên cười nói

"Ồ.... Thôi được rồi" Diệp Lục Trung cảm hòng

Lát sau, Lý Thanh Kỳ trở lại với xấp giấy, và 1 cây viết cùng cái thùng bằng sắt cao cỡ 50cm, phía trên có 1 lỗ lớn có thể cho tay vào. Hạo Thiên lấy giấy xé nhỏ thành một miếng dài 7cm và rộng 2cm, ghi tên lũ nhóc lên đó rồi gấp lại bỏ vào thùng.

Xong xuôi, cậu cầm cái thùng lắc mạnh. Lũ nhóc háo hức chờ đợi, Hạo Thiên nói

"2 vé đầu là đấu tự do."

Rồi đưa cho Dương Ngạn Vũ bóc, ông ta bóc ra 2 tờ, hô lớn

"Người đầu tiên là..... Đường Siêu"

"Người tiếp theo là..... Kiều Hiên"

"oh yeahhhhh" Kiều Hiên la lên

Minh Kỳ buồn rầu, Hạo Thiên nói

"Đừng lo, còn 4 vé cho đấu đội lận đấy"

Dương Ngạn Vũ tiếp tục, hô lớn

"Minh Kỳ"

"Băng Liên"

"Mộc Lâm"

"Trần Thống Trung"

"Yeppp" cả 4 người la lên, vui vẻ

"Được rồi. Chia đội là ta vs tiểu Siêu, tiểu Kỳ vs Băng Liên, Mộc Lâm vs Trần Thống Trung. Còn mấy tên còn lại muốn tham gia thì đăng kí với tư cách mạo hiểm giả đi" Hạo Thiên nói. Đám nhóc đồng thanh trả lời

"Thôi ạ"

"Tại sao? " Hạo Thiên thắc mắc

"Chưa muốn chết ạ. Gặp Boss là chết chắc rồi, đi cổ vũ cho yên lành" đám nhóc đồng thanh nói

"Ha ha ha. Sao cũng được. Thế, khi nào bắt đầu?" Hạo Thiên quay sang Diệp Lục Trung

"2 ngày nữa ạ. Tôi sẽ đi đăng kí cho mấy cậu"

"Tới đó tôi sẽ đưa mấy cậu tới đấu trường" Dương Ngạn Vũ nói

"Cảm ơn. Thế, bây giờ ta về thôi" Hạo Thiên đứng dậy khỏi ghế

Diệp Lục Trung đích thân tiễn tất cả về.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thẳng Cáp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Một cuộc thi nhằm chán

Về tới phủ thành chủ, mấy đứa nhóc suốt 2 ngày cứ loanh quanh lẩn quẩn trong phần. Hạo Thiên có hỏi tại sao không đi chơi. Chúng nói làm biếng đi. Thế là cả 2 ngày cứ ở trong phòng suốt, tới giờ ăn là phóng ra ăn, sau đó lại về phòng.

Sáng sớm hôm sau, cũng là ngày thi đấu. Khi tất cả đã chuẩn bị xong xuôi. Dương Ngạn Vũ gõ cửa phòng

"Xong chưa ạ?"

"Xong rồi. Chúng ta ra ngay" Hạo Thiên nói.

Tất cả cùng đi ra, dưới cửa phân phủ Diệp Lục Trung và có khoảng 30 tên đang đứng đợi trước cửa. Diệp Lục Trung và mấy tên đó cúi đầu chào, Hạo Thiên thấy trong đó có mấy tên đã liếc cậu. Hạo Thiên cười nhạt nói

"Chúng ta đi thôi"

Rồi lấy ra chiếc siêu xe của cậu, tắt cả trở mắt kính ngac. Bước lên xe, Hạo Thiên đưa cho Lăng Triệt lái. Rồi ngồi xuống ghế, chiếc xe chứa gần 70 người mà vẫn còn rộng. Hạo Thiên dựa lưng vào ghế, lấy ra một quyển sách ngồi đọc, tiểu Siêu kế bên cũng y chang, đám nhóc cũng không dám nói chuyện lớn, nói nhỏ thôi vì chúng sợ làm phiền tới Hạo Thiên.

Ngồi xuống trên xe mà không ai nói gì, thỉnh thoảng Hạo Thiên thấy tụi Diệp gia liếc cậu một cái, cậu cười lạnh không nói gì.

Tới nơi, tắt cả xuống xe. Diệp gia dắt những người thi đi theo, Dương Ngạn Vũ thì đưa đám nhóc tới nơi ngồi dành cho khách Vip, kế bên ông ta, tụi nhóc Diệp gia thì ngồi ở hàng ghế thường.

Bên trong khi chờ đang có rất nhiều người, theo từng độ tuổi khác nhau, nhưng tuổi 10 đến 15 là đếm trên đầu ngón tay. Đa số từ 15 đến 30. Diệp Lục Trung dắt tất cả tới chỗ của Diệp gia, ngồi chờ đợi. Nhiều ánh mắt đổ dồn về phía họ, rồi, một đám tới trước họ, cười giễu cợt. Trong đó có tên Niêu Duy kiều ngạo. Hắn cười chế nhạo

"Hahaha. Diệp gia không ngờ lại tàn tới nỗi phải nhờ đến 1 đám nhóc. Thật buồn cười mà. Hahaha"

"....."

Bơ đi hắn, không ai nói gì. Niêu Duy cảm thấy bị sỉ nhục hẳn là lên

"Nhục quá không biết nói gì hết à. Hãy đợi đó đi, các ngươi hãy mong trận đầu không đụng ta. Không thì chết"

Rồi tắt cả quay đi

"Đùng"

Một tiếng trống vang lên, Diệp Lục Trung đứng dậy, nói

"Trước khi đấu chúng ta sẽ có một màn chào hỏi khán giả và nghe sơ qua về nội quy thi"

Rồi Diệp Lục Trung dắt tất cả ra sân đấu. Sân đấu phân thành nhiều sân khác nhau, có tổng 20 sân đấu nhỏ và 1 sân đấu lớn. Sân lớn chắc để đấu đội. Đứng trên sân, phân theo từng gia tộc và mạo hiểm giả. Diệp gia bị nhiều người chỉ trích, nói

"Diệp gia tuy lớn về luyện được nhưng về kiếm thuật thì quá yếu"

"Yếu cái gì, chẳng phải mấy năm trước Diệp gia đứng hạng 2 sao"

"Thì sao chứ. Năm nay họ chẳng phải tàn tới mức nhờ đến một đám nhóc sao"

"Đỉnh vậy đấy"

.....

Nhiều người nói, Diệp Lục Trung khuôn mặt đầy buồn rầu, thay vào đó, bên Niêu gia thì lại khoái trá với sự buồn rầu này của ông ta. Hạo Thiên nhìn lên phía ban trọng tài chính, đám dưới này chỉ là trọng tài phụ thôi, không đáng nói đến. Ban trọng tài chính có 5 người, gồm có Dương Ngạn Vũ, 3 người không quen nhưng có đề tên là Lục Huyền, Sát La, Liên Trung và..... Và.....

WTF, sao có cả ông ta nữa vậy chứ. Bộ ông ta theo dõi ta sao. Không không đâu. Chắc chắn được mời đến.

Và người ngồi chính giữa là Doãn Bằng, hiệu trưởng nội viện Doãn Bằng. Ông ta đang nhìn về phía Hạo Thiên tay vẫy chào.

Hạo Thiên nhìn ông ta, mắt phải hơi giật giật. Chẳng phải đêm xia đến, quay mặt đi chỗ khác. Doãn Bằng bắt ngờ, cúi mắt xuống tỏ vẻ tủi thân, đám nhóc được đi thi cười nhẹ.

Người đứng lên phát biểu khai mạc cuộc thi là Dương Ngạn Vũ. Ông ta đứng trước toàn thể, nói

"Xin chào tất cả các kiếm sĩ, hôm nay là cuộc thi đấu kiếm 3 năm 1 lần ở thành Phong Nguyệt chúng ta. Thay mặt tất cả, ta xin được phép bắt đầu. Trước khi bắt đầu sẽ có phần rút thăm thi đấu, ai có số giống nhau sẽ đấu với nhau. Đơn giản vậy thôi, ở đây chúng ta hiện tại có 248 người tham gia thi đấu, tất sẽ chỉ có 124 người tiếp tục vào vòng trong. Cứ thế đấu tới khi nào mà ra số lẻ, ví dụ như 61 hay 31 gì đó. Rồi sẽ chọn ra một người mạnh nhất đấu với ngài hiệu trưởng. Năm nay đặc biệt, chỉ có năm nay là người lạnh nhất sẽ đấu với hiệu trưởng thôi. Nèn, cuộc thi bắt đầu"

Nói rồi, Dương Ngạn Vũ ngồi xuống, các thí sinh lần lượt lên bốc số, bảng đấu được các trọng tài phụ ghi. Xong xuôi, các cặp đấu đã được ghi xong, Kiều Hiên đấu vòng 45, Tiểu Siêu vòng 46 và Hạo Thiên vòng số 100. Do chưa tới lượt mình nên tụi nhóc ngã lưng một chút. Chẳng thèm quan sát xem đấu thủ của mình ra sao, mạnh như thế nào. Nằm ngủ trước đã rồi tính.

Hạo Thiên có xem sơ qua các cấp của thí sinh ở đây, trung bình cấp từ 150 đến 230, một số ít lên đến 250. Không ai vượt ngưỡng 260, chán ngắt.

Mong tới trận đấu với lão hiệu trưởng quá.

Tới trận đấu của Kiều Hiền, với 1 tên của Niêu gia. Là Niêu Duy, xui xẻo cho hắn rồi, gặp ai không gặp, gặp ngay nhóm Hạo Thiên là thôi xong.

Niêu Duy đứng trên sàn đấu, Kiều Hiền đối mặt với hắn, tay cầm thanh katana dài chừng 1m. Niêu Duy cười hả hê nói

"Xui cho ngươi rồi. Gặp ngay ta ở vòng loại, mà nếu ngươi có bị gì thì cũng hãy trách rằng do ngươi gia nhập Diệp..... gia"

Niêu Duy chưa nói hết, Kiều Hiền phóng lên chém hắn một đường ngay phía trước rồi tiện chân đá bay khỏi sàn đấu. Kiều Hiền cười kinh thường,

"Đang giữa cuộc đấu mà nói nhiều là thua như vậy đấy"

Trọng tài còn chưa kịp phát giác chuyện gì xảy ra, khi ông ta mới nói trận đấu bắt đầu thôi thì Kiều Hiền biến mất ngay tại chỗ, rồi Niêu Duy rút dài. Sự việc xảy ra quá nhanh khiến ông ta chưa biết chuyện gì xảy ra cả. Kiều Hiền nói

"Ta thắng rồi. Mau thông báo đi"

"Ồ ừ. Trận đấu thứ 45, Kiều Hiền đại diện Diệp gia thắng"

Kiều Hiền phóng xuống, đi tới chỗ chờ của Diệp gia. Nhiều người bất ngờ trước sự kiện khi này, nhiều tiếng xôn xao vang lên

"Rõ ràng lúc này là chơi xấu"

"Niêu thiếu gia chưa kịp nói xong mà tên đó dám manh động, vậy là chơi xấu rồi còn gì"

"Đúng là mất mặt Diệp gia mà"

.....

"Im lặng" Dương Ngạn Vũ hét lên, ông ta tiếp

"Lúc này trọng tài thông báo bắt đầu rồi. Kiều Hiền ra đòn là đúng, do tên nhóc của Niêu gia nhiều chuyện không lo tập trung nên mới thua"

Toàn trường im lặng, suy xét lại vấn đề. Quả đúng thế thật, không nhiều chuyện thì đâu có thua. Niêu gia thật mất mặt quá đi

Hạo Thiên cười nhạt, tên Ngạn Vũ này cũng có chút uy lực đấy chứ. Trận tiếp theo là của Tiểu Siêu, cuộc đấu kết thúc nhanh chóng gọn nhẹ, khi tên này phóng lên, Tiểu Siêu quơ một đường kiếm nhẹ, thế là tên nàu bay khỏi võ đài, bất tỉnh nhân sự. Toàn trường lại thêm một phen bất ngờ, sao mà nhanh gọn nhẹ vậy, có dùng yêu thuật gì không. Nhiều người xôn xao, khen chê đủ kiểu, nói này nói nọ về Diệp gia.

Rồi tới trận đấu của Hạo Thiên, cậu uể oải bước lên sàn đấu. Cầm theo cây dao ngắn của cậu, cây Young Genji. Cây kiếm màu đỏ rực như máu, và cũng như màu tóc của cậu vậy. Rực rỡ đến lạ thường, y như cây kiếm màu đỏ là do nhuộm máu người quá nhiều mà bị như vậy. Người đấu với Hạo Thiên là 1 thanh niên tầm 20 tuổi, gấp 2 lần tuổi của Hạo Thiên. Anh ta đứng đối diện, nhếch mép cười khinh thường, hòa cùng sự may mắn, hắn nghĩ mình thật may khi đụng phải một thằng nhóc con. Chuyện này ngon cơm rồi. Mơ tưởng!

Khi tiếng hiệu lệnh bắt đầu, tên này xong thẳng về phía Hạo Thiên, thanh kiếm của hắn đâm thẳng. Hạo Thiên chán chường quơ nhẹ cây Young Genji, bất ngờ thanh kiếm của tên kia bay đi mất. Hắn ngơ ngác nhìn Hạo Thiên, không biết chuyện gì vừa mới xảy ra nữa. Hắn nhanh chóng chạy lại và nhặt thanh kiếm lên, chém loạn xạ về phía Hạo Thiên

"Keng"

"keng"

"keng"

"chát"

"keng"

Tiếng vũ khí va chạm vào nhau, tất cả các đòn đánh đều bị Hạo Thiên dùng kiếm mình gạt đi hết. Rồi

"Aaaaaa"

Một cánh tay hắn đã bị cắt đứt lìa khỏi cơ thể, máu chảy liên tục từ chỗ bị đứt, hắn ôm cánh tay lạ lên đau đớn. Hạo Thiên mặt lạnh nhìn hắn, khinh thường. Tên trọng tài nhanh chóng chạy lại cầm máu, nhiều người xô lên, trong đó có 1 lão già hắn quát

"Sao ngươi dám chặt đứt tay cháu ta? Thưa ban trọng tài chính, tên này phạm quy, cắt tư cách thi đấu đi ạ"

"Hahahaha" Hạo Thiên cười phá lên, nói

"Ta vi phạm nội quy, khi nào vậy? Nội quy có cấm không được gây thương tích sao? Không hề nhé, cháu người bị chặt đứt cánh tay là do quá yếu kém mà thôi"

"Cậu ta nói đúng, trận đấu này người thắng là Hạo Thiên." một người trong ban trọng tài chính nói

"Nhưng.... "

"Không nhưng nhị gì cả. Được rồi, cuộc thi tiếp tục"

Hạo Thiên rời sân đấu, xuống chỗ ngồi của mình. Xem như không có chuyện gì xảy ra cả. Suốt bên nhiều trận đấu, Hạo Thiên và 2 đứa kia không làm cho chúng bất tỉnh cũng làm chúng thương tích đầy mình. Riết rồi tên nào đụng chúng họ cũng tự cúi đầu xin thua, riêng vào tên ngạo mạn thì không, chúng khinh thường là xông lên đánh. Kết cục thế nào? Tất cả cũng bị hành cho chết đi sống lại biết bao lần!

Xuyên suốt vòng loại, rốt cuộc cũng lòi ra số lẻ. Số người còn lại là 31 người. Vậy là 1 người phải đấu với hiệu trưởng Doãn Bằng.

Doãn Bằng đứng trước tất cả, cười nói

"Xin chào mọi người, ta là hiệu trưởng nội viện của học viện Hoàng Long, Doãn Bằng. Ta sẽ chọn ra một người có số lv cao nhất đấu với ta. Bằng cách bốc thăm, ta bốc trúng tên người nào người đó đấu với ta"

Nhiều người xôn xao

"Đó là hiệu trưởng mạnh nhất của học viện đứng đầu đại lục sao? "

"Chắc vậy đấy"

"Vậy, ai sẽ xui xẻo bị chọn trúng đây?"

"Tôi không nghĩ ngài ấy mạnh nhất đâu. Có tin đồn rằng trong học viện có rất nhiều lão quái vật đang ẩn cư trong đó đấy"

"Tôi cũng có nghe nói đến"

.....

Nhiều người xôn xao cả lên. Vậy ra lão ta không phải mạnh nhất à. Mà cũng đúng thôi. Mới cấp 400 mấy thôi mà. Sao mà mạnh nhất được, Hạo Thiên thất vọng, nhưng cũng nhờ ông ta mà dân gần cột được một tý.

Doãn Bằng cười gian trá nhìn về phía Hạo Thiên, cậu cũng vậy. Đang cười một cách xảo huyệt, Doãn Bằng cho tay vào thùng bốc thăm, bên trong thùng đang xoay cuộn cuộn, bỗng, một lá thăm bay vào tay Doãn Bằng và ông ta cười lấy ra. Xin lỗi mấy người, lâu lâu dùng mảnh khóc này mới ăn gian được đây. Ta rất muốn đấu với tên nhóc đó nên mới làm như vậy. Cũng tại mấy tên ở đây gà quá làm chi. Doãn Bằng lấy tờ giấy ra, mở ra xem và cười nhạt rồi hô lớn

"Người đấu với ta là..... Hạo Thiên, đại diện cho Diệp gia"

Diệp Lục Trung mặt tái đi, quay sang buồn rầu nói với Hạo Thiên

"Ông ấy rất mạnh hay là bỏ đi."

"Ông nghĩ sao vậy. Cứ yên tâm đi" Hạo Thiên cười nhạt phóng lên võ đài, Doãn Bằng từ trên chỗ ngồi dành cho trọng tài phóng xuống

(P/s: đây ạ. Bạo 4 chương cho Nguyệt Phiế của bạn laotam281 nhé.:3

Mong sự ủng hộ từ mọi người nữa nhé

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Chấn động cả cuộc thi

Hai người đối mặt với nhau, cả 2 cười nhạt. Doãn Bằng nhìn Hạo Thiên, lấy ra thanh cự kiếm của ông ta, nói

"Nay lại có dịp đánh với ngươi rồi"

"Ha ha ha" Hạo Thiên cười nhẹ, nói

"Ông có thấy cái sàn hơi nhỏ không? "

"nhỏ thật đấy! Ta nghe nói nhóc có đa hệ, sao không dùng một hệ nào đó ghép mấy cái sàn lại" Doãn Bằng nói

Hạo Thiên nghĩ một chút. Hạo Thiên búng tay, những cái sàn nhỏ, không di chuyển lại với nhau mà là từ mặt đất trồi đất lên, lấp những chỗ trống giữa những chiếc sàn, tạo thành một cái sàn với diện tích lớn, ai nhìn thấy cũng kinh ngạc, trố mắt nhìn. Mấy ban giám khảo đều đứng dậy nhìn, không thể tin vào mắt mình. Sao một tên nhóc có thể làm được như vậy chứ, có lộn không vậy.

"Hahahaha" Doãn Bằng cười lớn, tay cầm thanh cự kiếm. Ông ta tiếp

"Hảo. Tốt lắm. Chúng ta bắt đầu thôi. Luật chơi vẫn như cũ, đánh tới khi nào không thể đánh nữa thì thôi. Bỏ qua cái nội quy phiền phức ở đây đi"

"được. Luật chơi như cũ" Hạo Thiên cười lạnh

Dương Ngạn Vũ đứng dậy, nói

"chuẩn bị

1

2

3

Đấu"

Tiếng hô vừa dứt

"Đùng"

Cả 2 va chạm vào nhau bằng tốc độ ánh sáng. Không ai bắt kịp được tốc độ này, ban giám khảo cũng phải trố mắt nhìn kinh ngạc, tiếp tục xem trận đấu. Đám nhóc hí hửng cả lên, xem trận đấu một cách vui vẻ, thậm chí còn bình luận rằng

Trần Thống Trung: "Tớ cá lần này Boss thắng"

Mộc Lâm: "tớ cũng nghĩ chắc như vậy"

Minh Thi: "điều đó là đương nhiên, giờ Boss lv hơn 400 rồi mà"

.....

Chúng chắc chắn rằng Hạo Thiên sẽ thắng mà không phải hòa như những trận trước. Một khẳng định chắc chắn như đinh đóng cột.

"Hahahaha"

Trận đấu vẫn tiếp tục diễn ra, những đòn đánh liên hoàn tạo nên những âm thanh chói tai, nhức óc. Hòa trong đó là những tiếng cười sáng khoái và rùng rợn.

Hạo Thiên lấy thanh kiếm katana của tiểu Siêu xài trong trận này. Hạo Thiên tung ra những đường kiếm ảo diệu, nhanh nhạy và sắc bén. Tới rồi lại lui,

"Keng"

"Keng"

"Chát"

"Rầm"

"Keng"

Tiếng kiếm va chạm vào nhau, tiếng sàn đấu bị sập lún. Những thanh âm hỗn loạn, chói tai. Cùng với đó là những tiếng cười sáng khoái của cả 2.

Hạo Thiên lấy kiếm, đâm thẳng về phía Doãn Bằng, ông ta mặt cười lên, lấy thanh cự kiếm của ông ta đỡ đòn và chém thẳng về phía Hạo Thiên. Cậu phóng lên né đòn, vết chém tạo thành một đường dài trên sàn đấu. Trận đấu xảy ra nhanh chóng, kịch tính đến ngạt thở, làm người xem không thốt nên lời.

Doãn Bằng phóng mình lên, đập mạnh xuống từ trên không, Hạo Thiên lấy kiếm đỡ. Giờ một chân đá bay ông ta, xem tý rút dài. Mặc dù luật chơi của cả 2 là đánh tới khi không thể đánh nữa, nhưng hiện tại ở đây đang diễn ra cuộc đấu kiếm nên rút dài vẫn tính là thua. Nên cẩn thận một tý thôi.

Hạo Thiên cười nhẹ, tiếp tục phóng về phía Doãn Bằng. Ông ta cười đáp trả, phóng mình lên cao và chém xuống một nhát. Tạo nên một chấn động to lớn, gây ù tai, khói bụi mịt mù

"Đùng"

Khi khói tan dần, Hạo Thiên đang đứng dưới mũi kiếm của ông ta. Khuôn mặt cười lạnh, lấy chân mình gạt ngã ông ta. Khiến Doãn Bằng mất thăng bằng té xuống, nhân cơ hội, Hạo Thiên tung ra những đường kiếm khôn lường, và kì ảo. Doãn Bằng yếu thế lùi lại liên tục. Ngay lúc này, Hạo Thiên nghĩ, "Hỏa ngục"

Một ngọn lửa đen bao quanh thanh kiếm, bốc lên hùng hực. Doãn Bằng đỏ mồ hôi hột, ông ta lùi lại một bước, niệm "Phong"

Một luồng gió nhẹ bao phủ ông ta và quanh cây kiếm. Hạo Thiên và Doãn Bằng bỗng cười lên điên loạn, lao vào nhau một cách chớp chớp.

"Keng"

"đùng"

"Chát"

"Uỳnh"

"keng"

Những âm thanh của kiếm va chạm vào nhau lại nổi lên, cùng với đó là những tia lửa bắn ra và những trận gió cuồn cuộn, cả 2 đang quấn lấy nhau một cách điên cuồng.

"Keng"

Hạo Thiên và Doãn Bằng đang chống đỡ nhau, người đẩy rồi lại lùi, lùi rồi lại tiến. Không cân sức một chút nào, lúc này đám nhóc cũng đang hò hét một cách điên cuồng. Diệp Lục Trung mồm há to trước trận đấu này. Ban trọng tài chính tất cả đều bật dậy hết rồi, không ai ngồi yên được nữa. Không tin vào mắt mình nữa rồi, loại quái vật gì đây chứ

Hiện tại cả 2 đang thấm mệt dần, trận đấu cũng đã diễn ra được 2, 3 tiếng gì rồi. Quần áo rách tả tơi, vết thương loan lổ khắp nơi, máu chảy ra từ những vết cắt này. Nhìn rất là đau nhưng..... Hạo Thiên và Doãn Bằng, khuôn mặt của cả 2 đang hiện rõ sự sung sướng, sáng khoái và vô cùng điên dại.

Sự sung sướng do được chiến đấu hết mình, tuy còn phải kiềm nén lại nếu không chỗ này banh mắt, nhưng cũng cảm thấy vui vì không phải thi một cuộc thi nhằm chán như này.

Cả 2 lùi lại, nắm chắc thanh kiếm của mình. Hạo Thiên mỉm cười, khuôn mặt lấm lem và vài vết cắt, nói

"Chúng ta nên kết thúc rồi. Tuy tôi còn muốn đấu nữa nhưng có vẻ như hiệu trưởng Doãn đang hết sức rồi"

"Oh, nhóc nói đúng rồi đấy, có vẻ như nhóc càng ngày càng mạnh hơn và ta không thể nào đuổi kịp nữa rồi" Doãn Bằng nói, khuôn mặt đầy vết thương và lấm lem khắp nơi, miệng hơi héch lên cười. Hạo Thiên cũng cười trừ

"Rầm"

Cả 2 xông thẳng vào nhau, va chạm với nhau và tạo nên một âm thanh to lớn, vang dội khắp nơi. Theo đó là bụi bay mịt mù, làm người xem phải ho khụ khụ

Bụi tan dần sau 15p bay khắp nơi, hiện ra sau đó là phần sân bên Hạo Thiên bị phá nát thành những mảnh vụn. Rồi bụi tan dần bên phần sân của Doãn Bằng, nó... nó... nó đâu mất tiêu rồi. Hoàn toàn biến mất như chưa từng tồn tại, Hạo Thiên đang đứng thẳng, tay đỡ lấy Doãn Bằng đang té ngã trên tay. Người xem há hốc mồm, đủ lớn để nhất vừa cả 1 quả táo. Thật không thể tin được, hiệu trưởng nội viện Doãn Bằng lại...lại...lại thua cả 1 tên nhóc. Mà, tên nhóc này không bình thường tý nào cả, không bình thường một tý nào.

Dương Ngạn Vũ và một người khác nhảy xuống, tiến tới chỗ Hạo Thiên. Cậu nhìn cả 2 nói

"Có chuyện gì? "

"Ngài.... Ngài không sao chứ? " Dương Ngạn Vũ lắp bắp

"Không sao!" Hạo Thiên trả lời, rút thanh đao ngắn ra. Không ngờ lão này cũng mưu mô lắm chứ chẳng vừa gì đâu.

Lúc này, trong màn khói mù mịt không ai thấy gì. Khi mà Hạo Thiên gạt bay thanh cự kiếm của Doãn Bằng và để lại trên người lão một vết chém dài từ

vai xuống, tưởng như lão ngừng lại không đau nữa, ai dè đâu, lão ta đã nhanh chóng rút đầu ra 1 cây dao ngắn, xông về phía Hạo Thiên. Cậu hơi bất ngờ trước tình huống này nên đã lơ đãng bị đâm trúng ngay vùng vai trái. Nhưng cũng ngay lúc đó, Doãn Bằng hết sức, té xỉu, Hạo Thiên cũng chẳng thèm đẩy lão ra, đỡ lấy lão. Coi như rút ra bài học đáng đời đi, đúng là đã quá khinh địch nên mới bị như vậy nè. Rút kinh nghiệm lần sau vậy. Haizz, mà đau thật đấy aaaa, ông ta đâm vào xương vai mình rồi, ông ta nhắm chính xác thật.

Hạo Thiên thờ dài nhớ lại, nhìn sang lão đứng kế bên Dương Ngạn Vũ đang tiến lại. Đám nhóc từ trên chỗ ngồi phóng xuống, bao vây Hạo Thiên. Khuôn mặt đám nhóc đều biến dạng, tái xanh cả lên. Ô hay, ta là người bị thương có phải các nguoi đâu mà mặt xanh lè thế, ta cũng là người bị đau chứ không phải các nguoi. Haizzz, mặc kệ đi.

Đám nhóc nhón nhào cả lên, hỏi liên tục

Minh Kỳ: "Boss có sao không?"

Trần Thống Trung: "Boss chảy máu rồi kìa, aaaa"

Di Di: "Thiên ca chảy máu nhiều quá! Mau cầm máu đi, huhu"

Băng Liên: "chủ nhân, lại đây em cầm máu cho"

Dạ Thiên Lăng: " Ai cầm máu nhanh lên, chảy nhiều quá"

Lâm Phi: "Băng Liên, cầm máu cho chủ nhân mau"

Tiểu Siêu: "Lại đây tôi xem nào!"

.....

Ôi, nháo nhào cả lên. Nhức đầu quá, các nguoi ồn vậy làm ta mệt hơn thôi.

Dương Ngạn Vũ bắt lực, chỉ biết đứng nhìn bọn nhóc đang nháo nhào lên vì Hạo Thiên bị thương.

Tiểu Siêu kéo Hạo Thiên lại, bắt đầu cầm máu. Lúc này, người đi cùng Dương Ngạn Vũ tiến lại nói

"Đề tôi cầm máu giúp cho"

Tiểu Siêu nhìn ông ta, phán cho 1 câu

"Không cần!"

Rồi tiếp tục cầm máu. Hạo Thiên nói

"Sao ông không lại xem vết thương của hiệu trưởng giúp tôi? "

"Được" ông ta trả lời, đi tới chỗ Doãn Bằng. Xem xét vết thương cho ông ta.

Tiểu Siêu cầm máu xong, Hạo Thiên dùng kỹ năng chữa thương của cậu bắt đầu hàn gắn những khớp vai bị gãy, gắn liền những vết thương, xóa đi những vết chém của Doãn Bằng, những vết chém thì đã liền lại và mất dấu nhưng vết thương ngay vai thì lại làm thành một vết sẹo to ở vai. Aaa, để lại vết sẹo to quá, mà, để lại sẹo này cũng tốt, nó giúp mình nhớ tới sự sai lầm ngày hôm nay.

Xong xuôi cũng phải mất hết 30p, lần này chưa thương lâu thật. Hạo Thiên đứng dậy với cơ thể hoàn toàn không bị gì cả, Dương Ngạn Vũ trở mắt nhìn. Những gì liên quan tới đại tư lệnh đúng là không gì bình thường cả, ông ta nghĩ.

Tiến tới bên chỗ Doãn Bằng đang nằm xỉu, tên lạ mặt Hạo Thiên nhờ lúc này vẫn đang hí hục chữa thương. Haizzz, dùng được chữa thương mà sao lâu thế không biết nữa. Hạo Thiên vỗ vai ông ta nói

"Tránh ra đi, để tôi làm cho"

"Không phải cậu đang bị...thương. WTF, vết thương đâu cả rồi?" ông ta la lên

"Tránh ra" Hạo Thiên lạnh giọng lại

"Được" Ông ta lập tức di dời

Hạo Thiên xem tình trạng vết thương, đâu có nghiêm trọng tới vậy chứ. Vết chém của mình khi nãy rất nhẹ và không sâu, chỉ để lại vết thương ngoài da thôi mà, lão già này lại mệt tới ngủ quên rồi này. Hạo Thiên đứng dậy, mặt hơi đen lại, đám nhóc thấy kì lạ, tại sao Boss không chữa trị cho hiệu trưởng mà đứng dậy rồi. Minh Kỳ đứng ra nói

"Sao vậy Boss? "

Bỗng, Hạo Thiên cười nhạt, đưa chân ra sau. À, giờ thì đám nhóc hiểu Boss của chúng đang làm gì rồi. Định đá hiệu trưởng đây mà. Khoan.... Chờ chút, định đá hiệu trưởng. Đám nhóc mặt tái đi nhìn Hạo Thiên định nói "khoan"

Thì, Hạo Thiên đã ra đòn, bọn nhóc nhắm mắt lại tiếc thương cho hiệu trưởng, nhưng không nghe thấy tiếng "rầm" nữa. Chúng mở mắt ra, Doãn Bằng đang đứng cách xa Hạo Thiên khoảng 10m, chân Hạo Thiên chưa đá, không phải chưa đá nữa mà là chân không từ đằng sau lên đằng trước và hiện tại chân cậu đang đặt tại vị trí mà Doãn Bằng nằm lúc này.

Dương Ngạn Vũ và người lạ mặt, cùng toàn thể đã tái mặt đi vì tình huống lúc này. Tưởng Hạo Thiên đá ông ta bay luôn rồi chứ.

Hạo Thiên mỉm cười nhẹ nhìn Doãn Bằng đang đứng, ông ta mặt đỏ mồ hôi hột, miệng hơi nhếch lên, ông ta nói

"Giờn chút làm ghê vậy! Tưởng nhóc đá ta thật rồi chứ! Ui ui da, đau quá"

"Lần sau ta với người lạ giờn, ha?" Hạo Thiên nở nụ cười đầy nham hiểm

"Thôi thôi, ta chưa rồi. Ui ui, mau chữa thương đi, đau chết được" Doãn Bằng tái mặt đi

Hạo Thiên tiến lại, bắt đầu dùng kỹ năng chữa thương cho Doãn Bằng, vết thương của ông ta không nặng bằng Hạo Thiên, Hạo Thiên nặng hơn do sự bất cẩn của cậu, bị ông ta ghim vào vai cũng đau chết được. Bắt đầu chữa thương, sau 15p, các vết thương lành lại hoàn toàn và không còn sẹo, chỉ duy vết chém từ vai xuống của Hạo Thiên là làm vết sẹo dài. Người xem xung quanh ngỡ ngàng trước sự quái vật của 2 người, không biết nói gì hơn. Người đi cùng Dương Ngạn Vũ cũng rất kinh ngạc, ông ta quay sang hỏi Dương Ngạn Vũ

"Này, cậu ấy là đại tư lệnh đúng không? "

"Đúng vậy đấy lão Lục" Dương Ngạn Vũ trả lời, lão Lục ở đây đương nhiên là Lục Huyền, bạn tri kỉ của Dương Ngạn Vũ và cũng là hội trưởng luyện được sư Diệp Lục.

Mắt lão ta sáng lên, đi về phía Hạo Thiên, đầu hơi cúi, nói

"Chào ngài, đại tư lệnh. Tôi là Lục Huyền, hội trưởng luyện được sư Diệp Lục, là hội luyện được sư đứng đầu ở đây"

Hạo Thiên quay sang nhìn ông ta, mặt không biến sắc, phán cho lão một câu

"Rồi sao?"

(câu Nguyệt Phiếu 4:3

Cầu vote mạnh từ mọi người

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Phân ra top 3

Sau màn giới thiệu hoành tá tràng về danh hiệu huy hoàng của Lục Huyền, Hạo Thiên quay sang nhìn ông ta, phán cho một xanh ròn

"Rồi sao? Liên quan gì tới ta? "

"Ồ.. Ồ.. " Lục Huyền cạn lời, không biết phải nói sao nữa. Dương Ngạn Vũ chạy lại giải vây

"Thưa ngài, ý của ông ấy là muốn làm quen với ngài đấy ạ"

"Ta biết chứ, nhưng rồi sao. Làm quen với ta thì được gì" Hạo Thiên lại phán cho một câu làm á khẩu cả 2 người

Sau khi đã chữa thương cho Doãn Bằng xong, cả 2 đứng dậy. Phúi bụi trên quần áo và Hạo Thiên hơi bị khó chịu với bộ quần áo tả tơi cậu đang mặc. Doãn Bằng nghe cuộc đối thoại 2 bên, vỗ tai Hạo Thiên cái bốp, nghe rõ cả 1 tiếng rắc, và Hạo Thiên nhăn mặt lại vì đau. Quay phác sang Doãn Bằng, trừng mắt ông ta. Dương Ngạn Vũ và Lục Huyền đỏ cả mồ hôi hột. Đám nhóc mặt xanh lè chạy lại la làng

"Sao ông làm vậy? Đau lắm đấy biết không hả?"

"Ờ Boss bị gãy tay nữa thì sao? Khốn khiếp"

"Hiệu trưởng Doãn đúng là đáng ghét mà"

"Thua nên tức tìm có trả thù Boss à"

.....

Ui ui, cả 1 cái chợ. Hạo Thiên mặt nhăn lại vì đau. Tiểu Siêu tiến lại, nắm lấy tay cậu và đẩy ngược trở lên, lại nghe thêm 1 tiếng rắc. Hạo Thiên nhăn lại lần nữa và hết đau rồi. Quay sang Doãn Bằng nói

"Có chuyện gì mà vỗ vai tôi? "

"À, không giận nữa à! Hahaha, bỏ qua cho ta đi. Ta nói này, nếu Ngạn Vũ đã nói là làm quen thì tỏ ra thân thiện bắt tay làm quen cái đi. Có cần phải lạnh lùng thế không?" Doãn Bằng cười haha nói

"haizz, mệt. Làm quen thì làm quen, tôi nể ông là Hiệu trưởng đây. " Hạo Thiên nói, quay qua nhìn 2 người Dương Ngạn Vũ, nói

"Xin chào, ta là Đường Hạo Thiên, rất vui được làm quen"

Khi Hạo Thiên nói câu này, mặt không biến sắc, vẫn một biểu cảm lạnh băng, đưa tay ra. Lục Huyền cười, đưa tay ra bắt rồi cười nói

"Rất vui được làm quen với ngài"

"Này này, bộ không tính thi tiếp hay sao"

Lúc này, một giọng nói vang lên. Là người ngồi trên chỗ ban trọng tài chính, là 1 người trung niên tầm 40 mấy tuổi, cơ thể cường tráng và đô con. Trên mặt còn có vết sẹo dài. Trên bàn có để tên là Sát La. Dưới này, Dương Ngạn Vũ nói vọng lên

"Sẽ tiếp tục ngay"

Hạo Thiên và Doãn Bằng cùng đám nhóc trở lại khu chờ của Diệp gia. Người của Diệp gia lúc này đang tỏ ra vô cùng sợ hãi, Diệp Lục Trung thì mặt tái mét và đỏ mồ hôi. Nhớ lại trận đấu lúc nãy, nó thật kinh khủng và đáng sợ, sức tàn phá thật kinh hoàng. Sức mạnh của Doãn hiệu trưởng thật khủng nhưng lại thua 1 tên nhóc là Hạo Thiên, cái thể loại quái vật gì vậy trời. Nhất định không thể đắc tội, không thể đắc tội.

Hạo Thiên ngồi xuống ghế, nói

"Này, ở đấu trường này có nơi vệ sinh gì không vậy? "

"À vâng. Có chứ, cậu chỉ cần đi theo con đường đó rồi quẹo trái là tới nơi" Diệp Lục Trung trả lời, giọng nói có hơi run

Doãn Bằng và Hạo Thiên đi theo con đường mà ông ta chỉ, bắt gặp 1 khu vệ sinh. Cả 2 rửa mình và thay một bộ đồ khác, trông cả 2 như chưa từng có chuyện gì xảy ra cả. Như là chưa có trận đấu lúc nãy vậy, khác một trời một vực với cái bộ dạng lúc nãy. Cả 2 cùng trở lại khu đấu lúc nãy, trận đấu đang được diễn ra. Sân đấu tuy chỉ còn 4 cái và bị nứt nẻ nhiều nơi nhưng vẫn còn xài được. Giờ mà đem đi sửa lại hết chắc lâu lắm mới thi tiếp nên cứ để vậy đi.

Hạo Thiên và Doãn Bằng ngồi xuống ghế, đám nhóc chường nhìn trận đấu trong khi tất cả mọi người đang hứng thú với trận đấu hơn bao giờ hết. Tiểu Siêu thuật lại luật của phân đấu này là, 30 người cuối sẽ tiếp tục bốc thăm đấu với nhau, cho tới khi còn lại 15 người, cộng thêm Hạo Thiên là 16 người, bốc thăm tiếp đấu với nhau, rồi lại bốc thăm đấu cho tới khi chọn được top 3 thì thôi.

Hạo Thiên nghe luật, gật đầu. Cơ mà, cái đấu trường này mê bốc thăm thế không biết. Bộ hết trò rồi à.

Trong lúc Hạo Thiên đi, tiểu Siêu và Kiều Hiên đã đấu xong phần của mình, tiếp theo là tới phần 16 người, tiểu Siêu và Kiều Hiên đã thuận lợi lọt qua trận của mình, trận cuối vòng này là của Hạo Thiên, cậu chưa kịp bước lên sân thì tên đấu thủ đã la làng xin thua rồi. Trọng tài phụ cũng cạn lời, phán thắng cho Hạo Thiên. Những vòng tiếp theo đều thuận lợi cho tới khi vòng 4 người, Hạo Thiên đấu với Kiều Hiên, Tiểu Siêu đấu với tên lạ mặt nào đấy.

Vòng đầu tiên là Hạo Thiên với Kiều Hiên, Kiều Hiên nhận thua không đấu. Đấu chỉ nửa, trong khi Hạo Thiên đã lv 450 và Kiều Hiên mới lên 300 không bao lâu, đấu với Hạo Thiên là có mà xác định bị ăn hành miễn phí. Nghỉ, khỏe

Trận tiếp theo là của Tiểu Siêu với tên lạ mặt. Đứng trên sân đấu, tiểu Siêu mặt lạnh cầm thanh katana của mình, tên lạ mặt là người đàn ông khoảng 30 tuổi, cơ thể hơi đô con và có nhiều sẹo trên mặt. Cầm một thanh kiếm có đường kính 10cm và dài 1m, mũi kiếm nhọn hoắc. Ông ta nhìn tiểu Siêu rồi giới thiệu

"Xin chào nhóc, ta là Vỹ Côn."

"Chào, ta là Đường Siêu" Tiểu Siêu đáp

Cũng vào ngay lúc đó, hiệu lệnh đấu vang lên. Vỹ Côn và tiểu Siêu đi vòng quanh trên sân, đối mặt với nhau. Tiểu Siêu mặt lạnh, Vỹ Côn cười nhạt, giơ cao thanh kiếm của hắn và tiến thẳng về phía tiểu Siêu.

"Keng"

2 thanh kiếm va chạm vào nhau. Tiểu Siêu tung ra những chiêu thức biến ảo khôn lường, khó đỡ làm cho Võ Côn liên tục lùi lại phía sau.

Trận đấu kết thúc một cách nhanh chóng do chênh lệch thực lực quá lớn, còn lớn hơn cả Kiều Hiền với Hạo Thiên nữa. Tiểu Siêu đã cho ông ta một kết thúc nhẹ nhàng không đau đớn là đạp xuống sàn. Chắc chỉ hơi ê mông thôi chứ không bị gì cả.

Thế là xong, đã chọn ra được 2 người thắng và 2 người thua, thắng sẽ đấu với nhau và thua cũng vậy. Vậy là Hạo Thiên đấu với tiểu Siêu, Kiều Hiền đấu với Võ Côn để chọn ra top 3. Trận đấu là Võ Côn với Kiều Hiền trước.

Đứng trên sàn đấu, Kiều Hiền mặt không biến sắc đối diện với Võ Côn. Ông ta nắm chặt thanh kiếm, đợi tiếng còi hiệu lệnh và xông lên.

Kiều Hiền đỡ tất cả đòn đánh một cách nhẹ nhàng và không nặng nhọc. Trên lịch thực lực của cả 2 không cao lắm, nhưng so về kỹ năng thì Kiều Hiền chắc chắn ăn đứt ông ta. Bởi cậu được dạy dỗ từ Tiểu Siêu với Hạo Thiên mà.

"Keng"

"Keng"

"Chát"

"Rầm"

Kiều Hiền bỏ một nhát vào Võ Côn, ông ta nhanh chóng lùi lại nhưng không kịp, hên đâu lúc đó có cục đá khiến ông ta ngã ngửa xuống đất. Còn thanh kiếm của Kiều Hiền thì sao, nó đang nằm giữa 2 chân của Võ Côn. Ôi ôi, tởm nữa là đứt giống con người ta rồi. Người xem phía trên còn tái mặt đi là sợ nữa là, nhiều người còn đưa tay bịt mắt. Bịt bịt cái gì không biết.

Võ Côn tái mặt, nhanh chóng lùi lại. Kiều Hiền mặt không đổi. Đám nhóc ngồi xem cười lăn lộn trên ghế. Kiều Hiền rút thanh kiếm ra, tiếp tục lao về phía lão.

"Keng"

"Xoẹt"

Võ Côn đã dính đòn của Kiều Hiền, ngay trên cánh tay. Những đường kiếm của Kiều Hiền cũng rất sắc và nhạy. Cậu tạo cho mình những nhát chém nhanh và khó đỡ, khiến đối thủ phải hoang mang lo sợ.

Kiều Hiền phi mình lên, chém một nhát mạnh và nhanh về phía lão. Võ Côn lập đứng đỡ đòn

"Keng"

Một âm thanh to lớn vang lên, 2 thanh kiếm đang đối chọi với nhau. Phía trên Kiều Hiền đè xuống, ở dưới Võ Côn đang chống đỡ, bỗng

"Rắc"

Thanh kiếm của Võ Côn đang dần nứt gãy. Và rồi, do không chịu nổi sức đè đó nữa, thanh kiếm bị gãy làm đôi. Khuôn mặt của Võ Côn hiện rõ sự hoảng hồn, và lo sợ. Mắt ông ta nhắm chặt lại, sẵn sàng hứng chịu lấy con dao sắp đến. Nhưng

5 giây trôi qua

10 giây trôi qua

30 giây trôi qua

Rồi

1p trôi qua, vẫn không cảm thấy đau. Võ Côn mở mắt ra. Minh hoàn toàn không bị gì cả, Kiều Hiền đã cắt thanh kiếm đi từ lúc nào, khi ông ta mở mắt, Kiều Hiền nói

"Nhận thua hoặc chết. Chọn đi"

Võ Côn ngơ ngác nhìn. Không ngờ tên nhóc này lại tha cho mình, tốt thế sao. Võ Côn gờ tay hàng nói

"Tôi chịu thua"

Trọng tài nhận được sự đồng ý, hô lớn

"Trận này Kiều Hiền đại diện Diệp gia thắng"

Kiều Hiền rời khỏi sàn đấu, trở về nhóm của mình. Vỹ Côn đứng dậy nhặt thanh kiếm và rời khỏi sàn đấu. Trận tiếp theo là tới Hạo Thiên và tiểu Siêu, trận đấu được mọi người xem, kể cả ban trọng tài chính mong chờ nhất. Tuy là cùng đại diện một gia tộc nhưng vẫn phải đấu với nhau để phân rõ nhất nhì.

Đứng trên sàn đấu, Hạo Thiên đối mặt với tiểu Siêu, cả 2 đang cười nhạt. Hạo Thiên bồng giờ tay lên, nói

"Này này ban trọng tài, tôi tạo 1 cái sàn lớn hơn được không vậy?"

Cả ban trọng tài dờ người nhìn, cùng nghĩ. Chẳng phải lúc này người cũng đã tạo rồi sao. Có hồ ý kiến ai đâu, sao bây giờ lịch sự đột xuất thế hả, hả? Sát La cười lạnh nói

"Được. Ta đang rất mong trận đấu của 2 nhóc đấy"

Hạo Thiên mỉm cười. Cậu lại búng tay, từ dưới đất lại ngói lên một lớp đất dày bằng sàn đấu, tạo nên một cái sàn to y như lúc đấu với Doãn Bằng vậy. Người xem lại tự nghĩ, đây chắc chắn là trận đấu gay cấn giống lúc này. Chắc chắn phải xem cho thật kĩ.

Sau khi dựng xong, Hạo Thiên cười nhạt nhìn tiểu Siêu, cậu ta cũng đang cười, nụ cười đầy sáng khoái. Tiểu Siêu nói

"Này cậu chủ nhỏ, hình như đây là lần đầu chúng ta đấu với nhau sau 11 năm gặp nhau nhỉ?"

"Đừng có giả điên, chẳng phải lúc nhỏ người cũng hành ta một lần rồi sao. Bây giờ ta trả lại cho người" Hạo Thiên cười lạnh nói

"Lúc đó là vì Thầy Phong nói cần cho cậu chịu đau một chút mới có thể dạy cậu kĩ năng quan trọng đó nên không tính" tiểu Siêu nói

"Rồi rồi. Vậy, chúng ta bắt đầu được chứ" Hạo Thiên cười nhẹ, nụ cười đầy nham hiểm

"Tất nhiên" tiểu Siêu trả lời

Cả 2 cười nhìn nhau, nụ cười đầy sát khí và nguy hiểm, khiến cho tất cả phải rợn cả người. Nụ cười chuẩn bị cho một trận đấu đầy máu me và khốc liệt.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Một trận đấu nảy lửa

Cả 2 nhìn nhau, nở 1 nụ cười nguy hiểm, tỏa ra sát khí. Chợt, Hạo Thiên nhìn về phía tên trọng tài đang đứng, nói

"Tốt nhất là người nên rời khỏi đây nếu không muốn bị vạ lây"

Tên trọng tài rất biết nghe lời, lập tức chạy xuống và tránh xa sàn đấu. Chắc bởi đã chứng kiến sự khủng bố của Hạo Thiên nên biết sợ, đi ngay kéo nước hơ vào thân. Sau khi đứng cách xa sàn đấu, tên trọng tài giờ tay lên, hô lớn

"Cả 2 chuẩn bị"

"1"

2

3"

"đấu"

Hạo Thiên bắt đầu cười ha hả lên, tiểu Siêu cũng chẳng kém, cười và xông lên một cách điên cuồng và loạn nhịp. Cả 2 tay cầm kiếm, chém liên tiếp vào nhau, tiếng kiếm vang lên chang chất, điên cuồng và dữ dội. Những đòn đánh liên tục xuất hiện, nhanh chóng và không thể nào thấy được. Họ tự hỏi cả 2 đã xuất toàn lực chưa hay đang kiềm chế lại để không ảnh hưởng tới xung quanh? Một trận đánh mà không ai theo kịp tốc độ, nhìn vào như thể chỉ là 1 cơn gió xoẹt qua nhanh chóng chứ không thể thấy được gì cả.

"keng"

"chát"

"ừ"

.....

Một vết chém đã xuất hiện trên vai tiểu Siêu, một vết ngay cánh tay phải Hạo Thiên. Nhưng cả 2 vẫn cười một cách điên cuồng, hàng chục, trăm thậm chí cả ngàn nhát chém được xuất ra mà không ai thấy, sần đầu đang có dấu hiện rạn nứt, hàng loạt vết nứt xuất hiện. Cả 2 vẫn không dừng lại

"chát"

"keng"

"rầm"

"đùng"

"keng"

"keng"

.....

"hahahahahaha"

Tiếng cười sáng khoải của cả 2 vang lên, cùng lúc đó là tiếng sần đầu bị nứt đôi ra, chừa ra 1 khe hở chính giữa. Hạo Thiên và tiểu Siêu đứng đối diện nhau, khuôn mặt đáng sợ hiện ra, khuôn mặt cả 2 có máu bắn lên trắng, mình thì đầy vết thương, nghiêm trọng nhất vẫn là tiểu Siêu, cậu ta có nhiều vết thương hơn cả Hạo Thiên, nhưng nụ cười đầy sát ý vẫn không thuyên giảm. Nụ cười cả 2 đáng sợ, lạnh sống lưng, làm cho người xem dù lớn hay nhỏ cũng phải suýt bật khóc vì sự đáng sợ, tạo cho người xem cảm giác như ngày tử của mình đã đến cận kề.

Tay phải cầm thanh kiếm, Hạo Thiên xông lên, chém liên tục về phía tiểu Siêu khiến cậu liên tiếp lùi lại và suýt rớt sần. Tiểu Siêu vẫn chưa chịu thua, tìm cho mình một lối thoát rồi phản công. Lần này lại tới lượt Hạo Thiên lùi lại, cả 2 nhăn mặt lại vì đau, nhưng những nhát chém sắc bén vẫn tiếp tục được xuất ra.

Suốt trận đấu, Minh Kỳ dùng tay mình che mắt Di Di lại, không cho xem, cô bé vẫn chưa quen với cảnh máu me nên chưa cho xem được, đề từ từ đi đã.

Cả 2 dừng lại, đứng đối diện nhau thở hồng hộc, nụ cười vẫn chưa tắt. Tiểu Siêu cầm chắc thanh kiếm và nói

"Có vẻ cậu chủ đã tiến bộ không ít a! "

"Đương nhiên rồi! Mà, cậu không phải có ý định dừng lại chứ, ta hành còn chưa xong mà" Hạo Thiên nói, giọng có chút tiếu nạo

"Đương nhiên là chưa rồi. Chính ta tiếp tục"

"keng"

"chát"

"keng"

"rầm"

"đùng"

"ừ a...."

Một vết chém đã trúng ngay vùng bụng của Hạo Thiên, kèm theo đó là ngọn lửa đang bốc cháy lên. Tiểu Siêu khi đâm vào đã nhân cơ hội thêm vào ngọn lửa của mình. Nó cháy rực trên thanh kiếm và đâm vào Hạo Thiên một cách không thương tình. Hạo Thiên đau đơn rên lên, mặt nhăn lại, cầm thanh kiếm chém xuống ngay bả vai của tiểu Siêu, nhưng cậu nhanh chóng rút thanh kiếm của mình ra và tránh thoát.

Máu chảy ra từ vết thương kèm với đó là vết bỏng xung quanh. Hạo Thiên cố chịu, dùng băng đóng kín vết thương lại. Tiếp tục nắm lấy thanh kiếm mà xông lên.

Đám nhóc xem mà sốt ruột nhảy dựng lên, mặt lo lắng nhìn cả 2. Hạo Thiên vừa xông lên vừa cười nhạt nói

"Khá lắm, rất biết nhân cơ hội đấy. Nhưng phần thắng chắc chắn sẽ là của tớ"

"Để rồi xem" Tiểu Siêu cũng cười đáp

Lại một tràng chiêu thức được tuôn ra, tiểu Siêu bất lợi liên tục lùi về sau. Nhiều vết chém liên tục xuất hiện trên người tiểu Siêu, mặc dù là 2 cái hệ thống

nhưng đã biến thực thể hóa thì cũng biết đau chứ.

Trên người của cả 2 hiện giờ đang rất là thê thảm, máu me khắp người, quần áo rách tả tơi. Khuôn mặt và tay chân thì lấm lem bụi bẩn. Thật là thê thảm mà.

"ư a....ư ~"

Một tiếng la vang lên, Hạo Thiên đang xiên thanh kiếm của mình qua người của tiểu Siêu, ngay vị trí khớp vai của cậu ta. Hạo Thiên cười nhẹ nói

"đây là trả thù cho việc đã đâm tớ đau như vậy đấy. Giờ thì xuống sàn đi"

"Rầm"

Sau khi đâm tiểu Siêu, Hạo Thiên bồi thêm một cú đá văng xuống sân. Tiểu Siêu sau khi bị đá văng đã va trúng tường khán đài, làm nó có dấu hiệu rạn nứt "nhẹ" và làm mọi người chạy tán loạn khỏi chỗ đó.

Hạo Thiên cầm thanh kiếm đứng trên khán đài, vung cho vết máu đi hết và cắt nó đi. Mọi người vẫn còn đang ngơ ngác, chưa biết phải làm sao thì Doãn Bằng phóng trên sàn đấu hô lớn

"Trận này Hạo Thiên thắng. Giải đấu năm nay top 3 đấu cá thuộc về 3 đại diện của Diệp gia. Cuộc đấu đội sẽ diễn ra vào ngày mai."

Rồi ông ta quay sang vô cái bóp lên vai Hạo Thiên, khiến cậu đau đón té khụy xuống đất, mặt nhăn lại, lúc này khúc cuối khi đập tiểu Siêu xuống đất, cậu ta đã nhận lúc đâm cậu một phát nữa ngay vai. Đúng là không tính trước được mà, không tính trước được. Không ngờ cậu ta cũng mưu mô chẳng hơn cả lão Doãn Bằng nữa, haizzz. Doãn Bằng nói

"Các cậu đúng là các tiểu quái vật mà"

"Rầm"

"Ặc"

Mặt Doãn Bằng đang thể hiện sự "thân thiện" với mặt đất, mặt tiếp mặt, đúng là "thân thiện".

Minh Kỳ và đám nhóc giận dữ nói

"Ngài làm Boss đau kìa"

Một đám chạy tới đỡ tiểu Siêu, 1 đám thì đứng đỡ Hạo Thiên dậy. Một người ban trọng tài chính cũng chạy xuống xem tình hình cả 2. Hạo Thiên nằm dài trên mặt đất, tiểu Siêu được đỡ lại cũng nằm xả lai theo, tình trạng của 2 người hiện tại thực nghiêm trọng mà, không kể các vết thương nhỏ, Hạo Thiên và tiểu Siêu lãnh 2 vết thương nặng ngay vai và vùng bụng.

Hạo Thiên một nhát ngay vai phải, và bụng, vết thương đã được Hạo Thiên đóng băng để không chảy máu. Tiểu Siêu một nhát ngay vai trái và 1 nhát ngay bên hông. Máu vẫn đang chảy ra từ những vết thương của cả 2. Hạo Thiên ráng ngồi dậy, cười vui vẻ nói

"Sao nào?"

"Tớ thua rồi" tiểu Siêu cũng ráng gượng dậy

"Tớ trả thù lúc nhỏ đấy"

"Thầy Phong bảo tớ đánh mà"

"Đánh thì cũng nhẹ thôi chứ. Đau chết đi được"

"Nhẹ thì làm sao mà hoàn thành chiêu đó được chứ" Tiểu Siêu nói

"au ui da. Động thì vết thương rồi" tiểu Siêu bỗng nhăn mặt lại.

"chủ nhân, lão nhị. Để tớ giúp trị thương cho" Băng Liên nói

"được, cậu giúp tôi chữa những vết thương nhỏ đi, tôi trị cho tiểu Siêu" Hạo Thiên gật đầu trả lời

"để tôi giúp cho" Lục Huyền từ đám ban trọng tài chính đi ra

"Thôi, không cần đâu" Hạo Thiên nói. Tất cả tập trung vào việc chữa thương.

Sau 10p, các vết thương nhỏ đã được trị xong, còn lại 2 vết thương lớn thôi. Hạo Thiên cho tan băng ở bụng, bảo Băng Liên chữa ở đó, còn tiểu Siêu thì Hạo Thiên chữa. Do vết thương nặng hơn những vết thương từ trước đến nay nên quá trình chữa trị hơi lâu một chút, 1 tiếng sau, 2 vết thương của tiểu

Siêu đã đóng miệng nhưng vẫn cần phải nghỉ ngơi. Còn vết thương của Hạo Thiên ở bụng thì nhờ có Băng Liên đã đóng miệng, vết phỏng cũng được làm cho biến mất, còn vết thương ở vai thì Hạo Thiên đang tiến hành chữa trị.

Sau 30p tốn thời gian, vết thương cũng đóng miệng nhưng sự nghỉ ngơi vẫn cần thiết. Hạo Thiên quay qua vừa định nói

"Chúng ta về thôi tiểu... Siêu"

Tiểu Siêu đã lăn quay ra ngủ mất tiểu rồi. Minh Kỳ tiến lại đỡ Hạo Thiên dậy, nói

"đề tở bề cậu ấy ra xe"

"À, không cần đề tở cho. Cậu ấy không thích người khác đụng vào đâu! À còn nữa, hiệu trưởng Doãn à, ngài hãy hoãn phần thi đấu đội lại 3 ngày nữa đi, với lại ngài cũng hãy ở lại phân phủ để tôi còn báo cáo nữa." nói rồi, Hạo Thiên quay lưng bỏ đi, bế tiểu Siêu trên tay, cậu ta vẫn ngủ say như chết. Đám nhóc nhanh chóng chạy theo sau, lên xe và trở về phân phủ

Sau khi về phân phủ, Hạo Thiên mệt mỏi ra rồi. Đặt tiểu Siêu nằm trên một chiếc giường lớn, cậu ta cũng chui vào trong chăn ngủ chunh với tiểu Siêu luôn. Cả 2 cùng ngủ khò khò không biết trời trăng mây đất gì nữa.

Đám nhóc hiểu chuyện, im lặng không làm ồn. Nếu muốn nói chuyện gì hay đi đâu chơi thì lặng lẽ, nhẹ nhàng mở cửa rồi đi.

Hạo Thiên với tiểu Siêu ngủ lì bì suốt 2 ngày, trưa ngày thứ 2 Hạo Thiên tỉnh dậy. Suốt mấy ngày trước đó, Doãn Bằng có tới mấy lần, nhưng bọn nhóc thắng thắng từ chối không cho vào. Doãn Bằng đành lui thủi trở về. Có cả Dương Ngạn Vũ và Lăng Triệt nữa, đương nhiên rằng cũng bị đuổi thẳng cẳng như Doãn Bằng thôi. Nghĩ sao vậy, Doãn Bằng là hiệu trưởng của bọn chúng mà còn bị đuổi như vậy thì các người nghĩ các người là ai mà được vào chứ, hừ.

Cũng có vài lần Xà Như và những người trong dong binh đoàn của cô ta tới để thăm Di Di. Minh Kỳ cũng không cấm cản gì, cho cô ta gặp Di Di. Di Di cũng rất vui và chơi rất vui vẻ. Minh Kỳ cũng an tâm phần nào, sợ em mình còn ngại và sợ những người bạn của cậu. Nhưng không, em cậu thắng thắng và làm quen rất nhanh, chỉ cần lại bắt chuyện một cái là coi như quen biết nhau nhiều năm lắm vậy, nói chuyện, làm nũng, đòi hỏi và giận hờn làm cả bọn rối cả lên, haizzz.

Sang ngày thứ 2 kể từ khi kết thúc cuộc thi, tới trưa Hạo Thiên tỉnh dậy, ngồi dựa lưng trên giường. Khắp mình sáng khoái hẳn lên, các vết thương nặng cũng đã khỏi đi phần nào, không nào đau nhức toàn thân nữa. Lặng lẽ xuống giường một cách nhẹ nhàng hết sức, để không làm tiểu Siêu thức giấc.

Xuống giường, đi tới nhà vệ sinh, tắm rửa, mặc một bộ đồ khác, sửa sang lại tóc tai và trở ra. Ngồi tựa lưng trên ghế, mắt nhắm lại.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thẳng Cáp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Tỉnh lại sau 2 ngày

Bọn nhóc đang trên đường trở về từ khu mua sắm, Minh Kỳ dắt Di Di đi mua vài bộ đồ mới và đám nhóc đi theo chơi. Chứ ở trong phòng phiên Boss là một nữa.

Đang trên đường trở về, đi tới cầu thang dẫn lên phòng thì bắt gặp Doãn Bằng, ông ta có vẻ như đang đứng đợi thì phải. Doãn Bằng chặn đám nhóc lại hỏi

"Ngày này mấy nhóc, Hạo Thiên tỉnh dậy chưa vậy?"

"Chưa ạ" Minh Kỳ trả lời

"Lâu vậy chứ" Doãn Bằng nản lòng đi. Đám nhóc tiếp tục trở về phòng, khi đi gần tới phòng cỡ 10m, cả đám im bất đi không nói nữa. Nhẹ nhàng mở cửa phòng đi vào.

"nhẹ nhàng thôi. Tiểu Siêu còn ngủ đấy"

Một giọng nói vang lên làm đám nhóc bất ngờ nhìn về phía giọng nói phát ra, bắt gặp Hạo Thiên đang ngồi trên ghế đọc sách. Đám nhóc mừng rỡ hẳn lên, tính là nhưng chợt nhớ tới điều Hạo Thiên định nói, nhẹ nhàng tiến tới bên Hạo Thiên. Vây quanh Hạo Thiên và bắt đầu 1 tràng dài hỏi han

"Boss thấy trong người sao rồi? "

"Có còn đau ở đâu không ạ? "

"Thiên ca không sao chứ?"

"Boss cuối cùng cũng đã dậy rồi! Boss ngủ lâu như vậy làm chúng tớ lo chết đi được"

"Boss khỏe rồi thật tốt quá đi "

.....

Hạo Thiên vui vẻ ngồi nghe một hồi rồi đáp một câu

"Cảm ơn đã lo lắng cho ta. Ta khỏe rồi. Phải rồi, các người lúc này ra ngoài có gặp hiệu trưởng Doãn không?"

"À, lúc này chúng tớ có thấy ngài ấy. Tớ nói Boss còn ngủ nên ông ấy lui thủ đi đâu rồi" Minh Kỳ nói

"Được rồi. Ta đi tìm ông ấy có chút việc, các người ở đây chơi canh tiểu Siêu đừng cho ai làm phiền cậu ấy" Hạo Thiên nói, đứng dậy rồi khỏi phòng.

Hạo Thiên đi loang quanh tìm Doãn Bằng, đầu tiên là hỏi người làm, người làm chỉ phòng ông ta ở đây nhưng hiện tại ông ta không có ở đó. Rồi cậu lại lạng qua phòng của Diệp Lục Trung cũng chẳng có đâu. Đi loang quanh một hồi bắt gặp Lăng Triệt. Hạo Thiên kêu ông ta lại hỏi

"Lăng Triệt, ông thấy hiệu trưởng Doãn đâu không? "

"A, cuối cùng ngài cũng tỉnh rồi! Ngài không sao thật tốt quá" Lăng Triệt thể hiện rõ sự mừng rỡ của mình.

"Cảm ơn. Ông có thấy Doãn Bằng đâu không? " Hạo Thiên nói

"À, ngài ấy đang ở khuôn viên phía sau làm một chậu với Phù chủ rồi ạ"

"Cảm ơn. Ta đi đây" Hạo Thiên nói rồi lướt đi mất.

Khuôn viên phía sau phân phủ, là một khuôn viên rộng rãi, trồng nhiều cây xanh và cũng có rất nhiều hoa. Tạo một bầu không khí thanh tĩnh, yên bình và êm ả cùng với 1 bầu không khí trong lành. Có rất nhiều tiếng chim chóc hót véo von, tiếng xào xạt của những tán cây, tiếng gió vùn vút trong không khí tạo nên một bản nhạc nhẹ của thiên nhiên. Có những lúc rảnh rỗi thì cậu hay ra đây ngồi và tận hưởng bầu không khí

Hạo Thiên vẫn cứ rất thích nơi này, bởi nó có không khí như ở vườn nhà Hạo Thiên vậy. Khu vườn mà Vương Thiên Nhi, mẹ cậu đã trồng nên. Nhưng, bầu không khí hôm nay đã có thoang thoảng một mùi rượu nồng trong gió. Hạo Thiên đi theo mùi rượu bay trong gió, đi tới một khu có xây một biệt viện nhỏ, bên trong có tiếng nói chuyện. Hạo Thiên đi vào bên trong và bắt gặp Dương Ngạn Vũ, Doãn Bằng và.....và 1 người hoàn toàn không quen biết. Hạo Thiên đứng dựa trước cửa biệt viện, gõ nhẹ vào cánh cửa tạo nên âm thanh rồi nói

"Vui vẻ quá nhỉ. Có muốn dẫn gân cốt với ta một chút không? "

Doãn Bằng nhìn về phía tiếng người nói, bỗng cười lớn rồi lấy ra thanh cự đao của mình, chém về phía Hạo Thiên

"tinh"

Một âm thanh nhẹ vang lên, thanh cự kiếm của Doãn Bằng bị Hạo Thiên kẹp giữa 2 ngón tay rồi cậu nói

"Khoan khoan đã chứ. Tôi không muốn phá khuôn viên xinh đẹp này đâu"

Doãn Bằng thu hồi thanh cự kiếm của mình, cười sáng khoái vỗ vai Hạo Thiên nói

"Khỏe rồi à nhóc?"

"không khỏe sao mà đứng đây nói chuyện với hiệu trưởng được chứ " Hạo Thiên mỉm cười đáp

"Nào nào vào trong đi" Doãn Bằng nói, kéo Hạo Thiên vào bên trong

Ngồi xuống ghế, Doãn Bằng giới thiệu

"Đây đây. Giới thiệu với nhóc, đây là Sát La, hội trưởng công hội mạnh nhất ở đây, công hội Sát Long. Tự hào có lịch sử giết một con rồng cấp 390 đây"

"390? Rồng? Sát Long? Muốn giết hết rồng trên đại lục luôn sao? " Hạo Thiên cười lạnh nói

"sao cậu nói vậy? " người tên Sát La lên tiếng, ông ta có thân hình cao to nhưng không quá khổ, trên mặt có nhiều vết sẹo và mặt đầy nghiêm khắc

"Không gì cả! Ta nói lên thay lời pet của ta mà thôi" Hạo Thiên nói

"Oh, pet của cậu. Nó là long?" Sát La hỏi

"Sao ta phải trả lời ông nhỉ? " Hạo Thiên cười nhạt

"Thôi thôi. Đừng như vậy chứ! " Doãn Bằng lên tiếng cắt ngang cuộc nói giữa Hạo Thiên với Sát La

"hày, tôi cần báo cáo những thành thị về thời gian qua" Hạo Thiên nói, rồi cầm ra một sấp giấy, đưa cho Doãn Bằng rồi nói sơ lược về các thành thị trong suốt những năm qua. Doãn Bằng nghe xong, hài lòng nói

"Tốt lắm. Giao nhiệm vụ cho cậu quả là ý hay mà"

Hạo Thiên gật đầu đứng dậy, nói

"Vậy, đã xong rồi. Tôi đi đây"

"tùng"

Một thanh âm quen thuộc vang lên

"Nhiệm vụ hoàn thành: Nhận được 3 lần quay được liệu quý, 3 lần quay vật phẩm cấp 5 đến 10, 1000 vạn tinh tệ, 3 lọ thuốc tăng exp lv 5."

"Thưa kí chủ, ngài muốn quay bây giờ không ạ? "

"Không" Hạo Thiên nói thăm trong đầu

Tiếp tục đi về phía cửa biệt viện, Hạo Thiên chợt quay qua nói

"À, ở chỗ ông có chi nhánh của công hội Thiên Diệp không vậy, Ngạn Vũ? "

"Chi nhánh hội Thiên Diệp? A là cái hội đứng đầu cả đại lục luôn đúng không ạ? " Dương Ngạn Vũ bật thốt lên

"Đúng vậy đấy! " Hạo Thiên mỉm cười nhẹ

"có nhưng ở đây ít người lắm, sao cậu không tới hội Sát Long của Sát La đi?" Dương Ngạn Vũ nói

"à, không cần. Ta là thành viên của công hội chính ở Thiên Diệp mà, với lại ta cũng đang chán nên muốn đến đó xem nhiệm vụ hạng SSS nào không? " Hạo Thiên nói

"Nếu muốn ta có thể đưa cậu tới đó? " Sát La đứng dậy nói

"oh, tốt thôi. Cảm ơn" Hạo Thiên nói, Sát La đứng dậy đi theo Hạo Thiên. Bỏ lại 2 người Doãn Bằng ngỡ ngàng. Diệp Lục Trung nói, sau khi cả 2 đã đi khỏi

"Haizz, đồng ý là Hạo Thiên rất đẹp trai, khôi ngô tuấn tú, lại tài giỏi nữa. Đặc biệt cậu ấy có đôi mắt 2 màu rất đẹp, nhưng không phải vì thế mà hấn bỏ chúng ta đi đi"

"Haizz, người nói đúng lắm. Chắc là không phải đâu, không phải đâu" Doãn Bằng cũng nói. Cả 2 nhìn nhau

"haizzz"

Cùng thờ dài

.....

"ách xì" Sát La bên này hắt hơi một cái, khó hiểu. Tiếp tục đi theo Hạo Thiên, Hạo Thiên không đi ngay mà tạt vô phòng mình, đi nhẹ nhàng vào bên trong. Đám nhóc thấy Hạo Thiên thì mừng rỡ đứng dậy. Hạo Thiên nói

"Giờ ta đi tới chi nhánh của hội Thiên Diệp, ai muốn đi theo không? "

"xoẹt"

Hàng loạt cánh tay lập tức đưa lên, cùng với đó là khuôn mặt rạng rỡ. Hạo Thiên hơi bất ngờ, cậu nói

"Ta cần có người ở lại trông tiểu Siêu. Các người bốc thăm đi. 5 số nhỏ nhất thì được đi theo ta"

Nói rồi, Hạo Thiên lấy ra một thùng thăm, đám nhóc lần lượt bốc số và 5 người có số nhỏ nhất là: Lâm Phi, Dạ Hoa, Mộ Phong, Trần Thống Trung và Kiều Hiên. 5 đứa hoan hô vui vẻ nhưng vẫn không quên giữ mồm giữ miệng, nhỏ nhẹ thôi. Hạo Thiên căn dặn đám nhóc ở lại phải giữ im lặng, chúng gật đầu mà khuôn mặt đầy tiếc nuối, trong khi 5 đứa kia thì rạng rỡ.

Đất 5 đứa đi khỏi phòng, Sát La đang đứng đợi phía dưới. Nhìn thấy Hạo Thiên thì gật đầu bước đi, đám Hạo Thiên theo sau.

Đi trên đường, bắt gặp nhiều người qua lại, đi qua khu chợ náo nhiệt và rộn ràng. Đi qua những cửa hẻm vắng tanh và đôi lúc ứa lên mùi thơm lừng của những hiệu bánh ngọt trong hẻm, hay mùi rượu thơm nồng của những quán bar đêm nhỏ. Đi tới đi lui đi xuôi đi ngược, cuối cùng cũng tới nơi, cũng phải mất tận 30p chứ không ít. Suốt quang đường đi không ai nói gì, có đám nhóc thì lâu lâu nói chuyện vài câu rồi cũng im bật đi.

Đứng trước cửa chi nhánh hội Thiên Diệp. Phải nói là..... Phải nói là nó tồi tàn đến không thể tàn hơn, cánh cửa sập xệ, có dấu hiệu cánh cửa sắp rớt khỏi vách, sàn bằng đá và nứt khắp nơi, bảng hiệu còn đông cả mạng nhện. Gì mà kỳ vậy trời, hội mạnh nhất đại lục mà đây đó sao.

Bước vào trong, còn tàn hơn nữa, bàn ghế mục nát, nhiều người còn phi ngồi dưới đất, bàn tiếp viên thì có vẻ khá hơn một chút là không có bị mục nát thôi. Nơi đó đang có một người đang ngồi, mặt ủ rũ, ơ kìa, sao trông người kia quen thế không biết nữa. Hạo Thiên trong bất ngờ mà bên ngoài mặt chẳng biến sắc. Sát La tiến tới bên bàn tiếp viên, Hạo Thiên đi sau. Có vẻ cô gái mặt ủ rũ cảm thấy có người đến nơi ngược mặt lên hỏi

"Các cậu cần gì? "

(P/s: bạo 2 chương cho Nguyệt Phiếu của bạn Mongdaonhi nha

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Công hội..... Thật tồi tàn

"Các cậu cần gì? "

Cô gái nói, khuôn mặt có chút tươi tỉnh lên

"A"

Hạo Thiên hơi bất ngờ thốt lên, khuôn mặt vẫn không biến sắc mặc dù bất ngờ. Cậu tiếp

"Cô làm gì ở đây vậy Lạc Hy? "

"Ah, là nhóc à!" Lạc Hy khuôn mặt rạng rỡ hẳn lên, chạy ra ôm lấy Hạo Thiên, cậu lấy tay gạt Lạc Hy ra và nói

"Cô làm gì ở đây vậy? Mà sao, một chi nhánh của công hội mà lại tồi tàn đến mức này chứ? "

"Tôi đến đây với hội trưởng Hải Lão, ông ấy hiện đang trên lầu nói chuyện với hội trưởng phụ ở đây. Chúng tôi đến bàn về vấn đề của hội đây này" Lạc Hy trả lời

"Vậy, hiện giờ chúng tôi có thể gặp ông ấy không?" Sát La đứng bên cạnh lên tiếng

"Đề tôi lên hỏi ông ấy đã? " Lạc Hy nói, rồi quay lưng bỏ đi

"Lâm Phi, cậu đến xem bảng nhiệm vụ xem có gì được không?" Hạo Thiên ra chỉ thị

"Vâng"

.....

Bên này, chỗ của Doãn Bằng và Dương Ngạn Vũ. Cả 2 người vẫn đang nói chuyện và uống rượu với nhau một cách say sưa.

"này, hiệu trưởng Doãn. Lúc nãy hình như tôi nghe không nhầm là đại tư lệnh hạng SSS đúng không?" Dương Ngạn Vũ nói

"Hức... Hức..... Ủ, ông không nghe nhầm đâu. Tên nhóc đó hạng SSS của hội Thiên Diệp đấy" Doãn Bằng nói, khuôn mặt đỏ ửng do rượu

"cái gì? Là thật sao? " Dương Ngạn Vũ la lên

"Là thật! Chẳng lẽ ông không tin. Sau khi tên nhóc đó đánh thắng tôi mà ông còn không tin" Doãn Bằng ly rượu nói, uống một cái ực

"đúng là không tin không được mà! Đại tư lệnh đúng là quá khủng bố rồi. Không tin được đó chỉ là một tên nhóc mới 11, 12 tuổi".Dương Ngạn Vũ thở dài

"Nó còn là đại thiếu gia của Đường gia nữa đấy. Còn mấy tên nhóc đi theo nó là con của mấy đại gia tộc không đấy. Đúng là toàn con ông cháu cha không mà" Doãn Bằng lại uống một ly rượu

"Quá nguy hiểm mà. Đại tư lệnh quá yêu nghiệt rồi!" Dương Ngạn Vũ thán phục nói

"Đúng vậy. Sóng sau xô sóng trước là đây chứ đâu!" Doãn Bằng cười nhẹ nói

.....

Lâm Phi trở lại với 1 tờ giấy cấp A, nói với Hạo Thiên

"chủ nhân. Ở đây chỉ có nhiệm vụ này là cao nhất rồi ạ"

Hạo Thiên cầm lấy tờ giấy xem sơ qua. Nhiệm vụ yêu cầu mạo hiểm giả đi hái 1 loại thuốc quý hiếm. Nằm ở một nơi sâu trong rừng ở phía Tây thành Phong Nguyệt, do ở đó có yêu thú lv 200 nên mới được xếp hạng A sao. Nực cười, dẹp mẹ luôn đi.

Hạo Thiên đưa tờ giấy cho mấy đứa nhóc rồi nói

"Các ngươi thích thì làm đi. À sẵn tiện bắt cho ta con yêu thú ghi trong này luôn"

"Vâng. Mà bắt nó làm gì thế Boss" Trần Thống Trung thắc mắc nói

"Rồi các ngươi sẽ biết thôi! Mau đi đi" Hạo Thiên nói, đám nhóc nhanh chóng rời đi.

Lạc Hy lúc này từ dưới lầu đi xuống, cô nói

"Hội trưởng nói ông ta có thể lên cùng cậu, chúng ta đi thôi"

Hạo Thiên gật đầu đi theo Lạc Hy, Sát La đi theo sát phía sau. Lên tầng trên cùng, đứng trước 1 cánh cửa tối tăm, bụi bám đầy cửa, Hạo Thiên có chút ghê tởm. Đường đường là 1 chi nhánh của hội mà như vậy đây sao. Gõ cửa bước vào trong, Lạc Hy cuối đầu nói

"Hội trưởng, Hạo Thiên lên rồi"

Căn phòng rộng, có một tủ sách bên trái, 1 bộ bàn ghế salon bên phải và chính giữa gần sát tường là bàn làm việc với 2 cửa sổ phía sau. Hải Lão ngồi trên ghế lập tức đứng dậy, đối diện với ông thấy Hải Lão đứng dậy cũng lập tức đứng theo. Hải Lão tiến lại phía Hạo Thiên cười nói

"Chúng ta lại gặp nhau rồi, nhóc!"

"Vâng, lại gặp nhau rồi" Hạo Thiên cũng cười nhẹ nói

"À, đó chẳng phải là Sát La sao, hội trưởng của hội Sát Long" người đàn bà kia nói

"Vâng, chào mọi người" Sát La cũng gật đầu chào

"Cô có thể đi xuống rồi" Hải Lão nói với Lạc Hy

"Vâng" Lạc Hy gật đầu đi khỏi

"đây đây, Hạo Thiên lại ghé ngồi đi" Hải Lão nói với Hạo Thiên, cậu đi theo, ngồi cùng ghế với Hải Lão, còn Sát La ngồi với người đã nói chuyện với Hải Lão. Ngồi xuống ghế, Hạo Thiên nói

"Người này là..... "

"À, cô ấy là Hải Vy, hội trưởng phụ ở đây và cũng là em gái của ta" Hải Lão giới thiệu. Người tên Hải Vy này có một thân hình cân đối, vòng 1 hơi to, cũng có thể được gọi là một BB, mái tóc vàng uốn quanh sau lưng, làn da trắng và khuôn mặt trẻ.

"Chào nhóc" Hải Vy cười nói

"Chào, tôi là Hạo Thiên" Hạo Thiên nói

"Vậy, cậu đến đây có chuyện gì không? " Hải Lão nói

"À, có đấy. Tôi tính đến kiểm nhiệm vụ mà không có, và, sau khi thấy sự tối tăm ở đây tôi lại muốn lên gặp ông để hỏi rõ thôi ấy mà" Hạo Thiên nói

"À thì..... Nếu cậu nói về nhiệm vụ thì ở đây chắc chắn rằng không có cái nào hợp với cậu cả, còn về sự tối tăm này thì..... " Hải Lão ngáp ngư không nói

"thì sao? " Hạo Thiên nói

"Sao thái độ của nhóc giống đang tra khảo phạm nhân thế hả? Được rồi, Lão ca không cần nói, để ta nói. Là do ở đây quá ít người lại không có mạo

hiếm giả gia nhập trong mấy tháng gần đây và do không có nhiều nhiệm vụ nên số người càng ít hơn. Quá ít người nên không có ai dọn dẹp thành ra nó như vậy" Hải Vy nói

"oh, vậy còn đám người ở dưới thì sao? Cũng là mạo hiểm giả của hội mà sao không bắt chúng đi dọn dẹp, càng dễ hội như vậy thì càng không có người tới mà thôi" Hạo Thiên nói, ngã lưng trên ghế và chân bắt chéo

"Thì... Thì..... " Hải Vy ấp úng không nói

"Thì cái gì? " Hạo Thiên lại hỏi

"Thôi thôi mà nhóc. Thì hôm nay ta tới để lo về vấn đề dọn dẹp và sửa sang lại hội đây này. Đừng hỏi nữa" Hải Lão cắt ngang, và cái người nãy giờ bị cho ăn bơ cũng ráng chen vào được một câu

"Này, bơ ta luôn à?"

Cả 3 nhìn về phía Sát La, phán cho một câu không thể đau lòng hơn

"Nãy giờ ông ở đó à? "

Sát La bị chấn thương tinh thần, đờ người.

"Hahaha, thôi thôi không đùa nữa!" Hải Lão cười lớn nói "Thế, hôm nay hội trưởng của hội Sát Long đến đây làm gì thế? "

"ah, tôi đất nhóc này đến hội và sẵn tiện xem xem hội Thiên Diệp là một hội như thế nào? " Sát La trả lời

"Tôi thấy ông đi theo là để điều tra xem hội Thiên Diệp có ai mạnh không thì có! " Hạo Thiên lên tiếng

"Sao cậu nghĩ vậy? "

"Vì từ lúc vào hội ông đã nhìn quanh, thỉnh thoảng còn thả ra khí thăm dò nữa mà" Hạo Thiên trả lời

"Chắc là vậy rồi đấy! " Sát La mỉm cười thừa nhận.

Thừa nhận nhanh vậy à. Đường đường là một hội trưởng vậy mà mặt dày qua hội khác thăm dò người ta à, đúng là hết nói mà. Hạo Thiên nhìn ông ta hừ lạnh một cái.

"Hạo Thiên này, nếu cậu rảnh thì hãy ở lại giúp chúng ta được không? Ta biết cậu đã tốt nghiệp xong ở học viện Hoàng Long rồi. Nên hãy giúp ta đi" Hải Lão cầu xin

"Được thôi. Bây giờ, ông sai mấy tên lười biếng phía dưới dọn dẹp sửa sang lại hội đi. Chúng không làm thì đào thải hết đi, chúng ta không cần mấy tên lười biếng, đương nhiên rằng sẽ phát tiền, mỗi người 70 tinh tệ. Dọn dẹp xong thì thu nhận các nhiệm vụ, hoàn thành tất cả và chúng ta sẽ nhận được những lời khen từ những người giao nhiệm vụ, họ sẽ giúp ta truyền bá và nhận được nhiều sự ủng hộ thôi."

"Đơn giản thế sao? " Hải Vy thốt lên

"đúng vậy"

"Thế nếu chúng không làm, chúng ta đào thải rồi lấy người đâu ra? " Hải Lão hỏi

"Sao ngốc thế? Chẳng phải bên hội chính có rất nhiều tên ăn không ngồi rồi sao. Điều chúng ta cần là bắt chúng làm, khi ở chi nhánh có nhiều mạo hiểm giả rồi thì cho chúng về vậy thôi! "

"Ohhhh, được rồi. Cảm ơn nhóc nhé" Hải Vy đứng bật dậy, chạy xuống dưới lầu.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Ngon rồi đây

Hải Vy đứng dậy, chạy xuống dưới lầu. Hạo Thiên cũng đứng dậy, và nói

"được rồi. Tôi về đây"

"Oh, sao không ở lại thêm chút nữa. Mà ta không thấy cậu nhóc tóc xanh biển, cậu ta đâu rồi? " Hải Lão đứng dậy nói

"Cậu ấy đang ngủ rồi. Nên tôi phải trở về canh chứ không dám nhóc ồn cậu ấy sẽ tỉnh mất" Hạo Thiên cười nhẹ

"ohhhh, vậy được rồi" Hải Lão gật đầu, Hạo Thiên giờ tay chào. Sát La cũng gật đầu rồi khỏi

Xuống lầu, Hạo Thiên bắt gặp đám người đang hí hục lau dọn, có vẻ như không phải nhờ đến đám người nên công hội chính rồi. Bọn ở đây cũng có tinh thần trách nhiệm đấy chứ, mà.....

"Thưa hội trưởng, chúng tôi làm ngay đây"

"Chúng tôi sẽ làm theo ý cô"

"Chúng tôi nguyện vì cô làm tất cả"

.....

Nhiều tên nhìn Hải Vy với ánh mắt say đắm, mê muội. Có vẻ đa phần làm việc vì muốn lấy lòng Hải Vy, số còn lại chắc là vì tiền và 1, 2 tên chắc là do muốn duy trì chi nhánh này.

Hạo Thiên quét ngang một lượt, đưa ra nhận xét. Cậu không chào Hải Vy mà tiến một mạch ra khỏi cửa. Đi về phân phủ, Sát La kè kè theo sau Hạo Thiên, cậu hơi bực bội dừng lại nói

"Sát La hội trưởng có chuyện gì không? Sao cứ kè kè theo tôi"

"Ta đi đang đi ngoài đường. Ta muốn đi đường nào thì đi chứ, tại sao ngươi có thể nói ta đi theo ngươi? " Sát La nói, lông mày hơi nhướng lên

"Oh vậy sao. Vậy ông đi tiếp đi ha! " Hạo Thiên mỉm cười

"Phụt"

Rồi cậu biến mất tại chỗ, Sát La ngẩn người không biết chuyện gì xảy ra. Lúc này rõ ràng còn ở trước mặt, sao biến mất rồi. Tên nhóc này đúng là bí ẩn thật mà, phải dè chừng nó mới được. Sát La gãi đầu khó hiểu, quay lưng bỏ đi

.....

Hạo Thiên trong không gian hệ, khuôn mặt lạnh lùng, tiến lại sofa và nằm dài xuống. Mắt nhắm lại.

Cậu mới nằm được 1 lúc thì

"Hura, ngươi có giỏi thì đến đây bắt ta đi. Đến đây đến đây. Hahaha"

1 tiếng la lớn vang lên, kèm theo đó là tiếng gió vù vù trong không khí

"Ngươi đứng lại cho ta" Lại 1 tiếng la nữa vang lên.

Hạo Thiên mở mắt ra nhìn, haizz, lại 2 con pet này. Chúng ở không rảnh rồi quá mà. Hạo Thiên ngồi dậy, Quang Long thấy Hạo Thiên lập tức bay lại sà vào lòng cậu, làm một gương mặt đáng yêu và nói

"Chủ nhân chủ nhân. Tiểu Hắc hấn phá ta. Người phải giúp ta"

"Hức" Hắc Long hức lên, sợ hãi đáp xuống đất, nhưng vẫn cố biện minh

"ta không có phá hấn là hấn ham ngủ không chơi với ta"

"Haizz, các ngươi bao nhiêu tuổi rồi thế? Sống mấy trăm năm mà còn tính trẻ con như vậy sao? " Hạo Thiên thở dài mệt mỏi

"Tại chúng tôi chán quá mà. Với lại sống mấy trăm năm thì sao chứ! Chúng tôi vẫn biết đùa giỡn như con người thôi mà" Hắc Long bay tới bên trong lòng Hạo Thiên, nói

"được rồi được rồi. Ta mệt quá, các ngươi im lặng 1 chút đi" Hạo Thiên nói, ngả lưng xuống ghế. Cả 2 con rồng không la hét nữa, nằm trên mình cậu nhắm mắt lại.

.....

Bên đám nhóc, chúng rất ngoan và không quậy phá. Im lặng cho tiểu Siêu ngủ.

.....

Một bên khác

"Các người nói gì? Vẫn chưa tìm ra ai đã hủy diệt Từ gia sao?" một người đàn ông lớn tiếng hét, đám người đối diện ông ta run rẩy dập đầu xuống đất

"Chúng tôi không thể điều tra được. Tất cả người của Từ gia đều đã chết hết"

"Còn nữa, chúng tôi thấy một dòng chữ thấy trên tấm bia đá trong sân của Từ gia là "Nghịch Thiên". Đó có thể là manh mối cho chúng ta đấy ạ"

"đúng vậy. Chúng ta có thể lần ra manh mối từ dòng chữ đó đấy ạ"

.....

"Hay lắm. Các người mau đi điều tra cho ta. Mau lên" người đàn ông hét lớn. Đám thuộc hạ lạy tạ nhanh chóng chạy khỏi

.....

Hạo Thiên ngồi dậy nhìn quanh. A, thì ra đang trong không gian hệ à. Nhức đầu quá, mệt mỏi quá đi, đói nữa. Phải mau chóng trở ra thôi.

Hạo Thiên đứng dậy, vuốt ve 2 con rồng rồi biến mất tại chỗ. Hiện cậu đang đứng ngay chỗ cậu mới vừa biến mất, tiếp tục trở lại phân phủ.

Trở về phân phủ, đi lên phòng của mình. Mở cửa bước vào trong, đám nhóc chạy ra mừng rỡ, tiểu Siêu vẫn chưa tỉnh dậy. Vẫn ngủ li bì trên giường, Hạo Thiên đi ngang nhìn một cái rồi lại ghé ngồi xuống, uống ly nước và nói

"Các cậu ăn gì chưa thế?"

"Chúng tớ chưa ăn gì cả!" tất cả đồng thanh nói

"Vậy tất cả đi ăn đi, sau đó bùng lên cho ta một chút thức ăn" Hạo Thiên nói

"Thế Boss không đi ạ?" Minh Kỳ hỏi

"Không, các người đi đi"

"nhưng.... "

"Đi hoặc là tất cả nhìn đói!" Hạo Thiên hần giọng

"để chúng tớ đi, chúng tớ không thể để Boss nhìn đói được" cả đám lật đật chạy đi ăn, để lại Hạo Thiên ngồi trên ghế. Cậu nhắm mắt lại, cảm nhận bầu không khí xung quanh. Cậu thích bầu không khí này, có chút u ám, yên tĩnh cùng một sự đen tối. Một bầu không khí không chút tiếng ồn, lâu lâu lại nghe thấy tiếng gió thổi vi vu, thật yên bình biết bao. Aaa, nhức đầu quá đi!

Hạo Thiên bật dậy khỏi ghế, lại giường và nằm xuống ngủ kế bên tiểu Siêu. Làm một giấc thật sâu

.....

Đám nhóc lúc này đang nhanh chân chạy tới phòng ăn. Lướt qua đám học sinh, tới quầy. Minh Kỳ giờ tay nói

"Cho cháu tất cả món ăn, mỗi món 3 phần. Làm nhanh lên ạ"

"Được rồi. Sẽ có ngay cho cháu" người ở quầy mỉm cười nói

Đám nhóc ngồi xuống bàn, chờ đợi món ăn được đưa ra để mang nó về phòng. Đợi chờ rồi lại chờ đợi, sau 1 tiếng đồng hồ, đám nhóc sốt ruột đứng phắt dậy lại nói

"Xong chưa vậy ạ?"

"xong rồi đây! " người trong quầy hàng lần lượt bùng ra những đĩa thức ăn, đám nhóc lần lượt đỡ lấy và mang về phòng. Nhanh chóng đi nhanh hết sức có thể.

Về tới phòng, đám nhóc thấy Hạo Thiên đã ngủ mất tiêu rồi. đành lẳng lặng lại một góc phòng chờ đợi.

Thoáng qua thoáng lại rồi tới chiều, tới 7h. Đám nhóc nằm lăn nằm lóc dưới sàn, trên ghế sofa, trên ghế dựa. Nằm bất cứ đâu mà nằm được, nằm mà bụng cứ kêu ọt ọt.

.....

Trong một không gian u ám đen tối nào đó, Hạo Thiên đang đứng giữ, đôi mắt nhắm lại. Một giọng nói đầy mạnh mẽ vang lên, chấn động không gian,

đập tắt đi sự im lặng nơi đây

"Con trai của ta.... Con trai của ta..... "

Đôi mắt Hạo Thiên từ từ mở ra, lóe lên một chút tia sáng rồi tắt đi. Cậu nhìn xung quanh, một màn đêm u tối hiện ra trước mắt cậu. Sững sờ trước tình thế này, cậu lại nghe thấy một giọng nói nữa

"Con trai của ta. Lâu lắm rồi ta mới được nhìn thấy con"

"Ai đấy? " Hạo Thiên chột thốt lên

"Ta đây! Là cha con đây mà"

"Cha tôi? Hừ, nực cười. Sao tôi có thể tin ông là cha tôi được đây? " Hạo Thiên cười lạnh đáp

"Con phải tin ta. Ta thật sự là cha con"

"Vậy ông lấy gì chứng minh? " Hạo Thiên lại nói

"Ta.... "

"Tên yêu nghiệt nhà ngươi mau cút đi cho ta"

Một giọng nói uy mãnh khác vang lên, cắt ngang giọng nói của người kia

"Hừ, tên chết tiệt đó lại tới nữa rồi." người lúc trước hừ lạnh nói. Trong khi Hạo Thiên đang bất ngờ trước giọng nói của người kia thì người nhận là cha Hạo Thiên nói

"Thôi, ta đi đây. Hẹn con một ngày không xa".

"Ngươi không được tin hắn"

Nói rồi cũng biến mất đi

Hạo Thiên mở mắt ra nhìn trùng trùng nóc nhà. Cậu ngồi dậy, tựa lưng vào đầu giường. Lúc này xuất hiện tận 2 người, người thứ nhất thì nói ta là con hắn, người kia thì nói ta không được tin. Ta nói chứ, cả 2 người ta đều không tin.

Đám nhóc thấy Hạo Thiên tỉnh dậy, lật đật chạy lại hỏi han

"Boss dậy rồi à. Boss sao thế, ra nhiều mồ hôi quá"

Hạo Thiên nhìn đám nhóc, cười nhẹ nói

"Ta không sao"

Bước xuống giường, cậu thấy một đồng hồ ăn đang nằm trên bàn, quay sang nhìn đám nhóc, bỗng

"otTTTTTTTT"

"Hahaha"Hạo Thiên cười nhẹ nói "Sao thế, đói đến thế mà không chịu ăn à?"

"Chờ Boss nữa chứ"

"Ăn đi. Đồ ăn nguội cả rồi" Hạo Thiên nói, đi vào trong rửa mặt rồi trở ra ăn cùng đám nhóc.

Buổi tối hôm ấy cũng như thường lệ, Hạo Thiên đọc sách uống nước, thỉnh thoảng thì trà hay là sinh tố, nước ép,... v.v đám nhóc thì ngồi chơi, nói chuyện và đuổi bắt nhau. Thỉnh thoảng ngồi chụm lại kể chuyện kinh dị, chúng kẻ mà mặt tái mét đi theo từng chi tiết. Hạo Thiên ngồi nghe chung mà bịt miệng cười, suýt chút là bật cười thành tiếng.

Buổi tối trôi qua như vậy đấy, đám nhóc tối có ngủ, Hạo Thiên do cả ngày nay ngủ nhiều rồi nên không ngủ được, ngồi đọc sách. Nào ngờ gần sáng ngủ gục trên ghế.

Lúc mở mắt dậy, xem đồng hồ cũng đã gần 9h sáng rồi. Cậu nhìn quanh, đám nhóc vẫn còn đang ngủ, khoan... Tiểu Siêu đâu mất tiêu rồi.

Hạo Thiên nhìn quanh phòng

"Cạch"

Tiểu Siêu từ trong phòng tắm bước ra, trên cổ đang khoác cái khăn, tóc hơi ướt và đang mặc một chiếc quần dài. Tiểu Siêu bắt gặp Hạo Thiên đã dậy thì đi lại xem và cười nói

"Cậu dậy rồi à. Lúc nãy dậy thấy người cậu lạnh lắm nên bế cậu lại đây, xem ra giờ hết rồi"

"Cậu dậy rồi à. Có sao không thể? Cậu ngủ hơi bị lâu đấy" Hạo Thiên xuống giường, đặt tay lên mặt tiểu Siêu và nói

"Tớ không sao. Cậu đi tắm đi" Tiểu Siêu nói, lại ngồi xuống giường. Hạo Thiên gạt đầu đi tắm

Sau khi cậu r khỏi nhà tắm thì bọn nhóc cũng đã dậy rồi. Cậu đi ra, tóc ướt, khăn quàng trên vai, mặc một chiếc quần dài và để lộ ra cơ thể đầy săn chắc và mạnh mẽ, làn da trắng tinh và còn có nhiều vết thương để lại sẹo, tuy nhiều sẹo nhưng thân hình đó thật tuyệt mỹ biết bao nhiêu.

Tiểu Siêu cũng có, nhưng ít hơn Hạo Thiên một chút. Và cả 2 cũng nhờ những vết sẹo này mà rút ra nhiều bài học cho mình hơn, nhiều kinh nghiệm chiến đấu hơn.

Sáng sớm, khi tất cả đã sửa soạn xong xuôi. Đám nhóc hỏi han tiểu Siêu, cậu ta cũng cười cười đáp lại. Khi đã ăn sáng xong, tất cả về phòng chơi. Mai là phải đi thi đấu đội rồi.

Hạo Thiên với tiểu Siêu ngồi trên ghế đọc sách. Trong tâm trí 2 người đang liên kết với nhau, Hạo Thiên hỏi

"bắt đầu rút thưởng"

"bắt đầu quay thưởng được liệu quý"

"ting"

"ting"

"ting"

Liên tiếp 3 tiếng vang lên, 3 ô vật phẩm xuất hiện lần lượt với 3 cái tên là: Thiên Long Diệp, Huyết Long, Thiên Hồn Cỏ.

Thiên Long Diệp: loại cỏ tia 3 ngon, là cỏ độc, chỉ mọc ở nơi có rồng sinh sống. Nghe đồn loại cỏ này 1000 năm mới nở hoa một lần và hoa của nó cũng chính là thuốc giải độc.(được 10 cây)

Huyết Long: máu của rồng, 1 bình 10 giọt. Một giọt có thể thọ 20 năm, là thuốc bổ và cũng được dùng để chế độc được

Thiên Hồn Cỏ: loại cỏ này chỉ mọc nơi có yêu thú trên lv 300 chết thối rửa lâu năm mà không ai biết. Nó có màu xanh thẫm và nó có thể chữa được bách bệnh. Cho đến nay thì nhiều căn bệnh nguy hiểm đã được chữa khỏi nhờ nó nhưng chưa chắc chắn được pà nó chữa bách bệnh. Loại cây này cũng rất hiếm, 2000 năm mới nở hoa một lần, lá nó là thuốc nhưng phần hoa và hoa là độc. Không cần thận chết như chơi. (được 10 cây)

"Oh ho, mấy loại này thật thú vị. Ta có nghe đến Thiên Hồn Cỏ nhưng chưa thấy nó. Bây giờ không những thấy mà còn có được nó nữa chứ. May mắn là lại có cả hoa" Hạo Thiên cười lên sung sướng, cất tất cả đi và tiếp "Tiếp tục đi"

"Bắt đầu quay vật phẩm cấp 5 đến 10"

"ting"

"ting"

"ting"

Lại 3 tiếng nữa vang lên. Xuất hiện trước mặt cậu 3 ô là: song đao azetsu lv 7, boots kizaru lv6, và song lục kozuka lv9

Song đao azetsu lv7: màu xanh biển đậm, đao ngắn tầm 40cm và 2 đầu nhọn ở mỗi đầu, thân đao khắc hình rắn mềng xà

Boots Kizaru lv6: đôi boots cao màu đen, làm bằng da nhưng dùng lửa không cháy, siêu bền và có khả năng đạp không khí, đi trên không

Song lục Kozuka lv9: 2 cây súng lục mà bạc, bắn bằng mana của chủ sở hữu, uy lực có thể phá hủy cả một vùng trong chớp mắt nếu dùng toàn lực. Chủ sở hữu có thể điều chỉnh uy lực của nó.

Hạo Thiên lại hốt được 3 món ngon nữa rồi. Cậu vui sướng cất nó đi. Tiểu Siêu đứng kế bên mỉm cười nói

"Chúc mừng cậu được những đồ quý hiếm, còn 3 lọ tăng exp lv 5, muốn xài luôn không?"

"Không, cứ để nó đó đi" Hạo Thiên nói rồi biến mất

Bên ngoài, cả 2 người Hạo Thiên và tiểu Siêu vẫn tiếp tục đọc sách. Cả ngày của họ chẳng có gì rắc rối cả, chỉ có chơi, ăn và ngủ thôi. Vậy hoài mà

không mập lên nổi (tác cũng mún TT)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 71: Giành cả hai top 1

Cả ngày trời qua một cách bình yên, không rắc rối, có chút ồn ào của lũ nhóc và tiếng cười đùa của chúng.

Ngày hôm sau, tất cả dậy sớm để tới kịp cuộc thi đấu đội. Đấu đội có 5 giải, gia tộc được cử 3 đội. 3 đội do nhóm cậu đại diện là Hạo Thiên vs Tiểu Siêu, Minh Kỳ vs Băng Liên, Mộc Lâm vs Trần Thống Trung. Đó là 3 đội đại diện thi đấu cho Diệp gia.

Hôm nay là ngày đấu, không cần nhờ đến Diệp Lục Trung đưa tới đấu trường nữa, Hạo Thiên lấy xe của mình ra mà đi. Chờ đám nhóc tới đó, mấy đứa không thi thì lên chỗ ngồi xem, mấy đứa thi thì đi theo Hạo Thiên.

Ngồi trong phòng chờ, mấy tên ở đây đều né nhóm Hạo Thiên ra, không gây sự, không chỉ chò ồn ào. Nên cậu rất hài lòng với bầu không khí im lặng nơi đây. lát sau, có tiếng trống báo. Tất cả đi ra ngoài, tiến về phía sân đấu và chào mọi người. Có vẻ sân đấu đã được gia cố lại sau khi bị cậu phá banh-ta-long lần trước. Sức làm việc cũng nhanh gọn nhỉ.

Không khí bên ngoài này náo nhiệt, ồn ào chen lẫn sự phấn khởi. Hạo hức mong chờ những trận đấu sắp diễn ra. Một trọng tài chính đứng lên phát biểu, lần này là phát biểu là Sát La.

"Xin chào tất cả mọi người. Hôm nay là cuộc thi đấu đội. Diễn ra trong 2 ngày với 80 đội tham gia. Cũng như cuộc thi trước, chúng ta vẫn lại bốc thăm và tới số lẻ thì thôi. Lần này chúng ta có 80 đội, tức tới số lẻ là 5, vòng 5 đội này chúng ta sẽ bốc thăm, trong thùng thăm có 4 số chẵn và 1 số lẻ. Đội nào bốc trúng số lẻ thì trực tiếp vào vòng tiếp theo. Vậy thôi. Chúc mọi người xem có thể tận hưởng trận đấu một cách thoải mái nhất"

Sau màn phát biểu của Sát La, hàng loạt người đứng dậy vỗ tay. Hôm nay nhóm cậu phải đấu mỗi đội 2 lần, lên bốc thăm và theo số là 4, 26 và 35.

Mấy vòng loại này 3 đội của Hạo Thiên đều trót lọt, không bị cản trở gì, 2 đội đụng phải Hạo Thiên đều tự động xin thua, không manh động, không một lời nói nhiều. Giờ tay xin hàng. Riêng 2 đội Minh Kỳ với Trần Thống Trung thì khác, vài tên hơi bị kiêu nên bị ăn hành sml.

Thế là ngày đầu của cuộc thi đã kết thúc, thoải mái, nhẹ nhàng.

Ngày thứ 2, cũng là ngày cuối cùng của cuộc thi đấu đội. Vòng thi đấu 20 đội, Hạo Thiên số 5, Minh Kỳ số 7, Trần Thống Trung số 15. Cứ thế, cuộc thi vẫn diễn ra một cách nhàm chán, không thú vị là bao. Hạo Thiên tự nghĩ rằng, sao cuộc thi này không cho giết người nhỉ, như vậy sẽ hay hơn chứ nhỉ. Nhìn cảnh sân đấu một màu đỏ tươi sẽ đẹp biết dường nào, ah ~~~

"Boss, cậu sao vậy... Boss?" đám nhóc kể bên run rẩy, sợ hãi trước khuôn mặt và luồng sát khí tà ác mà Hạo Thiên thả ra. Một khuôn mặt khiến chúng nhớ hoài không quên, như gương mặt lần đó, ở trại huấn luyện quân đội vậy.

Hạo Thiên hoàn tỉnh lại sau dòng suy nghĩ, cười nhẹ nói

"Không có gì! Đừng bận tâm"

"Vâng"

Tiếp tục quan sát trận đấu, nhiều tên tỏ ra cực nhọc với đối thủ của chúng, mặc dù lv là ngang nhau, và thâm chí hơn nhau. Không hiểu nổi, chúng yếu như vậy mà. Hạo Thiên lạnh lùng quét ngang những sân đấu.

Rốt cuộc cũng tới vòng đấu 5 đội. Bắt đầu bốc thăm. Số bốc thăm là 2, 4, 6, 8, và 5. Ai bốc trúng số 5 sẽ trực tiếp vào vòng trong, số 2 sẽ đấu vs 4 và 6 sẽ đấu vs 8. Vậy thôi. Tất cả bắt đầu bốc thăm.

Hạo Thiên tiến lên trước, cậu chán nản phải đấu với đám yếu kém này nên đã giờ chút thủ đoạn và lấy lên con số 5 may mắn. Người cầm thùng thăm thấy con số, hô lớn

"Đội của Hạo Thiên là số 5, trực tiếp vào vòng trong"

Tiếp theo là Minh Kỳ, cậu trúng số 6, Trần Thống Trung trúng số 2, còn lại 2 đội. Một đội có 2 tên trùm mặt, để lộ ra cặp mắt màu đen thẳm và mái tóc màu nâu. Cặp còn lại thì một tên với mái tóc màu hồng nhạt và 1 tên với mái tóc màu đen huyền. Lần lượt lên bốc, đội chum mặt thì số 8, đội với tên có mái tóc màu đen huyền thì số 4.

Hạo Thiên và Tiểu Siêu thành thoi, thanh thản đi lại ghé ngồi xuống. Trận đầu tiên, giữa Trần Thống Trung với đội tên tóc đen. Đứng đối diện nhau, Trần Thống Trung tỏ ra lịch sự, mỉm cười nói

"Xin chào, tôi là Trần Thống Trung, còn đây là Mộc Lâm"

"Chào, tôi là Thanh, còn đây là Xuân" tên tóc đen đứng ra nói

Cả 2 chào nhau, Trần Thống Trung cười nhẹ. Khi tiếng hiệu lệnh bắt đầu vang lên, Trần Thống Trung và Mộc Lâm vẫn đứng yên không nhúc nhích. Thanh và Xuân phóng nhanh về phía họ, tách ra 2 bên, 1 người thì dùng dao ngắn, một người dùng.... nhìn qua có vẻ như là sợi dây cước thì phải. Lv cũng chỉ ở mức 210 và 212 thôi. Quá thấp. Hạo Thiên lò đi, sau khi đánh giá cả 2.

"Keng"

Thanh dao ngắn chém vào tay của Trần Thống Trung, cậu cười nhìn Xuân và nói

"Dao cậu có bị cùn không thế? Chém trúng tay tôi mà không chảy tý máu nào cả thế? "

Xuân đỏ mặt, lùi lại phía sau, bên này, Thanh đang đánh tay đôi với Mộc Lâm. Mộc Lâm cũng cười nhìn cậu ta, đỡ đòn tấn công của cậu một cách nhẹ nhàng uyển chuyển, sau đó tung cú đá đá bay Thanh về phía Xuân. Xuân đỡ lấy cậu lùi lại sau vài chục bước. Mộc Lâm trở về phía Thống Trung, Thanh và Xuân ngược mặt nhìn 2 người, khuôn mặt chật vật.

Trần Thống Trung đưa tay ngoắc, vẻ khiêu khích bọn họ. Cả 2 lại tiếp tục phóng lên, Mộc Lâm chơi đùa với Thanh, còn Thống Trung dùng tay không đỡ dao của Xuân. Dù Xuân có làm thế nò đi nữa thì cũng chỉ như trúng chọi đá. Chém đến thế nào cũng không bị gì cả.

Trần Thống Trung mỉm cười nhẹ. Đúng là chiêu gì của Boss cũng lợi hại mà, mai mốt phải học thêm nhiều nữa mới được.

Tiếp tục đỡ đòn và cả 2 người Thanh và Xuân đang dần thấm mệt mà Thống Trung với Mộc Lâm vẫn đang mỉm cười đỡ đòn. Nãy giờ 2 người họ vẫn chưa tung ra đòn tấn công nào cả, mà chỉ mới đỡ đòn mà thôi. Nhưng.... Giờ thì không tốn thời gian nữa. Mỗi người một cú thôi

"Rầm"

"đùng"

Thanh và Xuân bị đá và đâm bay xuống sàn đấu đụng vào thành tường. Cả 2 ho ra máu và mặt tái mét đi. Trọng tài hô lớn

"Đội của Mộc Lâm và Trần Thống Trung thắng"

Cả 2 mỉm cười nhìn 2 người kia, một nụ cười đầy nguy hiểm, rồi quay lưng rời khỏi sàn đấu. Đi tới chỗ Hạo Thiên và ngồi xuống.

Còn phía bên Minh Kỳ và Băng Liên, cả 2 cũng đã xong trận đấu của mình. Bỏ lại đối thủ nằm xà lai, xì bọt mép dưới đất. Không biết họ đã hành hạ 2 người kia thế nào nhỉ. Tò mò thật. Thống Trung nhìn Minh Kỳ đang đi lại và suy nghĩ

Trận đấu tiếp theo là giữa đội Trần Thống Trung vs đội của Minh Kỳ, đội ai thắng sẽ đấu với đội của Hạo Thiên, đội nằm trong top 3 đều có thể khiêu chiến với đội của Hạo Thiên. Tức là nếu 1 trong 2 đội thắng, sẽ được khiêu chiến với đội Hạo Thiên để nâng top của mình lên.

Trận tiếp theo, đội Trần Thống Trung và đội Minh Kỳ cùng bước lên sàn đấu. Cả 2 đối mặt nhau cười khoái trá, chỉ có Băng Liên hơi e ngại mà thôi. Minh Kỳ đối mặt với Thống Trung, nở một nụ cười đầy "thân thiện" và "trìu mến". Mộc Lâm đối mặt với Băng Liên, chỉ biết cười hi hi chứ không biết làm gì hơn nữa.

"Bắt đầu" tiếng hiệu lệnh vang lên, Thống Trung và Minh Kỳ lao vào nhau, tung ra những cú đâm long trời lở đất. Tạo ra những dư chấn chói tai, in ỏi nhức cả óc. Băng Liên do chỉ có Quang hệ nên không có nhiều kĩ năng cho lắm, cũng đành nhào vô đánh tay đôi với Mộc Lâm vậy.

2 bên đánh nhau 1 cách dữ dội, khi Minh Kỳ thấy Băng Liên yếu thế thì liền ra hiệu cho cô lùi lại sau và ra đòn đánh đến cả 2 người Mộc Lâm và Thống Trung. Di Di ngồi phía dưới hoan hô cổ vũ Minh Kỳ một cách cuồng nhiệt, nào là Kỳ ca cổ lên, Kỳ ca giỏi nhất, Kỳ ca mạnh nhất,..... vân vân và mây mây.

"Bang"

"đùng"

"lũy nh"

"rầm"

.....

Những âm thanh mạnh mẽ, đầy chấn động. Minh Kỳ liên tiếp phải tung ra những đòn đánh nhanh và dứt khoát, để đỡ lấy và đánh trả cả 2 người Mộc Lâm với Thống Trung.

"Xoẹttttt"

Mộc Lâm bị đá bay ra sau, lăn lê vài chục vòng và dừng lại. Cậu tiếp tục đứng dậy phóng lên, Băng Liên lúc này đã hồi lại kha khá và phi lên đỡ đòn. Tiếp tục đánh tay đôi.

Tuy chỉ là đánh tay đôi nhưng vẫn có thể làm rách cả da thịt, bầm tím toàn thân. Mặt, tay, chân và quần áo của cả 4 người đang dần dần bị rách nát. Mặt thì nhiều chỗ bị đánh đỏ ửng và bầm, tay chân thì có nhiều vết cắt do nắm đấm xoẹt qua.

"luyện"

Băng Liên bị đá bay rồi, Minh Kỳ thấy vậy liền phi ra đỡ. Cả 2 lùi lại hơn chục mét. Băng Liên thở gấp, ho ra máu. Lúc này, mặt Hạo Thiên hơi nhăn lại. Cần rèn luyện thêm, tất cả phải rèn luyện nhiều hơn nữa, đạo này chúng nghỉ xả hơi nhiều quá rồi.

(thì ra người nghĩ đến cái đó à. Tưởng lo cho ngta chứ -_-)

Minh Kỳ đỡ lấy Băng Liên đứng dậy. Mộc Lâm làm ra vẻ xin lỗi, Thống Trung và Minh Kỳ lại nhìn nhau một cách đầy "thân thiện". Rồi lại xông vào nhau.

"Uỳnh"

"rầm"

"đùng"

Thống Trung bị đánh bay, văng bịch bịch trên đất, ho khụ khụ, máu văng ra từ miệng cậu. Lau máu dính trên miệng, Thống Trung bật dậy liếc Minh Kỳ một cái, ngoắc tay với Mộc Lâm, cậu ta cùng Thống Trung lao vào đánh với Minh Kỳ, Minh Kỳ yếu thế lùi lại sau và lần này đến lượt cậu bị đánh bay, lăn lông lốc mấy vòng và trán bị chấn thương, máu rỉ ra.

Băng Liên phóng lại đỡ Minh Kỳ dậy, dùng chữa trị lên cậu, mới dùng chưa được 2p, Thống Trung lại bay vô đánh tiếp, ngăn không cho Băng Liên chữa trị. Minh Kỳ đứng dậy chặn đòn

"đùng"

Cả 2 thực lùi lại sau vài chục bước, thở gấp. Minh Kỳ đứng dậy nhìn Thống Trung, Băng Liên nhìn Mộc Lâm. Hai bên nhìn nhau hồi lâu, thò ra một hơi, rồi lại hít vào

"Vù"

"Đùng"

Hai bên lao vào nhau với tốc độ chóng mặt, tạo nên một làn bụi mù mịt. Khiến cho người xem cùng ban trọng tài không thấy gì cả. Nhưng người có khí thì vẫn có thể cảm nhận được bên trong làn khói đang có chuyện gì. Thế nhưng..... Hoàn toàn không cảm nhận được gì cả, không một gì cả. Tất cả cả tò mò chờ đợi kết quả sắp xuất hiện

Khi làn khói tan hết đi, mọi người thấy 4 người đang nằm xả lai, quần áo rách nát, nhiều vết thương toàn thân. 4 đứa đang nằm im không nhúc nhích, mọi người đang chờ đợi xem trong 4 người có ai gắng gượng dậy nổi không. Nhưng

1p

2p

5p

10p

.....

20p trôi qua, không đứa nào nhúc nhích cả. Trọng tài giờ tay tuyên bố

"Trận này hòa nhau, không phân thắng thua"

Đám nhóc trên khán đài lập tức phóng xuống đỡ 4 người dậy, nhờ Hạo Thiên và Mộc Sinh hỗ trợ trị thương cho 4 người. Mộc Sinh cũng có Quang nguyên tố nên học được phép trị thương.

Sau 20p khi trị thương, trận đấu được tiếp tục. Vì không phân ra thắng thua nên cả 2 đội sẽ vị trí hạng 2, và có quyền khiếu chiến với đội của Hạo Thiên. Đội cậu vẫn giữ top 1 và không ai phản đối cả. Phản đối cũng không được vì sau khi chứng kiến sức mạnh khủng bố của Hạo Thiên với tiểu Siêu rồi thì còn phản đối cái méo gì nữa cơ chứ.

Đứng trên sân đấu, đội của Minh Kỳ với Thống Trung, cả 2 cùng giơ tay lên, đồng thanh

"Xin thua ạ"

Thế là xong, chưa đấu mà đã xin thua rồi. Mà đấu chỉ cho một nửa, đấu nửa có mà ăn hành miễn phí từ Boss, đẹp, đẹp luôn đi.

Trận đấu kết thúc với 5 giải, top 1 là đội của Hạo Thiên, top 2 là của Minh Kỳ với Trần Thống Trung, đồng hạng 2 nên không có hạng 3, top 4 là Thanh và Xuân và cuối cùng là đội của 2 tên nào đó.

Cuộc thi đấu ngày hôm nay kết thúc, cũng là kết thúc cho cuộc thi đấu kiếm 3 năm 1 lần. Chờ lần thi tiếp theo vào 3 năm nữa. Buổi lễ trao thưởng sẽ diễn ra vào ngày mai, và bây giờ tất cả nhà ai nấy về. Nhóm Hạo Thiên lên xe và trở về phân phủ

(P/s: bạo 4 chương cho 2 Nguyệt Phiếu của bạn)

Có ai còn nhớ tác không thể \ (o^ω^o) /

Đừng bơ tác nha o(" ^ ▽ ^ ")o

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Luyện tập

Về phân phủ, cả 4 người cùng nhau tắm rửa thay đồ. Rồi ngồi xuống chơi. Về phần đám Trần Thống Trung đi làm nhiệm vụ thì họ về hồi chiều ngày thứ, khi tiểu Siêu tỉnh dậy. Con yêu thú mà Hạo Thiên yêu cầu đám nhóc bắt đang được Lăng Triệt cùng với Diệp Lục Trung trấn áp, để nó không làm loạn. Mà.... Nó muốn làm loạn cũng không được vì bị đám Trần Thống Trung đánh cho sợ hãi và không dám gầm gừ.

Lúc này, Hạo Thiên đang dắt đám nhóc tới chỗ con yêu thú. Tới nơi, đây là khu luyện tập cho quân lính ở đây, bước vào trong, con yêu thú nằm co rút dưới đất không dám đi đâu. Diệp Lục Trung canh nó mà như không canh. Bởi nó chẳng quậy phá, hay thậm chí không dám nhúc nhích nữa là.

Con yêu thú màu tím đậm, 2 sừng trắng nhọn chìa ra phía trước, chiếc đuôi dài màu tím sậm bồng bềnh phía sau. 4 chân săn chắc, móng nhọn sắc bén, chiếc cổ dài và bồng bềnh màu đen. Nó là giống ngựa 2 sừng, thuộc loại hiếm, đặc biệt là màu lông tím sậm đó, nó là loại ngựa biến dị.

Trần Thống Trung phóng lại phía con ngựa, nó rít lên một tiếng rồi run rẩy. Trần Thống Trung vuốt ve nó, từ từ dắt nó lại phía Hạo Thiên. Hạo Thiên nhìn nó, ánh mắt nó nhìn Hạo Thiên một cách đáng thương, sợ hãi. Cậu đưa tay vuốt ve nó, miệng lầm nhảm nhỏ

"Đừng sợ. Ta sẽ không giết ngươi"

Giọng Hạo Thiên nhỏ, đầy ấm áp và nhẹ nhàng, làm cho con ngựa an tâm, và sự run rẩy bớt dần đi, tiếp sau đó là sự thân thiện của chú ngựa dành cho Hạo Thiên. Con ngựa tiến tới, dụi đầu nó vào tay Hạo Thiên, cậu vuốt ve nó nhẹ nhàng từ tốn.

"Woaaaaaa"

Đám nhóc ồ lên, kinh ngạc nhìn. Trần Thống Trung nói

"Boss hay vậy! Lúc chúng tớ mới gặp nó, nó kiêu ngạo xông vào tấn công chúng tớ. Nhưng bị tụi tớ tấn một hồi, nó sợ hãi run rẩy cho tới khi về đây. Và bây giờ nó không sợ còn hạ mình bảo Boss vuốt ve cho nó. Không tin được mà! "

Hạo Thiên cười nhẹ nhìn con ngựa, vuốt ve nó một hồi, Hạo Thiên nói

"Ngươi sẽ là pet của Di Di, đồng ý không? "

Con ngựa nhìn về phía người mà Hạo Thiên chỉ. Nhìn cô bé một cách đắm đuối 1 hồi, con ngựa nhẹ nhàng gật đầu. Hạo Thiên ngoắc tay Di Di bảo cô bé

"Di Di có thích chú ngựa này không? "

"Dạ có ạ" Di Di vui vẻ trả lời, chạy lại vuốt ve con người. Minh Kỳ nhìn cô bé mỉm cười nhẹ

Hạo Thiên chỉ cho Di Di cách lập khế ước, cô bé làm theo. Khế ước hoàn thành, trên tay cô bé xuất hiện dấu ấn hình con ngựa. Con bé vui mừng xăm xoi dấu ấn, rồi lại vuốt ve con ngựa. Hạo Thiên bảo

"Ngươi biến nhỏ lại đi! "

Con ngựa gật đầu, thân hình cao lớn của nó dần thu nhỏ lại dạng chibi. Di Di ôm lấy con ngựa và tí tưng chơi cùng nó

Cả nhóm Hạo Thiên dắt nhau trở lại phòng, đang đi gần tới cửa thì gặp Doãn Bằng. Ông ta kéo Hạo Thiên lại và nói

"Nhóc có tính về chưa thế? Sắp tới 3 ngày nữa thì sẽ làm lễ nhập học cho đám nhóc con mới vào rồi!"

"Tôi tưởng nó phải được làm vào 1 tháng trước chứ?" Hạo Thiên khó hiểu hỏi

"À thì... Do ta bận chút việc ấy mà" Doãn Bằng lảng tránh ánh mắt Hạo Thiên, cười hi hi

"Bận việc gì chứ? Hay là do tôi đây. Mỗi lần tới một thành khác nhau là lại gặp ông. Tôi thấy việc đưa người mới thay thế chức thành chủ đầu nhất thiết phải là hiệu trưởng Doãn Bằng. Cho đám tư lệnh làm cũng được vậy" Hạo Thiên nhìn Doãn Bằng một cách đầy sắc bén

"Ha ha ha.....dù sao thì ta cũng hoãn được tới hôm nay rồi. 3 ngày sau là hết hoãn được rồi nên chúng ta phải mau về thôi" Doãn Bằng cười ha ha nói

"Sao lại là chính ta? Ông về một mình cũng được mà"

"Nhóc thân là đại tư lệnh thì phải về chứ. Năm nay tuyển sinh thêm được vài nhóc giỏi lắm đấy"

"sao lúc tôi mới vào trường không thấy ông? "

"Ta ấy hả? Lúc đó ta ngồi trong góc ấy, với lại lúc ấy buồn ngủ nên chui vào góc ngủ luôn. Lần đó ta bị mấy người kia chửi quá trời" Doãn Bằng hỏi tưởng lại mà mặt âm ỉc

"Ha, hay thật. Ai mà lại dám mắng hiệu trưởng thế nhỉ thật tò mò mà"

"Sao lại không có? Mà, nói chung người về không?"

"Được rồi. Mai sau khi nhận thưởng chúng ta về luôn"

"Ok" Doãn Bằng nói rồi bỏ đi

Đám nhóc cũng trở lại phòng, bây giờ mới là giữa trưa. Ăn chút gì đó rồi mới trở lại phòng. Hạo Thiên tập hợp tất cả lại và nói

"hôm nay, khi trận đấu giữa đội tiểu Trung với đội của tiểu Kỳ. Ta rất không hài lòng."

Đám nhóc bắt đầu rụt lại. Bởi, mỗi lần Hạo Thiên không hài lòng với đám nhóc thì cậu lại bắt chúng tập luyện một cách cực lực và chúng cũng biết, đó cũng vì muốn tốt cho chúng mà thôi. Nhưng mà mệt lắm

Đám nhóc sợ hãi nhìn Hạo Thiên, cậu tiếp

"có phải dạo này ta quá lơ là đối với việc luyện tập của các người?"

"Không có đâu ạ. Tại tụi tó..... "

"Tại cái gì mà tại! Bây giờ chúng ta bắt đầu luyện tập" Hạo Thiên nói xong, biến mất ngay tại chỗ, đám nhóc cũng biết tằm

Trong không gian hệ, phòng luyện tập. Đám nhóc và Hạo Thiên đang đứng trong đấy. Bài tập mà Hạo Thiên dành cho chúng vẫn như bình thường thôi. Vẫn là tập chạy, cảnh giác, tập trung....có thêm một bài tập nữa là đánh với đám zombie có chỉ số tăng dần. Cậu cho chúng chạy bộ trong này, mỗi đứa gắn lên chân thêm 2 cái vòng tạ F-02 với số kg là 1000. Cả đám chạy một cách nhẹ nhàng lúc đầu và lúc sau thì nặng dần nặng dần. Riêng Di Di, Hạo Thiên cho cô bé chạy với số kg là 100. Vòng chạy cho đám kia là 200 vòng và Di Di là 50, do cô bé lần đầu phải luyện tập cực nhọc như vậy.

Tới đến nửa là cảnh giác và tập trung cảm nhận, thả chúng vào 1 vùng tối và bắt đầu ra đòn. 3 đứa nào bị dính đòn nhiều nhất thì hít đất 200 cái. Cứ mỗi lần đến vòng này là đám nhóc bị ăn đòn no, ăn thay cơm cũng được luôn ấy chứ. Hạo Thiên còn cho chúng nâng tạ, kéo tạ và rượt bắt. Nâng tạ thì dễ rồi. Chúng chỉ cần nâng vài trăm lần với số kg là 1200kg. Rượt bắt mới chết, chân chúng được gắn thêm cục tạ 1200kg và để cho lũ zombie bắt được, phải né đòn của nó và không được tấn công lại. Zombie đã được Hạo Thiên nâng cấp nên giờ tụi nó nhanh khủng khiếp, đám nhóc có đứa vừa chạy vừa la làng.

Vòng này thì Hạo Thiên để cho tiểu Siêu canh, còn cậu thì đi tập chung với đám nhóc nhưng ở một đẳng cấp khác. Nếu bây giờ đám Zombie đi đám nhóc với tốc độ 80km/h thì với Hạo Thiên là 100 hoặc 150km. Cậu phải né đòn thật nhanh và đỡ đòn của nó. Số kg cậu phải mang là 1500kg, còn nặng hơn cả đám nhóc nữa. Mới đầu thì nhẹ nhàng, nhưng sau thì cật lực và nặng nề hơn cả đám nhóc nữa. Thời gian trôi qua thật mau, rốt cuộc cũng chiều. Là buổi chiều bên ngoài không gian hệ, bên trong chắc cũng phải 2 hay 3 tháng trôi qua gì rồi ấy chứ. Thời gian trong không gian hệ của cậu trôi qua nhanh hơn nên không lo ngại về thời gian

Buổi chiều, khi đám nhóc đang nằm xả lai, thở hổn hển dưới đất, khắp mình thương tích. Hạo Thiên đưa cho mỗi đứa một viên thuốc có màu xanh biển, pha lẫn chút vàng. Chúng còn chưa biết nó là thuốc gì, có phải thuốc độc hay không nữa, nhận được là bỏ vô họng nuốt ngay. Hạo Thiên thấy vậy nói

"lỡ thuốc độc thì sao? "

"Chúng tớ chắc chắn rằng Boss sẽ không đưa thuốc độc cho bọn tớ" cả đám nhóc cười hi hi đám, rồi chúng lần lượt ra. Hạo Thiên cười nhạt nhìn chúng. Cả đám nhóc tròn tròn nhìn Hạo Thiên, khó hiểu.

"Boss... Boss..... "

Hạo Thiên ngồi phịch xuống đất, mắt nhắm lại. Tiểu Siêu thì rảnh rồi quá đi ra sofa ngồi rồi, nằm ngủ phì phò ở ngoài luôn rồi.

.....

Lúc này, bên ngoài không gian hệ. Xà Như và đám người của cô ta đang đứng trước phân phủ. Bị đám lính chặn lại hỏi

"mấy người tới đây có chuyện gì? "

"Tôi đến tìm Hạo Thiên! " Xà Như nói

"Hạo Thiên? Ý cô là nói đại tư lệnh, hiện tại ngài ấy đang bận không gặp được" tên lính vẫn không cho vào

Lúc này, từ bên trong Dương Ngạn Vũ đi ra thấy vậy liền nói

"Không sao. Cho họ vào"

"Cả chúng tôi nữa" phía sau, Diệp Lục Trung lên tiếng

Dương Ngạn Vũ cười nói "thì ra là Diệp tộc trưởng ả.

"Vâng"

"Vào đi. Mọi người vào trong đi" Dương Ngạn Vũ nói, mời tất cả vào trong

.....

Trong không gian hệ, tiểu Siêu từ bên ngoài bước vào. Nhìn thấy đám nhóc xa lai và Hạo Thiên ngồi nhắm mắt thì nói

"Lại cho chúng thử thuốc nữa à? "

"Đừng vậy. Thuốc trị thương đấy. Vết thương biến mất cả rồi mà chúng chưa dậy nữa" Hạo Thiên mở mắt ra nói. Cứ mỗi lần Hạo Thiên có thêm loại thuốc gì mới là cậu lại lấy đám nhóc ra dùng thử thuốc. Có vài lần tưởng đâu chúng chết rồi, chúng cứ nằm đấy 2, 3 ngày mà không dậy, ai ngờ đâu chúng ngủ. Mấy lần đó Hạo Thiên đã tần cho chúng vài cái.

Hạo Thiên và tiểu Siêu tiếp tục ngồi chờ, thêm 30p nữa. Đám nhóc từng đưa từng đưa một ngồi dậy. Chúng ngó xung quanh và nhìn thấy Hạo Thiên, chúng nhanh chóng đứng dậy. Hạo Thiên cũng đứng dậy và nói

"Thuốc có hiệu nghiệm nhưng hôn mê lâu quá"

Khi tất cả đã dậy hết, Hạo Thiên nói

"Chúng ta ra thôi"

Rồi tất cả biến mất khỏi không gian hệ. Xuất hiện bên ngoài, đám nhóc và Hạo Thiên thay phiên nhau đi tắm. Sau đợt huấn luyện vừa rồi. Ai nấy đều mệt mỏi, tắm xong là chúng lần lượt quay ra ngủ luôn. Riêng Hạo Thiên và tiểu Siêu vẫn còn thức,

"cốc cốc"

Tiếng gõ cửa vang lên, tiểu Siêu ra mở cửa. Bên ngoài, Lăng Triệt đang đứng, ông ta nói

"thưa đại tư lệnh, có người của Diệp gia và Xà Long dong binh đoàn đang chờ ngài"

Hạo Thiên ngước mặt lên nhìn và nói

"Hiện tại tất cả đã mệt. Không tiếp khách"

Nói rồi, tiểu Siêu đóng cửa, cài chốt và trở vào. Bỏ lại Lăng Triệt đứng bên ngoài ngơ ngác nhìn, bó tay rồi đi. Rồi cả 2 cũng đi ngủ luôn. Mặc kệ mấy tên đó đi, buồn ngủ chết đi được

Hạo Thiên bắt đầu chìm sâu vào giấc ngủ của cậu

(bù lại 1 chương đã thiếu đây ạ!!! (•ω•))

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Nhận thưởng

"Con trai của ta..... Con trai của ta..... "

Hạo Thiên lại bắt đầu nghe thấy giọng nói lần trước, giọng nói đầy bí ẩn, nhưng mạnh mẽ và rất ấm áp. Cậu bắt đầu mở mắt ra nhìn xung quanh, vẫn là cảnh sắc hôm ấy, vẫn một không gian u tối, và vẫn giọng nói cậu nghe thấy lần trước. Cậu nhìn quanh và nói

"Lại là ông nữa à? "

"Con trai của ta.... Con trai của ta.... Con phải tin ta"

"Tin ông? Lấy gì để mà tin đây" Hạo Thiên lạnh giọng nói

"Ta... Ta..... Rồi con sẽ biết thôi"

Nói rồi, không gian bắt đầu thu hẹp lại, Hạo Thiên choàng tỉnh dậy, cậu nhìn xung quanh căn phòng, thờ dài dựa lưng trên giường.

"Cậu sao vậy? "

Tiểu Siêu đã dậy từ lúc nào, cậu hỏi Hạo Thiên. Hạo Thiên nhìn cậu mỉm cười nói

"Không có gì! "

"cốc cốc"

"có chuyện gì? " Hạo Thiên nhìn ra cửa nói

"Sáng rồi ạ! Chúng ta phải tới lễ nhận thưởng chứ ạ"

WTF, mới nằm xuống mà sáng rồi à. Giỡn hoài, nhanh vậy chứ. Cậu tốt xuống giường, giục bọn nhóc dậy rồi thay quần áo. Cậu mặc lên mình chiếc quần màu đen, chiếc áo sơ mi trắng và cao hơn khủy tay một chút là black adjustable bartender arm garter, một loại dây da tròn nịch ống tay áo lại, nó có màu đen tuyền. Đôi Boots màu đen, chiếc bông tai lấp lánh của cậu cộng thêm mái tóc và đôi mắt 2 màu càng thêm nổi bật mặc dù cậu chỉ mặc 2 màu đen trắng trên thân. Búi tóc đuôi ngựa, chừa 2 lọn song song với với mặt, là 2 lọn tóc màu xanh biển, tóc búi cao là màu đỏ. Nhìn cậu thật đẹp và mê hồn biết bao.

Đám nhóc cũng diện cho mình những bộ trang phục thật thời thượng và ra ngoài. Bước lên xe đi tới chỗ trao giải, nhưng chưa lên xe thì bị Doãn Bằng chặn lại nói

"Nhóc nhìn đẹp thật đấy. Thật bảnh bao biết bao nhiêu, không biết bao nhiêu cô đã đổ nhóc rồi nhỉ? "

"Hiệu trưởng Doãn quá khen rồi. Sao vậy? Sao giờ này ông không tới chỗ trao thưởng đi mà còn ở đây" Hạo Thiên cười nhạt, càng tô thêm sự đẹp trai bảnh bao của cậu

"À thì... Nhóc biết chỗ trao thưởng không thể? "

"Chứ không phải chỗ đấu trường sao?"

"Sai. Sai quá sai. Nơi trao thưởng nằm chỗ khác, chúng ta có 2 nơi trao thưởng, một là ở công hội luyện được sư nổi tiếng ở đây, công hội Diệp Lục của hội trưởng Lục Huyền. Nơi trao thưởng thứ 2 là công hội Sát Long của hội trưởng Sát La. Cả 2 người này nhóc thấy cả rồi đấy" Doãn Bằng nói

"Thấy cả 2 rồi à? Sát La thì tôi còn nhớ được chút là ông ta quá đáng ghét, còn người còn lại thì.... Ta có gặp à?" Hạo Thiên nói

"Ôi trời. Ta biết ông ấy yếu quá nguoi không thèm nhớ mà. Lục Huyền là cái người đòi giúp nguoi trị thương lúc đánh với ta đấy"

"Oh.... Cái lão già đó à?"

"Đúng vậy đấy" Doãn Bằng giờ ngón cái

"được rồi, lên xe dẫn đường" Hạo Thiên nói

Tất cả lên xe, đi theo sự chỉ dẫn của Doãn Bằng, ông ta chỉ chạy tới chạy lui một hồi cuối cùng cũng tới nơi. Chỗ này đông nghẹt người, chỗ trao thưởng nằm ở trước công hội Diệp Lạc, tách hàng người ra hai bên, người được trao thưởng sẽ tiến thẳng vào trong. Trao tiền xong còn được liệu thì vào trong lựa. Diệp gia đã đứng chờ sẵn cả rồi. Rã là chỉ còn mấy người cậu là chưa tới thôi. Doãn Bằng bước xuống xe, đứng một bên. Kế đến là Hạo Thiên bước xuống. Khi cậu mới bước xuống, đám nữ vây xem hét lên dữ dội, người ngất người la, người thối xị máu mũi,..... Hạo Thiên nhìn mà có chút khinh thường, cậu bước đi, Doãn Bằng đi ngang hàng với cậu, kế đến là tiểu Siêu và Kiều Hiên. Đám nhóc xuống xe đi sau cùng. Cả 3 người, kể cả đám nhóc làm cho người xem phải ngất ngây trước vẻ đẹp và sự đáng yêu của chúng. Ai nấy hò hét um sùm cả lên. Đám nhóc phía sau còn vỗ tay cười thân thiện làm người xem càng cuồng nhiệt hơn.

Hạo Thiên không biết cậu đang đi nhận thưởng hay đang đi gặp mặt các fan nữa, haizzz

Diệp Lạc Trung đứng một bên chờ đợi, trước mặt là Lục Huyền đang mỉm cười. Hạo Thiên, tiểu Siêu và Kiều Hiên đứng trước Lục Huyền, ông ta mỉm cười nói

"Xin chúc mừng các cậu. Thật vinh hạnh cho tôi khi có thể được xem, chứng kiến trận đấu tuyệt vời và đầy ngoạn mục của 3 người các cậu. Sau đây là phần trao thưởng cho top 3"

Lục Huyền lấy ra 3 chiếc nhẫn, trao cho 3 người và nói

"Đây là phần tiền thưởng của 3 người các cậu. Về phần được liệu thì các cậu đi theo tôi"

Lục Huyền dắt cả 3 vào trong, đám nhóc tò te đi theo sau. Không ai cấm chúng cả. Bên trong hội Diệp Lạc đúng là rất rộng. Rộng vô cùng. Lục Huyền dắt các cậu lên tầng 5 và vào một căn phòng, có khóa cửa điện tử, ô khóa rất cẩn mật. Lục Huyền loay hoay một hồi rồi cũng mở cửa vào trong. Căn phòng này có rất nhiều kệ, trải dài chắc phải cả mấy trăm thước trên kệ là hơn trăm loại cây thuốc khác nhau. Lục Huyền đưa các cậu đi sau vào trong, đi cỡ 10p rồi dừng lại trước một kệ lớn với nhiều thuốc tỏa ra hương thơm ngát và nói

"Đây là những loại thuốc quý hiếm dành cho người top 1, là cậu Hạo Thiên đây. Cậu có thể chọn 3 cây bất kỳ"

Hạo Thiên quan sát kệ thuốc, đi một dọc và nhìn các cây thuốc. Trong lúc cậu đi ngang qua những kệ có vài cây cậu không biết, còn ở kệ này thì..... Phải nói sao nhỉ, ở trong phòng thí nghiệm thầy Phong làm ra có đầy đủ tất cả loại cây ở đây rồi. Chán chết đi được. Hạo Thiên quay sang Lục Huyền nói

"Chỉ có bấy nhiêu thôi à? "

"Vâng! Chỉ có bấy nhiêu thôi. Nhưng toàn là cây thuốc trên 700 năm tuổi đấy" Lục Huyền nói

"Ông dẫn đi tiếp đi. Lát quay lại ta lấy sau" Hạo Thiên nói. Lục Huyền cũng gật đầu dứt tiếp. Đi cỡ 5p nữa thì dừng lại nói

"Đây là những cây dành cho top 2"

Tiểu Siêu và Hạo Thiên cùng lướt vào xem, nhìn qua thì tất cả Hạo Thiên đều biết, nhưng có một số cây ở phòng thí nghiệm không có. Hạo Thiên nói với tiểu Siêu, thông qua tâm trí

"Này, tiểu Siêu. Loại cây đó hình như ở phòng thí nghiệm không có đúng không? "

Tiểu Siêu quay sang nhìn. Cây để tên là Cửu U Linh. Loại cây hình sợi, uốn cong và tia làm chín cọng. Mầu xanh đậm ở phần đuôi và xanh nhạt ở chín cọng. Tiểu Siêu nói

"Đúng vậy. Ở phòng thí nghiệm chưa có"

Hạo Thiên quay sang Lục Huyền nói

"Tôi đòi 3 lần kia lấy 3 cây Cửu U Linh"

Lục Huyền hỏi "cậu chắc chứ. Tuy nó thuộc dạng khá hiếm nhưng chỉ mới có 600 năm tuổi, và cũng rất độc nữa đấy. Chỉ cần một miếng nhỏ thôi là chết bất đắc kì tử đấy"

"Chắc. Ông đòi cho ta đi" Hạo Thiên trả lời

Lục Huyền lấy ra 3 cây, nhưng ông ta lấy bao tay cầm mà không cầm không. Đưa cho Hạo Thiên và nói

"Chỉ cần nó chạm vào da chúng ta thôi là sẽ bị phỏng đấy. Cậu nên mang bao tay vào"

Hạo Thiên mang một bao tay, cầm lấy 3 cây Cửu U Linh, cười nhạt và cắt nó đi. Tiểu Siêu lượn một vòng rồi quay lại với 2 viên hạch nhỏ trên tay và nói

"Tôi lấy 2 viên này được không? "

Hạch cũng được dùng để luyện thuốc, dùng tùy theo viên, có loại dùng thì bổ có loại dùng thì chết người.

"2 viên hạch mới có 60 năm. Cậu chắc chứ?" Lục Huyền bất ngờ hỏi

"Chắc" tiểu Siêu trả lời rồi đưa cho Hạo Thiên, Hạo Thiên đỡ lấy và cất nó đi

Tiếp đến là được dành cho top 3, Kiều Hiên nhìn tủ thuốc mà không biết gì cả. Hạo Thiên nói

"Người không biết về thuốc thì cho ta đi"

"Vâng"

Hạo Thiên lướt ngang một vòng, dừng lại trước một cục gì đó màu đen, phía dưới để là hạch. Lục Huyền nói

"Nó là Hạch đấy nhưng chúng tôi không biết nó là Hạch con gì. Sao cậu không chọn cái khác tốt hơn"

Hạo Thiên cười lạnh nói "tôi lấy viên hạch này"

Nói rồi, cậu cất nó đi ngay. Hải lòng rời khỏi phòng thuốc. Đám nhóc vui vẻ chạy theo sau. Xuống dưới lầu, Hạo Thiên gặp riêng Diệp Lục Trung và nói

"tôi chỉ đưa tiền của tôi với tiểu Siêu, còn tiền của đám nhóc tôi sẽ không đưa"

Rồi cậu đưa trước cho Diệp Lục Trung 2 chiếc nhẫn, ông ta nói

"Cậu không đưa cũng được. Cậu đã giúp chúng tôi giành lấy vinh quang Diệp gia rồi, chúng tôi đáng lẽ ra phải cảm ơn cậu mới phải"

"Không cần, dù sao tôi cũng lấy phần thưởng kia rồi, còn về phần tiền thì tôi chỉ đưa tiền của tôi với tiểu Siêu thôi." Hạo Thiên nói rồi rời đi. Lên xe đến địa điểm tiếp theo là công hội Sát Long. Doãn Bằng vẫn chỉ đường đi. Tới nơi, mọi người cũng la hét, hò hét un sùm cả lên. Sau buổi lễ trao tiền thưởng, Sát La dắt đội 5 đội vào nơi phát phần thưởng là vũ khí.

Đi tới chỗ dành cho top 2 trước, do không có top 3. mấy món vũ khí ở chỗ cho top 2 cũng chỉ thuộc cấp 4 đến 6 là cao. Đám nhóc có chút hứng thú nhìn quanh. Phần thưởng này là cho đội của Minh Kỳ với Trần Thống Trung, mỗi đội được chọn 2 vũ khí cho mình. Ở đây có rất nhiều vũ khí khác nhau, đa dạng màu sắc cùng cấp bậc. Minh Kỳ bế Di Di đi một lượt rồi hỏi

"Di Di thích cái nào?"

Cô bé nhìn quanh, chỉ tay vào 1 cây súng nhỏ rồi nói

"em thích nó"

Hạo Thiên nhìn cây súng, đánh giá ngang dọc. Cây súng cấp 5, có màu hồng nhạt và trang trí bông hồng trên thân. Lục bắn cũng tương đối tốt. Hạo Thiên lại nói

"Di Di, bây giờ em lấy nó nhưng chưa được xài đâu đấy, tới khi nào em đủ cấp ta sẽ cho em xài"

"Ế~, tại sao thế ạ? "

"Hừm... Sao nhĩ? Nói chung là em chưa được xài bây giờ" Hạo Thiên cười nhẹ nói

"Vâng" Di Di hơi buồn trả lời. Minh Kỳ lấy cây súng cất đi. Mộc Lâm, Thống Trung và Băng Liên cũng đã chọn cho mình một vũ khí khá là phù hợp. Kể đến là vũ khí cho top 1, chúng có lv từ 6 đến 8. Hạo Thiên và tiểu Siêu lướt ngang một vòng, tiểu Siêu đã chọn cho mình được một món và cất nó đi. Hạo Thiên vẫn loay quanh xem xét, rồi, cậu dừng lại trước 1 cây cung bằng hợp kim siêu cứng, dây cũng bằng thép mỏng, kế bên là 1 tên bắn bằng sắt cứng, đầu sắt nhọn và có vẻ như có được tầm độc. Cấp của nó là 8. Sát La thấy Hạo Thiên dừng lại thì nói

"Cậu thích nó à. Ta lấy nó từ một người bạn, cậu ta đưa nó cho ta và bảo hãy cho người biết nó là gì."

"Ohhhh, tôi lấy nó" vừa dứt câu, Hạo Thiên đã thu cây cung lại

Vui vẻ rời khỏi công hội Sát Long, đám nhóc chạy theo sau tuy không được gì vẫn cứ rất vui vẻ. Lên xe rời khỏi đó, trước khi đi cậu cũng đã đưa cho Diệp Lục Trung tiền cho phần đầu đội và về phần phủ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Trở về

Về tới phân phủ, phía trên phân phủ bị che kín bởi con tàu bay của cậu. Bóng tối bao trùm cả 1 vùng lớn, như lần đầu cậu tới đây vậy. Phía trên cánh cửa đang mở, Lý Thanh Kỳ từ phía trên phóng xuống. Trước khi đi tới nơi nhận thưởng, cậu đã cho phóng to tàu bay và bảo Lý Thanh Kỳ canh, chờ cậu về thì xuất phát luôn. Đám học sinh cũng đã chuẩn bị xong và đã lên tàu hết. Bước xuống xe, Dương Ngạn Vũ từ trong chạy ra đón, ông ta nói

"Đại tư lệnh. Ngài chuẩn bị về sao? "

"Đúng vậy." Hạo Thiên trả lời, lúc này, cậu thấy người dân vây quanh khu vực phân phủ và bị lính chặn lại, phía ngoài còn có cả Diệp Lục Trung và đám Xà Như. Minh Kỳ đi ra nói với đám lính, cho Xà Như và Diệp Lục Trung vào. Doãn Bằng đứng một bên nói

"Hôm nay chúng ta phải về sớm để còn kịp chuẩn bị nữa"

"Khi nào về thì làm đơn nhập học cho Di Di dùm tôi luôn nhé, Doãn hiệu trưởng" Hạo Thiên cười nhẹ

"Tất nhiên rồi" Doãn Bằng khẳng định

Xà Như đang lại nói chuyện, nói lời chia tay với Di Di. Diệp Lục Trung thì đang đi về phía Hạo Thiên, ông ta cúi đầu cảm kích

"Cảm ơn cậu đã giúp Diệp gia chúng tôi"

"Tôi đã nói là không có gì mà. Dù sao nó cũng giúp tôi dần dần bớt được một ít." Hạo Thiên nói

"Được rồi. Chúng ta về thôi" Doãn Bằng nói, ông ta phóng lên tàu bay trước. Hạo Thiên và đám nhóc gật đầu chào tạm biệt. Minh Kỳ bế Di Di, Hạo Thiên bế Băng Liên, những người còn lại thân ai nấy lo. Cùng nhau phóng lên tàu. Dương Ngạn Vũ và Lăng Triệt cùng hô lớn

"Chào tạm biệt. Nhất định ngài phải trở lại đây chơi đấy"

Hạo Thiên cười nhạt quay mặt đi

Chuyến đi này không lỗi tí nào, và lại còn lời to hơi dự định nữa. Hạo Thiên cười lạnh quay vào trong, cho khởi động tàu bay và phóng đi mất. Trong chớp nhoáng, không ai còn thấy được chiếc tàu bay không lồ đó nữa. Đám Xà Như vẫn đứng đấy nhìn theo, nước mắt chảy dài trên má. Y như là Minh Kỳ đến để cướp Di Di đi khỏi họ vậy. Di Di vốn là em của Minh Kỳ, cậu ta chỉ tới lấy lại thôi. Xà Như nói

"Không được khóc. Chúng ta sẽ lại tới thăm em ấy cho nên không việc gì phải khóc cả"

Đám người của Xà Như đầu hơi gật nhưng nước mắt vẫn cứ rơi

.....

Trên tàu, phòng ai nấy về. Phòng ở vẫn như cũ không thay đổi. Doãn Bằng tìm lấy một phòng trống và ông ta ở đấy. Nhóm Hạo Thiên về phòng chơi và ngủ, tới giờ lại đi ăn. Tối đến thì bị Hạo Thiên bắt vào không gian hệ tập cho tới tã. Sáng Lăn ra ngủ tới trưa mới dậy.

Con tàu bay suốt 2 ngày không nghỉ, cuối cùng cũng về tới học viện Hoàng Long. Bên trong sân của nội viện. Các tư lệnh đang đứng đợi sẵn, con tàu dừng lại ngay phía trên, các học sinh phóng xuống xếp thành 2 hàng. Trong thời gian làm nhiệm vụ qua, đám này được Hạo Thiên cho đi làm nhiệm vụ không ít, còn cho đấu với đám nhóc nhưng bị đám nhóc oánh cho te tua tới tã. Hạo Thiên còn cho chúng đi bắt yêu thú, chạy quanh con tàu với chiếc vòng tạ trên chân. Nhớ lại kỳ đi qua, đúng là được huấn luyện không ít mà. Bây giờ tên nào cũng nể phục đại tư lệnh mới của chúng.

Sau khi đám học sinh phóng xuống, chúng xếp thành 4 hàng và chờ đợi. Kế đến là Doãn Bằng và Lý Thành Kỳ, sau đó là đám nhóc và cuối cùng là Hạo Thiên, Băng Liên với tiểu Siêu. Đám tư lệnh mừng rỡ lại chào hỏi, hỏi thăm tình hình thế nào ra sao, có tốt không, nhiệm vụ hoàn thành ổn thỏa chứ..... vân vân và mây mây....

Hạo Thiên nắm vai Doãn Bằng nói

"Chiếc tàu bay này ông cho tôi được không? "

"Đương nhiên rồi!" Doãn Bằng mỉm cười thân thiện, phải biết rằng muốn có một chiếc cũng phải mất hơn mất trăm vạn linh tệ, cả học viện cũng chỉ mới có 4, 5 chiếc mà thôi. Vậy mà hiệu trưởng Doãn Bằng mở miệng cái là cho ngon ơ vậy sao. Ngài ấy không tiếc à? Đám tư lệnh trở mắt nhìn, không tin được rằng hiệu trưởng lại có thể cho 1 cách nhanh gọn như vậy. Nó đâu có rẻ, mấy trăm vạn linh tệ lặn đây hiệu trưởng ơ TT

"Nhưng.... Cả học viện cũng chỉ có 4, 5 chiếc. Ngài cho như vậy có hơi.... " một tên tư lệnh bước ra nói

"Đúng vậy đấy ạ. Đồng ý là đại tư lệnh mới rất mạnh và còn rất trẻ, nhưng không vì vậy mà ngài hào phóng như vậy đi"

"Ngài không thể làm như vậy"

"mấy vị kia sẽ..... "

Một tên tư lệnh định nói bị Doãn Bằng chặn họng lại

"Ta sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm trước hành động của mình. Còn các người, đi lo làm lễ đón mừng những tân học sinh mới vào ngày mai đi"

Doãn Bằng nói rồi bỏ đi. Hạo Thiên cười nhạt, biến chiếc tàu bay nhỏ lại và thu vào. Ung dung bỏ đi, đám học sinh cũng tan dần, bỏ lại đám tư lệnh ngỡ ngàng.

Về lại căn phòng ở nội viện. Hoàn toàn sạch sẽ và không một hạt bụi, có vẻ đám người ở đây làm vệ sinh rất tốt, suốt 2 tháng cậu không ở đây mà nó được dọn dẹp sạch sẽ như vậy, thật là làm cậu hài lòng. Để đồ đạc lên giường, đám nhóc nằm dài ra, uể oải, thờ dãi ngao ngán. Tối nay lại bị hành nữa cho mà xem

Để đồ xuống ghế, ngồi xuống một cái ghế kê bên, Hạo Thiên nói

"Tối nay miễn tập cho các người một bữa"

Hạo Thiên vừa dứt lời, đám nhóc bật dậy khỏi giường, khuôn mặt hăng say, đầy niềm vui thú. Hạo Thiên lắc đầu bó tay.

Đám nhóc hăng say chạy giữa vui đùa, hăng say nói chuyện một cách nhiệt tình và không uể oải ngao ngán như lúc này. Coi thái độ bọn chúng lật nhanh không, còn nhanh hơn lật sách nữa. Haizzz, bó tay với đám này. Hạo Thiên cười nhẹ lắc đầu

.....

"Ngài phó tư lệnh. Ngài không uất ức khi để một tên nhóc giành mất vị trí của mình sao"

Ở một nơi nào đó, 3 tên tư lệnh đang đứng nói chuyện với Lý Thanh Kỳ

"Đúng vậy đấy. Nó chỉ là một tên nhóc con thôi, chắc chắn nó đã dùng thủ đoạn để hạ gục ngài"

"Chúng ta hãy khai trừ tên nhóc kiêu ngạo đó đi"

.....

"Ừ....."

3 tên tư lệnh câm nín khi Lý Thanh Kỳ lấy kiếm của mình kê cổ của chúng. Lý Thanh Kỳ lạnh giọng nói

"Khôn hồn thì câm miệng lại. Ta cấm các người nói ngài ấy như vậy, để ta còn nghe được thì đừng trách sao ta độc ác"

Nói xong, ông quay lưng bỏ đi. Để lại 3 tên tư lệnh với khuôn mặt căm tức

.....

Ở một nơi khác ngoài ngoại viện, có một cô bé đi trước và 2 nhóc cùng đi phía sau. Cô nhóc dễ thương, xinh đẹp và có mái tóc màu xanh lục, đôi mắt long lanh màu tím biếc và mặc một chiếc áo khoác có mũ trùm tai mèo. Làn da trắng mịn màng và khuôn mặt siêu cute.

Phía sau là 1 trai và 1 gái đang đi theo. Cậu trai cũng dễ thương, cũng đẹp trai và có mái tóc màu xám xanh, dáng người tương đối cao. Cô bé kế bên có mái tóc màu vàng nhạt, đôi mắt màu xanh biển đậm và cũng dễ thương. Nhưng so về vẻ đẹp, sự dễ thương thì có lẽ cô bé này kém cô bé đi trước 2 phần.

Cả 3 đang đi dạo và bỗng nhiên bị một đám người chặn lại. Gồm 3 nam và 2 nữ, nhìn qua thì là áo của lớp thiên tài. Chúng chặn 3 người lại, giọng hống hách nói

"Cô bé lần trước dám đánh gái anh. Hôm nay cô bé chắc chắn sẽ bị hành hạ lại đấy"

Cô bé có mái tóc màu xanh lục ngờ ngác nhìn, khuôn mặt ngây thơ nói

"Mấy người là ai vậy? Với lại ta đánh rất nhiều người, người nói thì làm sao ta biết được ta đã đánh ai chứ?"

"Đừng nói nhiều. Hôm nay chúng ta sẽ trả thù"

Cả 3 tên nam xông lên, bỗng, cậu trai phía sau chạy lên đỡ đòn. Đánh bật 3 tên kia văng ra xa, nằm xả lại trên đất, quay sang cô bé và nói

"Cậu đã đánh ai mà để người ta tới trả thù hoài vậy hả? Sáng tối giờ tớ phải xử chuyện này hơn chục lần rồi đấy"

"Tớ đâu có biết. 2 tháng qua tớ đánh rất nhiều nên không nhớ hết được đâu" cô bé trả lời

"Cậu có hỏi cũng vô ích, bởi Tuyệt có bao giờ nhớ tới những kẻ yếu đâu chứ " cô bé phía sau đi lên trả lời.

Rồi cả 3 lại tiếp tục đi, bỏ lại đám này nằm xả lai dưới đất

Sáng hôm sau, khi mặt trời đã mọc lên, gần 7h sáng, Hạo Thiên thức dậy thay đồ, vệ sinh cá nhân. Cậu mặc một chiếc sơ mi trắng bên trong, bên ngoài là áo khoác 2 dây kéo màu nâu nhạt. Chiếc quần jean màu xanh và đôi giày bata cổ cao màu đỏ nhạt.

Sau khi tẩy cả đã xong xuôi, cậu cùng đám nhóc rời khỏi khu KTX. Đi về phía nơi diễn ra buổi lễ

(câu vote từ mọi người $\geq \omega \leq$)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Điều bất ngờ đột ngột

Buổi lễ diễn ra ở ngoại viện, nơi hội trường rộng lớn. Nhóm cậu đi trên đường ngoài ngoại viện mà bị biết bao ánh mắt dòm ngó, tất cả đều đã bị nhóm cậu hút hồn. Ai ai trong nhóm Hạo Thiên cũng đẹp, đẹp đến mê hồn người nhìn

Đi về phía hội trường, nhiều người đã bám theo nhóm cậu từ đằng sau, đám nhóc còn cười với họ, lại càng có nhiều người bám theo hơn. Đúng là rắc rối mà.

Đi đến cửa của hội trường, Hạo Thiên nhớ lại lúc lần đầu mình vào đây, cậu cũng ngồi ở hàng ghế trên cùng. Nhưng lúc đó cậu đâu có thêm đề ý đến xung quanh, chỉ mãi lo đọc sách mà thôi. Hôm nay, hàng ghế trên cùng đó đã có người thay thế rồi. Hàng ghế lớp V cũng đã thay đổi người, không còn là đám học sinh năm đó mà là đám nhóc khác. Ồ, ghế hạng nhất là của nữ à, hạng 2 nam và 3 cũng lại là nữ. Coi bộ năm nay nữ nắm trùm rồi.

Lướt qua tất cả, đi đến gần lên sân khấu thì Minh Kỳ hỏi

"Này. Đoàn hiệu trường định cho chúng ta ngồi đâu vậy Boss"

"Sao ta biết được chứ" Hạo Thiên trả lời bước lên sân khấu. Lúc này, từ phía trong, Đoàn Bổng chạy ra, vỗ vai Hạo Thiên cười nói

"Nhóc đến rồi à. Đến đây đến đây, mấy đứa nhóc các cậu sẽ ngồi ở hàng ghế cùng ta, đám nhóc phía sau, đại tư lệnh được đặc cách ngồi ngang hàng với ta"

"Hả? Tại sao tôi phải ngồi kế ông? " Hạo Thiên nói

"Thái độ gì vậy? Đừng tỏ thái độ khinh thường với ta chứ. Cậu phải biết được ngồi với ta là 1 vinh hạnh đấy" Đoàn Bổng cao giọng nói

"Hề~? Vậy luôn sao? " Đám nhóc phía sau tỏ rõ thái độ. Đoàn Bổng đơ mặt, buồn tui quay đi.

"Được rồi. Chúng ta đi..... " Hạo Thiên đang nói tới đây, bị ai đó cắt ngang

"Ca ca? " một giọng nói vang lên, đám nhóc quay qua nhìn, Hạo Thiên cũng nhìn theo. Phía dưới, một cô nhóc với mái tóc màu xanh lục, đôi mắt màu tím biếc, mặc một bộ váy ngắn, áo khoác tai mèo đang nhìn về phía nhóm cậu. 2 đứa phía sau cũng nhìn theo, chúng sững sờ khi nghe bạn chúng rồi đàn anh phía trên là ca. Đoàn Bổng đi lại, đặt tay lên vai Hạo Thiên và nói

"Có chuyện gì vậy nhóc? "

"Cô bé đó gọi Boss là ca ca kia!" Mộ Phong nói

Hạo Thiên nhìn cô bé, mặt mỉm cười dịu hiền. 2 đứa phía sau cô bé nhìn Hạo Thiên một cách đắm đuối, rồi cậu trai hoàn hồn trước và nói

"Cậu gọi ai vậy Tuyết? Đừng có gọi lung tung chứ"

Bỗng, cô bé phóng lên sân khấu, chạy một mạch về phía Hạo Thiên, phóng lên cao và xác định vị trí là rơi ngay người cậu. Hạo Thiên mặt mỉm cười đưa tay ra đỡ lấy cô bé. Cô bé ôm chặt lại Hạo Thiên, cười hi hi trong vòng tay của cậu, Hạo Thiên đưa tay vuốt mái tóc màu xanh của cô bé, khuôn mặt đầy sự hiền dịu và nhẹ nhàng

Đám nhóc Hạo Thiên sững sờ nhìn thái độ Hạo Thiên đối với cô bé, chúng à ừ hiểu ra vấn đề, cũng cười một cách vui vẻ. Đoàn Bổng khó hiểu, không biết chuyện gì xảy ra.

2 đưa nhóc lúc này nói cũng chạy lên sân khấu, cúi đầu xin lỗi

"Xin lỗi mấy anh. Tự nhiên cậu ấy lại như vậy.... Cậu ấy không có ý gì đâu"

"hà? 2 đứa nào đây? " Trần Thống Trung há lên, hỏi 2 đứa nhóc

"À ừ.... Bọn em là bạn của cô bé bạn mấy anh đang ôm đấy. Tên em là Hoắc Phong Lam, còn đây là Mạc Vân Châu." Hoắc Phong Lam nói

"Ohhh, bạn à? " Minh Kỳ nói

"Thiên, chẳng phải ôm quá lâu rồi sao?" tiểu Siêu kể bên nói

"Sao lại lâu? Tớ muốn ôm bao lâu thì ôm chứ" Hạo Thiên vừa vuốt tóc cô bé vừa nói

"Tớ biết. Nhưng cậu không thấy rằng có biết bao ánh mắt đang nhìn cậu à?" Tiểu Siêu lại nói

"Có thấy. Nhưng mặc kệ họ đi" Hạo Thiên cười nói

"Nhưng tớ cũng muốn" tiểu Siêu năn nỉ

"Cả chúng tớ nữa. Boss tham quá à! " Đám nhóc đồng thanh nói

"các anh quá lắm đấy. Cậu ấy là ai mà các anh có thể muốn ôm là ôm" Hoắc Phong Lam lên tiếng

"Hừ? Chúng ta muốn thì cứ ôm thôi. Ở đây chứ tới lượt 2 tên nhóc các người lên tiếng" Trần Thống Trung vô si nói

"Anh..... " Mạc Vân Châu nhăn mặt

"Được rồi. Tiểu Tuyết à, có nhiều người nhớ em quá kìa" Hạo Thiên bế cô bé lên, cô bé cười hi hi hôn má Hạo Thiên

"Tiểu Tuyết chào ca ca tỷ tỷ, lâu rồi không gặp" tiểu Tuyết cười hi hi nói, đương nhiên rằng, tiểu Tuyết ở đây chính là Đường Thiên Tuyết, là em của Hạo Thiên, năm nay cô bé được 5 tuổi và thi vào học viện này để được gặp Hạo Thiên mỗi ngày. Nhưng không may 2 tháng trước nhóm Hạo Thiên đi làm nhiệm vụ cho học viện và không có ở học viện. Nên cô bé mỗi ngày buồn chán đi lòng vòng chơi và đã xử không biết bao nhiêu tên trêu chọc cô.

2 nhóc kia thấy Thiên Tuyết tự nhiên thân thiện với người mới gặp như vậy, nhất là toàn mấy anh chị đẹp trai nữa chứ. Cả 2 sững sờ dơ người nhìn.

Tiểu Tuyết được truyền qua cho tiểu Siêu, tiểu Siêu ôm lấy cô bé, hôn má cô bé và cười một cách hiền dịu. Mấy đứa nhóc cũng thay phiên nhau.

"Đúng là lâu ngày không gặp tiểu Tuyết lại càng ngày càng đẹp hơn mà" Minh Kỳ mỉm cười nói

"Kỳ ca quá khen rồi. " tiểu Tuyết cười

"tiểu Tuyết năm nay thi vô cùng học viện với ca ca, vậy là muốn ở cùng ca ca hoài luôn đúng không? " Băng Liên nói

"Đúng vậy ạ. Thiên ca ca nói khi nào ta lv 100 sẽ đưa ta đi khắp nơi, mà ta cũng sắp lv 100 rồi." Tiểu Tuyết nói

"Này này mấy nhóc. Tới giờ rồi" Doãn Bằng kéo tay Hạo Thiên nói

"Tiểu Tuyết, em xuống đi nhé. Khi nào lễ xong ca đất Tuyết đi chơi" Hạo Thiên nhẹ giọng nói

"vâng ạ" Tiểu Tuyết mỉm cười trả lời, kéo tay 2 người bạn đi mất.

Đám nhóc te te đi theo phía sau Hạo Thiên với Doãn Bằng. Ngồi ở hàng ghế dành cho hiệu trưởng và tư lệnh của nội viện. Hạo Thiên ngồi ngang hàng với Doãn Bằng.

Buổi lễ được bắt đầu với bài phát biểu của Tổng Từ Ngôn trước, vẫn là luyện thuyên về truyền thống lịch sử lâu đời của học viện, về thể hệ đi trước, niềm tự hào của học viện trong suốt mấy trăm năm qua..... Nhiều vô số kể. Kế đến là màn phát biểu của Doãn Bằng, ông ta lên luyện thuyên vài thứ, về nội viện, điều kiện tham gia, các cấp bậc. Điều này trước đây Hạo Thiên được nghe từ Tổng Từ Ngôn, lúc đó ông ta dám chui vào một góc để mà ngủ. Doãn Bằng đứng trên bục, hô lớn

"Kế đến, chúng ta sẽ gặp người trẻ mạnh nhất nội viện, cũng là người trẻ tuổi nhất từ khi học viện bắt đầu đến nay. Đại tư lệnh - Đường Hạo Thiên"

Hạo Thiên đang suy nghĩ vu vơ, bỗng nghe thấy tên mình thì hoàn hồn lại nhìn xem ai đang gọi. Tiểu Siêu kể bên nói khẽ

"Thiên, tới màn phát biểu của cậu rồi kìa"

Cái gì? Lão già đó có nói gì tới phát biểu đâu, chỉ bảo tới dự thôi mà. Chết tiệt thật. Hạo Thiên đứng dậy khỏi ghế, đi tới chỗ Doãn Bằng. Ông ta đứng sang một bên và đưa Micro cho Hạo Thiên. Cậu cầm lấy, nhìn tất cả. Khuôn mặt không biến sắc, lạnh lùng vô cảm, đồng thời bên dưới cũng có nhiều

tiếng bàn tán xôn xao

"Cái gì? Đại tư lệnh đây sao? "

"một đứa nhóc? Có lộn không vậy trời! "

"học viện đang đùa với chúng ta sao chứ? "

"Đứa nhóc con đó là ai vậy? "

.....

"Cái gì? Vị ca ca đó lại là đại tư lệnh? " Hoắc Phong Lam thốt lên kinh ngạc

"Ca ca của Tuyết lại bá đạo đến như vậy sao? " Mạc Vân Châu cũng sờ

"Ca ca quá đỉnh! " Tiểu Tuyết thốt lên, mặt tươi như hoa

Hạo Thiên nhìn xuống chỗ Thiên Tuyết, mặt hơi mỉm cười, rồi nhìn đám kia, khuôn mặt lập tức thay đổi, cậu cao giọng nói

"Chào tất cả tân học sinh năm nay. Ta là đại tư lệnh nội viện. Ta có thể tự nói rằng, chính ta chính là niềm tự hào của học viện trong suốt từ đầu tới nay. Tất cả các tân học sinh, hãy giống như ta, như các thành viên của nội viện, cùng nhau cố gắng hơn nữa. Để xây dựng nên một Hoàng Long thật huy hoàng"

Hạo Thiên nói xong, nhiều tên còn sững sờ. Nhưng rồi hàng loạt tiếng vỗ tay vang lên, hoan hô màn nói của Hạo Thiên.

Sau đó là màn giới thiệu, chào hỏi của người đứng đầu lớp V. Tất nhiên, đó là Thiên Tuyết. Cô bé đẹp, dễ thương lên phát biểu đều hút hồn người xem. Nhưng cũng có những tiếng ồn, sự bàn tán về việc người đứng đầu lớp V quá trẻ, người đứng đầu lớp V lại là một con nhóc..... vân vân và mây mây. Điều này Hạo Thiên cũng đã gặp trước đây, bây giờ lại tới em cậu. Haizzz, có cả anh truyền em nói nữa đấy chứ.

Sau đó là phần biểu diễn của các đàn anh đàn chị. Những màn biểu diễn thật đặc sắc đối với mọi người, nhưng với Hạo Thiên thì không. Cậu chán nản ngồi suy nghĩ vu vơ.

Kết thúc buổi lễ cũng đã gần trưa. Tất cả tan dần tan dần chỉ còn lại Doãn Bằng, nhóm Hạo Thiên, Thiên Tuyết với 2 người bạn và 1 vài giáo viên. Thiên Tuyết phóng lên sân khấu chạy lại chỗ Hạo Thiên. Cậu bế cô bé lên và nói

"Em giỏi lắm"

"đương nhiên rồi. Em chính là Thiên Tuyết mà"

Bỗng, mặt Hạo Thiên hơi đơ lại, cậu nhỏ giọng nói

"Ta đếm đến 3 thì cùng chạy khỏi chỗ này nghe không, chạy ra khỏi đây. "

Đám nhóc gật đầu, Hạo Thiên bắt đầu đếm nhỏ

"1

2

3"

"Chạy"

Đám nhóc phóng nhanh đi sau tiếng nói của Hạo Thiên, Minh Kỳ ôm lấy 2 đứa nhóc kia và chạy. Sau đó

"Rầm"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Một ngày vui vẻ

Sau tiếng hô của Hạo Thiên, đám nhóc phóng đi. Rồi chúng nghe thấy

"Rầm"

Một âm thanh lớn vang lên phía sau lưng. Bàn ghế bị gãy và bay tứ tung. Doãn Bằng còn ở lại phía trong sững sờ nhìn mọi thứ bị thổi bay.

Đám nhóc thoát được ra ngoài thở phào nhẹ nhõm. 2 đứa nhóc bị rình đi bất thành linh thì hoảng sợ định là lẽ nhưng nghe thấy tiếng "rầm" từ bên trong cũng cảm nín hoàn toàn đi.

Mình Kỳ đặt 2 tên nhóc xuống và nói

"Boss, giờ sao đây? Chạy hay ở lại tiếp? "

Hạo Thiên đưa tiểu Tuyết cho tiểu Siêu rồi nói

"Đề ta tiếp. Các người đứng sang một bên đi. Dù sao lần này cũng là lỗi ta không báo trước"

Hạo Thiên nói rồi, chuyển dời thân hình nhìn về phía cánh cửa vào hội trường. Từ bên trong đi ra một người đàn ông, với thân hình cân đối, cao hơn 1m80 với mái tóc màu tím đang bay phấp phới sau lưng. Ông ta bước từng bước từng bước về phía đám nhóc. Giọng nhẹ nhàng đầy yêu thương, nhưng ẩn sâu trong đó chắc gì đã vậy

"Tiểu Hạo à. Con về rồi đấy à. Đi chơi có vui không? "

Hạo Thiên hơi lạnh sống lưng, đám nhóc phía sau mặt tái đi, tối sầm. 2 tên nhóc con không biết tại sao mấy đàn anh đàn chị này lại như vậy, rõ ràng giọng người kia nghe như rất hiền mà.

Hạo Thiên lắp bắp nói

"Thầy à.... Thầy có gì từ từ nói. Có cần phải vậy không? "

Trong suốt cuộc đời, người mà Hạo Thiên có thể gọi là thầy một cách chân thành, và tôn trọng nhất chỉ có 1 người. Và hiện tại đây, người đó đang đứng ngay trước mặt đây này, người đó là Thiên Vũ Phong.

Hạo Thiên vừa dứt lời, Thiên Vũ Phong phóng lại chỗ Hạo Thiên, ra đòn tới tấp. Hạo Thiên cực lực đỡ đòn và lùi lại. Tiểu Tuyết thấy vậy mặt tái đi lo lắng nhìn. Đám nhóc cũng sợ hãi lùi lại phía sau, cầu mong Boss không bị quá nặng. 2 tên nhóc Hoắc Phong Lam và Mạc Văn Châu thì sững sờ, kinh ngạc nhìn. Cái thể loại quái vật gì đây, ra đòn không thấy được. Đúng là đại tư lệnh có khác, đúng là danh bất hư truyền

Hạo Thiên vừa đỡ đòn vừa lùi lại phía sau. Thiên Vũ Phong vừa ra đòn vừa nói

"Do con là Boss của chúng nên con sẽ chịu tội cho tất cả. Ý kiến gì không? "

"Không ạ! " Hạo Thiên cắn răng đỡ đòn. Từng đòn từng đòn Thiên Vũ Phong đánh ra đều mạnh và xuất toàn lực, nên mỗi lần cậu hứng lấy là y như bị một cục đá hơn mấy ngàn tấn đè lên. Đau rất cả tay, chèn lệnh thực lực giữa Thiên Vũ Phong với Hạo Thiên tuy ít, nhưng lv càng lên cao sẽ càng khó tăng, và mỗi lần tăng lên là lại mạnh hơn trước gấp 3 lần. Nên Hạo Thiên hiện tại đang dốc toàn lực và hứng lấy. Cậu cũng có thử phản đòn nhưng mỗi cú cậu đánh ra đều bị Thiên Vũ Phong gạt ra và cậu lại bị đánh bay đi.

"Rầm"

"đùng"

"ừ"

Nhìn Hạo Thiên bị đánh mà đám nhóc sốt, đau cả người y như chúng bị đánh vậy. Chúng cũng rất muốn nhảy vào, nhưng cỡ chính vào chỉ bị đánh cho phé chứ đừng nói chi là đỡ đòn rồi phản lại. Đành bất lực đứng nhìn. Hoắc Phong Lam và Mạc Văn Châu nhìn đại tư lệnh kia bị đánh đến nổi như vậy, cũng lạnh người. Đại tư lệnh mà còn bị đánh đến cỡ đó thì cỡ chính nhảy vào. Có nước mà nát xương, mềm thịt

Hạo Thiên bị đánh văng bịch bịch dưới đất, ráng gượng dậy. Phi lên đánh về phía Thiên Vũ Phong, ông ta cười nhạt. Đưa nắm đấm lên, tưởng Hạo Thiên định đánh trực diện, ai ngờ đầu cậu né qua một bên với tốc độ không tưởng, như chỉ một cái chớp mắt là cậu biến mất tại chỗ. Vòng qua sau lưng, đâm vào lưng Thiên Vũ Phong. Thiên Vũ Phong tưởng kỳ này tiêu rồi. Tưởng sẽ gãy sống lưng nào ngờ Hạo Thiên dừng lại ngay lưng ông, không đâm.

Bình thường khi đối kháng cậu sẽ đánh trả, và không để bị thương tới như vậy. Còn khi chịu phạt thì cậu để cho Thiên Vũ Phong đánh tự do, cậu chỉ đỡ đòn. Nhưng hôm nay Thiên Vũ Phong đánh hơi lâu nên cậu đành phản đòn, định đánh thật nhưng thôi, bỏ qua vậy.

"Bịch"

Hạo Thiên ngồi xuống đất, 2 tay tê dại.

"Bùm"

Một quả cầu lửa bay về phía mặt Thiên Vũ Phong, may thay ông ta đưa tay chụp kịp, chứ không là mặt gương mặt điển trai rồi. Thiên Vũ Phong bóp tắt quả cầu lửa, nhìn xem ai ném thì bắt gặp Tiểu Tuyết đang giận dữ. Đám nhóc thì sững sờ, che tiểu Tuyết lại. Minh Kỳ quơ tay lung tung nói

"Thầy Phong. Tiểu Tuyết còn nhỏ chưa hiểu chuyện, thầy đừng giận"

Thiên Vũ Phong đi về phía tiểu Tuyết, Hạo Thiên cứng người nhìn. Cậu gượng dậy chạy lại che phía trước tiểu Tuyết và nói

"Thầy Phong. Thầy định làm gì vậy?"

"Mấy đứa làm cái quái gì vậy? Ta có làm cái gì đâu mà làm dữ vậy?" Thiên Vũ Phong quát

"Con tưởng thầy giận? " Hạo Thiên thờ phào nhẹ nhõm, đầu rất ngời xuống đất

"Cái quả cầu nhỏ đó không làm gì được ta cả nên vì cái gì ta phải giận chứ! Ta chỉ muốn lại chào tiểu Tuyết mà thôi! " Thiên Vũ Phong nói, rồi bước lại trước mặt Thiên Tuyết, xoa đầu con bé, cô bé đang khóc nức nở. Thiên Vũ Phong nói

"Con sao vậy? "

"Thầy Phong.... Hức hức.... Thầy Phong dám đánh ca ca. Con ghét thầy Phong"

Thiên Vũ Phong đơ ngơ, khuôn mặt nhìn như chịu một cú sốc rất lớn. Không ngờ thầy Phong cũng có bộ mặt này, bất ngờ thật đấy. Đám nhóc kể bên cười hi hi, che miệng lại để không cười thành tiếng. Hoắc Phong Lam và Mạc Vân Châu nhìn tất cả, sao người nhà của Tuyết toàn là trai tài gái sắc không vậy nè. Lại còn rất mạnh nữa chứ, ganh tỵ quá đi mà TT

Thiên Tuyết chạy lại chỗ Hạo Thiên đang ngồi, ôm cậu hỏi thăm

"Ca ca không sao chứ. Trầy da cả rồi. Thầy Phong thật đáng ghét mà"

Tay của Hạo Thiên bị đánh đến bầm tím nhiều nơi, còn trầy rất nhiều, sưng đỏ cả lên. Hạo Thiên khi bị phạt sẽ không được dùng thuật trị thương, cứ để đấy thêm 2 ngày nữa mới cho trị. Nên vào lúc này, Băng Liên và Mộc Sinh không được chữa.trị cho cậu, hay cậu tự chữa trị cho mình.

Hạo Thiên gượng gượng dậy với 2 cánh tay đau nhức. Tiểu Tuyết nói

"sao ca không dùng trị thương?"

"Ta không được dùng!" Hạo Thiên trả lời

"sao lại không? Có phải thầy Phong không cho không? Thầy Phong..... " Tiểu Tuyết quay sang Thiên Vũ Phong. Ông ta nói

"Con muốn nói gì? "

"Thầy cho Thiên ca trị thương nha. Con sẽ không ghét thầy nữa, nha? " Tiểu Tuyết trưng ra bộ mặt đáng thương, dễ thương hết sức đi được. Thiên Vũ Phong rất muốn nói không được, nhưng miệng lại tuôn ra

"Được"

Tiểu Tuyết nhảy cẫng lên, Hạo Thiên bó tay. Bắt đầu dùng thuật trị thương. Sau 10p trị liệu, cánh tay cậu không còn một vết thương nào, lán mịn và không tỳ vết. Hoàn toàn bình thường trở lại, đám nhóc thờ phào nhẹ nhõm khi thấy Hạo Thiên không sao nữa. Không ngờ tiểu Tuyết là kỳ này Boss của chúng sẽ phải chịu đau tận 2 ngày nữa. Thật may quá đi mà.

Hạo Thiên đứng dậy, phui cát đất trên người và nói " thầy Phong à. Lần này coi như bỏ qua đi. Chỉ lỡ không nói có một lần mà thầy làm dữ quá"

"Thầy cho con nói lại" Thiên Vũ Phong nói

"Ừ thì... 2 lần. Mới có 2 lần mà" Hạo Thiên né tránh ánh mắt của Thiên Vũ Phong và nói

"2 lần. Chẳng phải lần đầu phạm sai con đã nói là sẽ không tái phạm nữa sao. Lần này tái phạm nữa, chẳng phải rất đáng bị đánh sao? " Thiên Vũ Phong quát

"Vâng vâng. Con sai rồi, thầy xin..... À nhầm, Con xin lỗi thầy rất nhiều" Hạo Thiên nói

"Ta tha lần này. Cũng là lần cuối, lần sau không có nhẹ vậy nữa đâu. Con còn nhớ đến nó đúng không nào? "

Lần đầu tiên sau 6 năm quen Hạo Thiên, bọn nhóc mới thấy cái vẻ mặt này của cậu. Mặt cậu tái đi, mồ hôi hột lán trên má, nuốt nước bọt, Hạo Thiên nói

"Chắc chắn.... Chắc chắn sẽ không có lần sau đâu! "

Thiên Vũ Phong gật đầu, Hạo Thiên tiếp

"Còn bây giờ, đi ăn thôi. Chiều này con trả"

Rồi tất cả đi theo sau Hạo Thiên, Thiên Tuyết được Hạo Thiên bế trên tay, đang đi, cả đám bị gọi lại

"Thiên Tuyết. Cậu đi đâu vậy? "

Người gọi là Hoắc Phong Lam, tiểu Tuyết ngoảnh mặt lại nói

"Các cậu về KTX trước đi. Tôi đi chơi với ca của tôi"

Khi tiểu Tuyết quay mặt lên, Hoắc Phong Lam và Mạc Vân Châu bắt gặp ánh mắt lạnh thấu xương của Hạo Thiên, chúng hoảng hồn lùi lại sau.

Rồi tất cả tiếp tục đi.

Hạo Thiên dắt tất cả đi chơi khắp nơi, ăn uống đủ thứ, con mua cho tất cả thêm vài bộ đồ mới. Các cậu còn tạt ngang khu ổ chuột ở đây, khu này rất ít, khoảng mười mấy người, không nhiều như ở các thành, ở đây đa số người dân đều ăn no đủ sống. Các cậu tạt qua khu ổ chuột cho mỗi người 1 vạn kim tệ. Rồi đi. Tiếp tục đi chơi, ăn uống đủ thứ cả lên

Đi tới chiều tối mới về, may là có tám lệnh bài của đại tư lệnh chứ nếu không bị nhốt ở ngoài cả rồi. Vào trong khu ngoại viện, Hạo Thiên dắt Thiên Tuyết về tận phòng. Khu KTX "nhỏ" có Hạo Thiên và Thiên Vũ Phong mà nó được xây mới hoàn toàn. Phòng ốc rộng rãi, nhiều tầng hơn trước. Tầng 1 là căn tin, tầng 2 là của nam, tầng 3 là nữ và tầng 4 là phòng luyện tập. Hạo Thiên đưa Thiên Tuyết lên tầng 3, đi đến phòng của cô bé, đặt cô bé xuống, xoa đầu cô và nói

"Tối đây thôi. Mai rảnh ca sẽ tới chơi với tiểu Tuyết nữa nhé"

Tiểu Tuyết ôm hôn Hạo Thiên, cả tiểu Siêu và nói

"Vâng. Chúc mọi người ngủ ngon ạ"

"Ngủ ngon" tất cả nói, rồi quay lưng rời đi. Thiên Tuyết cũng vào phòng.

Tất cả lê bước về nội viện. Vào KTX của mình, thay phiên nhau tắm, rồi ngồi lại cùng nhau nói chuyện. Nhưng.... Mới vừa đặt đầu xuống, Hạo Thiên đã nói

"Đứng dậy. Chúng ta phải đi tập tiếp"

"Cái gì?!!?"

(Bơ-san bay khắp nơi. (´.´))

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Một ngày bình thường

Đám nhóc đi ra khỏi không gian hệ với bộ đồ rách, mỗi ngày mà đồ cứ rách kiểu này chắc mua đồ riết thành mạt mắt. Vết thương sau mỗi lúc tập thì đã được chữa trị, nhưng vết bầm trên cơ thể và áo quần tả tơi thì chữa bằng cách nào đây cơ chứ. Có nước giặt đi và đi tắm cho hết bầm mà thôi.

Cả đám ra khỏi không gian hệ lúc này cũng đã 5h sáng. Sau khi tắm xong thì tất cả phóng lên giường ngủ. Đánh 1 giấc tới 7h sáng, và chưa dậy. Hôm nay các cậu có buổi học ở nội viện khu lớp A, cũng là khu cao nhất trong nội viện. Thiên Vũ Phong hiện tại đang trên đường tới khu A, bước vào trong lớp, Thiên Vũ Phong thấy 8 đứa con trai và 3 đứa con gái, còn đám nhóc Hạo Thiên thì vẫn chưa thấy đâu. Thiên Vũ Phong hỏi

"Đám nhóc kia vẫn chưa tới sao? "

"Thầy hỏi mấy cậu nhóc siêu mạnh đó ạ? Mấy cậu ấy chưa tới" Tạ Thiệu Phi đứng lên nói

Hừ, đám nhóc này lại làm gì mà chưa dậy nữa chứ. Đúng thật là. Thiên Vũ Phong gật đầu rời khỏi lớp. Đi về phía KTX, đi chưa tới thì một tên nhóc nào đấy chạy lại nói

"Thầy là Thầy Thiên Vũ Phong đúng không ạ? "

"đúng vậy. Có chuyện gì không? "

"có cô bé đứng đầu lớp V muốn gặp thầy ạ? "

"Được rồi. Cảm ơn" Thiên Vũ Phong mỉm cười quay đi, nụ cười trên khuôn mặt biến mất dần thay vào đó là một khuôn mặt lạnh băng không cảm xúc.

Đi về phía cổng vào nội viện, 2 cô bé và 1 cậu trai đang đứng đợi. Thiên Vũ Phong tiến lại, mặt mỉm cười nói

"Chào buổi sáng tiểu Tuyết. Con đến đây có chuyện gì không? "

"Chào buổi sáng thầy Phong, con tới đây kiểm ca ca đi chơi ạ. Mà mấy người ở đây không cho vào nên đành nhờ họ nhắn với thầy" Thiên Tuyết cúi đầu chào

"Vậy sao con không nhắn với tiểu Hạo ấy?"

"Lúc nãy có rồi ạ. Người ta nói không ai trả lời"

"Vậy, vào trong đi. Ta dắt con tới kiểm tiểu Hạo" Thiên Vũ Phong nói, dắt tay tiểu Tuyết đi. Tính ra từ đầu tới giờ ông ta toàn bỏ 2 đứa đằng sau, không thèm ngoảnh chào hỏi gì tới chúng cả. Chúng cũng không biết nói gì, đành đi theo sau.

Thiên Vũ Phong vừa nắm tay tiểu Tuyết vừa nói

"Hôm nay chúng con không phải đi học sao? "

"sau lễ tị con được nghỉ 2 ngày. Nên giờ rảnh tìm ca ca chơi ạ."

Thiên Vũ Phong gật đầu, dắt chúng tới khu KTX, bước vào trong, dừng lại trước quầy quản lý nói

"Tôi là Thiên Vũ Phong. Giáo viên khu A, tới đây kiểm đại tư lệnh Đường Hạo Thiên. Cô có thể cho tôi biết cậu ấy ở phòng mấy không? "

"À, phòng của ngài ấy là 105 ạ, ngài đi lại cầu thang đằng kia, lên tầng 4 rồi rẽ phải là thấy" người quản lý nói

"Cảm ơn cô" Thiên Vũ Phong nói, lướt qua cô ta, đi đến chỗ cầu thang. Dắt Thiên Tuyết lên tận tầng 4 mà không cho đi thang máy, vì đây cũng là một phần nhỏ của bài luyện tập. Luyện cho cơ chân săn chắc hơn nữa.

Tới trước cửa phòng 105, hiện giờ là 7h30p, bên trong không có động tĩnh gì cả. Thiên Vũ Phong gõ cửa

"Cốc cốc cốc"

3 tiếng gõ cửa vang lên, không ai trả lời. Thiên Vũ Phong kiên nhẫn chờ, lại gõ cửa

"Cốc cốc cốc"

"....." lại không có ai trả lời hay mở cửa. Lúc này, cả 3 thấy mắt Thiên Vũ Phong hơi giật giật, mặt hơi nhăn lại. Ông ta quay sang 3 đứa nhóc và nói

"Mấy đứa giữ im lặng nhé!"

Chúng gật đầu. Thiên Vũ Phong mở cửa.....không mở được. Cửa đã bị khóa. Thiên Vũ Phong lấy ra một cây sắt nhỏ, dài tầm 10cm. Ông ta uốn nắn gì đó rồi đưa nó vào ổ khóa, bẻ ngược cây sắt và ổ khóa kêu lên "cách". Cửa đã được bẻ khóa thành công. Thiên Tuyết cười híp mắt, thích thú nhìn.

Thiên Vũ Phong mở cửa bước vào, bên trong, 3 đứa nhóc thấy một đàn nam đang ngủ, số ít mặc áo và đa số không mặc áo. Mạc Vân Châu, bạn Thiên Tuyết đỏ mặt xấu hổ quay đi. Thiên Tuyết thích thú đi lòng vòng xem. Bất ngờ thay, phòng của nam mà lại rất ngăn nắp, sạch sẽ. Không bừa bộn, tất cả mọi thứ đều được xếp ngay ngắn đúng nơi đúng chỗ.

Phòng có 6 giường lớn, và 1 giường nhỏ, đủ chỗ cho 2 người. Hạo Thiên và tiểu Siêu nằm ở giường nhỏ kế bên cửa sổ. Hạo Thiên ở trần đang đắp chăn tới vai, tiểu Siêu mặc áo. Nhìn thật là..... Sexy quá đi mà~~~

Thiên Tuyết chạy lại định đánh thức, Thiên Vũ Phong ngăn lại không cho, ông nháy mắt và ra hiệu bảo Thiên Tuyết tránh ra một bên. Ông ta tiến lại giường, mặt mỉm cười, nụ cười đầy nguy hiểm. Khe khẽ tiến lại gần kế bên, đưa tay lên, làm thành nắm đấm. Canh ngay mặt Hạo Thiên. Khuôn mặt cậu đang ngủ một cách thật yên bình, không lo âu phiền muộn.

"Bốp"

2 đứa nhóc mặt tái đi sợ hãi. Thiên Vũ Phong mặt cười nhạt, Hạo Thiên tay trái đang run run đỡ lấy nắm đấm của Thiên Vũ Phong. Tiểu Siêu đã phóng dậy và luồn ra sau ông ta. Hạo Thiên hất cánh tay ông ta ra, bật người dậy khỏi giường và đá cho ông một cái khiến ông ta lùi lại mấy bước.

Hai chân chạm đất, để lộ ra cơ thể trắng, làn da mịn nhưng đầy vết thương, nhìn cái nào cũng nặng cả, nhưng không hiểu sao cậu lại chịu được, nhìn mấy

vết sẹo, Thiên Tuyết đau lòng, nén con khóc lại, 2 tên nhóc kia thì vừa bất ngờ vừa khám phục. Hạo Thiên nói

"Lão sư, mới sáng sớm mà muốn ám sát con rồi à"

Đám nhóc lúc này cũng đã dậy rồi. Chúng dụi mắt, thấy Thiên Vũ Phong thì lập tức ngồi dậy. Đi rửa mặt, và mặc áo quần gọn gàng lại. Thiên Vũ Phong phủi quần áo và nói

"Ám sát có phân biệt giờ giấc à con"

"Haizz, lại có chuyện gì nữa vậy ạ? " Hạo Thiên ngồi lại trên giường

"Chúng trẻ học rồi đấy, thân làm Boss mà không biết nhắc nhở đàn em của mình sao?"

"Trẻ gì chứ ạ, mới có..... Ahhh. 7h45p, sao nhanh vậy, con nhớ con mới đặt lưng xuống nằm thôi đấy" Hạo Thiên bất ngờ la lên

"Ca ca hứa đưa Tuyết đi chơi mà ngủ quên luôn vậy à? "

"A, Tuyết. Em đến tận đây luôn à" Hạo Thiên đứng dậy xoa đầu cô bé

"Em chào mấy anh ạ" lúc này, Hoắc Phong Lam và Mạc Vân Châu đồng thanh nói

"Nãy giờ chúng ở đây à? " đám nhóc bỗng nói, chúng xem 2 nhóc này thành không khí không tồn tại luôn rồi. Phũ phàng thật.

Nhận câu nói đó, cả 2 nhóc đơ người, câm nín. Hạo Thiên khẽ cười, nụ cười làm lay động con tim, khoác lên mình một chiếc áo, nhìn Thiên Vũ Phong nói

"Được rồi, chúng ta tới lớp thôi"

Bé Thiên Tuyết trên tay, Hạo Thiên và tất cả rời khỏi phòng, tới khu A. Tất cả đã trễ giờ học tận 1 tiếng, nên không rề rà đi từ từ nữa. Tất cả đi thật nhanh, như đang chạy vậy. Tới lớp, đám nhóc ngồi vào chỗ của chúng, Hạo Thiên và tiểu Siêu thì ra ghế đằng sau ngồi. Lát sau, khi Thiên Vũ Phong đang dạy tới quy trình tích tụ Mana thì Hạo Thiên đứng dậy, nói

"con tới phòng tập chút, thầy muốn chúng con luyện tập gì cho lũ ở đây thì hãy tới đó tìm ạ"

Thiên Vũ Phong gật đầu, đám nhóc lưu luyến nhìn, muốn đi theo mà không được. Hạo Thiên và tiểu Siêu dắt Thiên Tuyết đi, 2 nhóc kia cũng chạy theo. Tới phòng tập, cái phòng mà hồi trước lũ kia nói nó rất cứng, không thể bị phá hủy, sau câu nói đó, nó đã bị Minh Thi đập cho tan nát và giờ nso đã được sửa lại như mới, các thiết bị cũng được đổi mới hết.

Bước vào trong phòng tập, Hạo Thiên đứng đối diện Thiên Tuyết và nói

"Hôm nay ca sẽ kiểm tra Tuyết, xem tiểu Tuyết có luyện tập chăm chỉ không nhé"

"Vậy, ca hứa sẽ không đánh lại nhé và chỉ dùng 1 tay thôi" Thiên Tuyết cười nói

"Được, ca hứa" Hạo Thiên mỉm cười trả lời, tiểu Siêu lùi lại nhìn, 2 tên nhóc kia thì đứng cách xa một tít, kéo bị vạ lay

Thiên Tuyết thủ thế, Hạo Thiên mỉm cười, giấu tay phải ra sau, tay trái lên trước, ngoắc ngoắc khiêu khích.

"Bốp"

"Bốp"

"Chát"

"Uỳnh"

"Bốp"

"Bụp"

.....

Tiểu Tuyết đi lên, ra đòn liên tục, quơ tay múa chân, nhưng tất cả đều bị Hạo Thiên dùng tay trái gạt đi mất. Dù cố gắng bao nhiêu đi chăng nữa cũng chỉ là vô dụng, Hạo Thiên vừa đỡ đòn vừa mỉm một nụ cười nhẹ. Trong khi đó Thiên Tuyết chật vật ra đòn nhưng đều vô dụng

"Bốp"

Đỡ lấy chân Thiên Tuyết bằng tay trái, Hạo Thiên nắm chân cô bé lên, quăng ra xa, khiến cô bé bị đập thân xuống đất và lăn mấy vòng. 2 nhóc kia thấy

mà hoảng sợ, mặt tái đi. Chạy lại chỗ Thiên Tuyết, đỡ cô bé dậy, Hoắc Phong Lam hét lên

"Sao ngài nói là không đánh lại? "

"....." Hạo Thiên im lặng nhìn Thiên Tuyết, cô bé bò dậy, mặt phúng phính nói

"Ca ca không giữ lời! Hừ"

"Ta đã dạy muội như thế nào khi còn ở nhà, muội nhớ không? Ta nói, khi đã đối địch nhau thì không được tin bất cứ lời nào từ địch thủ của mình, tin chỉ có con đường chết mà thôi! " Hạo Thiên lạnh giọng nói

"Ta nhớ chứ, nhưng chệnh lệch thực lực giữa ta và ca rất lớn. Nhường ta chút không được sao? " Thiên Tuyết nói

"Ta nhường này giờ ấy chứ" Hạo Thiên nói

Nhường... Nhường này giờ? Ngài ấy đúng là mạnh thật mà, cả Thiên Tuyết cũng không có một cơ hội nào, vậy thì ta làm sao mà đánh lại đây chứ. Hoắc Phong Lam nắm chặt nắm đấm đứng dậy.

"Hừ, không đấu nữa" Thiên Tuyết quay mặt đi, hừ một cái

"Ca ca, tiểu Hắc với tiểu Quang đâu rồi? " Thiên Tuyết quay sang hỏi

"Chúng đây này" vừa nói, cả 2 cánh tay Hạo Thiên hiện lên hình xăm 2 đầu rồng, rồi 2 con rồng chibi trắng, đen xuất hiện, bay lượn lơ lửng quanh Hạo Thiên rồi đậu lên vai cậu.

Thấy chúng, Thiên Tuyết chạy lại, chúng bay lên, bay về phía Thiên Tuyết và cả 3 cùng chơi.

"Cốc cốc"

Hạo Thiên nhìn ra cửa, là Thiên Vũ Phong và đám kia. Bước vào trong, Thiên Vũ Phong nói

"Ta cần con rồi đây"

"Con chán rồi, thầy nhờ lũ nhóc đi"

"Rầm"

"Hạo Thiên có đây không? "

Lại một người nữa xuất hiện, là Doãn Bằng, ông ta vác theo thanh cự kiếm của mình trên vai, chắc lại đi kiếm đánh lộn nữa đây mà.

"A, nhóc đây rồi. Muốn thư giãn gân cốt không? " Doãn Bằng cười lớn

"Lần trước thua chưa nhục à? " Hạo Thiên phán cho cậu khiến ai cũng kinh ngạc, trừ lũ nhóc của cậu.

"Phụt, hiệu trưởng Doãn thua rồi à" Thiên Vũ Phong bật cười

"ừ thì... Lần này ta muốn phục thù, đấu không? " Doãn Bằng nói, càng xác nhận ông ta đã thua, đám kia không lời để nói, đến cả Doãn hiệu trưởng còn thua thì đại tư lệnh mới quá khủng rồi

"Được, đấu tại chỗ này đi"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Kế hoạch bắt đầu

"ahhhhh"

Doãn Bằng ngồi trên sàn, khắp mình đầy vết thương, bầm tím khắp nơi. Hạo Thiên cũng bị thương, nhưng chủ sừng trên tay đôi chút thôi. Không nhiều như những lần trước nữa.

Cả 2 kết thúc trận đấu trong sự kinh ngạc của đám kia, đám nhóc Hạo Thiên thì hí hửng vui mừng. Doãn Bằng ngồi trên sàn nói

"Ahhh, lại thua nữa rồi. Trị thương giúp ta đi"

Hạo Thiên ra hiệu cho Mộc Sinh, cậu đi lại và bắt đầu chữa trị. Chữa trị xong, mặt Doãn Bằng nghiêm lại, ông nhìn Hạo Thiên nói

"Nhóc đã nghe tin gì chưa? "

Hạo Thiên khó hiểu nói "tin gì? "

"Về việc Từ gia tộc ở thủ đô Kuate của nước Lisanet bị xóa sổ trong vòng một đêm ấy? "

Hạo Thiên suy nghĩ, đám nhóc cũng ngả đầu xuôi ngược nghĩ. À, thì ra là đám người Từ gia đó, chẳng phải việc xảy ra lâu rồi sao, bây giờ mới cho loan tin thì thật là lạ. Với lại chúng cũng là đám bị ta xóa sổ chứ đâu.

"Thì sao? " Hạo Thiên hỏi

"Bên nước Lisanet, Từ gia là 1 trong 3 gia tộc lớn nhất, nghe đồn trong đó có một lão quái vật đã vượt quá lv 400. Mà bên nước đó lại nói cả gia tộc bị giết không chừa một ai, chỉ trong 1 đêm và mạnh mỗi duy nhất là 2 chữ "Nghịch Thiên" được khắc lên tảng đá." Doãn Bằng nói, rồi tiếp

"Mới hôm qua ta đã tới thủ đô, để họp cùng các tướng lĩnh trong lâu đài, chúng ta bàn về việc..... " nói tới đây, Doãn Bằng dừng lại, nhìn đám nhóc kia. Chúng hiểu chuyện, nhanh chóng đi ra khỏi phòng. Còn lại đám nhóc Hạo Thiên, cậu, tiểu Siêu, Thiên Vũ Phong, Thiên Tuyết và 2 nhóc kia. Doãn Bằng nhìn 2 nhóc và nói

"Cả 2 em cũng đi ra luôn đi? "

"Vâng" chúng nhanh chóng đáp và rời khỏi

"Chúng ta bàn về việc tại sao Lisanet lại loan tin ra bên ngoài, chẳng phải nếu như vậy sẽ làm cho các nước khác biết rằng, chúng đã mất đi một nhân lực quan trọng sao? Như vậy sẽ bất lợi cho chúng, vậy thì hà cớ gì chúng lại tiết lộ ra?" Doãn Bằng nói

"Theo tôi nghĩ thì chúng có thể muốn khiêu chiến chăng? Chúng có thể muốn khiêu chiến lâu rồi mà không tìm được lý do, nay một nhân lực quan trọng mất đi, nó đã tạo nên một lý do chính đáng cho chúng khiêu chiến rằng: chúng sẽ tìm và tiêu diệt bất cứ ai, bất cứ nước nào đã gây ra việc này, và để lại một cái tên ảm đạm? Đó có thể là lý do! "

Hạo Thiên nói, khuôn mặt không biến sắc. Mặc dù chính đám các cậu đã xóa sổ Từ gia, nhưng hiện tại lại giả diễn không biết và còn đưa ra nhận xét này nọ! Đi làm diễn viên được rồi đấy.

"Nếu như theo lời nhóc nói, vậy, chúng mất đi một nhân lực mạnh như vậy, mà lại còn đi khiêu chiến nước khác, có thể thấy chúng còn có nhân lực khác mạnh hơn rất nhiều. Đúng không?"

"Đúng vậy! "

"được rồi. Ta đi đây, cảm ơn này giờ" Doãn Bằng nói, rồi rời khỏi sân tập. Khi Doãn Bằng bước ra thì đám kia trở vào và Thiên Vũ Phong cho bắt đầu bài luyện tập. Hạo Thiên và tiểu Siêu không có hứng thú ngồi trên ghế trong góc đọc sách, Thiên Tuyết 2 nhóc kia thì giỡn với 2 con rồng.

Buổi tập kết thúc vào 2h trưa, khi tất cả đã lê lét thấm mệt. Đám nhóc thì chỉ đổ mồ hôi, đám kia thì bị hành cho tơi tả. Nói là luyện tập thôi, chứ thực ra Thiên Vũ Phong để cho chúng đánh thực chiến. Ai yếu quá bị hành ráng chịu thôi.

Đám kia lê lét rời khỏi sân tập, đám nhóc cũng thông dong đi theo sau Hạo Thiên trở về KTX, gọi chút gì đó ăn rồi lên phòng.

Thiên Tuyết làm nũng nói

"Ca ca thất hứa. Không dắt tiểu Tuyết đi chơi gì cả"

"tiểu Tuyết à. Để mai nhé, bây giờ ta mệt rồi" Hạo Thiên dựa lưng lên ghế nói

"Nhưng.... Vâng ạ" Thiên Tuyết định nói gì đó nhưng thôi không nói nữa. Hạo Thiên thấy cô bé như vậy thì đứng lên nói

"Được rồi. Ta dắt muội đi chơi"

Thiên Tuyết mặt tươi tỉnh hẳn lên. Thế là cả buổi chiều Hạo Thiên cùng đám nhóc dắt Thiên Tuyết đi chơi khắp nơi, không ngủ nghỉ gì cả. Tối chiều tối về, đám nhóc còn bị Hạo Thiên hành cho cả buổi tối, tới sáng hôm sau Hạo Thiên cho nghỉ sớm, 2h là cho ra rồi. Chúng làm một giấc tới sáng 7h, bật dậy thay quần áo rồi đi học tiếp. Tiểu Tuyết cũng lại vào nội viện chơi cùng. Lại tới phòng tập, bên trong phòng tập lúc này, Thiên Vũ Phong đang huấn luyện cho đám kia, đám nhóc thì tự đấu với nhau. Lão già Doãn Bằng lại tới khiêu chiến và tiếp tục bị ăn hành. Trước khi Doãn Bằng đi, Hạo Thiên hỏi

"Này, Doãn hiệu trưởng, làm cách nào để lập nên một guild?"

"Ồ, hỏi để làm gì vậy? Muốn lập guild à? " Doãn Bằng tò mò nói

"Đúng vậy! "

"ohh, đơn giản lắm. Chỉ cần ký tên vào một tờ giấy đăng kí guild, hứa này hứa nọ trong đó rồi nộp cho người quản lý khu vực này thì xong! Vậy thôi"

"Vây, tôi với ông đi làm" Hạo Thiên nói, quay sang đám nhóc "các cậu ở lại đây đi, tiểu Siêu đi với tớ! Trông chừng tiểu Tuyết giúp tôi luôn"

Rồi đi cùng với Doãn Bằng. Bỏ lại đám nhóc và Thiên Vũ Phong, ông có chút bực tức nói

"Thằng nói này riết rồi cũng không xem ta ra gì, nói đi là đi vậy sao? "

"thầy Phong à, thầy bớt giận đi. Boss làm gì cũng có ý của Boss cả, rồi Boss sẽ nói thầy biết ý định của cậu ấy thôi" Minh Kỳ nói

"Haizz, sao cũng được. Ta đi đây, ở đó mà trông chừng Tuyết đi nhé" Thiên Vũ Phong vừa dứt lời, liền đi mất

"Ồ ề.... " đám nhóc ơ ơ rồi cũng chẳng kêu Thiên Vũ Phong lại được, ông ta đi mất tiêu rồi.

Thiên Tuyết dậm chân xuống sàn, mặt đỏ nói

"Thiên ca là đồ ngốc, dám bỏ ta đi như vậy"

"Tiểu Tuyết ngoan, chủ nhân đi chút sẽ về" Băng Liên đi lại vỗ về

"Băng Liên tỷ lạ thật, sao lại gọi Thiên ca là chủ nhân? " Thiên Tuyết thắc mắc nói

"Ừ thì.... Tuyết không cần phải bận tâm làm gì. Ta gọi như thế nào cứ mặc kệ ta" Băng Liên tránh ánh mắt của Thiên Tuyết và nói

"hửm? " Thiên Tuyết nhìn tất cả, ngây thơ không biết gì. Cô bé nói

"Dù sao Thiên ca và Siêu ca cũng đi rồi. Tất cả còn lại ở đây chúng ta kiểm tra gì chơi đi"

Sau câu nói của Thiên Tuyết, tất cả bày đủ thứ trò chơi. Chơi đủ thứ, chạy nhảy khắp nơi, chạy có té rồi cũng tự xác mà đứng dậy, rồi lại chạy tiếp, cứ đùa giỡn tới lui như vậy, suốt cho tới khi Hạo Thiên quay trở lại.

Hạo Thiên thấy tất cả vui vẻ như vậy cũng mỉm cười nói

"Ta về rồi đây"

"Boss, sao rồi? Được không vậy ạ? " Minh Kỳ hỏi

"Tất cả đã xong, bây giờ chỉ còn việc xây dựng nữa mà thôi. Ta đã nhờ Lý Thanh Kỳ đi kiểm đất rồi. Khi nào có hấn sẽ báo chúng ta, vấn đề nữa là chúng ta cần kiểm thêm tiền" Hạo Thiên nói

"Chẳng phải lần trước ở đó chúng ta đã bán rất nhiều và lấy được cũng khá khá tiền rồi sao? " Trần Thống Trung hỏi

"Nhưng ta muốn kiểm thêm, với lại lượng thuốc ta làm ra và cho các người thử nghiệm ấy, nó hiện tại rất rất nhiều, mấy thuốc ấy lại có hiệu quả nên bán bớt kiếm tiền đi" Hạo Thiên nói, đẩy tính toán.

"Chúng ta ra ngoài ăn trưa, rồi đi kiểm một Thương hội bán chúng" Hạo Thiên lại nói, quay lưng đi trước.

Bữa trưa, Hạo Thiên dất tất cả tới KTX ăn, không ra ngoài, ăn xong thì lên phòng chơi chứ không đi đâu nữa. Hạo Thiên có nói: "các người muốn đi đâu chơi thì đi đi. Dắt theo cả tiểu Tuyết nữa"

Nhưng đám nhóc không đi, thế là thành ra ở KTX hết, không đi đâu cả. Đám nhóc chơi một góc, Hạo Thiên và tiểu Siêu ngồi trên ghế đọc sách. Thật chất là đang nói chuyện với nhau thông qua thần gia cách cảm

Hạo Thiên nói: " Cậu có nhớ cuốn sách lần trước lấy được ở Dạ gia không?"

"Ồ nhớ. Sao vậy? " Tiểu Siêu nói

"tiểu Lăng nói là quyển sách được ghi bởi một loại ngôn ngữ gì đó, không ai đọc được. Tớ có xem qua một lần và cũng không hiểu. Bên trong cũng có những hình vẽ kì quái nữa, không hiểu được" Hạo Thiên nhăn mặt

"Ồ, cậu đưa tớ xem" Tiểu Siêu nói, Hạo Thiên lấy quyển sách đưa cho tiểu Siêu. Lật quyển sách ra nhìn qua nhìn lại

"Đây là..... " một giọng nói vang lên, Hạo Thiên chợt ngược mặt nhìn, là Minh Thi và Ninh Dịch. Cả 2 nhìn quyển sách 1 cách chăm chú và đôi mắt còn toả ra hơi kinh hãi. Hạo Thiên nhếch mép cười nhẹ, nói

"Ninh Dịch, Minh Thi. Tôi có chuyện cần nói với 2 người đây"

Rồi cả 4 người biến mất tại chỗ. Bên ngoài, đám nhóc hú hồn lên, loạn cả lên

Mộc Lâm: "tớ nói rồi mà, đừng bảo 2 cậu ấy lại gần mà"

Minh Kỳ: "Boss bắt 2 cậu ấy đi mất rồi kìa"

Dạ Thiên Lăng: "Aaa, làm sao đây, làm sao đây? "

Lâm Phi: "giờ chỉ biết cầu mong 2 người đó bình yên vô sự trở ra thôi"

Băng Liên: "theo đúng không nên xúi 2 cậu ấy lại đó"

.....

Thiên Tuyết và 2 nhóc con kia ngây ngẩn người nhìn, không hiểu chuyện gì xảy ra. Thiên Tuyết hỏi

"Ca ca đi đâu mất rồi? "

"Tuyết à, em không cần bận tâm đâu?" Minh Kỳ nói, trong khi cả đám nhóc kia đang lo lắng không biết 2 người kia có bị Boss cho ăn hành miễn phí hay không nữa.

Bên trong không gian hệ, Hạo Thiên và tiểu Siêu ngồi trên ghế sofa bên phải, còn Minh Thi với Ninh Dịch thì bên trái. Cả 2 vẫn không biết lý do vì sao Boss lại muốn nói chuyện riêng nữa, chắc không phải mình làm gì sai mà ngay cả mình cũng không biết đấy chứ. Cả 2 lo lắng nhìn.

Hạo Thiên đặt quyển sách lấy được ở Dạ gia trên bàn, dựa lưng vào ghế và nói

"Chắc 2 cậu biết quyển sách này chứ? "

"...." Minh Thi và Ninh Dịch nhìn quyển sách, rồi khe khẽ gật đầu. Hạo Thiên cười nói

"Tốt, vậy mau mau nói cho ta biết nó từ đâu đến và nội dung như thế nào? "

"Nhưng....." Minh Thi có chút do dự không nói

"Nhưng? Nhưng cái gì?" Hạo Thiên hỏi

"Nhưng đây là quyển sách cấm của gia tộc chúng tôi, chúng tôi không thể tiết lộ ra được! " Minh Thi cúi mặt nói

"Oh, vậy là các ngươi còn nhớ tới gia tộc của mình. Cái gia tộc với mái tóc bạch kim đó ư. Nói thật, mái tóc các ngươi nhìn rất đặc biệt, mái tóc với một màu trắng xóa không bị lẫn bởi bất kì màu nào, ta rất thích nó. Ngay từ nhỏ, ta đưa các ngươi về là vì ta thích mái tóc này, và cũng vì ta cảm thông cho hoàn cảnh của các ngươi. Lúc đó các ngươi cũng đã thề sẽ làm mọi điều vì ta, vậy mà bây giờ ta mới hỏi có một cái mà lại từ chối nhanh như vậy ư?" Hạo Thiên nói, giọng nói nhẹ nhàng nhưng cũng có phần lãnh khốc

"chúng tôi....." cả 2 cúi đầu

"Bây giờ sao? Nếu còn muốn theo ta thì nói, không thì ta sẽ trả các ngươi về nơi đó, nơi các ngươi thuộc về" Hạo Thiên nói, khuôn mặt lãnh khốc vô tình, từng câu từng chữ đều làm cho cả 2 sợ đến run người.

Nhớ lại nơi đó, nơi mà Hạo Thiên đã dắt cả 2 ra. Và bây giờ, cậu lại nói sẽ trả cả 2 về. Nhớ lại những điều đáng sợ, những cái mà cả 2 cùng trải qua, cùng chịu những đòn đau nhức hình. Cả 2 lại run lên sợ hãi.

Hạo Thiên lại nói, cậu chuyển sang chủ đề khác: "không lẽ các ngươi còn luyến tiếc điều gì ở cái gia tộc đó sao?"

Cả 2 nghĩ lại, ở cái gia tộc đó, mình toàn bị chế nhạo, ngày qua ngày phải chịu đựng những con cười nhạo, chịu sự nhục nhã. Rồi lại còn bị phản bội, giết chết cha mẹ, anh chị em. Giờ mới thấy, tại sao lại quá tin vào chúng, tại sao lại còn nghĩ tới những điều cấm đó. Trong khi chủ nhân của mình ở ngay trước mặt, mình lại dám từ chối yêu cầu của chủ nhân sao. Cả 2 ngược mặt lên, khuôn mặt đầy sự hối hận cùng căm phẫn.

Hạo Thiên cười hài lòng nhìn khuôn mặt cả 2, cậu nói

"Vậy, các ngươi sẽ chọn gì đây? "

"Chúng tôi thật ngu ngốc thừa chủ nhân" Minh Thi và Ninh Dịch quỳ xuống

"Tốt lắm, bây giờ nói cho ta biết." Hạo Thiên cười nói

"Vâng" Minh Thi và Ninh Dịch trả lời.

Cả 2 bắt đầu diễn giả từ ý từng ý một, nó về quyền sách này, nó vốn không có tên. Quyền sách được 1 bậc thầy trong tộc viết nên từ giả thiết ông đưa ra nhưng chưa một ai thí nghiệm nó ngoài thực tế, ít nhất là cho đến khi Minh Thi và Ninh Dịch còn ở đó. Những giả thiết trong quyền sách này rất hợp lý, nhưng cũng có cái phi lý. Lúc cả 2 còn ở đó, nghe đồn có người thí nghiệm thử và đã biến mất không thấy đâu nữa. Không một dấu tích nào để lại, từ đó tộc trưởng cấm không cho sử dụng và đem nó đi quẳng. Người ghi nên quyền sách này cũng vì tức giận mà bỏ đi và cũng không biết hiện giờ đang ở đâu nữa.

Hạo Thiên ngồi nghe, gật đầu kiên nhẫn, từ nãy giờ cũng chỉ là nói về nguồn gốc xuất xứ, chưa nói gì tới quyền sách này dùng để làm gì vận hành ra sao. Minh Thi tiếp tục nói

"Quyền sách này chỉ có 1 bản gốc và nó bị tộc trưởng quẳng đi, không ngờ nay nó lại ở trong tay chủ nhân như thế này"

"Ừ" Hạo Thiên gật đầu tiếp "vậy các ngươi biết bên trong ghi gì thì mau nói ta biết"

"Vâng" cả 2 trả lời

(^ ^) (^ ^) (^ ^)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Giải mã

Cả 2 bắt đầu lật quyền sách ra, bên trong có rất nhiều hình, kèm theo đó là những trang giải thích, cách vẽ những hình đó, theo thứ tự như nào, làm sao, có tác dụng gì. Minh Thi và Ninh Dịch tuân 1 tràn dài ngôn ngữ, Hạo Thiên nghe xong cũng có thể hiểu được. Phát minh của người này quả thật rất tuyệt vời, nó rất có ích trong kế hoạch lần này của cậu.

Theo như lời cả 2 người nói, Hạo Thiên có thể tóm tắt lại một cách ngắn gọn, quyền sách này nói về một phép có thể làm nên một công dịch chuyển, nhờ vào các cách vận mana theo hướng dẫn trong này và vẽ thành một vòng tròn với những kí hiệu khó hiểu trong sách. Ta có thể tạo nên công dịch chuyển tới một chiều không gian, một khu rừng, một khu vực khác nhau,.....vân vân và mây mây. Rất nhiều thứ khác nhau nếu ta ghép các hình, các kí hiệu lại với nhau.

Đó là cách dễ hiểu nhất để giải thích về cuốn sách này. Nếu có thời gian ta sẽ tạo nhiều loại vòng tròn khác nhau, các này đúng là thú vị mà. Hạo Thiên cầm quyền sách lên, cười nhếch mép rồi cất nó đi. Nhìn cả 2 đang cúi đầu, tiểu Siêu nói

"có gì mà phải cúi đầu hoài. Ta nói các ngươi nghe, cậu chủ chỉ dọa các ngươi thôi, các ngươi không nói cậu chủ cũng chẳng làm gì các ngươi đâu nên khỏi phải sợ hãi"

"Bốp"

"Cậu nhiều chuyện cái gì, mau im đi! " Hạo Thiên cốc đầu tiểu Siêu một cái rồi nói, hừ một tiếng quay mặt đi. Minh Thi và Ninh Dịch khuôn mặt ngơ ngác, nở một nụ cười nhẹ.

"Được rồi ta ra thôi"

"Tách"

Sau cái búng ty của Hạo Thiên, tất cả biến mất khỏi không gian hệ. Xuất hiện ngoài phòng, đám nhóc đang lo lắng đi tới đi lui, thấy Hạo Thiên r cùng với 3 người kia và tất cả hoàn toàn không sao thì mừng rớt nước mắt. Cả đám chạy lại xem, khám toàn thân Minh Thi và Ninh Dịch, xem cou họ có bị đánh, hay bị gì hay không nữa.

Hạo Thiên và Tiểu Siêu ngồi xuống ghế, thấy đám nhóc như vậy thì Hạo Thiên quát lên

"Các ngươi làm cái quái gì vậy hả? "

Đám nhóc giật thốt mình lên, từ từ quay mặt về phía Hạo Thiên đang ngồi, một hồi lâu sau, Minh Kỳ thay mặt đám nhóc mở miệng nói

"Chúng tớ tưởng cậu bắt Minh Thi với Ninh Dịch đi đánh nên..... "

"Đánh cái gì mà đánh! Ta không phải cái gì cũng đánh đâu, không lẽ ta bảo đi nói chuyện riêng lại nghĩ ngay đến việc ta sẽ đánh sao. Các ngươi bị làm sao vậy hả? " Hạo Thiên nhăn mặt nói

"Chúng tớ... Chúng tớ.... " đám nhóc lấp bắp

"Mồ~, ca ca, ca làm gì mà la hét hoài vậy. Mấy anh ấy chỉ lo cho bạn của mình thôi mà. Có cần làm quá lên vậy không?" Thiên Tuyết nói, khuôn mặt phúng phính nhìn Hạo Thiên

Hạo Thiên đưa đôi mắt lạnh quay sang nhìn Thiên Tuyết, làm cô bé giật thót lên, lùi lại nửa bước. Nhưng, trong một cái chớp mắt, khuôn mặt lạnh băng kia nở một nụ cười ôn nhu hiền hòa, nói với Thiên Tuyết

"Được rồi. Các người làm gì làm đi! Tuyết, lại đây ta bảo"

Thiên Tuyết cố lấy sức, xóa đi hình ảnh lúc nãy, chạy lại chỗ Hạo Thiên. Cậu xoa đầu cô bé và ôm cô vào lòng. Thiên Tuyết nằm trọn trong lòng Hạo Thiên, bỗng, cô bé nói

"Ca, ca hát cho Tuyết nghe đi. Những lúc ca về từ học viện vẫn hay hát cho Tuyết nghe mà"

"Được. Ca hát cho Tuyết nghe" Hạo Thiên vừa xoa đầu cô bé vừa nói

Rồi, cậu bắt đầu cất lên tiếng hát của mình. Một giọng hát du dương, ấm áp và nhẹ nhàng. Làm cho người nghe phải xao xuyến trong lòng, muốn nghe hoài nghe mãi thôi

"Gió thổi hồn bay

Người cướp tim say

Nên đất trời hơi và mưa gió ời

Mau tụt về đây dùng chân chốn này"

Khi Hạo Thiên cất tiếng hát, ai cũng phải im lặng lắng nghe, không một tiếng ồn ào. Giọng hát của cậu cuốn hút lòng người, làm cho ai khi nghe thấy không phải mê đắm không rời.

"Nên đất trời ời và mưa gió ời

Mau thổi về đây vòng quanh nơi này

Đề cất lời ca hiến dâng cho người "

Lời ca kết thúc, cũng là lúc Thiên Tuyết đã chìm vào giấc ngủ say, còn đám nhóc thì bản thân, nuối tiếc khi giọng ca kia đã hết.

Hạo Thiên bế Thiên Tuyết lên, đi lại giường và đặt cô bé nằm xuống giường, đắp chăn đàng hoàng từ tề rồi quay lại ghé ngồi. Đám nhóc bừng tỉnh lại khi Hạo Thiên nói

"Chuẩn bị đi tập luyện thôi! "

Khuôn mặt chúng bắt đầu nản đi, Hạo Thiên thấy 2 tên nhóc con kia vẫn còn ngẩn ngẩn ngơ ngơ không biết trời trăng gì thì nói

"2 nhóc con kia, mau đi về KTX đi. Thiên Tuyết tối nay sẽ ngủ ở đây"

"....." có vẻ như 2 nhóc đã bị cuốn hồn theo lời bài hát, chúng vẫn ngẩn ngơ say đắm

"Này" Minh Kỳ đi lại lay lay

"....."

"NÀY" Minh Kỳ hét lớn qua lỗ tai chúng. Chúng bừng tỉnh lại và hoảng hồn phóng lùi lại sau, nhìn quanh. Minh Kỳ đứng dậy nói

"Cả 2 về KTX đi, tối nay Thiên Tuyết sẽ ngủ ở đây"

"Ồ vâng. Nhưng mai là học rồi ạ, vẫn nên đề.... " Hoắc Phong Lam lên tiếng nói

"Cứ về đi" Minh Kỳ lên tiếng khi thấy mặt Hạo Thiên hơi nhăn lại. Tốt nhất 2 nhóc các người nên về trước khi Boss giận lên, ta là đang muốn tốt cho các người thôi

"Nhưng.... "Hoắc Phong Lam lại cố nói

"Nhưng cái gì mà nhưng hả? Biến đi! Chúng ta còn đang bận lắm đây" Minh Kỳ dùng 2 tay, xách 2 đứa nhóc ném ra ngoài và nói

"Mau đi đi"

Rồi đóng cửa cái rầm.

Hạo Thiên đứng dậy khỏi ghế, vươn vai mấy cái rồi nói

"Tới giờ rồi!"

Mặt đám nhóc bắt đầu bí xị lại, ưỡ oài không muốn đi. Nhưng tới sắc mặt Hạo Thiên thì chúng xóa bỏ ý định đó ngay. Đèn phòng bắt đầu tắt phụt, cả gian phòng chỉ le lói một chút đèn ngủ, cả nhóm biến mất tại chỗ chỉ còn lại mình Thiên Tuyết đang ngủ ngon trên giường.

Buổi tối đó, cả đám lại bắt đầu những bài tập dài và nặng, kèm theo là những trận đánh thực chiến ngang tài ngang sức. Riết rồi mấy con zombie trong phòng này không còn khiến bọn nhóc phải sợ hãi quá nhiều nữa, chúng như để giải trí cho bọn nhóc mà thôi. Hạo Thiên tự nhủ, mai một gì phải bảo thầy nâng cấp mấy con zombie lên một cách bậc cao hơn mới được.

Gần đây, Hạo Thiên cho đám nhóc mặc áo thun trắng để luyện tập thay vì mặc đồ thường, mặc đồ thường tập riết mai một không còn cái áo nào để mặc cả đấy, chúng mặc quần dài và áo thun 3 lỗ trắng, để lộ ra các cơ tay rắn chắc nhìn thật đẹp biết bao. Nữ thì cũng vậy thôi, nhưng là áo thun bình thường.

Kết thúc buổi tập, đồ chỉ dơ chứ không có rách. Vậy là từ nay đỡ tốn tiền đồ nữa rồi, tất cả được nghỉ sớm, do tập sớm lúc 6h đã đi tập rồi, nên 3h ra khỏi không gian hệ.

Đứng giữa phòng, căn phòng tối om kèm theo đó là tiếng thút thít của ai đó đang khóc, vì không gian tối, cả đám cũng không nhìn rõ là ai đang khóc, chúng chỉ thấy một bóng hình nhỏ nhắn đang ngồi sát vào tường khóc thôi.

Hạo Thiên hoảng hồn chạy lại mở đèn lên, căn phòng sáng trưng, rốt cuộc cũng nhìn rõ ra là ai rồi, là Thiên Tuyết, cô bé ngồi co rúm vào một góc khóc thút thít không thôi, khi anh đèn bật lên, cô bé ngược mặt và chạy nhanh lại ôm chầm lấy Hạo Thiên, khóc òa lên. Đám nhóc giật mình lúng ta lúng túng không biết phải làm thế nào bây giờ.

Hạo Thiên vỗ vỗ lưng Thiên Tuyết trong khi ẵm cô bé trên tay, nhẹ nhàng nói

"Không sao, không sao nữa rồi. Đừng sợ nữa nha, đừng sợ, Thiên Tuyết ngoan lắm mà"

Lần đầu tiên đám nhóc lại bắt gặp một khuôn mặt khác nữa của Hạo Thiên, nó nhẹ nhàng, ôn nhu và hiền hòa biết bao nhiêu. Chúng cũng sờ nói không nên lời.

Hạo Thiên nhẹ nhàng vỗ lưng, vừa cất lời ca xao xuyên lòng người. Thiên Tuyết có vẻ như khóc nhiều nên mệt rồi, cộng thêm lời hát của Hạo Thiên, cô bé chìm vào giấc ngủ mau hơn nữa. Chìm vào giấc ngủ sâu.

Đám nhóc hơi sững sờ, rồi hoàn hồn lại, Trần Thống Trung hỏi

"Tiểu Tuyết sao vậy Boss? "

Hạo Thiên dựa lưng vào ghế, nhìn tất cả và nói

"Em ấy sợ bóng tối, và nhất là sợ ở một mình trong một căn phòng tối."

Tới đây, Hạo Thiên ngừng lại nhìn, biết là chúng định hỏi nữa, cậu lại nói

"tiểu Tuyết bị như vậy khi em ấy mới 2 tuổi, lúc ấy tôi đã về nhà một ngày và bỏ các cậu lại học viện. Ngày tôi về, Thiên Tuyết đang được một người hầu canh chơi ngoài sân gần cánh cổng vào, người hầu đó chỉ vừa mới quay lưng đi và quay lại thì tiểu Tuyết đã biến mất tại chỗ. Lúc tôi về tới nhà thì được tin và cấp tốc lần ra tất cả các manh mối, mùi hương, dấu chân để đi tìm. Kiểm tìm mọi ngõ ngách, cuối cùng cũng tìm ra, em ấy bị nhốt trong một căn phòng tối om, không một ánh đèn và còn bị bỏ đói từ sáng cho tới trưa..... Tôi giải quyết tất cả và đưa em ấy về, từ sau vụ đó, Thiên Tuyết đâm ra sợ bóng tối"

Cả đám nghĩ, mấy tên đó thật là đáng chết mà, cả 1 cô bé mới 2 tuổi mà cũng bắt cóc. Mà, Boss có nói giải quyết thì chắc chắn rằng lúc đó bọn chúng chết chắc rồi. Dám đụng tới người của Boss mà toàn thấy mới là lạ.

Đám nhóc khuôn mặt thoáng buồn, Hạo Thiên đứng dậy nói

"Được rồi, tắm thay đồ ra rồi đi ngủ"

Bọn nhóc đi tắm, xong thì lên giường ngủ ngay. Còn Hạo Thiên với tiểu Siêu, do để Thiên Tuyết ngủ trên giường rồi nên lại ghé sofa ngủ. Đám nhóc có bảo lại giường chúng ngủ đi, để chúng ngủ trên ghế cho, nhưng Hạo Thiên lắc đầu, cậu và tiểu Siêu người 1 góc làm 1 giấc tới 7h sáng.

Miền man trong giấc mơ, Hạo Thiên lại một lần nữa thấy mình đang đứng giữa một căn phòng tối, và giọng nói bí ẩn đó lại vang lên

"Chào con Thiên nhi, lâu lắm rồi chúng ta mới lại nói chuyện nhĩ"

Hạo Thiên nhìn quanh, ngồi phịch xuống đất, nói

"Lại là ông nữa à, sao phiền thế. "

"Em gái con dễ thương thật nhĩ"

Hạo Thiên biến sắc, giọng trầm xuống

"Ông đừng có mà đụng đến em tôi"

"không, ta đâu có ý gì đâu. Con đừng hiểu lầm ta" giọng nói vang lên, ẩn trong đó là nhiều phần lấp bắp

"Vậy sao. Mong là ông giữ lời đi" Hạo Thiên hừ lạnh nói

"Được rồi. Ta đi đây"

Giọng nói vang lên, Hạo Thiên bất chợt đứng dậy la

"khoan đã"

Cậu mở tròng mắt, tay đang giơ cao, như đang nín kéo cái gì đó. Cậu bật dậy, nhìn quanh, căn phòng sáng bừng bởi nắng sớm. Đứng dậy khỏi ghế, vươn vai, quơ tay quơ chân vài cái, đi về sinh cá nhân rồi trở ra, thấy tiểu Siêu đã dậy và lũ nhóc vẫn nằm đó, nói

"Sáng rồi. Dậy đi"

Và, lần nào cũng như lần này, giọng nói của Hạo Thiên thật uy vũ, ngay lập tức, đám nhóc bật dậy, lập tức thay phiên nhau vệ sinh cá nhân, chỉ còn lại Thiên Tuyệt trơ trơ không dậy

"Ca ca, một chút nữa thôi mà"

Hạo Thiên lại, ký đầu cô bé một cái, đau đầu ngồi dậy, Thiên Tuyệt nũng nịu nói

"ca ca là đồ ngốc."

"Rồi rồi. Mau thay đồ đi học thôi, em có mang theo đồng phục không? "

"có ạ" Thiên Tuyệt nói, phóng xuống giường, vào phòng tắm.

Lát sau, khi tất cả đã xong xuôi. Hạo Thiên cùng tất cả xuống dưới căn tin, ăn chút gì đó rồi đi về phía ngoại viện. Đi trên đường, học sinh nội viện ai nấy đều cung kính cúi chào Hạo Thiên. Nhưng Hạo Thiên có thên để tâm đến sao, không hề. Cậu đi thẳng luôn với khuôn mặt lạnh lùng vô cảm xúc.

Khu lớp V thì vẫn như cũ, không di dời đi đâu cả nên chỉ đi một hồi là tới lớp. Thời gian học của ngoại viện sớm hơn nội viện 30p, tức là 7h. Mà hiện tại sắp 8h mất rồi, nên nhanh chân đi tới chỗ đó.

Đi đường, cả đám nghĩ nghĩ, cả 2 kỳ rồi, khu lớp V toàn là thằng cha đó làm chủ nhiệm, đừng nói kỳ này là thằng cha nữa đi nha.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Bán đồ Thôi!

Cả đám đi nhanh hết mức có thể, tới lớp V. Hiện tại cả lớp đang trong tiết học. Hạo Thiên dắt Thiên Tuyệt lên tận lớp, cô bé nhanh nhẩu chạy vào lớp, đám nhóc còn tà tà phía sau, bỗng

"Sao giờ này mới tới hà, trễ tận 1 tiếng rồi! Em thân là người đứng đầu lớp V mà không biết làm gương sao?"

Khuôn mặt của đám nhóc bắt đầu nhăn lại, đây là giọng của thằng cha mà. Bộ có uy quyền lắm hay sao mà chủ nhiệm lớp V mãi thế. Chân Hạo Thiên bước nhanh hơn nữa, đi tới trước cửa, thấy Thiên Tuyệt đầu hơi cúi, mặt có chút đỏ. Nếu Thiên Tuyệt được huấn luyện bởi Hạo Thiên hay Thiên Vũ Phong thì, cô không có sợ hãi mà đứng đó cúi đầu, do ở nhà quá cưng chiều, không nghiêm khắc với cô nên mới như vậy đây.

"Thầy Hoắc vẫn ra oai như thường, dương dương tự đắc khi mà bắt nạt được trẻ con nhĩ?"

Hạo Thiên và đám nhóc đứng trước cửa, khuôn mặt Hạo Thiên cười nhạt, Hoắc Triền Bạch hốt hoảng lùi lại sau mấy bước. Đám học sinh thì xôn xao ồn ào bàn tán về sự xuất hiện của Hạo Thiên, một đại tư lệnh

Hoắc Triền Bạch lấp bắp kinh hãi

"Ngài... Ngài... Chào ngài đại tư lệnh, tôi nào dám như vậy đâu? "

"Ha. Người nói người đứng đầu lớp V phải gương mẫu nhỉ? Vậy khi đó ta không chăm chú nghe giảng, lơ đãng bài giảng, sao người không nói gì như bây giờ đi? Bây giờ em ấy mới đi trễ có chút mà người làm ầm lên như vậy à? " Hạo Thiên cười nhạt đáp

Hoắc Triền Bạch á khẩu, cảm nín nhìn. Lúc này, tiểu Siêu từ kế bên Hạo Thiên tiến lên, xoa đầu Thiên Tuyết nói

"tiểu Tuyết, mặc kệ lão già chết tiệt đó đi. Quan tâm chỉ hạng người như hần chứ. Siêu ca sẽ dạy em học, không cần tới lão già lắm cảm đó nữa"

Siêu ca? Gì vậy, đừng nói cái con nhóc này là em của bọn chúng nha, trời ơi, chộc nhảm tổ khủng long nữa rồi! Ông trời ơi, cứu với! Hoắc Triền Bạch lòng gào thét, cầu cứu ông trời

"Đừng tư lệnh, ngài nói vậy là có ý gì? Cứ theo lời ngài nói là tôi già đi, nhưng không tới mức đó, ngài nói như vậy là sỉ nhục tôi trước mặt bọn nhóc rồi!" Hoắc Triền Bạch vắt não nghĩ, cuối cùng phun ra được một câu

"Ồ, vậy thì sao?" Tiểu Siêu phun ra một câu, khiến hần đơ người. Đây là đang ý đông hiếp ít sao, ý bé hiếp lớn sao. Thật không công bằng mà a. Hoắc Triền Bạch khóc không ra nước mắt, mắt mặt quay chỗ khác.

"Vậy đi. Theo lời tiểu Siêu nói, ta không cần một lão già lắm cảm dạy dỗ em ta. Đi thôi!" Hạo Thiên lên tiếng, đi lại phía Thiên Tuyết, bế cô bé lên, khuôn mặt cô lúc này đang đỏ ửng lên. Hạo Thiên mặt hơi nhăn lại, sát ý nhìn về phía Hoắc Triền Bạch, làm hần giật thót lên, lùi lại

"Ngài đưa cậu ấy đi rồi sẽ dạy dỗ như thế nào đây? " Bỗng nhiên, Hoắc Phong Lam đứng lên nói

Hạo Thiên quay lưng đang tính đi thì khựng lại, quay sang nhìn, ánh mắt sắc lạnh nhìn cậu. Hoắc Triền Bạch rít lên

"Con mau cầm miệng lại cho ta"

"Con..... " Hoắc Phong Lam ấp úng

"Hooo, người cũng họ Hoắc nhỉ, có quan hệ gì với thầy Hoắc đây vậy? " Hạo Thiên cười nhạt hỏi

"Vâng? Em là cháu của thầy ạ" Hoắc Phong Lam cung kính nói

"cháu, sao? Chắc thầy Hoắc rất cưng chiều người nhỉ? " Hạo Thiên lại cười nhạt nói

"Không.... Không có đâu ạ! " Hoắc Phong Lam quơ quơ tay phủ nhận

"Ha! " Hạo Thiên cười lạnh, quay lưng bế Thiên Tuyết đi, không quên nói 1 câu

"Có kháng nghị gì thì cứ vác mặt lên nói thẳng với hiệu trưởng Doãn!"

Rồi tất cả rời khỏi, trước khi đi, đám nhóc còn tặng riêng cho Hoắc Triền Bạch một ánh mắt đầy sát khí. Ra khỏi khu lớp V, Hạo Thiên cộc đầu Thiên Tuyết một cái, nói

"Em hay lắm! Thôi giả điên đi, qua mặt được lão ta chứ không qua mặt được ca đâu"

"Hi hi" Thiên Tuyết ngược mặt lên, khuôn mặt cười toe toét

"Hà?" Đám nhóc la lên, ngơ ngác nhìn Thiên Tuyết

"Hi hi! Mọi người bị gạt hết rồi!" Thiên Tuyết cười nói

"Bốp"

"Đừng có cười nữa. Chúng về KTX"

Hạo Thiên nói xong liền bước đi, đám nhóc cũng nhanh chóng đi theo. Về tới KTX, mở cửa bước vào, đám nhóc run lên, lùi lại phía sau. Hạo Thiên thì cười nhẹ nhìn. Ngồi bên trong là Thiên Vũ Phong, ông đang ngồi giữa căn phòng, chờ đợi.

"Về rồi à! Trễ tận 1 tiếng 32p."

"Lão sư.... Lão sư à.... Có gì từ từ nói. Chúng con sẽ giải thích" đám nhóc lấp bắp nói

"Giải thích? Giải thích cái gì? Sao các con không đi học. Còn con nữa tiểu Thiên, sao con không bảo chúng đi học, dù sao con cũng đâu cần phải học, vậy thì khuyên chúng đi không được à? "

"Là do chúng con đi theo, chứ không liên quan tới Boss"

"Bây tại con chịu phạt há" Thiên Vũ Phong cười nhẹ, đứng dậy khỏi ghế, đám nhóc bắt đầu chạy.

10p

Tất cả bị Thiên Vũ Phong hành cho lên bờ xuống ruộng, đánh cho bầm dập khắp mình. Đánh xong Thiên Vũ Phong bỏ đi và còn nói

"Hôm nay cho nghỉ, mai mà còn vậy nữa thì chết chắc đấy"

Đám nhóc bị đánh cho lê lét, nằm la liệt trong phòng. Hạo Thiên bắt đầu dạy học cho Thiên Tuyết, cô bé có đầu óc thông minh nhanh nhạy mà lại có sự tò mò sáng tạo nên dạy rất nhanh. Hạo Thiên dắt cô bé vào không gian hệ dạy, thời gian trong không gian hệ trôi qua nhanh hơn bên ngoài, bên ngoài 2 ngày chắc bên trong đã mấy tháng. Đám nhóc bên ngoài biết tự giác đi học, không chần chừ nản nả nữa. Không lại bị Thiên Vũ Phong cho ăn hành sml....

2 ngày trôi qua, Thiên Tuyết đã nắm bắt vững vàng tất cả kiến thức tiểu học đến hết đại học. Con những kiến thức thực tế, Hạo Thiên cho Thiên Tuyết đọc sách và cái gì không hiểu gì hỏi cậu. Cứ như vậy, không cần tới lão già lẩm cẩm Hoắc Triền Bạch đó nữa.

Về phía bọn nhóc, 2 ngày này chúng đi học, lên luyện tập thực chiến với đám kia. Và chắc chắn rằng chúng bị đánh cho lên bờ xuống ruộng. Tội mà thôi mặc kệ:)

Buổi chiều, khi bọn nhóc được nghỉ học, Lý Thanh Kỳ đi tới tìm Hạo Thiên bàn việc. Lý Thanh Kỳ nói

"Về việc mua đất, ở nơi mà ít người để ý thì hoàn toàn không có mẫu nào phù hợp cả."

"Hừm! Được rồi. Vậy, ông có biết trong rừng có chỗ nào kính đáo, không ai dám lui tới không? "

"Về việc này thì ở ngoài thủ đô về phía Bắc có một nơi, người ta không dám tới đó do có tin đồn về siêu thần thú, và các thần thú lv cao đang ở. Còn có rất nhiều rất nhiều thần thú cao cấp khác. Người ta gọi đó là rừng chết Haxjisa. Nơi đó vô cùng nguy hiểm, đừng nói là..... " Lý Thanh Kỳ nói đến đây thì ngừng lại

Hạo Thiên nhếch mép cười. Cậu nói

"Vô cùng hoàn hảo. Tốt lắm, đi về phía Bắc nhĩ? "

"Vâng"

"Được rồi, người lo cho ta các vật dụng để xây như gạch, đá, thiết bị,..... Mua với số lượng lớn cho ta, nhớ phải trả giá, trước tiên mua mỗi cái với số lượng 1 vạn viên trước đi."

"Vâng" Lý Thanh Kỳ gật đầu, quay lưng bỏ đi

Hạo Thiên đứng dậy khỏi ghế, nhìn tất cả và nói

"Được rồi. Chúng ta đi bán một ít đồ đi"

(p/s: trả trước 2 chương cho bạn nhutnibo nha

Dạo này tác bạn quá trời, kiếm thời gian viết truyện như kiếm vàng ấy. Mong mọi thông cảm nha, có thời gian tác viết liền ๑"๐"๑)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Thương hội Lực Giác

Đi tới cổng trường, khu nội viện và ngoại viện có 2 cổng vào và ra riêng, nhưng ngoại viện và nội viện vẫn được nối thông với nhau bởi 1 cổng khác nữa. Hiện tại cả đám đang đứng trước cổng ra nội viện và hiện đang bị Đoàn Bằng chặn lại. Ông ta nói

"Ta có việc cần nói với nhóc đây"

"Có chuyện gì nữa thế? "

"Vào trong đã"

Doãn Bằng đi trước, cả đám theo sau. Ông ta dắt tất cả đến một góc nhỏ của nội viện và khu này không ai thường lui tới cả. Hạo Thiên hỏi

"Lại có chuyện gì vậy hả?"

"Về việc mà lần trước chúng ta nói, người nói có thể nước Lisanet đang âm mưu khiêu chiến, chúng ta đã hội lại hỏi ý nhau và thấy cái này hoàn toàn hợp lý. Nếu đúng là nước đó có một thế lực hùng mạnh đứng sau nữa thì như vậy, chúng ta phải làm sao bây giờ? "

"O, vấn đề này sao lại hỏi ta cơ chứ! Ta có biết gì về vấn đề quân đội đâu? "

"Ta biết là người không biết gì cả! Nhưng người rất thông minh và mạnh mẽ, nghĩ một kế sách gì đi"

"cả 1 đám già chum đầu lại nghĩ mà nghĩ không ra à? " Hạo Thiên hỏi, Doãn Bằng mắt hơi giật giật, nhin, cố nhin nào Doãn Bằng, người không được giận dữ. Nhin đi nào. Doãn Bằng cố nở một nụ cười, nói

"chúng ta nghĩ ra rất nhiều cách rồi. Nhưng ta vẫn muốn hỏi ý người"

"Thì sao các ông không bắt đầu luyện tập cho quân đội đi, luyện một cách gắt gao lên. Áp dụng những bài tập khó vào, ta thấy những bài tập của đợt huấn luyện lúc ta mới vào chẳng ăn thua gì cả, quá nhẹ nhàng. Còn 1 cái nữa là sao không đi liên minh các nước lại với nhau. Dù sau nước ta cũng là nước đứng đầu, mấy nước kia chỉ là phụ thuộc mà thôi"

"Về việc luyện tập cho quân đội thì đã chuẩn bị rồi. Còn người nói liên minh các nước thì chưa nghĩ tới, dù sao nước Lisanet chỉ là nước phụ thuộc và chúng ta chưa chắc chắn thì làm sao mà gửi sứ giả đi được đây, chúng ta lấy đâu ra bằng chứng mà chứng minh đây"

"Việc huấn luyện quân đội ấy, ta sẽ gửi đi vài người hỗ trợ nếu mấy người hứa sẽ không can thiệp vào việc huấn luyện. Còn việc liên minh thì.... Đếch cần nữa! "

Hạo Thiên thần thần nói, mới nãy đây còn nói sẽ liên minh, bây giờ nói đếch cần nữa. Làm như các nước là món đồ không bằng, cậu tiếp

"chúng ta còn chưa chắc chắn được việc nước Lisanet sẽ khai chiến, còn liên minh... Ta thấy không cần vì chúng ta tại sao phải làm đồng minh với đám phụ thuộc vào ta, ta thấy mình nên thể hiện quyền uy một cách âm thầm lặng lẽ và ép buộc"

Nói tới đây, cậu nhếch 1 nụ cười đầy mạn rợ, nguy hiểm và hải hùng.

"Và... Ta thấy việc ép buộc và uy hiếp này không một ai thích hợp hơn nhóc đâu"

Doãn Bằng phun ra một câu, làm Hạo Thiên đang quay lưng đi phải quay phắt lại nhìn, cậu "hả" một cái rồi nói

"Tại sao ta phải đi chứ? "

"Vì cậu là người đưa ra ý tưởng mà" Doãn Bằng nở một nụ cười nham nhở

"Ta chỉ góp ý, không làm thì thôi...ah"

Hạo Thiên bị tiểu Siêu nắm áo kéo lại, nói nhỏ

"chẳng phải chúng ta cần đất để xây dựng căn cứ sao? "

"việc đó thì liên quan gì? "

"Hôm nay cậu có bị ngốc không vậy? Suy nghĩ kĩ lại đi"

Hạo Thiên thẳng lưng lại, tay để lên cằm suy tư, làm sứ giả phải đi tới tất cả các nước, phải băng qua rừng, qua đường đủ thứ thể loại. Khoan, qua rừng..... Àhhh, nay mình bị gì thật rồi, phải tập trung đầu óc lại mới được.

Hạo Thiên quay qua, nói

"Được, ta đi. Ông về nói với mấy người kia trước đi, khi nào đi thì thông báo ta"

Doãn Bằng đưa ngón tay cái lên, Hạo Thiên quay lưng đi. Đang đi thì dừng lại, quay qua Doãn Bằng nói

"Này, ở thủ đô của ta, Thương hội nằm ở chỗ nào vậy? "

"Cái gì!? Người ở đây mấy năm rồi mà còn không biết à! " Doãn Bằng bất ngờ thốt lên

"Không biết! " Hạo Thiên cũng thẳng thừng nói, không ngại ngần gì. Mình không biết thì nói không biết thôi, chứ có gì đâu phải lo sợ

"Thật à! Được rồi, dù sao hiện tại ta cũng không gấp gì, ta đưa các người đi"

Doãn Bằng đi theo, ra tới cổng thì Hạo Thiên lấy xe ra và Doãn Bằng chỉ đường. Ngồi trên xe, không khí im lặng bao trùm, thỉnh thoảng thì có tiếng thì thầm vang lên. Doãn Bằng thấy nó thật khó chịu, phá tan bầu không khí im lặng, ông nói

"Cậu tính mua hay bán gì ở thương hội thế? "

"Bán một ít thuốc trị thương." Hạo Thiên ngẩng đầu nói

"thuốc trị thương? Hiệu quả thế nào vậy? "

"Tùy theo từng loại, có loại trị thương ngoài da với thời gian 10s, loại trị nội thương với thời gian 1p. Có loại trị hoàn toàn cả nội và ngoại thương với thời gian 3p. Nhưng loại này nhược điểm là....."

"là sao? Mau nói đi! "

"Quá đắt. Ta chỉ có 50, nên chỉ bán 20 viên thôi"

Doãn Bằng thờ phào, tưởng chuyện gì. Hóa ra chỉ là quá đắt mà thôi, mà đáng lý thuốc chế ra phải có nhược điểm, đằng này, nhược điểm đâu chẳng thấy, tên nhóc này có phải quá hoàn hảo rồi không. Haizzz, thật là ganh tỵ mà

"Vậy, 20 viên đó người bán cho ta đi. Ra giá, bao nhiêu 1 viên"

"3 vạn linh tệ 1 viên"

Lời Hạo Thiên vừa dứt, mặt Doãn Bằng trắng đi. Giờ à, 3 vạn linh tệ. Người lấy định mức tiền lớn nhất luôn à. Doãn Bằng bật lại một câu

"Sao đắt vậy hả, giờ ta sao? "

"Không mua thì thôi. Tôi đem đi đấu giá còn cao hơn luôn đấy"

3 vạn linh tệ một viên, 20 viên hết 60 vạn linh tệ. Là cả 3 năm làm việc của ta, ôi trời ơi. Cùng lắm hiện tại chỉ được có 10 viên. Doãn Bằng nhìn Hạo Thiên nói

"Bớt cho ta đi"

"2,9 vạn linh tệ. Không bớt nữa" Hạo Thiên nói, khuôn mặt đầy vẻ gọi đòn

"Được, ta lấy 10 viên. Dành đó cho ta" Doãn Bằng cắn răng nói

"Được"

Hạo Thiên cười nói, lúc này cũng đã tới nơi. Bước xuống xe, thương hội hiện ra trước mắt. Thương hội rộng và có 5 tầng. Trước cửa trang trí đơn sơ mộc mạc với những cây xanh, trên tấm bảng Lực Giác thương hội.

Có người chạy ra, là nữ nhân 20 mấy tuổi, nhưng trông rất trẻ như mới mười mấy tuổi thôi, mặc một tà áo dài đỏ rực rỡ, mái tóc đen dài sau lưng. Cô ta cúi người chào và nói

"Các vị thiếu gia đây muốn mua bán gì ạ. Mời vào trong"

Đi theo phía sau người phụ nữ, cô ta dắt tất cả tới một căn phòng với đầy đủ bàn ghế và trà uống. Cô ta lại hỏi

"Chào tất cả, tôi là Tổ Như Kha. Mọi người muốn mua bán gì"

"Cho chúng tôi gặp hội trưởng, nói là có Doãn Bằng tới" Doãn Bằng 1 trên ghế lên tiếng

"Nhưng.... "

"Mau lên. Cô nói có Doãn Bằng tới là được"

Cô gái khuôn mặt hơi bức bối nhưng cũng khẩn trương chạy đi. Lát sau, cửa phòng mở ra, một người đàn ông đi vào, tầm 40 mấy tuổi, mái tóc đen được hót gọn gàng. Mặc một bộ đồ tây đen, đen một cặp mắt kính cũng đen nốt luôn. Theo sau là cô gái tên Tổ Như Kha lúc nãy. Cúi chào một cái rồi nói

"Doãn hiệu trưởng, thật vinh hạnh khi ngài tới đây."

"Chào Tổ hội trưởng. Hôm nay tôi có mối to cho ông đây"

"Oh"

"Đây là những nhân tài của trường tôi. Đây là....." Doãn Bằng giới thiệu một lượt, rồi dừng lại trước Hạo Thiên với tiểu Siêu và tiếp

"còn đây là Hạo Thiên Đại tư lệnh, kia là Đường Siêu, tư lệnh. Hôm nay Hạo Thiên có thứ muốn bán cho ông đấy. Còn mấy nhóc, đây là Tổ Vũ Ma. Hội trưởng ở đây"

"Chào" cả 2 bên cùng nói

Hạo Thiên ngồi trên ghế, nói

"Tôi muốn mở một cuộc đấu giá lớn. Mời tất cả đại gia tộc, gia tộc lớn nhỏ gì cũng mời hết tới."

"Oh, vừa hay. Ngày mai chúng tôi cũng mở cuộc đấu giá lớn, cũng mời tất cả gia tộc tới, vậy cậu muốn bán gì?" Tổ Vũ Ma nói

"Tôi muốn bán thuốc trị thương, và muốn mua một số thảo dược. "

Nói rồi, Hạo Thiên lấy ra 3 cái nhãn trữ vật, và 3 viên thuốc có màu khác nhau, màu đỏ, cam và vàng. Mùi hương thơm của 3 viên thuốc bốc ra, thơm đến lạ thường, làm cho mọi người xung quanh phải ngậy ngốc không thôi. Hạo Thiên nói

"Viên màu vàng này, thuốc trị ngoại thương, chỉ cần là ngoại thương, tất cả được trị trong vòng 10s. Màu cam là thuốc nội thương, tất cả nội thương sẽ được chữa trị trong vòng 1p. Cuối cùng là màu đỏ, thuốc trị thương cấp cao, nội thương ngoại thương gì cũng trị được, trong vòng 3p. Dù nặng nhẹ gì cũng trị được hết"

Nghe Hạo Thiên nói xong, Tổ Vũ Ma và Tổ Như Kha trở mắt. Từ xưa đến nay, có nghe qua biết bao là thuốc trị thương, nhưng với thời gian nhanh như vậy thì chưa hề nghe qua. Tên nhóc này có tạo không thể. Tổ Như Kha nói

"Có thật không, hay chỉ là tạo để thuốc của người có thể được bán"

"Con im đi. Vậy, Đường đại tư lệnh, ngài có thể chứng minh chứ"

"Được" Hạo Thiên cười nhẹ đứng dậy.

"Ồ chỗ tôi hiện tại có một người bị nội thương, ngoại thương cũng có nhưng chỉ xây xát nhẹ. Cậu có thể chứng minh chứ" Tổ Vũ Ma nghiêm mặt nói

"Được thôi, dẫn đường" Hạo Thiên cười nịnh

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thắng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Gặp lại Lạc Dĩ An

Hạo Thiên mỉm cười đi theo Tổ Vũ Ma, ông ta đưa cả đám đi loanh quanh khắp nơi, lên lầu rồi lại rẽ phải rẽ trái gì đó. Rót cuộc tới nơi, mở cửa phòng bước vào. Cả đám kinh ngạc khi thấy người bị thương nằm trên giường. Là Lạc Dĩ An, con trai của thương hội bên Lisanet, rất là có tiếng tăm đây. Sao bây giờ lại bị thương nằm chặt vật ở đây rồi. Không lẽ đi ra ngoài mà không có hộ vệ theo cùng sao?

Hạo Thiên tiến lại, xem xét tình trạng bị thương của cậu. Ngũ tạng bị đánh cho thương nghiêm trọng, trên 2 tay thì có nhiều vết chém, đầu thì bị chấn thương nhẹ ngoài da, chân phải thì bị gãy. Hạo Thiên đứng dậy, phui nhẹ tay nói

"Ông cứu được người này ở đâu? Có ai đi cùng cậu ấy không? "

"Mấy tên đi hái thuốc chỗ tôi cứu được ở phía bia rừng chết Haxjisa phía Bắc thành. Cậu ta trong tình trạng hôn mê bất tỉnh đã 2 ngày rồi. Còn hộ vệ thì có 3 người 2 nam 1 nữ. Hiện tại họ đang được điều trị phía bên kia phòng, họ cũng bị thương nhưng chỉ bị gãy tay chân hay xây xát ngoài da thôi. Không lẽ cậu biết mấy người này sao? " Tổ Vũ Ma nói

"....." Hạo Thiên không trả lời, cười nhẹ nói

"Được rồi, lấy cho tôi 1 cốc nước đi"

Minh Thi lập tức quay lưng đi lấy, đưa cho Hạo Thiên, cậu đỡ Lạc Dĩ An dậy. Đút cho cậu ta viên thuốc màu đỏ, cậu ta nuốt lấy Hạo Thiên liền cho uống nước. Rồi đặt cậu ta xuống, Hạo Thiên đi lại chiếc ghế sofa đặt bên góc và ngồi xuống. Bầu không khí chìm trong sự im lặng tốt cùng, thời gian dần trôi qua

1p

1p30s

2p

2p30p

3p

.....

3p30s

.....

Lạc Dĩ An vẫn chưa tỉnh dậy. Tổ Vũ Ma sốt ruột hỏi

"Chẳng phải cậu nói là 3p sau sẽ khỏi sao? Sao bây giờ sang phút thứ 4 rồi mà còn chưa tỉnh dậy."

"Đúng vậy đấy Hạo Thiên. Ta cũng bỏ tiền ra mua tận 10 viên của người đấy. Đừng để ta thấy thành quả như vậy chứ" Doãn Bằng cũng sốt ruột lên

"Cậu ta dậy từ phút thứ 3p20s rồi ấy chứ. Chỉ là đang ngủ thôi. Với lại các vết thương cũng đã lành hẳn hết rồi không thấy sao." Hạo Thiên quơ quơ tay nói

Đúng là các vết thương bên ngoài đã lành hết rồi. Còn nội thương thì phải kiểm tra đã, Tổ Vũ Ma đi lại. Xem qua xét lại, kiểm tra toi kiểm tra lui, bất ngờ thốt lên

"Đúng là tất cả đã được chữa trị hết. Không còn dấu hiệu bất thường của nội thương nữa. Thật là thần kỳ mà"

"U... A"

Sau câu nói của Tổ Vũ Ma, âm thanh của Lạc Dĩ An vang lên, cậu ta từ từ mở đôi mắt, gắng gượng ngồi dậy và nhìn quanh. Cậu mở hé miệng, nói bằng giọng khàn khàn và khó nghe

"M... Mọi... ngư... người... đã... cứ... u...tôi...sao? Cả...m... on.... rá...t....nhiề...u! Khụ khụ"

Rồi ho lên, Tổ Vũ Ma quơ lấy ly nước và đút cho cậu uống. Nhìn qua thì có vẻ như rất là đau đấy, mới bị thương nghiêm trọng như vậy mà sau 3p lại khỏi ngay mà, cơ thể không bất kíp là đúng thôi. Mà một thiếu gia được cung chiều thì bị thương nặng như vậy cũng là rất rất đau đấy.

"Cậu nằm xuống nghỉ ngơi đi, đúng là chúng tôi đã cứu cậu, nhưng người chữa trị hết cho cậu là Đường tư lệnh. Cậu nê cảm ơn cậu ấy" Tổ Vũ Ma đỡ Lạc Dĩ An nằm xuống, nói

Lạc Dĩ An nằm xuống, nhìn về phía người mà Tổ Vũ Ma chỉ. Cậu bất ngờ nhìn, rồi lại cười nhẹ gật đầu, sau đó nhắm mắt lại.

Hạo Thiên đứng dậy khỏi ghế, nói

"Vậy là đủ để chứng minh chưa? "

"À.. Đủ rồi. Chắc chắn là đủ rồi. Vậy chúng ta trở lại phòng lục nãy" Tổ Vũ Ma gật đầu đồng ý

Tất cả trở lại phòng khi nãy, bắt đầu bàn bạc. Hạo Thiên nói, cậu ấy ra 3 chiếc nhẫn trữ vật với 3 màu tương đồng với màu của thuốc

"đây là 3 nhẫn trữ vật, mỗi màu tượng trưng cho viên thuốc đó. Màu vàng có 50 viên, cam có 25 viên và đỏ có 15 viên. Vàng giá khởi điểm là 7 vạn linh tệ 10 viên, cam là 15 vạn linh tệ 10 viên, còn lại 5 viên giá khởi điểm là 5 vạn linh tệ. Đỏ, 20 vạn linh tệ 5 viên. Bên thương hội được 5%. Còn đây là 3 viên lẻ dùng để chứng minh"

Tổ Vũ Ma và Tổ Như Kha há hốc mồm, giá tiền cũng lớn quá rồi. Mà giá trị mấy viên thuốc này so với giá tiền, tính ra còn quá rẻ ấy chứ. Bên ta được hưởng tận 5%, lời to rồi. Tổ Vũ Ma cười mỉm chỉ nói

"Được. Vậy 2 ngày nữa mời cậu quay lại. Ngày mai tôi sẽ cho người làm thẻ đặc biệt và vip cho các cậu. Thẻ đặc biệt được dành cho thành viên cống hiến trên 20 năm và thẻ vip cho người cống hiến trên 10 năm. Thẻ đặc biệt mua đồ được giảm 35% và vip được 20%."

"Oh. Bất ngờ thật. Tôi đã làm cái gì cho chỗ ông đâu mà đãi ngộ tốt thế" Hạo Thiên nói, giọng nói bất ngờ nhưng ẩn bên trong không phải vậy

"Không sao không sao. Cậu là đặc biệt. " Tổ Vũ Ma khoát tay

Hạo Thiên cười nhạt một cái, rồi nói

"Vậy thì cảm ơn. Không biết chỗ ông có bán nguyên vật liệu dùng để xây nhà hay sắt thép gì khác không?"

"Về mấy cái cậu nói thì chúng tôi có."

"Vậy thì tôi cần, 5 vạn viên gạch, 3 khối sắt to nặng khoảng 2 tấn, thép và hộp kim mỗi loại 2 cái nặng khoảng 100kg, 200 cây Bích Tinh thảo, 150 cây Lục Hợp, 10 giọt huyết xà. 2 ngày sau có được không" Hạo Thiên nói

"Chắc chắn là được"

"Cảm ơn" Hạo Thiên nói, đi. Tất cả lon ton chạy theo sau. Ra về

2 cha con họ Tô đứng quơ tay chào. Tô Như Kha thắc mắc nói

"Vì cái gì mà cha trọng dụng mấy tên nhóc đó dữ vậy?"

"Con không biết sao? Mấy cậu nhóc đó rất mạnh đấy, hơn một nữa ta không nhìn ra được sức mạnh mà bọn nhóc đó mới 10, 11 tuổi thôi đấy. Chúng lại còn được cả Doãn hiệu trưởng trọng dụng như vậy. Có 1 tên nhóc tên Hạo Thiên, ngài ấy còn không nói lời lớn tiếng hay gọi nhóc này nhóc nọ mà xưng hô như người ngang hàng hay thậm chí là hơn. Những tên nhóc này rất có tiềm lực đấy, mượn sức mạnh của chúng thì còn gì bằng nữa"

Tô Như Kha trầm trồ hiểu ý, 2 cha con cười cười quay vào trong

Nhóm Hạo Thiên lúc này cũng đã về học viện rồi. Hạo Thiên tạm biệt Doãn Bằng sau khi giao dịch với ông ta xong, hốt được 29 vạn linh tệ. Cũng khá tiền ấy chứ.

Sau khi về KTX, Lý Thanh Kỳ lại đến nói về việc đã mua xong những nguyên vật liệu cần thiết. Hạo Thiên gật đầu nói

"Mai ta sẽ đi xem xét về khu rừng. Mai sẽ có người tới gửi đồ, người canh lấy giúp ta. Bây giờ về nghỉ đi"

Lý Thanh Kỳ cáo lui, tất cả ăn chút gì đó rồi nghỉ ngơi. Buổi chiều, Hạo Thiên bắt tất cả đi tập luyện cho tới 7h tối, buổi luyện tập hôm nay có cả sự tham gia của Thiên Tuyết. Cô bé rất nhiệt tình, bị đánh cho te tua còn đứng lên đánh tiếp được mà. Từ 7h tối, Hạo Thiên ở suốt trong không gian hệ nghiên cứu về cửa không gian. Cho tới lúc đi, là sáng hôm sau. Thiên Tuyết nằng nặc đòi đi theo, Hạo Thiên kiên quyết không cho đi theo. Cô bé nhõng nhẽo nhảy cũng lên. Cho tới khi cậu rời

"em mà không nghe lời là từ nay về sau đừng có mà đi theo anh nữa. Anh cũng sẽ đưa em về nhà cho cha mẹ không cho ở đây nữa"

Thiên Tuyết tối sầm mặt lại, gật đầu không đi nữa. Hạo Thiên gửi cô bé cho Thiên Vũ Phong, rồi tất cả xuất phát

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Rừng chết Haxjisa

Tất cả bắt đầu đi về phía Bắc của thủ đô. Đi về phía khu rừng chết Haxjisa. Bên ngoài nhìn vào thì thấy nó đã đầy ma mị, nguy hiểm và cũng đầy mùi chết chóc rồi. Bước vào trong không biết có gì thú vị nữa không đây. Hạo Thiên cười nhạt phóng vào trước, tất cả phi theo sau.

Trên đường đi, không khí đầy mùi cỏ cây và mùi ẩm thấp trong rừng. Đám nhóc còn không quên ngừng lại hái thảo dược ven đường cho Hạo Thiên nữa, chúng đã được biết qua không ít thảo dược cơ bản, biết cả cái nào có độc và không có độc. Mà dù có hay không có độc, chúng vẫn phải hái hết.

Càng đi vào bên trong, mùi hơi ẩm thấp càng nặng mùi hơn. Các cành cây để bám thì đầy rêu xanh và trơn trượt. Phải dùng Mana để tăng độ ma sát trên chân và tay, không là té sml xuống đất. Vào sâu bên trong nữa, cây cối càng ngày càng rậm rạp và khít nhau. Phải phóng mạnh để qua những cây cao để có khoảng trống mà đi, còn dưới đất thì đầy cây rậm, còn có cả những con rắn cóc nhái vân vân và mây mây. Bắt gặp được rắn là đám nhóc xéo đầu chúng ngay.

Càng đi sâu hơn nữa, trong không khí thoang thoang một mùi hôi khó chịu, cùng với đó là 1 cái gì rất là lạnh lùng, đang rì rập đám nhóc.

"Àm"

Hạo Thiên dừng lại, phóng vào một bụi rậm, đám nhóc cũng lần lượt trốn theo. Ngay trước mặt là một khu đồng bằng rộng lớn và trải dài đầy cỏ xanh tươi mát, khác hẳn với không khí ẩm đậm và u ám phía bên này, nắng chói chang, mùi cỏ thơm thoang thoang trong gió, xa xa nữa là một thác nước và bên cạnh là một vực sâu thăm thẳm. Phía bên kia khu vực thăm lại là một khoảng trống với một cái hồ trong veo vắt và một cánh rừng nữa. Khung cảnh tươi đẹp này đang bị 2 con yêu thú phá hỏng một cách không nương tay. Một con khắp mình toàn lửa và 1 con bao quanh mình là những tia sét.

2 con phóng vào nhau, vồ lấy nhau và tung ra những kĩ năng làm phá hỏng cả một vùng đẹp đẽ. Hạo Thiên xem qua, cả 2 yêu thú này một con lv 387 và 1 con lv 385. Vì một cái gì đó nhìn chúng rất là tức giận. Con tủa lửa thì trong giống như sư tử, đầu có thêm 2 chiếc sừng màu tím và móng vuốt sắc nhọn lv 385, con có tia sét thì chắc giống sói, trên lưng có thêm 2 đôi cánh đen và một chiếc sừng nhọn trên đầu, móng vuốt dài đen lv 387. Cả 2 con đều to lớn và mạnh mẽ. Có thể nói như vậy nếu là người bình thường. Nhưng đối với Hạo Thiên.... Có gọi là mạnh chăng?

Hạo Thiên đứng dậy rời khỏi bụi rậm, phóng ra một luồng khí làm cho cả 2 yêu thú phải rùng mình sợ hãi. Ngừng cuộc đấu quay lại nhìn, rồi chúng rậm lên giận dữ. Hạo Thiên cười lạnh,

"bup"

Quang Long và Hắc Long xuất hiện với dạng chibi, rồi lại lớn dần, lớn dần lên. Cho tới khi trở lại hình dáng ban đầu của chúng

"Gràooooo"

Gào lên dữ dội. Hắc Long lấy 2 chân đè 2 con vật bé như con kiến xuống, làm chúng sợ hãi giẫy giụa không thôi. Đám nhóc đi loanh quanh nhìn, nói

"Hê! Khung cảnh đẹp như này mà bị 2 con yêu thú này phá nát như vậy, không biết có nên giết không đây"

Câu nói làm cho 2 con yêu thú sợ hãi, giẫy mạnh hơn nữa nhưng cũng vô ích mà thôi. Lại nói

"Không ngờ thật, khu rừng chết mọi người đồn đại là rất nguy hiểm, thần thú tràn lan vậy mà lại chỉ có 2 con yêu thú yếu đuối này và những con vật yếu bằng con kiến đi loanh quanh trong này. Thất vọng quá đi mà"

"Không đâu. Ở đây quả thật có 2 con siêu thần thú rất mạnh đấy. Lúc trước 2 ta với 2 con đó ngang tào ngang sức, đánh mãi mà không phân biệt thắng bại đấy. Nhưng lần này đừng nói là ngang tài ngang sức, bảo đảm chúng ta hiện tại ăn đứt chúng" Hắc Long nói, âm thanh to lớn

"ohhhh" đám nhóc ồ lên kinh ngạc.

"Vây, tiểu Hắc này. Ngươi ở đây với tiểu Quang bắt chúng cho ta nhé, sẵn tiện ngươi dọn chỗ này giúp ta luôn" Hạo Thiên cười mỉm chỉ nói

Hắc Long ớn lạnh, gật cái đầu to lớn của nó và nói

"Tất nhiên rồi chủ nhân. Vây còn 2 con này, chúng ta tính sao đây ạ"

Hạo Thiên cười lạnh, khụy gối xuống nhìn 2 con này, gờ tay vuốt đầu chúng và cười lạnh nói

"2 đứa các ngươi, chắc chắn nghe hiểu ta nói đúng không? Đúng thì gật đầu? "

Cả 2 lập tức gật đầu lia lịa.

"Tốt, ngoan ngoãn đi theo ta. Các ngươi sẽ có lợi, không thì bây giờ chết tại đây"

Chúng lại lập tức gật đầu lia lịa. Quá sợ hãi, sợ đến nỗi quên mình là một con yêu thú rất rất hùng mạnh của khu rừng chết này. Chúng quên luôn cái thân phận cao quý này rồi, bỏ qua hết đi, bây giờ cái mạng nhỏ này quan trọng hơn.

Một vòng sáng màu xanh lá hiện lên, rồi vụt tắt. Trong giao ước liên kết, có một loại giao ước cổ xưa, hiện tại đang bị nghiêm cấm nhưng chắc chắn rằng nó vẫn còn đang được sử dụng trong thế giới ngầm, đó là giao ước nô lệ. Giao ước hoàn thành thì vòng sáng màu xanh lá cây, thất bại thì màu xanh biển. Còn mỗi giao ước giữa yêu thú với con người thì là giao ước bình đẳng, cả 2 bên bình đẳng với nhau.

Hiện tại Hạo Thiên đang thực hiện cái giao ước chủ tớ bị cấm này, cậu đọc được nó trong một quyển sách cổ trong thư viện ở không gian hệ mà Thiên Vũ Phong yêu cầu cậu tạo nên. Cậu đang áp dụng nó với yêu thú và đã thành công, trải dài 2 cánh tay từ khớp vai cho tới cổ tay Hạo Thiên là hình xăm rồng, hiện tại có thêm một cái hình xăm phủ khắp bàn tay trái cậu từ cổ tay cho đến các đầu ngón tay, hình xăm 2 con yêu thú. Ấn định rằng 2 con yêu thú này đã là nô lệ cho Hạo Thiên rồi, đồng thời trên cổ chúng, Hạo Thiên cũng đặc biệt đeo cho 2 cái vòng cổ luôn rồi. Chả biết là lấy ở đâu ra nữa:)

Hắc Long lấy chân ra, 2 con yêu thú bò dậy. Đứng thẳng nhìn về phía Hạo Thiên. Cậu lấy tay xoa đầu chúng và nói

"Từ nay, ngươi sẽ là tiểu Sư, còn ngươi là tiểu Hồ"

Hạo Thiên chỉ tay về phía con sư tử, nói là tiểu Sư. Con sói là tiểu Hồ. Rồi thu chúng vào không gian hệ. Quay qua đám nhóc nói

"Chúng ta sẽ chọn nơi này làm công hội. Bây giờ đi sâu vào trong nữa xem có gì mới nữa không"

Tất cả đi theo, tiểu Hắc với tiểu Quang thì có nhiệm vụ đi tìm 2 con Siêu thần thú kia. Càng đi vào trong, không khí càng u ám nữa, cũng chẳng có thêm gì đặc biệt cả. Tất cả đi tới khi mà xuyên ra khỏi khu rừng luôn. Cũng chỉ bắt gặp vài con yêu thú lv mới hơn 200 mà thôi. Đành quanh ngược trở về. Quay lại chỗ khi nãy, Hạo Thiên dùng kĩ năng hệ Phong của mình, nâng mình lên cao, hơn 2000m, nhìn xuống. Phía bình địa mà cậu chọn có vẻ nằm ở khu trung tâm, cây cối rậm rạp khắp xung quanh và còn có vài ngọn núi bao phủ nữa. Nên khỏi lo lắng gì nhiều.

Cậu xuống và trở về học viện. Đi trong khu rừng này mất cả ngày trời, bây giờ đã là chiều rồi, trong khi đi hồi 6h sáng. Haizzz, tốc độ đi này có chậm

quá không. (tác: tốc độ đi của bọn này mà chậm cái gì hả./ Thiên: cảm miêng/ tác: TT)

Trở về học viện, về lại KTX. Hạo Thiên và đám nhóc nhanh chóng đi tắm rửa rồi thay đồ. Cậu nhờ lũ nhóc đi mua cho cậu một đôi bao tay da đen, bao tay dài đến giữa ngón tay là ngưng lộ ra mấy ngón tay trắng nõn của cậu. Ngồi dựa lưng trên ghế, đám nhóc thì đi mua thức ăn, Hạo Thiên nhắm mắt dưỡng thần.

(P/s: bù trước 3 chương cho bạn Nhutnibo nha. Xin lỗi bạn và mấy bạn khác nhieu nha. Mai mình bù cho 1 chương và tặng thêm chương nữa.↖(^ω^)/↗

Do đạo này mình bận rất nhìu. Thông cảm giúp mình `(*∩_∩*)'

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Tiến gần hơn

"cốc cốc"

Tiếng gõ cửa vang lên rồi bật mở, Doãn Bằng bước vào nói

"Ta đã nói việc đó rồi, họ đã thống nhất và đồng ý với ý kiến của ngươi. Bây giờ ngươi chỉ việc đi làm sư giả và gửi người tới huấn luyện với bọn ta"

"Ông có nói danh tính tôi ra không thế? " Hạo Thiên hỏi

"Không! Nhưng ta có nói về việc người đi làm sư giả là ngươi. Ngươi biết đấy, cha ngươi chắc chắn cũng sẽ có mặt ở đây và ông ấy kịch liệt phản đối đấy. Có vài người cũng thế nhưng ta đã nói tất cả về ngươi, về thân phận, sức mạnh thực lực của ngươi. Cả việc.... Ngươi đánh bại cả ta" Doãn Bằng nói tới đây thì hạ giọng xuống rồi thét lên

"Ngươi có biết là quê lắm không hả!"

"À rồi rồi. Quê cái gì, dù sao đó cũng là sự thật, với lại họ đồng ý đúng không? Có yêu cầu đặc biệt gì từ cha ta không? " Hạo Thiên quơ quơ tay cho qua

"Có đấy! Ông ấy nói sẽ cử 2 người đi theo để bảo đảm an toàn"

"Không cần. Ông nói với họ là không cần và quay về đi. Sau khi xong cuộc đấu giá ta sẽ đi." Hạo Thiên nói, mắt từ từ nhắm lại

Doãn Bằng cũng gật đầu một cái và rời khỏi.

"Thiên Thiên, con hôm nay khỏe không? "

Hạo Thiên chìm vào cơn mộng và giọng nói quen thuộc lại vang lên. Cậu lại đứng ở nơi đó, một không gian tối đen và giọng nói đầy uy mãnh xem lần chút âm áp đó lại vang lên.

"Khỏe. Mà sao ông cứ xuất hiện hoài thế? Nếu ông không thể chứng minh được mình thì đừng có mà gọi tôi là con? " Hạo Thiên ngồi xuống đất

Rồi, cậu thấy không gian xung quanh cậu ngày một thay đổi, một màu xanh mướt của cỏ cây, màu xanh đậm của những cây cổ thụ và một cánh đồng cỏ trải dài bất tận, đặt ở giữa là 1 bộ bàn ghế và một tách trà cùng ly. Ở đây, Hạo Thiên thấy một người đàn ông đang ngồi trên ghế, khuôn mặt bị khăn trùm đầu che phủ, chỉ thấy một lọn tóc màu xanh biển rơi ra khỏi khăn trùm đầu. Cậu đứng dậy và tiến lại đó. Kéo ghế ra và ngồi xuống. Người đàn ông gọt cho cậu một ly trà và nói

"Con uống đi"

Hạo Thiên cậu cũng không chần chừ gì, quơ lấy uống thuốc. Dù sao cũng chỉ là một giấc mơ, cũng không thể nói là mơ được. Mà, nói chung là không sao cả nên cứ uống thuốc.

Cậu đặt ly nước xuống, nhìn ngắm xung quanh và nói

"Khung cảnh thật đẹp. Thế, bây giờ sao đây, không lẽ mỗi lần của trong giấc mơ của tôi ông lại nói mẩu câu nhảm như vậy thôi à? "

"Ta chỉ muốn gặp con thôi"

"Haizzz."

"A. Bây giờ ta phải đi đây, tạm biệt con"

"Khoan.... đã"

Không gian biến mất, người đàn ông cũng biến mất. Hạo Thiên mở tròng mắt ra và thấy đám nhóc đang ngơ ngác nhìn. Tay Hạo Thiên thì đang nắm chặt lấy cổ tay của tiểu Siêu khiến cậu phải nhăn mặt lại. Hạo Thiên nhanh chóng bỏ tay ra và nói

"xin lỗi cậu"

"Không sao" tiểu Siêu cười nói "Chúng ta ăn thôi. À mà, Thanh Kỳ gửi này, thẻ của cậu là đặc biệt đấy, còn lại là vip"

"À, cảm ơn"

Hạo Thiên cười nhận lấy, lại bàn ăn với đám nhóc. Đang trong bữa ăn, Minh Kỳ tò mò hỏi

"Boss này, lúc sáng cậu làm cách nào mà thu phục được chúng thế? "

"Đó là giao ước nô lệ! Một loại kĩ năng bị cấm rất lâu rồi. Nhưng chắc chắn bây giờ trong thế giới ngầm vẫn còn sử dụng nó đấy"

"Giao ước nô lệ? Tên như ý nghĩa à"

"Đúng vậy" Hạo Thiên cười nói

Sau bữa ăn. Tất cả lại bị lôi đi tập tiếp, lần này Hạo Thiên không tập cùng nữa, cậu ghé sang chỗ Lý gia. Lựa ra 3 ngoài lv theo thứ tự là 298, 304, 295. 3 người này nhìn qua cũng hơn 30 rồi, cậu sai họ đi tìm Doãn Băng, rồi bảo họ làm theo những lời ông ta dặn. Lại lựa ra thêm 4 người có lv hơn 280 đến 350, sai họ đi tìm người gia nhập hội, yêu cầu là lv phải hơn 120, thời hạn là 1 tháng, tìm càng nhiều người càng tốt, độ tuổi không quá 35. Rồi lại ghé vào phòng thực hành, làm vài cái công không gian và tìm hiểu sâu hơn về chúng.

Sáng sớm hôm sau, người của Hạo Thiên và Doãn Băng đã lên đường đến trại huấn luyện của quân đội. Nhóm kia cũng thực hiện nhiệm vụ của mình.

Đám nhóc nằm lê lết trên sàn như mọi ngày, bầm dập khắp mình. Hạo Thiên hôm nay vẫn bình thường, mà cho dù cậu có tập luyện thì cũng không đến nổi te tuệ tả tơi như vậy. Cậu ngồi trên ghế, mắt nhắm lại. Nghe tiếng cửa mở, rồi ai đó chạm vào chân mình. Mở mắt ra biết ngay là Thiên Tuyết, cô bé đang ngồi bẹp dưới đất, đầu gối lên chân Hạo Thiên. Cô nói

"Thiên ca ca, ca nghe tin gì chưa? "

"Tin gì? "

"Về phía khu rừng chết hôm qua ca đi ấy. Nghe nói chiều tối hôm qua có nhiều tiếng vang lớn phát ra từ khu rừng ấy, còn có chấn động mạnh nữa. Từ khu rừng tới thủ đô rất xa mà chúng ta còn có thể nghe rõ nữa, vậy chẳng phải bên trong đó có một thứ gì đó rất kinh khủng sao? Hay là ca đừng đi vào đó nữa" Thiên Tuyết lo lắng nói

"hahaha!" Hạo Thiên cười một cái, vuốt mái tóc dài của Thiên Tuyết và nói

"cảm ơn Tuyết đã lo lắng cho ca. Nhưng những sự việc kinh khủng đó đều do ta ra tay cả đấy"

"Đều do ca cả ư? Ca đã làm gì thế à? "

"Lát muội đi cùng sẽ biết" Hạo Thiên nháy mắt đứng dậy, vờn vai vài cái nói

"Mau chuẩn bị đi thôi"

Đám nhóc đang nằm nhanh chóng ngồi dậy, thay quần áo tắm rửa đàng hoàng rồi cùng Hạo Thiên đi. Quả thật, mọi người đang bàn tán rất nhiều về sự việc ở rừng chết, nhiều người còn tỏ ra vô cùng sợ hãi nói gì mà, chúng ta có phải sắp gặp chuyện không hay rồi không? Hay, chúng ta có phải sắp chết rồi không? Hừ, nực cười thật

Hạo Thiên lướt qua tất cả, rồi tiến thẳng ra khỏi thủ đô, đi vào khu rừng chết. Sau chuyến đi hôm qua, thu hoạch được rất nhiều rất nhiều thảo dược quý và cả dược thảo có độc nữa. Hạo Thiên rất vui vì điều đó.

Dặn dò Thiên Tuyết cách để không bị té xong, tất cả tiến vào rừng. Trên đường đi hôm nay ít cỏ dại quá, hôm qua cần quét cỏ về hơi quá tay nên... À mà thôi kệ đi. Tất cả lại tiếp tục tiến vào, càng tiến gần vào khu trung tâm của rừng, Hạo Thiên càng thấy có sự trống vắng. 2 con rồng này làm hơi quá rồi đấy. Haizzz, mệt thật

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 85: Dọn dẹp

Dừng lại, trước mặt tất cả là một mảng hoang tàn, cả 1 khu vực thơ mộng, một đồng cỏ xanh ngát hương thơm mùi cỏ dại, thác nước ào ào đổ xuống, hồ nước trong veo nay còn đâu.

Trước mắt là cả 1 vùng không một ngọn cỏ, cây cối bao phủ xung quanh bị nghiêng ngả tứ phía. Thác nước bị đá chặn lại không còn đổ xuống được nữa. Hồ nước bên kia thì bị đá lớn rơi khắp nơi, cả dòng sông mà hôm qua Hạo Thiên không để ý đến cũng bị làm cho đứt khúc. Đúng là.... Quá tay thật rồi.

Hạo Thiên ngó nghiêng xung quanh, rồi dừng lại ở một nơi gần hồ, cậu thấy 4 con vật, 2 con nằm 2 con đứng. Cậu cười nhặt lao lên, đám nhóc phi theo phía sau. Bỗng qua vực thẳm dài khoảng 100m chỉ bằng 1 cú nhảy, Hạo Thiên càng phi nhanh hơn khi đặt chân xuống đất. Đến bên chỗ 4 con vật, Hạo Thiên nhìn thấy Hắc Long và Quang Long. 2 con còn lại thì, 1 con lv 495, dáng hình như gấu, móng vuốt dài nhọn và bộ lông đen có một chòm màu trắng trên trán, phải nói là to gần bằng một con rồng luân đầy. Con còn lại lv 496, nhìn như khỉ, tinh tinh hay vượn nhỉ? Mà kệ đi, bộ lông màu nâu nhạt, phía trước ngực có chòm lông khác biệt màu hơi ngả đỏ. Chiếc đuôi dài và nó cầm theo trên tay một chiếc gậy to lớn, dài hơn thân hình nó. Nó cũng rất to, chắc bằng một nửa con rồng.

Hắc Long và Quang Long thấy nhóm Hạo Thiên lại thì cuối thào đầu hết mức có thể. Hạo Thiên đưa tay vuốt ve chúng và nói

"2 con yêu thú mà các người nói đây hả? Tuyệt vời!"

Hạo Thiên nở một nụ cười đầy khoái trá và phấn khởi, đám nhóc phía sau thì hứng khởi, bụi sương nhìn 2 con vật

"Vâng ạ"

2 con yêu thú mắt mở tròn, rồi 1 con giống gấu nói

"Con người? Không ngờ 2 con rồng các người lại phục tùng 1 con người, thật là mắt mặt mà"

"Mắt mặt ư? Ngược lại ta thấy còn rất nở mày nở mặt đấy" Hắc Long nói

"Ohhh, thú vị. Con người đó có gì mà khiến người trở nên như vậy chứ" con giống khỉ nói

"Có gì à? Rồi 2 người sẽ biết thôi" Quang Long nói

Hạo Thiên mỉm cười nhìn chúng, tiến lại. Rồi nở một nụ cười đầy "thân thiện" với chúng. Một luồng khí từ người cậu bắt đầu tỏa ra, tiến lại phía 2 yêu thú. Đặc biệt thay, luồng khí không phân tán khắp nơi mà lại chỉ nhắm đến 2 con vật. Muốn làm được điều này đòi hỏi phải có sự tập trung rất cao và Hạo Thiên đã làm được.

2 con vật lúc đầu còn không biết Hạo Thiên có ý gì, rồi chúng bỗng gào lên dữ dội, lăn lộn trên đất một cách kịch liệt. Các vết thương trên người cũng vì thế mà ngày càng chảy máu nhiều hơn. Hạo Thiên nói

"Sao vậy? Các người đang làm trò hề gì trước mặt một con người thế"

"Xin.... Xin... Xin tha... "

Cả 2 con run run, lăn lộn nói

"Cái gì? Ta không nghe rõ, nói lại xem nào" Hạo Thiên lại cố tình nói, đám nhóc và 2 con rồng phía sau thấy vậy mà tội nghiệp và xót thương thay chúng

"Xin tha mạng cho.... Aaaaaa"

"Vậy, tại sao ta phải tha cho các người?" Hạo Thiên lại tăng lên uy áp, cố tình khinh giãn mà tăng

"Chúng tôi nguyện vì ngài mà làm tất cả, xin ngài tha cho...aaa"

"Tốt. Vậy thì thực hiện giao ước nô lệ. Chấp nhận hay không?"

"Giao ước nô lệ? Xin ngài đổi lại cho"

Con giống gấu nói

"Tại sao ta phải đổi nhỉ? " Cậu lại tăng uy áp lên

"Ừ... Aaa, chúng tôi chấp nhận. Mau mau ngừng lại cho"

Tất cả đứng xem mà đổ cả mồ hôi hột, ớn lạnh sống lưng mặc dù chúng không phải là người nhận uy áp. Tội nghiệp các người, chỉ cần đồng ý ngay từ đầu là đâu có khổ như vậy.

"tốt" Hạo Thiên mỉm cười giảm uy áp, thực hiện giao ước nô lệ. 2 con yêu thú mặc dù uất ức, tại sao mình là một siêu thần thú mà lại phải làm cái giao ước thấp kém đến như vậy chứ. Đã vậy còn van xin nài nỉ, mắt mặt quá đi mà.

Hạo Thiên thực hiện giao ước, vòng sáng màu xanh lá hiện lên sau 5p, và biến mất lịm đi. Bàn tay phải của Hạo Thiên lại xuất hiện 2 dấu ấn nô lệ nữa. Vậy là từ nay cậu có tận 4 con yêu thú là nô lệ, và 2 con pet siêu tham ăn... À nhầm siêu thần thú.

Hạo Thiên mỉm cười quảng cho chúng 2 viên thuốc rồi hút chúng vào không gian hệ. Quay sang đám nhóc đang nhìn một cách đầy ngưỡng mộ, Hạo Thiên nói

"Các người có thể đi dọn dẹp nơi này không? Dọn sạch gạch đá và làm cho thối cháy lại, hồ không còn đá nữa, sông cũng được chảy tiếp luôn."

"Vâng. Chúng tớ làm ngay" tất cả đồng thanh nói

Rồi bắt tay vào việc làm, Hạo Thiên liếc 2 con rồng, chúng hiểu ý, cũng lật đặt biến nhỏ lại đi phụ mấy đứa kia. Tiểu Siêu cũng bị bắt đi luôn

Để lại mình Hạo Thiên, cậu lượn lờ xung quanh rồi đi thẳng vào trong một cái hang gần đó. Hang lớn và vừa cho cả hơn 20 người 1 hàng ngang luôn ấy chứ.

Đám nhóc bên ngoài chẳng biết Hạo Thiên vào đó làm gì, chỉ thấy cậu vào rồi tầm 30p sau thì trở ra với mồ hôi chảy dài trên mặt, chắc là do trong hang nóng chảnh. Mặc kệ đi, làm việc tiếp, không lại bị Boss đề ý mất.

Tất cả trở về sau khi đã dọn dẹp những gạch đá vụn và cây đổ ngã. Lúc này cũng đã gần tối rồi, mặt trời đã sắp lặn hết.

Ngắm cảnh hoàng hôn lặng nơi đây, mang lại cho tất cả 1 cảm giác thật yên bình và ấm áp, lại đẹp đến lạ thường. Ngắm nghía một cách say sưa

(p/s: đây, bù lại nha (^ω^))

Mong mọi người tiếp tục ủng hộ)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Buổi đấu giá bắt đầu

Ai nói rừng chết đáng sợ, ai nói nó đầy nguy hiểm và u ám tối tăm. Đó chỉ là cái mã ngoài mà thôi, bên trong mang một vẻ đẹp lạ lùng và đầy mê hoặc, nhất là cảnh hoàng hôn ban chiều, nó đẹp đến lạ thường, không từ gì tả nổi. Như là đang rất gần với mặt trời vậy, như muốn hòa tan vào nó, thật tuyệt vời làm sao

Đám nhóc sau khi ngắm xong buổi hoàng hôn thì trời đã tối, tụi nhóc chán nản nói,

"Hay là ta ở đây luôn đi Boss"

"Mai có buổi đấu giá rồi, mau về thôi" Hạo Thiên quay lưng đi

"Bây giờ về tới học viện là xa lắm luôn ấy Boss, chắc phải tới tận 7 hay 8h ms về ts nơi đấy ạ"

"Chúng ta đi bằng công không gian, khỏi lo" Hạo Thiên mỉm cười nói

"Chủ nhân đã làm được rồi ạ! " Minh Thi và Ninh Dịch kích động

"Đúng vậy" Hạo Thiên lại nói, dẫn đầu đi về phía hang động lúc nãy. Bước vào trong hang, một luồng hơi lạnh toát ra, sao lúc nãy thấy Boss đi ra đổ mồ hôi mà, trong này có hơi lạnh. Không biết sâu bên trong ấy có gì hay không đây.

Hạo Thiên dừng lại trước một tảng đá to bên lối đi, kế bên là một ngã rẽ vào một hang khác, đám nhóc cố ngó vào và chỉ thấy đó là ngõ cụt, ngõ vào cũng tương đối lớn, đủ cho 5 người 1 hàng ngang. Trên tảng đá có 1 vòng tròn với ký hiệu kỳ quái, miệng Hạo Thiên lẩm nhẩm gì đó, rồi phía bên của lối rẽ kia có một luồng sáng nhỏ rồi tắt lịm đi. Hạo Thiên quay sang nói

"Ta đi về thôi"

Rồi bước vào bên trong lối rẽ, đám nhóc có cảm giác như là có một bức màn vô hình đang chặn ngang trước mặt vậy, thấy Hạo Thiên bước vào đó rồi

biến mất, đám nhóc có hơi bất ngờ nhưng thôi cũng mặc kệ, nhanh chóng phóng theo.

Chúng bất ngờ nhắm mắt lại và mở mắt ra thì thấy mình đang đứng trong phòng KTX, dưới chân hiện lên vòng sáng rồi biến mất cùng với 1 vòng tròn kỳ quái khác. Đám nhóc ồ lên kinh ngạc rồi từng từng quay sang hỏi Hạo Thiên

"Boss Boss, làm cách nào thế ạ? "

"Đó là một... bí mật! " Hạo Thiên cười nhìn chúng rồi im ru luôn

"Ế? Tại sao thế ạ, nói cho chúng tớ biết với chứ"

"Im đi, mau đi tắm. Dơ quá đi thôi" Hạo Thiên quát lên

Chúng lật đật chạy đi tắm, không dám hỏi nữa. Công nhận cái thuật này tiện lợi thật, không mất công chạy tới chạy lui, làm một cái là xong xuôi cả rồi. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, ăn uống no nê. Hạo Thiên biến mất vào không gian hệ, không nói gì với đám nhóc cả. Chúng vững chãi biết Hạo Thiên làm gì, chắc hôm nay tha cho chúng chẳng, không bắt chúng tập luyện nữa. Phù, đỡ mệt thật mà.

Cả buổi tối, tới tận sáng sớm hôm sau tầm 7h sáng. Vẫn không thấy Hạo Thiên ra, đám nhóc được lệnh của tiểu Siêu phải đi học. Nhưng đám nhóc nói

"Hôm nay có buổi đấu giá mà"

"Thì bọn tôi sẽ đi, còn các cậu đi học đi" Tiểu Siêu nói

"Nhưng.... "

"Đi mau! " tiểu Siêu hơi quát lên, đám nhóc giật mình một cái, tiểu Siêu thường ngày im lặng, chỉ thích đọc sách và nói chuyện nhỏ nhẹ nay còn đâu. Đám nhóc chạy biến đi trong sự tiếc nuối còn lại mình tiểu Siêu với Thiên Tuyết

Sau khi chúng đi được 10p, Hạo Thiên cũng đi ra từ trong không gian hệ, đầu tóc rối bời, quần áo có chút xộc xệch. Đi thẳng vào nhà tắm và tắm rửa sạch sẽ.

Hạo Thiên trở ra với bộ dạng hoàn hảo như mọi ngày, mặc một chiếc áo sơ mi dài tay màu trắng, chiếc quần jean màu xanh đen, đôi boots cao. Đôi găng tay màu đen dài đến giữa ngón tay, chiếc bông tai lấp lánh màu đỏ đầy nổi bật, mái tóc dài được cột cao và 2 lọn tóc dài màu xanh để song song với khuôn mặt nhỏ nhắn. Nhìn cậu đứng chuẩn một tiểu soái ca mặc dù cậu đã là soái ca

Vuốt mái tóc dài của Thiên Tuyết, Hạo Thiên nói

"chúng ta đến buổi đấu giá thôi"

Cả 2 gật đầu và đi. Lên chiếc xe của Hạo Thiên và tiến thẳng đến Thương hội Lực Giác

Hiện tại, có rất nhiều xe đến thương hội, và Hạo Thiên là một trong số đó. Cậu bước xuống xe cùng với Thiên Tuyết, kế tiếp là tiểu Siêu, thu hút ánh nhìn của bao nhiêu là người. Nhìn cả 3 một cách say sưa say đắm. Hạo Thiên nở một nụ cười nhẹ rồi bước đi vào trong.

Vào bên trong, không khí nhộn nhịp tung bừng, cậu được chào đón bởi Tổ Như Kha. Hôm nay cô ta trông cũng rất đẹp đấy chứ, Tổ Như Kha cuối đầu chào, mỉm cười nói

"Chào ngài, thật mừng khi ngài đã tới. Tôi sẽ đưa ngài đến khu dành cho ngài"

"Cảm ơn"

Hạo Thiên được đưa lên khu cao nhất và chỉ có vẻn vẹn mấy phòng mà thôi. Khu này nhìn bao quát được tất cả mọi thứ của phòng đấu giá, khu dưới là khu Vip, dưới nữa là thường và ngồi ở nơi đông nhất cũng chính là khu dành cho khách du lịch, hay cho dân thường mà thôi. Khu đặc biệt của Hạo Thiên chỉ có mình nhóm cậu mà thôi, khu vip có lẽ cho mấy đại gia tộc, còn thường thì chắc là cho mấy gia tộc nhỏ

Căn phòng của cậu có đầy đủ mọi thứ, tủ lạnh mini, bàn ghế, sofa đầy đủ....Cả 3 lấy ghế ngồi đối diện xuống sân khấu. Tất cả đã tập trung đông đủ và buổi đấu giá cũng sắp được bắt đầu, Hạo Thiên yêu cầu thuốc của cậu được bán đầu tiên nên mở màn cho buổi đấu giá là thuốc trị thương của cậu. MC dẫn buổi đấu giá cuối chào tất cả, rồi nói

"Hôm nay rất vui khi thấy mọi người tụ tập đông đủ ở đây như thế này. Buổi đấu giá hôm nay sẽ mở đầu bằng thuốc trị thương, thuốc trị ngoại thương, trị tất cả ngoại thương chỉ trong vòng 10s, miễn là ngoại thương sẽ trị được tất cả"

Sau màn giới thiệu này, tất cả xôn xao hẳn lên, đương nhiên sẽ nghi ngờ rồi, từ đó đến nay thuốc trị ngoại thương rất nhiều, mà trị nhanh lắm cũng phải mất tận 2p, lần này chỉ mất 10s, có đáng nghi hay không chứ?

"Tôi biết mọi người chắc chắn sẽ nghi ngờ, chúng tôi sẽ chứng minh cho mọi người cùng thấy" Người MC nói, từ bên trong đi ra một người đàn ông hoàn toàn bình thường và không một vết trầy trên da. Người MC lại nói

"Bây giờ ai đó lên gây ngoại thương cho người đàn ông này đi. Chúng tôi sẽ dùng thuốc chứng minh cho mọi người thấy"

Rất nhiều người xung phong tiến lên, tội nghiệp người đàn ông kia, biết là sẽ trị được hết đây nhưng trước khi trị hứng lấy nhiều đòn như vậy chẳng phải rất mệt và đau sao. Người đàn ông hứng vô vàn vết thương lên người nhiều vết thương còn rách ra lòi cả thịt. Tới đây thì MC cho dừng lại, nói

"Bây giờ sẽ chứng minh cho mọi người thấy"

Người MC lấy ra một viên thuốc trong bình, đưa cho người đàn ông mới bị đánh. Đưa cho cả nước nữa, ông ta nhanh chóng uống lấy, và nuốt trọn viên thuốc. Tất cả cùng im lặng chờ đợi, còn lại

5

4

3

2

1

Mọi người sững sờ thấy tất cả vết thương đã lành hẳn lại, không còn một vết nào cả. Khó tin vào mắt mình nhưng đó lại là sự thật. Người đàn ông mới nãy đây bị đánh đến nổi lết không nổi giờ lại đứng dậy đi đứng chạy nhảy bình thường. Người MC mỉm cười nói

"Vậy là mọi người tin rồi nhỉ? Vậy chúng ta tiếp tục, thuốc trị ngoại thương có 50 viên, chia làm 5 lần bán, mỗi lần 10 viên, giá khởi điểm là... 7 vạn linh tệ"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Hời to

"mỗi 10 viên có giá khởi điểm là 7 vạn linh tệ"

Lời vừa dứt, lập tức cái gia tộc nhỏ ra giá ngay

"8 vạn linh tệ"

"8 vạn 100 linh tệ"

"8 vạn 500 linh tệ"

"9 vạn linh tệ"

"10 vạn linh tệ"

"A, Hàn gia ra giá 10 vạn linh tệ, ai cao hơn nữa không ạ? "

Oh, các đại gia tộc có ở đây thật à! Vậy thì chắc chắn cha hoặc ông mình cũng sẽ ở đây luôn

"11 vạn linh tệ"

"Trần gia ra giá 11 vạn linh tệ, ai nữa không ạ? "

"20 vạn linh tệ"

"Đường đại gia tộc ra giá 15 vạn linh tệ, ai nữa không? "

"....."

"20 vạn linh tệ lần 1 "

"20 vạn linh tệ lần 2"

"20 vạn linh tệ lần... 3"

"Lọ thuốc trị thương đợt 1 đã thuộc về Đường đại gia tộc rồi à"

Mấy đại gia tộc cứ tăng giá như thế cho thuốc trị thương, căn bản không có chỗ chân của mấy người dân nơi này.

Đợt 1 của Đường gia 20 vạn

Đợt 2 của Hàn gia giá 24 vạn

Đợt 3 của Lâm gia giá 26 vạn

Đợt 4 của Mộc gia ra giá 39 vạn 500

Đợt 5 của Trần gia ra giá 27 vạn linh tệ

Đợt cuối này món hơi to rồi, Hạo Thiên nhếch mép cười, nụ cười đầy lạnh lùng cùng đáng sợ.

Kế tiếp là đến thuốc trị nội thương và sau đó là thuốc trị nội cùng ngoại thương luôn. Để chứng minh nó, hội cũng đã dùng cách như lúc trước, dùng người ra để chứng minh. Sau khi chứng minh xong thì bắt đầu đấu giá, những loại thuốc này, chỉ được các đại gia tộc mua với những cái giá trên trời, không một thương dân hay gia tộc nhỏ nào nhúng miệng vào được, cứ thế, giá thuốc tăng cao ngất ngưỡng.

Thuốc trị nội thương, có 25 viên, bán lần lượt 10 viên và 5 viên

Đường gia mua 10 viên với giá là 35 vạn linh tệ

Hàn gia mua 10 viên với giá là 31 vạn linh tệ

Đường gia mua 5 viên với giá 20 vạn 500 linh tệ

Thuốc trị nội cùng ngoại thương, có 15 viên, bán lần lượt là 5 viên

Đường gia lại mua được đợt đầu với giá 45 vạn 300 linh tệ

Trần gia mua đợt 2 với giá 47 vạn 500 linh tệ

Đợt cuối cùng là Mộc gia, mua với giá 39 vạn 200 linh tệ

Hạo Thiên ngồi trên khu đặc biệt nhìn xuống, mắt nguyên cười lạnh một cái. Thiên Tuyết kể bên nói

"Ca ca, em xuống chỗ của Đường gia ta được không?"

"Em xuống đó là em theo về luôn đấy, không cần phải đi theo chúng ta nữa" Hạo Thiên lạnh nhạt đáp lại, Thiên Tuyết giật mình ngồi ngay ngắn lại, không hỏi nữa

Kế đến, cuộc đấu giá lại có hàng loạt món hàng nữa, nhưng có vẻ các đại gia tộc không ham muốn nữa, chỉ mua vài ba món như thảo dược hay gì đó. Đến món hàng cuối cùng, nó thu hút Hạo Thiên và tiểu Siêu một cách kỳ lạ. Người MC phía dưới nhìn tất cả nói

"Sau đây là món hàng kế tiếp, cũng là món cuối cùng. Như mọi người đã thấy, nó là một loại quả đúng không? Nhưng là quả gì, đây là quả của cây Vỹ Thiên Thảo. Một loại cây mà 1 vạn năm mới ra trái một lần, trái màu xanh thì giúp ta tăng thực lực, giúp bồi bổ cơ thể và chữa bệnh. Nhưng, nếu màu đỏ thì nó lại khác, cực kỳ độc và có thể gây chết người chỉ với một lần tiếp xúc bằng tay không! "

Sau lời nói của MC, cả hội trường nháo nhào cả lên, kinh ngạc cùng hoảng sợ. Loại cây này rất hiếm gặp, muốn có nó thì phải đi tìm ở những nơi mà kín đáo và cũng phải dày đặc yêu khí của yêu thú lv cấp thần thú. Nên nghe đến loại cây này ai cũng sợ hãi.

Hạo Thiên ngồi trên khán đài nghe đến độc lại thích thú, khuôn mặt đầy sáng khoái cùng hào hứng không thôi. Người MC lại nói,

"Ờ đây chúng tôi có 2 quả màu xanh và 3 quả màu đỏ. Chúng tôi bán riêng xanh và đỏ, xanh giá khởi điểm 2 quả là 18 vạn linh tệ."

Đường gia: "20 vạn"

Trần gia: "21 vạn"

Lưu gia: "22 vạn"

.....

Cứ thế, các đại gia tộc cứ thế mà tăng giá

Đường gia: "30 vạn"

"Đường đại gia tộc ra giá 30 vạn linh tệ, còn ai nữa không ạ? "

"35 vạn"

Hạo Thiên bấm nút, giọng bùng lên. Người MC nhìn lên khu đặc biệt, có chút sững sốt, nhưng nhanh chóng hoàn tỉnh lại và nói

"Đại nhân của khu đặc biệt ra giá 35 vạn linh tệ, còn ai không ạ? "

Nghe đến khu đặc biệt, ai cũng sững sốt, đồng loạt nhìn lên, nhưng không thể thấy được, một phần do cao quá, một phần khác là do thiết kế của căn phòng. Không thể nhìn vào trong được.

"36 vạn" Đường gia lại tăng giá

"36 vạn 500" Lưu gia lại tăng

"40 vạn" Hạo Thiên rút một cái, tăng cái vèo lên 40 vạn, ai cũng im lặng

"40 vạn lần 1"

"40 vạn lần 2"

"40 vạn lần... 3"

"Thành giao. Kể đến là Vũ Thiên Thảo đỏ, giá khởi điểm là 15 vạn linh tệ"

Hề~, đỏ lại rẻ hơn xanh sao, mà thôi kệ, dù sao như vậy cũng tốt thôi. Hạo Thiên nhếch mép cười, nhìn xuống khán đài, mọi người vẫn tiếp tục ra giá cho loại quả đỏ cực kỳ độc ấy. Nhưng giá không cao, từ sau lời nói của người MC, cũng đã qua 15p mà giá cũng chỉ mới 18 vạn 700 linh tệ mà thôi.

Hạo Thiên lại ra giá "20 vạn"

"Đại nhân khu đặc biệt lại ra giá 20 vạn rồi, ai cao hơn không ạ?"

"25 vạn" một giọng nói vang lên

Người MC nhìn về phía phát ra giọng nói, hô lớn "khu Vip, danh là Nhị trưởng lão của Ninh gia, Ninh Vũ ra giá 25 vạn, ai cao hơn không ạ? "

Ninh gia sao, là gia tộc phụ thuộc vào Hàn gia, đứng đầu của lớp phụ thuộc Hàn gia, nghe nói kiêu ngạo và có vài lần có ý làm phản. Gia tài cũng nhiều, nhưng, muốn chơi với ta thì không dễ đâu. Hạo Thiên lại cười lạnh một cái, tiếp tục nâng giá

"30 vạn"

"32 vạn"

Lời Hạo Thiên vừa dứt, Ninh gia Ninh Vũ lại tiếp tục tăng

"40 vạn" Hạo Thiên lại không dừng lại, tiếp tục tăng giá, đồ ta muốn mà muốn giành với ta, hừ, người vào danh sách những gia tộc cần triệt của của ta rồi đây

"40 vạn lần 1"

Hừ, không tăng giá nữa sao, hết tiền rồi à. Chán chết đi được

"40 vạn lần 2"

"40 vạn lần 3. Thành giao, món hàng cuối cùng thuộc về đại nhân khu đặc biệt, kết thúc buổi đấu giá hôm nay, cảm ơn mọi người đã đến dự buổi đấu giá này" người MC cao giọng nói, mọi người cùng chào nhau và nhà ai nấy về.

Hạo Thiên đứng dậy, lấy ra 3 chiếc mặt nạ đưa cho mỗi người một chiếc, mặt nạ hình che nửa mặt trên màu đen, cậu nói

"Đeo vào đi, chớ có nửa để không bị phát hiện"

Rồi miệng lẩm nhẩm gì đó, nhắm mắt lại. Mái tóc xanh đỏ nổi bật từ từ chuyển sang màu đen tuyền. Thiên Tuyết bất ngờ thốt lên

"Tóc của ca ca... Tóc của ca ca làm sao thế ạ? "

"Cần phải như vậy, đây là một loại phép có khả năng thay đổi màu tóc, duy trì liên tục được 3 ngày. Lại đây ta thay đổi cho" Hạo Thiên nói, tiến lại chỗ Thiên Tuyết, làm tương tự với cô bé và cả tiểu Siêu, vậy là cả 3 người cùng một màu tóc, đen tuyền huyền bí.

Mở cửa bước ra ngoài, cả 3 thấy Tổ Như Kha đã đứng đợi sẵn, cô thấy 3 người lạ thì hốt hoảng cả lên, định la lên nhưng bị Hạo Thiên bị miệng lại kịp thời, nói

"Là chúng tôi đây, im đi, để tôi cho cô xem"

Tổ Như Kha gật đầu, Hạo Thiên buông tay, mắt nhắm lại. Mái tóc từ từ chuyển đỏ xanh vốn có. Cậu cũng tháo mặt nạ ra và nói

"Nhận ra chưa, mong cô và chỗ này đừng tiết lộ thân phận của chúng tôi ra"

Tổ Như Kha gật đầu nói "chắc chắn rồi"

Cả 3 đi theo Tổ Như Kha, dọc đường bị nhiều ánh mắt chú ý, nhất là 5 đại gia tộc, nhìn một cách gât gao. Vừa đi, Hạo Thiên vừa nói khẽ vào tai Thiên Tuyết

"Tuyết, bí danh của em từ nay sẽ là Thanh, chỉ một chữ Thanh mà thôi"

Thiên Tuyết gật đầu hiểu ý, tiếp tới là Tiểu Siêu, Hạo Thiên nói "cậu muốn lấy bí danh là gì?"

"Tôi sẽ lấy Tà thừa cậu chủ" tiểu Siêu nói, Hạo Thiên gật đầu nói,

"còn ta là Ma"

Tổ Như Kha đưa cả 3 tới gặp Tổ Vũ Ma, cha của Tổ Như Kha. Bước vào phòng, hiện tại, Hạo Thiên bắt gặp 5 người.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Gặp lại người quen

Gõ cửa, mở cửa bước vào trong, cả 3 bắt gặp trong phòng hiện tại có 6 người, 5 tộc trưởng và hội trưởng Tổ Vũ Ma. Tổ Như Kha lôi cha cô ta qua một góc, nói nhỏ gì đó, đương nhiên Hạo Thiên nghe được. Nói về việc giữ bí mật thân phận cho cậu, Hạo Thiên hài lòng khi Tổ Vũ Ma nhìn cậu cười gật đầu. Ông ta tiến về phía Hạo Thiên, nói

"Đại nhân, ngài tới rồi. Để tôi giới thiệu cho ngài biết, đây là 5 người của 5 đại gia tộc. Từ Trái qua phải là Đường Minh Nhật, Hàn Chi Phúc - Hàn gia tộc trưởng, Mộc Lâm Thi - Mộc gia tộc trưởng, Trần Vu Bình - Trần gia tộc trưởng, Lưu Hộ Kỳ - Lưu gia tộc"

Hờ, có cả cậu nữa ư? Lần này không phải cha mà là cậu, chết thật rồi!

Hạo Thiên giả điên không biết... À nhầm, đang đóng kịch mà, cậu mỉm cười nhìn tất cả sau lớp mặt nạ nói

"Chào, tôi là Ma, đây là Tà còn kia là Thanh"

Cậu chỉ từng người một và nói, lúc đầu 5 người ở đây hơi bất ngờ trước sự xuất hiện, vóc dáng và tên của cả 3, nhưng sau nhanh chóng hoàn lại và mỉm cười chào hỏi nhau.

Sau khi các tộc trưởng nhận được hàng của mình và ra về, chỉ còn lại mỗi Đường Minh Nhật và nhóm Hạo Thiên mà thôi. Đường Minh Nhật lấy hàng trả tiền rồi ngồi xuống ghế mà không đi, Hạo Thiên cũng không thèm quan tâm làm gì, cậu nhận hàng của mình là 5 quả Võ Thiên Thảo. Rồi nhận tiền, Tổ Vũ Ma nói

"Tổng cộng số tiền bán thuốc trị thương của ngài là 355 vạn linh tệ, bên chúng tôi lấy 5% là ngài còn lại 337 vạn 250 linh tệ. Tổng giá tiền tất cả vật liệu khi trước ngài đặt mua đã xong, cộng với 5 quả Võ Thiên Thảo là 105 vạn linh tệ, giảm đi 35% còn lại 68 vạn 250 linh tệ. Vậy là còn lại của ngài là 269 vạn linh tệ"

Tổ Vũ Ma lấy ra 3 chiếc nhẫn trữ vật đưa cho Hạo Thiên rồi tiếp

"Đây là tất cả ạ, cả tiền, vật liệu và dược liệu đều ở đây"

Hạo Thiên cười mỉm nói

"Cảm ơn hội trưởng. Vậy chúng tôi đi...."

"Khoan đã! " Đường Minh Nhật lên tiếng ngăn lại, cậu quay sang Tổ Vũ Ma, cười nói

"Phiền hội trường ra ngoài một chút được không?"

"Đương nhiên rồi. Vậy mọi người ở lại nói chuyện đi" Tổ Vũ Ma gật đầu đồng ý, quay lưng bước ra ngoài đóng cửa lại.

Hạo Thiên lúc này đang đỏ mặt sau lưng mặt nạ, giật thót mình khi nghe Đường Minh Nhật la lên, lúc này tưởng chừng như thoát nạn rồi chứ, không biết kêu lại làm cái gì. gương mặt Hạo Thiên nhếch lên một nụ cười rồi nói

"Chẳng hay....Ngài đây là muốn nói gì? "

"Đừng có giả vờ nữa! Con giấu ai chứ không giấu cậu được đâu! " Đường Minh Nhật tay bung ly trà, bỗng lên tiếng, làm cho cả 3 hơi giật mình một chút, Hạo Thiên duy trì nụ cười nói

"Ngài nói gì vậy, tôi đây là không hiểu ý ngài!"

"Lại còn giấu sao? Đừng tưởng đeo mặt nạ, đổi màu tóc là có thể qua mắt cậu, con xem thường cậu à! Bao nhiêu năm không gặp, rốt cuộc con cũng quên cậu đi mà thôi" Đường Minh Nhật giọng nói u sầu, làm cho Hạo Thiên cũng đờ người đi.

"Haizzz! " Hạo Thiên thở dài, tháo mặt nạ xuống, mỉm cười tiến lại ôm Đường Minh Nhật một cái rồi nói

"Được rồi được rồi. Con chịu thua, đúng là chỉ có cậu mới tinh mắt như vậy mà thôi."

Tiểu Siêu và Thiên Tuyết phía sau cũng tháo mặt nạ xuống, mặt mỉm cười. Đường Minh Nhật nheo mắt Hạo Thiên một cái rồi nói

"Dù sao nhỏ tới lớn ta là người gần con nhiều nhất, sao ta lại không nhận ra được chứ! "

"Vâng vâng. Vậy, con nhờ cậu một chuyện luôn được không, phiền cậu đừng nói với ai, thậm chí cha mẹ và ông cũng vậy. Cậu đừng nói với ai con ở đây, được không? "

"Được chứ." Đường Minh Nhật mỉm cười nói

"Ngày này, 2 người vừa phải thôi chứ, đừng xem 2 con là không khí có được không vậy hả? " Thiên Tuyết bắt mắt nói

"a, Thiên Tuyết. Lại đây cậu ôm cái nào!" Đường Minh Nhật giang 2 tay ôm lấy cô bé

"Được rồi, chúng con phải về rồi. Tạm biệt cậu"

"Sao nhanh thế! Không thể thêm chút nữa à? Với lại con còn chưa giải thích tất cả cho cậu đây! " Đường Minh Nhật tỏ vẻ chán ghét nói

"Được rồi mà, khi nào con rảnh con sẽ gọi cậu được chứ? " Hạo Thiên mỉm cười nói

"Được rồi, con đi đi" Đường Minh Nhật gật đầu nói

Cả 3 đeo lại mặt nạ rồi rời khỏi, thật ra, Đường Minh Nhật ngay từ nhỏ đã rất yêu thương và che chở cho Hạo Thiên, ông rất thương cậu và luôn nuông chiều cậu. Chỉ cần cậu thích, ông luôn làm, lấy và tìm cho bằng được. Nói ngắn gọn lại là, Đường Minh Nhật như người cha thứ 2 của Hạo Thiên vậy a.

Rời khỏi đó, bên ngoài đã là trưa rồi. Mặt tận mấy tiếng đồng hồ. Một thật mà.

Bước lên xe, vừa mới đặt chân lên xe thôi. Lại nghe thấy tiếng ồn ào từ bên ngoài, quay mặt sang nhìn thì....là Lạc Dĩ An. Lên xe, bỏ mặt nạ ra và chỉnh sửa lại mái tóc, chạy tới chỗ cậu ta, Lạc Dĩ An hiện đang bị một đám học sinh vây quanh, phía sau cậu ta là 1 cô gái và 2 người đàn ông.

"Rốt cuộc các cậu muốn gì đây hả? " Lạc Dĩ An lên tiếng

"Muốn gì à? Đương nhiên là bồi thường rồi! " tên học sinh nói

"Vậy bồi thường cái gì đây? " Lạc Dĩ An lại nói

"Tao thấy, con bé đằng sau cũng ngon đấy, lấy nó bồi thường đi"

"Mấy người các ngươi quá lảm rồi nhé, nghĩ mình là ai chứ, muốn làm gì thì làm à. Chẳng phải chỉ đụng trúng một cái thôi sao. Ta thấy các ngươi cũng chẳng bị gì đây là kiếm cớ gây sự sao" cô gái phía sau giờ giọng la lớn

"Mày vừa nói cái gì con khốn kia? Có tin tao giết...."

"kétttt"

Xe của Hạo Thiên dừng lại bên đường, mấy tên học sinh dừng lại, nói là học sinh chứ nhìn qua cũng gần 20 rồi. Mấy tên này dừng tay, quay sang nhìn, cửa xe mở ra. Hạo Thiên nhìn ra ngoài, hừ, thì ra là học sinh nội viện à. Không ngờ học viện cũng ô uế như vậy đấy.

Hạo Thiên bước xuống xe, mấy tên này quay qua nhìn, lớn tiếng quát

"nhóc con nơi nào tới vậy hả, có phải muốn chết không?"

"ha ha ha!" Hạo Thiên cười lạnh, nhìn chúng, nói

"Học sinh khu nội viện học viện Hoàng Long, có phải muốn rời khỏi học viện rồi không! Hừm"

Đôi mắt 2 màu lạnh nhạt lướt nhìn chúng, bỗng chốc tỏa ra luồng khí đáng sợ. Mấy tên này điên tiết lên quát

"Bắt nhóc con này lại cho tao"

"Aaaaaa"

Một tên phóng lên định chụp lấy đầu của Hạo Thiên, nhưng bị một cánh tay bắt lấy. Siết chặt lâu cổ tay hắn,

"Rắc... Rắc..... Aaaa"

Tiếng cánh tay bị bẻ gãy vang lên một cánh giòn tan, thật là một thanh âm dễ chịu mà. Hạo Thiên cười lạnh. Cánh tay tên học sinh bị bẻ gãy, kèm theo đó hứng chịu một luồng sát khí vô cùng đáng sợ, người bắt lấy cánh tay nói

"Dám có ý định chụp lấy Boss của chúng ta, dám đụng bàn tay dơ bẩn bầy vào người Boss. Người chết chắc rồi"

"Rầm"

Sau câu nói, tên này bị đập bay đi. Hạo Thiên nhìn mấy tên còn lại đang run rẩy sợ hãi, ánh mắt lạnh nhạt ra hiệu "Giết"

Mấy tên này bị lôi đi vào hầm.

Hiện tại, cả 1 đám nhóc đang vây quanh Hạo Thiên, chúng tỏ vẻ, khuôn mặt như cùng nói lên một câu nói chung, là "Boss quá đáng, đi chơi một mình không rủ"

Đương nhiên rằng, đám nhóc vừa xuất hiện chính là đám nhóc của Hạo Thiên rồi. Còn người bắt lấy cánh tay của tên học sinh kia là Minh Kỳ, còn việc xử lý đám học sinh giao cho nhóm Lâm Phi. Hạo Thiên nói

"Thôi đi. Các ngươi phải đi học thì làm sao mà đi được cơ chứ. Mau bỏ cái thái độ đó đi"

"À này..... " Lạc Dĩ An lên tiếng. Cả đám quay phắt lại làm cho cả bọn giật cả mình. Minh Kỳ mỉm cười lên tiếng trước,

"Ah, chẳng phải Lạc Dĩ An đây sao? Cậu làm gì ở đây? "

"tôi cảm ơn các cậu đã cứu. Các cậu ở gần đây à?" Lạc Dĩ An lên tiếng hỏi

"Cảm ơn gì chứ! Không có gì cả, dù sao cũng là bạn bè cả thôi" Minh Kỳ cười nói

"Nào, chúng ta tới chỗ ở của chúng tôi nói chuyện cho tiện. Không thấy ngoài này rất nắng à" Minh Kỳ nói

"Được"

Thế là lại lên xe, tiến thẳng về phía học viện.

(P/s: bạo đây ạ. Cơ mà thiếu 1 chương rồi. Do không đủ thời gian viết. Mai tác bù cho 2 chương khác nha (^ω^)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Hủy bỏ liên minh

Lên xe, trở lại học viện. Bên trong xe bao trùm một bầu không khí vô cùng khó chịu, kèm theo sự ngượng ngùng khó tả. Không chịu được sự ngượng ngùng này, Minh Kỳ lên tiếng

"Sao vậy? Sao mọi người im lặng thế chứ? "

"thế bây giờ cậu muốn nói cái gì? " Minh Thi lên tiếng

"Haizzz, thôi bỏ luôn đi"

Thế là lại im lặng, cứ thế cho tới khi tới cổng khu nội viện. Dừng xe lại và xuống xe. Người gác cổng chạy ra cúi đầu chào, làm cho 4 người Lạc Dĩ An có chút giật mình, người gác cổng nói

"Chào ngài đại tư lệnh. Ai có thể đi xe vào được mà? "

"Không sao đâu. Chủ cứ để chúng con đi bộ" Hạo Thiên mặc mím cười nói, rồi lướt đi.

Trên đường về KTX, nhóm Lạc Dĩ An thắc mắc, bất ngờ cứ chùng chắt nhau. Nhiều học sinh, thậm chí cả giáo viên cũng vậy, đi ngang nhìn thấy Hạo Thiên lại cúi đầu chào rồi mới quay người đi tiếp. Rốt cuộc cậu nhóc này có thân phận lớn đến cỡ nào mà lại được tôn kính như vậy cơ chứ?

"Đại tư lệnh, Đường đại tư lệnh! " Một thanh âm vang lên làm cho Hạo Thiên dừng bước chân lại, quay sang nhìn.

Là đám học sinh khối A, học chung với đám nhóc. Hạo Thiên hỏi

"Có chuyện gì?"

"hiệu trưởng cho gọi ngài ạ! Ông ấy nói có việc gấp! "

"Lại có chuyện gì? Nói với ông ấy hiện giờ ta rất bận, không rảnh đi tới đó. Còn không thì tới gặp ta" Hạo Thiên vừa nói, quay lưng bỏ đi

Về KTX, đám nhóc ngồi xuống nói chuyện vây quanh nhau, Lạc Dĩ An cũng không khách khí nhiều. Cũng ngồi thẳng xuống mà nói chuyện như quen biết đã lâu. Hạo Thiên với tiểu Siêu thì ngồi trên ghế, lật sách xem. Cô gái đi cùng với Lạc Dĩ An không chịu nổi, đứng dậy la

"Này, khách tới mà không tiếp không đãi đã là quá lắm rồi! Bây giờ lại còn bỏ khách ngồi trơ trơ như vậy à"

Hạo Thiên dừng động tác lật sách lại, mắt hơi nhướng lên nhìn, rồi lại tiếp tục đọc sách. Cô ta bị Lạc Dĩ An kéo ngồi xuống, nói

"Mau cầm miệng đi. Cậu ấy là ân nhân cứu mạng chúng ta đấy."

"Cô có phải lần trước chưa được tận hưởng đủ không, hừm? Tà...Diệp...Tâm" Minh Kỳ hơi gặng giọng nói

Đúng vậy, người con gái đi theo Lạc Dĩ An là Tà Diệp Tâm, cô ta đã một lần bị nhóm cậu cảnh cáo chưa giết rồi. Lần này có phải lại muốn chết không?

"Hi hi! Xin lỗi mọi người. Là do tôi dầy dỏ thuộc hạ không tốt. Mong thứ lỗi!" Lạc Dĩ An cười mới

"Băng Liên, Thiên Tuyệt! " Hạo Thiên lên tiếng

Cả 2 lập tức bước lại, Hạo Thiên tiếp

"Cả 2 đi tìm Lý Thanh Kỳ tới đây"

"Vâng" cả 2 lập tức đáp ứng, mau chóng đi tìm, đáp con gái kia cũng bà tám chạy đi theo. Bây giờ trong cả 1 căn phòng đầy nam mà nữ thì chỉ có một là Tà Diệp Tâm. Cô ta ngồi xuống rúc lại một chỗ, lát sau nữa, lại có tiếng gõ cửa

"Cốc cốc"

"Vào đi"

"Hạo Thiên, 3 người nhóc đưa tới..... " Doãn Băng xông vào, la lên rồi lại im lặng

Hạo Thiên đứng dậy, nói

"Được rồi, nhóm Lâm Phi. Hộ tống họ về lại hội Lực Giác đi"

Lâm Phi đứng dậy, 4 người kia cũng biết là đng nói tới ai, lập tức đứng dậy, cúi chào nói

"Hôm nay cảm ơn mọi người đã giúp đỡ, xin cảm ơn rất nhiều. Nếu có cơ hội lại tới chỗ chúng tôi, tôi vô cùng hoan nghênh"

Hạo Thiên mặt nhếch lên nụ cười thân thiện, nói

"Lần sau sẽ ghé"

Sau khi nhóm Lâm Phi rời khỏi, Doãn Bằng lại ghé sofa ngồi xuống, Hạo Thiên đối diện. Doãn Bằng lên tiếng nói

"3 tên nhóc đưa cho ta ở đâu ra mà mạnh thế?"

"Đương nhiên là người của ta rồi! "

"Ách, ta quên mất. Mấy tên gần nhóc toàn là mấy tên không bình thường không. Đáng lẽ ta phải nghĩ tới trước mới phải."

"À, còn về việc đi liên minh. Tôi thấy cũng không cần nữa" Hạo Thiên bưng ly nước uống

"Tại sao lại không cần nữa? " Doãn Bằng bất ngờ thốt lên

"Quân đội sẽ do mấy người tôi đưa tới huấn luyện. Cứ để họ làm bất cứ điều gì họ muốn, đừng can thiệp vào. Trước mắt cứ huấn luyện quân đội, địch tôi thì thả quân ra giết thôi. Liên minh cái gì chứ, bỏ qua 1 bên luôn đi. Hiện tại tôi còn nhiều việc bận lắm, không rảnh nữa đâu" Hạo Thiên lên tiếng

"Nhóc giỡn à, là chiến tranh. Chiến tranh đấy, chứ không phải là trò đùa đâu. Mau mau lên đường đi làm liên minh đi"

"Tôi nói không cần là không cần. Nếu tôi muốn tôi sẽ phá hủy cả cái nước đó cho. Sao phải sợ chứ. Được rồi, trước mắt cứ như thế đi. Cho hỏi gần mấy thủ đô lớn nước ta có bao nhiêu khu rừng cấm thế"

"Hỏi làm chi vậy? Việc nước không lo, lo cái gì đâu không?"

"Cứ nói đi"

"Có tổng cộng 5 khu rừng cấm, 2 khu rừng chết. Rừng chết là nơi nguy hiểm nhất, tập trung nhiều thần thú và siêu thú thần. Rừng chết ở phía Bắc thủ đô có 1 cái là rừng chết Haxisa, phía Tây thủ đô Lasga có một rừng chết nữa là rừng chết Hazuso. Rừng cấm thì cứ về phía Nam của mỗi thủ đô lại có một cái, lần lượt là Bicavy, Hecoson, Zaxsux, Najatka, và cuối cùng là Mynayi. Mấy khu rừng này thường không ai lui tới, nhiều tin đồn đáng sợ cũng xuất phát từ mấy khu này. Có ai tới gần thì cũng loay quanh ở ngoài thôi, không dám đi sâu vào"

"Ok, cảm ơn nhiều nha" Hạo Thiên mỉm cười nói

"Không có gì. Nếu người đã nói không cần liên minh thì không cần nữa, nhưng nhóc phải bảo đảm là sẽ không có gì bất trắc đấy"

"Đương nhiên rồi" Hạo Thiên gật đầu môi nhếch cười

"Được rồi. Ta đi đây"

Hạo Thiên tựa lưng vào ghế ngồi, lát sau tầm 10p khi Doãn Bằng rời khỏi, Lý Thanh Kỳ cũng đã tới. Ông ta cúi đầu, nói

"Ngài cho gọi tôi thưa chủ nhân"

"Có chuyện cần làm đây. Ngay bây giờ, ta sẽ cho người đi theo ông để xây dựng căn cứ ở khu rừng chết phía Bắc." Hạo Thiên nói

"Vâng"

Hạo Thiên lấy tay ngoắc lại, nói nhỏ vào tai lão, "căn phòng này chính là cửa thông tới đó, ông chỉ cần đọc @\$+#:*\$\$(+!,?)"(*# (một nùi ngôn ngữ gì gì đó) là có thể ngay lập tức xuất hiện trong một hang động"

Lúc đầu, Lý Thanh Kỳ có nghi ngờ, làm gì có phép dịch chuyển không gian nào cơ chứ, giỡn à. Nhưng không thể hiện ra mặt, chỉ dám gật đầu làm theo. Hạo Thiên tiếp

"Tiểu Siêu sẽ đi theo ông, làm theo chỉ thị của cậu ta. Tiểu Siêu, đây là nhẫn trữ vật chứa vật liệu cần thiết, còn đây là nhẫn chứa tiền, trong này có khoảng 50 vạn linh tệ, thiếu gì thì mua"

"Được" tiểu Siêu gật đầu. Hạo Thiên lại ngoắc tay tiểu Siêu lại nói nhỏ gì đó. Rồi cậu biến mất tại chỗ sau khi ra hiệu bảo chờ một lát

Bên trong không gian hệ, Hạo Thiên xuất hiện trước mặt đám người Lý gia. Bọn họ đang quỳ rạp xuống đất, cậu nói

"Đứng dậy đi. Uống viên thuốc này vào, sau đó mỗi người nhỏ một giọt máu vào tờ giấy có tên mình"

Hạo Thiên phát cho mỗi tên một viên thuốc, kèm theo đó là tờ giấy có ghi tên mấy người lý gia ở đây. Mỗi người nhận lấy thuốc và giấy có tên mình, làm theo đúng y như vậy. Một tên thắc mắc nói

"Đây là làm gì vậy ạ? "

Hạo Thiên nhận lại mấy tờ giấy, cất đi rồi nói

"Giấy khế ước! Nếu tên nào dám phản bội ta, ta chỉ cần xé tờ giấy là các người xong ngay. Vậy thôi, các người cũng có thể không tin, thử một lần rồi biết chứ gì, hay tên nào ra làm mẫu đi"

Cả đám rụt lại, cúi thấp đầu xuống. Hạo Thiên lại nói

"Các người có việc đi xây dựng căn cứ, tất cả ở đây, trừ mấy tên trưởng lão và tộc trưởng ra, theo ta ra ngoài"

Vừa dứt lời, Hạo Thiên quay lưng đi, một cánh cổng mở ra và mấy tên này lập tức làm theo, có khoảng gần 200 người, bước ra từ không gian hệ và làm cho căn phòng trở nên chật chội hơn. Hạo Thiên quay sang tiểu Siêu nói

"Được rồi, cậu mau đi đi"

Tiểu Siêu gật đầu, niệm chú, một vòng sáng lớn hiện lên rồi chợt, tất cả gần 200 người Lý gia cùng với Lý Thanh Kỳ và tiểu Siêu đều biến mất. Chỉ còn lại đám nhóc Hạo Thiên đứng ngoài vòng sáng nên không bị đưa đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Tạo lập hội

Đám nhóc lại ghé ngồi xuống nói chuyện, nhưnh vừa đặt mông xuống, Hạo Thiên giục chúng đứng lên. Cậu nói

"Mau mau đứng lên, có chuyện đây"

"Cạch"

Lúc này đám Lâm Phi cũng đã trở về, đứng nghe Hạo Thiên nói

"Hiện tại chúng ta có 33 người, luôn cả ta. Chia ra thành 2 nhóm. Một theo ta và một đi tới khi rừng cấm Najatka của thủ đô ta về phía Nam. Bây giờ chia nhóm"

Hạo Thiên suy nghĩ một chút nói

"Lâm Băng Liên, Thiên Tuyết, Di Di, Ninh Dịch, Mộc Lâm, Mộc Sinh, Mộ Phong, Mộ Ngôn, Nhạc Vũ Ly sẽ đi theo ta, còn lại thì vào rừng chết Najatka. Đi vào càng sâu càng tốt, tìm chỗ nào mà bí mật lại rộng và gần chỗ thần thú sống cho ta, tiện tay bắt luôn mấy con thần thú luôn cũng tốt. Ta dạy các người khế ước nô lệ, và cả các tạo công không gian..... "

Sau đó, Hạo Thiên bỏ ra 30p để dạy bọn nhóc, chúng hưng phấn nhận lấy tờ giấy vẽ hình thù kỳ lạ, theo lời dạy của Hạo Thiên, khi tìm được chỗ đó thì kiếm một tảng đá hay gì cũng được, khắc lên đó và niệm thần chú thì sẽ mở ra cổng không gian. Đám nhóc hứng khởi lên đường đi. Còn lại mấy người ở đây, Hạo Thiên nói

"Chia làm 5 đội, đi vòng quanh thủ đô, tìm chỗ nào bán đất diện tích lớn thì về dùng thứ này báo cho ta"

Hạo Thiên đưa cho mỗi người 2 cây pháo nhỏ, rồi mạnh ai nấy chia đội, Hạo Thiên thì đi với Thiên Tuyết, còn lại thì chia sao thì chia.

Hạo Thiên đưa Thiên Tuyết đi vòng quanh khắp thủ đô, hỏi han đủ người, cuối cùng mần mò r được một khu đất trống nằm gần khu của công hội Thiên Diệp. Khoảng đất trống nằm giữa thủ đô luôn sao, khó tin thật đấy. Hạo Thiên ngó quanh, bỗng

"bùm"

Cậu nhìn lên chiếc pháo nổ bắn trên trời là pháo mà lúc nãy cậu phát cho bọn nhóc. Cậu mau chóng đi tới đó, tới nơi thì bọn nhóc kia cũng đã tụ tập lại. Khu vực đất trống mà chúng tìm thấy nằm phía Đông thủ đô. Khoảng đất rộng, rất là rộng và nằm ở khu khá là vắng nhà ở, lại gần cổng ra vào thủ đô. Hạo Thiên hài lòng nói

"Tốt, chúng ta mau liên hệ với người bán"

Tất cả nhìn quanh rớt cuộc biết được đi chỉ người bán, mảnh đất này bán với giá là 20 vạn linh tệ, Hạo Thiên gặp người đó, làm thủ tục đầy đủ xong xuôi và bây giờ cậu chính là chủ sở hữu mảnh đất. Cậu đi loanh quanh xem vài cái, làm vài cái gì đó rồi lại đưa bọn nhóc đi về.

Bắt tay vào việc vẽ bản thiết kế, sau đó lại đi mua vật liệu xây dựng và vài thứ cần thiết khác, vân vân và mây mây. Lại tốn thêm 50 vạn linh tệ nữa, bây giờ quay sang tới việc mình thiếu nhân lực trầm trọng, lại đi tới chỗ xây dựng của tiểu Siêu, kéo về cỡ 50 người, bắt bọn họ xây dựng và bảo Lý Thanh Kỳ canh nơi này.

Rồi lại rảnh rỗi sinh nông nổi, quay ngược trở lại KTX, bắt bọn nhóc này đi huấn luyện, đám kia thì vẫn chưa về. Chúng bị Hạo Thiên hành cho lên bờ xuống ruộng. Cơ mà dần dà từ đó tới giờ, bị ăn hành riết không bao giờ thay đổi được. Dù là lúc mới 5 tuổi hay bây giờ là 12 tuổi cũng vậy, chả khác gì nhau cả.

Sáng sớm hôm sau lại dậy đi học, đám kia vẫn chưa về. Hạo Thiên cũng rảnh rỗi, vác đít tới chỗ lớp học, kiểm vài tên đánh lộn, nhưng không tên nào dám lại cả. Hạo Thiên mệt mỏi quay lưng đi, bị Thiên Vũ Phong nắm lại bắt luyện tay chân.

Thế là 2 người lại nảy ra một trận đánh long trời lở đất, đánh sập mất cái căn phòng đáng tự hào của học viện nữa rồi. Doãn Bằng lại một phen khóc không ra nước mắt, lại phải vác mông lấy tiền sai người sửa chữa lại. Tội... Mà thôi cũng kệ:)

2 ngày sau, đám nhóc Hạo Thiên sai đi thám thính khu rừng trở về, quần áo dơ dáy do lăn lộn, và chui bụi. Thấy trên tay chúng có thêm vài cái hình xăm, có vẻ bắt được không ít thần thú đâu. Chúng đi thay quần áo, ăn uống no nê mới đi báo cáo lại cho Hạo Thiên rằng

"Khu rừng ấy hoàn hảo cho chúng ta xây dựng, yếu khí trong đó rất đậm đặc đấy ạ. Lại còn có nhiều thảo dược hiếm mọc trong đấy nữa. Đặc biệt rằng khu trung tâm có một phần đất trống rất hoàn hảo, và có núi kèm theo là nhiều hang động bao quanh nữa ạ. Nói chung là nó rất tốt đấy Boss, chúng tớ còn bắt được không ít yêu thú mạnh nữa cơ"

"Tốt lắm, vậy các cậu làm công có ổn không? Có gặp bất trắc gì không đó? "

"Không ạ, vô cùng hoàn hảo ạ"

"Được rồi. Các người nghỉ ngơi đi."

"Vâng ạ"

Đám nhóc leo lên giường ngủ, Hạo Thiên thì biến mất tại chỗ, đồng thời xuất hiện trong không gian hệ của mình. Đi về phía chỗ của 4 con yêu nô mà lần trước cậu bắt được.

(Xin lỗi mọi người, chương này mới hơn 1k chữ à, do không đủ thời gian viết nên mới như vậy. Mong mọi người thông cảm. ^.^

Ai thấy truyện hay thì vote với cmt để có động lực viết tiếp nha $\geq 3 \leq \geq 3 \leq$)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: 4 yêu nô

Mở cửa bước vào chỗ 4 yêu nô lần trước cậu bắt được. Có vẻ chúng rất ngoan ngoãn, không cào cấu lẫn nhau. Hạo Thiên hài lòng tiến lên đứng giữa tất cả, 4 yêu nô lập tức đứng dậy, tiến về phía Hạo Thiên, rồi quỳ rạp xuống, đầu cúi thấp hết mức

Theo 4 cái tên mà Hạo Thiên đặt cho chúng, lần lượt từ yếu đến mạnh là tiểu Sư (yêu thú giống sư tử), tiểu Hồ (yêu thú giống cáo, 1 phần giống soi), Đại Hùng (yêu thú giống gấu) và cuối cùng là Đại Tinh (yêu thú giống khỉ). Hạo Thiên đưa cho mỗi con một viên thuốc màu đỏ rồi nói

"Uống cái này vào, rồi ngồi xuống"

Chúng không dám cãi, lập tức quơ lấy viên thuốc bé tí tẹo rồi cho vào miệng uống. Rồi, cơ thể chúng bỗng tỏa nhiệt, Hạo Thiên thì im lặng không nói gì cả, đứng chờ đợi. Không biết qua bao nhiêu lâu thời gian rồi, Hạo Thiên vẫn đứng đợi, 4 yêu nô thì ngồi dưới đất, cơ thể chúng đang dần có sự thay đổi một cách chóng mặt. Khuôn mặt chúng đầm đìa mồ hôi và đang nhăn lại một cách khó chịu.

Vẫn cứ thế, thời gian trôi qua mỗi lúc một lâu hơn, Hạo Thiên vẫn cứ đứng chờ, chờ và chờ thôi.

....

...

..

Cuối cùng, qua biết bao nhiêu thời gian chờ đợi. Thành quả cũng xuất hiện rồi, Hạo Thiên hứng khởi, mặt tươi hẳn lên.

Xuất hiện trước mắt cậu là 4 con người, 3 nam 1 nữ. Nam cao to, gương mặt sáng lạng, đôi tai hơi nhọn, làn da hơi ngăm, cơ bắp cuộn cuộn. Nữ cao ráo, đẹp và ngực vừa đủ dùng, làn da trắng nõn, mái tóc dài mượt mà. Cả 4 hiện tại... Hiện tại... Hiện tại đang ở trần.....trần như nhộng. Hạo Thiên hiện tại cũng chẳng thêm để ý tới làm gì nữa, cậu phần khởi la lên

"Cuối cùng cũng thành công rồi aaaaaa"

Cả 4 người ngo ngắc xem xét toàn thân, khó hiểu nhưng hoàn tỉnh lại, quỳ rạp xuống đất, cúi thấp đầu. Cô gái mở miệng hỏi

"Chủ nhân..... Đây là..... "

"À, đây là loại thuốc mới chế của ta, giúp yêu thú biến thành người. Một khi biến thành người sức mạnh lại được nâng cao hơn khi là yêu thú nữa. Các người có thể giữ bộ dáng này mãi, còn về việc biến lại như cũ thì..... Hiện tại ta chưa chế ra"

Câu nói của Hạo Thiên làm cho 4 người này hết hồn, không biết nói gì. Tự nhiên dùng một cái, mình từ một yêu thú hóa thành người, lại mang đầy sức mạnh nữa chứ, không bắt ngờ sao được. Cả 4 người ngắc nhìn, Hạo Thiên lấy ra 3 cái quần và 1 chiếc váy ném về phía 4 yêu nữ, lại nói

"Này, mau mặc vào đi. Về việc thuốc biến lại, khi nào rảnh ta chế cho. Bây giờ mặc đồ vô"

Cả 4 lấy cho mình, lúc đầu còn loay hoay loang quanh một lúc lâu mới biết cách mặc vô như thế nào. Hạo Thiên để lại cho chúng một lời dặn rồi biến mất

"Các người ở đây đợi ta một lúc"

Bên ngoài, Hạo Thiên hơi bất ngờ, trời đã xế chiều mất rồi. Vậy là mất gần cả ngày để bọn chúng có thể biến hoàn toàn thành người. Mất thời gian thật.

Hiện tại, bọn nhóc đang vây quanh Hạo Thiên, liên tiếp câu nói được đưa ra

"Boss đói bụng quá đi à"

"Boss đi ăn thôi"

"Đói bụng quá đi aaaa"

.....

Mất Hạo Thiên hơi giật giật, rồi bỗng hét lên

"Than cái gì cơ chứ? Sao phải đợi ta, các người có thể đi ăn trước mà, mắc gì phải đợi rồi lại than"

Cả đám nhóc cầm nín cả, không dám nói nữa, rồi cũng lấp bắp nói 1 câu

"Đợi... Đợi Boss mà"

Hạo Thiên lắc đầu ngao ngán, thở dài một hơi rồi nói

"Được rồi, mau đi ăn thôi"

Khuôn mặt chúng mừng rỡ hẳn lên, nhón nháo chạy ra cửa, thế là mất gần tiếng để ăn, rồi Hạo Thiên lại dắt bọn chúng đi mua đồ, mua vài bộ quần áo lớn, cỡ như của Thiên Vũ Phong và một vài bộ đồ nữ giới. Do lần đầu mua của người lớn nên không biết phải lựa như nào, đành phải nhờ nhân viên có cỡ người giống mặc thử xem có vừa không rồi mới mua. Lựa được cho mỗi tên yêu nữ gần chục bộ, cho bọn nhóc mỗi đứa 5 bộ. Tốn hết tận 30 vạn linh tệ, mua đồ thôi mà hao tiền quá đi mà.

Bọn nhóc cũng có hỏi mua chi mà nhiều đồ cho người lớn thế, cậu cũng chỉ im lặng mà thôi, không nói gì cả hết. Thế rồi đám nhóc cũng im luôn, buổi tối đó đi chơi thêm vài nơi nữa rồi trở về. Tối hôm nay Hạo Thiên cho chúng nghỉ ngơi, không bắt tập nữa. Cậu đợi khi bọn nhóc ngủ hết mới vào không gian hệ, gọi thêm cả Tiểu Siêu vào nữa.

Đi tới phòng của 4 yêu nữ, cậu thấy chúng đang ngồi mỗi tên một góc, không ai nói chuyện với ai. Cho đến khi Hạo Thiên đến chúng mới tập hợp lại cuối đầu chào. Tiểu Siêu thấy 4 yêu nữ, bất ngờ nói

"Đây là.... 4 yêu thú chúng ta bắt sao? Cậu lại chế ra loại thuốc gì mới nữa thế? "

"Đoán đúng rồi đấy. Một loại thuốc mới. Chúng là 4 yêu nữ biến thành người đấy, cậu đợi một chút nha" Hạo Thiên mỉm cười nói

"Này này, các người.... Ai là Sư, Hồ, Hùng và Tinh thế?"

Từ trái qua phải, lần lượt nói lên tên,

"Tôi là Hồ"

Hồ là nữ! Mái tóc dài màu xám đen mượt mà, thân hình cân đối, ngực to vừa đủ dùng. Làn da trắng nõn cùng khuôn mặt thon và đôi mắt mê hoặc lòng người.

"Tôi là Sur"

Sur là nam! Tóc ngắn màu tím nhạt, đôi mắt kiên cường mạnh mẽ, thân hình săn chắc làn da hơi ngăm đen

"Tôi là Tinh"

Tinh là nam! Tóc dài màu nâu nhạt, ánh mắt lạnh lùng cùng sắc bén. Làn da trắng trắng, thân hình cân đối, không đồ con như Sur. Nhìn như kiểu thư sinh ấy. Tinh là tinh tinh mà, sao lại như vậy được nhỉ. Thuốc có vấn đề chăng. Mặc kệ đi!

"Tôi là Hùng"

Hùng cũng là nam luôn! Tóc ngắn, undercut màu nâu nhạt xen lẫn chút đen. Làn da trắng, cơ bụng săn chắc.

Nhìn qua bề ngoài con người của tất cả, cũng chỉ tầm mới 20 mấy hay 30 mấy thôi. Không vượt qua được 40 đâu. Vậy mà lúc là yêu thú chúng đã sống hơn trăm năm rồi đấy.

Hạo Thiên phân đồ phù hợp cho chúng rồi đi. Cả 2 người tiểu Siêu và Hạo Thiên cùng tới chỗ phòng khách, nơi đặt ghế sofa và một chiếc bàn. Cả 2 người ngồi người nằm, tiểu Siêu nằm Hạo Thiên ngồi. Hạo Thiên rót lấy 2 ly nước rồi nói

"Này, cậu là một hệ thống, vậy phải có cửa hàng chứ nhỉ?"

"Đúng là có thật đấy"

"Vậy mau mau hiện ra, mà mua bằng tiền gì thế?"

"Bằng tiền ta hay xài luôn"

"Tuyệt, vậy mau hiện ra đi"

"Vâng vâng"

Tiểu Siêu gật đầu, nhắm mắt lại hồi lâu. Sau đó mở mắt ra và kèm theo đó là một cửa hàng bán đồ. Dù thứ mục sản phẩm, như là thời trang, giày dép, nguyên vật liệu, dược liệu, trang bị, kiếm, súng, thuốc hạ..... Hạo Thiên phấn khởi bấm ngay vào mục thuốc hạ.

Không lẽ có bán cả thuốc hạ sao, giỡn hoài thế

Bấm vào mục thuốc hạ, xuất hiện hàng loạt người trai gái già trẻ lớn bé đều có hết. Dù mọi lv khác nhau nữa. Tiền mua cũng tùy theo từng cấp mà tăng lên.

Hạo Thiên quay phắt sang tiểu Siêu hỏi

"Mua rồi làm sao lấy người, mà này là người thật à? "

"đương nhiên là..... Người nhân tạo rồi ạ! Làm sao có thể là người thật được. Chỉ cần cậu mua sẽ có người nhân tạo xuất hiện ra, nhưng quá trình tạo ra sẽ tùy theo cấp độ nữa, ít nhất là 1 tiếng, nhiều nhất có thể lên đến 1 tháng luôn đấy ạ."

"Thế, ở chỗ "Ngài" mà lần đầu tiên gặp cậu nói với tôi chắc phải nhiều người nhân tạo lắm nhỉ"

"Không hề có một ai cả ạ! Chỉ có hệ thống là tôi mới có thôi ạ"

"Tại sao? Ta hiện tại đang rất là thất mãc đây!"

"Tại vì..... Tôi là đặc quyền ạ. Khi tạo ra tôi, "Ngài" đã phải hao tổn tận 200 năm tu luyện mới được đấy ạ"

"Cái gì? Giỡn hoài thế, tôi tin được không đây"

"Cậu không tin cũng phải tin thôi ạ. Vì đây là sự thật ạ"

"Được rồi được rồi mà" Hạo Thiên gật đầu nói

"Thế, bây giờ tôi mua một con đây"

(dạo này bị bơ nhieu quá nhỉ, buồn thật đấy (._._))

Tác lại tiếp tục chuỗi ngày từ từ, từ từ và từ từ đây ￣^￣￣^￣)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 92: Tiến thêm 1 bước

Hạo Thiên lướt lên lướt xuống vài cái, xong chọn ngay một nhóc nữ tầm 8 tuổi, tóc hồng nhạt, khuôn mặt vô cùng đáng yêu, làn da trắng. Đặt lv cho cô nhóc là 300. Số tiền phải chi trả là 100 vạn linh tệ, thời gian tạo là 15 ngày.

Xong xuôi, cả 2 chỉ việc chờ mà thôi, bởi thời gian trong không gian hệ trời qua rất là nhanh đấy nên không có việc gì phải chờ lâu cả. Chẳng mấy chốc đã hình thành ra một bé tiểu loli đáng yêu, dễ thương vô cùng. Khoác lên mình là chiếc váy nhún màu xanh biển và chiếc áo màu trắng tinh tươm. Hai mắt nhắm lại vẫn chưa mở ra.

Hạo Thiên hỏi "về phần trí tuệ thì nằm ở phạm vi nào thế? "

"Chút cậu viết vào giấy luật như nào thì trí tuệ như vậy"

Hạo Thiên thích thú đi một vòng xem, sờ sờ da thịt. Mềm mại như người thật vậy, chẳng khác tí nào, đúng là hoàn hảo mà. Tiểu Siêu đứng 1 bên nói

"Đặt tên đi"

"Tên à? Thế tên là Gia Linh nhé, Đường Gia Linh! " Hạo Thiên mỉm cười nheo má người nhân tạp một cái, sau này sẽ tên là Đường Gia Linh

"thế, làm sao để cô bé hoạt động đây?" Hạo Thiên hỏi

"À, quên mất. Cậu chủ cần lập kế ước với nó nữa, và đặt ra luật cho nó. Đây là giấy ghi luật, ghi xong thì dùng mana đốt lên và niệm thầm. Cuối cùng là đọc tên là xong"

Hạo Thiên đón lấy tờ giấy, nghĩ nghĩ ghi ghi gì đó một loạt rồi thực hiện đúng theo lời tiểu Siêu nói. Cô bé người nhân tạo từ từ mở mắt, ánh mắt lấp lánh màu vàng nhìn xung quanh, rồi nở một nụ cười toe toét chạy vòng quanh Hạo Thiên với tiểu Siêu, nói

"Xin chào chủ nhân. Em là Đường Gia Linh, cảm ơn cái tên ngài đã đặt"

"Sau này sẽ kêu em là A Linh" Hạo Thiên xoa đầu cô bé

"Vâng" Gia Linh vui vẻ nói,

"được rồi, chúng ta ra thôi"

Hạo Thiên nói, nắm lấy tay cô bé rồi cả 3 cùng ra khỏi không gian hệ. Bên ngoài mặt trời cũng đã ló dạng, đám nhóc vẫn nằm ngủ li bì. Gia Linh thấy nhiều người thì cuống quýt cả lên, tính chạy lại la làng thì bị Hạo Thiên kéo lại bảo

"Im lặng một chút, để mấy cậu ấy ngủ đi"

Gia Linh ngoan ngoãn gật đầu im lặng, ngồi một chỗ chơi. Hạo Thiên đưa cho cô bé một bộ đồ khác bảo thay đi. Thay xong cũng ngoan ngoãn ngồi im một chỗ, cho tới khi bọn nhóc dậy và hết hồn khi thấy có một cô bé xa lạ ở ngay trong phòng chúng

Lúc đầu đám nhóc vây quanh hỏi đủ thứ như, em tên gì? Sao lại ở đây? Gặp chuyện gì à?..... Vân vân và mây mây, nhờ có lũ con gái mà đám nhóc hết nói nhiều, quả thật gái với gái nói chuyện vẫn ăn ý nhau hơn, đám nhóc thay phiên nhau đi vệ sinh cá nhân, sau đó ngồi lại nghe Hạo Thiên nói

"Được rồi. Giới thiệu với mọi người, đây là Gia Linh, thành viên mới của chúng ta"

"Chào, tớ là..... "

Giới thiệu từng người từng người một, Trần Thống Trung giờ tay phát biểu

"Buổi tối chúng tớ đi ngủ mà Boss đi dụ con gái nhà lãnh rồi à? "

"Bốp"

Đầu Trần Thống Trung bị một cục u rõ to, đám nhóc cười ha ha, trêu nói

"Cho chừa nha con. Ha ha ha ha"

"Được rồi, đi học đi" Hạo Thiên nói, đám nhóc đứng dậy lần lượt rời khỏi phòng, trong phòng hiện tại chỉ còn có Gia Linh, Hạo Thiên, tiểu Siêu với Thiên Tuyệt. Thiên Tuyệt với Gia Linh do cùng là gái nên mới gặp đã chơi rất thân với nhau.

Hạo Thiên với tiểu Siêu cả đêm không ngủ nên bây giờ tựa lưng vào ghế đã ngủ mất rồi.

Hạo Thiên đi loanh quanh xung quanh, vẫn lại là cái hoàn cảnh đó, khung cảnh tuyệt đẹp trong giấc mơ do người đó tạo ra. Người đó hiện tại đang ngồi chỗ bộ bàn ghế đặt dưới tán cây, Hạo Thiên đi lại và ngồi xuống. Ông ta nhanh chóng gột ly nước. Hạo Thiên băng quơ nhìn xung quanh lại nói

"dù sao tôi với ông gặp nhau cũng nhiều lần rồi mà tôi còn chưa biết tên ông, ông tên gì thế? "

"Tên ta à? Lâu lắm rồi không ai hỏi tên ta, ta cũng chẳng nhớ ta tên gì! Mấy tên dưới trường thì hay gọi ta là đại nhân, ma vương, chúa tể.... Nhiều tên khác nhau. Ta cũng chẳng biết ta nên nói ta tên gì!" người đàn ông dùng thanh điều khiển khàn khàn khó nghe, nhưng lại vô cùng ảm áp mà nói ra

"vậy, để tôi đặt cho ông một cái tên" Hạo Thiên mỉm cười quay sang nhìn ông ta

"được, vậy con đặt đi? "

"Nhìn ông bí hiểm, mạnh mẽ, đầy quyền lực lại vô cùng có khí chất hắc ám thế này, lấy tên là Ma Đế đi. Ma ý nói đến các loại hắc ám, Đế ý nói là vua, là người nắm giữ quyền lực mạnh mẽ tối cao nhất."

"Được, vậy Ma Đế đi" Ma Đế gật đầu nói, Hạo Thiên có cảm giác như ông ta đang cười sau lớp áo che mặt đó vậy đấy, một nụ cười vô cùng ảm áp

Rồi cả 2 trò chuyện với nhau một lát nữa, cuộc vui nào cũng có lúc tàn, Ma Đế đi mất và Hạo Thiên tỉnh dậy trong cơn mơ cũng đã gần 10h trưa rồi. Đám nhóc cũng đã tan học và trở về KTX.

1 năm sau,.....

Hạo Thiên hiện tại đã 12 tuổi, trong quá trình suốt một năm qua, đám nhóc lên lv không ít. Cho tập luyện cũng rất nhiều nên nhìn qua tất cả đều ngon tướng. Tri thì cao ráo, mới 12 tuổi mà gần 1m70 hết, riêng đám Lâm Phi hơn 15 tuổi đã cao hơn 1m80 rồi. Nhóm Lâm Phi lúc trước ai nấy đều da hơi ngăm đen, không được điển trai. Bây giờ cũng đẹp trai, cao ráo, ai nấy cơ bắp săn chắc, da trắng. Đám nhóc con cũng vậy, da trắng tinh, cơ bắp săn chắc, đẹp trai không tỳ vết.

Nữ thì cao hơn 1m6 một tý, ai nấy đều trắng nõn, dễ thương hơn tốt dài suôn mượt, cao ráo, phát triển đầy đủ. Nhìn ai cũng dễ thương cute hết ấy.

Một năm trôi qua có biết bao sự thay đổi, nhóm của Hạo Thiên trong học viện Hoàng Long không ai không biết tới, ai ai cũng đều biết cả. Đi tới đâu là người người kính ngưỡng, bái phục cùng sợ hãi.

Hiện tại, tất cả đang có buổi huấn luyện ngoài sân tập với Thiên Vũ Phong và đám học sinh Tạ Thiếu Phi. Vây quanh xem là mấy học sinh hâm mộ, hiếu kỳ. Hạo Thiên, tiểu Siêu với Thiên Vũ Phong thì nằm nhâm nhi trà trên chiếc ghế dựa dài. Đám nhóc thì phải đi đánh nhau tập luyện cực nhọc, thể hiện 1 sự bất công không hề nhẹ ở đây.

"Á.. Rằm"

"Đùng"

"Bình"

"Uỳnh"

.....

"Hôm nay các cậu lại thua nữa rồi"

Minh Kỳ đi ra từ đám bụi nói,

"Mấy cậu ấy vốn đánh mãi mà chẳng tiến bộ được" Trần Thống Trung đứng dậy từ người một học sinh nói

"Aaaaa, mấy cậu không được nói như vậy. Là do mấy cậu quá mạnh thôi" một tên học sinh bị đề nói

"Được rồi được rồi. Hôm nay tới đây thôi, bên thua lại đi dọn vệ sinh lớp tiếp đi" Thiên Vũ Phong vô sỉ nằm trên ghế dựa ngồi dậy nói

"Vâng"

Đám học sinh đi, đám nhóc thì chạy lại chỗ Hạo Thiên, Hạo Thiên và tiểu Siêu bật dậy khỏi ghế, nói

"Các cậu mau về tắm rửa, hôm nay chúng ta sẽ tới đó"

"Xong rồi à?" đám nhóc mừng rỡ lên

"Đúng vậy, xong cả rồi" Hạo Thiên gật đầu mỉm cười

"Tuyệt vời"

Đám nhóc hò hét lên, chạy ngay về KTX. Hạo Thiên với tiểu Siêu bị nắm đầu lại, Thiên Vũ Phong nói

"Xong cái gì? "

"À thì.... Về việc xây dựng hội của con ấy mà. Một là hắc, 2 là quang. Quang ngay trong thủ đô này thôi ạ"

"Ohhh, vậy mà bây giờ mới nói cho ta biết, riết rồi cho ta ra rìa luôn có phải hay không? "

"Không có đâu ạ. Thôi chúng con đi đây"

"Ừ"

Hạo Thiên và tiểu Siêu nhanh chóng trở lại KTX, đám nhóc đã thay phiên tắm rửa sạch sẽ xong xuôi. Bây giờ tụ lại cùng nhau, Hạo Thiên đứng giữa tất cả, bảo

"Nắm tay lại hết đi"

Tất cả cùng nắm tay lại, từng đưa từng đưa một. Rồi miệng Hạo Thiên miệng lẩm nhẩm gì đó, một vòng sáng hiện lên bao quanh tất cả rồi cùng nhau biến mất, cả căn phòng không một bóng người

(p/s: tác quay lại rồi đây. Đạo này làm biếng lẩn tránh cơ thể, viết chương mới nhưng lười quá đi mất. Nay ráng đc 1 chương đăng liền đây

Mong mọi người tiếp tục ủng hộ o(" ^ ▽ ^ ")o

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Hoành tráng

Đi về phía Bắc của thủ đô, phía sâu trong khu rừng chết Haxjima, khu trung tâm, bên trong một hang động.

"Aaaaaaa, có cổng đúng là nhanh gọn lẹ mà"

Đám nhóc bước ra từ trong hang, vươn vai la lớn

"Oaaaaaa, hùng vĩ quá đi mà!!!"

Đám nhóc lại la lớn hơn nữa khi thấy thứ trước mặt mình. Một tòa nhà thật lớn, thật hùng vĩ biết bao nhiêu. Bao quanh tòa nhà hay nói giống lâu đài cũng không phải là nói quá, là một tường thành vô cùng cao lớn, trên đó là những người Lý gia đang đi tuần. Cả lâu đài được xây dựng trên khoảng đất trống ở khu trung tâm, bao phủ cả phần đồng bằng, cả thác nước và hồ nước phía bên kia vách núi. Chỉ chưa lại bên ngoài một phần đồng bằng vừa đủ dùng để luyện tập một cách thỏa mái.

Người phía trên tường thành thấy họ thì ra hiệu mở cửa thành, Lý Thanh Kỳ chạy ra từ đó, đón tiếp tất cả. Hạo Thiên hài lòng nói

"Tuyệt vời, đúng là không để ta thất vọng mà"

"Thuộc hạ không dám nhận, tất cả là nhờ có Siêu đại nhân chỉ dẫn dẫn dắt mới làm tốt như vậy ạ" Lý Thanh Kỳ lắc đầu nói

"Tốt tốt, về chắc chắn sẽ thưởng"

Hạo Thiên mỉm cười đi trước, đám nhóc nhanh chóng đuổi theo sau khi hoàn hồn tỉnh lại khi bị choáng ngợp bởi sự hùng vĩ của nơi này.

Cổng vào lớn và cao, bước vào trong càng choáng hơn nữa, bao quanh là tường thành, giữa là một sân vườn rộng hiện ra, sau đó là lâu đài cao lớn. Sân vườn rộng rãi, trồng nhiều cây xanh, có cả cây ăn quả. Bước vào trong lâu đài, vừa đi, tiểu Siêu vừa nói về tình trạng lâu đài, nó ra sao, bao nhiêu phòng, có phòng gì, vân vân và mây mây.....

Lâu đài có 5 tầng, chia làm 5 khu, tổng có 300 phòng lớn và 75 phòng nhỏ, 30 phòng tập lớn, mỗi khu lại có một vườn trồng rau củ các loại, có cả khu tắm chung, khu suối nước nóng, thư viện thì có 3 phòng lớn, phòng luyện được mỗi khu 2 phòng lớn, phòng chứa dược liệu chỉ có 1 phòng lớn nằm ngay phía dưới chỗ phòng của Hạo Thiên nằm ở tầng 4. Phòng rèn có 5 phòng mỗi phòng một khu, vân vân và mây mây phòng khác nữa..... Và tất cả đều đã được trang thiết bị đầy đủ, không thiếu thứ gì cả.

Sau khi việc xây dựng của chỗ này với trong thủ đô xong xuôi thì vị tiền của Hạo Thiên trở về con số 0, không còn một xu dính túi. Một đại thiếu gia như Hạo Thiên mà cũng có ngày chịu khổ như vậy đây. Mà mặc kệ việc đó đi, Hạo Thiên đi vòng quanh khắp lâu đài, không bỏ sót chỗ nào cả. Cậu vui mừng, hứng khởi biết bao nhiêu.

Sau khi lướt xem hết lâu đài, hay cũng là căn cứ bí mật của cậu, Hạo Thiên lại đi ra khỏi lâu đài. Đi một vòng quanh khắp tường thành, trong khi trên tay cầm cái gì đó, rồi thỉnh thoảng lại vẽ vẽ cái gì trên đất. Sau hồi lâu, rốt cuộc cũng đứng lại khi đi đủ một vòng quanh, tay cậu chấp lại, làm một loạt cử chỉ kỳ lạ cùng với đó là miệng lầm nhảm một chú ngữ kỳ dị. Một vòng sáng xoạt lên, rồi vụt biến mất. Bỗng chốc, một lớp sương trắng xuất hiện, bay lượn lơ lửng quanh tòa thành. Hạo Thiên đứng dưới, ngoắc tay một tên Lý gia. Hắn nhìn quanh, xác định là đang gọi mình thì lập tức phóng xuống, cúi người nói

"Chủ nhân cho gọi thuộc hạ? "

"Người đi ra khỏi lớp sương này, sau đó quay lại đây! "

"Vâng" tuy không hiểu chủ nhân đang có ý gì, nhưng hắn vẫn làm theo. Chạy nhanh ra khỏi đoàn sương mù, rồi quay mặt lại, đi vào lớp sương để trở lại chỗ Hạo Thiên.

Hạo Thiên lúc này vẫn đứng sau màn sương chờ. Nhưng tên này đi mãi mà không cách nào quay trở lại chỗ khi nãy được, cứ bước bèo màn sương là y như mình đang đi lòng vòng, đi một chút là lại quay lại chỗ mình mới vừa vào. Bực tức khó hiểu, hắn tung ra một quả hỏa cầu, hỏa cầu vừa đụng màn sương cũng bốc khói bay hơi đi mất.

Hạo Thiên đứng trong này này giờ vẫn luôn quan sát, hài lòng mỉm cười. Tay vỗ 2 cái, màn sương tan dần, tên này thấy Hạo Thiên thì lập tức phóng tới, lần này hắn thở phào nhẹ nhõm, tưởng lại phải chạy lòng vòng như khi nãy không tới được nữa cơ chứ. Hắn nhanh chóng cúi đầu nói

"Đề chủ nhân phải chờ"

"được rồi, người quay lại làm việc đi. Truyền lệnh cấm không tên nào được bước ra khỏi màn sương này!"

"Vâng"

Tên này cúi đầu nhận lệnh rồi chạy đi mất. Đám nhóc lúc này chạy ra từ tòa thành, nói

"Sao lại có màn sương này ở đây vậy? "

"Đây là một trận pháp đấy, các người ra thì khỏi vào. Bây giờ lại đây, đưa khuyên tai cho ta. Ta xong việc sẽ trả lại cho các người"

"Vâng"

Hạo Thiên nhận lấy từng chiếc khuyên tai, cất vào hộp có khắc tên của từng đứa rồi cất đi. Hạo Thiên lại nói

"Bây giờ chúng ta..... "

"Ca ca"

Lời chưa nói dứt, đã bị giọng nói của Thiên Tuyết làm cho ngừng lại. Quay sang Thiên Tuyết hỏi

"có chuyện gì? "

"Ta với Di Di cùng Gia Linh vẫn chưa có khuyên tai"

"Ta vẫn đang làm đây. Muội đợi đi" Hạo Thiên nói xong liền quay sang nói tiếp

"Bây giờ chúng ta trở về thủ đô, tới Công hội mới xây thôi"

"Vânggggg" cả đám đồng thanh đáp

Cùng quay trở lại chỗ hang động, đọc chú ngữ trở về căn phòng KTX ở nội viện. Hạo Thiên lấy xe chờ tất cả tới chỗ xây công hội của cậu. Lái xe đi trên đường, Hạo Thiên bỗng nhiên cho xe dừng lại bất thành linh. Đám nhóc khó hiểu hỏi

"Có chuyện gì vậy Boss? "

"Các người chờ đây"

Hạo Thiên nói xong liền xuống xe, để lại bọn nhóc, đi vào một con hẻm rồi không thấy tăm hơi đâu cả. Chúng lại quay sang nhìn tiểu Siêu, nhưng vẫn chẳng ích gì khi tiểu Siêu mặt lạnh chẳng quan tâm, Thiên Tuyết khều khều tiểu Siêu hỏi

"Siêu ca, Thiên ca đi đâu đấy? "

"....." Tiểu Siêu ngược lên nhìn cô bé một cái, rồi lại nhìn sang Gia Linh, nhìn sang đám nhóc đang trông chờ câu trả lời, rồi phán cho câu

"Ta cũng không biết"

Thất vọng tràn trề, đám nhóc "hề" một cái rồi quay sang nói chuyện với nhau, không tò mò nữa.

Bên Hạo Thiên, cậu rẽ vào hẻm nhỏ, đi thêm mấy hẻm nữa thì đụng một căn nhà nhỏ bỏ hoang. Đứng trước cửa, cánh cửa mở ra và một người khom lưng cúi chào nói

"Chủ nhân mời vào trong"

Hạo Thiên gật đầu bước vào, còn tên đó thì đi ra canh gác. Bên trong khá rộng, có một chiếc ghế và bàn kê bên nhau, trên bàn là một tách trà. Song, đứng hai bên ghế là 2 người Lý gia và một bên là tầm khoảng gần 100 người lớn bé khác nhau đang đứng, có người thì ngồi, có người thì tựa lưng vào tường, thậm chí có cả vài tên nằm. Hạo Thiên đi ngang, đưa mắt liếc nhìn chúng một cái rồi đi luôn, 2 người Lý gia thấy Hạo Thiên thì lập tức cúi đầu nói

"Chủ nhân"

Hạo Thiên gật đầu ngồi xuống ghế, một tên gót lý trà một tên đứng trước mặt Hạo Thiên nói

"Theo yêu cầu của ngài, chúng tôi tìm được khoảng tầm này người, trong thời gian lâu như vậy mà chỉ có bấy nhiêu..... Xin ngài tha lỗi cho...."

Đám người đứng ngoài kia thấy 2 người Lý gia cuối đầu như vậy, nhìn về mặt có hơi hoảng hồn, đồng thời là sự kinh ngạc. Rồi lại nhìn Hạo Thiên, không biết tên nhóc mới tới này có lai lịch như nào mà khiến cho 2 người này phải như vậy

Hạo Thiên mắt hơi liếc nhìn cả 2, rồi nói

"Người là Lý An, còn người là Lý Minh, tên ngoài kia thì là Lý Vũ, đúng không? "

Lý An là tên đang quỳ đối diện Hạo Thiên, Lý Minh kê bên Hạo Thiên, còn tên đứng gác bên ngoài là Lý Vũ.

Cả 2 tên ở đây lập tức gật đầu "vâng ạ"

"Cả 3 làm tốt lắm, coi như đã chọn lọc được không ít! Đáng khen, đây là 3 viên Tăng cấp đan, mỗi tên một viên. Một viên tăng 5 cấp, coi như thưởng cho các người đi"

Hạo Thiên phóng khoáng tặng cho mỗi tên 1 viên tăng cấp đan, lại là đan dược cấp cao. Lý An cầm lấy 3 viên thuốc mà tay run run, lắc đầu lia lịa đáp

"Tôi không dám nhận đâu ạ. Chúng tôi có ngày hôm nay là nhờ ngài, chỉ là làm chút việc còn con thôi, ngài không cần phải....."

"Cho thì cứ nhận lấy thôi. Cần gì phải khách khí như vậy chứ, là đan dược cấp cao đấy"

Một giọng nói đầy hùng hồn vang lên, cắt ngang câu nói của Lý An, Hạo Thiên nhú mày nhìn sang.

(Tác xin lỗi nha, nói là bù 2 chương mà chỉ có 1 thôi. Mai tác đăng một chương nữa cho, bây giờ không kịp mất rồi. Xin lỗi nhiều nha ๐~๐

Mong mọi người tiếp tục ủng hộ nha ^ω^)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Thuộc hạ mới

"Cho thì cứ nhận lấy thôi. Hà có gì phải khách khách khí khí làm gì"

Một giọng nói đầy hùng hồn vang lên, cắt ngang lời Hạo Thiên. Cậu hơi nhú mày nhìn sang.

Là một người đàn ông cao to lực lưỡng, khuôn mặt kiêu ngạo nhìn sang một bên. Lý An cau mày nhìn, quát

"Câm miệng lại. Có biết đây là..... "

"Người im đi"

Lý An định nói gì bị Hạo Thiên chặn họng lại, cậu nhìn ông ta một cái rồi nói

"Mãnh Anh, nhĩ? Lv 180, 32 tuổi, hòa hệ, thể mạnh là nắm đấm..... "

Nói tới đây, cậu đã làm cho người đàn ông tên Mãnh Anh này hết sức bất ngờ, rồi lại phán cho 1 câu làm mặt gã tối đen lại

".....Quá tầm thường"

"Cái gì? Nhóc nghĩ nhóc là ai mà dám nói ta tầm thường, chỉ là một tên nhóc mà dám lớn lối ở đây à! " Mãnh Anh hét lên, làm phá tan bầu không khí đang im lặng lúc này

Lý An mày cau lại còn chặt hơn nữa, cuối cùng hét nhin nổi mà quát lên

"Câm miệng cho ta! Có biết đây là chủ nhân của ta không, dám xúc phạm ngài ấy, ngươi có phải muốn chết rồi không? "

"Chủ nhân!? Đây là chủ nhân mà ngài thường hay nói tới hay sao, đừng có đùa kiểu đó chứ! " Mãnh Anh tỏ ra ngạc nhiên, rồi cũng tưởng rằng Lý An đang nói đùa

Hạo Thiên nhếch mép cười nhạt, nói

"ta cũng nên giới thiệu một chút nhĩ, tên của ta là Hạo Thiên. Là chủ của những tên mà các ngươi gọi là ngài này này. Ta cũng nói luôn, ai đi theo ta thì chắc chắn sẽ có lợi, việc tăng lv, tăng thực lực không còn gì là khó nữa. Nhưng phải hoàn toàn nghe theo lời ta, tuyệt đối trung thành, không cãi lệnh. Ngược lại, tên nào không muốn theo thì hãy đứng qua một bên"

Lời Hạo Thiên vừa dứt, nhiều tên đã tỏ ra nghi ngờ, cùng với đó là vẻ mặt khó chịu khi phải chịu sự sai khiến của một tên nhóc con như Hạo Thiên. Ngay lập tức có 26 tên bước ra một bên, cũng có nghĩa là chúng muốn rời đi và không muốn đi theo Hạo Thiên. Trong 26 tên này đều là người trẻ tuổi, nhìn qua mới 20 mấy thôi, lv cũng tầm 160 đến 190 là cùng. Xong xuôi, Hạo Thiên liếc nhìn sơ lượt, thờ dài buồn chán nói

"Haizzz, tuổi trẻ nông cuồng. Đã không đi theo ta thì cũng chết đi..... "

Nó tới từ chết đi, đám thanh niên này xanh mặt, vừa mới mở miệng la lên, thì Hạo Thiên phun ra một câu "...Giết! "

Lý An và Lý Minh vụt lên, trong chớp nhoáng, sự chênh lệch thực lực thối rõ. Cả đám người kia bị giết chết chỉ trong một đòn mà không kịp ra tay đánh trả, cả la lên cũng không kịp nữa là. Đám người quyết định ở lại thấy thế mà sợ run người, chỉ một chữ "Giết" mà ra tay giết chết 26 người trong chớp mắt. Cả gian phòng tràn ngập máu và thi thể người, Lý An có hỏa thuật cấp cao, theo thường lệ, xóa sạch dấu vết. lát sau, không còn một thi thể nào cả, chỉ còn lại trên nền đất là một mảng cháy đen.

Đám người còn lại đứng run lên sợ hãi, Hạo Thiên quay qua nhìn họ, rồi nói

"sao vậy? Đã chọn ở lại thì các ngươi lựa chọn rất đúng, sẽ không chết đâu, đừng lo lắng quá làm gì!"

Đám người từ từ lặng đi, im lặng đứng đó. Hạo Thiên đứng dậy, nói tiếp

"Bây giờ các ngươi đi tìm người tiếp, cập nhật thông tin cho tốt vào, còn để ta thấy có kẻ như vậy nữa thì đừng nói đến chuyện có thưởng, mỗi tên sẽ nhận hình phạt từ tiểu Siêu đẳng. Còn đám các ngươi đi theo ta, tới công hội của chúng ta"

Hạo Thiên nói xong liền rời đi, Lý An và Lý Minh cúi đầu hô "Vâng"

Còn đám người kia thì nhanh chóng theo sau Hạo Thiên, ra bên ngoài thì bắt gặp Lý Vũ, Hạo Thiên nói sơ qua về các vấn đề, rồi liền đi.

Bên phía đám nhóc lúc này, vẫn ngồi trong xe không làm gì cả. Thiên Tuyết bắt đầu than vãn

"aaaaa, ca ca lâu quá à. Làm gì thế không biết nữa? "

"Đợi đi, dù sao chúng ta cũng chẳng biết Boss đi đâu cả mà" Minh Kỳ nằm dài ra ghế nói

Cũng đúng lúc này, bên ngoài xe có tiếng đập cửa hô lớn

"Này này, bước ra mau. Sao dám đỗ xe ở đây, có biết đây là địa bàn của tụi tao không hả, bước xuống xe mau"

Đám nhóc lo ngại nhìn ra ngoài qua cửa kính xe, là 1 đám 7 người, dẫn đầu là tên to con, thân hình vạm vỡ. Sau là mấy tên trung niên tầm 30 mấy tuổi, khuôn mặt bất lương hiện rõ ra. Tiểu Siêu mở cửa bước xuống xe, đám nhóc lần lượt bước xuống theo. Khi xuống hết thì chúng thấy toàn nhóc con nên tỏ ra khinh thường, còn mang theo phần chế nhạo. Tên đứng đầu lại lớn tiếng, tiếng hấn khàn khàn khó nghe, lại có mùi gì đó hôi thối bốc ra khi hấn mở miệng, thật là kinh tởm mà

"mấy đứa nhóc các ngươi, dám đậu trái luật ở đây. Có biết đây là địa bàn của bọn ta không hả? Muốn yên ổn rồi khỏi thì mau giao nộp tiền ra đây, để lại chiếc xe và rời khỏi."

Cả đám nhóc nghe xong thì có hơi ngần người ra, có chút kinh ngạc rồi bật cười ha hả, vang dội cả khu. Thiên Tuyết cười khinh bỉ nói

"Muốn tiền của chúng ta? Còn muốn xe, nức cười!"

Gia Linh cũng nói

"Dựa vào 7 tên các người u, đúng là chán sống mà"

"Mấy đứa nhóc con các người thật hỗn cực, dám nói như vậy với bọn tao u? Mau đi chết đi"

Vừa dứt lời, đám người này xông lên, tiểu Siêu từ lúc đầu đã tỏ ra kinh tởm, thấy bọn chúng xông lên thì chân lùi bước lại phía sau, để lại cho bọn nhóc xử lý. Trần Thống Trung ra hiệu đề mình lên, chân bước lên trước, xoẹt ngang qua 7 tên này và rồi..... "bịch bịch bịch bịch bịch bịch"

Cả 7 tên té sml trên đất, nằm run run. Trần Thống Trung phúi tay quay lại, đá cho mỗi tên một cái rồ cười nhạo nói

"Muốn làm giang hồ với bọn ta u? Nằm đó mà mơ đi"

"Lại có chuyện gì nữa vậy? " một giọng nói vang lên, đám nhóc quay lại nhìn. Là Hạo Thiên và.... Theo sau cậu là 1 đám người khác, đám nhóc chạy lại, vây quanh cậu rồi nói

"Không có chuyện gì đâu ạ! Mặc kệ bọn chúng đi, chỉ là 1 đám người lưu manh muốn cướp tiền ấy mà"

"Ừ! " Hạo Thiên gật đầu, rồi liếc sang nhìn, một cái nhìn vô cùng lạnh lùng, rồi lại nói

"Đây là thành viên của công hội chúng ta, làm quen trước đi"

Đám nhóc đi sang làm quen, đám người theo sau Hạo Thiên càng tỏ ra nghi ngờ, sao toàn là một đám nhóc thế này, giỡn mặt với nhau à. Nhưng suy nghĩ làm ầm lên, hay cái vãi rồi bỏ đi của chúng nhanh chóng biến mất khi nghĩ tới đám người kia bị giết như thế nào, rồi lại còn bị thủ tiêu không chút dấu vết nữa chứ. Rùng mình sợ hãi, chúng vui vẻ làm quen không chút khó chịu

Hạo Thiên quay qua quay lại một hồi, lôi ra thêm một chiếc xe nữa, chiếc xe này cũng giống y chang như chiếc xe cậu hay chạy vậy, không khác gì cả, cũng dài bà màu đen bóng, chở được gần 50 hoặc có thể hơn thế nữa. Đám nhóc thấy chiếc xe thì ồ lên rồi lại hỏi

"Boss mua khi nào thế?"

"Hồi năm ngoái, bây giờ, các người lên xe, chạy theo sau xe ta" Hạo Thiên nói, quay sang đám người, chúng gật đầu rồi lên xe. Thế rồi 2 chiếc xe bắt đầu chạy, rời khỏi chỗ đó.

(à thì... Hôm nay có 1 chương hui, thông cảm nha *hi hi* ^.^

Tác bạn học bài nên không có nhiều thời gian cho lắm, được thì mai có thêm 1 chương hoặc là một. ^ω^)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Gặp lại

Bước xuống xe, một Công hội lớn gần bằng 1 nửa khu căn cứ của cậu hiện ra, tấm bảng cao đề tên "Nghịch Thiên công hội" thật lớn treo trên cao. Cánh cửa gỗ lớn vẫn đang mở, bên trong là một sảnh lớn rộng với đầy đủ bàn ghế, từ ngoài nhìn thẳng vào trong luôn là một khu trải dài là bàn quản lý.

Hạo Thiên từ ngoài nhìn vào, hài lòng gật đầu vui vẻ. Từ trong, Mộ Phong chạy ra với gương mặt hớn hờ. Lao thẳng vào Mộ Ngôn, ôm cậu ta một cái trước rồi mới quay sang Hạo Thiên, nói

"Chào Boss, nơi đây đúng là tuyệt vời thật đấy ạ. Rộng rãi vô cùng luôn, phòng rèn lại khỏi phải chê, rộng rãi và còn đầy đủ tiện nghi nữa, không thiếu thứ gì cả. À, còn về thứ Boss bảo làm ấy ạ, tôi làm xong cả rồi đấy ạ"

"Tốt, nó đâu?"

Hạo Thiên nói, rồi đưa tay ra.

"đây ạ"

Mộ Phong đưa cho Hạo Thiên một chiếc nhẫn, Hạo Thiên nắm lấy, xem xem một hồi rồi cười vui nói

"Hoàn hảo, tay nghề đã lên tầm rồi đấy nhì"

"Boss quá khen rồi ạ" Mộ Phong gãi gãi đầu ngại ngùng

Cả đám nhóc ngơ ngác không biết gì, luôn miệng hỏi

"Cái gì đấy ạ, cái gì đấy ạ?"

"Bông tai" Hạo Thiên trả lời một cách ngắn gọn vắn tắt, đám nhóc nhận được câu trả lời, à lên hiểu ý. Còn đám người đi theo sau Hạo Thiên lúc này thì vẫn không hiểu gì, bông tai? Bông tai để làm gì cơ chứ? Quái!

"được rồi, vào tham quan đi"

Hạo Thiên đi vào, tất cả mau chóng vào theo.

Bước vào trong một không gian vô cùng rộng hiện ra, biết bao nhiêu là thứ. Rộng rãi thoáng mát, ở đây có tổng cộng 4 tầng, chia làm 4 khu, theo thứ tự từ dưới lên là sảnh, cũng là khu tiếp tân, 2 là phòng luyện được và chứa được liệu, cũng là phòng của hội trưởng, tức là phòng của Hạo Thiên, 3 là phòng rèn, 4 là phòng tập. Mỗi tầng có rất nhiều phòng khác nhau, tất cả đều được trang thiết bị đầy đủ. Bên ngoài là hàng rào cao cùng sân rộng rãi, kể bên tòa Công hội này còn xây thêm 2 cái sân đấu lớn và 3 cái sân đấu nhỏ.

Hạo Thiên sau khi dạo quanh xong rồi, cậu lại mang thêm một tâm trạng vô cùng tốt nữa. Tự tập tất cả lại, đứng trước tất cả, bên phải là đám nhóc trái là đám người kia, nói

"Trong hội, phân biệt giai cấp theo màu của bông tai là đỏ, tím, xanh biển, đen, vàng và cam. Đỏ là cao nhất và cam là thấp nhất"

Nói đến đây, đám người đi theo Hạo Thiên lúc này bắt đầu để ý thấy, ở trong sảnh này, có 2 người đeo bông tai màu đỏ là Hạo Thiên và một người khác là Đường Siêu. Có thể thấy, giai cấp của người tên Đường Siêu này là cùng cấp với Hạo Thiên. Đám người này đã nghĩ vậy cho đến khi thấy Hạo Thiên sai xử tiểu Siêu làm đủ mọi điều, khó hiểu đóa kỳ lạ....

Lúc này, Hạo Thiên tiếp

"Giai cấp của bọn người các ngươi là cam. Cấp thấp nhất, quản lý ở Công hội này. Ở căn cứ bí mật thì phải từ vàng mới được tới đó. Nhiệm vụ của các ngươi bây giờ là chiêu mộ người mới vào công hội của chúng ta. "

Hạo Thiên vừa dứt lời, ném cho mỗi tên một hộp đựng bông tai, chúng mở ra và thấy được chiếc bông tai trong đó, bông tai hoa 5 cánh nhỏ xíu, màu vàng. Được làm vô cùng tỉ mỉ và cẩn thận.

Sau khi đưa xong, chúng bắt đầu đeo bông tai lên, xong xuôi, Hạo Thiên mới lại nói tiếp

"Bông tai này như là một thẻ thông hành để bước lên được lầu 2 vậy. Không có nó thì đừng mơ mà bước lên được lầu 2 nhá. Được rồi, về phần đồng phục chung, khi nào có ta sẽ phát, bây giờ thì giải tán ra chiêu mộ thành viên của hội đi."

Vừa dứt lời, đám kia nhận ngay mệnh lệnh và lập tức rời khỏi đó. Hạo Thiên ngồi trên ghế đứng đưa chân mình nhìn đám nhóc đang chơi đùa lại nói

"Còn mấy tên nhóc các ngươi, quay lại chỗ công hội Thiên Diệp làm nhiệm vụ kiếm tiền đi, nhiệm vụ làm từ cấp A đến SSS nghe không? "

"Vâng vâng"

"À, cậu cũng đi nữa đi tiểu Siêu"

"được"

Xong xuôi, tất cả đám nhóc rời khỏi, chỉ còn lại mình Hạo Thiên, Gia Linh và Thiên Tuyết do 2 người vẫn chưa làm thẻ mạo hiểm giả. Thiên Tuyết phóng lên chân Hạo Thiên, nói

"Còn chúng em thì làm gì bây giờ ạ? "

"2 em hả? Đi tới Thương hội với anh"

Thế là cả 3 lên xe tới Thương hội Lực Giác, bước xuống xe. Vào thương hội Lực Giác, người ra tiếp đón cậu vẫn là cô con gái của hội trưởng Thương hội, Tô Như Kha. Cô ra đón trong bộ áo màu đỏ tươi đính kèm vài bông hoa đơn sơ nhưng vẫn tô lên vẻ đẹp quyến rũ của cô. Tô Như Kha nhận ra cậu, hô lên

"A, đây chẳng phải Đại tư lệnh đại nhân sao! Thật vui khi thấy ngài lại đến đây, mời vào mời vào"

Hạo Thiên mỉm cười bước vào trong, lại bắt gặp Đường Minh Nhật, cậu của cậu, là em của cha cậu. Hạo Thiên tính né đi nhưng nào ngờ lại bị phát hiện rồi, đành cười cười bước tới chào hỏi

"A, cậu. Sao hôm nay cậu lại tới đây ạ? "

"Con đấy, 1 năm rồi không gặp lại định trốn cậu có phải không? " Đường Minh Nhật giả bộ hờn dỗi nói

"Đâu có đâu....."

"Có đấy ạ. Anh ấy định trốn cậu đấy ạ"

Lời của Hạo Thiên bị Thiên Tuyết chặn ngang, thay vào đó là câu nói vạch trần cậu. Mặc dù Thiên Tuyết không nói thì Đường Minh Nhật vẫn có thể nhận ra là Hạo Thiên có ý định trốn ông, nhưng Thiên Tuyết đây là cố ý

"Bốp.... Auu"

Hạo Thiên đánh cái bốp lên đầu của Thiên Tuyết, làm cô bé la lên đau, sức Hạo Thiên đánh đâu phải nhẹ, đánh cái nào đau cái ấy đấy chứ. Thấy thế, Đường Minh Nhật đánh lại

"Bốp...Ayyy"

Kéo Thiên Tuyết lại xoa xoa đầu, nói

"Hay quá, dám đánh tiểu Tuyết trước mặt ta luôn à! "

Hạo Thiên làm bộ mặt đáng thương, rồi chột lạnh lại. Lấy ra 1 chiếc nhẫn đưa cho Gia Linh, thì thăm gì đó, cô bé mỉm cười hôn Hạo Thiên một cái rồi đi theo Tô Như Kha. Còn Hạo Thiên thì cười nói

"chúng ta đi qua đây.... Cậu cậu à, CẬU"

Hạo Thiên la lên đánh thức Đường Minh Nhật tỉnh lại, Đường Minh Nhật quay sang nói

"À hã, gì, con nói cái gì? "

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Mỗi đầu tiên

Đường Minh Nhật giật mình hoàn hồn lại, nói

"À hã...con nói cái gì cơ?"

"Con nói là chúng ta tới chỗ khác nó chuyện đi, đừng đứng đây nữa ạ! " Hạo Thiên nhắc lại câu nói

"À ừ"

Đường Minh Nhật trả lời, bước theo sau Hạo Thiên. Ôi cháu mình, ánh mắt lúc này là sao, cháu mình sao lại thành ra thế này? Ánh mắt làm người ta phải sợ hãi đến như vậy, thật không thể tin được, rốt cuộc nó đã trải qua những chuyện gì cơ chứ!

Mang theo những gút mắc đó, Đường Minh Nhật tiếp tục tiến bước theo sau Hạo Thiên. Hạo Thiên tìm một căn phòng trống, vào trong đóng cửa rồi niệm gì đó, rồi bước lại ghế ngồi xuống. Đường Minh Nhật bế Thiên Tuyết này giờ cũng ngồi xuống và để con bé ngồi cạnh mình, bắt đầu hỏi

"Trong thời gian qua con đã làm gì vậy, ba và mẹ con trông con về nhà lắm đấy biết không? "

"Hiện tại con vẫn chưa về nhà được đâu ạ, còn rất nhiều chuyện con cần làm nữa ạ"

"Được, vậy thì, con bé lúc này là ai thế? "

"Là Gia Linh, một cô nhóc con nhặt ngoài đường về" Hạo Thiên giấu thân phận thật của Gia Linh, không nói cho ông biết.

Đường Minh Nhật lại nói

"Ta tạm chấp nhận câu trả lời này, thế, về việc căn cứ mà con xây, tới đâu rồi? "

"Xong cả rồi ạ, chỉ còn phần chiêu mộ thành viên nữa thôi ạ"

"Xong cả rồi, mới chỉ 1 năm thôi mà! Ta có thể đến đó xem không?"

"Đương nhiên rồi ạ, nhưng không phải bây giờ"

Câu đầu Đường Minh Nhật mừng rỡ, câu sau lmf ông hựt hắng.

"Được rồi, vậy khi nào được nhớ báo ta. Bây giờ con tới đây định làm gì nữa? "

"Kiếm tiền ạ, sau khi xây dựng xong thì con không còn 1 xu dính túi luôn đấy ạ"

Hạo Thiên ngượng ngùng nói, gãi gãi đầu

Nghe vậy, Đường Minh Nhật lập tức lấy ra một chiếc nhẫn để lên bàn rồi nói

"Trong này là 300 vạn linh tệ, ta cho con coi như tiền vé vào cửa của căn cứ"

"Sao có thể thế được ạ, cậu không cần phải như vậy ạ!"

Hạo Thiên đẩy chiếc nhẫn lại cho Minh Nhật, ông nói

"Vậy coi như tiền ta cho Thiên Tuyết mua đồ đi"

Vừa nói, ông vừa xoa đầu Thiên Tuyết, con bé cũng chớp lấy cơ hội nói

]

"Vậy thì đưa con, sao phải đưa ca ca"

Hạo Thiên mặt lạnh nhìn con bé, cất chiếc nhẫn đi rồi nói

"Con cảm ơn ạ, còn em... Ta cho em 70 vạn thôi, khi nào rảnh thì dắt Băng Liên, Gia Linh, Vũ Ly và Di Di đi mua đồ."

Thiên Tuyết đưa tay nhận lấy cát đi, vui vẻ hài lòng ngồi yên, cả 2 cứ thế trò chuyện cho đến khi Gia Linh trở về. Con bé bước vào phòng, người hơi cúi rồi nói

"Chủ nhân, đã xong rồi ạ. Tất cả 15 viên thuốc là 350 vạn linh tệ ạ"

"Thuốc gì mà chỉ có 15 viên thôi đã tận 350 vạn linh tệ rồi" Đường Minh Nhật giật mình nói

"Thuốc bổ ạ, còn có cả thuốc tăng lv nữa, tăng được 3 lv, ai may mắn còn có thể lên được tận 5 lv đấy ạ." Hạo Thiên vui vẻ cất tiền đi

"Tuyệt, thế con còn không? "

"Còn khoảng gần 200 viên tăng lv và 100 viên thuốc bổ ạ"

"Vậy mau bán cho ta"

"Hừm... Thế này đi, bây giờ con đưa cho cậu 10 viên tăng lv, 10 viên thuốc bổ. Cậu về thử thuốc trước, công hiệu đúng như vậy thì đưa ý kiến lên cha con ngó lơ mua, mua ở Công hội, thuốc tăng lv giá 1 viên con lấy giá gốc cho gia tộc ta là 3 vạn linh tệ 1 viên, thuốc bổ thì 2 vạn linh tệ 1 viên."

"Được"

Đường Minh Nhật mừng rỡ nhận lấy thuốc, từ biệt cả 3 người rồi rời đi. Hạo Thiên cũng vui mừng cùng 2 cô bé rồi khỏi thương hội, lên xe trở lại học viện.

Bây giờ cũng đã chiều rồi, nên học viện cũng chỉ còn lại le te vài học viên. Hạo Thiên xe chạy tới cổng thì cho ngừng lại, đi bộ vào. Tâm trạng cậu hôm nay cực tốt nên cậu muốn đi bộ thong thả, tận hưởng buổi chiều mát mẻ này.

Cậu đi trước, hi bên là 2 cô bé. Đi tới đâu, học viên cúi đầu chào tới đó. Ai ai thấy Hạo Thiên cũng kính nể cùng ngưỡng mộ không thôi. Sao lại không ngưỡng mộ được cơ chứ, người ta 10 tuổi đã là đại tư lệnh rồi, thậm chí còn đánh thắng cả hiệu trưởng Doãn, còn gì đáng để ngưỡng mộ hơn nữa cơ chứ. Do đó, mấy học viên này ai nấy cũng đều lấy Hạo Thiên làm mục tiêu phấn đấu hết mình, cố gắng nỗ lực để có 1 ngày được như cậu vậy.

Hạo Thiên thong dong đi khắp nơi, rồi ngồi xuống ở một ghế đá ven đường. Thiên Tuyết với Gia Linh thì quần quít lấy nhau mà chơi đùa vui vẻ, không biết từ lúc nào, Hạo Thiên ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ, lại là hình ảnh đó, hình ảnh cả vùng đồng bằng rộng lớn trải dài với những tia nắng ấm và một gốc cây cổ thụ lâu năm, dưới tán cây là một chiếc bàn cùng 2 cái ghế. Một trong 2 cái ghế đó đã có 1 người áo đen ngồi đấy, Hạo Thiên đứng nhìn một hồi, nhấc bước đi lại. Ngồi xuống ghế, tách

trà trước mặt cậu đã được gót sẵn và vẫn còn nóng hổi. Người áo đen nói

"Con tới rồi"

"Tôi đến rồi đây" Hạo Thiên cũng giữ lễ nghĩa, cũng đáp lại lời ông ta, cậu tiếp

"Lâu rồi không gặp, dạo này ông làm gì thế, Ma Đế? "

"Dạo này bận nhiều việc, không có thời gian tới thăm con trong năm qua, thật xin lỗi" Ma Đế đáp lại lời cậu

"Không sao không sao. Dẫu sao cũng tới rồi, chúng ta nói chuyện chút đi" Hạo Thiên uống chút trà

"Được, vậy, dạo này con khỏe không? Con đang dự định làm gì vậy? " Ma Đế ngược nhìn đồng bằng yên tĩnh, cất tiếng nói

"Dạo này tôi rất khỏe, còn dự định làm gì thì... Tạo một căn cứ và Công hội. Căn cứ ngầm và công hội công khai"

"Để làm gì? "

"Vì sở thích chẳng... Có lẽ vậy" Hạo Thiên ánh mắt xa xăm nói

"Ohhh"

"Còn ông, dạo này khỏe không? " Hạo Thiên hỏi ngược lại

"Ừ, dạo này ta rất tốt"

Cái câu rất tốt này nói ra, Hạo Thiên cảm nhận được chút gì đó mệt mỏi cùng buồn rầu. Bỗng nhiên trong thâm tâm cậu, bỗng nặng trĩu đến khó hiểu. Không biết vì sao, khi thấy ông ta như vậy, Hạo Thiên cũng mang một lòng buồn bã. Hạo Thiên đáp lại

"Ừ, tốt là được rồi."

Thưa rồi 2 người cũng ngồi im lặng luôn, cùng nhìn ngắm đồng bằng bao la rộng lớn, với một đồng cỏ trải dài xanh mướt, với những con cào cào châu chấu, bướm bướm bay lượn. Khung cảnh thật yên bình biết bao.

Không biết qua bao lâu, Hạo Thiên mãi lo ngắm nhìn cánh đồng mà quên mất bên cạnh mình vẫn còn một người là Ma Đế, ông ta vẫn luôn ngắm nhìn Hạo Thiên từ lúc này đến bây giờ. Nhìn gương mặt từng lúc từng lúc trưởng thành, mà lòng cảm thấy vui vẻ.

Bất giác, Hạo Thiên đã cảm nhận được có người nhìn mình, nhưng vẫn không quay qua nói, vẫn để ông ta nhìn. Lúc sau, ông ta đứng lên, bỗng đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Hạo Thiên, khiến cậu trở tay không kịp, bị ông ta vuốt. Cậu thấy được ánh mắt nhẹ nhàng thân thương từ đôi mắt đó, nên cậu không làm gì cả, không phản kháng. Cậu để ông ga vuốt xong rồi, đứng lên. Ma Đế nói

"Được rồi, đến lúc ta về rồi"

"Được, tạm biệt"

Ma Đế biến mất, Hạo Thiên cũng từ từ mở mắt.

Bầu trời đã tối rồi, Hạo Thiên uể oải ngồi dậy, lúc này rõ ràng vẫn đang ngồi mà, sao bây giờ lại nằm rồi. Cậu nhìn quanh thấy ghé kê bên Thiên Tuyết và Gia Linh đang nằm dựa vào nhau mà ngủ, còn kê bên cậu là..... Là Phong lão sư, ông ấy cũng ngủ mất rồi. Cho mình gối lên đùi mà ngủ à, sao tốt đột xuất thế. Thiên Vũ Phong ngồi dựa ghé, mắt nhắm lại ngủ. Hạo Thiên đứng dậy vai vươn vươn vài cái. Điều chỉnh lại trạng thái tốt nhất, tỉnh ngủ hoàn toàn.

"Em dậy rồi à"

Thiên Vũ Phong mở mắt, vươn vai. Hạo Thiên quay mặt qua, cười nói

"Cảm ơn lão sư, đùi thầy êm thật đấy. Hi hi"

Thiên Vũ Phong mỉm cười đứng dậy, nói

"Được rồi, nếu em dậy rồi thì thôi. Thầy về phòng đây"

"Vâng"

Thiên Vũ Phong rời đi, Hạo Thiên ngồi lại ghé. Vừa đặt mông ngồi xuống, Thiên Tuyết và Gia Linh tỉnh dậy, dụi dụi mắt nhìn quanh. Hạo Thiên mỉm cười nói

"Dậy rồi à, dậy rồi thì chúng ta về phòng thôi"

"Vâng" Gia Linh và Thiên Tuyết đồng loạt hô, tí ta tí từng chạy theo sau Hạo Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Đệ tử!?!

Hạo Thiên cất bước trở lại phòng ở KTX, vừa đi được 1 đoạn. Thiên Tuyết nói

"Ca, có muốn bắt không? "

Hạo Thiên mỉm cười đáp

"đợi tới khi chúng ta vào KTX rồi, nếu còn đi theo thì bắt lên cho ca"

"Được" Thiên Tuyết mỉm cười rồi im lặng, cả 3 cứ thế im lặng cho đến khi về đến KTX, từ phòng KTX của Hạo Thiên nhìn xuống, cậu vẫn thấy được tên đó vẫn đang theo dõi bên dưới. Thiên Tuyết được lệnh, tí ta tí từng chạy xuống dưới, 5p sau. Cô bé vừa đi vừa lúi một tên khác lên, đặt trước mặt Hạo Thiên.

Hạo Thiên lúc này đang ngồi trên ghế, chân bắt chéo, mắt nhắm lại. Tên này thấy Hạo Thiên thậm chí không run sợ gì mà lại còn tỏ vẻ thích thú, khuôn mặt hần hiện lên sự ngưỡng mộ tôn kính đến khó hiểu. Hạo Thiên từ từ mở mắt ra, thấy vậy thì lúc đầu hơi khựng lại, sau lại nhếch lên nụ cười rồi nói

"Người thích theo dõi à? "

Tên này là 1 thanh niên khoảng tầm 17 đến 20 tuổi, khuôn mặt cũng khá điển trai, kèm theo đó là chút gì đó rất dễ thương, khuôn mặt thon thả, mái tóc dài cột cao, mái tóc dài chéo ngang che gần phân nửa khuôn mặt và 1 con mắt, chỉ lộ ra con bên trái. Trên đỉnh đầu lại có thêm 1 cọng tóc cong cong dựng đứng như Hạo Thiên vậy. Tướng tá cũng cao ráo, khuôn mặt mang một vẻ nhút nhát hiền từ, tốt bụng vô cùng, tạm chấp nhận là 1 người con trai tốt bụng.

"Đẹp quá đi a" tên này bỗng mở miệng nói, rồi lại sực tỉnh ra la lên

"Tôi không có ý theo dõi đâu, chỉ là... Chỉ là...."

"Chỉ là cái gì? " Hạo Thiên cảm thấy thú vị, nói

"Chỉ là lúc ngài ngủ, có mấy tên muốn tiếp cận chụp hình ngài nên tôi đã đánh đuổi chúng đi, tôi sợ chúng sẽ chụp lên ngài tiếp nên đi theo phía sau để đuổi chúng đi"

"Vậy à, vậy cảm ơn" Hạo Thiên nhìn sang Thiên Tuyết, cô bé hơi gật đầu rồi mới quay sang nói

"A... Vâng. Ngài... Ngài... "

"Ta làm sao? Trên mặt ta dính gì à? " Hạo Thiên thấy hần nhìn mặt mình rồi lại cúi xuống, định nói gì nhưng lại không dám nói, cứ ập a ập ứng mãi thôi.

"Dạ không ạ! " hần quơ tay lia lịa, lắc đầu bảo không có

"Vậy thì là gì? Mà người tên gì thế? "

"Dạ.... Tôi tên Vân.... Vân... " Hần lại ập a ập ứng nữa rồi

"Vân? Vân cái gì? "

"Vân Mộng ạ! " Vân Mộng nói, rồi cúi đầu xuống, trước khi cúi xuống Hạo Thiên còn thấy được trên mặt hần có chút đỏ. Xấu hổ à.

"Vân Mộng! Tên giống con gái nhĩ...."

Khi Hạo Thiên nói tên Vân Mộng giống con gái, cậu ta a lên một tiếng, rồi cúi đầu xuống, nhìn có vẻ buồn rầu

"....Nhưng rất hay, cái tên rất hay. Rất hợp với người" Hạo Thiên nói, nét mặt cười một cách hiền dịu, Vân Mộng nghe vậy, ngước mặt lên, khuôn mặt cười vui vẻ hết mực, như thể hần mới vừa nhận được cái gì quý giá lắm vậy.

Hạo Thiên thấy vậy, bắt giác cũng cười theo. Rồi nói

"Thế, Vân Mộng, lúc này ngươi muốn nói ta cái gì à? "

]

"Vâng, Ngài.... Ngài có thể.... Có thể..."

"Có thể? Có thể cái gì? "

"Này, ta nói này. Sao ngươi cứ lấp ba lấp bắp mãi thế. Có tật à? " Thiên Tuyết nghe Vân Mộng nói chuyện cứ lấp bắp mãi thì cũng có chút khó chịu, la lên

"Thiên Tuyết" Hạo Thiên liếc qua cô bé, Thiên Tuyết giật mình, "hức" một cái rồi đi sang ngồi với Gia Linh

"Ngươi nói đi"

"Vâng, Ngài có thể... Có thể... Thu... Thu nhận...nhận....nhận tôi làm... Làm đệ tử..... Đệ tử được không?" Nói hết câu, Vân Mộng nhìn lên vẻ mặt của Hạo Thiên, giật mình cuối mặt xuống ngay

Khuôn mặt Hạo Thiên thoáng chốc nhăn lại, rồi cũng như tia chớp biến mất trên khuôn mặt cậu, nhưng cái thoáng chốc đó đã bị Vân Mộng bắt gặp được, cậu ta đang run rẩy, run một cách kịch liệt đến không ngờ được

Khuôn mặt nhăn biến mất, hiện lên đó là sự hồ hững, nực cười. Hạo Thiên nhếch lên nụ cười có sự khinh bỉ, nhưng trong đó cũng là sự hứng thú tạm thời, cậu nói

"muốn ta thu cậu làm đệ tử?"

"Vâng.... Vâng ạ!" Vân Mộng đầu hơi gật, nhưng mặt vẫn không dám ngước lên nhìn Hạo Thiên

"Tại sao? "

Nghe câu tại sao, Vân Mộng lấp ba lấp bắp không biết nói gì. Ngồi mãi không biết làm sao, lại bắt đầu run lên nữa. Hạo Thiên phì cười thầm, nói

"Sao, tại sao ta phải thu nhận cậu làm đệ tử? "

"tôi... Tôi... Tôi chưa nghĩ đến đó! "

Nhận câu trả lời bất ngờ, Hạo Thiên trở mắt nhìn, chưa nghĩ tới! Ngốc đến như thế là cùng! Không hiểu tại sao ngươi lại thi vào được nội viện này luôn đây, ta bó tay với ngươi thật. Hạo Thiên lắc đầu, ray chống cằm, nói

"Ngươi là học sinh nội viện nhỉ! Khu nào thế? "

"Khu... Khu D ạ! "

"D! Khu cuối luôn à!"

Nghe tới đây, Vân Mộng lại một phen sợ hãi, không biết cậu sẽ ra sao đây! Nhưng, cậu nở nụ cười tươi hết mức có thể khi nghe câu này

"Được, tôi nhận cậu làm đệ tử"

Nụ cười trên môi của Vân Mộng kéo hết mức có thể, cậu ta cười 1 cách vui mừng hơn hờ, cười 1 cách sung sướng sáng khoái. Thiên Tuyết với Gia Linh ngồi một góc giường nghe vậy thì trở mắt nhìn Vân Mộng, rồi lại nhìn Hạo Thiên. Khi nhìn thấy vẻ mặt của Hạo Thiên thì, cả 2 chợt nhận ra gì đó, "à" một cái rồi cũng hí hửng như chờ đợi gì đó sắp tới.

Vân Mộng chợt hoàn lại, quỳ rồi xuống, lạy 3 lạy rồi nói

"tôi, Vân Mộng. Con đời thứ 5 của Vân gia, xin bái Đường lão sư làm sư phụ, đời đời kiếp kiếp chỉ có mình người là sư phụ. Mãi mãi không đổi thay, xin nghe theo mọi lời nói của ngài. Nếu làm trái lời thầy, xin trời đất bắt dung, chết không toàn thây"

Ồhh, thầy đọc luôn à. Xem về nhút nhát hiền hiền vậy thôi chứ cũng nghĩa khí lắm nha. Hạo Thiên mỉm cười nói

"Tốt. Bây giờ ngươi có thể về, cũng tới lắm rồi đấy"

"Vâng, chào lão sư" Vân Mộng mang tâm trạng vui vẻ bước ra cửa, vừa đặt tay lên tay nắm cửa, cánh cửa bật mở và đập thẳng vào mặt Vân Mộng và cậu té ngã trên đất. Bên ngoài cửa là đám nhóc bước vào với quần áo có chút dơ dáy, đồng loạt đi vào. Thấy Vân Mộng thì vậy xem, ngồi chồm hổ xuống chợt chia chia cậu. Đám nhóc xen lẫn nhau nói

"Chúng tôi về rồi đây"

"Chào mừng trở về"

"Ai đây Boss? Nhìn yếu đuối quá đi"

"Đệ tử mới của ta đấy! "

"Ừm ừm, đệ tử mới của Boss! Đệ tử mới... Đệ tử!!? CÁI GÌ? " đồng loạt 30 mấy cái miệng la lên, ong ong khắp phòng điếc cả tai. Cả 30 mấy đứa chạy lại bao vây quanh Hạo Thiên, rồi cả lên mà la

"Boss nhận đệ tử? Có lộn không vậy? "

"Boss giỡn chơi hả Boss?"

"Tên đó yếu đến như vậy mà, sao Boss còn nhận hần"

"Cái nguoi nghĩ xem, tại sao ta lại nhận 1 đứa yếu tới nổi học khu D làm đệ tử" Hạo Thiên chống cằm, miệng nhếch lên nụ cười

Cả 30 mấy bộ não cùng nghĩ, rồi cùng đồng loạt "a" lên 1 cái. Nói thầm với Hạo Thiên 2 chữ "hứng thú". Hạo Thiên cũng không nói gì, chỉ mỉm cười nhẹ mà thôi

Lúc này, Vân Mộng bị cửa đập cho ngã đi cũng lò mò bò dậy, lấy tay xoa xoa trán mình, u một cục màu đỏ. Xoa xong quay qua thấy khắp phòng đầy người thì hơi giật mình một cái, nhận ra là đám nhóc hay đi theo Hạo Thiên thì lúng ta lúng túng không biết nên gọi như nào, lảng la tay mình rồi lên nhìn lên, xong lại cúi xuống mà không biết nên làm gì. Bọn nhóc thấy vậy thì mở lời trước, Minh Kỳ nói

"Xin chào, tôi là Minh Kỳ, một thuộc hạ của Boss. Mà, chắc hẳn cậu biết tên chúng tôi hết rồi chứ nhỉ?"

"À, vâng"

"Thế cậu tên gì? "

"Tôi là Vân Mộng"

"Vân Mộng. Tên giống con gái nhỉ, nhưng rất hay đấy, rất hợp với cậu. À, sau này cậu cứ gọi tôi là A Kỳ, mấy tên khác cũng vậy luôn. Còn chúng tôi sẽ gọi cậu là..... A Mộng nhé! "

Minh Kỳ mỉm cười nói, khuôn mặt mười phần vui vẻ. Vân Mộng thấy vậy cũng cười theo, nói

"Vâng. Vâng, xin phép mọi người, tôi về trước đây, không làm phiền mọi người nữa. Chào lão sư con về"

"Ừ, nguoi mau về đi!"

Vân Mộng cúi đầu, mở cửa bước ra, rồi lại cúi 1 cái nữa. Sau đó đóng cửa và đi mất. Đám nhóc đang yên đang lành, bùm miệng cười phá lên. Tiểu Siêu ngồi lên ghế kế bên Hạo Thiên, cũng bùm miệng cười. Hạo Thiên cũng nhếch lên cười. Tiểu Siêu nói

"Hứng thú à? Muốn hại con người ta cái gì nữa đây chứ? "

"Chỉ là muốn xem thử, một tên cuối khối lên đầu khối sẽ khiến cho mấy tên khác có biểu hiện ra sao thôi! Với lại, dạo gần đây có đọc qua 1 quyển sách nói về thi thuật, muốn thử nghiệm xem sao ấy mà"

Thi thuật, hay nói cách khác là chế tạo cương thi, biến người sống thành người chết, giúp tăng cường sức mạnh lên gấp bội lần. Tuy nhiên, khi biến thành như vậy, sẽ rơi vào trạng thái chết, tức là không còn cảm xúc, không kí ức, không người thân, chỉ biết nghe theo mệnh lệnh người chế tạo. Thi thuật này vào khoảng hơn vạn năm trước đã bị thất truyền, hay nói đúng hơn là bị cấm sử dụng. Thuật này bị nói là tà ma, sử dụng thuật này đều là người ác không gì không làm được, tàn tạn lương tâm, giết người không ghớm tay, truyền rằng mọi người không nên sử dụng thuật này, sẽ chết không toàn thây. Nhưng ngược lại, Hạo Thiên lại rất có hứng thú a!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: To gan

Hạo Thiên ngồi suy nghĩ vẩn vơ một hồi, miệng nhếch lên cười một cách khó hiểu. Đám nhóc thấy thế thì lại xúm lại, đặt câu hỏi:

“Boss, Boss cười gì thế?”

“À, không có gì đâu, các người đừng quan tâm làm gì! Mà, sao lại còn chưa đi tắm nữa chứ, mau mau đi tắm ra ta hỏi chuyện!”

Hạo Thiên la lên, đám nhóc mau chóng tản ra. Thay phiên nhau đi tắm rửa sạch sẽ tinh tươm, giờ cũng đã gần khuya rồi. Bọn nhóc tụ lại nói chuyện với nhau. Hạo Thiên hỏi

“Hôm nay đi làm nhiệm vụ nhì? Thế sao rồi, làm được tổng cộng bao nhiêu nhiệm vụ, khai thật ra mau!”

“để tớ nói cho!”

Dạ Thiên Lãng nâng nỏ giờ tay, Hạo Thiên gật đầu. Cậu bắt đầu nói

“hôm nay chúng tớ làm được tổng cộng là 238 nhiệm vụ, trong đó có 18 nhiệm vụ SSS, mặc dù nó chẳng đáng được gọi là SSS gì cả, 60 nhiệm vụ SS, này thì còn gà hơn, 47 nhiệm vụ S, khỏi nói cũng biết nó yếu như nào, 62 nhiệm vụ A, cạn lời và cuối cùng là 51 nhiệm vụ cấp B, hết lời để nói luôn. Và tất cả đã được chúng tớ là trong ngày hôm nay, tổng tiền và phần thưởng kiếm được là 600 vạn 250 linh tệ. Cùng với 26 cây Nhục Tinh Thảo, 10 giọt máu của Thần Xà, nói là Thần xà giữ núi chứ thật ra yếu như sên, hơn 300 cây Bích Linh Thảo, hơn 1000 cây thảo dược trị thương thông dụng, hơn 2000 cây thuốc bổ thông thường và điều cuối cùng quan trọng nhất là chúng tớ thu được hơn 1000 con yêu thú cấp từ 90 đến 210 đồ xuống với nhiều hệ khác nhau, được thêm 5 yêu thú cấp cao có lv lần lượt là 345, 376, 356, 387, và 349.”

Hạo Thiên nghe xong bài phát biểu dài dòng của Dạ Thiên Lãng, mặt nhăn lại, thở dài nói:

“tiểu Lãng này, tôi biết cậu rất ức chế khi phải làm mấy cái nhiệm vụ dễ dàng này, nhưng nói ít lại đi, trong khi cậu nói nhiều như vậy thì bọn nhóc ngủ được giấc rồi đấy!”

Nghe Hạo Thiên nói, Dạ Thiên Lãng quay phắt sang nhìn, đám nhóc đang ngủ rả ngủ gật trên sàn. Dạ Thiên Lãng ngo ngắc nhìn, Hạo Thiên vỗ vỗ tay mấy cái. Đám nhóc lập tức bật dậy, thẳng lưng ngược mắt nhìn Hạo Thiên miệng nở nụ cười giả tạo. Hạo Thiên hươ tay cho Dạ Thiên Lãng xuống ngồi, đi ngang qua mấy đám nhóc tiện tay đánh chúng mấy mấu vì cái tội dám ngủ khi mình đang nói. Hạo Thiên nhìn tất cả rồi nói:

“có tổng cộng là 238 nhiệm vụ, và Ta nghĩ rằng một nửa trong số đó là của tiểu Siêu làm!”

Bọn nhóc giật thót mình, cười cười nhìn Hạo Thiên. Hạo Thiên mỉm cười “thân thiện” nhìn chúng rồi nói:

“thế, tiền ai giữ!”

“là lão nhị giữ ạ!”

“tiểu Siêu, giữ lại 400 vạn 250 linh tệ cùng với tất cả phần thưởng, còn lại đưa chúng đi!”

Tiểu Siêu gật đầu lấy ra chiếc nhẫn rồi đưa cho đám nhóc. Phù a, sao lần này Boss đưa lại cho chúng ta nhiều thế nhỉ, dù sao chúng ta cũng đâu có xài gì nhiều, toàn là Boss bao ăn với mua không mà.

“Boss này, chúng tớ...”

Bọn nhóc định nói gì nhưng Hạo Thiên lại mở miệng nói:

“Các người chia ra đi, tuy toàn là ta trả tiền và mua đồ cho tất cả, nhưng các người cũng phải có tiền trong người để phòng thân chứ. Mau mau nhận lấy”

Đám nhóc nhận lấy, bắt đầu chia ra. 200 vạn linh tệ chia đều ra thì tất cả được khoảng gần 6 vạn linh tệ.

Chia xong xuôi hết rồi, bàn giao tiền và thông báo nhiệm vụ cũng xong xuôi rồi. Giờ cũng đã gần nửa đêm rồi, đi ngủ! Tất cả leo lên giường ngủ, Hạo Thiên cũng ngủ luôn. Sở dĩ dạo này bọn nhóc không đi học là do đang trong kỳ nghỉ lễ dài hạn, nên cũng rảnh rỗi không việc gì làm cả. Tất cả đánh một giấc tới sáng hôm sau, Hạo Thiên dậy đầu tiên sau đó là tới Tiểu Siêu, rồi lần lượt cũng tỉnh dậy hết. Chuẩn bị xong xuôi, quần áo tóc tai gọn gang ngăn nắp rồi, tất cả rời khỏi phòng.

Xuống lầu 1, ăn tạm vài món gì đó rồi rời khỏi KTX, trên đường đi nghe nhiều đứa học sinh bàn tán xôn xao

“tên Vân Mộng gì đó lại chọc giận đám người kia nữa rồi!”

“Tên đó đúng là số xui xẻo mà, nghe nói tới qua đám kia đang có chuyện không vui, Vân Mộng đi đụng trúng họ nên mới bị đánh đấy!”

“sao ta lại nghe được rằng do đám kia nói cứ hễ gặp Vân Mộng ở đâu là đánh ở đó cơ mà”

“hàizzz, ta cũng chẳng rõ nữa. Chỉ biết rằng Vân Mộng bị đánh đến nổi lết về cũng không được kia kìa!”

.....

Cứ như thế, nhiều cuộc bàn tán hơn khi Hạo Thiên đi ngang qua những đám đông, nào là Vân Mộng bị đánh gãy tay gãy chân, đánh tới nỗi đi không nổi lết cũng không xong,....vân vân và mây mây. Hạo Thiên nghe mà nhẩn mặt khó chịu, còn đám nhóc đi theo phía sau, nhìn thấy được vẻ mặt của Hạo Thiên thì thầm kêu không xong, tình nguyện cầu may cho cái “đám kia” mà bọn học sinh kia nói được toàn vẹn, không bị mặt mũi tay chân lẫn lộn khi Hạo Thiên xuất hiện. Nhưng cái cầu may này là hoàn toàn vô ích rồi!

Hạo Thiên dẫn đầu đi thẳng tới khu D, chưa bước vào khu D, đã phát hiện ngay một đám đông đang tụ tập phía trước cổng bên trái. Hạo Thiên dung thanh âm không lớn mà cũng không nhỏ nói, những cái thanh âm vừa ra khỏi miệng đã khiến tất cả đám người tụ tập lại phải run lên và tản ran gay lập tức:

“Tránh ra!”

Khi đám đông tản ra rồi, nhưng vẫn không ngừng run rẩy, ngược nhìn người vừa nói câu “tránh ra!”. Lập tức, tất cả cúi đầu chào. Đồng thanh hô lớn trong run rẩy:

“Chào ngài, Đại tư lệnh!”

Hạo Thiên gật đầu một cái tiến lên phía trước, đám nhóc thông thả theo sau. Khi đám đông tản ra, hiện ra trước mắt Hạo Thiên và đám nhóc là Vân Mộng đang nằm sấp dưới đất, mặt mày máu me tím lúm, kèm theo đó là chân bị bẻ gãy ngược, mắt bầm tím và trên người đầy vết thương chảy máu, sưng lên, bầm tím xanh đủ loại. Khuôn mặt Hạo Thiên lúc này càng lạnh hơn nữa, khắp xung quanh cơ thể như tỏa ra hàn băng buốt lạnh vậy, vô cùng đáng sợ. Tiểu Siêu mau chóng lại thăm dò cơ thể Vân Mộng, may mà không bị nội thương gì cả. Bỗng chốc Hạo Thiên trong lòng cũng thờ phào, nhưng ngoài mặt vẫn giữ y một khuôn lạnh tanh.

Đám nhóc khuôn mặt lúc này cũng hiện lên sự khó chịu, Minh Kỳ quát lên:

“tên nào đánh?”

Cả một vùng im lặng, không ai lên tiếng cả. Minh Kỳ lại nhẩn mặt hơn nữa, la lên:

“ta hỏi lại, tên nào đánh?”

“.....”

Lại im lặng không nói gì cả, rồi bỗng, một giọng nói rụt rè sợ hãi vang lên

“tôitôitôi biết ai đánh!”

Minh Kỳ quay phắt lại, là 1 thiếu niên tuổi gần như Vân Mộng, tay gơ lên. Minh Kỳ tiến lại thiếu niên đó, hỏi:

“cậu biết?”

“vâng...tôi là Kỳ Sơn, bạn cùng lớp với Vân Mộng! Tôi biết ai đánh cậu ấy!”

“Nói!”

“LàLà đám người khu A,.... cảm....cảm đầu là Vân Nam Khang, em họ của Vân Mộng!”

Tên thiếu niên nói xong, sợ hãi hơn nữa. Hôm nay hắn dám khai ra, thế nào cũng có ngày đám Vân Nam Khang cũng tìm tới chúng, hắn nghĩ tới mình cũng bị đánh như Vân Mộng hôm nay thì liền sợ hãi. Còn đám nhóc, cái sự thương tiếc mà chúng dành cho cái đám đó đã không còn, chúng chết chắc rồi!

Minh Kỳ hỏi tiếp: “hiện tại chúng ở đâu?”

“hiện tại đang ở khu A lớp B!”

“được rồi, cảm ơn cậu. Đừng sợ, chắc chắn tên đó sẽ không đến tìm cậu đâu, nên đừng lo!”

Nói xong, Minh Kỳ liếc mắt lườm tất cả những tên có mặt ở đây, hàm ý là nếu các người dám nói ra thì coi chừng đấy!

Hạo Thiên quay lưng đi, tiểu Siêu bế Vân Mộng trên tay, Vân Mộng đã được chữa trị xong hết rồi, nhưng do chịu vết thương quá đau nên ngất đi vẫn chưa tỉnh lại, tiểu Siêu bế một người gần 20 tuổi trên tay mà chẳng hề thấy nặng, thậm chí còn nhẹ đến không tưởng. Không phải do Tiểu Siêu quá mạnh mà do Vân Mộng quá nhẹ, chắc chắn là do ăn uống không đầy đủ mà thành đấy mà!

Tất cả lên đường, trở lại KTX!?!

(cầu Nguyệt Phiếu a?! TT_TT)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 99: Quá tiếc

Vừa đi trên đường, đám học sinh đụng mặt Hạo Thiên vừa thấy cậu liền cúi thấp đầu xuống không dám nhìn. Gương mặt Hạo Thiên hiện tại đang rất khó chịu, cậu một mạch đi về phía KTX, lên phòng. Đặt Vân Mộng lên giường nằm, mạch đập tất cả đều đã ổn định, các vết thương cũng đã được chữa lành hết rồi, nhưng hiện tại thì Vân Mộng vẫn đang trong tình trạng hôn mê chưa tỉnh. Hạo Thiên ngồi trên ghế, 2 tay nắm lại với nhau, chân bắt chéo. Nói:

“đám Minh Kỳ đi bắt đám đó rồi về đây cho ta!”

“Tuân lệnh Boss!”

Minh Kỳ dẫn đầu, đi cùng là Trần Thống Trung, Lưu Vân, Lưu Dạ, Mộc Lâm, và Mộc Sinh. Cùng hướng về phía khu A mà tiến, khu A được phân làm 3 lớp A, B, C. Cả 3 lớp đều chung 1 khu lầu, mấy lầu còn lại dùng để luyện tập, ăn uống.... Tương đối rộng, Minh Kỳ dẫn đầu, tiến thẳng đến lớp B. Đứng trước cửa lớp B, Minh Kỳ giờ chân đạp bay cánh cửa, tất cả ánh mắt của học sinh trong phòng đều đổ dồn về phía cậu, trố mắt, ngơ ngác, kinh ngạc, hoảng sợ, đủ loại trạng thái khác nhau.

Minh Kỳ ung dung đi vào, đám nhóc phía sau cũng từ từ thông thả ung dung, không vội vàng gì. Đứng trên bục giảng, Minh Kỳ quét ánh mắt qua tất cả, nói:

“Ở đây ai là Vân Nam Khang, mau đứng lên!”

Lát sau, một loạt đám người đứng dậy, đếm qua được 8 người, một tên trong số đó tỏ ra 10 phần kiêu ngạo cùng khinh thường nhìn về phía Minh Kỳ hô:

“ta là Vân Nam Khang!”

“ồ, cũng có khí chất đó chứ, 10 phần kiêu ngạo”

Trần Thống Trung một bên bốn cột nói, miệng nhếch lên nụ cười khinh bỉ, ánh mắt 10 phần nhạo báng. Vân Nam Khang thấy thế tức giận quát:

“trẻ con ở đâu tới, quá hỗn láo. Ta hôm nay sẽ dạy dỗ lại các ngươi!”

“Ha ha ha ha ha”

Vân Nam Khang vừa dứt lời, hàng loạt tiếng cười vang lên phá tan bầu không khí khó chịu. Cả đám nhóc ôm bụng cười nói:

“Dạy dỗ chúng ta? Ngươi có cửa để dạy chúng ta sao? Nực cười!”

Minh Kỳ nói:

“đám dẫn người tới đánh đệ của ta! Hôm nay ngươi đừng mong mà yên thân!”

“Đệ ngươi? Ta còn không biết các ngươi là ai thì sao mà đánh đệ các ngươi được!”

Vân Nam Khang vừa nói câu này ra, thể hiện ra ngay sự ngu dốt của bản thân mình. Ở khắp học viện Hoàng Long này, ai mà không biết tới đám nhóc đi theo Đại tư lệnh cơ chứ! Nghe xong câu nói của Vân Nam Khang, tất cả học sinh trong lớp ngơ ngác nhìn, ánh mắt như muốn nói lên “ngươi già điên không biết hay là không biết thật, quá ngu!”

Còn đám Minh Kỳ thì phá lên cười, cười chảy cả nước mắt. Minh Kỳ không dong dài nữa, giờ 3 ngón tay lên nói:

“đã ngươi không biết thì để chúng ta nói cho ngươi biết. Bây giờ ta đếm đến 3 mà không tự vác thân lên đây thì đừng trách!”

“1”

“Ra oai ghớm nhì?”

“2”

“Tụi bây lên bắt đám nhóc đó rồi đánh cho tao!”

“3”

Số 3 vừa ra khỏi miệng Minh Kỳ, Lưu Vân và Lưu Dạ phóng lên, nắm đầu từng tên từng tên trong đám người Vân Nam Khang này mà đánh, lúc đầu, bọn chúng bị đánh còn có sức la lên, sau từ từ, không ai còn la nổi nữa, chỉ biết run rẩy mà nằm dưới đất. Còn đám học sinh trong lớp, chứng kiến cảnh đánh đập này mà sợ hãi dồn vào một góc tường mà đứng, không dám nhúc nhích động đậy gì. Lại càng sợ hơn nữa khi chứng kiến khuôn mặt vô cùng khát máu và dữ tợn, cùng với sự lạnh lùng nhẫn tâm của Lưu Vân và Lưu Dạ, mới này đây, cả 2 vẫn là những mỹ nam vô cùng đẹp trai phong nhã, vậy mà bây giờ lại trở nên như vậy. Một loạt cảm giác tê tái, rần rần nổi lên trong mỗi học sinh trong lớp này.

Sau màn đánh đập dã man, hiện trường lúc này là 7 thanh niên đang nằm lê lét dưới đất với những vết bầm tím, sưng đỏ, gãy tay, gãy chân, gãy răng, Vân Vân và mây mây. Vân Nam Khang run rẩy đứng nhìn, nhìn những tên thuộc hạ của mình bị đánh một cách tàn bạo, còn mình thì chứng kiến, không biết khi nào thì tới lượt mình bị đánh thảm như vậy.

Đánh xong, Lưu Vân Lưu Dạ không hện mà cùng liếc mắt nhìn sang Vân Nam Khang, hấn run rẩy lùi về sau. Minh Kỳ đứng phía trên chế nhạo nói:

“sao vậy, lúc này còn hùng hồn lắm mà? Sao bây giờ không làm ra vẻ lúc này nữa đi? HẢ!”

Minh Kỳ nói xong, Vân Nam Khang liên tục lắc đầu sợ hãi, cậu nói tiếp:

“Lôi về!”

Minh Kỳ dẫn đầu đi, Trần Thống Trung đuổi theo sau, Lưu Vân, Lưu Dạ, Mộc Lâm và Mộc Sinh mỗi đứa 2 tên, nắm đầu chúng lôi đi, rời khỏi lớp. Sau khi họ đi, lớp học này vẫn còn để lại bê bối máu me, đám học sinh ở đây mau chóng dọn hiện trường, tất cả giả điên như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Giả điên ngồi trong lớp!

Minh Kỳ dẫn đầu, lôi mấy tên này về trước KTX, quăng chúng nằm lăn nằm lét trên sân với những vết thương đang rỉ máu. Nhiều học sinh cũng vì thế mà tụ tập lại, vây xem trò vui. Minh Kỳ lên phòng, nói với Hạo Thiên:

“đã xong rồi ạ! Hiện chúng đang nằm ở dưới!”

Hạo Thiên gật đầu đứng dậy, đám nhóc nhanh chóng đi theo, để lại Tiểu Siêu chăm sóc Vân Mộng. Khi Hạo Thiên xuất hiện, hàng loạt đám người vây xem cúi đầu chào, rồi mau chóng đi tránh xa xa nơi này một chút. Vân Nam Khang ngược mặt nhìn Hạo Thiên, cũng ngờ người một hồi rồi mới nói:

“Chào...Chào ngài, Đại tư lệnh!”

Hạo Thiên dung ánh mắt vô cùng lạnh nhạt, vô cùng băng giá nhìn Vân Nam Khang rồi nói:

“Ngươi là Vân Nam Khang!?”

Vân Nam Khang thoáng nổi da gà, khi Hạo Thiên nói, mang theo một ngữ khí vô cùng lạnh lẽo, khiến hấn phải sợ hãi lùi lại sau. Hấn cố lấy sức, gật đầu nói:

“đúng...đúng ạ!”

“Sao ngươi đánh Vân Mộng? Theo ta biết thì hấn là anh họ ngươi, vậy sao ngươi đánh hấn!?”

Hạo Thiên nói, ánh mắt kèm theo sự lạnh nhạt và sắc bén

“Vi ngựa mất ả!” Vân Nam Khang thẳng thừng trả lời câu nói của Hạo Thiên không chút chùng chừ, khuôn mặt Hạo Thiên thoáng nhăn lại, mang 10 phần ý muốn giết người, nhưng kiềm nén lại, nói:

“Ngựa mất ư!? Vậy được, bây giờ ta cũng ngựa mất ngươi quá! Vậy nên cũng nên đánh nhì!”

Lời vừa mới dứt, lập tức, Minh Kỳ phóng lên, đánh liên tục vào người, mặt, tay, chân, nói chung là toàn thân Vân Nam Khang, khiến hấn bị đánh đau đến nỗi không kịp la, chỉ kịp ngáp ngáp rên rên rí rí mấy cái rồi im hơi lặng tiếng luôn. Hạo Thiên quay đi, cùng với sự quay đi của Hạo Thiên là cả 8 người Vân Nam Khang biến mất. Mấy học sinh xung quanh ngo ngác không biết làm sao, tại sao lúc này ở đây còn người mà bây giờ không còn ai rồi, người đâu rồi???

Cùng lúc đó, trong không gian hệ của Hạo Thiên vang lên tiếng nói: “Cho các ngươi đây, thưởng thức đi!”

Đám nhóc quay lưng bỏ đi, không thèm đếm xỉa tới nữa. Quả thật lúc này giết tên Vân Nam Khang mau như vậy có chút ưỡng phí, đáng lẽ nên dày vò hấn thêm chút nữa, ai ngờ đầu yếu quá chết nhanh như thế, haizzz. Đúng là 1 tên thảm hại.

Trở lại phòng, suốt 2 ngày sau đó, Vân Mộng vẫn chưa tỉnh dậy, còn vụ việc Vân Nam Khang đã dần dần chìm xuống, nhưng sự mất tích của 8 đứa đó thế nào cũng sẽ có người tới tìm họ nói chuyện thôi. Sang buổi sáng ngày thứ 3, Vân Mộng tỉnh dậy!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 100: Bất ngờ!?!

Vân Mộng lò mò dậy sau 3 ngày bất tỉnh nhân sự, cậu nhìn cảnh sắc xung quanh rồi nghĩ: "đây là đâu? Mình đang ở đâu đây? Đau đầu quá! "

Vân Mộng đưa tay xoa xoa trán rồi ráng nhướn mắt nhìn quanh. Giật mình khi thấy xung quanh mình có rất nhiều người đang ngủ, là mấy nhóc của sư phụ. Vậy đây chẳng phải là phòng sư phụ sao!? Vừa nghĩ, Vân Mộng bắt gặp Hạo Thiên đang ngồi trên ghế đọc sách. Vân Mộng định đi xuống, lại chỗ Hạo Thiên thì nghe Hạo Thiên nói

"Nằm đó đi! "

"Không sao đâu ạ! "

"Ta bảo nằm đó! "

Vân Mộng lập tức ngồi trở lại giường, ngoan ngoãn nghe lời. Rồi bỗng nghe phía giường bên kia cũng vang lên tiếng nói

"Boss nói đúng đấy A Mộng, mau nằm lại đi. Dù sao nguoi cũng vừa mới tỉnh dậy, còn chưa quen đi lại. Mau nằm lại! "

Vân Mộng nhìn sang, là Minh Kỳ nói. Cậu nằm sấp trên giường, khuôn mặt mang chút tia mệt mỏi, nhưng miệng vẫn nở nụ cười mà nói

"Dậy rồi thì mau đi rửa mặt đi" Hạo Thiên đóng quyển sách cất đi, cất lời nói. Lời nói của cậu công hiệu vô cùng, vừa dứt lời, đám nhóc lần lượt ngồi dậy, đi vệ sinh cá nhân ngay.

Vân Mộng nhìn khung cảnh này, lòng khẽ mỉm cười, thật náo nhiệt a!

Xong xuôi, đám nhóc hỏi han Vân Mộng đủ thứ, nào là thấy sao rồi, khỏe chưa, đi lại được chưa.... Ôi, tùm lum tùm la. Vân Mộng cũng rất thành thành thật thật, ai hỏi gì cũng đều trả lời ngay, không giấu giếm

Hạo Thiên ngồi đằng ghế, thờ ra một cái. Đám nhóc không biết vì sao, lập tức thẳng người quay đi. Hạo Thiên nói

"Nguoi cảm thấy cơ thể sao rồi? "

"Đều ổn rồi ạ! Không hiểu vì sao các vết thương đều không còn nữa ạ"

Vân Mộng nói, khuôn mặt đầy vui vẻ

"Vết thương lành là nhờ lão nhị chữa cho đấy, mau cảm ơn đi" Minh Kỳ cười nói

"Lão nhị? " Vân Mộng ngây ngô không biết Minh Kỳ đang nói đến lão nhị đây là ai, liền hỏi

"À, lão nhị là Đường Siêu đấy, là tư lệnh trẻ tuổi nhất ấy" Minh Kỳ liền giải thích

"Ồ" Vân Mộng ồ lên, lập tức gật đầu tìm tiểu Siêu. Thấy Tiểu Siêu đang ngồi ghế cạnh Hạo Thiên liền nói

" Đường Tư lệnh, cảm ơn rất nhiều"

"Sau này gọi là A Siêu luôn đi" Hạo Thiên nói, Vân Mộng gật đầu. Có vẻ so với ngày đầu được nói chuyện trực tiếp với đám Hạo Thiên, Vân Mộng còn sợ hãi, nói chuyện lắp ba lắp ba, ngắt quãng liên tục, nhưng bây giờ không còn nữa, nói chuyện thoải mái, còn cười rất nhiều. Có thể thấy cậu thích nghi với môi trường rất là nhanh.

Vân Mộng vui vẻ đứng dậy, đi lại thoải mái. Không còn bị loạng choạng giống lúc mới thức dậy nữa, mà đi thẳng, lưng thẳng, vui vui vẻ vẻ đi tới đi lui.

]

Hạo Thiên nhìn đám nhóc cười nói 1 hồi, lên tiếng

"Được rồi, bài học bắt đầu từ hôm nay! Đám các nguoi đi luyện cho A Mộng đi"

"Vâng" Đám nhóc vui vẻ đứng dậy, Vân Mộng ngơ ngác nhìn, không biết có nên nói hay không, thấy sắc mặt cậu như vậy, Thống Trung liền hỏi

"Có chuyện gì muốn nói sao? "

"Vâng. Sao sư phụ không dạy mà lại để cho đám A Kỳ dạy ạ? "

Nghe câu nói của Vân Mộng mặt đầm nhóc tái đi, kéo cậu phẫn ngay đi. Vân Mộng bị kéo đi ngay trong tức khắc, còn chưa nghe câu trả lời, nhưng cũng ngoan ngoãn chạy theo.

Đi theo đám nhóc tới khu tập của khu A, Vân Mộng bị choáng ngợp với sự rộng rãi và to lớn của nó, nhìn chăm chú thích thú. Còn đám nhóc thì thờ hồng học, một thờ. Lâm Phi chui mò hôi, thờ nhanh nói

"Vậy là cậu không biết sự lợi hại của chủ nhân rồi"

"Sao mà cậu ấy biết được chứ" Minh Kỳ lắc đầu nói

"Có vấn đề gì ạ? " Vân Mộng khó hiểu

"À, cậu đừng mong muốn được Boss dạy bây giờ nếu cậu chưa muốn chết ngay tức khắc với cái lv thấp yếu đó" Minh Kỳ nói, từng câu từng chữ đều là sự thật phũ phàng

"sao vậy? "

"Kinh khủng lắm đấy, được Boss dạy còn kinh khủng hơn lão nhị dạy nữa đấy" Minh Kỳ toát mồ hôi lạnh

"Có phải Kỳ ca nói quá không chứ ca ca em đâu có đáng sợ như vậy" Thiên Tuyết phủ định sự đáng sợ của Hạo Thiên

"thôi nói chung là đáng sợ lắm, tại em chưa thấy thôi tiểu Tuyết à! Nào, chúng ta bắt đầu bài học"

.....

Bên Hạo Thiên, sau khi đám nhóc đi rồi, chỉ còn lại mỗi Hạo Thiên với tiểu Siêu. Cả 2 điêm đàm uống trà đọc sách, thỉnh thoảng nói vài câu. Cứ như thế tới trưa, không biết nên làm gì nữa, cũng chán đọc sách rồi. Hạo Thiên đứng dậy vurun vai vài cái, xoay mặt nói

"Tiểu Siêu chúng ta tới công hội đi"

"Được! "

Cả 2 rời phòng, một mạch đi ra khỏi học viện. Không đi xe nữa, phóng lên các tầng nhà cao tầng, phi vèo vèo trên đó. Còn nhanh hơn khi đi xe nữa, chẳng mấy chốc đã tới nơi. Đứng trước cửa công hội của mình, Hạo Thiên bất ngờ thật sự, một tràng dài người xếp hàng, tính sơ qua cũng gần hoặc hơn trăm đấy. Mới hôm qua còn chưa có ai, vắng tanh lạnh lẽo, nay lại có rất nhiều người. Theo lẽ thường, một công hội vô danh sẽ không có nhiều người muốn đến, sẽ chỉ nhắm thẳng đến các công hội nổi tiếng như Công hội Thương Diệp, là công hội đứng đầu, sau là tới Công hội Vân Vũ, rồi Thảo Uyên,..... Vân vân và mây mây.

Ai có thể tin một công hội chỉ mới xây xong sau 1 đêm lại có thể được nhiều người biết tới và tới đăng kí nhiều như thế. Thậm chí cậu còn chưa nói gì về lợi ích của công hội, chưa đặt ra quy định gì cả, vậy mà hôm nay lại có nhiều người đến như thế. Hạo Thiên hơi ngần ra một chút, sau liền lấy lại tinh thần, rà xét 1 lượt những người ở đây sơ qua có thể thấy, lv mấy người ở đây cực thấp, người thấp nhất lv chỉ có 67,cao nhất cũng chỉ tới 132, nhưng người cao nhất này cũng đã gần 50 tuổi rồi. Những người tuổi tác càng cao, sự tăng lv sẽ càng khó khăn hơn nữa, bởi vậy, phải bồi dưỡng thật tốt cho những người trẻ, để họ có căn cơ tốt, thực lực tốt, tiềm năng thật tốt để việc lên lv trở nên dễ dàng hơn.

Bước nhanh vào bên trong, đi lướt qua 2 hàng người đang xếp hàng. Ở phía đầu hàng, là chỗ bàn tiếp viên. Ở đó đang có 1 nam và 1 nữ đang làm việc, là 2 người trong đám Hạo Thiên đất về lần trước, tên là gì ấy nhỉ, bữa họ nói họ tên gì nhỉ, quên mất rồi.

Hạo Thiên tiến lên, ngay lúc này người nữ đang phê duyệt đơn, không biết vì cái gì, người nữ kia nắm cổ áo người đàn ông đến đăng kí, quảng. Cái vèo ra bên ngoài cửa, khi cô ta đứng dậy, gặp ngay Hạo Thiên, chạy ra khỏi đó cúi đầu chào nói

"Chủ nhân, chào mừng ngài trở lại. Tôi là Nhượng Tĩnh. Còn kia là Vũ Ninh, 2 người bọn tôi đã đi theo ngài về khi đó ngài nhớ không? "

"Ta đã quên đấy, nhưng nhờ người nhắc ta mới nhớ. Được rồi, 2 người các người ở đây còn đám kia ở đâu? " Hạo Thiên dùng giọng nói bình thản nói ra, trong khi có thể nói quên một cách dễ dàng như vậy.

"Bọn họ đi quảng bá guild rồi ạ!" Nhượng Tĩnh mỉm cười nói, nhìn cô cũng được, có thể nói là đẹp, tính tình có thể nói là thẳng thắn và mạnh mẽ, ra tay cũng rất ngoan độc đấy.

Hạo Thiên gật đầu, chuẩn bị quay lưng bước lên lầu thì bị gọi lại, người gọi là 1 tên đàn ông trung niên tầm 30 mấy tuổi, nhìn qua tuấn tú phong nhã, mang 1 mái tóc màu tím thướt tha, mặc 1 bộ đồ cũng màu tím lùn, nhưng là màu tím đen, áo viền 1 vài đường đen, khuôn mặt thon thả, làn da trắng, bờ vai tương đối rộng, mới đầu nhìn lướt qua, cậu tưởng Thiên Vũ Phong sao lại ở nơi này, nhìn kĩ lại mới thấy không phải. Hạo Thiên đáp lại lời gọi, dùng 1 giọng nói có chút lạnh lùng mà nói

"Ông gọi ta? "

"Đúng vậy! Nghe cách mà Nhượng Tĩnh cô nương nói, có vẻ như cậu là hội trưởng công hội này!?"

Người đàn ông nói, mỉm nở nụ cười mang theo hơi xuân ấm áp, trái ngược với lời nói lạnh lẽo của Hạo Thiên.

Hạo Thiên cũng cười nhưng là nụ cười mang theo phần lạnh lẽo, nói

"Đúng vậy! Vấn đề gì cần kiến nghị à? "

"Không không, đâu có. Chỉ là hơi bất ngờ khi thấy hội trưởng guild lại là 1 cậu nhóc thôi! Xin đừng để tâm làm gì! "

"Được! Dù sao cũng nói chuyện rồi, người tên gì?"

"Tôi là Vũ Miên! "

"Ta là Hạo Thiên! Được rồi, mau báo danh! " Hạo Thiên cười nói, lần này quay đi luôn, không thèm nhòm lại 1 cái. Đi thẳng lên lầu.

Phía dưới này xôn xao hẳn lên, không ai dám tin cậu nhóc vừa rồi là hội trưởng, chỉ là nhóc con, sao có thể là hội trưởng. Không tin được.

Nhược Tinh bên này vỗ vỗ tay bốp bốp nói

"thấy rồi đấy, đây là hội trưởng guild Nghịch Thiên chúng ta, ai bất mãn mời rời khỏi đây, để chúng tôi còn tìm những người khác thực sự muốn tăng năng lực mình. "

Sau câu nói này, nhiều người chần chừ không đi, lại qua 5p, khoảng hơn 40 người rời khỏi, ở lại chỉ còn có 57 người. Nhược Tinh liền hô

"Xong, ai báo danh tiếp tục lại đây đi"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Rút khỏi Công hội Thiên Diệp

Hạo Thiên ngồi trong phòng hội trưởng, hay nói chính xác là phòng của cậu. Nhắm nháp ly trà, nói với tiểu Siêu

"Không ngờ, cái tên Vũ Miên này, che giấu năng lực tốt như vậy. Đến ta còn xuýt không thấy được năng lực thực của hắn"

"Tên này xài được, phải giữ lại! "

Tiểu Siêu gật đầu nói

Vũ Miên, lv 278, 36 tuổi. 36 tuổi, lv 278, tạm chấp nhận được. Hạo Thiên cũng gật đầu theo.

Bên dưới lầu, đã hoàn tất tất cả đơn đăng kí, cấp thẻ đồ đã xong xuôi hết rồi. Nhược Tinh thông thả đi lên lầu, đứng trước cửa phòng Hạo Thiên mà gõ cửa

"Cốc cốc"

"Có chuyện gì?" Hạo Thiên nói vọng ra

"Mọi việc đã xong xuôi hết rồi ạ!" Nhược Tinh nói

"vậy đi bước tiếp theo đi, bây giờ chúng ta cần phải tiếp nhận nhiệm vụ và nhận thêm nhiều thành viên nữa"

"Vâng"

Nhược Tinh đi khỏi. Hạo Thiên trong phòng lại tiếp tục nhắm nháp ly trà.

Lúc này, bên phía đám nhóc. Vẫn đang tích cực dậy dỗ, huấn luyện cho Vân Mộng. Vân Mộng đang hì hục chạy thực mạng, mồ hôi tuôn rơi liên tục. Còn đám nhóc thì..... Thì đang thông thả nằm dài trên những chiếc ghế dựa, có dù lớn che nắng, có quạt, có nước uống trái cây ăn ngon lành, trong khi đó Vân Mộng phào chạy hì hục khắp nơi dưới cái nắng gắt ban trưa.

Minh Kỳ nằm trên ghế nói vọng ra

"Chạy mau lên, sắp hết thời gian rồi đấy! "

"....." Vân Mộng chỉ biết cắm đầu chạy, không có thời gian đâu mà lo trả lời Minh Kỳ

"....."

"hết giờ" Minh Kỳ ngồi dậy, vừa lúc này Vân Mộng cũng đã chạy xong và ngã sấp mặt xuống đất, lấm lem đất cát

"Tốt lắm! "

"học học.... " Vân Mộng thở hồng hộc, nằm sấp xuống, ráng ngược cái mặt dính đầy đất và mồ hôi của mình lên, mỉm cười thay lời nói

Vân Mộng được đám nhóc khiêng vào để cho nằm trong băng ghế, tạt cho 1 xô nước lạnh, Vân Mộng thoáng cái tỉnh dậy. Minh Kỳ lại tiếp tục nói

"Mới có nhiều đó mà cậu không chịu đựng được thì đừng nói đến chuyện được Boss dạy cho"

Vân Mộng cố gắng sức bò dậy, Minh Kỳ hướng dẫn bài tập tiếp theo, là nhảy trên những cây cột được cắm dưới hồ đất, phải phóng liên tục né tránh vật đánh, dưới hồ là nước có nhiễm điện nhẹ. Đám nhóc đúng là bày đủ các trò để dạy cho Vân Mộng mà, nhưng đã số toàn là về thể lực trước.

Vân Mộng phóng lên những cây cột, bắt đầu bài tập.

Còn bên phía Hạo Thiên, cậu vẫn đang nhàn rỗi ngồi nhấm nháp ly trà. Bỗng, 1 cơn mưa ào đổ xuống, 1 trận mưa nặng hạt, trút nước xuống khắp mọi người. Cơn mưa đột ngột khiến người dân không kịp trở tay nhiều người bị mắc mưa, nhiều người may mắn tìm được chỗ trú, cơn mưa lại ngày 1 lớn hơn nữa, và không có dấu hiệu ngừng lại. Bầu trời âm u u ám, không khí bắt đầu lạnh dần, te buốt cả người.

Cơn mưa ào ạt đổ, nặng hạt. Hạo Thiên đứng trước cửa sổ, nhìn trời đổ mưa. Bất giác, miệng lại nhếch lên nụ cười. Lúc này, bên dưới truyền lên tiếng nói chuyện giòn giã

"A, mưa lớn quá đi thôi"

Hạo Thiên bước ra khỏi phòng, đứng trên lầu nhìn xuống sảnh. Là những tên lúc nãy đến đăng kí, và 1 số tên thuộc hạ. Chúng râm râm rang rang ngồi trên ghế bàn, ngồi nói chuyện với nhau, trong khi cơ thể thì ướt nhẹp. Có tên nói

"Sao hôm nay trời đổ mưa đột ngột thế nhỉ?"

"Dạo này thời tiết rất thất thường, không biết trước được"

"Ướt hết cả rồi!"

"Này này, các ngươi mau lau cho khô người, làm ướt sàn hết rồi"

Nhược Tinh đứng chống nạnh, tay cầm 1 chồng khăn, phát cho mỗi tên 1 cái, rồi quay sang lau nước nhũ xuống sàn. Cơn mưa kéo dài rất lâu rất lâu không dứt, vẫn cứ thế đổ xuống.

"Aaaa, mưa gì mà dai thế không biết! "

1 tiếng la vang lên, 1 đoàn người đi vào, quần áo ướt nhẹp cả lên. Đám mạo hiểm giả quay sang nhìn, vài ánh mắt không thiện cảm lóe lên, có tên thì khinh thường kiêu ngạo nhìn về phía đám người.

"A, Boss! "

Hạo Thiên trên lầu nhìn xuống, là đám nhóc, tên nào tên nấy ướt như chuột lột vậy.

"Nhược Tinh, mau đi lấy khăn"

Nhược Tinh nhanh chóng đi lấy khăn, còn đám nhóc thì đứng phúi phúi vũ vũ làm nước văng khắp nơi.

"Oaaa, Guild chúng ta mới đây mà thu được nhiều người ghê nhỉ! "

Trần Thống Trung nhìn xung quanh rồi nói

"Đúng vậy, đúng là nhận mấy người kia vào không phải để trưng mà" Minh Kỳ lên tiếng

"Xin hỏi, mấy nhóc là ai vậy? " 1 tên nào đó lịch lịch sự sự ra hỏi han,

"Chúng tôi hả? Chúng tôi là thuộc hạ của Boss, à không, của hội trưởng! "

Lưu Vân lên tiếng

Vậy có nghĩa đám ngốc này, địa vị còn cao hơn cả chúng ta ư? Thật không thể tin được! Tên này ngăn người ra, không biết nên hỏi gì tiếp.

Đám nhóc nhận khăn từ Nhược Tĩnh lau khô người, thay ra 1 bộ đồ khác, sau đó đi thẳng lên lầu. Ngồi trong phòng, ầm ầm với ly sữa nóng, tuyệt vời. Đám nhóc hưởng thụ bầu không khí này 1 cách sung sướng, lúc này, Hạo Thiên ngồi sửa ầm ầm cho Thiên Tuyết rồi nói

"Sao không mang theo ô che? "

"Quên ạ! "

Tất cả trả lời 1 cách rất tinh

"....." Hạo Thiên cũng cạn lời luôn.

"Bỏ qua đi! Các người đi rút khỏi hội Thiên Diệp chưa?"

"Hừm, xong xuôi hết rồi ạ! " Đám nhóc nói

Hạo Thiên gạt đầu hải lòng, ngồi trong phòng ầm ầm vui vẻ nói chuyện, nói một hồi rồi ai cũng buồn ngủ, ngủ thiếp đi. Trong phòng, mỗi đứa 1 góc, nằm đây cả ra. Hạo Thiên cũng tranh thủ chợp mắt một chút

..... Cùng lúc đó, ở nơi khác. Đường gia tộc, Đường Minh Nhật đang cấp tốc phi thẳng vào trong nhà. Đi tìm cha của Hạo Thiên là Đường Thiên Long. Phòng làm việc của Đường Thiên Long, bên ngoài, Đường Minh Nhật gõ cửa

"Cốc cốc cốc"

"Vào...."

"Đại ca! "

Đường Thiên Long còn chưa nói xong câu "Vào đi" thì Đường Minh Nhật đã mở cửa xông vào rồi la toáng lên. Đường Thiên Long ngược mắt nhìn, mỉm cười nói

"Có chuyện gì mà làm đệ phản kích tới như vậy?"

"Đại ca, hôm nay khi đi tới Thương hội, đệ mua được 1 loại thuốc có công dụng vô cùng cao luôn đấy. Nếu nói nó là 2 thì không loại thuốc nào dám nói nhất cả. " Đường Minh Nhật phấn khích nói

"Ohhh, thật vậy? Đến cả đệ cũng phải công nhận thì chắc là thuốc tốt đây! Công dụng của nó là gì?"

"Là thuốc tăng lv với thuốc bổ đấy, thuốc bổ trị được những căn bệnh cấp trung bậc 3 như Hàn dịch,..... Còn thuốc tăng lv 1 viên tăng được những 3 lv, thậm chí ai may mắn còn tăng được tới 5 lv luôn đấy ạ! "

"Thật vậy không? " Đường Thiên Long vỗ bàn đứng dậy.

"Chắc chắn rồi, thậm chí, người mà em mua loại thuốc này cũng chính là người chế ra thuốc trị thương đặc biệt lần trước đấy!"

Đường Minh Nhật nói chắc như đinh đóng cột

"đúng là như vậy sao! Quá tuyệt vời rồi, mau thử công hiệu của thuốc rồi đi gặp mặt mau! " Đường Thiên Long mừng rỡ cả lên

Thế là cả 2 bắt đầu thử thuốc, tự mình thử thuốc, quả thật công hiệu, Đường Thiên Long suốt 1 năm nay không hề có dấu hiệu tăng cấp, nay nhờ có loại thuốc này, tăng lên những 3 lv, từ cấp 391 lên cấp 394. Trước đây cũng đã từng dùng thử 1, 2 loại thuốc tăng cấp khác rồi, nhưng tất cả đều hoàn toàn thất bại, thuốc tăng cấp dùng nhiều quá cũng có hại, sẽ làm cho sức mạnh thể chất không bằng những người tự mình lên cấp, vậy nên tự thân vẫn là tốt nhất. Mỗi lần dùng thuốc xong nếu muốn có sức mạnh thể chất tăng, phải điều dưỡng lại cơ thể, làm cho cơ thể tiêu tán hết thuốc tàn dư, vậy là xong.

Cả 2 dùng thử và đã thành công, Đường Thiên Long từ 391 lên 394, Đường Minh Nhật từ 367 lên 370, đúng là 1 kì tích.

"Quá tuyệt vời, chúng ta mau đến chỗ người đó! "

"Đại ca à, điều dưỡng xong đã rồi muốn đi đâu thì đi!" Đường Minh Nhật can ngăn, thế là cả 2 cùng điều dưỡng.

(lên cấp 3 r, hc nhiều quá a~, nên từ bây giờ có lẽ tuần chỉ có từ 1 đến 2 chương hui, không được nhiều như trước nữa.

Học ngập mặt, học cả 1 tuần, thứ 7 lại học, chủ nhật cũng học. Hết cả thời gian, lâu lâu mới nhỉnh ra một chút đề mà viết. Mong mn thông cảm nhe, đừng bỏ tui nhe, tui bần lâm đó (π—π)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 102: Guild

Kể từ lúc xây xong cả 2 khu, căn cứ với guild thì cũng đã một tháng trôi qua rồi. Guild đã chiêu mộ được gần 400 thành viên, trong đó có 45 tên là thành viên của căn cứ và đã kí vào giấy khế ước và đã biết về căn cứ, còn lại thì chẳng biết gì về căn cứ cả, chỉ là thành viên guild bình thường thôi.

Guild của Hạo Thiên không phân biệt theo cấp A, B, C.....như những guild khác, mà phân biệt theo số cánh hoa trên áo, chia làm 5 cánh và 3 màu khác nhau. Cứ 5 cánh là tăng 1 màu, có 3 màu là nâu, vàng và trắng. Nếu lên hết 3 cấp bậc đó thì sẽ lên đen, giống màu của mấy thành viên cấp thấp trong căn cứ. Nhưng lên đen rồi chưa chắc gì đã được vô căn cứ.

Điều kiện để lên cấp cánh hoa cũng dễ thôi, màu nâu thì mỗi lần làm 4 nhiệm vụ cấp C, cứ thế tăng lên 1 nhiệm vụ mỗi lần số cánh hoa tăng. Màu vàng thì 5 nhiệm vụ cấp B, trắng 8 nhiệm vụ cấp A, nếu làm nhiệm vụ cấp S thì 4 cái tăng 1 cánh.

Nói là guild chứ thật chất là 1 tổ chức cá nhân không đứng về bất kì tổ chức chính phủ nào, còn guild bình thường thì chịu sự giám sát của vua

Luật của guild cũng đơn giản thôi,

1. Cấm tiết lộ thông tin của guild
2. Cấm gây rối đánh nhau, nếu muốn đánh nhau thì kéo nhau lên lời đài mà đánh
3. Cấm bước lên tầng 2 nếu không phải cấp cánh hoa đen
4. Được quyền mua bán trong guild
5. Guild là 1 tổ chức thống nhất, phải đoàn kết. Khẩu hiệu chung là

"Người không đụng ta, ta không đụng người

Người đụng ta, Diệt cửu tộc người! "

Đơn giản dễ hiểu còn rất dễ nhớ, không rườm rà như mấy guild khác. Với lại guild của Hạo Thiên có đầu đủ cả tiện nghi, còn có phòng cho thuê nữa cơ, lại còn bán đầy đủ cả thức ăn, dược liệu, thuốc..... Vân vân và mây mây. Không thiếu thứ gì cả. Đúng là 1 nơi lý tưởng mà. Nhờ những ưu thế đó mà trong 1 thời gian ngắn Hạo Thiên đã chiêu mộ được rất nhiều thành viên, đa số mấy tên này tạm được chấp nhận là nhân cách tốt, không khinh miệt người, biết chấp nhận sự thật. Khi biết Hạo Thiên là hội trưởng và mấy người cấp trên mình là 1 đám nhóc, thì chỉ hơi choáng và biết nỗ lực hết mình, còn biết lấy nhóm cậu làm mục tiêu phấn đấu nữa cơ. Hạo Thiên rất hài lòng.

Hiện tại, guild cậu cũng đã bắt đầu nhận được rất nhiều sự tín nhiệm, nhận được rất nhiều nhiệm vụ rồi. Còn về đồng phục chung của guild, là bộ quần áo có màu đen viền tím, bên ngực trái có hình rồng bay quanh một mặt trời, rồng màu tím sậm có chút xanh. Bên hông mỗi thành viên lại treo lơ lửng 1 cung linh hình tròn bạc óng ánh, và sợi dây tua rua màu tím nhạt. Di chuyển là lại vang lên tiếng leng keng nhỏ nhẹ êm tai trong không khí.

Bộ đồ này chỉ có người có cánh hoa đen mới có được, chất liệu vải làm nên bộ đồ là 1 loại vải siêu bền chống được lửa, lôi và hắc cấp 8 trở xuống, loại vải này vô cùng mắc, 1 thước vải thôi cũng đã lên đến hàng chục vạn linh tệ rồi. Nhưng Hạo Thiên lại có nhiều vải đến mức may cho 45 người ở guild này và hàng trăm người ở căn cứ, vải đâu ra?

Vải thì cậu chỉ mua 1 thước thôi, số còn lại là do tự dệt nên. Mua vải về, nghiên cứu sơ bộ về chất liệu vải, biết được nghiên liệu làm nên nhờ công của Tiểu Siêu, rồi kiểm nguyên liệu và dệt, loại vải này dệt cũng rất mất thời gian, nhưng nhờ dệt trong không gian hệ của Hạo Thiên mà thời gian được cắt giảm đáng kể, nên đã hoàn thành từ 1 tuần trước.

Bây giờ guild đang phát triển rất tốt, hiện tại Hạo Thiên đang đứng trên lầu nhìn xuống sảnh, rất nhiều người đang nói chuyện về nhiệm vụ, về những trận đấu, rồi tạo đội đi làm nhiệm vụ..... Bên khác, nhiều tên thì đứng vây quanh bảng nhiệm vụ, nhiều tên thì vây quanh nơi bán dược liệu,..... Nhiều âm thanh hỗn loạn, trông rất náo nhiệt a

"Ồ đây ta là mạnh nhất! "

1 tên nào đó hùng hồn la lên

Lập tức, tất cả ánh mắt dồn vào hắn, ngơ ngác, kinh ngạc, khinh thường, đủ loại cả.

Hạo Thiên đứng trên lầu trông xuống, "hửm" 1 cái rồi nhếch mép cười nhạt.

"Người vừa mới nói gì? Người nói người mạnh nhất á? "

1 tên khác dùng giọng khinh thường la lên

"đúng vậy, ta nói ta mạnh nhất, tên nào không ưng mời ra đấu"

"Được"

Thế là kéo cả đám ra bên ngoài, đi về phía lối dài. Hạo Thiên cũng có chút hứng thú, đi về phía lan can, nhìn ra bên ngoài rồi nhìn xuống.

"Khai tên đi!"

"Ta là Xích Nam Phuong! " tên vừa la làng bảo mình mạnh nhất, tên là Xích Nam Phuong, khoảng 20 mấy tuổi, thân hình tương đối cường tráng, làn da hơi ngăm, mái tóc đen nhánh, bộ mặt mang đầy 1 vẻ thật thà thẳng thắn.

"Còn ta là Tam Thạch! " Tam Thạch là cậu thanh niên tầm 20 mấy tuổi, da trắng, tóc ngắn, cao khoảng 1m80, bộ mặt cương trực, thẳng thắn, không chịu bất công.

"Được rồi, chúng ta mau đấu đi! " Xích Nam Phuong la lên.

Thế rồi, đứng trên lối dài rộng lớn, cả 2 xông vào nhau. Còn bên dưới, nhiều người hò hét kêu la cổ vũ, Hạo Thiên trên lầu chán chường nhìn xuống, đám nhóc đầu ra lối mặt, cũng tò mò nhìn xuống, nói

"2 tên này, chắc lv cũng tầm 100 mấy thôi! "

"158 và 160!" Hạo Thiên nói, 158 ở đây là Tam Thạch, còn 160 là Xích Nam Phuong. Chênh lệch nhau 2 lv, đối với người thường, chênh lệch nhau như vậy là 1 điều hết sức khó khăn khi lv mình thấp hơn.

Xích Nam Phuong và Tam Thạch liên tiếp xuất đòn, đòn tấn công mạnh mẽ, có sát lực cao. Còn chen thêm vào nguyên tố của mình, tạo ra những tiếng nổ lớn từ lối dài, vang dội khắp nơi.

Cả 2 cứ thế người đâm người đá, người tiến người lùi, người đánh người né. Kéo dài lê thê liên tục cả nửa tiếng. Rốt cuộc cũng kết thúc và kết quả là hòa nhau. Cả 2 đều xả lai trên sàn. Mấy người vây xem, vài người lên đỡ 2 tên này vào phòng nghỉ, nhờ người quản lý chuyên trị thương chăm sóc. Người trị thương ở chỗ Hạo Thiên có 2 người, và cả 2 là nữ. 1 tên Khả Ái, 1 tên Khả Linh là 2 chị em với nhau, cũng là 1 trong những người được Hạo Thiên tuyển chọn. Ngoại hình đẹp, đầy đặn, trắng nõn. Cả 2 chị em đều đẹp như nhau cả, người chị tóc dài màu hồng người em tóc ngắn màu vàng.

Đúng lúc khi Hạo Thiên định quay vào, lại bắt gặp Vũ Miên và 1 người phụ nữ đi cạnh ông ta, người phụ nữ cao ráo ngang với ông, mái tóc dài thướt tha màu đen tuyền, làn da trắng, nhìn tuổi tác cũng phải gần bằng với Vũ Miên, là tầm 40 mấy, nhưng nhìn như mới tuổi 25. Đẹp đến rạng ngời, nhưng người phụ nữ ấy lại mang một vẻ lạnh lùng khó đoán, như kiểu người ngoài lạnh trong nóng. Mặc 1 bộ y phục tựa như Vũ Miên, áo đen viền tím, bên hông cũng treo lưng lửng 1 chiếc cung linh tròn màu bạc lấp lánh.

Hạo Thiên quan sát 1 hồi, quay vào trong. Ngồi vào bàn rồi nói với Lâm Phi

"Lâm Phi, người đi xuống dưới, bảo Nhượng Tình tra xem, người đăng kí vào cùng lúc với Vũ Miên là ai."

"Vâng"

Lâm Phi nhận lệnh, lập tức đi ngay. Xuống lầu, nói khẽ vào tai Nhượng Tình lời của Hạo Thiên. Nhượng Tình không chậm trễ, lập tức đi tra, sau đó lên lầu báo lại việc

"Theo thông tin mà Vũ Miên đăng kí, thì có vẻ người đi với ông ta là vợ của ông, tên là Từ Liên! Cả 2 có đăng kí ở tại guild của ta phòng số 201 ạ!"

"Rất tốt, vậy, người có nhớ, 2 tên vừa nãy đánh nhau hiên đang ở bậc nào trong guild chúng ta không? "

"Theo thuộc hạ nhớ không lầm thì, người tên Xích Nam Phuong là 4 cánh màu vàng, còn người tên Tam Thạch thì 5 cánh vàng ạ! "

"Còn Vũ Miên và vợ ông ta? "

" cả 2 đều 2 cánh bậc trắng hết rồi ạ! "

"Được rồi, cảm ơn người. Người có thể lui"

"Vâng"

Thú vị thật. Guild chúng ta không ngờ có nhiều điều thú vị như thế. Aaaa, sao mà buồn chán như thế chứ. Tìm cái gì chơi vậy.

Hạo Thiên ngó đồng lểc tây, nhìn đám nhóc hiện đang trong phòng này rồi nói

"Các người muốn chơi trò chơi không?"

"Chơi ă! "

Sao mà không thêm suy nghĩ gì hết thế này, trả lời nhanh đến thế. Hạo Thiên thăm lắc đầu, lại nói

"Chia phe đánh lộn. Phe nào thắng sẽ được ta rèn cho 1 cặp giáp tay! "

"Quất ngay ă! " nghe phần thưởng hấp dẫn, bọn nhóc đồng ý ngay không đắn đo, đồ Boss rèn ra toàn là tuyệt phẩm, không có thì buồn lắm.

"Vậy thì đi xuống lôi đài lớn đi! "

Hạo Thiên bước ra khỏi phòng, cùng đám nhóc đi xuống lầu, vừa xuống đến chân lầu thì nhiều tên đã ngay lập tức cúi đầu chào rồi, Hạo Thiên gật đầu, đưa đám nhóc ra ngoài sân.

Ở ngoài này có 2 đấu lớn và 3 sân nhỏ, Hạo Thiên dùng sức mình, kéo 2 sân lớn ghép lại với nhau, trong kho di chuyển sân đấu, tạo ra những thanh âm khó nghe mà lại lớn nữa. Làm cho nhiều người trong công hội rò mò chạy ra hóng chuyện.

Tất cả đứng trên 2 sân đấu lớn, Hạo Thiên, tiểu Siêu đứng đối diện với đám nhóc. Hạo Thiên nói

" Rồi, chia đội thôi! Để xem nào....."

Hạo Thiên giả vờ trầm ngâm 1 hồi, rồi nói

"2 đôi 35, quá công bằng rồi! "

"Háaaaaaa"

Đám nhóc la làng lên, chấn động cả khu, đám người vây xem thì thắc mắc, công bằng? Chênh lệch như thế? Quá lòi cho bên nhiều rồi còn gì?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Trận đấu

"2 đôi 35, công bằng quá phải không! "

"Háaaaaa! "

Đám nhóc la làng lên, chấn động cả khu. Đám người thì ngơ ngác nhìn, 2 đôi 35 mà công bằng, công bằng chỗ nào???

"Sao, có ý kiến gì cứ nói?" Hạo Thiên nói

"Như vậy làm sao mà đấu đây ă! Chưa đấu cũng biết ai thắng rồi đấy ă!" Minh Thi lên tiếng minh bạch

"Đúng vậy, 2 đôi 35 thì làm sao mà thắng được?" lúc này, 1 giọng nói vang lên, Hạo Thiên hơi nghiêng đầu sang nhìn, là Vũ Miên, ông ta đang đứng dưới sân đấu, kể bên là vợ ông ta Từ Liên. 2 người nhìn quả thật xứng đôi vô cùng.

"Sao lại không công bằng? " Hạo Thiên hỏi ngược lại

"Chênh lệch thực lực quá lớn, sao mà có thể đánh được" Vũ Miên lại nói

"Ohhhh! " Hạo Thiên hơi khề mở miệng, bên dưới sân đấu, nhiều người lên tiếng

"đúng vậy, chênh lệch thực lực như vậy sao mà đánh"

"Khỏi cần đánh cũng biết bên nào thắng rồi"

"không chỉ thực lực mà còn cả sĩ số nữa, không đánh được đâu không được đâu! "

.....

"Khoan, dừng lại!" Minh Kỳ hô lên

"Có phải các người đang hiểu lầm sự tình gì không? "

"hiểu lầm gì?"

"Chúng ta nói không công bằng ở đây ý là bảo 2 người kia đối 35 người chúng ta đánh, là không công bằng, 2 người ấy quá mạnh" Minh Kỳ nói câu này, làm cho cả khu chấn động, 35 đối 2 mà không lại, sao có chuyện này!

Nói rồi, 35 cặp mắt hướng Hạo Thiên và tiểu Siêu nhìn, đồng thanh

"Boss, không công bằng! "

"sao lại không, 35 người các người đánh với ta, quá lời rồi còn gì! "

Hạo Thiên hờ hững nói, lại tiếp

"Sao, bây giờ có đánh không? Không đánh thì bỏ đi, cũng quên luôn phần thưởng đi"

"ừm... Ồ thì.... " cả đám nhìn nhau, không hẹn cùng gật đầu, hướng Hạo Thiên nói

"Chơi luôn ạ! "

Đám người này giờ vẫn luôn ngơ ngác quan sát lời đài, quan sát 37 con người đứng trên đó. Chỉ là 1 đám nhóc nhưng không hề tầm thường tí nào cả. Có lẽ trận đấu hôm nay sẽ là 1 trận đấu đáng nhớ trong cuộc đời mỗi con người ở đây.

Hạo Thiên cười nhạt nói

"Hào, vậy luật là ai rút đài sẽ thua, mỗi người được rút 2 lần, hết 2 lần coi như thua, không được lên đấu nữa"

"Vâng"

Lại nhìn xuống phía dưới

"Vâng, phiên mọi người ở đây quan sát hộ, đếm số lần mỗi tên rơi xuống giúp ta"

"Được"

Tất cả đám người gât gao nhìn trên lời đài, rồi không biết vì lý do gì mà không tự chủ được, bất giác lùi xa khán đài mấy mét. Cả 35 người dàn đội hình, đối Hạo Thiên với tiểu Siêu vẫn đang ung dung.

Phía dưới, 1 người hô

"Chuẩn bị..... Bắt đầu! "

Tiếng hô bắt đầu vừa vang lên, cả đám nhóc phân tán ra, lao về phía Hạo Thiên cũng tiểu Siêu, có đứa thì rút kiếm, đứa thì rút đao, có đứa lại dùng dây..... Lại còn có cả đứa dùng đến kỹ năng hệ, tạo ra những quả cầu lửa, nước, hay những tia sét, lại có đứa chèn kỹ năng lên vũ khí của mình, lần lần lượt lượt lao về phía cả 2

Nhưng, Hạo Thiên và tiểu Siêu vẫn cứ ung dung thong thả, thậm chí còn không thèm lấy vũ khí ra. Đứng chút lại dùng tay phủi bụi, và rồi.... 2 bên chạm nhau, tạo nên 1 tiếng "Ầm" vô cùng to lớn, chấn động cả 1 khu.

1 làn khói mù bay ngập trời, che chắn tầm mắt.

Đám nhóc lần lượt xông lên, Hạo Thiên và tiểu Siêu lại lần lượt đỡ đòn và phản công. Mỗi đứa tiến lên là mỗi đứa là đá ra, rút đài thậm chí bị đá dính mấy cái cây, rồi làm ngã gãy luôn mấy cái cây ấy.

"Ừng"

"đùng"

"Ầm"

"Keng"

"Keng"

.....

Đối mặt với hàng loạt đòn đánh như vậy mà Hạo Thiên với tiểu Siêu vẫn cứ bình chân như vại, cứ nhẹ nhàng thông thả đưa tay đỡ đòn.

Cho đến khi, làn khói mờ dần, trên di chỉ còn lại đúng 5 người là Minh Kỳ, Minh Thi, Ninh Dịch, Thống Trung và Gia Linh. Đám còn lại, không lết cũng nằm, nằm la liệt dưới sàn đấu, với khắp mình là vết thương, bị đánh cho bầm dập mình mẩy.

Người xem, ngơ ngác trở mắt nhìn, nhìn khắp xung quanh. Không tin vào mắt mình nữa, mới lúc nãy thôi, vừa mới nãy, trên lôi đài vẫn còn tận 35 người đối chiến với 2 người, vậy mà bây giờ lại chỉ còn 5 đối 2. Rốt cuộc chuyện gì mới vừa xảy ra, những âm thanh to lớn kinh khủng ban nãy do lũ nhóc này gây ra ư, thật không tin được.

Thậm chí, sân xung quanh cũng bị phá cho loang lỗ, sàn cũng bị lún, loang lỗ khắp nơi, chỉ riêng biệt mỗi nơi Hạo Thiên và tiểu Siêu đứng là không bị gì cả, vẫn bình thường, như thuở ban đầu.

5 đứa gấn gượng được trên lôi đài, nhìn qua cũng chẳng khá hơn đám dưới lôi đài là bao, cũng bị đánh cho máu chảy khắp mình, khuôn mặt tay chân cũng đều sưng không ít.

Biết bao con người đang có mặt ở đây đều ngỡ ngàng, bàng hoàng không thôi. Thật là kinh khủng mà!

Hạo Thiên đưa tay phui bụi trên mình, nhìn 5 đứa kia nói

"Tiến lên! "

Rồi đưa tay ra ngoắc ngoắc, 5 đứa cũng nhắc vũ khí của mình lên, lao về phía 2 người.

"Keng"

"Bình"

"Chát"

"Rầm"

Hạo Thiên quơ nhẹ tay, đỡ được kiếm của Minh Thi bằng tay không, thanh kiếm vô cùng sắc bén, nhưng khi đầu với Hạo Thiên lại chẳng chém nổi cậu, thậm chí gây ra 1 vết xước cũng không. Chém không nổi tay của Hạo Thiên!

Hạo Thiên mỉm cười, giơ chân đá cái ầm, Minh Thi bay khỏi sàn đấu, kéo theo cả Ninh Dịch và Thống Trung. Trên sàn còn lại Gia Linh và Minh Kỳ, đối chiến với tiểu Siêu.

Tiểu Siêu 2 tay tiếp 2 người, tiếng keng keng keng cứ tiếp tục vang mãi. Tay không đối chiến với kiếm và đao vậy mà lại không xi nhê gì, vả lại càng không có biểu cảm khó khăn hay chống đỡ nặng nề. Tiểu Siêu trở mình, đập bay 2 người. Rồi lại trở mình hạ xuống sàn 1 cách nhẹ nhàng. Cả 2 phui quần áo, mỉm cười nhìn xung quanh.

Đám nhóc lần lượt bò lết khắp xung quanh lôi đài, nhìn cảnh này y như là vừa mới có 1 trận đồ sát xảy ra vậy, thê thảm vô cùng. Lúc này, 1 âm thanh run rẩy vang lên

"Không... Không thể tin được! "

Hạo Thiên hơi nghiêng đầu, là Từ Liên, vợ của Vũ Miên. Cô ta run lên, nhìn cảnh xung quanh, không tin vào mắt mình. Hạo Thiên cũng mặc kệ cô ta, nói

"Nào nào, hết sức rồi à! Chúng ta còn chưa khởi động xong nửa đấy!"

"Boss, ăn gian quá! " đám nhóc nhỏ giọng rên lên

Lúc này, Thiên Tuyết bỗng từ dưới lôi đài mân mê bò lên, đi về phía Hạo Thiên. Cậu cười nhẹ nói

"Tiểu Tuyết à, em thua rồi đấy.... Úi! "

Hạo Thiên hơi xoay người, né cái ám khí mà Thiên Tuyết ném tới, nhưng vẫn bị dính 1 cái do nó là song ám khí, tức là 1 lần ném 2 cái 1 trước che cái sau. Làm người ta có cảm giác chỉ có 1 cái ám khí mà thôi. Thế là Hạo Thiên bị dính cái ám khí thứ 2, áo bị xé toạt 1 đường dài từ giữa ngực kéo ra sau lưng, để lộ 1 nửa thân mình cậu, và lộ luôn bao nhiêu là vết sẹo trên đó. Người phía dưới lôi đài lại càng ngạc nhiên hơn, 1 đứa trẻ như thế, sao lại có nhiều vết sẹo đến như vậy chứ

Hạo Thiên hơi nhui mày, nói

"Thiên Tuyết, em là đang chơi ăn gian đấy"

"Hức.... Hức.... Là ca ăn gian mới đúng.... Oa oa oa..."

Thiên Tuyết bỗng khóc thét lên, đầu sao cũng là 1 cô bé, bị Hạo Thiên đánh đến tóc tai rối bời, mặt lại có vài vết xước nhỏ, quần áo lại lấm lem. Dù có mạnh đến đâu cũng chỉ là 1 cô nhóc, cũng còn rất ngây thơ và không muốn bị dơ mà.

"Sao tiểu Tuyết lại khóc rồi? "

Cùng lúc này, 1 âm thanh vang lên từ đằng xa. Rồi 1 bóng người xoẹt lên lòi đài, nhắc Thiên Tuyết lên tay, đỡ dành Thiên Tuyết

"Thiên Tuyết ngoan, ai chọc con khóc nói cậu nghe, cậu đánh người đấy cho con"

Người đến là Đường Minh Nhật, là cậu cả Hạo Thiên. Rồi ông giật mình nhìn xung quanh, nói

"Có chuyện gì xảy ra ở đây vậy? "

"Này, ông là ai thế? "

1 người đàn ông phía dưới nói ngược lên

Đường Minh Nhật quay sang nhìn, nói

"Tôi à? Tôi là Đường Minh Nhật, còn muốn biết thêm thì hãy hỏi cậu nhóc này! "

Họ Đường, Đường gia tộc, 1 đại gia tộc thì làm gì ở nơi này chứ, lại còn bảo hỏi hội trưởng, rốt cuộc quan hệ gì đây? Đám người ngơ ngác, do từ nãy giờ bị kinh ngạc quá nhiều rồi, nên bây giờ bị thêm nữa cũng chẳng hề gì, chỉ im lặng quan sát.

Hạo Thiên nhìn Minh Nhật, cười nói

"Cậu, sao cậu biết chỗ này mà tới vậy? "

"Con hay quá ha, dám làm cho Thiên Tuyết khóc, rồi đánh bọn nhóc ra nông nổi này, có chuyện gì vậy? "

"Chỉ là 1 trò chơi nhỏ thôi ạ, lấy 35 đánh 2 thì như vậy là còn nhẹ đấy ạ. Còn Thiên Tuyết, em ấy đánh không lại thì khóc, cậu nhìn xem, còn làm rách áo con nữa này! "

Hạo Thiên giờ áo lên, bểu môi, Minh Nhật nhìn, giật mình. Người Hạo Thiên đây là vết sẹo, sẹo to sẹo nhỏ đủ cả. Minh Nhật hốt hoảng hấn lên, đi nhanh về phía Hạo Thiên

"Con bị làm sao thế này, sao lại có nhiều vết thương thế? "

"À... À thì, do tập luyện nhiều để lại sẹo ấy mà! Hi hi"

Nói rồi, Hạo Thiên quay sang đám người, khuôn mặt từ vui vẻ cười nói cũng chuyển sang lạnh tanh, nói

"Được rồi, mấy người ở đây. Giúp ta đưa bọn nhóc vào nghỉ đi"

"Vâng"

Tất cả đồng thanh, mau chân lẹ tay khiến từng đứa đi. Hạo Thiên coi bỏ cái áo bị cắt rách ra, quăng đi, lấy ra 1 chiếc áo trắng khác thay vào. Lúc mà cậu cởi áo ra, lại hiện ra thêm nhiều vết sẹo nữa, phía trước ngực, trên lưng, tay, vai, nhiều thật nhiều. Đường Minh Nhật đau lòng nhìn Hạo Thiên, 1 đứa bé mới 11, 12 tuổi mà phải chịu biết bao khổ cực như vậy.

Hạo Thiên quay sang mỉm cười nói

"Được rồi, chúng ta vào trong thôi. "

Hạo Thiên dẫn đầu, đi vào trong, lên lầu. Trước khi lên, Hạo Thiên đưa cho Minh Nhật 1 chiếc nhẫn đeo vào tay, bảo

"Đây coi như là vé thông hành, có nó mới lên được tầng 2 và vào nơi đó."

Rồi 3 người tiếp tục lên lầu, vào phòng của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thắng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Đau lòng

Sau khi Nhược Tình đem nước lên, Hạo Thiên ngồi vào 1 bên ghế sofa, tiểu Siêu đứng trước kệ sách, Minh Nhật ngồi đối diện Hạo Thiên. Mặt ông nhăn lại đến khó coi, không biết đang khó chịu chuyện gì.

Hạo Thiên nâng ly nước, nhấp 1 ngụm, nói

"Có chuyện gì mà trông cậu khó chịu thế? Mà sao cậu biết chỗ này mà đến! "

"Con hỏi ta sao khó chịu à, là vì con đấy! Ta hỏi con, những vết thương đó là sao hả? "

"À, chẳng phải con nói rồi sao, chỉ là do tập luyện gây ra thôi. "

"Con nghĩ ta chấp nhận lý do đó sao!?!"

"Sao lại không ạ, mỗi người tu luyện ai mà không nhận lấy 1, 2 vết thương trên người, không bị thương do luyện tập cũng bị thương do đánh nhau. Chuyện thường tình mà ạ! " Hạo Thiên thần nhiên nói

"Chát"

Khuôn mặt Hạo Thiên hằn 5 ngón tay trên mặt, lần đầu tiên trong cuộc đời sau khi chuyển sinh, cậu lần đầu tiên bị đánh mặt, mà người đánh lại chính là người mà bao lâu nay, từ nhỏ đến lớn vẫn luôn quan tâm chăm sóc cậu. Cái tát này làm cậu nổi lên cơn giận, quay phắt sang nhìn Minh Nhật, cặp môi trũng lên. Nhưng dịu xuống, hàng mi rũ xuống, không dám nhìn thẳng.

Đường Minh Nhật lúc này, khuôn mặt dăm 2 hàng lệ, mặt mếu máo, nghẹn ngào khóc, nói trong tiếng nấc

"Con nghĩ sao vậy hả, dù có làm gì, luyện tập hay đánh nhau thì cũng phải biết giữ thân mình chứ. Con biết con như vậy làm chúng ta rất đau không, chúng ta đau lòng lắm đấy! "

Minh Nhật gấp người lại, 2 cùi chỏ chống trên đùi, 2 tay che mặt. Tiểu Siêu bước lại từ kệ sách, lấy tay để trước mặt Hạo Thiên, xoa xoa rồi chữa trị, sau 1p, không còn vết sưng của cái tát lúc nãy nữa.

Hạo Thiên 2 hàng mi dài rũ xuống, khuôn mặt mang chút ảm nã. Tiểu Siêu sau khi chữa xong rồi cũng lạnh lùng quay đi, tiếp tục đọc sách.

Đường Minh Nhật cứ ngồi vậy, cúi đầu xuống. Hạo Thiên đứng dậy, đi qua chỗ ông. Ôm lấy ông rồi nói

"Cậu à. Con hứa, sau này sẽ không còn nữa. Sẽ không để người và mọi người lo lắng!"

Đường Minh Nhật quay sang ôm lấy Hạo Thiên, lau nước mắt. Vuốt ve lưng Hạo Thiên, cái vuốt này như muốn xóa đi những vết thương trên lưng cậu, nhưng như thế thì làm sao mà được, vô ích.

Hạo Thiên ngước mặt lên, mỉm cười nhìn ông

"Thế, bây giờ cậu đừng như vậy nữa nhé, nào, cậu nói con biết, sao cậu biết chỗ này mà đến thế? "

"Là do..... "

"Cốc cốc cốc"

Minh Nhật chưa nói xong, ngoài cửa vang lên tiếng gõ. Tiểu Siêu mở cửa, Vân Mộng bước vào. Hạo Thiên như ngộ ra gì đó, hơi gật đầu. Vân Mộng cúi đầu nói

"Sur phụ, có Doãn hiệu trưởng muốn gặp nhưng...."

"Ta biết rồi, bây giờ ngơoi qua phòng trị thương, chăm lữ nhóc giúp ta! "

Nửa tháng trước, Hạo Thiên đã hoàn thành xong mấy bông tai, đã phân phát đủ cho lũ nhóc, trong đó đưa nhiên có cả Vân Mộng nữa. Nên cậu mới có thể lên lầu 2 được, chứ không cũng ở dưới tầng 1 rồi.

"Vâng"

Vân Mộng nghe lời, đi ngay. Hạo Thiên cười nói với Minh Nhật

"Có phải cậu nhờ A Mộng dẫn đường, rồi trong lúc đi gặp Doãn Bằng luôn không? "

"Đúng"

"Cậu bây giờ qua chỗ bọn nhóc lo cho chúng giúp con nhé, lát nữa gặp cậu!"

"Được"

Tiểu Siêu dẫn đường, đưa Minh Nhật đi.

Hạo Thiên xuống lầu, Doãn Bằng đang đứng phía dưới, dậm chân khó chịu. Thấy Hạo Thiên xuống thì quát

"Nhóc làm gì vậy, sao khi không lại đặt cảm giới ở đây? "

"Chỉ để an toàn thôi, nhất là với những người hay phá hoại như ngài đấy! "

"Thôi đi, không phải....."

"Không phải cái gì? Được rồi, lên đi"

Hạo Thiên chưa xuống lầu, lại quay lên, Doãn Bằng cũng mau chóng đi theo. Lần này không bị chặn lại nữa, cũng không bị đánh bay đi nữa. Hú hồn!

Lại vào phòng, Hạo Thiên nói

"Có chuyện gì? "

"Sắp tới sẽ có đợt tổ chức cho học viên đi tới khu quân sự!"

"Và? "

"Và nhóc có tên trong đó đấy, có nhiệm vụ giám sát. Lần này khu quân sự cần đến là khu huấn luyện của quân đội chuẩn bị cho chiến tranh đấy. "

"Ohhh, thú vị. Khi nào đi?"

Hạo Thiên nhếch mép cười

"1 tuần nữa, thời gian như cũ! "

Doãn Bằng dựa lưng vào ghế, nói

"Được rồi, ta sẽ đi! Còn chuyện gì nữa không? "

"Còn, ta nói này, từ sau khi nhóc lên làm Đại tư lệnh đấy, đúng là rất có ích, giúp cho học sinh có mục tiêu phấn đấu. Nhưng từ 1 tháng trước cho đến nay, người vẫn không viết báo cáo về những công việc được giao. Bây giờ sao đấy? "

Doãn Bằng ảo não nói

"Đây! "

Hạo Thiên lấy ra 1 xấp giấy đưa cho Doãn Bằng, ông vui vẻ nhận lấy, gật đầu mỉm cười nói

"vẫn là rất chăm nha"

"Đừng lo, tôi tuy làm những việc khác, nhưng vẫn không quên mấy công việc của học viên đâu. "

"Cám ơn nha, vậy bây giờ ta đi đây"

Đại tư lệnh, không phải ăn không ngồi rồi, mà vẫn phải nhận nhiệm vụ từ học viện, đi điều tra, bắt người, giết quái,.....vân vân và mây mây.

Sau khi Doãn Bằng rời đi, Hạo Thiên tới chỗ bọn nhóc. Mở cửa bước vào, Hạo Thiên được sự đón tiếp nồng nhiệt của 2 cô gái, cả 2 cúi người, ngực nảy lên 1 cái, Hạo Thiên hơi nhướng mày, 2 người kia lại đứng thẳng lên, nói

"Cung nghênh chủ nhân, tôi là Khả Linh"

"còn tôi là Khả Ái"

Khả Linh là trưởng khu trị thương này, em cô là Khả Ái, phó ở đây. Ngoài ra còn có thêm 5, 6 tên phụ nữa. Nhờ có tiểu Siêu đến đây, và sự giúp đỡ của mấy người này, đám nhóc đã đỡ rồi, hay nói đúng hơn là tất cả đã không còn vết thương nào cả, hiện tại đang ngủ phè phõn ở đây này.

Hạo Thiên gật đầu nói

"Cảm ơn các người!"

Hạo Thiên lướt qua 2 người vào trong, 2 người kia thì bước theo sau, vừa đi ngực vừa nảy tung tung, mặt thì mỉm cười, vui vẻ theo sau. Không biết là vui cái gì nữa.

Đám nhóc như cảm nhận được có Hạo Thiên ở đây, bật dậy hàng loạt, đánh về phía Hạo Thiên.

"Vừa mới bị đánh xong, còn chưa đủ? "

"Bốp"

"Bốp"

"Binh"

"Rầm"

"đùng"

Đám nhóc lại 1 lần nữa bị đánh bay, làm ngã giường, đồ đạc lộn xộn cả lên. Khả Ái và Khả Linh giận dữ nói

"Lại nữa à, sao lần nào cũng vậy vậy chứ"

"Ui ui... Boss không thương người bệnh gì cả đấy"

Minh Kỳ đứng dậy, phúi phúi bụi nói

"ây, sao êm vậy"

Thống Trung ngồi trên đất, mặc dù bị đánh bay nhưng sao êm quá, quay sang nhìn

"Ấy"

Đứng bật dậy, Thống Trung bị đánh bay, rồi đề lên người của người ta rồi

"thảo nào êm tới như vậy, này, có sao không thế? "

"Ui ui.... Đau chết ta rồi"

Thống Trung đỡ người này ngồi dậy, dựng lại giường và đặt lên, nói

"Xin lỗi xin lỗi, không sao chứ? "

"Được rồi, không sao đâu"

Thống Trung cười hi hi, nói

"Được rồi, tôi là Thống Trung. Sai này có chuyện gì cứ tìm tôi, tôi giúp cho!"

"Thống Trung? Là 1 người trong Hắc bang"

Người này ngược mặt lên nhìn, bấy giờ mới biết người này là ai. Mấy đứa nhóc của Hạo Thiên được mấy người trong guild này gọi là Hắc bang, gọi tên này vì đám nhóc lạnh lùng, lại có nhiều tin đồn nói chúng tàn ác, tuy bề ngoài chúng không như vậy. Đám này cũng biết đám nhóc là nhóm học sinh được ca tụng trong học viện Hoàng Long, mà học sinh của học viện lại rất sợ đám này, nghe nói còn nhiều việc như đe dọa, bạo lực,... vân vân. Nhưng tin được không, nếu có việc như đe dọa, bạo lực thì đã bị học viện điều tra và đuổi đi rồi. Nên mấy việc này không ai tin, chỉ biết là đám nhóc lạnh lùng, tàn ác, mà tàn ác ra sao lại không ai chứng minh được, và rất mạnh nữa. Mạnh thì đã được chứng minh qua trận đấu ban nãy. Nói tóm gọn lại là, cái tên Hắc bang đại diện cho hội trưởng là Hạo Thiên, đại diện cho việc nhóm này là cao nhất trong guild.

"Hắc bang? "

Thống Trung ngơ ngác, nói

"Cái tên này đâu ra vậy? "

"Là tên do những người trong guild đặt đấy ă, xin lỗi vì thất lễ"

"Ấy, ta có lỗi với người trước mà. Người tên gì vậy"

"tôi là Tam Thạch"

"Hừ, nguoi và cái tên.... Tên gì nhĩ? "

"Xích Nam Phuong"

Minh Kỳ nói

"Đúng vậy, nguoi và cái tên Xích Nam Phuong lúc này mới đánh nhau nhĩ, tên kia còn nói gì mà "ta là người mạnh nhất" nữa"

Thống Trung nói

"Tôi...tôi... Tôi chỉ là nói chơi thôi, vì không có ai đánh lộn nên nói chơi thôi, để có người đánh lộn chung ấy mà" 1 giọng nói vang lên, 1 tên ngượng ngùng ở giường đối diện

"ha ha ha ha ha "

Đám nhóc đang dọn dẹp lại chỗ này nghe vậy mà cười phá lên, cười lẫn lộn

"Ha ha ha ha... Không có gì, nguoi đừng để ý"

Thống Trung lau vệt nước mắt, nói

"Nếu không có gì làm thì đi làm nhiệm vụ đi"

"Vâng"

Xích Nam Phuong gật đầu

Dọn dẹp xong xuôi nơi này, kéo nhau đi hết. Trước khi đi, còn để lại 1 câu

"Nếu muốn đánh nhau thì tới tìm bọn ta"

Rời đi mất. Đám nhóc thì trở về học viện, Hạo Thiên, tiểu Siêu và Minh Nhật thì trở lại phòng

Hạo Thiên nói

"Thế, cậu và cha chắc đã bàn bạc xong rồi nhĩ. Được không? "

"Được, chúng ta chấp nhận. Hiện tại nhập liền 1 lô kịp không? "

"Bao nhiêu ạ? "

"tăng cấp đan thì 200 viên, bồi bổ đan 500 viên"

"Về bồi bổ đan thì hiện tại đủ ạ, còn tăng cấp đan hiện tại con chỉ có 50 viên thôi"

Hạo Thiên hơi nhàu mày

"Vậy chúng ta lấy 500 viên bồi bổ đan và 30 viên tăng cấp đan trước"

"vậy được ạ. Mà lần này cậu đi có 1 mình sao? "

"Không, cậu đi với mẹ con!"

"Háaaa! "

(Cầu Nguyệt Phiếu a~~~~ d=(' ▽ `)=b

2 tuần rồi mới đăng chương mới, xin lỗi mn!

Tác bọ 2 chương cho Nguyệt Phiếu của Mongdaonhi, mai lại thêm 2 chương nữa bù cho tuần trước không đăng~\(_▽_)/

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Bối rối

"Háaaaa! "

Hạo Thiên la toáng lên, sững sốt không tin lời Đường Minh Nhật nói

"Vậy làm sao đây? Hiện tại con chưa gặp mẹ được! "

"Cốc cốc"

Tiếng gõ cửa vang lên khi Hạo Thiên đang loạn lên, tiểu Siêu đề âm mình xuống, giả 1 giọng nói khác

"Ai đấy? "

"Là con, Thiên Tuyết đây, còn có cả mẹ con ở đây nữa"

Hạo Thiên ra dấu tiểu Siêu, bảo đeo chiếc mặt nạ lên, Hạo Thiên cũng vậy, niệm chú rồi biến đổi luôn màu tóc, giấu hết khí tức của mình đi, làm ra 1 khí tức hoàn toàn khác, 1 khí lạnh lùng, không thích tiếp xúc.

Tiểu Siêu mở cửa, sau cánh cửa, hiện ra 1 người phụ nữ xinh đẹp, một nét đẹp dịu dàng, thùy mị nét na. Người này là Vương Thiên Nhi, kẻ bên là Thiên Tuyết.

Vương Thiên Nhi bước vào, đầu tiên là sững sờ, sau đó trấn an lại. Nói

"Xin chào, tôi là Vương Thiên Nhi, phu nhân của gia chủ Đường gia, hôm nay đại diện gia chủ đến đây. "

Hạo Thiên hơi gạt đầu, ánh mắt lạnh nhạt. Đường Minh Nhật cũng diễn rất tốt, lập tức nói

"Chị, mau ngồi. "

Vương Thiên Nhi gạt đầu ngồi xuống, Đường Minh Nhật lập tức nói

"Giới thiệu với chị đây là Ma, là 1 người bạn của hội trưởng ở đây, còn người mở cửa là Tà, người hầu cận đi theo. Người chế thuốc cho chúng ta là ngài Ma đây"

"Lần đầu gặp mặt, nếu có gì không phải xin cậu bỏ qua. " Vương Thiên Nhi nói

"Không sao. Vậy chúng ta vào việc chính"

"Được, vậy, về thuốc, chúng tôi muốn lấy 500 viên bồi bổ đan, 200 viên tăng cấp đan. Không biết bên ngài thế nào? "

"Hiện tại, bên tôi chỉ có 50 viên tăng cấp đan và 500 viên bồi bổ đan." Hạo Thiên mặt lạnh đáp

"Vậy cũng được, thế giá cả thì sao? "

Vương Thiên Nhi cười nói

"Vẫn như cũ thôi! "

"Cảm ơn ngài rất nhiều, hợp tác lâu dài, khi nào lại cần, chúng tôi sẽ phái người đến báo trước 1 tiếng"

Vương Thiên Nhi vui vẻ đứng dậy, lại nói

"Vậy tôi sẽ lấy 500 viên bồi bổ đan và 30 viên tăng cấp đan, tiền đây. Tổng cộng là 1090 vạn linh tệ. "

"Được rồi, ta lấy 1000 vạn linh tệ thôi. "

Nói đoạn, Hạo Thiên lấy ra 1000 vạn linh tệ rồi, trả lại 90 vạn cho Vương Thiên Nhi, xong, lấy ra 1 chiếc nhẫn nói

"Đây, tất cả trong này"

"Cảm ơn rất nhiều!" Vương Thiên Nhi vui mừng nhận lấy, lại nói

"Vậy thì xin cáo từ, hẹn ngày gặp lại!"

"Hẹn ngày gặp lại! "

Vương Thiên Nhi quay lưng đi, ra khỏi cửa. Đường Minh Nhật đi theo, vừa xuống lầu, Đường Minh Nhật nói

"Chị về trước đi nhé, em ở lại thêm 2 ngày nữa sẽ về, có chút chuyện cần giải quyết! "

"Minh Nhật đệ, em và Hạo Nhi cả 2, đừng mong mà gạt ta, đóng tốt lắm đấy"

Minh Nhật hơi sùng sốt, Vương Thiên Nhi lại nói

"Mấy năm không về lại còn đóng kịch diễn trò không cho ta biết, có phải ta làm gì sai không? "

Khuôn mặt Vương Thiên Nhi loáng thoáng nét sầu thảm, Đường Minh Nhật vỗ trán, ghé sát lại nói

"không có đâu, chỉ là nó có điều cần giấu, không thể lộ thân phận được. Nên chị hãy cho nó thời gian hoàn thành việc đã nhé"

"Thật? Nó làm chuyện gì mà không muốn xuất đầu lộ diện chứ? "

"Ừây, thiên cơ bất khả lộ, thứ lỗi em không thể nói!"

Đường Minh Nhật lắc đầu, nét buồn trên mặt Vương Thiên Nhi đã giảm bớt, thay vào đó, 1 giọng cứng rắn vang lên

"Đợi sau này xong xuôi, ta sẽ dạy nó 1 bài học! "

"Vâng vâng, còn hiện tại, mong chị đừng nói chuyện này cho ai nha, kể cả cha với anh cũng không được. "

"Được"

Nói rồi, Vương Thiên Nhi bỏ đi. Còn bên phía Hạo Thiên, cậu lột bỏ lớp mặt nạ, đổi lại mái tóc rồi nhìn sang Thiên Tuyết đang vui vẻ chuyện gì, nói

"Sao mẹ lại lên được tầng 2?"

"À, em lên tầng 2 trước, rồi ném xuống đôi bông tai cho mẹ, mẹ lên được thế thôi! "

Thiên Tuyết ngây thơ trả lời, nào biết lúc này Hạo Thiên đang tức giận, giọng lạnh nhạt, âm hàn nói

"Lần sau mà còn tùy tiện tháo bông tai ra nữa, đừng nói có là em ruột, ta sẽ đánh gãy chân muội!"

Giọng nói âm lãnh làm tê lạnh lòng người, sờn cả tóc gáy, Thiên Tuyết "hức" 1 cái, mặt hoảng sợ, lo lắng gật đầu không thôi

"Em không dám nữa, không dám nữa đâu... Hức..."

Đúng lúc này, Đường Minh Nhật mở cửa bước vào. Bất gặp cảnh này, Hạo Thiên thì đang có 1 gương mặt lạnh cực kì, Thiên Tuyết thì ngồi khóc nức nỏ, vội vội vàng vàng đi lại, vỗ về Thiên Tuyết, nhìn Hạo Thiên nói

"Lại có chuyện gì nữa thế? "

"Không có gì đâu ạ. Muội mà còn như vậy nữa thì trở về nhà đi, ta sẽ trả muội lại cho mẹ và cha! "

"Hức... Muội không dám nữa đâu... Không dám nữa, ca ca đừng gửi muội về... Hu hu hu hu hu"

Thiên Tuyết khóc to lên, nhưng nhìn mặt Hạo Thiên, lại dè dặt xuống, không dám lớn tiếng. Đường Minh Nhật ở 1 bên vỗ về, không biết thế nào, lại nói

"Mẹ con phát hiện ra rồi! "

"Vốn ngay từ đầu mẹ đã phát hiện ra, dù con có giả trang đến thế nào đi chăng nữa! " Hạo Thiên thờ ơ nói

"dù sao ta cũng nói mẹ con hãy giữ kín lại, sẽ không nói ai đâu! "

Đường Minh Nhật ôm Thiên Tuyết, con bé cuộn người lại trong người Đường Minh Nhật mà nức nỏ.

.....

Một ngày cứ thế trôi qua, Đường Minh Nhật ở lại trong guild, Hạo Thiên thì trở về biến vào trong không gian hệ khi đã sắp xếp chỗ ở cho Minh Nhật xong xuôi. Đám nhóc ở học viện, tiếp tục nhận sự dạy dỗ của Thiên Vũ Phong. Vân Mộng trong 1 tháng qua, leo lên được lớp B nội viện, thực lực, thể chất, cấp và sự nhanh nhẹn tăng 1 cách đáng kể.

Hôm nay, Hạo Thiên đưa Minh Nhật tới căn cứ. Niệm 1 cái phép, thoát cái tối nơi. Đường Minh Nhật còn chưa biết chuyện gì xảy ra, chỉ thấy nó sáng lên 1 cái rồi vụt tắt, thay vào đó, ông lại đứng nơi khác mà không phải là căn phòng nơi làm việc của Hạo Thiên.

Hiện ra trước mắt ông là 1 tường thành cao hùng vĩ, chắc chắn trục trời, trải dài vô tận không thấy điểm dừng. Cổng thành cao lớn làm bằng loại hợp kim hiếm, chiều dài phải mấy 2, 3 trăm mét. Bao vây xung quanh là lớp sương mù dày đặc. Bỗng, lúc này từ phía trên tường thành có giọng nói vọng xuống

"Chủ nhân, chào mừng ngài trở lại."

Rồi im hơi một lúc, lại vang lên

"Mở cổng"

Cánh cửa to lớn dần dần mở ra, để lộ khung cảnh bên trong. Xuất hiện 1 tòa lâu đài khủng bố lòng người, cùng với đó là 1 hàng cây dài trải rộng dọc theo tường lâu đài. Đủ thứ loại cây, cây ăn quả có, cây nông nghiệp với lâm nghiệp cũng có, nói chung là có cả 1 khu vườn riêng luôn. Đường Minh Nhật mới đứng trước cửa thôi, mà bao nhiêu cái choáng ngợp nó ào ào tấp vào mặt thể này, đúng là kinh khủng mà.

Hạo Thiên mỉm cười quay sang, bắt gặp khuôn mặt ngỡ ngàng khó tin của Minh Nhật thì nói

"Cậu à, mới có bên ngoài thôi mà cậu choáng như này rồi, vào bên trong con sợ cậu sẽ xỉu mất"

"Con cứ chọc cậu suốt, mau vào trong. Để ta xem xem bên trong còn hùng vĩ đến như thế nào nữa."

Đường Minh Nhật trấn định lại, cố giữ mình tỉnh táo để không phải bất ngờ với những cái bên trong nữa.

Hạo Thiên đi trước, bước vào trong, cánh cửa lớn dần dần mở ra. Khung cảnh bên trong lại hiện ra trước mắt cậu và Đường Minh Nhật. Một đại sảnh lớn, cầu thang đặt chính giữa chia làm 2 ngã rẽ. Nhiều người đang tất bật chạy tới chạy lui, gặp Hạo Thiên thì dừng lại cúi chào 1 cái rồi mới tiếp tục chạy. Tất cả mặc đồ giống nhau, là bộ quần áo có màu đen viền tím, bên ngực trái có hình rồng bay quanh một mặt trời, rồng màu tím sậm có chút xanh. Bên hông mỗi thành viên lại treo lơ lửng 1 cung linh hình tròn bạc óng ánh, và sợi dây tua rua màu tím nhạt. Di chuyển lại vang lên tiếng leng keng nhỏ nhẹ êm tai trong không khí.

Sảnh lớn, trải dài với nhiều lối rẽ. Hạo Thiên lại nói

"Lên trên thôi ạ!"

"Ừ.... Ừm! "

Mang tâm trạng đầy kinh ngạc và bất ngờ, Đường Minh Nhật cùng Hạo Thiên lên trên. Đứng ở giữa 1 ngã rẽ, trải dài vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Đòi con

"Cậu... Cậu à, cậu không sao chứ? "

Trong 1 căn phòng, được trang trí 1 cách đơn giản nhưng sáng sủa, đẹp mắt vô cùng. Đường Minh Nhật nằm dài trên chiếc ghế sofa, mắt nhắm nghiền, nghe tiếng gọi thì mắt hơi nheo lại, từ từ mở ra.

"Đầu ta đau quá, ta đang ở đâu đây? Sao có nhiều Hạo Nhi quá vậy?"

Đường Minh Nhật lấy tay xoa xoa đầu, Hạo Thiên nhìn cười nhìn đến nội thương. Không ngờ cậu lại như vậy, mới đi có 1 nửa lâu đài thôi mà đã ngất xỉu rồi. Hạo Thiên lấy lại vẻ nghiêm túc nói

"Cậu không sao chứ, tự nhiên đang tham quan mà cậu lại té xỉu, làm con lo lắm đấy biết không! "

"Haizz, nơi này của con, rộng lớn quá. Làm cậu choáng cả đầu, hoa cả mắt. Lại còn có rất nhiều thứ nữa, hiện đại tới tận còn có đầy đủ mọi thứ."

Đường Minh Nhật ngồi tựa lưng vào ghế, hai tay xoa xoa mắt mình.

"Hi hi hi, cậu nói sao ấy, tất cả mấy thứ này vét của con không còn 1 xu, mới có bấy nhiêu là quá ít đấy ạ" Hạo Thiên cười nhẹ, lại nói

"Vậy, cậu có muốn đi xem nữa không? "

"Đi, đương nhiên phải đi rồi! "

Thế là lại tiếp tục đi xem khắp nơi, dành ra ra cả ngày.

.....

Cả ngày dài trôi qua chỉ để đi xem nơi này, căn cứ của Hạo Thiên. Đường Minh Nhật sau khi xem xong thì chấn động vô cùng, có biết bao nhiêu thứ ở đây. Có thể xem như là 1 thành phố thu nhỏ vậy, đầy đủ không thiếu gì cả. Phải nói là mọi chuyện đều vẹn toàn.

Trở lại học viện, Hạo Thiên cũng chẳng có gì làm, dù sau tuần sau mới đi tới khu quân sự, để giám sát cái lũ nhóc mới vào học viện. Sẵn tiện xem tụi kia huấn luyện bọn trong quân sự như thế nào. Một công đôi việc!

Bây giờ rảnh rồi, Hạo Thiên trở lại hội, còn Đường Minh Nhật sau khi tham quan xong thì choáng quá, chưa ổn định lại tinh thần, cần nghỉ ngơi. Biết sao được, cháu của mình phát triển quá nhanh quá nguy hiểm. Mới hồi nào đây, nó còn bập bênh đi sau mình hội "Cậu ơi!" mà nay đã trưởng thành, tự lập cho mình một hội riêng, rồi còn căn cứ bí mật,...vân vân và mây mây. Nói tóm lại là, không chấp nhận được, cần có thời gian. Nên vì thế mà chỉ bằng ở lại 2 ngày mà đã về trong ngày đầu tiên.

Hội của Hạo Thiên đã có thêm thật nhiều người gia nhập, cũng thật nhiều yêu cầu nhiệm vụ được đưa tới. Nên công việc cũng lại nhiều hơn. Một mối!

Đứng trên tầng 2 nhìn xuống, đại sảnh xôn xôn xao xao, đôi lúc lại có chuyện thú vị. Mấy tên trong guild gây sự với nhau, kéo lên lôi đài oánh lộn, oánh xong lại cười ha ha làm hòa.

Đám nhóc Hạo Thiên thì ở trong học viện học hết rồi. Sau bữa đánh nhau, do chúng nói Hạo Thiên chơi ăn gian, với lại có sự nói giúp của Minh Nhật nên Hạo Thiên đành phải chế cho chúng mỗi đứa 1 cặp giáp tay. Haizz, một mối!

"Sự phụ, sự phụ ơ?"

Hạo Thiên bị kéo trở lại hiện tại bởi tiếng la lớn, cậu nhìn xuống, một thanh niên chạy xông vào sảnh, thở hổn hển nhìn lên lầu, nơi Hạo Thiên đang đứng, rồi nói

"Sự phụ, mau trở lại học viện. Có chuyện rồi a?"

Thanh niên chạy vào là Vân Mộng, người đầy mồ hôi

"Bình tĩnh lại, đứng thẳng người lên, điều chỉnh nhịp thở! "

Hạo Thiên không hỏi hỏi hã hỏi có chuyện gì, mà nhắc nhở Vân Mộng trước

Vân Mộng hít sâu một hơi, giữ nhịp lại, thở chậm dần đều. Bình tĩnh lại rồi nói

"ở trước học viện của chúng ta, không hiểu vì sao mà người của gia tộc con lại kéo đến đòi người, la lối om sòm trước cổng đấy ạ! "

"Thì sao? " Hạo Thiên lạnh giọng hỏi lại

"hiệu trưởng Doãn bảo con đến kêu sự phụ về giải quyết vì chuyện này có liên quan đến người ạ!"

"Sao ông ta biết nhỉ?" Hạo Thiên lâm nhâm

"Mà sao có liên quan đến....."

"Chúng ta về học viện đi, dù sao ta cũng đang rất là rảnh không có gì làm! "

Lời nói của Vân Mộng bị Hạo Thiên cắt ngang, cả 2 trở về học viện.

.....

"Mau mau trả con cho chúng ta! Đường đường là 1 học viện lớn nhất nước mà lại như vậy sao? Không bảo vệ được một đứa trẻ thì đúng là quá vô trách nhiệm mà! "

Một người đàn ông với thân hình cân đối, mái tóc hơi điểm bạc, khoác lên bộ quần áo màu vàng xen lẫn những đường nét đen tinh tế. Đang la hét trước cổng học viện đòi cái gì công đạo. Phía sau ông ta là 1 đàn người khoảng 30 tên thanh niên trang trang khác

Tổng Từ Ngôn đứng trước cổng, phía sau là những học viện nội viện và một vị lão sư khác. Tổng Từ Ngôn nói

"Đòi cái gì người? Chúng ta khi nào bắt người của các ông! Nếu muốn tìm người thì nói tên ra, hà có gì đứng trước học viện la lối như vậy? "

"Con của ta là báo danh vào đây học 3 năm trước, hiện tại nó là học sinh nội viện. 3 tháng này nó đã không về, không tin tức gì cả. Trước kia còn có tin tức, 1 tháng 3 lần. Vậy mà nay không thư không tin tức, ta tới tìm lại nói với ta là 2 tháng nay nó không đi học. Ở học viện của các người, có học viên

mất tích mà không biết sao? "

"Vậy xin hỏi học sinh đó tên gì? " Tống Từ Ngôn điềm đạm nói

"Là Vân Nam Khang! " người đàn ông nói, giọng vẫn chưa bớt được sự tức giận

"Vân Nam Khang?" Tống Từ Ngôn nghe xong cái tên này thì hơi trầm người xuống, quay sang Doãn Bằng vẫn đứng im lặng nãy giờ, quăng sang cho ông ấy một ánh mắt hỏi ý kiến

Doãn Bằng nhìn Tống Từ Ngôn, đầu hơi gật. Lên tiếng nói

"Vân Nam Khang này ta có biết, bất quá 2 tháng nay không có đi học, hỏi bạn cùng lớp thì cũng không biết, mà, không chỉ mỗi mình Nam Khang nghỉ học cả 7 học sinh hay đi cùng em ấy cũng nghỉ học theo mà không biết nguyên do là gì? "

"Làm sao lại không biết, đây là học viện của các người, học sinh mất tích mà không biết sao?"

"Không biết là không biết thôi! "

Đúng lúc này một thanh âm vang lên, hồi đáp lại câu nói của người đàn ông. Tất cả quay qua nhìn, có người mừng rỡ, có người khó chịu, lại có người bức tức. Dù loại cảm xúc khi nhìn thấy người vừa xuất hiện. Hạo Thiên hơi nhếch lên, tiến về phía họ.

"Nhóc con ở đây tới, hồn láo như vậy! "

Người đàn ông đang tâm trạng bức bối, nghe câu này của Hạo Thiên, máu chó trong người lại càng dâng cao hơn, quát lớn

"Hạo Thiên a Hạo Thiên, bây giờ mới về? "

Doãn Bằng nói, khuôn mặt hơi buồn bực

"Cậu a, làm sao lại tới học viện con rồi, là tới tìm Nam Khang đệ sao?"

Vân Mộng phía sau Hạo Thiên hơi nhích lên một bước, nhìn người đàn ông rồi hỏi

"Người, Vân Mộng. Nói cho ta biết Nam Khang đang ở đâu?"

Người đàn ông thấy Vân Mộng thì quát lớn

"Con làm sao biết được! Chẳng phải Nam Khang về nhà hồi 2 tháng trước sao ư? "

"Người lại giả điên không biết, cái tên phế vật nhà người, Nam Khang vẫn hay ở học viện đi tìm người luyện tập, lại còn về gia tộc cùng với người. Bây giờ nó mất tích nhất định là tại người, do người ghen ghét với nó có thực lực nên mới bày mưu hãm hại nó phải không? "

Người đàn ông điên cuồng quát lớn, Vân Mộng hơi rụt lại bởi uy áp ông ta thả ra, ông ta nói rồi, bỗng nhiên phóng lên, vồ một chuông về phía Vân Mộng. Nhưng, ông ta làm được sao?

Hạo Thiên ngay kề bên mà ông ta có thể đánh Vân Mộng sao? Tất nhiên là không, chuông vừa đánh tới, Hạo Thiên tay hơi nhấc lên, gạt nhẹ một cái, tức thì, ông ta bị gạt bay đi một bên dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người xung quanh. Trố mắt nhìn, ai nấy mắt chữ A mồm chữ O há lớn. Không tin vào mắt mình nữa rồi. Đây có thể còn là một đứa trẻ thực lực sao, loại quái vật gì thế này?

Đám người đi theo người đàn ông thấy vậy lập tức có tên phi theo đỡ ông ta, nhưng cũng bị lực gạt đó đánh bay theo, phải cách đó mấy trăm mét mới dừng lại. Đám người này lập tức động thủ, hướng Hạo Thiên ra tay, nhưng, còn chưa có lại gần Hạo Thiên đã bị đánh bay đi. Cùng với đó là sự xuất hiện của hàng loạt bóng người vây xung quanh Hạo Thiên, là đám nhóc của cậu a!

Bị đánh bay đi đám người, chặt vật bò dậy, không thể tin vào mắt mình. Chúng ta vậy mà bị một đám nhóc đánh bay đi, sao có thể tin được?

Đám nhóc đứng trước mặt Hạo Thiên, khinh bỉ nhìn về phía đám người, Minh Thi bước ra nói

"Đám người dơ bẩn các người, dám đến gần chủ nhân! Cần thận cái mạng của mình!"

Vân Mộng một bên hoảng hồn, vội đi lên nói

"Sư phụ, xin người tha cho cậu con, xin người!"

Hạo Thiên ánh mắt lạnh nhạt nhìn Vân Mộng, rồi lại nhìn tên đàn ông đang chặt vật ngồi đay với vết thương và quần áo rách tả tơi. Ông ta quát lên

"Người cầu xin cái gì, cái tên phế vật người, mau trả Khang nhi lại cho ta."

"Con không biết đệ ấy ở đâu hết, hay là trước cậu cứ về gia tộc, con ở trong học viện điều tra tung tích của đệ ấy! "

Vân Mộng ánh mắt hiền lành xen chút buồn bã nhìn người đàn ông

"tìm cái gì mà tìm, để ta nói cho mà biết luôn, là ta giết chết tên Nam Khang đấy." Hạo Thiên lên tiếng, khiến cho tất cả kinh ngạc, đồng lòng hướng phía Hạo Thiên nhìn

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Báo thù

Tất cả mọi người đồng loạt hướng phía Hạo Thiên mà nhìn, cũng đồng loạt câm nín không biết nói gì hơn. Tự nhận giết người? Tên nhóc này....

"Ta nói cho ông biết, tên đó là ta giết. Còn nữa, ông nói con ông tìm Vân Mộng luyện tập? Là luyện tập, hay là lấy làm bao cát cho hắn đánh đây! Mới hồi 2 tháng trước, hắn đánh Vân Mộng gãy 2 đốt sống lưng, tay bị gãy, khắp mình toàn vết bầm tím. Ở học viện này, hắn đánh Vân Mộng ai mà không biết, chẳng lẽ ông không biết sao? "

Hạo Thiên xả ra một tràng, làm cho ông ta á khẩu. Con ông ta Nam Khang đánh Vân Mộng thì làm sao mà ông ta không biết cho được, biết rõ là đáng khác, nhưng ông ta cự cãi

"Hò ngôn loạn ngữ, người dựa vào cái gì mà dám chắc con ta đánh tên phế vật đó?"

Tựa hồ rồi quá hóa loạn, quên lời Hạo Thiên vừa nói, phát ngôn ra ai cũng kinh ngạc.

"Không nói nhiều nữa, muốn đòi con? Tới đây! "

Hạo Thiên ra vẻ khiêu khích

"Thôi được rồi! "

Doãn Bằng một bên hét lên, rồi đi về phía giữa 2 người.

"Được rồi cái gì? Ông không nghe tên nhóc đó giết con ta sao? Ta sẽ báo thù cho con ta"

Ông ta hét lên, phóng về phía Hạo Thiên. Doãn Bằng giơ tay chặn ông ta lại, nói

"Bằng chứng đâu, chỉ là lời nói từ miệng một tên nhóc mà có thể tin ngay tức khắc sao?"

Người đàn ông hơi khựng lại, không nói gì cả. Sau một hồi im lặng, đột nhiên ngẩng đầu lên nói

"Vậy con ta đâu? Các ông mau tìm con cho ta!"

Loạn rồi a, do quá cứng chiều bao che mà giờ con mất đi không giữ được bình tĩnh trong lòng, bị điên rồi.

"Sur... Sur phụ, lời ngài nói... Là thật sao? "

Đúng lúc này, một giọng nói âm ỉ vang lên, Hạo Thiên quay sang nhìn, "hừm" một tiếng rồi nói

"A Mộng, sau này người sẽ biết thôi"

Giọng của Hạo Thiên cơ hồ rất nhỏ, chỉ đủ cho một mình Vân Mộng nghe được, rồi lại ngược lên nhìn người đàn ông. Doãn Bằng vào giọng nói

"Bây giờ, mời ông vào trong trước, chúng tôi lập tức phái người đi điều tra, được không? "

"Được"

Người đàn ông cao giọng nói

Tất cả đi vào trong. Thực chất nói là đứng trước cổng, nhưng thực ra là cổng trong, nên không có người dân vây xung quanh xem, nên sự việc vẫn chưa lộ ra ngoài.

Tất cả đi vào trong, đám nhóc cũng đi theo, Hạo Thiên sánh bước đi ngang hàng với Doãn Bằng. Làm mấy vị lão sư kinh ngạc nhìn, lầu bầu với nhau

"Nhóc con có thân phận như thế nào, sao lại có thể ngang nhiên đi ngang hàng với hiệu trưởng Doãn như thế? "

"Không biết được, mà tên nhóc đó cũng thật mạnh a! "

Lúc này, mấy học viên nội viện tiến lên nói

"Mấy vị mới vào học viện nên không biết. Cậu nhóc mà mấy vị nói ấy là chúng ta đại tư lệnh, cũng là người mạnh nhất a"

"Thật? "

Đám lão sư thất thanh la lên

"Đương nhiên rồi, còn nữa, đừng nhìn mấy nhóc đi theo ngài ấy như vậy mà nói chúng yếu. Chúng cũng là học viện chúng ta mạnh nhất người đấy"

"Không bỏ như vậy, học viện đúng là đào tạo ra những cái thiên tài của thiên tài rồi"

Thế là cả đám lão sư cùng đám học sinh nội viện bàn qua tán lại cho đến khi Doãn Bằng đưa đám người vào chỗ tiếp khách của khu nội viện thì cho đám đó giải tán. Còn đám người đàn ông thì ở đây, lại bắt đầu la hét

"Ông mau cho người đi điều tra tìm con cho ta"

"tìm cái gì nữa mà tìm, ta đã nói ta giết rồi"

Hạo Thiên lại thần nhiên nói

"Người... "

"Người cái gì người, muốn báo thù cho con thì tới đây đi"

"Hay lắm hay lắm, lên bắt giết tên nhóc đó cho ta"

Lời vừa dứt, đám người đó lại xông lên. Nhưng, chúng làm được sao? Đương nhiên không, khi chúng vừa động, Vân Mộng bên này thân hình cũng động. Tiến tới trước đánh, chặn đòn tấn công của mấy tên này, cũng tiện tay bẻ cổ chúng một cách tàn nhẫn không thương sót. Người đàn ông hoảng hồn, la lên

"người cái tên phế vật này, người dám giết người, ta sẽ về báo cho mọi người trong gia tộc biết để xử phạt người! "

"Ta lại sợ quá cơ, muốn về gia tộc? Điều đó chỉ được khi ông còn sống để rời khỏi đây mà thôi! "

Vân Mộng khuôn mặt đáng sợ, ánh mắt lạnh băng nhìn, tiến tới chỗ người đàn ông. Nắm lấy cổ ông ta, giờ cao lên, bàn tay cũng từ từ bóp chặt lại, khi bàn tay Vân Mộng từ từ bóp lại, cổ của ông ta cũng đồng thời bị bóp. Ông ta giãy giụa muốn thoát ra nhưng không được, cứ thế, cổ ông ta bị bóp nát và chết, thi thể bị vứt sang một bên. Vân Mộng tay dính máu, phẩy phẩy tay, lấy khăn ra lau tay rồi vứt đi.

Từ đầu chí cuối, Doãn Bằng cũng không ngăn lại, bởi ông ta quá ồn ào, làm cho Doãn Bằng cũng buồn bực nảy giờ, muốn giết từ nảy giờ, định ra tay nhưng Vân Mộng đã ra tay trước rồi, đỡ phải phiền tới chính mình nữa. Haizzz, mà có người chết trong chính học viện của mình, bây giờ làm sao giải thích đây, mai một thể nào cũng lại có mấy người trong gia tộc này tới kiểm người cho mà xem, mệt mỏi thật mà!

Vân Mộng sau khi chùi sạch sẽ tay mình quay sang nhìn Hạo Thiên, nhìn cậu bằng ánh mắt kinh sợ, kính phục cùng ngưỡng mộ, chứ không phải sự sợ hãi, lo lắng khi vừa mới giết người, Vân Mộng quỳ xuống, nói

"Sư phụ, cảm ơn người rất nhiều, nhờ có người mà nay con đã báo được thù cho cha mẹ và em gái con! "

"Nói như vậy, cha mẹ và em gái người tất cả đã chết do tên lúc nãy."

Doãn Bằng một bên lên tiếng

"đúng vậy, khi tôi 10 tuổi, lúc đó cha tôi là tộc trưởng còn ông ta là phó tộc trưởng. Lúc đó mẹ tôi cũng vừa sinh ra em gái tôi. Ngay thời điểm đó, học viện có 2 ngày nghỉ nên tôi muốn về nhà tạo bất ngờ cho cha mẹ nên không báo với ai về việc tôi về. Lúc tôi về đến nơi thì thấy được, chính tay ông ta tung kiếm chém đầu cha mẹ tôi còn em tôi thì bị bóp chết. Tôi chết lặng ngay thời điểm đó, muốn chạy ra cứu nhưng không tài nào di chuyển được, hoảng sợ bỏ chạy. Chạy trở về học viện, suy nghĩ cách để mạnh lên. Rồi cũng chính thời điểm đó, tôi bị tên Nam Khang đánh đập mỗi khi hân buồn bực chuyện gì. Còn về phần cha mẹ tôi vì sao mất, ông ta nói rằng có mấy tên thích khách tới gia tộc giết họ, nói mọi người không đến kịp nên cha mẹ và em tôi chết. Rồi tên đó lên làm gia chủ, điều hành gia tộc, đây tôi xuống làm thuộc hạ đi theo Nam Khang để mỗi ngày làm bao cát cho hắn đánh."

Vân Mộng quỳ kể lại, rồi lại bắt giắc cười, nụ cười đầy khinh thường, nụ cười đó có thể là cười cho cuộc đời của cậu hoặc là cười khinh thường lão già kia cũng không chừng.

"Được rồi, giết cũng giết rồi. Bây giờ người tính sao đây! "

Hạo Thiên hỏi, đồng thời cũng vung tay một cái, đám người đó nhất loạt biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa, đồng thời trong không gian hệ của cậu lại vang lên tiếng nói "cho các người!"

"Không làm sao cả ạ! Con cứ tiếp tục đi theo ngài thôi."

Vân Mộng mỉm cười nhìn Hạo Thiên, nụ cười đầy chân thành

"Haizz, được rồi. Giải quyết xong rồi thì giải tán đi, chuẩn bị cho chuyến đi sắp tới nữa đây, ngài đại tư lệnh à! "

Doãn Bằng đuổi người hướng phía Hạo Thiên nói, quay lưng bỏ đi trước

"Được rồi, giải tán đi. Còn các người, sao lại ra được đây. Chẳng phải bây giờ có tiết với lão sư sao? "

Đám nhóc nhất loạt nói

"Đương nhiên là trốn ra rồi ạ! "

"À rồi, làm sao đây. Lão sư đứng trước cửa đợi các người kia kìa!"

Hạo Thiên nói, tay chỉ về phía cửa. Đồng thời, một bóng người hiện ra với nụ cười đầy "thân thiện", đám nhóc mặt tái đi. Chạy tán loạn

"Tiểu Hạo, bắt chúng lại cho ta"

Người đàn ông quát lên, Hạo Thiên lắc đầu thờ dãi, di chuyển thân mình dồn đám nhóc lại một góc, không cho chúng chạy đi đâu cả. Thiên Vũ Phong vỗ vai Hạo Thiên bước lại trước mặt đám nhóc, cười nhẹ nói

"Gan mấy đứa hôm nay to nhì, dám trốn tiết của ta mà ra đây chơi. Biết hậu quả rồi chứ? "

"Vâng"

"Còn không mau thực hiện"

Thiên Vũ Phong quát lên

Hình phạt mà đám nhóc phải nhận khác với Hạo Thiên nhìn. Mỗi đứa phải mặc giáp phục có số kg là 2500. Giáp tay 2000kg, vòng chân 3000kg và phải chạy quanh sân khu A nội viện 50 vòng. Với số kg như vậy, lực đè lên chúng cũng tương đương như vậy, và không được sử dụng MN chống đỡ, phải dựa vào lực vốn có của bản thân. Cứ mỗi lần chạy xong là lại nằm dài, không đứa nào nhúc nhích nổi nữa. Phải mất thời gian 1 ngày chúng mới nhúc nhích nổi, không biết lần này có khá hơn không. Về phần Hạo Thiên, cậu trở lại hội, Vân Mộng thì đi theo đám nhóc. Tiểu Siêu thì về KTX thu dọn đồ đạc cho tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Quyết đấu

Hạo Thiên đứng trên tầng 2 nhìn xuống dưới, tê nhát thật mà. Không có việc gì làm cả. A

Hạo Thiên nhìn thấy vợ chồng 2 người Vũ Miên và Từ Liên, cấp cánh hoa của 2 người là 3 cánh bậc trắng. Tiến bộ hơn trước 1 cánh. 2 người bước vào sảnh, tiến thẳng đến chỗ trả nhiệm vụ nhận phần thưởng của mình, không hiểu sao bất chợt nhìn lên rồi bắt gặp Hạo Thiên đang nhìn xuống chỗ bọn họ. Vũ Miên nở nụ cười đầy thiện ý, ôn nhu khó tả, còn vợ ông ta Từ Liên lại mang một vẻ cau gắt khó hiểu. Hạo Thiên tay chống cằm, nhìn xuống, miệng hơi nhếch lên nói

"Vũ Miên, hiện tại rảnh sao? "

"Có chuyện gì sao hội trưởng?"

Vũ Miên nói

"Cũng không có gì, luận bàn một vấn đề với ta sao?"

Hạo Thiên mỉm cười nói

"Cũng được thôi! "

Vũ Miên mỉm cười, quay lưng tiến phía ngoài mà đi, vợ ông ta cũng lập tức theo sau. Mọi người trong hội ai nấy trầm trồ, nói với nhau lại có chuyện hay để mà xem. Lại kéo nhau ra ngoài, tiến về phía sân đấu. Hạo Thiên và Vũ Miên đứng đối diện nhau, Hạo Thiên mặt vẻ lạnh lùng, Vũ Miên trái lại ôn nhu nhẹ nhàng. Hạo Thiên cất lời nói

"Từ Liên nhi? Sao không lên luôn đi? "

"À, không cần thiết đâu hội trưởng" Vũ Miên nói

"Không sao" Hạo Thiên nói

Vũ Miên hết cách, quay sang nhìn Từ Liên rồi nhẹ gật đầu. Từ Liên cũng gật đầu lại, phi mình phóng lên lôi đài. Ngược mắt nhìn Hạo Thiên, Hạo Thiên mặt lạnh, nhưng miệng lại nhếch lên nụ cười nguy hiểm.

Buồn quá mà, cũng may gặp được 2 người này. Giải khuây đỡ vậy. Cũng tiện cho mình biết thêm về thực lực của họ. Hạo Thiên suy nghĩ như vậy, rồi lại hướng Vũ Miên nói

"Được rồi bắt đầu đi! "

Vũ Miên khẽ mỉm cười, tức thì, Từ Liên liền động, lấy ra một sợi roi dài màu đen, dài cỡ 2 mét có hơn. Quất về phía Hạo Thiên, liên tiếp liên tiếp những tiếng roi vang lên vun vút. Hạo Thiên lách mình né tránh, tránh tất cả những đường roi quất tới. Vũ Miên phía sau, lấy ra một cây kiếm dài, sóng liềm bên nhọn, lao lên chém về phía Hạo Thiên. Cậu liền tiếp lách mình né những đường roi và kiếm. Từ đầu tới cuối, cậu chỉ né mà chưa ra bất cứ đòn nào, liên tiếp những tiếng vun vút vang lên.

"Keng"

"keng"

"keng"

Thanh kiếm của Vũ Miên chém xuống, đập vào tay Hạo Thiên nhưng không tài nào chém đứt. Tay Hạo Thiên tựa sắt thép, đỡ kiếm của Vũ Miên đồng thời phản công. Nắm đấm đánh ra, nhắm ngay vào bụng Vũ Miên. Từ Liên phía sau dùng roi quất về phía Vũ Miên, roi quấn quanh người, kéo Vũ Miên lui trở về, kịp thời tránh được nắm đấm của Hạo Thiên. Cả 2 thở ra may mắn, lúc này để bị đánh trúng coi như tiêu

Còn Hạo Thiên, cậu cười nhẹ, mặt hơi híp lại. Khẽ nhúc nhích thân vang lên răng rắc tiếng xương giòn tan. Hạo Thiên đưa ngón tay về phía 2 người, ngoắc ngoắc ngón tay khiêu khích.

Từ Liên lại lao lên, quất roi về phía Hạo Thiên, lần này có bồi thêm lôi hệ vào, đường roi quất ra mang theo điện cực mạnh. Đánh xuống đất làm nứt ra một đường dài, cứ liên tiếp như thế, sân đấu sắp bị phá cho hư.

"Vút"

"bặc"

Đường roi quất ra, bị Hạo Thiên dùng tay nắm lại. Cả 2 giằng co với nhau, Vũ Miên thừa dịp xông lên, vung kiếm về phía Hạo Thiên. Cậu tay trái nắm roi tay phải linh hoạt đỡ kiếm. Lách mình né kiếm. Từ Liên bên này cố gắng dùng lực lôi kéo Hạo Thiên, còn bồi thêm điện cực mạnh nhưng tất cả đều vô dụng. Không xi nhê gì với Hạo Thiên cả. Bất giác, Từ Liên buông roi lấy đầu ra một thanh kiếm dài, chém về phía cậu. Hạo Thiên tay không có gì đối mặt 2 kiếm, liên tục né tránh.

"Keng"

2 thanh kiếm dừng lại trên đỉnh đầu Hạo Thiên, còn tay cậu thì cầm một thanh katana, dùng lực một người chống đối 2 người.

"Kétttt"

2 bên đề qua chống lại, Hạo Thiên từ 2 tay nắm kiếm chuyển sang 1 tay nắm, tay còn lại vung đấm. Đấm thẳng lên, bắt buộc 2 người phải lùi lại sau vài chục bước. Hạo Thiên cười nhạt, còn bên kia lại thờ hồn hèn.

Quả thật, 2 người phối hợp rất tốt, vô cùng hoàn mỹ. Nhưng đối mặt Hạo Thiên dù tốt cỡ nào cũng chẳng xong. Lần này, không phải Vũ Miên hay Từ Liên lao lên trước nữa, mà là Hạo Thiên. Tay phải nắm kiếm lao lên, vung ra những đường kiếm mạnh mẽ chói tai

"KENG"

"KENG"

"CHÁT"

"KENG"

"U"

Vũ Miên bị Hạo Thiên chém một đường dài ngay vai, máu từ vai bắt đầu chảy xuống, thấm ướt áo. Còn kiếm thì bị mẻ đủ chỗ, quả thật, mỗi kiếm Hạo Thiên đánh ra vô cùng mạnh, như cả ngàn tấn đè xuống trên người. Nặng nề vô cùng, mấy cây kiếm chưa gãy là may rồi.

Từ Liên thấy Vũ Miên chảy máu, bắt đầu sốt rột lao lên, chém về phía Hạo Thiên, khuôn mặt ướt đầm mồ hôi. Hạo Thiên quơ nhẹ thanh kiếm nhưng đường kiếm lại vô cùng nhanh, thậm chí để lại những đường ảo ảnh của kiếm trong không khí. Và rồi

"Keng"

"Phắc"

Thanh kiếm của Từ Liên bị gãy làm đôi, mũi kiếm rơi cắm xuống đất.

"Bốp"

"Ầm"

Hạo Thiên chưa dừng lại, bồi thêm một cú nữa. Đá ngay bụng Từ Liên, nhưng người trúng không phải Từ Liên mà là Vũ Miên. Ông ta phóng ra đỡ thay vợ mình, bị đá cho văng ra xa, rớt khỏi sàn đấu, đụng trúng vách tường thì dừng lại. Từ Liên sắc mặt xanh mét, chạy nhanh về phía Vũ Miên đang nằm đó. Ông ta đã bất tỉnh nhân sự. Hạo Thiên trên lời dài nhìn xuống nói

"Mấy người các người, phụ đưa Vũ Miên vào phòng trị thương đi! "

Cậu tiện tay chỉ vài tên đàn ông, chúng lập tức nghe theo. Chuyển Vũ Miên vào phòng trị thương, Từ Liên sắc mặt sợ hãi đuổi theo sau. Hạo Thiên đứng tại chỗ, suy ngẫm. Tốt, 2 người này không tệ phối hợp cũng rất ăn ý với nhau. Không hổ là người mà mình chọn trúng. Rồi cậu rời đi, trở lại phòng.

Đánh xong trận vừa rồi mà mình không một hạt bụi, không một vết trầy xước, trong khi vợ chồng Vũ Miên lại bị thương khắp mình, còn bất tỉnh nhân sự nữa. Đây là bậc nào mạnh mẽ chứ. Đám người trong hội lại bắt đầu bàn tán về Hạo Thiên nữa rồi.

Trở lại phòng, Hạo Thiên đi tắm rửa, thay ra một bộ quần dài áo sơ mi trắng, nằm dài trên ghế sofa ngủ.

.....cùng lúc đó, ở học viện, đám nhóc đang cực lực chạy bộ, Thiên Vũ Phong thì nằm trên ghế dựa, có dù che nắng có nước lạnh uống. Nhìn sung sướng vô cùng. Trái ngược với ông, đám nhóc mình đầy mồ hôi, ướt đầm toàn thân, lê từng bước chân nặng nề khó tả. Lấm lem khắp mình là cát đất.

Còn tiểu Siêu cũng đã chuẩn bị xong hành lý cả rồi. Chỉ còn chờ 2 ngày nữa là đi thôi. Chuẩn bị xong xuôi, cậu ra khỏi học viện, tiến về phía hội.

Khi cậu bước vào hội, ai ai cũng cung kính cúi đầu chào, bước lên tầng 2. Vào phòng của Hạo Thiên thì thấy cậu đang nằm ngủ, cũng không nở làm phiền, nhẹ nhàng tìm một quyển sách ngồi xuống đọc.

"Con ơi! "

Hạo Thiên lại một lần nữa bước vào giấc mơ và gặp lại Ma Đế, người đàn ông ma mị, hắc ám và cứ nhận cậu là con suốt.

Lại xuất hiện trước mắt Hạo Thiên là cánh đồng xanh bao la bát ngát, có một cây đại cổ thụ lâu năm tuổi, tán cây sum xuê lá và dưới gốc cây có một bộ bàn ghế, nơi đó có Ma Đế đang ngồi, trên bàn có tách trà và 2 cái ly, đối diện có một chiếc ghế. Hạo Thiên tiến lại, ngồi xuống ghế rồi nói

"Chào ông, Ma Đế, dạo này tốt sao? "

"Vẫn tốt, còn con dạo này thế nào rồi, Hạo nhi? "

"Tôi vẫn khỏe như thường. Mà tôi nói này, mỗi lần ông đi cứ đột ngột như thế, tôi còn chưa kịp hỏi là lần nào ông lại tới nữa thì ông đi mất rồi!"

Hạo Thiên có chút buồn bực nói. Dù sau cũng quen biết lâu như vậy, cũng có chút thân quen. Mỗi lần đi cũng phải hẹn khi nào gặp lại chứ, cứ đột ngột tới rồi đột ngột đi, làm cậu có chút bực bội.

"Vậy ra con buồn bực vấn đề này à. Ta cũng không chắc lắm, công việc nhiều, không thể xác định rõ, con thông cảm cho ta"

Ma Đế nhẹ nhàng từ tốn trả lời, Hạo Thiên cũng không muốn làm khó ông ta nhẹ gạt đầu. Cả 2 cứ thế trò chuyện với nhau, thật lâu thật lâu!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Một ngày nhàn rỗi

Làm một giấc tới sáng ngày hôm sau, Hạo Thiên tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài. Ngồi dậy trên ghế sofa, dụi mắt nhìn quanh. Tiểu Siêu đang nằm ở ghế đối diện, đang ngủ say. Cậu nhẹ nhàng bước xuống ghế, rửa mặt cho tỉnh táo lại, chỉnh trang lại quần áo. Khi trở ra thì tiểu Siêu đã thức dậy rồi, Hạo Thiên mỉm cười nói

"Chào buổi sáng, tiểu Siêu!"

"Chào buổi sáng, cậu chủ! "

Tiểu Siêu cũng mỉm cười, đứng dậy vươn mình vài cái. Sau đó đi vệ sinh cá nhân rồi trở ra. Cả 2 ăn nhẹ chút gì đó rồi cùng trở lại học viện. Trước khi đi Hạo Thiên ghé qua xem Vũ Miên, ông ta đã tỉnh dậy và rời đi từ sáng sớm nên Hạo Thiên không có gặp.

Trở về học viện, đi ngang qua khu ngoại viện. Trước khi chuẩn bị đi tập huấn, học viện sẽ cho học viên về nhà xin phép cũng như xin tiền cha mẹ để đi. Nên hiện tại ngoại viện rất vắng, yên bình với những làn gió thoảng, Hạo Thiên đang tận hưởng thì

"Ca ca, ca ca"

Một giọng nói vang lên, quay lại nhìn thì thấy Thiên Tuyết và 2 người bạn của cô. Một người là Mạc Vân Châu còn một người là Hoắc Phong Lam, cả 3 đang hướng phía Hạo Thiên mà chạy tới. Hạo Thiên và tiểu Siêu mặt dịu lại, nở nụ cười nhẹ, Hạo Thiên nói

"muội không về nhà sao? "

"Tuyết về nhà rồi, cha mẹ cũng đã cho Tuyết đi rồi ạ! "

Thiên Tuyết đi lại, dừng ngay trước mặt Hạo Thiên, cười hi hi. Đưa 2 tay ra. Hạo Thiên bế cô bé lên, ôm hôn cô bé rồi truyền cho tiểu Siêu

"Chào ngài, tư lệnh, đại tư lệnh! "

2 đứa nhóc bạn Thiên Tuyết mở miệng nói, cúi thấp đầu

"Chào!"

"oh, 2 nhóc này mấy tháng không gặp, tăng lên cũng khá đấy"

Hạo Thiên nói, nói như vậy thôi. Chứ tốc độ tăng lên như vậy thì có được tính là gì. Mấy tháng trời không gặp mà mới tăng lên được có 3 cấp. Tệ quá rồi! (tác: m đừng có lấy cái thiên phúc kinh khủng của m mà đi so với con người ta)

"Đại tư lệnh quá khen rồi! "

Cả 2 đồng thanh. Cô bé Mạc Vân Châu, cứ mỗi lần xuất hiện là lại cứ nhìn mê say Hạo Thiên, có vẻ mê Hạo Thiên rồi. Còn Hoắc Phong Lam, khi thấy ai tới gần hay ôm Thiên Tuyết lại tỏ ánh mắt ghen tị, hình như cũng đã mê Thiên Tuyết rồi. Haizzz, nhóc Lam này, không dễ ăn em gái ta đâu!

"Thế, bây giờ muội định làm gì đây?"

"Không làm gì cả ạ, đợi tới ngày mai rồi đi thôi ạ"

"Vậy thôi sao, nếu rảnh ta đưa muội đi chơi nhé!"

"Thật chứ ạ? "

"Thật"

Hạo Thiên nở nụ cười hiền dịu, quay lưng hướng phía ngoài học viện mà đi, tiểu Siêu bước theo sau. Hai người 2 bên nắm tay Thiên Tuyết. Hoắc Phong Lam và Mạc Vân Châu lon ta lon ton chạy theo sau. Được một đoạn thì Hoắc Phong Lam nói

"Đại tư lệnh, có thể cho 2 bọn em theo được không? "

"chẳng phải cũng theo nãy giờ rồi sao? "

Hạo Thiên trả lời, 2 nhóc nhận ra gì đó, cười vui vẻ tỉnh tò theo sao. Cả ngày hôm nay, Hạo Thiên dành cho Thiên Tuyết, dắt em ấy đi khắp nơi. Ăn đủ thứ món, chơi đủ thứ trò chơi, lại còn mau rất nhiều thứ nữa,... Vân vân và mây mây. Chơi vui vẻ, ăn no phủ phê tới chiều mới về, 2 nhóc kia cũng được hưởng kẻ không ít thứ. Đưa Thiên Tuyết về tới KTX, hẹn gặp lại vào ngày mai. Hạo Thiên và tiểu Siêu tiến thẳng về KTX khu nội viện. Trở lại phòng.

Đám nhóc cũng đã học xong, hiện tại đang chơi với nhau trong phòng, thấy cả 2 về thì vui vẻ ra đón, cười đùa nói chuyện với nhau, bàn với nhau về việc đi đến khu quân sự vào ngày mai. Hạo Thiên hỏi

"các người cũng bị bắt phải đi à? "

"dạ không, chúng tớ không có bắt buộc phải đi. Nhưng chúng tớ đã xin hiệu trưởng Doãn để đi theo đấy! "

Minh Kỳ cười hi hi đáp lại

"Rảnh rồi quá nhỉ, đã xin phép lão sư chưa đấy?"

Tiểu Siêu lên tiếng

"Đã xin phép rồi ạ, không giờ này chúng em đâu có vui vẻ như vậy! "

Gia Linh cười cười nói

"Được rồi, làm gì thì làm đi. "

Nói rồi, Hạo Thiên và tiểu Siêu cùng biến mất. Trong không gian hệ, Hạo Thiên đi trước, tiểu Siêu đi sau, tiến thẳng về phía phòng của 4 yêu nô.

Đứng trước cánh cửa, âm thanh gầm gừ vọng ra từ bên trong, cùng với đó là tiếng nói chuyện

"Không biết khi nào chúng ta mới được ra ngoài chơi nhỉ? " giọng nói thanh thúy, êm dịu dễ nghe vang lên, như tiếng của 1 thiếu nữ

"Cũng chẳng biết nữa, khi nào chủ nhân cần tới chúng ta thì chúng ta sẽ được ra thôi! " giọng nói khàn khàn, hơi bay bổng

"Mồ~, chán chết đi được" lại là giọng của người thiếu nữ

"Cạch"

Cánh cửa bậc mở ra, Hạo Thiên và tiểu Siêu bước vào phòng, 4 yêu nô lập tức phóng dậy, quỳ 1 gối xuống đất. Đồng loạt nói

"Mừng chủ nhân trở lại"

Hiện ra trước mắt Hạo Thiên là 4 yêu nô cậu thu phục được, hay nói chính xác hơn là cưỡng ép bắt buộc 4 yêu nô này, chúng lần lượt từ trái qua phải tên là Hồ, Sur, Hùng, Tinh. Hồ là nữ còn lại là nam. Cả 4 mang thân hình vóc dáng của con người y như đúc, chỉ có điều đôi tai hơi nhọn hơn so với người thường mà thôi. Hạo Thiên nhìn chúng rồi nói

"Mấy con người ta đưa vào, ăn được không?"

Cậu nói rất bình thường, giết người rồi cho thua cung của cậu ăn như thể việc này chẳng có gì to tát cả, chỉ là biệc còn con mà thôi. Đây có thể còn là lời nói từ miệng một đứa trẻ sao?

Cả 4 yêu thú mắt sáng rực lên, hớn hờ nói

"Ăn rất ngon ạ, thịt chúng mềm mà lại thơm nữa ạ"

"ăn được là tốt, cảm giác cơ thể có biến hoaa gì không? "

Hạo Thiên gật đầu nhẹ, lại hỏi

"hừm.... Có ạ, cảm giác cơ thể như tăng thêm một tầng thực lực ấy ạ! "

Sur nói

"Ohhh, rất tốt rất tốt. Vậy các người chờ ở đây đi, ta sắp có việc nhờ đến các người rồi đây"

Hạo Thiên gật đầu hài lòng, quay lưng cùng tiểu Siêu biến mất. 4 yêu nô đồng thanh

"Vâng, chủ nhân!"

Khi ngược mặt lên nhìn thì đã không thấy Hạo Thiên với tiểu Siêu đâu nữa rồi.

Bên ngoài, đám nhóc đã leo lên giường và chuẩn bị đi ngủ. Hạo Thiên thì không, cậu ngồi trên ghế, lấy vài quyển sách ra đọc. Tiểu Siêu cũng vậy, 2 người cứ thế đọc sách cho tới sáng sớm ngày hôm sau. Khi trời mới tờ mờ sáng, sương sớm còn đọng lại trong không khí, trời se se lạnh và thời gian mới chỉ có 5h30p, Hạo Thiên và tiểu Siêu đi vệ sinh cá nhân, thay ra một bộ đồ mới. Chải chuốt đầu tóc lại, Hạo Thiên đơn giản tóc búi cao, để lại 2 bên mặt là 2 lọn tóc mây xanh biển của cậu. Tiểu Siêu thì tóc xõa ra, tết 2 bên tóc rồi cột vòng ra phía sau.

Hạo Thiên khoác lên mình chiếc áo trắng tinh, áo khoác màu đen với những chiếc lông vũ trắng khoác quang cổ áo. Chiếc quần bó màu xanh đen bó sát vào chân lộ ra cặp chân thon dài mà rắn chắc của cậu.

Tiểu Siêu một thân áo đen, quần đen. Mặc một cách đơn giản hết mức có thể nhưng vẫn toát lên vẻ đẹp trai soái khí ngời ngời chẳng thua gì Hạo Thiên cả. Cả 2 một đen một trắng như Hắc Bạch Vô Thường vậy. Xong xuôi, thì ngồi lại ghế, bọn nhóc từ từ từng đưa một dậy. Vệ sinh cá nhân rồi soạn đồ đầy đủ cả. Hành lý của cả bọn hết sức gọn nhẹ, tất cả đều được bỏ vào nhẫn trữ vật của mỗi người cả rồi. Nói chuyện một lúc tới 6h30p thì cùng nhau rời khỏi phòng, đi về phía ngoại viện để chuẩn bị đi!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Đi tới khu huấn luyện quân đội

Tụ tập lại ở ngoại viện, đa số tất cả các học viên ngoại viện đã đến đông đủ cả rồi. Mỗi lớp lại đứng ở một khu riêng, có giáo viên chủ nhiệm mỗi lớp đang đứng trông chừng. Một bên khác là một dàn tàu bay chuẩn bị cho chuyến đi. Khi mọi người thấy nhóm của Hạo Thiên ra thì có hơi cúi đầu chào, cậu cũng gật đầu lại một cái, sau đó đi tìm lớp V. Tìm Thiên Tuyết, sau cái vụ lộn xộn của Thiên Tuyết, cô bé đi học trễ rồi lại giả đồ khóc lóc oan ức, Hạo Thiên bảo cô bé nghỉ ở ngoại viện vào nội viện. Nhưng lão Hoắc Triền Bạch đó lại đi van xin nài nỉ Tống Tử Ngôn, nhờ ông ta nói với Hạo Thiên là ông ta xin lỗi, rồi còn van xin nài nỉ tùm lum tùm la đủ mọi thứ. Thiên Tuyết cũng nể tình nên đồng ý quay lại, Hạo Thiên cũng coi như cho ông ta một ân tình, đã đồng ý. Nên hiện tại Thiên Tuyết vẫn đang tiếp tục học ở lớp V, lớp được chủ nhiệm bởi Hoắc Triền Bạch.

Đi gần tới lớp, cả đám thấy lớp V xếp rất ngay hàng thẳng lối, Hoắc Triền Bạch chỉ huy từng đưa từng đưa phải xếp hàng ra sao như thế nào cho đúng. Đám học sinh thì răm rắp nghe theo, đứng đúng vị trí của mình. Hạo Thiên tiến lại, nói

"Có vẻ tốt! "

Hoắc Triền Bạch nghe giọng nói, lập tức quay lại nhìn, cúi đầu chào rồi cười vui vẻ nói

"Chào buổi sáng, đại tư lệnh"

Còn đám học viên lớp V này, thấy nhóm Hạo Thiên tới thì trầm trồ, nhìn một cách say mê không rời. Cứ mỗi lần nhóm cậu tới là lại như thế, nhìn chăm chăm, say mê.

Hạo Thiên hướng phía Hoắc Triền Bạch hơi gật đầu, lại nói

"Thiên Tuyết đâu?"

"Con bé đang chơi ở phía sau với đám bạn của nó, để tôi đi gọi nó cho ngài"

Hoắc Triền Bạch sau vụ Thiên Tuyết cứ biểu hiện như vậy, nghe lời, lời nói nhẹ nhàng không cau có, không biểu hiện sự thù địch. Chắc chắn là có chuyện gì rồi. Hạo Thiên gật đầu, Hoắc Triền Bạch lập tức đi ngay. Đúng lúc Hoắc Triền Bạch vừa đi, một lúc có tới 5 đứa con gái tiến về phía Hạo Thiên, ánh mắt lánh lấp đồng thanh nói

"Ngài có còn nhớ chúng tôi không ạ? "

Đám nhóc của Hạo Thiên đồng loạt trở mắt nhìn cậu, lại có chuyện gì thế này, thấy đẹp trai bắt quàng làm họ? Minh Kỳ tiến lên, nói nhỏ vào tai Hạo Thiên

"Quen à Boss? "

Hạo Thiên không nói gì, hỏi lại 5 cô gái

"các người là? "

"A... Aaaaaaa"

Đúng lúc này, một âm thanh thất thanh la lên, chạy về phía Hạo Thiên rồi nói

"Sư phụ, chính là mấy người này. Mấy người này nhân lúc sư phụ ngủ đã lén chụp hình đấy ạ! "

Người có thể gọi Hạo Thiên là sư phụ đương nhiên chỉ có một, là Vân Mộng. 5 cô gái xuất hiện, Vân Mộng nhận ra ngay, chạy lại nói với Hạo Thiên

"Oh" Hạo Thiên ồ lên một tiếng nở nụ cười "thân thiện" nói

"Thế, 5 người muốn gì?"

"Tôi... Chúng tôi..." cả 5 người bắt đầu lắp ba lắp bắp, không biết phải nói gì

"Có chuyện gì thế? "

Lại thêm một người xuất nữa hiện, là một cậu tai với thân hình hơi gầy, cao hơn 1m80. Nụ cười thân thiện chính hiệu chứ không phải "thân thiện" giống Hạo Thiên, tiến lại và nói

"chào ngài đại tư lệnh, tôi là Vu Phong, các em tôi làm phiền ngài cái gì à? "

"không chỉ phiền mà là rất phiền."

Thiên Tuyết lúc này đã xuất hiện, chen miệng vào trước không cho Hạo Thiên nói

"Nếu vậy cho tôi thay mặt mấy em ấy xin lỗi ngài! "

Nói rồi, Vu Phong hơi cúi đầu tạ lỗi, Hạo Thiên nói

"Dù sao cũng không phải chuyện gì to tát, không cần phải xin lỗi"

"Cảm ơn ngài"

Nói rồi, Vu Phong kéo 5 đứa em gái của mình đi, không để cho chúng gây phiền nữa. Hạo Thiên nhìn theo, lòng chợt cảnh giác, lv 275, nghề nghiệp là giáo viên nội viện, còn là con trai trưởng của Vu tộc, đáng nghi! 5 đứa lúc này cũng không phải em của hắn, mỗi đứa một họ khác nhau thì làm sao mà là em gái được, hoặc có thể nhận nuôi. Đẹp sang một bên đi, để sau này quan sát thêm đã.

Lúc này khi Vu Phong vừa đến, Hạo Thiên mở lên chế độ xem thông tin người khác, biết được khá nhiều thông tin từ Vu Phong và 5 đứa con gái lúc này. Sinh ra lòng nghi ngờ về đám lúc này.

Bây giờ, Hạo Thiên quay sang nhìn Thiên Tuyết, cô bé mặc một chiếc váy ngắn cao hơi đầu gối, lộ ra cặp đùi thon trắng nõn. Chiếc váy màu xanh lục, áo màu trắng hơi ngả hồng. Có đính một chiếc nơ trên cổ áo, tóc thắt 2 bên. Khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười chạy về phía Hạo Thiên. Cười hi hi nói

"Thiên ca, muội đi chung tàu với huynh được không? "

"Cũng được, nhưng ta nói này, lần sau cấm không được chen ngang khi người khác đang nói nữa, nhớ không? "

"Vâng"

Thiên Tuyết cười hi hi, lúc này, Hoắc Triền Bạch từ phía sau đi lên, cúi đầu với Hạo Thiên một cái rồi nói

"Thiên Tuyết cứ việc đi với ngài, nhưng khi bắt đầu huấn luyện phải quay trở lại lớp"

"Được"

Nói rồi quay lưng bỏ đi. Đại tư lệnh và các giáo viên nội viện có tàu riêng, còn các học viên khu ngoại viện thì mỗi lớp một tàu, GVCN đi chung với học viên lớp mình. Bước lên tàu dành cho người nội viện, vừa mới bước lên đã bắt gặp một thanh đao bay thẳng vào mặt, Vân Mộng và Thiên Tuyết hoảng cả lên, mặt tái đi. Đám nhóc thì không như mặt, nhịp thở đều đều, mặt không biến sắc. Thanh đao bay thẳng về phía Hạo Thiên, giờ 2 ngón tay kẹp thanh đao ở giữa, mặt lạnh không biến sắc nói

"Lâu không đánh nên ngựa mình ngứa mấy à? "

"Hahahahaha, nhóc con hay lắm, lại mạnh lên rồi." Doãn Bằng đi từ phía trong ra, cười lớn tiếng đáp

"Áy.... Khoan khoan khoan, đừng mạnh tay, người bóp nát nó bây giờ, bảo bối cục cưng của ta đấy" Doãn Bằng phóng nhanh về phía Hạo Thiên giật thanh kiếm lại, nâng niu nó

"Ca, ca ca không sao chứ? "

"Sur phụ ngài có bị làm sao không? "

Thiên Tuyết và Vân Mộng gần như đồng thanh hét toáng lên. Hạo Thiên nói

"2 người đừng xem ta như vậy"

Rồi bước tiếp vào trong, nhóm Hạo Thiên được sắp cho phòng lớn nhất, nhiều giường nhất và tiện nghi nhiều nhất, còn hơn cả hiệu trưởng Doãn nữa. Trên tàu đầy đủ mọi thứ, muốn gì thì gọi là sẽ có người đem tới ngay. Nhóm cậu vừa mới lên tàu định nghỉ ngơi thì Hạo Thiên và tiểu Siêu bị nắm đầu bắt đi họp. Thế là lại phải tới phòng họp, trong phòng hiện tại đã đông đủ cả rồi. Mọi người ngồi 2 bên chiếc bàn dài, Hạo Thiên ngồi đối diện với Doãn Bằng, tiểu Siêu ngồi kế bên. Đặt mông ngồi xuống, Hạo Thiên nói

"Thế, lại có chuyện gì? "

Doãn Bằng lên tiếng trước, nói

"Về lịch trình cho chuyến đi đợt này, nhóc định làm cái gì khi tới đó! "

"Sao lại hỏi như vậy? "

Hạo Thiên hỏi

"Vi đợt trước nhóc đã gây đủ rắc rối rồi, đợt này phải đảm bảo trước cái đã! "

Doãn Bằng nói

"Đại tư lệnh ngài có thể đảm bảo với chúng tôi sao, tôi sợ người như ngài lại quậy phá nữa đấy?"

Một người phụ nữ lên tiếng, cô ta đẹp, đôi mắt cong dài, đôi môi đỏ mọng, mái tóc thướt tha và vòng eo nhỏ nhắn tinh tế.

"Duy Na! " Doãn Bằng quát lên một tiếng khi nghe thấy lời nói của Duy Na

"Ohh, Người như ta? Người như ta thì như thế nào?"

Lời Hạo Thiên vừa nói, khuôn mặt tiểu Siêu lập tức thay đổi 360°, lạnh đi một cách đột ngột. Còn phảng phất mùi sát khí đâu đây.

"à... Là... " người phụ nữ lắp bắp lên tiếng, không nói được gì khi cảm nhận được uy áp đáng sợ của tiểu Siêu, Hạo Thiên để ý thấy trên ngực cô ta có phù hiệu lão sư nội viện.

"Thế là ý gì đây? "

Tiểu Siêu cũng lên tiếng, lại nói

"Đừng có xem thường nhau như vậy, người như cậu chủ thì sao? Chúng ta nhúng nhường từ đó tới nay vì nể tình Doãn Bằng, bây giờ đừng có lấn tới!"

"Được rồi, chúng ta sai. Ta thay mặt Duy Na xin lỗi 2 người, bây giờ ngừng được rồi đây"

Doãn Bằng lên tiếng thay mặt Duy Na. Tiểu Siêu ngừng thả uy áp, mấy người trong phòng cũng bắt đầu ngừng run rẩy, chỉ trong chốc lát tiểu Siêu thả uy áp mà tất cả mọi người đều run sợ, đổ mồ hôi ướt cả quần áo. Hạo Thiên cười nhạt đứng lên, xoay người quảng lại 1 câu

"Chúng ta chỉ giết những tên cản đường thôi! "

Rồi cả 2 bỏ đi mất. Tất cả mọi người ở đây sững sờ, sợ hãi đủ thứ cảm xúc. Doãn Bằng tựa lưng vào ghế thờ dài nói

"Duy Na a Duy Na, cô thấy hậu quả chưa. Bây giờ tên nhóc đó đã bắt đầu bất mãn với chúng ta rồi đấy. Tên nhóc đó rất quan trọng, mất nó như 80% chiến lực học viện vậy đó biết không? Haizzz"

"Tôi xin lỗi, tôi đâu biết tên nhóc đó lòng tự trọng cao như vậy! "

Duy Na vội vàng nói

"Đừng nói tên nhóc đó, ta nghe thấy câu nói đó của cô cũng tức giận nữa là, được rồi, giải tán đi. Cảnh báo học sinh đừng gây chuyện" Doãn Bằng nói, xua xua tay ý bảo tất cả đi đi.

Hạo Thiên với Tiểu Siêu trở lại phòng với tâm trạng không hề tốt, Hạo Thiên nằm trên giường mắt nhắm nghiền lại, tiểu Siêu ngồi đọc sách. Đám nhóc không dám làm ồn, nhỏ nhẹ nói chuyện với nhau

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Tới nơi

Đoàn tàu đi rất nhanh, nửa ngày là tới nơi. Các lớp xếp thành 2 hàng 1 nam 1 nữ đứng thẳng hàng với nhau. GVCN đứng đầu hàng, nhóm nội viện được xếp đứng phía trên cùng, phía sau là lớp V, còn lại ngang hàng với nhau. Đứng trên phía sân khấu cao, một người phụ nữ xuất hiện, với vóc người mảnh khảnh, làn da trắng, khuôn mặt trái xoan yêu kiều, đôi mắt đen láy và mặc bộ quân phục màu trắng và áo choàng khoác ngoài vai chứ không mặc vào,

mái tóc màu xanh nhạt có chút óng ánh. Đứng trên cao nhìn xuống, đầy khí thế của một vị quân nhân hùng mãnh.

Người phụ nữ trong bộ quân phục cất cao giọng nói của mình lên

"Xin chào tất cả các học viên của học viện Hoàng Long, ta là Thiếu tướng Hứa La Vỹ, phụ trách quân đội ở đây. Chào mừng tất cả các học viên đã đến đây ngày hôm nay"

Giọng nói trong trẻo nhưng đầy uy mãnh của Hứa La Vỹ vang lên, vang vọng một khu. Tất cả học sinh "ồ" lên một tiếng rồi vỗ tay thật lớn. Hứa La Vỹ lại nói

"Nhưng, nên nhớ rằng các người đến đây là để tập luyện chứ không phải để chơi. Vậy nên, ai không hoàn thành tốt phần huấn luyện của mình thì sẽ không có cơm ăn, thậm chí còn phải chạy quanh núi 10 vòng."

Lời vừa ra, tất cả học sinh mặt tái đi, lo lắng sợ hãi cho tương lai sắp tới của mình. Hứa La Vỹ lại tiếp

"Được rồi, bây giờ giải tán. Mỗi người trở lại lều trại của mình, ngày mai bắt đầu huấn luyện, nội dung sẽ có người tới thông báo sau"

Sau khi tất cả học sinh giải tán đi, Hứa La Vỹ từ trên cao đi xuống, tiến về phía nhóm người nội viện. Hướng phía Doãn hiệu trưởng mà tiến tới mỉm cười nói

"Chào ngài hiệu trưởng Doãn!"

"Chào Thiếu tướng Hứa"

2 người bắt tay nhau, Hiệu trưởng Doãn bắt đầu giới thiệu

"Đây là Tổng Từ Ngôn-hiệu trưởng ngoại viện,..... (hàng loạt giới thiệu) Cuối cùng, đây là Hạo Thiên và Đường Siêu"

"Sao đám nhóc này lại còn ở đây, các em không mau trở về lều trại của mình đi? "

Hứa La Vỹ nhăn mặt lại, nói bằng giọng băng lãnh

"Ồ, Hứa thiếu tướng đừng hiểu lầm, đám nhóc là đặt cách đây, chúng cũng có thể xem như là giáo viên giám sát vậy, còn 2 nhóc này, Hạo Thiên là đại tư lệnh còn Đường Siêu là tư lệnh của học viện chúng tôi đây"

Doãn Bằng lên tiếng giải quyết hiểu lầm

"Trẻ như vậy? "

Hứa La Vỹ kinh ngạc thốt lên. Muốn lên làm tư lệnh đâu phải dễ thực lực ít nhất phải trên 250 còn đại tư lệnh thực lực phải trên 300, nói như vậy, chẳng phải là nói chúng lv trên 250 hết sao. Trẻ đến như vậy sao, mới có 12, 13 tuổi thôi mà! Một dấu chấm hỏi lớn nổi lên trong lòng Hứa La Vỹ

"đương nhiên, cô đừng xem thường bọn chúng. Rồi sau này cô sẽ biết được thực lực của chúng cường đại yêu nghiệt tới cỡ nào! "

Doãn Bằng lại nói

"Được.. Được rồi, dù sao cũng chào mừng tất cả đã đến đây, chúng tôi đã thu xếp chỗ ở cho mọi người thỏa đáng cả rồi, mời đi theo tôi"

Hứa La Vỹ nói, xoay lưng đi trước. Nhưng ánh mắt thì không khỏi nghi ngờ, sự thất có đúng là như vậy hay không?

Tất cả cất bước đi, Hứa La Vỹ giới thiệu sơ bộ tất cả mọi thứ ở doanh trại này. Từng nơi từng nơi một, rồi đưa tất cả tới lều trại được sắp cho mỗi người, cứ 3 người 1 lều, bảo tất cả cứ chia nhau mà dùng. Khi Hứa La Vỹ sắp rời đi, Minh Kỳ bỗng lên tiếng

"Không có lều nào to hơn nữa à, chứa được cho 30 người ấy! "

"Cũng có đấy, nhưng để làm gì? " Hứa La Vỹ hỏi lại

"Vậy ngài lấy lều của chúng tôi đổi lấy lều 30 người đi" Minh Kỳ lại cười nói

"Được"

Hứa La Vỹ trả lời, sau đó cho lính đổi sang lều lớn cho nhóm cậu. Tất cả mọi người chia nhau lều của mình, vào trong nghỉ ngơi nói chuyện cười đùa với nhau.

Về nội dung cuộc huấn luyện đã đọc sơ qua, buổi huấn luyện diễn ra 1 tháng. Tất cả học sinh có buổi huấn luyện như sau:

4h30p sáng, chạy bộ quanh núi 5 vòng (không hoàn thành thì nhịn bữa sáng chỉ được uống nước),

5h30 hít đất 200 cái.

6h30 có bữa sáng.

7h bắt đầu chẻ củi, mỗi người phi chẻ được 100 cây củi chẻ làm tư (cách 1 tuần 1 lần)

7h30 hít đất 300 cái

8h đứng tấn kèm theo 2 cục tạ 15kg treo trên 2 tay (mỗi tuần tăng 5kg)

9h: đối kháng

11h chạy bộ quanh núi với 2 cục sắt nặng 20 kg đeo ở chân (mỗi tuần tăng 10kg)

12h30: có bữa trưa, nghỉ ngơi tới 14h

14h15: thi chạy với nhau, thua bị phạt xách 10 thùng nước từ dưới núi lên

15h50: nghỉ ngơi

16h: tập trung lại, hít đất thêm 100 cái trước khi nghỉ buổi chiều

17h: kết thúc buổi huấn luyện trong ngày.

21h: cấm bước ra khỏi lều trại của mình, vi phạm chạy quanh núi 50 vòng.

Hừm, nội dung có vẻ khó nhằn hơn đợt trước một chút. Còn về phần nhóm Hạo Thiên, chỉ việc đếm số học sinh, xem xét tình trạng cơ thể học sinh mà thôi, không có gì nhiều cả.

Biết được sơ bộ nội dung rồi, Hạo Thiên ngả lưng nằm xuống giường. Mắt nhìn thẳng suy tư gì đó cho tới khi một giọng nói từ bên ngoài vang lên

"xin chào, có ai ở trong không? "

Đám nhóc đồng thanh đáp lại

"có, ai đấy? "

"chúng tôi phụ trách lớp V, lúc này đếm thiếu 3 học sinh là Thiên Tuyết, Vân Châu và Phong Lam không biết 3 em ấy có ở đây không? "

Lúc này, khi sơ tán ra, Mạc Vân Châu và Hoắc Phong Lam, bạn của Thiên Tuyết đã ở lại và đu theo Thiên Tuyết về đây

"Vào đi"

Tiểu Siêu nói vọng ra, 2 người thanh niên bước vào, 1 người hơn 20 tuổi cao khoảng 1m75 và có mái tóc ngắn màu xanh đen và đôi mắt màu xanh biển, mặc lên mình là 1 chiếc áo trắng và một cái quần tây xanh pha lẫn đen nâu. Còn 1 người cũng khoảng hơn 20 tuổi, cao khoảng 1m80 và có mái tóc màu nâu cùng đôi mắt cùng màu. Đồ thì y chang người đầu tiên.

Hạo Thiên và đám nhóc có hơi giật mình, sao quen thế nhỉ? Hình như là người từng bị mình đánh thì phải!

"Oh, đây chẳng phải là Cố Duật Hành và Hàn Từ Lam sao!?! " Thống Trung thân thiện tiến lên cười nói

"Là mấy nhóc sao! " cả 2 đồng thanh nói

"Xin chào, lâu rồi không gặp nhỉ!"

Đám nhóc vui vẻ vây xung quanh 2 người Cố Duật Hành và Hàn Từ Lam, 2 người này là người dẫn dắt nhóm Hạo Thiên lúc 6 tuổi tới đây huấn luyện, nói là người dẫn dắt chứ thực ra toàn là nhóm Hạo Thiên tự quản, không cần tới 2 người họ. Hàn Từ Lam lúc trước còn bị Hạo Thiên bẻ gãy tay một lần do vô ý đến gần cậu khi cậu đang ngủ. Một quá khứ chẳng hay ho gì.

"À, mà 3 nhóc anh nói có ở đây không vậy? "

Hàn Từ Lam lên tiếng hỏi

"À có đấy, nhưng Thiên Tuyết thì đang ngủ cạnh Boss rồi, còn 2 nhóc Vân Châu và Phong Lam thì đang chơi đằng kia"

Minh Kỳ đưa tay chỉ, quả như vậy, Thiên Tuyết đang nằm ngủ li bì kế Hạo Thiên, 2 tay còn đang ôm lấy Hạo Thiên nữa, đầu dựa sát vào mình cậu, đang ngủ phì phò rất đáng yêu. Hạo Thiên quơ quơ tay, giọng khề nói

"Thiên Tuyết sẽ chịu giám sát của chúng tôi, 2 người có thể đưa 2 tên nhóc kia đi!"

Hàn Tử Lam cũng khẽ giọng nói

"Như vậy cũng được, nhưng anh sợ sẽ bị Thiếu tướng khiển trách mất!"

"Tôi sẽ thông báo cho ngài ấy sau, 2 người mau đi"

Tiểu Siêu lên giọng, Hàn Tử Lam và Cố Duệ Hành đưa 2 tên nhóc Mạc Vân Châu và Hoắc Phong Lam đi. Đám nhóc lại ngồi xuống, chậm rãi nói chuyện chậm rãi nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thắng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Xem xét tình hình

Sáng sớm ngày hôm sau, tất cả học sinh đều bị nắm đầu dậy sớm để huấn luyện. Nhóm Hạo Thiên không phải làm việc đó nhưng mấy cậu nhóc vẫn bị Hạo Thiên nắm đầu dậy bắt đi chạy bộ quanh núi, yêu cầu 50 vòng quanh núi với 2 vòng tạ F-02 đeo vào chân với với ký là 500kg. Chỉ là một bài khởi động nhẹ vào buổi sáng mà thôi, và còn một điều nữa là phải chạy về trước lũ nhóc trong học viện.

Thế là tất cả ba chân bốn cẳng vất chân lên cỏ mà chạy, chạy cho thiệt mau. Cả Thiên Tuyết và Vân Mộng cũng phải chạy, chạy hồi hả chạy kịch liệt. Cầm đầu cầm cổ chạy. Trong lúc chạy nếu gặp thảo dược còn phải hái đem về nữa, nên bọn nhóc vừa chạy cũng phải vừa để ý xung quanh. Còn về phần Hạo Thiên với tiểu Siêu, cả 2 phi vèo vèo trên đỉnh đầu bọn nhóc để giám sát bọn chúng, không cho bọn chúng ăn gian giây phút nào cả.

Sau khi chạy xong, đưa nào đưa nấy ướt đầm mồ hôi, ướt cả quần áo, phải đi thay một bộ đồ khác. Phù phê ngồi trên ghế, đám nhóc lại xúm xúm lại nói chuyện với nhau, Hạo Thiên nói

"Các người ở đây hay đi đâu tùy ý. Ta đi chỗ này một chút! "

Nói rồi xoay lưng đi, tiểu Siêu theo sau. Đám nhóc rất muốn mở miệng nói cho chúng theo nữa, nhưng không đưa nào dám mở miệng cả. Mọi khi Hạo Thiên muốn đi đâu thì đám nhóc đi theo đó, nhưng một khi cậu bảo đi chỗ này chỗ kia hay chỗ nọ một chút thì chắc chắn rằng bọn nhóc không được đi theo. Haizzz, chán chết đi được.

Hạo Thiên và tiểu Siêu sau khi đi khỏi, lập tức tiến thẳng tới chỗ tập luyện của quân lính. Quân lính ở đây có chỗ tập riêng biệt, ở khu phía trong của khu rừng, nơi bọn học sinh ở chỉ là khu ngoài, chỉ bằng một phần tư khu trong mà thôi. Khu trong rộng hơn rất nhiều nữa, chứa được khoảng hơn 300 vạn quân. Đứng trước cánh cửa vào khu trong, Hạo Thiên bị 2 tên lính chặn lại, cả 2 mặc quân phục màu xanh đen, đầu đội một chiếc nón cùng màu. Đôi mắt cương trực mạnh mẽ. Chặn cả 2 lại, 1 trong 2 người nói

"2 nhóc tới đây làm gì, bên trong không cho phép người không phận sự vào đâu! "

"Vậy thì mời 2 anh vào trong thông báo với Lý Xích, Lý Na và Lý Mẫn rằng có người cần gặp"

Hạo Thiên lên tiếng nói, khuôn mặt duy trì nụ cười thân thiện và siêu cute, những này cậu sẽ giở ra khuôn mặt của 1 đứa nhóc đáng yêu thân thiện để giải quyết những vấn đề không cần thiết phải đánh nhau như này. Và khuôn mặt đáng yêu đã được đáp lại, 2 tên lính mềm lòng, gật đầu với nhau rồi 1 tên chạy vào trong thông báo. Tên còn lại ở ngoài tiếp tục canh giữ. Tên còn lại nhìn Hạo Thiên và tiểu Siêu rồi nói

"2 em có gì cần gặp 3 người họ à? 3 người họ đáng sợ lắm đấy"

Hạo Thiên và tiểu Siêu bắt đầu giả điên, ngây thơ vô số tội

"Đáng sợ như nào ạ?"

"này nhé, kể từ khi 3 người họ đến đây, tụi nh bắt đầu sống những ngày tháng như địa ngục vậy. Nào là 4h sáng phải dậy chạy bộ 50 vòng quanh núi, rồi hít đất 500 lần. Xong lại chẻ hơn 1000 cây củi, đôi kháng tập thể ai thua phải hít đất 1000 lần. Bật cóc 200 vòng..... Vân vân và mây mây, con số cứ tiếp tục tăng sau mỗi tuần, bọn anh làm quần quật suốt cả ngày, tới tới 22h mới được đi ngủ, rồi còn cho đứng phơi nắng suốt 4 tiếng liền giữa trời nắng gắt, mỗi ngày mỗi ngày cứ như vậy. Chỉ có khi ra đây đứng trực cửa mới thoát được 1 ngày thôi, và cứ mỗi lần được đứng trực cửa là y như bọn anh được lên thiên đàng vậy ấy! "

Hạo Thiên và tiểu Siêu khẽ nhếch mép, nụ cười chứa đầy thâm ý. Rồi nói

"Nhưng...."

"Nhưng bọn anh tiến bộ rất mau, tuy khổ cực nhưng tốc độ, thể lực đều tăng rất rất mau"

Người lính cười ha hả nói

"Rất tốt, không uổng công đã huấn luyện bọn chúng!"

Hạo Thiên nở nụ cười đầy nhiệt tình

Đúng lúc này, cánh cửa mở ra, 4 người xuất hiện, 1 người là tên lính, còn 3 người tất nhiên là Lý Xích, Lý Na và Lý Mẫn.

Lý Xích là nam, cao 1m90, da ngâm đen, cơ thể cường tráng. Khuôn mặt chất phác thật thà nhưng đúng như vậy không thì không biết, mặc một bộ quân y màu xanh lá, tóc hót gọn gàng màu đen, bên hông vắt 1 thanh đao to lớn. Nở 1 nụ cười mừng rỡ

Lý Na là nữ, cao khoảng 1m70 mấy. Da trắng nõn, mặc 1 bộ quân y màu trắng, khuôn mặt trái xoan và đôi môi đỏ mọng, mái tóc dài màu xanh biển nhạt. Thân hình cân đối bước đi nhẹ nhàng, thấy Hạo Thiên và tiểu Siêu lập tức nở nụ cười hiền hoà

Lý Mẫn cũng là nữ, cao gần 1m80. Làn da trắng tuyết mặc bộ quân y cũng màu trắng tinh nhưng không bằng cô, mái tóc màu vàng thướt tha trong gió. Khuôn mặt nở nụ cười dịu nhẹ, đôi môi đỏ mọng khẽ mân mê, vòng eo tinh tế nhỏ nhắn, vòng ngực tương đối lớn. Bước chân có phần thướt tha dịu nhẹ. Thấy 2 người lập tức xông tới. Cả 3 cùng quỳ xuống làm cho 2 tên lính bất ngờ không biết phải làm gì, rồi nghe 3 người đồn thanh hô

"Cung nghênh chủ nhân đến! "

"Được rồi, đứng dậy! "

Hạo Thiên mỉm cười nói. Cả 3 lập tức đứng lên, ai ai cũng vui mừng, cũng đều vui vẻ khi thấy Hạo Thiên. Bởi Hạo Thiên vừa là chủ vừa là người đã tái sinh bọn họ, cho bọn họ cuộc đời mới. Không hèn mọn nữa, cho bọn họ có sức mạnh để có thể ngang nhiên kiêu ngạo với thế giới, ngang nhiên tự hào vì có một người chủ như Hạo Thiên.

2 tên lính vẫn không khỏi ngơ ngác, không biết có chuyện gì đang xảy ra nữa, sao 3 ngài ấy lại phải quỳ lạy 1 tên nhóc con, có phải đang diễn kịch không, có phải chỉ là trò đùa, trời ơi cho chúng tôi biết đi mà aaaaaa? Lòng không khỏi gào thét to lớn, 3 người kia đã đứng dậy, đi phía sau Hạo Thiên cùng tiểu Siêu vào trong, trước khi đi Lý Xích còn quăng lại 1 câu cùng với ánh mắt như sắp ăn tươi nuốt sống ai đó

"Đóng cửa lại, không cho ai vào cả. Nếu lại có 1 đám nhóc khoảng 30 mấy đứa tới thì cho vào không hỏi lý do."

"Vâng"

2 tên lính lập tức đáp lại ngay không chậm trễ nữa. Hạo Thiên và tiểu Siêu đi trước, 3 người họ Lý theo sau. Hạo Thiên dùng ánh mắt lạnh quan sát xung quanh cùng quân lính đang hoạt động, tiểu Siêu thờ ơ đi theo. 3 người họ Lý lo lắng không yên, không biết có làm hài lòng ngài ấy hay không.

Khu trong này rất rộng, thậm chí có rất nhiều cây, như một cái rừng vậy. Quân lính ở đây tự trồng rau củ quả, bắt thịt động vật trong rừng nấu nướng mà ăn. Nơi canh tác được lập ở 1 khu riêng rộng rãi với nhiều loại rau củ quả, cũng có nuôi rất nhiều gia súc gia cầm như gà, lợn,... Mấy thứ này xây tách biệt ra, còn hơn 3 phần 4 khu trong là nơi dành để huấn luyện. 3 người họ Lý đưa Hạo Thiên cùng tiểu Siêu vào lều trại của mình, căn lều lớn nhất khu trong, bước vào trong được đặt 2 chiếc ghế ở chính diện, 2 bên là 2 hàng ghế dài. Hạo Thiên và tiểu Siêu ngồi vào 2 ghế ở chính diện, 3 người họ Lý quỳ xuống trước mặt. Hạo Thiên đưa đôi mắt sắc lạnh sang nhìn, rồi nói

"Làm rất tốt, quả là không làm ta thất vọng! "

"Cảm ơn chủ nhân quá khen! " cả 3 vui mừng hớn hở ngược mặt lên nói

"Đó là đối với việc huấn luyện chung cho tất cả, còn về việc huấn luyện riêng cho những người tinh anh, các người... không có làm đúng không? "

Hạo Thiên lại nói, giọng nói âm u đáng sợ

"Chúng tôi... Chúng tôi không có làm thừa chủ nhân, chúng tôi suy nghĩ nông cạn, hiện chưa nghĩ đến việc đó! "

Lý Xích hơi lắp bắp nói

"Được rồi, ngay bây giờ, các người chọn ra 100 người mà các người cho là mạnh nhất và có tiềm năng nhất ra, sáng sớm mai tập trung lại cho ta."

Hạo Thiên nói: "tuy huấn luyện rất tốt, nhưng huấn luyện chung chung mãi không thể tiến bộ nhanh được, cần phải chọn ra những tinh anh và huấn luyện cho họ thật tốt để sau này còn làm át chủ bài! "

"Chúng tôi đã rõ ạ! " cả 3 lại đồng thanh nói

"Được rồi, bây giờ các người lập tức thi hành nhiệm vụ, ta muốn đi xung quanh xem một lát"

Hạo Thiên nói rồi lập tức đứng dậy, cậu và tiểu Siêu rời khỏi đó

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 113: Diễn một chút, cũng rầy vui!

"Chủ nhân lại mạnh hơn rồi, mới có mấy tháng không gặp mà đã như vậy rồi! "

Lý Xích như muốn gào lên hạnh phúc

"Ôi, chủ nhân nhỏ a. Ngài thật tuyệt vời!" Lý Na khuôn mặt sung sướng rên lên

"Được rồi, mau mau tỉnh. Đi làm nhiệm vụ của chủ nhân giao cho đi" Lý Mẫn đánh thức 2 tên đang ảo tưởng bừng dậy

"Xì, làm mất vui. Được rồi, đi" Lý Na xì một tiếng, quay lưng đi trước

.....

Bên phía Hạo Thiên, cậu sau khi đi khỏi lều trại liền tiến về phía rừng, nơi tập luyện chủ yếu của quân lính. Rừng cây tương đối rậm rạp, rất khó di chuyển nhưng phù hợp cho việc ẩn nấp, săn giết con mồi. Những tán cây rộng lớn, những hàng cây cao to, che khuất cả bầu trời nắng gắt, nhưng càng đi vào sâu hơn thì sự rậm rạp càng mất đi, ánh nắng cũng theo sự thưa thớt của cây cối mà chiếu rọi xuống mặt đất, xuống những thảm cỏ thảm rêu xanh rì còn chen theo chút ẩm ướt.

Thỉnh thoảng trong rừng cây sẽ xuất hiện một vài yêu thú cấp thấp, nhưng khi chúng cảm nhận được hơi thở của Hạo Thiên thôi liền co chân co cẳng bỏ chạy mất tích. Khu trong này tuy là doanh trại để huấn luyện quân đội, nhưng vẫn câu thông với rừng rậm, nhiều yêu thú ra vào dễ dàng, nhờ vậy mới có thịt mà ăn chứ. Đặc biệt ở đây có đặt một cấm giới, chỉ yêu thú dưới cấp 150 mới vào được còn hơn cấp 150 không vào được, chúng muốn vào phải phá cấm giới, nhưng một khi đã phá thì sẽ gây ra một vụ nổ tương đối lớn, gây sự chú ý, kéo người tới dẹp loạn. Vậy nên, tuy lâu lâu cũng có yêu thú trên cấp tiến tới, nhưng chúng không có phá vỡ cấm giới mà đi vào, nên hiện tại cuộc sống ở doanh trại này vẫn bình bình thản thản như thường.

Đi một chút, Hạo Thiên và tiểu Siêu bắt gặp một toán người, cỡ mười người gì đấy, đang vây quanh một yêu thú cấp 124. Nhưng chỉ có 1 tên tiến lên đánh, có vẻ như đang tìm yêu thú giết thịt. Cả 2 nhẹ nhàng phi lên cây, nhẹ nhàng không chút tiếng động ngồi trên nhánh cây mà quan sát tình hình, không ai phát hiện ra cả. Cậu muốn xem xem, mấy tên quân lính này được huấn luyện mạnh mẽ tới cỡ nào đây a.

Tên đứng ra đấu cấp 115, hệ Thủy mà con yêu thú cấp 124 hệ Hỏa. Là một con nai to, cao khoảng 2m, có 2 cặp sừng nhọn hoắt chia chia về phía trước. Tên này tay phải nắm chặt trong tay mình một con dao găm nhỏ, dài khoảng 15 cm, bên trái lại xuất hiện hàng loạt những mũi tên nước sắc bén nhắm thẳng con nai.

Tên này phóng lên, đồng thời những mũi tên nước phóng ra, đâm thẳng về phía con nai. Con nai cũng không phải chịu chết, nó di chuyển linh hoạt né đòn, húc 2 chiếc sừng về phía tên thanh niên. Hắn cũng linh hoạt né đòn, nhưng trong mắt Hạo Thiên và tiểu Siêu, những đòn đánh này chậm chạp vô cùng, nhìn mà phát nhảm.

Tên thanh niên lại một lần nữa xông lên, tránh né cặp sừng dùng cây dao găm đâm thẳng vào sườn phải con nai, đồng thời còn bồi thêm 3, 4 mũi tên nước.

Kết thúc trận đấu, con nai gục ngã và sắp phải vào bụng mấy tên này. Còn tên thanh niên thì thở phào ra, quay qua đám còn lại cười hi hi. Trong đó có một tên độ 15,16 tuổi từ lúc bắt đầu đánh cho tới khi kết thúc, khuôn mặt hẳn lúc nào cũng lạnh lùng khó chịu. Như thể mấy tên ở đây quá chậm chạp làm mất thời gian của hắn vậy. Nhưng trái ngược với tên này, mấy tên còn lại rất thân thiện vui vẻ, đặc biệt có 1 tên hòa đồng ôn hòa, khi tên thanh niên đánh xong, liền chạy lại hỏi han đưa nước, nụ cười dịu dàng hỏi thăm.

Hạo Thiên coi đủ rồi, thực lực chu quy tiến bộ cũng không ít, nhưng có vẻ còn chậm lắm, lúc đầu vào xem vài tên nhìn có vẻ được, nhưng bây giờ nhìn lại thì chậm lắm. Chuẩn bị đứng dậy rồi đi, Hạo Thiên và tiểu Siêu nghe thấy tiếng quát, cùng ánh mắt băng hàn còn bồi thêm một loạt ám khí bén nhọn phóng về phía 2 cậu.

"Kẻ nào!?!"

Hạo Thiên và tiểu Siêu không thèm tránh, tay trái cả 2 khẽ nhấc lên nhấc xuống, tóm gọn hơn 20 cây phi tiêu trong bàn tay. Hạo Thiên đưa mắt liếc nhìn chỗ phi tiêu, lần lượt đánh giá. Phi tiêu dài khoảng 5cm, đầu mũi sắc bén, mang lại một cảm giác rùng rợn nhẹ nhàng. Bị mấy cái này ghim phải cảm giác không tốt tí nào cả.

Hạo Thiên chợt đứng dậy, cả 2 đứng trên cây, ánh mắt liếc xuống. Hạo Thiên cọt nhả nở nụ cười khinh nhẹ, tiểu Siêu lạnh lùng mang theo tia giết chóc. Hạo Thiên tay quơ quơ chỗ phi tiêu, nói

"hừm, Tài ném không tệ! "

Rồi thả chỗ phi tiêu rớt xuống đất

"xoảng"

"xoảng"

"Xoảng"

"2 tên nhóc các nguoi sao vào được đây!"

Tên tỏ ra khó chịu đối với mọi người lúc này lên tiếng

"A Anh, đệ đừng hung hăng như vậy, sẽ làm chúng sợ đấy"

Tên ôn hòa nhất trong đám đó lên tiếng.

"Đại ca, ca không thấy chúng rất khả nghi sao? 2 đứa nhóc thì làm sao mà vào được đây cơ chứ! "

Người tên A Anh lên tiếng

"Đứng đấy, Minh đội trưởng. Rất đáng nghi"

Đám người nhất loạt lên tiếng, đồng thời cũng bày ra tư thế chiếc đầu dãn xếp đội hình ngay thẳng

"Mọi người từ từ, để tôi tiếng lên nói chuyện đã! "

Người được gọi là Minh đội trưởng nói, rồi tiến về phía cây mà Hạo Thiên và tiểu Siêu đang đứng ngược mặt lên nhìn, nở nụ cười nhẹ, nói

"2 em xuống đây đi, đứng trên đó nguy hiểm lắm đấy!"

"..... Được thôi! "

Hạo Thiên nhẹ cười đáp lại, chân nhẹ nhấc lên, rơi từ trên nhánh cây xuống. Đáp xuống một cách nhẹ nhàng, lại bồi thêm nụ cười tươi

"được rồi, không sao cả. Anh muốn hỏi sao 2 em vào được đây! "

"Ca hỏi chúng làm gì, rất khả nghi mau bắt chúng lại đi ạ! "

Người tên A Anh hét lên

Minh đội trưởng chợt quay lại nhìn đệ của mình, khuôn mặt khế nhếch "nụ cười" cảnh báo im lặng. Rồi lại quay sang nhìn Hạo Thiên và tiểu Siêu, nụ cười tiếp tục nhẹ nhàng, giọng nói thanh thoát

"Anh là Minh Hy, còn tên nhóc la hét om sòm là Minh Anh, đệ đệ của anh. Mọi người kia từ trái qua là Vệ Nhất, Vệ Nhị, Du Di,..... Còn 2 em là? "

"em là Hạo Thiên, còn này là tiểu Siêu"

Hạo Thiên mỉm cười thân thiện, khuôn mặt mười phần tự nhiên ngay thơ....và tất cả đã bị lừa mà không hay biết gì! Tiểu Siêu thì một mặt lạnh lùng, chẳng buồn liếc mắt sang nhìn

"2 tên nhóc con các nguoi, làm sao vào được đây!"

Minh Anh khó chịu la làng. Đây là chàng trai khoảng 15, 16 tuổi. Mái tóc đen tuyền, đôi mắt xanh biếc ngọc, cao hơn 170, làn da được tính là trắng, khuôn mặt từ đầu tới giờ lúc nào cũng nhăn nhó khó chịu.

"Đã bảo đệ im cơ mà, đệ cứ như vậy chúng sẽ sợ đấy."

Minh Hy lên tiếng trách móc. Đây là chàng trai tầm 20 tuổi, làn da trắng, mặc dù là quân lính nhưng làn da này lại đặc biệt trắng, không giống mấy tên khác, làn da lúc nào cũng ngăm đen. Mái tóc cũng màu đen, màu đen huyền ảo đặc biệt đẹp. Đôi mắt màu xanh lá ngọc thật đẹp và đáng người cao ráo cỡ 180, khuôn mặt hiền dịu luôn luôn nở nụ cười, trái ngược với người em của mình lúc nào cũng nhăn nhó khó chịu như có ai giành ăn với hắn vậy

Cả đám người lúc này không nhìn rõ Hạo Thiên và tiểu Siêu ra sao, chỉ biết chúng là 2 tên nhóc. Hiện tại nhìn rất rõ ràng, cả 2 trắng trẻo nõn nà, tuổi cũng chỉ tầm 11, 12 tuổi mà thôi, nhưng đáng người cân đối, cơ thể cơ bắp đều rắn chắc và đặc biệt cao ráo, cỡ 170, 1 người có đôi mắt 2 màu và mái tóc cũng 2 màu luôn, nhưng đều đó không đem lại cảm giác kỳ dị cho người nhìn mà lại đem lại sự mê người khó tả, đẹp đến làm say đắm lòng người, toát lên không khí cao quý cùng sự bí ẩn khó tả. Còn 1 người với mái tóc xanh biếc và đôi mắt cùng màu, với 1 vẻ lạnh nhạt khó gần, bao là quanh sự lạnh lùng khó tả. Sát ý cũng theo đó mà tỏa ra xung quanh cậu thanh niên tên tiểu Siêu này. Còn có, cả 2 đều mặc những bộ đồ trong rất là đặc tiền, có vẻ là con cháu trong gia tộc nổi tiếng nào đó. Cả 2 người Hạo Thiên và tiểu Siêu còn mang lại cho đám người 2 loại cảm giác hoàn toàn trái ngược nhau, 1 người dễ gần vui vẻ và 1 người lạnh lùng dễ gây thù địch.....nhưng, có vẻ như chỉ là mã ngoài mà thôi!

"Được rồi, 2 em đừng để trong lòng nha. Bây giờ cũng không còn sớm nữa. 2 em hiện tại theo tụi anh đi, vào doanh trại báo với các thống lĩnh, rồi sẽ thả các em đi! "

Minh Hy lại nở nụ cười nhẹ, giọng êm đềm nói

"Được thôi, tiểu Siêu chúng ta đi"

Hạo Thiên mỉm cười xoay lưng đi trước, Minh Hy và đám người vẫn cảnh giác đi theo sau. Trông 2 bóng lưng của 2 nhóc vô tư vô ưu, không lẽ không biết đây là quân doanh sao? Chẳng lẽ là học sinh của học viên đi lạc, mà cũng chẳng thể nào được. Đi lạc thì sẽ bị 2 quân lính gác ở ngoài chặn lại không vào được, mà đi từ khu rừng phía trong tiến ra đây lại càng không có khả năng! 2 tên nhóc này vẫn rất đáng nghi, cả bọn cảnh giác rất nhiều. Trong khi đó, Hạo Thiên và tiểu Siêu lại rất thư thái, vô ưu vô tư giả điên vui vẻ đi phía trước.

Về tới quân doanh, Minh Hy cùng đám người đưa Hạo Thiên và tiểu Siêu tới trước doanh trại lớn nhất. Là doanh trại mà cả 2 vào đầu tiên khi vào khu trong này, doanh trại của 3 người họ Lý cũng là thống lĩnh ở đây. Đứng trước doanh trại, Minh Hy hô lớn

"Thưa Lý thống lĩnh, tôi là Minh Hy, đội trưởng đội 1, có 2 cậu nhóc lạ mặt xuất hiện trong doanh trại chúng ta, nên xử lý thế nào ạ?"

"Cho vào! " 1 giọng nói khàn khàn vang lên, nhưng uy mãnh và hùng hậu vô cùng. Cả đám tiến vào trong

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Tốt quá rồi!

Cả đám vén tấm màn bước vào. Cả 3 người họ Lý, Lý Xích, Lý Na và Lý Mẫn, cùng ngồi thưởng thức trà nhìn thấy Hạo Thiên và tiểu Siêu bước vào trước thì lập tức đứng dậy, nhưng thấy cái lắc đầu của Hạo Thiên thì lập tức, dùng tốc độ ánh sáng ngồi trở lại, cả quá trình diễn ra chưa đầy 2 giây. Lại ngồi xuống, ra về thống lĩnh lạnh lùng ác độc, Lý Xích nói

"Sao các người gặp được 2 cậu ấy? "

Tất cả quỳ 1 gối xuống, đầu hơi cúi, chỉ riêng Hạo Thiên và tiểu Siêu vẫn nghênh nghênh không làm gì, chỉ việc nở nụ cười đầy ẩn ý. Minh Hy ngược đầu lên, nói

"Thưa Lý thống lĩnh, chúng tôi gặp 2 cậu nhóc này trong khu rừng, 2 nhóc này không hiểu sao lại vào được đây. Bây giờ nên xử sao đây ạ? "

"Các người để chúng ở đây và đi đi! " Lý Xích nghiêm giọng, đầy oai phong lên tiếng

"nhưng.... " Minh Hy ngưng một lát, lo lắng không biết nên nói gì, rồi cũng bạo gan mà nói "xin các ngài đừng làm các em ấy sợ, hay là để hiện tại chúng tôi đưa các em ấy ra khỏi đây luôn đi ạ? Dù sao cũng chỉ là 2 đứa nhóc, các em ấy không đem lại cho chúng ta bất lợi gì đâu ạ!"

Minh Hy như muốn gào lên, đôi mắt thoáng chút đỏ và lo sợ. Đúng là có 1 tấm lòng nhân hậu, nhưng đôi lúc nhân hậu quá cũng không tốt. Hạo Thiên mỉm cười nhìn.

Lý Xích tay chống mặt, ánh mắt sắc bén nhìn đám người, làm chúng giật thót người mà hơi lùi lại. Lý Na im lặng này giờ, đặt chén trà đang cầm xuống bàn, rồi nói

"Các người mau đi đi, không phải quá lo lắng! "

"Nhưng.... "

"Mau rút! "

Lý Xích gần như quát lên, Minh Hy và đám người đã đỏ mồ hôi đầy người, sợ hãi lập tức đứng dậy cúi người chào, nhanh chóng xoay lưng đi. Minh Hy trước khi đi còn quay mặt lại nhìn, ánh mắt thập phần bất an, lo lắng cho Hạo Thiên và tiểu Siêu. Nhưng biết làm sao được, 3 người họ Lý kia quá mạnh, mình không có khả năng bảo vệ chúng. Đánh rút lui trước mà lo lắng chờ mong. Khi Minh Hy quay lại nhìn, Hạo Thiên cũng cười nhẹ mà nhìn hân, tiểu Siêu thì từ đầu đến giờ vẫn chỉ 1 mực lạnh lùng, chẳng thêm liếc mắt nhìn lại.

Khi đám người đi khỏi, nét cười của Hạo Thiên lập tức dùng tốc độ kinh người mà biến mất đi, để lại nét lạnh lùng mà đầy sát ý tiến về phía 3 người họ Lý, tiểu Siêu theo sau. 3 người họ Lý lập tức khi Hạo Thiên xoay người qua mà đứng dậy khỏi ghế, quỳ xuống trước mặt Hạo Thiên và tiểu Siêu 2 người.

Hạo Thiên ngồi xuống ghế, tiểu Siêu không ngồi mà đứng kế bên. 3 người họ Lý lại nói

"Thình an chủ nhân! "

"Được rồi, đã chuẩn bị xong sao? "

Hạo Thiên hơi gật đầu

"Đã gần xong rồi ạ, chỉ còn thiếu 2 người nữa thôi... Tiêu chuẩn đề tuyển là lv trên 150, tuổi phải dưới 20, hiện tại chỉ được có 98 người thôi ạ. "

Lý Man lên tiếng nói, giọng nói lưu loát, nhẹ nhàng mà cũng cứng rắn đến khó tả.

"Vậy lấy 2 tên lúc này đi, cái tên khó chịu nhất với cái tên hiền nhất ấy, lấy 2 anh em nhà đó đáp vô"

"Vâng ạ" Lý Man vội gật đầu

"Được rồi, hôm nay tới đây thôi, sáng sớm mai ta lại tới." nói xong thì lập tức đứng dậy, phiêu nhiên ra khỏi cửa, vén màn lên rồi đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa.

.....

Khu ngoài, khu dành cho đám học sinh của học viện. 2 bóng người lẳng lặng xuất hiện, lặng yên không tiếng động mà tiêu soái trên không trung rồi cũng lặng yên mà đáp xuống mặt đất ngay lều trại dành cho giáo viên nội viện, cũng là căn lều lớn nhất ở đây. Vén màn bước vào trong, Hạo Thiên bắt gặp hình ảnh..... Một khung cảnh đầy hỗn loạn, mền gối bị quăng tứ tung, đám nhóc thì nằm xả lai khắp nơi, ngáy khò khò. Haizzz, một môi trường thật mà.

Hạo Thiên hôm nay không biết vì lý do gì, hiền từ đột xuất. Dọn dẹp đồng hồ hỗn loạn, bế từng đứa từng đứa lên giường nằm. Cũng không phiền mà đánh thức chúng dậy, dù sao hiện tại cũng gần 9h tối rồi, đánh thức chúng dậy làm gì nữa. Dọn dẹp xong xuôi thì cậu và tiểu Siêu cũng tìm lấy một chỗ mà nằm xuống ngủ, làm một giấc cho tới sáng hôm sau...

Sáng sớm mới 5h sáng, Hạo Thiên thức dậy. Cậu và tiểu Siêu thay một bộ đồ mới, khởi động người vài cái rồi đi. Đám nhóc đúng lúc này mà bật dậy, đồng thanh nói

"Boss, cho chúng tớ đi nữa! "

"Ca ca, cho Tuyết đi nữa! "

"....." Hạo Thiên thật ba chấm với chúng, mới lúc này còn nằm dài ra ngủ cơ mà, nhưng bây giờ nhìn thì có vẻ tất cả đã dậy từ sớm và chờ đợi thời cơ thức dậy đúng lúc để được đi chung với Hạo Thiên mà thôi.

"Haizz, được rồi. Vậy thì đi. Nhưng không được gây ra bất kỳ tiếng động nào cả! "

Hạo Thiên ra lệnh, sau đó tất cả đồng loạt rời khỏi lều, ba mươi mấy bóng người lướt đi trên không trung, nhẹ nhàng hòa mình vào màn đêm sắp bùng tỉnh. Lướt qua hàng rào mà vào khu trong một cách dễ dàng, mà không bị bất cứ ai phát hiện ra. Hạo Thiên dừng lại trước lều trại lớn nhất, vén màn bước vào trong. Bên trong trống không không có ai cả, giờ này theo lý đám người Lý gia phải dậy để giám sát lũ quân lính luyện tập rồi mới phải chứ nhỉ. Đúng lúc này, từ bên ngoài vang lên tiếng hô hào lớn

"Nhanh lên, các ngươi phải nhanh hơn nữa cho ta!"

Là giọng của Lý Xích, hẳn đang la ó om sòm, trách mắng lũ quân lính

"Mau chóng lên, mặt trời sắp lên mà các ngươi vẫn còn chậm như vậy sao? "

Giọng của Lý Man, nàng ta cũng mang một chút tức giận trong lời nói

"Nhanh nhanh nào, sắp trễ giờ của bọn ta rồi!"

Lý Na cất tiếng, giọng êm thắm bình thường lúc này cũng mang chút giận dữ

"Hộc hộc hộc.... "

Tiếng quân lính chạy giẫm hòa vào tiếng thở hổn hển, tiếng bước chân nặng nề rầm rập từng bước một.

"Chúng ta vào quân doanh làm gì vậy Boss?"

Thống Trung lên tiếng hỏi, ánh mắt nhìn về phía màn, coi bộ rất muốn ra xem

"Rồi sẽ biết thôi! " Hạo Thiên ngồi trên ghế, chân bắt chéo, 2 tay để trước bụng, tư thế vô cùng kiêu ngạo

.....

Chốc lát sau, đám nhóc trong lều không còn nghe thấy tiếng hô hào nữa, cũng không còn nghe thấy tiếng bước chân chạy giong giữa của đám quân lính nữa, mà chỉ còn lại một mảnh im lặng của buổi sớm mai.

"Không biết chủ nhân tới chưa..... nhỉ!? A"

Lý Xích vừa vén màn bước vào, thấy một đám nhóc cùng với sự hiện diện vô cùng uy nghiêm và lạnh lùng của Hạo Thiên đang ngồi, lập tức tiến tới vài bước rồi quỳ rạp xuống.

"Tới chưa vậy Lý...."

2 nữ bước vào, thấy Lý Xích đang quỳ cũng may chóng mà quỳ xuống, cúi thấp đầu. Cả 3 cùng hô

"Thỉnh an chủ nhân cùng các sư phụ!"

"Được rồi, đứng dậy đi! " Hạo Thiên quơ tay, cả 3 người cùng nhau nhất loạt mà đứng dậy, đồng thời trên môi nở nụ cười tươi rói rói, không còn thấy sự mệt mỏi nào nữa, mà là sự vui vẻ đón chào.

"Oh ho, 3 người này... Hình như lúc trước trực thuộc nhóm cậu nhỉ, Lâm Phi?"

"Ừ, họ thuộc nhóm của tớ. Mà cậu nhớ hay nhỉ!" Lâm Phi vui vẻ nói lại

"Ca ca đào tạo ra những người cũng giỏi nhỉ! " Lâm Băng Liên mỉm cười nói

"Em quá khen rồi! " Lâm Phi nói

"Êuuu, bớt đắc ý đi" Thống Trung thúc Lâm Phi một cái cùi chò, rồi bểu môi nói

"Ha ha ha ha ha ha " Đám nhóc nhất loạt cười lớn, huyền não của lều. Bỗng nhiên, bên ngoài lại vang lên giọng nói

"Thưa Lý thống lĩnh, tôi có thể gặp ngài được không? "

"Có chuyện gì? " Lý Xích khàn giọng nói

"Về 2 nhóc hôm qua ạ, ngài đã đưa 2 em ấy đi đâu rồi ạ, tôi có thể gặp chúng không? "

Oh, có vẻ như là nhóm người Minh Hy đó, còn nhớ à, trong quân doanh mà có được mấy tên tốt như vậy sao. Mà trong chiến trường, tốt với địch là hại mình. Không nên quá tốt như vậy, nhất là đối với những người mới gặp lần đầu. Hạo Thiên ngồi trên ghế, ánh mắt hướng ra phía màn. Đám nhóc trong đây thì thủ thi

"Ai vậy boss, 2 nhóc mà chúng nói là nói Boss với lão nhị sao? "

"Ừ"

Hạo Thiên nhẹ đáp

"ngươi quan tâm làm gì. Nên nhớ ngươi là 1 tên lính, lính mà lại tốt bụng như thế thì không hay đâu, tốt bụng là tốt đấy, nhưng hãy biết dùng nó đúng nơi đúng chỗ. Dùng nó trên chiến trường sẽ trả bằng mạng của ngươi đấy. Còn về 2 tên nhóc, rồi các ngươi sẽ..... "

Nói đến đây bỗng nhiên Lý Xích im bật lại, còn Hạo Thiên giơ tay lên, đặt ngón trỏ lên miệng mình, bảo Lý Xích im lặng. Cậu đứng dậy, lôi kéo tiểu Siêu đi, khi Hạo Thiên vừa mới đứng dậy khỏi ghế, khuôn mặt lạnh lùng lập tức 360° mà biến mất trong tức khắc, chỉ còn lại nụ cười thân thiện ngầy thơ trên môi. Tiến lại vén màn lên, cười nói

"Các anh có chuyện gì sao?"

"A, 2 em không sao chứ, có đói không? "

Minh Hy lo lắng hỏi han

"Không sao không sao cả, các anh không phải huấn luyện sao? " Hạo Thiên mỉm cười nói

"Các anh vừa xong, đáng lẽ sẽ tiếp nhưng sáng nay có lệnh triệu tập nên bọn anh sẽ tập trung ở quảng trường trong 10p nữa. Em có muốn ra khỏi đây không, anh đưa em đi? " Minh Hy lại tiếp tục nói, càng thể hiện ra sự bất an

"Hiện tại em còn việc, chúng ta ra quảng trường đi"

Hạo Thiên nói, bước ra khỏi lều. Đồng thời ra hiệu cho đám người ở trong

"Không được đâu, các thống lĩnh sẽ đánh em chết đó! " Minh Hy ngăn lại

"Không sao không sao, mau đi thôi. Các anh không việc gì phải sợ cả."

Nói rồi, nở nụ cười thân nhiên mà đi trước, kéo theo tiểu Siêu. Đám người Minh Hy thì đi theo trong nỗi bất an lo lắng

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Ra oai!

Đi tới quảng trường trong nỗi nơm nớp lo sợ, đám người Minh Hy nhấc từng bước nặng nề. Quảng trường rất rộng, vô cùng rộng. Rộng như thế vì phải chứa tận mấy vạn người cơ mà.

Hiện tại mọi người đến đây rất đông, ai nấy xếp vào đúng vị trí của mình mà không phải đứng lộn xộn. Ở đây có rất nhiều rất nhiều đội, chia làm 3 cấp bậc là tiểu đội, trung đội và đại đội. Mỗi đội lại chia thành: 20 người 1 tiểu đội, 15 người cho một trung đội và 10 người cho 1 đại đội. Đại đội là cấp bậc cao nhất trong bậc lính, cao nữa thì là các tá, tướng dẫn đội.

Minh Hy chợt giờ tay nắm bả vai Hạo Thiên lại, không cho cậu đi tiếp. Bất chợt bị nắm lấy bả vai, Hạo Thiên quay phắt sang, trong phút chốc có tia sát ý, nhưng bằng vào tốc độ kinh người mà không ai bắt gặp được. Cậu nở nụ cười nói

"Có chuyện gì sao? "

"Các em định làm gì ở đây? "

Minh Hy lo lắng hỏi

"Rồi sẽ biết thôi!"

Hạo Thiên mỉm cười nói, lại tiếp

"Anh mau mau đi xếp hàng đi, cả thống lĩnh tới rồi kia! "

"A... Nhưng còn các em thì... sao!?! "

Vừa mới quay lên nhìn, quay xuống thì đám người không còn thấy Hạo Thiên với tiểu Siêu đâu nữa. Biến mất không vết tích. Lo lắng nhưng không thể cứ đứng đấy mãi được, đám người Minh Hy chạy đi xếp vào đúng hàng của mình. Chẳng được bao lâu, bỗng nghe tiếng "ồ" nhỏ trong đám quân lính khi thấy đám người Lý thống lĩnh bước lên, theo sau đó là 1 đám nhóc tuổi từ 12 đến 17.

Ở quảng trường có một bậc cao dùng để đứng phát biểu, ở dưới là chỗ dành cho đám lính. Trên bậc cao hiện tại có 1 hàng ghế 30 mấy cái, trong đó có 1 cái được dành riêng để trên đầu. Vị trí ấy ý chỉ dành cho người dẫn đầu. Đám nhóc ngồi vào hàng ghế phía sau, chừa lại 2 ghế là 1 ghế đầu và 1 ghế ngay phía sau ghế đó. 3 người họ Lý đứng trước đám nhóc mà cuối đầu, rồi mới đi lên phía trên định phát biểu, thì đám lính lại bất giác thêm 2 đứa nhóc nữa. Lần này đám nhóc con đang ngồi cũng đứng dậy, đội 2 nhóc kia lại ngồi vào vị trí trống còn lại rồi mới ngồi xuống. Riêng 3 người họ Lý lại đứng cuối đầu trước 2 tên nhóc mới đến mãi vẫn không thấy dấu hiệu ngược đầu lên, điều này làm cho mấy vạn quân lính ở đây chân kinh cùng kinh ngạc.

Hạo Thiên ngồi xuống ghế, tiểu Siêu ngồi ngay phía sau. Đám người Lý gia thì vẫn cuối đầu, cho đến khi tay Hạo Thiên hơi quơ một cái thì 3 người Lý gia mới ngẩng đầu lên, Lý Xích tiến lên phía trước vài bước, đối mặt với đám quân lính, 2 người Lý Mân và Lý Na thì đứng 2 bên Hạo Thiên. Lý Xích giọng to, khàn khàn vang vọng cả quảng trường

"Nghe đây, mấy vị mà các ngươi đang thấy đây, chính là sư phụ cùng chủ nhân của bọn ta, sau này lệnh của họ cũng chính là lệnh của bọn ta, đã rõ chưa?"

Lời vừa nói ra, toàn trường chấn động, ai cũng "ồ" lên kinh ngạc, rồi chợt "hàaaa" một tiếng dài, nhiều tiếng lao xao bàn luận vang lên

"Sao được chứ? "

"Không chấp nhận được! "

"Điều này là không thể! "

"sao có thể được chứ! Đó chỉ là mấy đứa nhóc mà bắt chúng ta phải nghe lời chúng sao, dựa vào đâu chứ? "

"Dựa vào thực lực! " Lý Xích hô lên, giải mã câu hỏi của tên lính vừa mới nói

"Còn một chuyện nữa, chúng ta sẽ chọn ra 100 người có lv trên 150 và tuổi dưới 20 để đưa vào đội ngũ tinh anh đặc biệt huấn luyện riêng. Hiện tại ta đọc tên ai thì người đó hãy bước lên đây!"

Lý Xích lại lên giọng, giọng nói ồm ồm khắp nơi. Từng người từng người một bước lên, ai ai cũng có thái độ kiêu ngạo cùng khinh thường đám Hạo Thiên. Trên mặt chúng hiện rõ câu "rồi các ngươi sẽ phải hối tiếc vì dám bước chân vào đây!". Hai người cuối cùng của đội ngũ là Minh Hy và Minh Anh, 2 người mà Hạo Thiên mới quen không lâu. Cả 2 bước lên mà lòng đầy kinh ngạc cùng nghi ngờ, kinh ngạc về thân phận của 2 nhóc mình cứu được, nghi ngờ về thực lực của chúng, có đúng như những gì mà Lý Xích thống lĩnh nói hay không?

Hạo Thiên ngồi ở ghế, ánh mắt sắc bén cùng ánh lũng thấu tâm can, nở nụ cười đầy quý dị.

Sau khi đọc xong tên của 100 người, phải biết trong mấy vạn người mà chọn ra 100 người thì quá là ít, mà lại được gọi là tinh anh thì 100 người này phải giỏi cỡ nào cơ chứ. Xong xuôi, Hạo Thiên ngoắc Lý Xích lại, nói khẽ gì đó khi chứng kiến ánh mắt không cam lòng của những tên còn lại. Lý Xích đứng phía trên nhìn xuống, lại nói

"Muốn vào đội tinh anh, thực lực phải trên 150. Tuy nhiên, có 1 số người trong nhóm mà gọi là tinh anh này lại có thực lực dưới 150, các ngươi có biết vì sao không?"

"....." 1 mảnh im lặng, quân lính không ai trả lời

"Vì có sự nỗ lực cùng quyết tâm, còn những kẻ thực lực trên 150 mà ta không chọn, vì trong quá trình luyện tập, các ngươi ý mình như vậy là mạnh rồi, được rồi, không cần phải cố hết sức mình, nên mới bị ta loại trừ đi. Những kẻ đó, tự xem mà kiểm điểm lại mình đi"

Lời vừa dứt, 1 tên lính hùng hùng hổ hổ bước lên quát

"Chẳng phải chỉ cần mạnh thôi là được rồi sao, cần gì phải nỗ lực trong khi biết mình là một thiên tài chứ!"

"Oh, suy nghĩ của ngươi là như vậy sao?" Hạo Thiên nói, lời nói lạnh thấu xương mang theo sát ý

"Tên nhóc như ngươi thì im lặng đi. Có tin ta bẻ gãy cổ ngươi không!?"

"Ha ha ha....Những kẻ ngu không cần thiết trong cái quân đội này!"

Lời Hạo Thiên vừa ra, bỗng nghe một tiếng rắc, cổ của tên lính đó bị bẻ gãy ngang. Chết trong vòng chưa tới 1 nốt nhạc. Còn về phần người bẻ, người đó là Thông Trung. Bẻ xong còn nắm đầu tên đó quơ quơ trên không, ánh mắt đầy sự "thân thiện" mà nhìn thì thể tên này, sau đó thì quăng hán sang một bên, ngược mắt lên nhìn đám lính còn lại. Đám quân lính còn chưa hiểu chuyện gì, chỉ kịp nghe một tiếng rắc thì tên vừa la lối ồm ồm đã chết, và 1 thẳng nhóc xuất hiện trước mắt họ. Cái tốc độ gì thế này, chưa kịp nhìn đã ngay trước mặt, rốt cuộc đám nhóc này có lai lịch như thế nào cơ chứ?

Thông Trung sau khi giết xong tên lính, chợt cười nhạt rồi nói

"Ai không cam tâm, bước lên đây! Một mình ta nghênh chiến cái ngươi."

"Mấy... Mấy tên nhóc con các ngươi đừng quá đáng, chúng ta là quân lính của vua, chúng t là lực lượng dùng để đấu lại giặc ngoại xâm. Ngươi giết chúng ta không sợ bị nhà vua truy bắt sao?"

Một tên lại không biết điều la lớn

"Vua? Ha, ta lại sợ quá cơ!" Thông Trung chợt cười lớn, quay lưng bỏ đi. Trở lại chỗ ngồi của mình.

Lý Xích nhìn đám quân lính, lại nói to

"Các ngươi ai không cam lòng thì bước ra, chỉ là luận bàn một trận, không chết được đâu!"

Sau một hồi đắn đo suy nghĩ, trong mấy vạn quân lính cũng được mấy trăm được tiến ra. Hùng hùng hổ hổ mà đối diện với đám Hạo Thiên. Miệng Hạo Thiên khẽ nhếch lên cười, bảo đám nhóc

"Các ngươi đi chỗ khác chơi đi, lâu rồi không dân gân dân cốt, để ta khởi động một chút"

Rồi đứng dậy khỏi ghế, đám nhóc lập tức theo đó mà tản ra, không dám đứng gần. Gần quá rồi lại mang họa khi nào không hay!

Lý Xích cùng 2 người Lý Na và Lý Mãn, ra hiệu cho đám quân lính còn lại mau tản ra xung quanh, tạo thành 1 cái vòng tròn to lớn bao phủ lại. Điều này là để khi Hạo Thiên có đánh bay lũ ngu khiêu chiến kia, thì còn người người xung quanh mà đỡ chúng. Sau khi ổn thỏa mọi chuyện, Hạo Thiên đứng dậy khỏi ghế, vươn tay vãi cái rồi ngược mắt lên nhìn đám lính khiêu chiến mình, nở nụ cười đầy thiện ý, ngón trỏ gĩa ra, ngoắc ngoắc khiêu khích.

Lý Xích một bên giơ cao cánh tay phải, 1 tiếng huýt sáo dài vang lên, báo hiệu cho trận đấu bắt đầu

"Huýtttttt"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 116: Dùng sợ hãi mà thống trị!

"Huýttttt"

Tiếng huýt sáo vừa dứt, đám quân lính theo cơ chế đoàn đội mà sắp xếp lại đội hình. Mặc dù trong người đang mang tâm trạng không tốt, tức giận tột độ vì phải chứng kiến một tên nhóc hỉ mũi chưa sạch ra uy, kiêu ngạo còn ra lệnh cho mình, nhưng vẫn không quên thân phận của một người lính, chỉnh đốn đội hình lại, sắp xếp ngay ngắn rồi mới chia ra mà hành động.

Hạo Thiên thấy như vậy thì hơi giật mình, được huấn luyện rất tốt nha, làm rất tốt vai trò của một người lính, nhưng vẫn chưa kiểm soát được tâm trạng của mình. Hạo Thiên nhếch mép cười, nụ cười đầy quỷ dị, trong đó còn ẩn chứa sự vui vẻ.

Đám lính lần lượt xông lên, rút ra vũ khí của mình, đã số là dùng súng, một số ít thì cận chiến, ngoài ra còn có tên thì dao găm lấp ló vào phía trên đầu của súng, vừa có thể cận chiến mà vừa có thể đấu tầm xa. Hừm, tạm được. Hạo Thiên tay phải chọt mở, một thanh kiếm dài xuất hiện trong cánh tay cậu. Lưỡi kiếm sắc bén sáng bóng chém vun vút vào không khí.

Bước chân Hạo Thiên dần chuyển động, ban đầu còn thấy được, dần dần chỉ còn lại là hình ảnh xẹt ngang không thấy bóng dáng. Nhanh đến mức để lại ảo ảnh trong không khí, đám lính bất ngờ dồn lại một chỗ, Hạo Thiên di chuyển xung quanh, từng tên từng tên một bị cậu đá bay đi. Còn kiếm của chúng thì bị chém gãy làm đôi rơi loảng xoảng dưới đất.

"Pằng"

"Pằng"

"Pằng"

"Pằng"

.....

"Keng"

"keng"

"keng"

"keng..... "

Hàng loạt tiếng súng nổ ra, bắn thẳng về phía Hạo Thiên, những viên đạn bằng mana đầy chói lóa, tất cả đều bị đường kiếm của Hạo Thiên gạt bay đi hết, thậm chí những viên đạn còn bị cắt làm đôi mà rơi xuống đất. Những tên bắn súng giật mình kinh sợ, lập tức lùi lại phía sau nhường chỗ cho những tên cận chiến. Chính căn kiếm mà xông lên, liên tiếp chém về phía Hạo Thiên.

"Keng"

"Keng"

"Keng"

"Xoẹtttt"

1 đường kiếm chém ngang, hàng loạt thanh kiếm bị chém gãy, cùng với đó là tiếng "Bốp" và "Uỳnh". Đám lính bị đánh bay đi, may mắn là có đám quân lính bao vây xung quanh đỡ giúp, hay nói cách khác là chặn lại đường bay. Chúng mà không chặn lại là mấy tên đó văng đi luôn không biết đường quay về.

Sau một loạt đợt tấn công diễn ra chưa đầy 3p, một nửa số tên khiêu chiến đã bị đánh bay đi mà trên người của Hạo Thiên vẫn chưa có 1 vết xước nào. Hạo Thiên quơ quơ kiếm trong không khí, tạo nên những đường kiếm hư ảo trên không, nhìn về phía đám còn lại mà cười đầy thâm ý, chọt biến mất tại chỗ. Đám khiêu chiến hoảng loạn, rối cả đội hình. Đối mặt với 1 kẻ thù mạnh đến mức mình không định hình được, dù có được huấn luyện tốt cỡ nào thì bọn chúng cũng đã bắt đầu hoảng loạn, lo lắng, sợ hãi.

"Aaa"

Lại một tên nữa bị đánh bay đi, bọn chúng bắt đầu bắn loạn vào không khí

"Pằng"

"pằng"

"pằng"

.....

"pằng"

"Ha ha ha ha "

Tiếng súng dứt, tiếng thở ra hỗn hển, nhưng vẫn không thấy Hạo Thiên đâu, mà thay vào đó là tiếng la thất thanh của đám bị đánh bay đi.

"Keng"

"Xoẹt"

"Keng"

"chát"

"Roẹt"

"Aaaaaaa"

Tiếng kiếm va chạm và bị cắt đôi, tiếng người bị đá đi. Hạo Thiên di chuyển bằng tốc độ mà chúng không thể nào theo kịp được, lia mắt lia lia trong không khí, ngược nhìn theo bóng Hạo Thiên thoát ần thoát hiện mà kinh sợ. Kinh sợ thằng bé mà mới mấy phút trước đây mình còn khinh thường, mình còn có ý định sẽ dạy cho nó một bài học nhớ đời. Nhưng ai ngờ được, mấy phút sau nó lại giải quyết mình như vậy cơ chứ. Cái thể loại yêu nghiệt gì thế này? Này không khỏi quá kinh người rồi!

"Sao vậy, mệt rồi sao? Chưa được 5p nữa cơ mà!"

Hạo Thiên mở miệng nói, nhưng lại không thấy bóng dáng đâu. Tiếng nói cứ văng vẳng xung quanh, lúc thì hướng đông lúc thì hướng tây, làm cho đám khiêu chiến càng sợ hãi hơn nữa. Còn số quân lính còn lại thì chỉ biết cầm nín, trố mắt to ra mà nhìn sự việc phi thực tiễn đang diễn ra trước mắt mình. Hạo Thiên lại cao giọng nói

"Nào nào nào, mau tiến lên đi chứ!?"

"Aaaaaa"

Một kẻ điên cuồng hét lên, đánh loạn vào không khí, bất lực chém bừa mong sao sẽ trúng.

"Bộp"

Tên điên bị đánh ngã xủ và bị đá ra ngoài chỉ trong chớp mắt. Hắn còn chưa kịp nhìn thì trước mắt đã tối đen rồi. Tội nghiệp!

"Được rồi, không dài dòng nữa!"

Lời vừa dứt, hàng loạt tiếng la vang lên, đá m khiêu chiến đang tùm lại từng đũa từng đũa bị đánh bay đi chỉ với 1 cú, cho đến tên cuối cùng. Dọn dẹp xong xuôi, bóng hình của Hạo Thiên xuất hiện, còn đám khiêu chiến bị đánh bay đi và nhờ có đám lính vây quanh chặn lại, không thì bay đi luôn rồi, nhờ vậy mà đỡ sát thương khi rơi xuống đất.

Hạo Thiên đứng ngay giữa trung tâm, quơ kiếm vài đường hư ảo. Rồi thanh kiếm chợt biến mất không thấy đâu nữa, cậu nở nụ cười đầy thâm ý, cả 3 người Lý gia thấy sắc mặt Hạo Thiên như vậy, biết sắp có chuyện chẳng lành, Lý Xích nhanh chóng tiến lên giữa, hô lớn

"Bây giờ sao nào, còn muốn khiêu chiến?"

"Xin thống lĩnh tha mạng! "

Hàng loạt binh lính quỳ rạp xuống đất run rẩy không thôi, hướng phía Lý Xích mà quỳ xuống

"Cầu xin cái gì! Người các ngươi nên cầu xin là chủ nhân kia kia, sau này các ngươi phải vì ngài ấy mà phục vụ! "

Lý Xích lớn, khuôn mặt giận dữ. Đám nhóc đứng phía xa quan sát lúc này đã tiến lại bên Hạo Thiên, Thống Trung cất giọng nói

"Haizz, lũ này yếu như vậy. Nhận chúng có phí công dạy dỗ không vậy Boss! "

"Người nói cái gì, mấy đứa nhóc các người ở đây làm càn, còn nói chúng ta yếu, có giỏi thì đấu một trận đi! "

Minh Anh đứng bên ngoài cách nhóm Hạo Thiên khoảng 500m, lòi vừa dứt ra.

"Xoẹt"

Thống Trung đã xuất hiện ngay trước mắt Minh Anh, chưa đến 1 giây. Chưa đến 1 giây thì đã xuất hiện ngay trước mặt ta, cái loại tốc độ này..... Quá khinh khủng rồi. Minh Anh trong lòng hoảng sợ, muốn lùi về phía sau. Nhưng, tay Thống Trung đã đặt ngay cổ Minh Anh, một luồng sát khí và ánh mắt ác ý hiện ra, cùng với nụ cười nhẹ của Thống Trung, cậu nói

"Mạnh mẽ thật! Người nghĩ người là ai ở đây, la lối cái gì"

"Ư~" Minh Anh bắt đầu khó thở, muốn giơ tay lên đánh, nhưng không hiểu sao cơ thể không cách nào cử động được, toàn thân như tê dại, không nhấc nổi cánh tay.

"Cầu xin em, tha cho em ấy đi. Tha cho em ấy đi!"

Minh Hy rối loạn la lên, hai tay nắm lấy chân Thống Trung, cầu xin nài nỉ.

"Tại sao nhỉ? Người là ai mà có tư cách cầu xin ta"

Thống Trung lạnh lùng nói, cùng với đó lực tay lại tăng thêm, tiếng rên của Minh Anh lại lớn hơn "U.. U'.. "

"Xin cậu, xin cậu đừng giết em ấy. Hay là giết tôi đi, tôi chết thay em ấy là được rồi! "

Minh Hy lại cầu xin, nước mắt bắt đầu rơi, cùng lúc đó, Hạo Thiên lên tiếng

"Thống Trung, ta còn cần chúng! "

"Vâng! "

Đơn giản 6 chữ, Thống Trung lập tức buông tay, Minh Anh rơi xuống đất, thở hồng hộc, mới vừa nãy thôi, cậu ta đã cảm thấy mình như đã bước nửa chân vào Quỷ Môn Quan, cái cảm giác chết chóc, sợ hãi, lạnh thấu xương không ngừng vây quanh cậu, sợ hãi không nhúc nhích được dù chỉ là một ngón tay. Quá đáng sợ!

Minh Hy chạy lên đỡ em mình dậy, hỏi han, vuốt lưng cố làm cho Minh Anh thở nhịp nhàng lại, nhịp thở ổn định, mồ hôi đã bớt chảy ra. Còn Thống Trung thì đã về lại bên cạnh Hạo Thiên từ lúc nào không hay. Hạo Thiên liếc nhìn đám quân lính, cười khinh rồi nói

"Đám các người, sau này sẽ là mặt thất của ta trong quân đội, bây giờ mỗi người lấy một viên đan dược trong này và uống vào cho ta! "

Nói rồi, Hạo Thiên đưa cho 3 người Lý Xích mỗi người 1 chiếc nhẫn trữ vật, cả 3 đón lấy rồi phân phát ra, bắt bọn chúng nuốt ngay trước mắt mình.

Viên thuốc này có màu trắng tinh, không mùi không vị. Như nước lã vậy, nhưng một khi uống vào thì sẽ ngay lập tức sẽ có một loại trùng được hình thành, nói trắng ra viên "đan dược" này là 1 cái trứng của côn trùng độc. Người uống phải viên thuốc này phải tuân mệnh của người đã nuôi trứng trùng, nếu không trùng sẽ phát tán ra độc tính cực mạnh, lan tràn lên não bộ và ăn mòn nó.

Còn về phần làm sao Hạo Thiên có thì là lần mà cậu vào rừng chết Haxjima nhặt được, chỉ nhặt được 2 trứng nhỏ màu trắng, có tìm thêm nhưng không thấy. Hạo Thiên mang về ấp nở và lai tạo ra nhiều con khác, có tìm tòi về đặc tính của chúng và biết được cách dùng chúng. Hiện tại chúng hữu dụng rồi. Ngoài ra, còn rất nhiều bí mật khác chưa tiết lộ ra nữa:)))

Đám quân lính ngây thơ ăn vào, trùng độc vừa vào cơ thể, sau 2 ngày sẽ nở ra và chạy lên tim, nằm yên ở đó và chờ mệnh lệnh của người nuôi, tất là Hạo Thiên ra lệnh chúng hành động mà thôi. Xong xuôi, hơn mấy vạn trứng trùng độc đã vào cơ thể quân lính. Hạo Thiên có chút tiếc nhưng lại vô cùng hài lòng, nhìn đám quân lính, lại cất cao giọng, có lòng hảo tâm mà nhắc

"Ta nói luôn này, viên "đan dược" các người vừa uống vào đây, sẽ phát tán độc khi mà ta kích phát nó, nó sẽ chạy lên não bộ và ăn mòn não các người. Điều đó sẽ xảy ra nếu các người gian dối hay phản bội ta. Nhớ lấy! "

Nói xong thì quay lưng, hướng phía trời cao mà phi đi.

3 người Lý gia nuốt nước miếng, rùng mình sợ hãi. Đối chúng ta thì kí giấy, bây giờ là dùng trùng độc. Rốt cuộc chủ nhân có bao nhiêu thủ đoạn chưa dùng tới! Aaaaa, mau tỉnh táo lại! Lý Xích cao giọng nói

"Nếu các người không tin thì thử xem, đến lúc đó hối hận đã muộn. Còn nữa, chuyện ngày hôm nay không được lộ ra ngoài, nếu nó lộ ra ngoài thì mấy vạn quân ở đây, hãy lấy cái chết của mình mà trả giá."

Nói tới đây, Lý Xích hít sâu một hơi, lớn giọng nói

"Và, từ bây giờ các ngươi phải dùng mạng của mình mà phục vụ chủ nhân, hết lòng vì ngài! Đã rõ sao? "

"RỒ!!! "

Đám quân lính đồng loạt hô, hô trong sự sợ hãi, đầm nhóc đổ, quá kinh khủng. Ta không muốn chết, ta không muốn chết! Đây điều là ý nghĩ chung của tất cả quân lính hiện tại. Sự xuất hiện của Hạo Thiên, đã mang tới cho chúng một nỗi ám ảnh, sợ hãi không nguôi. Hạo Thiên uy hiếp mà thống trị, dùng thực lực chèn ép bọn chúng, khiến bọn chúng phải cúi đầu không dám phản kháng! Đó là thống trị trong sợ hãi!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Kiểm chuyện

Về lại nơi lều trại của mình ở khu ngoài, Hạo Thiên tắm rửa sạch sẽ toàn thân. Thay ra một bộ đồ mới, ngả lưng lên ghế mà suy ngẫm gì đó. Đám nhóc vô tư ngồi chơi. Không gian cứ thế kéo dài cho tới khi một tiếng la lối chói tai vang lên

"Hạo Thiên a, nhóc đâu rồi?"

Rồi tấm màn được vén lên lộ ra thân ảnh cao to của Doãn Bằng. Khuôn mặt gấp rút tìm kiếm, vừa vào thấy Hạo Thiên chợt lao lên, nói

"Qua giờ nhóc đi đâu vậy hả, sao bảo nhóc đi theo trông chừng đám học sinh mà sao lại bỏ đi đâu? Còn nữa, sao không để Thiên Tuyết về lớp của mình cùng huấn luyện với mọi người, để cô bé ở đây làm gì cơ chứ? "

Luyện thuyên một hồi, Hạo Thiên lên tiếng

"Ta không trông chừng thì cũng có Lý Thanh Kỳ trông chừng chúng rồi. Còn nữa, mấy bài tập ở đây quá nhẹ nhàng cho Thiên Tuyết, nên không việc gì phải đi tập cho tốn thời gian."

"Được rồi, nhóc ngươi có lý. Nhưng thân làm đại tư lệnh cũng phải dành một bữa đi tham gia giám sát chứ, không thể cứ trốn mãi được"

Doãn Bằng thở dài nói

"Được rồi, chiều nay tôi sẽ đi. Bây giờ không việc gì nữa thì ông đi đi"

Hạo Thiên nói rồi thì ngay lập tức ngả lưng xuống giường, mắt nhắm lại. Doãn Bằng cũng không nhiều lời mà đi khỏi đó. Thiên Tuyết nhẹ nhàng trèo lên nằm chung với Hạo Thiên, tiểu Siêu đọc sách. Đám nhóc đùa giỡn với nhau.

Tối chiều, Hạo Thiên và tiểu Siêu phải đi giám sát tại học sinh lớp V, đám nhóc thì giám sát mấy lớp khác. Cả buổi chiều trôi qua một cách chán chường và buồn tẻ. Chỉ có vài điều thú vị là có yêu thú cấp 200 xuất hiện và đám nhóc bị rối loạn hình. Hạo Thiên và tiểu Siêu ha hả nhìn đám nhóc chạy loạn, cho đến khi bị Doãn Bằng can ngăn thì mới ra tay giải quyết con yêu thú. Cũng may là không có tên nhóc nào bị thương nặng, còn cái người nữ Thiếu tướng Hứa La Vỹ kia, sau khi biết chuyện có yêu thú cấp cao ở khu này thì tăng cường canh phòng cho học sinh. Khi biết thêm được tin Hạo Thiên để yêu thú làm loạn rồi mới ra tay giải quyết thì có chút tức giận dùng đôi mắt sắc bén nhìn về phía Hạo Thiên, đầy ý cảnh cáo. Hạo Thiên lúc đó khinh thường liếc cô ta một cái, cười khinh bỏ đi. Làm cô ta rất tức giận nhưng không làm được gì, vì dù sao Hạo Thiên vẫn là Đại tư lệnh của học viện Hoàng Long, cô ta vẫn còn biết kiêng nể.

Sau buổi chiều, trở về lều trại. Hạo Thiên biến mất vào không gian hệ. Xuất hiện ở nơi 4 yêu nô của cậu là tiểu Hùng, tiểu Hồ, tiểu Sư và tiểu Tinh.

Bốn yêu nô ở dạng người khi cảm nhận được khí tức của Hạo Thiên xuất hiện thì lập tức quỳ xuống, cho đến khi Hạo Thiên bước vào phòng, cả 4 nói

"Cung nghênh chủ nhân trở lại!"

"4 tên các ngươi đã quen với cơ thể con người chưa? "

"Đã quen rồi ạ, cử động rất tốt và thoải mái"

"Tốt, vậy bây giờ ta cần các ngươi đi huấn luyện đám người này cho ta. Còn nữa..."

Hạo Thiên quảng cho mỗi tên 1 chiếc hộp màu đen nhỏ hơn nắm tay. Mở ra xem thì thấy bên trong là bông tai. Trai thì 1 bông, nữ 1 đôi. Bông tai của cả 4 có màu đen. Là cấp bậc thấp nhất trong 4 cấp đen, xanh biển, tím và đỏ.

Cả 4 bắt đầu trố nạt, không biết làm sao để đeo vào, bởi cả 4 đều là yêu thú hóa người, còn chưa hiểu rõ về những việc này cho lắm. Nên việc đeo bông tai có hơi khó khăn cho chúng. Hạo Thiên đành ra tay giúp chúng, xong xuôi thì nói

"Các ngươi tới căn cứ, đeo theo bông tai này thì lũ người ở đó tự khắc biết. Ta muốn các ngươi qua đó, chia nhóm ra huấn luyện bọn chúng. Dùng những phương pháp này này! "

Nói rồi, Hạo Thiên truyền một lời nói vào đầu 4 yêu nô. Cả 4 nhận lệnh, Hạo Thiên búng tay, tất cả biến mất tại chỗ. Còn Hạo Thiên thì trở lại bên ngoài, trời cũng đã khuya. Hôm nay cũng chẳng phải làm gì, Hạo Thiên đành đi ngủ vậy. Lâu rồi không gặp Ma Đế, không biết ông ta sao rồi nhỉ?

Vừa nhắc đến tên Ma Đế, nằm xuống ngủ thì lại gặp ông ta. Vẫn là cánh đồng bát ngát trải dài vô tận, cùng với gốc đại thụ to lớn và một bộ bàn ghế dưới tán cây, cùng với người đàn ông toàn thân một màu đen huyền bí. Hạo Thiên tiến lại và ngồi xuống, vui vẻ nói

"Lâu rồi không gặp!"

"Chào con, lâu rồi không gặp! Con khỏe không? "

Ma Đế lên tiếng, giọng khàn khàn mà ấm áp vô cùng

"Tôi vẫn rất khỏe. Chuyện ở nơi ông thế nào rồi, sao trông ông sầu thế?" Hạo Thiên quan tâm hỏi. Có lẽ đây cũng là lần đầu tiên cậu quan tâm tới một người xa lạ như thế, không biết là tốt hay xấu đây.

"Aaa, cảm ơn con đã quan tâm, ta vẫn ổn. Không sao đâu! " Ma Đế cười nói

"hày, ông ở đại lục nào vậy? "

Hạo Thiên bắt giắc hỏi

"Đợi khi nào con lên được cấp 500 rồi ta sẽ nói cho con! "

Ma Đế lại cười nói

"Ha, sẽ sớm thôi!"

Hạo Thiên cũng bắt giắc cười theo, cả 2 luyện luyện những chuyện trên trời dưới đất, suốt cho đến khi Hạo Thiên bừng tỉnh dậy thì trời đã tờ mờ sáng. Cậu ngồi dậy vệ sinh cá nhân, khuôn mặt vẫn một mặt lạnh lùng, khác hẳn lúc nói chuyện với Ma Đế, cười nói vui vẻ như thế. Mà giờ lại mang một vẻ lạnh lùng khó tả.

Suốt thời gian huấn luyện ở khi doanh trại này cũng chẳng có gì thú vị cả, cho đến khi còn 1 tuần cuối cùng, tổ chức một cuộc thi bắt yêu thú. Quá quen rồi, luật vẫn như cũ là bắt yêu thú thích hợp với bản thân, ai không bắt được sẽ bị phạt quét dọn phòng học ngoại viện 1 tháng. Lập tổ đội đi bắt chung, hoặc có thể là tự mình đi tìm. Mà, hình phạt lần này nhẹ hơn mấy năm trước, mấy năm trước là bị đuổi khỏi học viện, còn bây giờ chỉ việc quét dọn học viện một tháng mà thôi.

Một ngày trước ngày bắt đầu cuộc thi. Hạo Thiên rảnh rỗi đưa đám nhóc vào khi doanh trại trong, vừa mới đi tới phía cánh cửa thì bắt gặp cái cô Thiếu tướng Hứa La Vỹ. Chặn đường đám Hạo Thiên lại và nói

"chào cậu Đại tư lệnh. Khu này cấm người ngoài vào, phiền ngài đi ra giúp"

"Ohh, cấm người ngoài? Việc đó liên quan gì tới ta?"

Hạo Thiên cười mà như không cười nói

"Đương nhiên liên quan, ngài không phận sự thì không được vào đâu"

Hứa La Vỹ vẫn chặn đường nói

"Ta lại cứ thích vào, ai cản ta được đây"

"Nếu ngài đã kiên quyết như vậy, đừng trách ta tại sao ỷ lớn hiếp bé! "

Lời vừa dứt, Hứa La Vỹ liền động thủ. Cánh tay giơ cao, tung chưởng về phía Hạo Thiên. Lực chưởng rất mạnh, còn mang theo tia lửa nóng bỏng. Nhưng, chiêu này có thể làm gì được Hạo Thiên cơ chứ, cô ta nghĩ Hạo Thiên là ai cơ chứ? Đúng là ếch ngồi đáy giếng mà!

"Bang"

Chưởng của Hứa La Vỹ bị Hạo Thiên dùng cánh tay nhỏ của mình nắm chặt lại, khóa mọi cử động cánh tay của cô ta. Hứa La Vỹ kinh ngạc nhìn, nhưng chưa dừng lại ở đó, Hứa La Vỹ khom người về trước, chân móc từ phía sau lên, tạo nên một cú đá từ sau đây uy lực. Nhưng, vẫn vô dụng mà thôi, cú đá đó lại bị Hạo Thiên dùng 1 ngón tay của mình chặn lại, dù Hứa La Vỹ có dùng sức đè cỡ nào, cũng không nhúc nhích thêm được tý nào cả.

"hề~, tuổi trẻ tài cao. Vậy mà có thể đỡ được những 2 chiêu của ta! "

Hứa La Vỹ huyết lên một tiếng

"Vậy cô nghĩ danh đại tư lệnh là để trung cho vui sao? "

Lời vừa dứt, Hạo Thiên chợt xoay người đập chi Hứa La Vỹ văng đi. Còn mình thì quay người tiếp tục hướng phía cổng khu trong mà đi. Hứa La Vỹ choáng váng lẫn mò dấy, lên tiếng

"Mau đứng.... "

Đám Hạo Thiên đã mất hút, không thấy đâu nữa rồi. Mới đây mà đi nhanh vậy sao, đáng ghét!

Hứa La Vỹ đứng dậy, phui sạch bụi đất trên người, tiến về phía khu tr ong mà đi.....

Hạo Thiên lúc này đã vào khu trong, đang quan sát đám quân lính tập luyện. Bọn chúng khi thấy đám Hạo Thiên thì vô cùng dè chừng sợ hãi, thấy thì chỉ biết cúi đầu chào. Bỏ qua đám lính ở đây, Hạo Thiên tiến về phía chỗ tập luyện của đám tinh anh mà cậu chọn ra. Lúc này, bọn chúng đang tập hợp lại, Lý Man đang quan sát chúng, 2 người Lý Xích và Lý Na thì đang giám sát tụi lính kia.

Lý Man thấy Hạo Thiên lại thì lập tức khụy gối, hô

"Thỉnh an chủ nhân!"

Đám tinh anh cũng lập tức làm theo, đồng loạt quỳ xuống và cùng đồng thanh

"Thỉnh an chủ nhân! "

"Đứng dậy đi!"

Hạo Thiên lấy từ đâu ra một chiếc ghế, ngồi xuống bắt chéo chân, ánh mắt lạnh lùng quét ngang tất cả. Nói

"Các ngươi đã có yêu thú hết chưa? Ai chưa có thì sang trái, ai có sang phải! "

Thế là tất cả bắt đầu tản ra hai bên, số người có yêu thú rất ít, đếm qua chỉ được có 27/100 người.

"Ít vậy sao? Lý Man, ngươi ở đây làm gì mà bọn chúng đến giờ vẫn chưa có yêu thú! "

Hạo Thiên lạnh lùng nói

"Tôi... Chúng tôi vô dụng, chỉ chăm lo vào việc huấn luyện cho chúng thôi ạ, còn việc chúng có yêu thú hay không chúng tôi không quá chú trọng"

Lý Man hồi hã nói

"Được rồi. Ta cho các ngươi 5 ngày, tất cả phải có cho mình một con yêu thú, điều kiện tiên quyết là yêu thú lv phải trên 120, thời gian bắt đầu là sáng sớm mai. Các ngươi đã nghe rõ sao? "

"Đã rõ!"

Tất cả đám tinh anh đồng thanh.

"Bây giờ tiếp tục tập luyện, tiểu Siêu ở đây hướng dẫn các bài tập nặng hơn, nhất thiết phải nặng hơn đám lính ngoài kia"

Hạo Thiên đứng dậy, ra chỉ thị. Tiểu Siêu gật đầu, tiến hành luyện tập.

Hạo Thiên thì tiến ra chỗ đám quân lính, Lý Na và Lý Xích đang giám sát việc tập luyện của chúng. Ai nấy mồ hôi đầm đìa khuôn mặt, quần áo, tay chân thì đầy bụi đất.

"A, cái thằng nhóc ngươi, sao lại vào được đây! "

Vốn Hạo Thiên định lảng lạng quan sát, nào ngờ Hứa La Vỹ đang đứng nói chuyện với Lý Xích bất gặp, hô lớn

Hạo Thiên liếc mắt sang nhìn, thờ ơ lạnh lùng chẳng để cô ta vào mắt.

"Sao 2 người lại cho tên nhóc vào khu trong này, lính đâu, bắt chúng lại! "

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Chuyện hoang đường!

"Mau bắt chúng lại! "

Hứa La Vỹ hét lên, tay chỉ về phía Hạo Thiên

"Hey....hey..... Hey... Hey... Hey.... "

Đám lính vẫn miệt mài tập luyện, không thèm đếm xỉa tới lời cô ta. Hứa La Vỹ bất ngờ, mà cũng giận dữ

"Ha, đường đường là một thiếu tướng. Vậy mà không biết suy nghĩ gì cả! Cô nghĩ cô là ai chứ, ra lệnh cho chúng, nực cười! "

Minh Kỳ đứng một bên khinh thường nói

"Ngươi...cái tên nhóc ngươi đúng là không được dạy dỗ m....à"

"Bốp"

Khuôn mặt Hứa La Vỹ hằn 5 dấu ngón tay thon dài và đỏ chét trên mặt. Lý Na một bên lấy khăn tay ra chùi tay mình, như thể sợ bẩn vậy. Chùi xong quăng chiếc khăn tay đi rồi nói

"Bớt cái mồm lại đi, cô nghĩ cô là ai ở đây. La lối om sòm cái gì"

"Cô! Không biết dạy dỗ quân lính, để bọn chúng không biết nghe lời gì cả, ta đường đường là 1 thiếu tướng, chức vị cao như thế. Còn chúng chỉ là đám lính thôi mà không biết tuân lệnh ta"

Hứa La Vỹ quát lên

"Tuân lệnh cô, mặc gì phải tuân lệnh cô. Chúng ta có toàn quyền quyết định với đám quân lính ở đây, chúng phải nghe lời bọn ta chứ mặc gì nghe lời cô. Còn nữa, cô còn gọi mấy ngài ấy là nhóc này nhóc nọ là không xong với tôi đâu, hừ!"

Lý Na la lên, chỉ chỉ vào mặt Hứa La Vỹ. Đúng là đàn bà cãi nhau, om sòm không chịu nổi.

"Cô... Chúng cũng chỉ là đám học sinh nội viện mà thôi, còn chưa từng giết người, chưa từng chịu khổ, sao chúng lại được cái quyền vào đây cơ chứ"

Ồ, càng ngày càng vô lý, lái chuyện sang đâu vậy. Lạc chủ đề rồi mấy má ơi, còn nữa, chuyện chúng ta được vào đây liên quan gì tới chuyện chúng ta chưa giết người, chưa chịu khổ bao giờ. Lãng xẹt vậy! Một dấu chấm hỏi to lớn hiện lên trên mặt lũ nhóc, rồi bỗng nhiên bật cười to

"Ha ha ha ha ha ha.... "

"Ta cười chết mất thôi, chưa từng giết người chưa từng chịu khổ thì không được vào đây? Hết lời để cãi rồi nên đám ra ngu à. "

Thống Trung cười lăn lộn, cười ra nước mắt nói

"Ngươi.... Hừ, đợi đấy cho ta! "

Nói rồi một mực quay lưng bỏ đi, đám nhóc cũng chẳng thèm đếm xỉa tới cô ta làm gì. Lý Na, Lý Xích vội vã chạy lại, khụy gối nói

"Cung nghênh chủ nhân! "

Đám lính cũng bắt chước nhát loại mà làm theo

"CUNG NGHÊNH CHỦ NHÂN!"

Hạo Thiên hơi gật đầu, ra lệnh bảo chúng cứ tiếp tục tập luyện đi. Lại nói

"Cả 2 người vào trong nói chuyện với ta! Các ngươi ngoài này"

Rồi quay lưng đi trước, bước vào lều trại lớn nhất, ngồi ở vị trí chính giữa. 2 người Lý Na và Lý Xích vẫn quỳ gối. Hạo Thiên nói

"Đạo này có ai ở trong quân đội tới không? "

"À vâng, có ạ. Vào khoảng 1 tháng trước có người tên là Hoa Vô Khuyết đến đây, hắn nói là hắn đến để đảm nhiệm việc giám sát nơi này. Nhưng khi thấy lá thư gửi về việc giao toàn quyền cho chúng tôi thì hắn rời đi rồi ạ! "

Lý Na lập tức nhớ lại và nói

"Hừm, thực lực và tuổi tác thế nào? "

"Tu vi khá cao ạ, lv 190 và tuổi tầm 18,19 gì đấy ạ"

Lý Na lại nói

"Hoa Vô Khuyết à, hình như hắn rất nổi tiếng trong quân đội với biệt danh Hoa Tà Tây Độc!"

Hạo Thiên nói

"đúng là có nghe qua nhưng lúc đó chúng tôi chưa chắc chắn ạ! "

Lý Xích nói

"Địa vị của tên đó trong Chính Cung cũng không phải là thấp, lại rất được lòng vua đấy. Phải lôi kéo tên đó cho ta."

Hạo Thiên lại suy nghĩ gì đó, nham hiểm nói

Ở Thiên Vũ đại lục, mỗi quốc gia có 1 bộ máy điều hành riêng gọi là Chính Cung, cũng là nơi ở của vua. Đứng đầu là vua, kế đến là 4 chức tướng có chức vị ngang nhau là Đại tướng, Lưu Thành tướng, Hữu Thiên tướng và Tả Thiên tướng.

Dưới Đại tướng có các chức vị từ cao đến thấp: Đại tướng, Thượng tướng, Trung tướng, Thiếu tướng. Dưới Thiếu tá thì lại có Đại tá, Thượng tá, Trung tá và Thiếu tá, lực lượng này có nhiệm vụ giám sát và báo cáo lại cho cấp trên và nhận lệnh từ cấp trên mà thi hành nhiệm vụ

Dưới Lưu Niên tướng có các cấp bậc cao đến thấp: Lưu Thành tướng, Lưu Quy tướng, Lưu Lai tướng, Lưu Đầu tướng

Dưới Hữu Thiên tướng có các chức vị từ cao đến thấp: Hữu Thiên tướng, Hữu Địa tướng, Hữu Hư tướng, Hạ Hữu tướng

Dưới Tả Thiên tướng có các chức vị từ cao đến thấp: Tả Thiên Tướng, Tả Địa tướng, Tả Hư tướng, Hạ Tả tướng

Bên phía Đại tướng là quản lý khu quân đội, Lưu Thành tướng phụ trách rèn đúc binh khí, Hữu Thiên tướng quản lý việc phát minh máy móc và Tả Thiên Tướng phụ trách chính trị kinh doanh cùng với các việc về pháp luật, tuyên truyền và giáo dục trong nước.

Số lượng người trong mỗi bộ phận là rất nhiều, và ai cũng đóng một vai trò quan trọng trong đó. Trên tất cả và phải được lòng người dân là Vua, vị vua hiện tại của nước Gone này là Hoa Xuân Long, mệnh danh là Bách Niên Thiên đế. Vị vua trẻ tuổi và rất được lòng dân, tuy mới 40 tuổi nhưng lại thông minh tài giỏi hơn người, xuất chúng về sức mạnh, về đẹp và cả về tư chất. Vợ của ông ta tên là Vương Thiên Linh, mệnh danh Linh Chi Thiên nữ. Cả 2 đều tài sắc vẹn toàn, thương dân yêu nước. Tuy nhiên, vợ của Bách Niên Thiên đế lại mưu mô xảo quyệt vô cùng, có tiếng độc ác, giết người không gớm tay.... Bla bla các thứ. Nhưng nói Linh Chi Thiên nữ như vậy, nhưng lại không gây tổn hại gì cho dân cho nước, cho người vô tội không tu vi. Bởi vậy, dù mang tiếng ác nhưng vẫn rất được lòng dân chúng.

Nước Gone phát triển lớn mạnh như hiện tại cũng nhờ 1 tay của Thiên đế và Thiên nữ. Cả 2 đã làm rất tốt. Cơ mà khoan đã, Vương Thiên Linh? Họ Vương, giống họ của mẹ ta, rốt cuộc có quan hệ gì!? Nhất định phải điều tra cho rõ!

Hạo Thiên trầm tư suy nghĩ hồi lâu, khuôn mặt lạnh lùng chìm vào suy nghĩ ấy, khiến ai nhìn vào cũng phải rùng mình sợ hãi. Về mặt của 1 đứm nhóc là như vậy sao, là đáng sợ, thâm độc, mưu mô và giết người không gớm tay sao!? Đương nhiên không phải, nhưng Hạo Thiên lại ngoại lệ, cậu muốn mình như thế nào thì chính là như thế ấy, cái gì không phải của mình thì giành lấy, cái nào của mình thì không ai dám đụng vào, cũng như vậy, mệnh cậu do cậu định, không tại trời!

Suy nghĩ hồi lâu, cậu nói

"Như vậy thôi, các người lui được rồi!"

"Vâng! "

Lý Na và Lý Xích lập tức rời đi không chậm trễ phút giây nào nữa.

"Mọi chuyện càng lúc càng thú vị rồi! "

Hạo Thiên nhếch mép cười, đứng dậy khỏi ghế, rời khỏi lều trại

Đám nhóc hiện tại đang phân tán ra quan sát đám người, thấy Hạo Thiên thì tụ lại quanh cậu, cười nói vui vẻ. Ngay lúc này, một tên lính chạy vào hô lớn

"Thưa chủ nhân, có người tên Doãn Bằng cần gặp ngài ở ngoài kia ạ! "

Hạo Thiên mắt hơi liếc, đầu hơi gật. Xoay lưng bỏ đi. Lão già này, lại có chuyện gì nữa đây!/? À đúng rồi, lại là cô ta nữa, đi báo với Doãn Bằng? Tưởng rằng sẽ đuổi được mình đi sao, nực cười!

Đi về phía cổng của khu trong, cánh cửa duy nhất để ra khu ngoài và cũng là cánh cửa duy nhất để vào khu trong. Từ đằng xa đã lấp ló thấy được bóng

dáng của Doãn Bằng đang đi tới đi lui đi xuôi đi ngược, trông rất vội vã. Trên khuôn mặt còn thấm thoát mồ hôi rơi. Cho đến khi thấy Hạo Thiên xuất hiện, Doãn Bằng xông lên, la làng

"Hạo Thiên a Hạo Thiên, sao ngươi nói ngươi không gây chuyện nữa mà, bây giờ lại gây chuyện với người ta nữa vậy hả! "

"Ta gây chuyện gì cơ chứ. Ta vào trong đó, cô ta xông vào theo, lớn tiếng la lối ở trong đó. Chửi mắng ta trước mặt nhiều người, đám lính trong đây có thể làm chứng, mấy vạn quân trong đây có thể làm chứng. Còn nữa, cô ta chửi ta như vậy, ta chưa giết cô ta là may cho cô ta rồi"

Hạo Thiên nói, khuôn mặt lạnh băng bất cần

A, Boss ơi, nói dối trắng trợn, cô ta mà chửi mắng Boss là đầu lia khỏi cổ lâu rồi. Chỉ là la làng cãi vã với Lý Na cô nương một chút mà thôi, Boss thật xảo quyệt mà a! Đám nhóc phía sau hơi kinh ngạc, nhưng là kinh ngạc trong nội tâm, khuôn mặt không may mắn chút biểu hiện nào.

"Cô ta nói ngươi có thân phận gì mà vào được trong đây, cô ta chỉ muốn các ngươi ra khỏi đó nhưng các ngươi không những không nghe còn làm cô ta nhục nhã trước bao nhiêu người nữa kìa! "

Doãn Bằng bắt đầu kể lại câu chuyện lúc cô ta tới mắng vốn, nào là sỉ nhục cô ta, ra tay đánh cô ta, làm trái với luật lệ, nên bị xử phạt, đòi lại công đạo... Ôi bla bla đủ thứ kiểu. Một hồi!

"Haizz, ngươi có biết thân phận của cô ta là gì không vậy hả, là cháu của Hữu Thiên tướng quân đây, haizz. Tuy ta có thể nói giúp ngươi khỏi bị đuổi khỏi học viện, nhưng ngươi vẫn phải cuối đầu xin lỗi cô ta đây! "

"Ha, ta nói ông này lão Doãn, có phải hôm nay trời nóng quá hóa điên không? Ông nghĩ ta là ai cơ chứ, muốn ta cuối đầu xin lỗi, chuyện hoang đường!"

Hạo Thiên cười nhạt nói

"A...A... Aaaa, đúng là nóng quá hóa điên mà, ta lo lắng gì cơ chứ. Dầu sao nhóc ngươi cũng là Đại thiếu gia của Đường gia, còn có cả đám thuộc hạ là con của các đại gia tộc. Ai dám làm gì ngươi cơ chứ, ha ha ha ha, sao hôm nay ta ngu thế không biết! "

Doãn Bằng vỗ bộp bộp lên trán mình, tự nhận mình ngu. Chuyện hiếm lạ đây.

"không nói tới thân phận của ta, một tay ta cũng có thể diệt cả Hữu Thiên tướng!"

Hạo Thiên lạnh lùng nói, rồi lướt qua Doãn Bằng "chúng ta đi! "

Tất cả trở ra khu ngoài, trở lại lều trại của mình

(Tác trở lại rồi đây ≥3≤)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Thư mời

Buổi sớm mai, khi trời vừa ló dạng, trong không khí còn đọng lại những màn sương dày đặc, không khí còn đang chìm vào mảnh im lặng, khí trời se se lạnh, không ai muốn rời giường vào lúc này cả. Nhưng đám nhóc đã bị Hạo Thiên lôi đầu dậy, bắt đi tập thể dục!

Mấy đứa nhóc vừa chạy vừa ngáp, còn có đứa vừa chạy mà mắt lại nhắm, vậy mà không đụng trúng ai cả, giác quan hẳn phải rất mạnh nên mới có thể như vậy được. Mà suy cho cùng, chúng cũng là nhờ vào sự huấn luyện của Hạo Thiên dành cho chúng, mà chúng mới có được thành tựu như ngày hôm nay.

Buổi tập thể dục kéo dài từ sáng tinh mơ khi trời vừa ló dạng cho tới khi mặt trời gần lên tới đỉnh đầu. Đám nhóc trở lại lều trại với cả người đầy mồ hôi và bụi bặm

Hôm nay cũng là ngày đầu của cuộc thi săn tìm yêu thú cho bản thân của lũ nhóc ngoại viện. Nhóm Hạo Thiên cũng không có việc gì làm, lại thêm một ngày rảnh rỗi, ngồi trong lều đọc sách, thiền định, tu luyện,... Vân vân và mây mây. Và, sự yên bình đó chỉ kéo dài cho đến khi Hứa La Vỹ xuất hiện, quảng cho nhóm Hạo Thiên một lá thư, rồi cười khinh bỉ bỏ đi. May cho cô ta lũ nhóc là người nhận thư, chứ không, người nhận là Hạo Thiên mà thấy thái độ cô ta như vậy thì cô ta đã hết thấy ánh bình minh của ngày mai rồi. Một hồi hà!

Đám nhóc cầm lấy lá thư, vây quanh nhau xem. Lá thư mà trắng tinh khiết, có đề tên người gửi là Hứa Huyền Khang của Hữu Thiên phủ. Lá thư xem mặt ngoài rất trang trọng, mở ra xem bên trong lại càng giật mình hơn, chữ viết nắn nót rất đẹp, không chê vào đâu được. Còn nội dung thì:

Oh ho, cũng trang trọng ghém. Lại sắp được đi chơi nữa rồi! Đám nhóc hí hửng đọc thư, đọc xong rồi thì nhanh chóng gấp lại gọn gàng bỏ lại vào phong

bì. Đúng lúc vừa bỏ vào thì Hạo Thiên trở lại, thấy đám nhóc cầm lá thư thì hỏi

"Thư của ai vậy?"

"Thư gửi cho Boss đấy! "

Hạo Thiên cầm lấy lá thư, mở ra xem với tốc độ ánh sáng. Xem xong lập tức cất đi, cũng chẳng thèm để ý nhiều. Ngồi xuống ghế nhắm mắt dưỡng thần

Ha, muốn mời ta tới Hữu Thiên phủ, lại có chuyện để vui nữa rồi đây. À, cũng sẵn tiện tạt qua Chính Cung mới được. Hoa Vô Khuyết và Hoa Xuân Long, Vương Thiên Linh với Vương Thiên Nhi. Rốt cuộc có quan hệ gì đây!

.....

Cuộc thi săn bắt yêu thú đã diễn ra được 5 ngày, cũng không có gì thú vị cả. Cho đến tờ mờ sáng ngày thứ 6, nhóm Hạo Thiên đang chạy quanh núi như thường lệ, bắt gặp 1 nhóm người đang chận vật với 1 đám yêu thú thuộc giống sói. Có khoảng 30 đến 40 con, tất cả đều trên lv150. Hạo Thiên dạo này buồn chán không việc gì hay ho để cậu làm, nên hôm nay gặp phải chuyện này có hứng thú, dừng lại quan sát. Nhờ. Vào khả năng núp lùm... À nhầm, khả năng ẩn thân siêu cấp của đám Hạo Thiên, mà không bị phát hiện, quan sát tình huống xảy ra.

Đó là 1 đám người, 5 người con gái và 1 lão sư, nhìn qua đồ mặc có vẻ là lão sư nội viện. Ồ, đây không phải là tên Vu Phong và 5 đứa em của hắn sao? Hạo Thiên nhếch mép cười, lặng lẽ quan sát

Cả 6 người bị bao vây bởi gần 40 con sói có lv trên 150. Dù Vu Phong hắn có mạnh tới đâu thì cũng không thể đối phó được nếu bị 5 đứa em của hắn vướng tay vướng chân được. Nên, hiện tại Vu Phong đang rất khó xử, không biết nên giải quyết thế nào cho thỏa đáng nữa đây.

"Cả 5 đứa, khi nào anh bảo chạy thì lập tức chạy nghe không, cứ chạy thẳng về phía doanh trại không được quay đầu lại dù có nghe thấy bất cứ âm thanh nào đi chăng nữa. Rõ không?"

Vu Phong thấp giọng lên tiếng. Cả 5 đứa em run rẩy đáp lời

"Vâng..."

"Nào, chuẩn bị...1.....2.....3...chạy đi"

Vu Phong hét lớn, cả 5 đứa ban trắng mà chạy, Vu Phong giúp 5 cô bé chống đỡ phía sau. Con sói nào xông lên là lại bị Vu Phong đánh bay ngược trở về. Thậm chí cắt đôi chúng ra.

"Grừ...Grừ...Húuuuu..."

Lũ sói hàm hừ, lại nhất loạt xông lên, Hạo Thiên có điều tra qua về tên Vu Phong này, tuy là lão sư nội viện, nhưng lv vẫn chỉ có 180 mà thôi. Được vào nội viện do những học thức uyên thâm của cậu ta và những giả thuyết đưa ra được kiểm nghiệm thành công 100%, do vậy mà trở thành lão sư của nội viện. Còn xuất thân thì chỉ xuất thân trong 1 gia tộc nhỏ, phụ thuộc vào Đường gia mà thôi, cũng chẳng có gì to tát cả. Ngay lúc này đây, 1 người lv chỉ 180 mà phải đối đầu với hơn 30 con sói lv hơn 150, quả là quá sức. Vì vậy mà, để 5 đứa em gái kia được trở về an toàn, vị Vu Phong lão sư này dù đánh không lại cũng lấy thân của mình ra mà làm mồi cho lũ sói, tìm con đường sống cho 5 đứa em kia.

Hừm, có lòng tốt, có quyết tâm, có ý chí bền vững, lại thông minh cộng thêm tư duy sắc bén. Tên này dùng được, ha!

Ngay khi có 3 con sói định xông về phía 5 đứa bé chạy chưa được bao xa kia, Hạo Thiên ra hiệu, đám nhóc xuất hiện, 3 con sói kia đầu lia khỏi cỏ. Đám sói còn lại hàm hừ, dè chừng đám người mới xuất hiện, cất tiếng hú vang trời "húuuuuuu..."

Tiếng hú âm vang một vùng, Vu Phong lò mò muốn ngồi dậy, trên người đầy vết cắn của lũ sói, thêm vào là vết cào cào khắp toàn thân. Mình đầy máu me, chảy xuống từng giọt từng giọt to nhỏ khác nhau. Vu Phong cố lên tiếng, khuôn mặt lo lắng nhìn đám nhóc. Vu Phong cả người ê ẩm đau nhức toàn thân, mắt đã mờ hồ không thấy được nữa, chỉ thấy những bóng mờ xuất hiện, những bóng hình nhỏ của những đứa nhóc con, không biết chúng là ai, chỉ biết chúng đã giết được những con sói đó thì chắc rất mạnh. Vẫn cố sức lên tiếng cảnh báo

"Các em...Đó là tiếng... Khụ khụ... Đó là tiếng hú gọi bầy đàn của chúng....Nhờ các cứu 5 đứa em của anh.... Khụ khụ khụ..."

"Vậy thì làm thuộc hạ của ta, ta sẽ cứu chúng!" Hạo Thiên đã xuất hiện và đang đứng trên nhánh cây, âm thanh trầm thấp vang lên

"Được!" Vu Phong không do dự mà đáp lời ngay, không chút đắn đo nào cả "khụ khụ khụ" sau tiếng ho liên tục, Vu Phong liên tục ho ra máu, bất tỉnh nhân sự.

Đúng như lời Vu Phong nói, chẳng mấy chốc sau, lại kéo tăng tăng lũ sói đến, bao vây khắp tứ phía. Theo cảm nhận thì có đến hơn trăm con nữa xuất hiện. Hơn một nửa là lv trên 150, cỡ 27 con lv hơn 200.

Hạo Thiên trên cây, tay trái chọt quơ lên, Vu Phong biến mất không thấy đâu nữa. Cậu ngồi xuống, lưng tựa vào thân cây, 2 chân đặt trên nhánh cây, giơ 3 ngón tay lên, mắt nhắm lại nói

"Cho các ngươi 3p giải quyết! "

Lời vừa dứt, đám nhóc không chậm trễ, lập tức xông lên. Hàng loạt con sói cũng bắt kịp động tĩnh mà bắt đầu tấn công. Thế là vào buổi sáng tinh mơ đó, mọi người trong doanh trại nghe rất nhiều tiếng sói tru, không phải tiếng sói tru gọi bầy, cũng không phải tiếng sói tru vào những đêm trăng tròn. Mà là những tiếng tru thê lương, thảm khốc tiếng tru cuối cùng của cuộc đời bọn chúng.

Trong quá trình "dọn dẹp" lũ sói, có vài con có ý định tấn con Hạo Thiên và bị lũ nhóc đề nhau chém không thương tiếc, thậm chí từ 1 hình thể to lớn của 1 con sói mà bị chém thành những vụn thịt nhỏ li ti. Cảnh tượng vô cùng thảm khốc, máu me khắp nơi. Và cả quá trình chỉ diễn ra chưa tới 3p, và lũ nhóc cũng tận lực không để máu bắn vào người, nên cả người không dính lấy một tý máu nào cả. Rất hoàn hảo!

Hạo Thiên hài lòng đứng dậy, tay lại khê quơ lên, thi thể của lũ sói lại biến mất chỉ còn lại vết máu dính trên những thân cây, bụi cỏ, thảm thực vật trên mặt đất mà thôi.

Nhiều đây chắc cũng đủ để tiểu Hắc và tiểu Bạch cùng 4 yêu nô của ta ăn trong 2 ngày rồi. Hạo Thiên quay lưng đi, lại nói

"Dọn dẹp cho sạch sẽ đi!"

"Vâng"

Hạo Thiên và tiểu Siêu đi trước, chỉ còn đám nhóc.

"Haizz, sao lại khổ thế này chứ! " Thống Trung thở dài

"Ai bảo lúc này quá tay làm chi, không giết nhanh một chút, giải quyết trong 1 nhát đâm thôi, bầy đặt bẫy vằm chúng ra cho máu me tùm lum đây này"

Minh Thi nói

"Cậu cũng có phần đấy! "

Minh Kỳ lập tức lên tiếng

"Ách... Hi hi" Minh Thi gãi đầu ngó lơ đi

"Được rồi được rồi. Mau làm nhanh rồi về! " Ninh Dịch lên tiếng khuyên ngăn.

"Kéo búa bao! "

Đám nhóc đồng thanh.

"Oa, lần này là mình với tiểu Lăng sao!?" Thống Trung la lên

Mỗi lần dọn dẹp hiện trường, đám nhóc sẽ chơi kéo búa bao để phân chia, ai thua phải dọn, vậy thôi.

Thống Trung và Thiên Lăng đều có thủy hệ, nên cả 2 dọn dẹp cũng mau chóng lắm, dùng thủy cầu làm ướt những nơi có máu, rồi đông cứng lớp nước đó lại tạo dư chấn nhỏ làm vỡ lớp băng đi. Mà lúc này nước đã hòa với máu và khi đông cứng lại đương nhiên sẽ đông luôn lớp máu, nên khi vỡ ra rồi thì Thống Trung bắt đầu mặt dày quay sang nhờ Minh Kỳ, nhờ cậu làm dư chấn đất vùi lấp lớp băng đi. Minh Kỳ có thổ thuộc tính, nên việc này rất dễ dàng. Bình thường cả 2 bên Minh Kỳ và Thống Trung sẽ nhây rất lâu, nhưng lần này lại không như thế. Minh Kỳ giúp Thống Trung, dọn dẹp xong xuôi, tất cả cấp tốc đuổi theo Hạo Thiên trở về doanh trại.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Hại cầu FA!

Hạo Thiên trở lại doanh trại, làm một lớp bảo vệ, chỉ có ai đeo bông tai do chính tay cậu làm, hay những bông tai được cậu tạo ấn kí lên hoặc những người mặc định được vào thì mới vào được.

Hạo Thiên dùng mana của mình, ngưng hình chữ viết lên không trung. Để lại 1 câu "Ta vào xem tên đó, các người đợi!"

Ngưng hình chữ viết là khi lv đạt tới trên 300 hoặc có lượng mana lớn sẽ làm được. Tên như ý nghĩa, giúp người dùng có thể dùng mana của mình để viết chữ, chữ viết lơ lửng trên không trung, khi viết lượng mana tùy chỉnh, lượng lớn hoặc nhỏ có thể bị người khác xóa đi nếu người viết dùng lượng mana nhỏ hơn người xóa.

Ở chữ viết của Hạo Thiên, cậu dùng lượng mana rất nhỏ, nên đám nhóc khi đọc rồi có thể xóa được.

Bên trong không gian hệ, Vu Phong nằm giữa 2 con rồng trắng và đen, khắp mình là vết thương do lũ sói gây ra. Đang nằm hấp hối trên đất, lại chứng kiến 2 con rồng hùng vĩ bao vây mình, nỗi sợ hãi lại càng được nâng cao.

Hạo Thiên xuất hiện, 2 con rồng lập tức tản ra 2 bên, để lộ ra Vu Phong đang nằm run rẩy trên mặt đất. Hạo Thiên lại lấy đâu ra chiếc ghế, ngồi xuống trước mặt Vu Phong, hán hấp hối quay đầu sang cổ nhìn Hạo Thiên. Vu Phong cố mở miệng nói

"Em tôi... Chúng... Chúng thế nào rồi?.... Chúng... Chúng có an toàn không? Cầu xin cậu cứu chúng...khụ khụ khụ..."

Lại một búng máu được phun ra, Vu Phong ho lên khù khụ. Hạo Thiên cười nói

"Như đã nói lúc trước, làm thuộc hạ của ta thì chúng sống, không thì thôi! "

"Tôi... Tôi đồng ý... Cậu cứu.. Cứu chúng..."

"Vậy thì kí vào đây!"

Hạo Thiên lại cười, quơ tay lên không trung, 1 tờ giấy trắng xuất hiện, trên đó có đề tên của Vu Phong, gia thế, tuổi tác, nghề nghiệp, lv, thuộc tính,... Và ở góc trái phía dưới có đề chữ "chữ kí". Vu Phong giơ đôi tay đầy máu lên, vừa giơ mà tay vừa run run, yếu ớt đến khó tả. Cố gắng ịn dấu tay có máu mình lên xem như chữ kí. Hoàn thành, Hạo Thiên nắm lấy tờ giấy, nhếch mép cười rồi cất đi.

Trong khi Vu Phong đang hấp hối từng giây, Hạo Thiên đứng dậy, lấy ra 1 viên thuốc màu xanh biển nhạt, đan xem những đường vân màu hồng ngọc uốn lượn xung quanh. Nhét viên thuốc vào miệng của Vu Phong, còn Hạo Thiên thì dùng thuật trị thương của mình, trị những vết thương ngoài da cho Vu Phong. Lúc chiến đấu với lũ sói, tên Vu Phong này không may dính phải tuyệt chiêu của 1 con sói lv 177, có tên là Âm cầu. Quả cầu xâm nhập vào cơ thể, tạo nên những con đau nhức dữ dội, kéo dài cho đến khi vật chủ chết đi. Tên Vu Phong này sức chịu đựng cũng rất tốt đấy, dính phải chiêu đó mà không là ó gì cả, thậm chí còn dư sức quan tâm đến 5 đứa em của hắn nữa mà.

Viên thuốc Hạo Thiên cho Vu Phong uống có tên là Nội Âm dược, có tác dụng tiêu trừ những ngoại vật trong cơ thể. Viên thuốc này rất đắt, lại phải dùng những nguyên liệu hiếm để luyện chế. Đây là viên thuốc đầu tiên Hạo Thiên luyện ra khi bị Thiên Vũ Phong bắt luyện dược. Tuy là lần đầu luyện nhưng thành quả rất tốt, không kém hơn đan dược do Thiên Vũ Phong luyện là bao.

Xong xuôi, Hạo Thiên để mặc hắn nằm giữa 2 con rồng, cậu rời khỏi đó, trở lại bên ngoài. Lũ nhóc lúc này đã về rồi, chúng đã xóa dòng chữ cậu để lại, đang ngồi chờ cậu. Thấy cậu xuất hiện là lại nháo nhào lên, bao vây quanh cậu. Liên tiếp hỏi

"Tên kia sao rồi Boss? "

"Có chết chưa vậy Boss?"

"Hắn hình như là lão sư nội viện thì phải, mà sao lv thấp thế Boss? "

"Mà hắn đâu rồi Boss? "

.....

Cứ liên tiếp những câu hỏi như vậy được đưa ra, khiến Hạo Thiên đau cả đầu, giơ tay lên nói

"Stop here! Được rồi. Hắn ta đã ổn, không sao nữa rồi. Từ nay hắn sẽ là thuộc hạ của ta, nhưng các ngươi vẫn phải làm ngo, cứ xem hắn như người ngoài mà đối đãi! "

"Hừm, hắn là lão sư của nội viện, cũng chỉ là 1 lão sư mà thôi. Có gì tốt hả Boss? " Minh Kỳ thắc mắc hỏi

"Hắn có cái đầu rất thông minh đấy, còn có những mưu mô rất sắc bén nữa, ta cần hắn làm mật thám cho ta vì hắn cũng là 1 yếu tố rất quan trọng đối với học viện. Lv thì tuy hắn yếu thật đấy, nhưng phần này có thể cải thiện cho hắn."

Hạo Thiên tựa lưng vào ghế, lôi ra một quyển sách đọc. Rồi chợt nhớ tới cái gì đó, Hạo Thiên lại hỏi

"Kĩ năng hệ của các ngươi đã đạt lv max hết chưa? "

"Chỉ 1 vài cái thôi ạ, còn lại thì vẫn ở mức lv 9. Đột phá lên lv max cực lắm đấy Boss biết không!"

Thông Trung thờ dài ngao ngán

"Vậy được rồi, các ngươi cứ từ từ. Còn A Mộng thì sao? "

Hạo Thiên nói, quay sang nhìn

"Khi chúng tớ quay lại đây thì A Mộng cậu ta nói có việc cần làm, nhờ chúng tớ thông báo lại cho cậu biết, cho phép nó đi chỗ nào đấy đến khi kết thúc cuộc thi săn bắt yêu thú" Thông Trung nói

"Theo ta nhớ thì A Linh, Di Di và Tiểu Tuyết chưa có pet nhỉ? "

Hạo Thiên nói

"Vâng vâng. Ca ca mau kiếm pet cho muội! "

Thiên Tuyết nhảy cẫng lên, xông lại trước mặt Hạo Thiên. Hạo Thiên quay sang lủ nhóc, nghĩ nghĩ gì đó, lại nói

"Mấy con pet lần trước các người làm nhiệm vụ bắt được. Vẫn chưa lập khế ước nô lệ đúng không? "

"Vâng. Mà muốn lập cũng không được ạ. Boss có chỉ cách lập đâu" Thông Trung nói

"Có chỉ các người cũng không biết, dẹp đi. Khi nào trở lại học viện thì chúng ta đi tới căn cứ kiểm con nào được được thì bắt làm pet cho muội, được không? " Hạo Thiên nhìn Thiên Tuyết, nhéo nhéo má cô bé rồi nói

"Được ạ! Hi hi"

Thiên Tuyết cười khúc khích vui vẻ, lại tí ta tí tòn đi chơi với đám Di Di.

"Còn về A Mộng, cậu, cậu, cậu và cậu. Đi theo dõi xem xem A Mộng đi đâu và làm gì!"

Hạo Thiên đưa tay chỉ về phía Minh Kỳ, Lâm Phi Kiều Hiền và Mộ Phong. Cả 4 nhận lệnh, lập tức thi hành. Hạo Thiên vẫn nhàn rỗi mà ngồi đó đọc sách. Còn đám nhóc ở lại thì vui vẻ ngồi chơi.

.....

Về phía Vân Mộng, sau khi rời nhóm Hạo Thiên. Cậu ta tiến thẳng về phía khu lớp V của ngoại viện. Khi vừa đến trước khu, phía cổng có 1 cô gái đang đứng đợi, cô gái có 1 nhan sắc tương đối, cũng ưa nhìn. Làn da trắng trắng và mái tóc dài được uốn cong phía sau lưng màu xanh lá nhạt. Đôi môi màu hồng nhạt, đôi mắt to tròn và đáng người cân đối. Cao khoảng 1m68 và tầm 13,14 tuổi gì đấy, mặc 1 bộ váy ngắn cao hơn đầu gối 10 cm. Cô gái thấy Vân Mộng thì mừng rỡ chạy lại, chạy 1 mạch thật nhanh về phía Vân Mộng, nhào vào lòng cậu. Vân Mộng cũng đồng thời mà đưa tay ra ôm, ôm thật chặt, như sợ ai cướp mất của cậu vậy. Cô gái được ôm, nhẹ giọng thủ thỉ

"Mộng ca, cuối cùng cũng được gặp huynh rồi! "

"Àn, Tiểu Yến....."

Vân Mộng cũng nhẹ nhàng mà đáp lại, cả 2 cứ thế ôm nhau 1 buổi lâu.... Mà đâu biết rằng ở đâu đấy không xa có 4 người đang quan sát cả 2.

Sau khi 4 người Minh Kỳ nhận lệnh, lập tức đi tìm Vân Mộng. Do thực lực cao cường, cả 4 chỉ cần tập trung lại tinh thần, do xét khí tức của Vân Mộng là có thể tìm ra cậu ta ngay, nên sau khi nhận được lệnh chưa đầy 10p, cả 4 đã tìm được Vân Mộng và đang theo dõi cậu. 4 người ẩn thân trên cây, che giấu đi khí tức của mình. Mộ Phong hừ lạnh nói

"Ban ngày ban mặt, show ân ái cái gì cơ chứ?! Hừ!"

"Nói hay quá, chẳng phải cậu và Mộ Ngôn vẫn làm suốt sao! Aizzz, hại mắt cậu FA bọn ta lắm đấy biết không!?"

Lâm Phi lên tiếng phản bác

"Ách...ờ thì, ai bảo các người không kiếm cho mình 1 người để mà ôm cho ấm khi đông về, 1 người để làm cho các người cảm thấy vui khi buồn bã, 1 người mà.... " Mộ Phong đang luyện thuyết thì bị Minh Kỳ chặn lại nói

"eo, sến súa quá đấy! Được rồi. Mau xem bọn họ đang nói gì."

Vân Mộng đưa tay lên má lấy bờ vai nhỏ nhắn của tiểu Yến, nhẹ nhàng nói

"Thời gian qua đã không lo cho muội tốt, từ nay về sau hãy đi theo huynh đi"

"Nhưng, không biết cái người sư phụ gì đó của huynh có đồng ý hay không? "

Tiểu Yến lo lắng nói

"Ta sẽ cố gắng van xin sư phụ. Muội yên tâm, còn bây giờ chúng ta đi tìm yêu thú cho muội nhé? "

Vân Mộng vuốt mái tóc tiểu Yến, nhẹ nhàng nói

"Ừm... Ừm"

Tiểu Yến khuôn mặt lúc này đã hơi đỏ, Vân Mộng nắm tay cô, đạp chân xuống đất, mang theo tiểu Yến phóng người về phía rừng cây. Đạp trên những nhánh cây mà phóng đi. Vân Mộng lúc này đã đổi từ nắm tay thành bế trên tay mà phóng đi. Động tác nhanh nhẹn, khéo léo như bay trên không trung. Cứ thế phóng vào sâu trong rừng cây, cho đến khi nghe 1 tiếng gầm gừ nhỏ sâu trong rừng.

Vân Mộng phóng nhanh hơn nữa, cho tới khi tiếng gầm gừ đó lớn hơn và nghe được rõ ràng. Đó như 1 tiếng rít rào trên không trung, 1 tiếng rít của loài chim nào đó. Vân Mộng tìm 1 bụi rậm, đặt Tiểu Yến xuống, sau đó tìm một khe hở giữa những tán cây mà nhìn lên trời cao, bỗng, 1 con Phong Điều xẹt ngang trước mắt Vân Mộng với tốc độ kinh người.

May thay, nhờ có sự huấn luyện của đám nhóc mà Vân Mộng đã kịp thời tránh được, nếu không là lãnh thẹo rồi. Vân Mộng lộn người 1 vòng trên cây, chạy thật nhanh ra 1 khoảng đất trống. Nghênh đón con Phong Điều.

Lại ở đâu đó, có 4 người xem té ngựa xuống đất vì hành động vừa rồi của Vân Mộng. Cả 4 thò dài ngao ngán, Minh Kỳ vỗ vỗ trán, lắc đầu bó tay, nói

"Tên Vân Mộng này, bị ngu rồi à. Đánh nhau với Phong Điều mà chạy ra đất trống. Có phải không muốn mạng nữa hay không?"

Con Phong Điều này nhìn qua cũng phải lv 250 rồi. Mà Vân Mộng mới lv 230. Lúc huấn luyện cho Vân Mộng, cậu ta mới lv 205, quả thật thiên phú rất kém nên luyện lên lv quá lâu. Theo như nội quy vào nội viện thì lv từ 200 và tuổi phải dưới 15, mà bây giờ Vân Mộng đã 17 tuổi rồi, tất là 2 năm chỉ ln được 5 lv, có phải quá tệ rồi không cơ chứ hoặc có thể đó là do Tổng Từ Ngôn nói như vậy mà thôi, về phải hỏi lại lão Doãn mới được. Minh Kỳ và cả 3 người tiếp tục quan sát tình hình xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Phản bội!

Vân Mộng thủ thế, chuẩn bị nghênh đón con Phong Điều.

Phong Điều, 1 loài chim có thân hình to lớn cao khoảng 3m, cân nặng gần 200kg, màu lông đen pha chút nâu nhạt, phần cánh ở đỉnh thì màu đen càng vào trong thì nhạt dần rồi thành màu trắng, đầu màu nâu nhạt. Chân có móng vuốt sắc nhọn, lớp lông lại có thể tùy ý mọc ra một cách nhanh chóng và có thể dùng làm vũ khí như những mũi tên nhọn.

Phong Điều bay vuốt lên cao, rồi lại lao xuống như 1 mũi tên khổng lồ thẳng về phía Vân Mộng đang thủ thế. Như 1 dòng điện xẹt ngang qua, Phong Điều để lại trên mặt Vân Mộng 1 vết thương dài với hàng máu tuôn ra. Trong khi đó, Vân Mộng còn chưa kịp thấy con Phong Điều đó đã làm những gì thì khuôn mặt đã bắt đầu có cảm giác rất khó tả.

Ôm mặt quay lại nhìn con Phong Điều, Vân Mộng lòi ra từ nhẵn trư vật 1 đôi giáp tay mà Hạo Thiên cho. Lần trước khi tất cả mọi người cùng đối kháng với Hạo Thiên và tiểu Siêu, Vân Mộng cũng có tham gia cùng, và kết quả là... 33 người cùng liên thủ đánh với 2 người nhưng 33 người bị đánh cho te tua toi tã. Theo lẽ là phải thắng mới co đội nhưng nhờ có cậu của Hạo Thiên nói giúp nên tất cả 33 người cũng lấy được đôi giáp tay do chính tay Hạo Thiên làm.

Đeo đôi giáp tay vào, được chèn thêm vào 1 đôi vuốt dài qua bàn tay hơn 20 cm. Móng vuốt bén và nhọn, đem lại cảm giác tê tê trong người. Vân Mộng phóng người lên không trung, quơ tay chém thẳng vào người con Phong Điều, nhưng luận về sức mạnh và tốc độ, Vân Mộng hoàn toàn thua con Phong Điều đó, và đòn tấn công của cậu đã bị né đi một cách dễ dàng. Lơ lửng giữa không trung và chuẩn bị rơi xuống, Vân Mộng bị Phong Điều liên tục cào vào người, tạo thành những vết thương dài và rỉ máu. Đòn tấn công vẫn tiếp tục cho đến khi Vân Mộng rơi xuống đất với cơ thể đầy vết thương.

Khởi đầu thật không tốt tí nào, Vân Mộng bị áp đảo về mọi mặt. Gắng gượng dậy, hàng loạt quả cầu nước được Vân Mộng tạo ra và lơ lửng giữa không trung. Đôi chân bắt đầu di chuyển, Phong Điều cũng thừa thế ý mình mạnh mà đuổi theo, càng đuổi càng gần cho đến khi móng vuốt sắp chạm vào sau lưng Vân Mộng, Vân Mộng bỗng thụp người xuống, hàng loạt quả bóng nước tấn công vào Phong Điều.

"Gré..Gré.. "

Phong Điều rít lên, né được hơn 1 nửa số bóng nước. Nhưng đôi cánh cũng đã dính nước và bắt đầu nặng nề. Tốc độ giảm đi đáng kể, nhưng như vậy Vân Mộng vẫn không bắt kịp tốc độ, thở hồng hộc, gắng gượng đứng dậy chuẩn bị hứng lấy đợt tấn công tiếp theo của con Phong Điều.

Ở đâu đó, 4 người đang bình bình thần thần theo dõi trận đấu và không có ý định ra giúp.

"Huýtttt... "

Nhẹ huyệt sáo, Mộ Phong nói

"Sao tên Vân Mộng này ngốc thế không biết, không biết chạy đi núp à!?"

"Có chạy cũng không kịp, một khi đã chạy ra khoảng đất trống rồi thì con Phong Điều đó sẽ không để cho Vân Mộng chạy trở vào. Ở tình huống này, lv

của Vân Mộng thấp hơn Phong Điều rất nhiều nên khả năng chạy thoát là rất thấp, chỉ khi nào lv của cậu trên con Phong Điều 20 hoặc 30 thì may ra còn chạy vào rừng núp được!"

Minh Kỳ giăng giải

"Oh, vậy là hết đường thoát. Phen này Vân Mộng hứng hành no!"

Mộ Phong nói

"Này, lúc đi chủ nhân có nói là Vân Mộng phải tuyệt đối không thương tích luôn không? "

Lâm Phi chợt đưa ra câu hỏi làm cả bọn hoang mang

"chắc không đâu nhì! Boss chỉ nói là theo dõi xem Vân Mộng làm gì thôi mà nhì? " Mộ Phong hoang mang nói

"Ừ, chỉ là theo dõi thôi, không còn gì nữa. Phải để cho Vân Mộng ăn hành một bữa để nhớ tới bài học hôm nay, đợi xem tiếp đi! " Minh Kỳ lên tiếng nói, làm giảm đi độ hoang mang của cả đám, tiếp tục quan sát tình huống

.....

Vân Mộng đưa đôi giày tay ra đỡ, nhưng chủ đỡ được 1 ít mà thôi, còn lại bị dính hết. Quả thật thua kém về tốc độ là không hay tí nào cả.

"keng"

"xet"

"keng"

"xet"

"xet"

"xet"

"xet"

.....

Số lần mà bị dính đòn nhiều vô số, quả thật hôm nay là 1 bữa nhớ đời mà. Vân Mộng gắng gượng bò dậy, tạo thêm hàng loạt thủy cầu nữa. Chuẩn bị ném chúng về phía Phong Điều thì nó bỗng thảng lại giữa không trung, đôi cánh đập nhanh hơn bình thường, tạo nên hàng loạt cơn gió mạnh với sức ép đó, những quả cầu nước không giữ được lâu, bị thổi bay đi và biến mất.

Còn Vân Mộng, cậu nằm sấp người xuống, gắng gượng dùng tay cầm chặt xuống đất. Nhưng không được....

"Dùng"

"Áaa..."

Vân Mộng bị thổi bay đi, đập người vào chỗ thân cây to, rồi làm gãy luôn cái cây. Phun ra 1 búng máu xuống đất, đã hết sức đứng dậy. Nhưng 1 cơn suy nghĩ đã làm cậu ta đứng dậy được. Cậu nghĩ, nếu không xử lý cơn Phong Điều này, tiểu Yến sẽ bị nó làm bị thương mất. Cố gắng lên nào Vân Mộng, mày phải đứng lên!

Rốt cuộc cũng đứng dậy được, cơ thể Vân Mộng hiện tại đã không thể nào nhấc được nữa, cố gắng đứng dậy được đã là 1 kỳ tích rồi. Lê từng bước nặng nề về phía cơn Phong Điều.

Lại ở đâu đó, 4 người bất chợt đứng dậy, khuôn mặt đầy tức giận nhìn về phía cô bé tiểu Yến kia. Lúc này đây, bên cạnh cô bé tiểu Yến kia lại xuất hiện thêm 1 người nữa, là 1 nam nhân với vóc người cao ráo, khuôn mặt điển trai, mái tóc màu nâu nhạt, đôi mắt đầy sự vô sỉ và cao ngạo, tầm 25, 16 tuổi. Mặc bộ đồ của học sinh nội viện, chính xác hơn là nội viện khu B. Nam nhân đó đang khoát tay vòng qua eo tiểu Yến, bàn tay còn vô sỉ xoa bóp, tiểu Yến không tức giận trái lại còn vui vẻ cười tủm tỉm. 4 người Minh Kỳ xem thấy mà ứa gan, máu nóng sôi lên ừng ực, xông lên tận não.

Mộ Phong hừ lạnh, giọng đầy tức giận

"Con ả đó, dám phản bội lại tiểu đệ của chúng ta. Cô ta chết chắc rồi! "

"Hừ, cứ để đấy đi. Món nợ này chúng ta sẽ trả sau, về sau sẽ do chính tay Vân Mộng đòi lại! Im lặng quan sát tình hình! "

Minh Kỳ cố gắng giữ bình tĩnh, ép bản thân không được manh động mà ra tay nghiền nát xương thịt đôi cậu nam nữ, mà phải để cho chính tay Vân Mộng ra tay! Tội nghiệp Vân Mộng, bị phản bội bấy lâu nay mà không hay biết gì cả, vẫn 1 mực tin tưởng cô ta, vậy mà cô ta dám phản bội Vân Mộng

đúng là chán sống mà!

.....

Cùng lúc đó, Vân Mộng vẫn đang gắng gượng dậy, nhưng, vừa mới đứng dậy lại bị Phong Điều tấn công ngã xuống lần nữa. Đang cố gắng đứng dậy lần nữa, bỗng, Vân Mộng nghe thấy tiếng cười thất thanh vang lên, cùng với đó là sự xuất hiện của 2 người 1 nam 1 nữ. Trong đó, người nữ không thể nào quen hơn, đó là tiểu Yến. Còn người nam thì hoàn toàn không biết, nhưng có thể nhận dạng được là học sinh nội viện khu B.

Vân Mộng đưa tay về phía tiểu Yến đang cười khinh nhìn mình, nói với giọng yếu ớt

"Tiểu Yến, mau chạy.... đi..."

"Ha ha ha ha, nực cười. Ta sao phải chạy! Một tên phế vật chỉ có con quái lv 250 mà cũng xử không xong, đúng là phế thái trong đám phế thái. Tên sư phụ dạy ra ngươi chắc chắn cũng là siêu cấp phế thái! "

.....

Cả 4 người Minh Kỳ tuy ở xa nhưng chắc chắn cũng nghe được. Sôi máu, ứa gan cả lên, muốn bùng nổ nhưng bị Minh Kỳ kéo lại. Minh Kỳ hô hấp đều đều, chậm rãi nói trong cơn giận

"Bình tĩnh, tất cả hãy bình tĩnh! Sau này sẽ trả đủ, thậm chí gấp trăm lần, nên hãy bình tĩnh lại. Tiếp tục xem! "

.....

"Tiểu Yến... Muội sao...vậy...? "

Vân Mộng cứ ngỡ mình nghe lầm, cứ ngỡ mình đau quá hóa kỳ. Cố gắng hỏi lại

"Còn hỏi ta sao vậy? Ngươi mau xem lại mình đi, phế vật! Ngươi nghĩ ta sẽ theo ngươi sao, ở đó mà mơ đi! "

"Bốp"

Dứt câu nói, cô ta bồi thêm cho Vân Mộng một cú đá ngay bụng, khiến Vân Mộng lăn đi mấy vòng. Đau đớn ngoài xác thịt khi hứng chịu cú đá từ người mình yêu trong sự khinh thường, đau đớn trong tâm can khi nghe lời mắng chửi nặng nề từ người mình yêu. Đau đớn vì bị phản bội, lòng đau như ngàn dao cắt, rồi chợt biến thành nỗi căm phẫn, bi hận. Vân Mộng gắng gượng liếc mắt nhìn đôi câu nam nữ, liếc ánh mắt đầy sự thù hận nhìn ả đàn bà đã phản bội mình.

Tên nam nhân thấy vậy liền tức giận điều khiển con Phong Điều tấn công tới tấp vào Vân Mộng, cười khinh bỉ nhìn Vân Mộng

"Ha ha ha ha, tên phế thái nhà ngươi, liếc cái gì mà liếc. Còn không nghe Yến nhi nói gì sao! Ngươi chỉ là 1 tên phế thái mà thôi, sao xứng với Yến nhi, nằm mơ đi! Ha ha ha ha "

Đôi câu nam nữ xoay lưng bỏ đi, Vân Mộng nằm tại đó lòng đầy căm phẫn. Rồi cơn mưa ào chột tới, Ông Trời như thể cũng xót thương cho Vân Mộng, đổ một cơn mưa hòa lẫn với dòng nước mắt của cậu. Vân Mộng nằm tại đó, gào thét điên cuồng,

"Vân Mộng ta hôm nay xin thề! Nỗi nhục hôm nay tất báo, ta và đôi câu nam nữ đó, không đội trời chung, thề giết chúng băm nát xương thịt chúng ra, quăng cho chó ăn!"

Có lẽ do cố sức hét lên câu nói đó, Vân Mộng mất hết sức lực té xỉu xuống đất. Cả 4 người Minh Kỳ xuất hiện trước người Vân Mộng. Cả 4 hiện tại đều có cùng chung 1 nét mặt giận dữ 1 suy nghĩ, giết không tha!

Mộ Phong nhìn Vân Mộng, mở miệng than

"Vân Mộng a Vân Mộng, ngươi sao lại khổ thế này a! "

"Được rồi, chúng ta trở về! "

Minh Kỳ bế Vân Mộng trên tay, quay lưng đi trước. Cả 3 người kia nối bước theo sau. Tất cả trở về!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thẳng Cáp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Mạc Tịch Sâm!

Trở về lều trại dưới cơn mưa ào. Cả 4 người trở lại toàn thân ướt sũng và Vân Mộng người đầy vết thương. Để Vân Mộng cho đám nhóc chăm sóc, Minh Kỳ kể lại cho Hạo Thiên toàn bộ sự việc xảy ra và nói

"Boss tính sao đây? "

Hạo Thiên vẫn thản nhiên như thường, ánh mắt còn lộ sự khinh thường nói

"Việc này cứ để Vân Mộng giải quyết đi! Ta lại muốn xem xem, đôi cậu nam nữ đó, sẽ bị băm nát xương thịt ra như thế nào đây! "

Lúc đó, 1 tia sát ý hiện ra trong đáy mắt Hạo Thiên. Minh Kỳ giật mình, hoảng sợ trước sát ý đó. Hạo Thiên đưa cho Minh Kỳ 2 lọ thuốc trắng với 2 màu nắp khác nhau, 1 màu vàng và 1 màu xanh, lại nói

"Đây là 2 bình đan dược ta mới luyện chế ra. Bình vàng là thuốc bổ, giúp tăng cường sức mạnh, sức đề kháng, thể lực, có tổng cộng 100 viên; còn bình màu xanh là thuốc tăng lv, chỉ có 5 viên mà thôi, mỗi viên tăng 5 lv. Cứ khi nào Vân Mộng tăng 10 cấp lại đưa cho nó uống 1 viên. Còn thuốc bổ thì tăng 3 cấp 1 viên, hiện tại cho nó uống trước 5 viên thuốc bổ đi. Một tháng tới sẽ tổ chức đối kháng giữa các học sinh ngoại nội viện, Vân Mộng sẽ tham gia!"

Minh Kỳ nhận lấy 2 bình thuốc, rồi đi ngay lập tức.

Hạo Thiên ngồi tại trên ghế, lòng đầy khó chịu cùng khinh thường. Tiểu Siêu kế bên nói

"Có gì mà phải so đo với 2 con cầu, cứ bình thường đi. Sau này A Mộng sẽ cho đôi cầu đó biết thế nào là bị băm vằm ra!"

Lời tiểu Siêu nói ra còn chan chứa trong đó sự giận dữ, nhưng ngoài mặt lại như không có gì. Dám mắng cậu chủ, đôi cầu nam nữ đó chắc chắn sẽ hóa tro bụi!

"Ha, ta chờ xem!" Hạo Thiên cười nhẹ, tiếp tục đọc quyển sách

Bên phía Vân Mộng, đám nhóc đặt Vân Mộng lên giường, thay cho cậu 1 bộ quần áo khác. Vân Mộng cũng không phải loại dễ bệnh, nên lúc đi dưới mưa về cũng chẳng hề hấn gì. Chỉ là trên người đầy vết thương do con Phong Điều gây ra. Nào là trên mặt, tay, chân và khắp toàn thân, đều là vết cào cào của con Phong Điều. Các vết thương nhanh chóng được xử lý nhờ vào thuật trị thương của Lâm Băng Liên. Tuy không bằng Hạo Thiên nhưng cũng được xem là xuất sắc trong giới trẻ rồi, chỉ sau 30p, tất cả đã lành miệng.

Tuy không để lại sẹo hay vết rách nào cả, nhưng chắc chắn sẽ để lại những cơn đau đớn tột độ, đau từ trong lòng ra ngoài thể xác. Chỉ 1 ngày sau đó, tất là ngày cuối của cuộc thi săn yêu thú, Vân Mộng tỉnh lại, nhưng thần trí cứ thất thần, lâu lâu lại cười phá lên. Không chịu nổi được nữa, Thống Trung thay mặt đám nhóc, đến trước mặt Vân Mộng và rồi....

"Chát"

5 dấu ngón tay hằn sâu trên mặt, cơn đau trên mặt lấn át cả những cơn đau do Phong Điều gây ra. Vân Mộng thừ người ra, nhìn Thống Trung ngờ ngác, và nhận lấy 1 tràng tiếng mắng

"Vân Mộng a Vân Mộng, ngươi cứ như vậy mãi sao!? Cũng chỉ là 1 đứa con gái mà thôi, có cần phải như vậy không! Ngoài kia thiếu gì người con gái tốt hơn, có cần không ta giới thiệu cho 1 người không? Còn nữa, chẳng phải ngươi đã thề sẽ báo thù sao, sao bây giờ còn thừ người ra ở đây, còn điên điên dại dại ở đây. Mau chóng đi tập luyện để mạnh hơn, còn vào cuộc thi 1 tháng sau cho đôi cầu nam nữ đó biết tay! Nào, mau đứng dậy và ra ngoài đi!"

Nhờ cái tát lúc này, Vân Mộng tỉnh táo hẳn ra, lấy lại tinh thần, đứng người dậy và đi ra ngoài để tỉnh táo hơn.

Còn Thống Trung sau khi Vân Mộng đi khỏi thì bị đám con gái mắng cho

Băng Liên: "Có phải cậu mạnh tay quá rồi không? Dẫu sao người ta cũng đang buồn rầu đó!"

Thiên Tuyết: "Trung ca ra tay quá mạnh rồi, in sâu cả 5 dấu ngón tay trên mặt thế kia mà"

Di Di: "Trung ca cũng phải hiểu cho cảm giác của người ta chứ! "

Gia Linh: "Mà, đôi cầu nam nữ kia, dám làm A Mộng ra nông nổi này. Chúng chắc chắn sẽ trả giá đắt! "

.....

"Ách... Đánh mạnh như vậy là vì muốn A Mộng lấy lại tinh thần thôi. Cũng đâu có mạnh lắm đâu! "

Thống Trung phản bác lại.

"Hừ"

Cả đám nữ hứ 1 tiếng, không thèm quan tâm tới Thống Trung nữa.

Một lát sau, Vân Mộng quay lại với khuôn mặt đầy tinh tảo, không còn sự ngây dại, điên điên khùng khùng giống lúc nãy nữa. Đến trước mặt Hạo Thiên, quỳ xuống và nói

"Con nhất định sẽ báo thù, rửa mối nhục ngày hôm nay! "

"Được, còn bây giờ, nói ta biết cô ta là ai? "

Hạo Thiên thần nhiên nói

"Cô ta tên là Chu Vũ Yến, con cháu của 1 gia đình phụ thuộc, là con gái trưởng Chu gia. Con quen cô ta khi cô ta mới là học sinh lớp thường dân. Đến bây giờ cũng được 3 năm rồi, hiện tại cô ta là học sinh lớp thiên tài. Con ở nội viện có gì tốt đều mang ra đưa cho cô ta tu luyện, nên cô ta mới có được thành quả như ngày hôm nay. Có phải con ngu lắm không! Uống phí 3 năm để bây giờ nhận lại là cái gì cơ chứ, là sự phản bội là sự sỉ nhục, là đau thương! Con sẽ giết chết chúng! "

Nói tới đây, đôi mắt Vân Mộng đầy sát khí, trong đôi mắt như còn hiện lên hình bóng đôi cầu nam nữ đó.

"Được rồi, ta biết rồi. Cho nên bây giờ ngươi hãy cố gắng tu luyện cho thật tốt vào! Vì ta muốn thấy chúng bị băm vằm ra, rõ chưa?"

Hạo Thiên thần nhiên nói ra, còn hiện lên sự thích thú khi nói đến việc băm vằm đôi cầu nam nữ đó.

"Rõ ă! "

Vân Mộng nói xong lập tức rời đi, đến chỗ đám nhóc. Một lát sau, lại có người ghé thăm

"Nhóc Hạo Thiên, ngươi có biết về việc Vu Phong lão sư bị mất tích không?"

Doãn Bằng gấp gáp vội vã xông vào lều trại của Hạo Thiên, hỏi

"Không biết! "

Hạo Thiên quảng lại cho Doãn Bằng 1 câu đầy thất vọng. Nhưng, Vu Phong mất tích làm sao không liên quan đến Hạo Thiên? Liên quan nữa là đẳng khác, Vu Phong bị Hạo Thiên giữ trong không gian hệ, đang điều trị kia kìa.

"Vu Phong lão sư và 5 đứa em gái của cậu ấy bị 1 bầy sói tấn công vào sáng sớm ngày hôm qua. Khi 5 đứa nhóc về báo tin, bọn ta lập tức đi tìm kiếm, nhưng khi trở lại chỗ ấy thì hoàn toàn không có gì cả. Không 1 vết máu, không 1 con sói nào chết ở đây cả. Trong khi đó, 5 đứa em lại khai báo là Vu Phong bị mấy con sói cắn và 1 vài con bị Vu Phong giết. Thế có nghĩa là gì cơ chứ? "

Doãn Bằng khó hiểu nói

"Làm sao ta biết được cơ chứ! Ta có gặp vị lão sư đó đâu."

"Haizz, được rồi. Thế không làm phiền nữa, ta đi đây! "

Doãn Bằng quay lưng định bỏ đi, nhưng Hạo Thiên lại hỏi

"Trong chuyến đi kì này có bao nhiêu học sinh nội viện khu B tham gia vậy? "

"Khu B nội viện, hừm....chỉ có 1 mà thôi, em ấy tên là Mạc Tịch Sâm! Sao vậy, lại có chuyện gì à? "

Doãn Bằng thắc mắc hỏi ngược lại

"Không có gì, chỉ tò mò mà thôi. Ông mau đi đi! "

Hạo Thiên nói đến đây, quơ tay đuổi đi. Doãn Bằng khó hiểu muốn hỏi nữa, nhưng không nói gì, cũng quay lưng bỏ đi

Khi Doãn Bằng đi khỏi, Thiên Tuyết nhảy cẫng lên. Nói

"Mạc Tịch Sâm!? Người này có cùng họ với Mạc Vân Châu bạn em, chắc chắn có liên quan rồi ă! "

"Điều đó là đương nhiên rồi, muội khỏi phải nói! Muội mau đi hỏi cô bạn Mạc Vân Châu của muội về người tên Mạc Tịch Sâm này đi! "

Hạo Thiên nói, khuôn mặt đầy hứng thú

"Vâng!"

Thiên Tuyết thông thả rời khỏi. Còn về Vân Mộng, sau khi biết tên của tên nam nhân đó, khuôn mặt đầy tức giận và ghi sâu cái tên đó vào lòng, khắc sâu chữ hận vào tâm can.

Chương 123: Kết thúc kì huấn luyện

Sau khi Thiên Tuyết rời khỏi, Vân Mộng cứ ngồi 1 góc hằm hừ khuôn mặt, bọn nhóc tới trước mặt Vân Mộng. Lại nện cho cậu ta thêm 1 bạt tai nữa, lần này còn đau gấp đôi lần trước. Khiến Vân Mộng trở mặt nhìn, ngờ ngác không biết mình đã làm sai cái gì nữa. Lại là Thống Trung, cậu ta đánh cho Vân Mộng 1 bạt tai xong, còn vênh mặt lên, lạnh lùng nói

"Tĩnh rồi sao? "

".....Tĩnh từ nãy giờ rồi! "

Vân Mộng ngờ ngác một hồi, chợt cười nhẹ rồi nói

"Tốt, nếu đã tĩnh rồi thì mau đi ra ngoài luyện tập cho chúng ta! "

Thống Trung lại nói, giọng nói đầy lạnh lùng

"Được! "

Còn Vân Mộng, sau khi nhận thêm 1 bạt tai nữa thì tỉnh hẳn, nhanh chóng nhận sự huấn luyện gắt gao từ bọn nhóc.

Còn về phía Hạo Thiên, 7 ngày trước có yêu cầu đám lính tinh anh của khu trong đi bắt yêu thú. Đã trễ hẹn 2 ngày rồi và giờ Hạo Thiên phải nhanh chóng đi đến đó. Để đỡ phiền phức, lần trước khi đến cậu đã vẽ 1 vòng nổi không gian giữa không gian hệ của cậu và khu trong. Nên giờ khi muốn đến khu trong của doanh trại huấn luyện quân lính chỉ cần đọc chú ngữ là có thể lập tức xuất hiện ngay trong khu trong.

.....

Sau khi bỏ lại Vân Mộng cho đám nhóc huấn luyện, Hạo Thiên và tiểu Siêu đọc chú ngữ và ngay lập tức xuất hiện ở khu trong. Nhưng là gần cửa ra vào chứ không phải ngay chính diện nhiều người thấy.

Khi vừa mới xuất hiện, Hạo Thiên và tiểu Siêu nghe thấy rất nhiều tiếng la hét của đám lính khi tập luyện. Cả 2 thông thả bước đi vào bên trong, đám lính ai gặp cả 2 cũng cúi thật thấp đầu mà chào, không dám ngêng ngang hông hách như khi lần đầu thấy Hạo Thiên nữa. Cả 2 tiến thẳng vào khu dành cho quân lính tinh anh, ở đây có Lý Man đang huấn luyện cho chúng

Thấy 2 người, Lý Man nhanh chân chạy tới cuối đầu chào

"Thỉnh an chủ nhân và Siêu đại nhân! "

Đám tinh anh cũng bắt đầu mà hô theo

"THỈNH AN CHỦ NHÂN VÀ SIÊU ĐẠI NHÂN! "

"Được rồi! Về nhiệm vụ ta giao, đã hoàn thành hết chưa? "

Hạo Thiên cao giọng nói

"Thưa, đã hoàn thành ổn thỏa 3 ngày trước rồi ạ! "

Lý Man nói

"Oh, mau như vậy. Tốt lắm, trong đây có hơn 1000 viên Tăng Cấp đan bậc 2 cấp 5 phát cho mỗi tên 2 viên, Còn 3 người các ngươi mỗi tên 5 viên, mỗi tháng 1 lần. Chúng ta sắp trở lại học viện rồi, nhưng cũng sẽ thường xuyên đến đây, khôn hồn thì đừng có mà lười biếng, đợt sau ta tới tất cả không trên lv200 thì đừng trách ta.... "

Hạo Thiên nói tới đây thì ngưng, đưa cho Lý Man 1 chiếc nhẫn trữ vật, Lý Man tự khắc hiểu, lạnh sống lưng cuối đầu đáp ngay

"Vâng, đã rõ rồi ạ! "

"tốt. Vậy chúng ta đi đây! "

Hạo Thiên cười nhạt, quay lưng bỏ đi. Tiểu Siêu trước khi đi còn liếc nhìn đám lính tinh anh. 2 anh em Minh Hy và Minh Anh thì rung mình sợ hãi bởi dư âm còn động lại lần trước do Thống Trung gây ra. Đám nhóc này quả thật đáng sợ!

.....

Cả 2 trở lại lều trại của mình, Hạo Thiên ngồi đọc sách, tiểu Siêu đi thu dọn tất cả hành lý.

Tối chiều, khi mặt trời đã xuống núi, ánh đèn được bật lên và chót sổ. Tất cả học sinh tham gia kì huấn luyện này, ai cũng đã bắt cho mình 1 yêu thú thích hợp. Riêng Thiên Tuyết chưa bắt, nhưng Hạo Thiên đã nói trước với Doãn Bằng rằng sẽ bắt cho Thiên Tuyết sau, nên Doãn Bằng cũng đã liệt Thiên Tuyết vào danh sách đã có yêu thú rồi. Mọi chuyện xong xuôi thuận lợi, không ai phải quét dọn lớp học cả.

Về phần Thiên Tuyết đi hỏi bạn của cô bé là Mạc Vân Châu về Mạc Tịch Sâm. Mạc Tịch Sâm là anh ruột của Mạc Vân Châu và là con trai thứ 2 trong nhà. Trên còn có 1 người anh tên Mạc Bách Chiến, 25 tuổi, hiện đang là đồ đệ thứ 3 của Hữu Hư tướng tướng quân. Rất có tiếng tăm, nghe bảo là thiên tài luyện được trăm năm có một, đang là luyện được sư bậc 1 cấp 8.

Đan dược được chia làm 3 bậc: bậc 1 chia làm 10 cấp, bậc 2 chia làm 15 cấp và bậc 3 chia làm hạ, trung và cao cấp. Luyện dược sư cũng tương tự như vậy mà phân chia ra, nhưng vẫn còn 1 bậc nữa mà không phải ai cũng có thể với tới được. Bậc cuối cùng của luyện dược sư là Đỉnh phong. Người có thể chế ra mọi loại thuốc một cách hoàn mỹ nhất, và không để ra sai lầm gì cả. Nhưng, từ xưa cho đến nay, người có thể được gọi là Đỉnh phong chỉ có một người duy nhất, 1 người duy nhất xứng với danh hiệu này. Nhưng người đó đã không còn nữa rồi!

Hạo Thiên cười khinh thường, 25 tuổi bậc 1 cấp 8? Luyện dược sư thiên tài!? Ha, ta khinh, tưởng dữ dần lắm, ai dè chỉ có thể mà thôi.

Sau khi nhận được phản hồi từ Thiên Tuyết, Hạo Thiên chỉ suy nghĩ 1 hồi rồi cảm thấy động tĩnh trong không gian hệ. Nên cậu lập tức vào trong, tới phòng mà cậu đã để Vu Phong. Vu Phong sau khi uống thuốc của cậu, nghỉ ngơi và đã bình phục lại hoàn toàn, chỉ còn bộ đồ là còn hơi rách rưới mà thôi. Vu Phong thấy Hạo Thiên xuất hiện, đầu tiên là bất ngờ, rồi suy nghĩ gì đó mà bất thành linh quý xuống, nói

"Chủ nhân.... "

"Đã hồi phục bồi toàn rồi sao!"

"Vâng, nhờ ngài cứu cái mạng nhỏ này và đội ơn ngài đã cứu các em ấy! "

Vu Phong thành tâm nói

"Không có gì phải cảm ơn cả, ta cứu chúng vì ngươi đã đồng ý làm thuộc hạ ta. Còn không thì ngươi và chúng cũng đã chết rồi!"

Hạo Thiên lạnh lùng nói

"Vâng! "

Vu Phong nói, giọng hơi yếu đi

"Bây giờ ngươi ra ngoài, gặp mọi người nói làm sao để họ tin là ngươi đã giết chết bảy sói đó, không được nói gì về ta cả, ngoài mặt cứ giả vờ không quen ta, khi nào cần việc ta sẽ gọi ngươi."

Hạo Thiên lạnh lùng nói

"Vâng"

Vu Phong hơi run người, cúi đầu nói

Hạo Thiên búng tay 1 cái, cả 2 xuất hiện ở bên ngoài, Vu Phong nhanh chóng lách mình biến mất đi trong bóng đêm của buổi chiều tà.

Hạo Thiên sau khi trở ra cũng không có gì làm, đi quan sát lũ nhóc luyện tập, lâu lâu còn bắt gặp ánh nhìn dữ tợn của Hứa La Vỹ, Hạo Thiên cũng chẳng thèm quan tâm làm gì, chỉ cười khinh mà thôi. Điều đó lại càng khiến cô ta tức chết hơn nữa, nhưng có vẻ cô ta đang cố nhịn, nhịn để chờ đợi một điều gì đó sắp tới.

Về phía Vân Mộng, cậu ta đang cố gắng luyện tập từng giây từng phút một. Nhận những bài luyện tập gât gao nhất có thể, cố gắng để mình mạnh hơn nữa, luyện tập mà lòng đầy thù hận, mong ước mau chóng mạnh lên để trả thù.

Vân Mộng luyện tập cả buổi tối, đám nhóc cũng sẵn sàng thức với cậu ta. Đám con gái thì đi ngủ, Hạo Thiên và tiểu Siêu quan sát một hồi thì vào trong đọc sách cho tới sáng luôn.

.....

Khi mặt trời vừa ló ở hừng đông, Vân Mộng hí hục chạy quanh núi và đã hoàn thành thật xuất sắc trước khi mặt trời lên. Xong xuôi, đám nhóc tắm rửa sạch sẽ, thay 1 bộ đồ mới, Vân Mộng luyện tập rất nhiều, quần áo ướt đầm như tắm, mặt còn dính đầy bụi đất, nhìn như ăn mỳ vậy, cũng đi tắm rửa sạch sẽ, thay cho mình một bộ khác, trông bảnh bao hơn hẳn.

Từ sau khi Vân Mộng đi theo đám Hạo Thiên, cậu không còn nhu nhược, yếu ớt, rụt rè nữa. Mà lúc nào cũng lưng thẳng vai rộng, hiên ngang vui vẻ đi thẳng về phía trước, không để bị bắt nạt nữa.

Sáng sớm, khi mặt trời đã ló dạng, mọi người đã tập trung đông đủ ở quảng trường. Xếp hàng theo lớp của mình, tập trung trước tàu và lần lượt từng lớp từng lớp bước lên tàu. Chuẩn bị trở về trường, trước khi đi, Hứa La Vỹ còn lên phát biểu một bài phát biểu dài, nói về việc tạm biệt, việc học sinh đã có một kì huấn luyện dài và rất tốt, về tương lai sau này, và về cuộc thi. Ôi bla bla các thứ. Trong đó hơn một nửa là sự giả tạo rồi. Hạo Thiên cũng chẳng buồn nghe, đưa tất cả đám nhóc cùng Vân Mộng lên tàu dành cho học sinh và giáo viên nội viện trước.

Nhắc đến học sinh nội viện, Vân Mộng lặng người khi bước lên tàu. Tất cả trở lại phòng của mình, vui vẻ ngồi trong đấy chơi cho đến khi xong xuôi bài phát biểu và toàn thể lên tàu trở lại học viện

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thắng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Trống trải

Trên tàu, tất cả đều ở trong phòng chơi đùa với nhau, nói chuyện với nhau. Hạo Thiên và tiểu Siêu không muốn ngồi một chỗ mãi, đứng dậy rời phòng đi dạo một chút, để đám nhóc ở trong phòng chơi.

Đi dọc theo hành lang với những tấm kính cường lực dày hơn 5cm, lớn được lắp lên và trải dài quanh tàu. Phong cảnh bên ngoài lướt qua nhanh như chớp vậy, còn không kịp nhìn bên ngoài có cái gì bởi cái gì nữa thì cảnh vật đã biến mất rồi. Hạo Thiên và tiểu Siêu đi dọc theo đấy, đứng trước tấm kính lớn, cả 2 lặng im đứng nhìn trời cao, rừng núi đang lướt qua phía ngoài kia. Bỗng....

"Hiệu trưởng Doãn, khi về phiên ngài tổ chức một cuộc thi vào nội viện cho 1 người giúp em!"

Giọng của 1 nam thanh niên nói với Doãn Bằng

"Ohh, lại có người hợp yêu cầu sao?"

Doãn Bằng kinh ngạc nói

"Đúng vậy ạ, cô ấy là Chu Vũ Yến, học sinh lớp thiên tài, lv 202 ạ! "

Tên thanh niên lại nói, giọng nghe rất là hớn hờ

"Oh, Tịch Sâm ạ, em kiếm được 1 người tốt đấy, anh của em Bách Chiến cũng là 1 học sinh tốt, em cũng hãy cố gắng mà nỗ lực đấy."

Doãn Bằng nói, giọng nói nghe như vui cười nhưng Hạo Thiên có thể nghe ra được, trong giọng nói ấy còn ẩn chứa sự giả tạo. Doãn Bằng này, cũng giả dối quá rồi! Mạc Tịch Sâm, Chu Vũ Yến! Ha, xui cho các người khi đã để ta nghe được cuộc nói chuyện này rồi!

Hạo Thiên cười thầm, lòng đầy hứng khởi. Mạc Tịch Sâm lại nói

"Vậy khi nào có thể bắt đầu ạ? "

"Sau khi chúng ta trở về, các em nghỉ ngơi hết ngày, sang 8h sáng ngày hôm sau sẽ bắt đầu! "

Doãn Bằng cười nói

"Vâng, vậy tạm biệt thầy! "

Mạc Tịch Sâm cười nói, rồi đi mất. Khi cậu ta đi khỏi, Hạo Thiên và tiểu Siêu xuất hiện, Doãn Bằng quay qua bất thành linh thấy cả 2 thì giật mình, nhẹ nhõm

"2 tên nhóc các người ạ, làm ta giật mình. Có chuyện gì vậy? "

"Ông đã chọn được người thi đấu chưa? "

Hạo Thiên chột cười, rồi chột nói

"À, chưa. Có gì không? "

Doãn Bằng hỏi lại

"Vậy để ta kiểm người cho, ông không phải lo nghĩ đâu!"

"Này này, để nhóc kiểm người!? Người của nhóc toàn là tiểu quái vật, người ta lv mới 202, đưa ra cho người của nhóc đánh chết à?!"

Doãn Bằng hốt hoảng nói

"Không phải lo, lv 202 nhì. Vậy tiểu Bạch Vũ của chúng tôi là được rồi! "

Hạo Thiên cười nhẹ nói

"Oh, là cậu nhóc Nhạc Bạch Vũ à! Tuy nhỏ tuổi nhưng thiên phú rất tốt nha, vậy cũng được. Cậu nhóc đó lv cũng không cao lắm, vậy được rồi, mai gặp lại! "

Doãn Bằng hài lòng nói, quay lưng bỏ đi

"Được! "

Hạo Thiên cười nhạt, tiểu Siêu kể bên nhỏ giọng hỏi

"Cậu chủ có ý định gì mới nữa à?"

"à, ngày mai ta chỉ muốn ra tay phá hoại một cảnh hoa xấu xí thôi. Cũng không có gì đặc biệt cả! "

"Oh ho, một cảnh hoa xấu xí sao! Thật mong chờ mà! "

Tiểu Siêu cũng chợt cười nhẹ, cả 2 trở lại phòng.

Con tàu bay chở học sinh từ buổi sáng cho tới gần 13h trưa thì tới học viện, với tốc độ bay là 200km/h. Với tốc độ như vậy thì chỉ mất khoảng 6, 7 tiếng là về tới nơi. Học sinh được nghỉ 1 tuần sau cuộc huấn luyện, và đa số đã trở về nhà. Một số ít thì ở lại học viện. Riêng nhóm Hạo Thiên thì còn rất nhiều kế hoạch nữa nên không về nhà và cũng chưa có ý định trở về. Sau bữa hôm nay thì mai sẽ đi xem buổi thi vào nội viện của Chu Vũ Yến, buổi chiều phải đi tới Hữu Thiên phủ dự yến tiệc, haizz, trong một ngày mà có nhiều chuyện xảy ra quá vậy.

Tất cả trở lại KTX trong nội viện, Thiên Tuyệt sau khi gây lộn với Hoắc Triền Bạch hôm bữa cũng đã đi học trở lại lớp V nhờ sự van xin nài nỉ của Hoắc Triền Bạch và vài lời xin xỏ hứa hẹn của Doãn Bằng, đích thân ông ta phải tới để nói chuyện với Hạo Thiên, hứa hứa hẹn hẹn gì đó rồi Hạo Thiên đồng ý cho Thiên Tuyệt đi học trở lại ở lớp V ngoại viện. Nhưng cô bé vẫn thường xuyên cúp tiết và vào nội viện chơi với nhóm Hạo Thiên. Một tuần lễ sắp tới đây, cô bé cũng bám trụ ở KTX của nhóm Hạo Thiên.

Sau khi trở lại KTX, tất cả tắm rửa thay 1 bộ quần áo khác, Hạo Thiên triệu tập tất cả lại. Thông báo một sự việc

"Bắt đầu từ hôm nay, nhóm Lâm Phi sẽ tới căn cứ ở rừng chết Haxjima để quản lý ở nơi đó, cùng với 4 yêu nô phụ trách việc huấn luyện cũng như ăn uống. Nhóm Dạ Thiên Lăng thì tới quản lý các việc như tài chính, vấn đề xây ra, giải quyết tranh chấp, truyền đạt chỉ thị từ ta, xảy ra vấn đề gì thì trở về đây báo cáo lại, các người sẽ đi ngay từ bây giờ, còn nhớ thuật ngữ dùng thuật dịch chuyển chứ? "

"Nhớ ạ! "

Cả đám đồng thanh

"Mộ Phong và Vũ Ly cũng đi theo luôn đi, riêng Băng Liên và Bạch Vũ ở lại. Đây là tất cả các yêu cầu cần thực hiện mỗi khi có ai đạt yêu cầu gì đó, ví dụ như yêu thú. Lần trước khi các người làm nhiệm vụ cũng bắt được rất nhiều yêu thú nhì, bây giờ tới đó, tên nào lv 100 hoặc trên 100 thì lựa cho chúng 1 yêu thú thích hợp. Hay đan dược, cứ mỗi tên nào tặng 10 cấp thì phát 1 viên Tăng Cấp đan bậc 1 cấp 8 và 1 viên Thể Lực đan bậc 1 cấp 5. Cứ xem theo trong đó mà làm. Mộ Phong thì phụ trách rèn, mở 1 lớp dạy rèn cho ta."

Hạo Thiên lấy ra 1 chiếc nhẫn trữ vật cấp 8 đưa cho Dạ Thiên Lăng bảo quản. Cậu lại nói

"Thỉnh thoảng ta sẽ tới xem xét tình hình, bây giờ các người đi được rồi!"

"Vâng, hẹn gặp lại Boss và mọi người, chúng tớ đi chơi đây! "

Nói rồi tất cả biến mất ngay tức khắc. Không biến đi mau thì chắc chắn sẽ bị Hạo Thiên nắm đầu đánh chết. Hạo Thiên giao nhiệm vụ đi làm mà dám hờn hờ nói chuyện, còn dám nói rằng mình đi chơi. Không chạy mau là bị đánh mất thôi. Hạo Thiên tựa lưng vào ghế, nhìn xung quanh phòng. Căn phòng nay đã trống trải hơn xưa rồi, bây giờ chỉ còn lại le que vài người. Lúc trước hơn 30 người nay chỉ còn lại 15 người mà thôi.

Đám nhóc chán nản ngồi trong phòng, mặt đờn nào đờn nấy buồn thui thui, lúc trước nhộn nhịp tiếng cười đùa, tiếng nói chuyện, giờ đây đã không còn ồn ào náo nhịp như vậy nữa, căn phòng rộng hơn xưa. Hạo Thiên thấy cảnh này thì nói

"Giờ mà chán nản vậy?! Có phải chúng đi luôn đâu cơ chứ."

"Nhưng buồn lắm ạ!"

Đám nhóc đồng thanh nói, giọng nói ảo não yếu xìu xiu.

"Vậy các người có muốn đi luôn không?"

Câu hỏi Hạo Thiên vừa đưa ra, đám nhóc lập tức lơ đi ngay, chúng lập tức chuyển đề tài, Thống Trung nói

"Vậy Boss nói sao với lão sư đây ạ! "

"Hừm, thì nói chúng bạn đi làm nhiệm vụ ta giao, không thể đi học được! "

Hạo Thiên trả lời

"Mong sao lão sư sẽ chấp nhận câu nói này! "

Thống Trung cầu mong

"Sẽ chấp nhận thôi. Mai chúng ta có 2 sự việc rất thú vị xảy ra, các người chờ mà xem!"

Hạo Thiên nói, làm bọn nhóc vô cùng chờ mong, tên nào tên nấy háo hức chờ đợi, làm giảm đi sự buồn bã nơi này

Hạo Thiên tựa lưng vào ghế suy suy nghĩ nghĩ gì đó, lâu lâu lại chợt hiện lên ánh mắt sát ý, rồi lại nhếch nụ cười rợn người. Làm bọn nhóc rất sợ hãi. Cứ thế, tất cả rảnh rỗi không việc gì làm cho đến sáng ngày hôm sau.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Bước khởi đầu

Sáng sớm, khi mặt trời đã lên cao, nhưng trong không khí còn đọng lại chút se se lạnh. Hiện tại cũng đã 7h30p, đám nhóc thức dậy, vệ sinh cá nhân rồi ăn chút điểm tâm sáng. Xong xuôi, tất cả đi tới nơi diễn ra cuộc thi vào nội viện.

Sau chuyến huấn luyện của ngoại viện, học sinh ngoại viện được nghỉ hẳn 1 tuần, còn nội viện thì vẫn tiếp tục đi học như bình thường thôi. Mà nội viện số lượng học sinh cũng ít, không có nhiều, số lượng học sinh không quá 200 người. Bởi vậy, dù nội viện có rộng đến đâu thì số học sinh vẫn rất ít và đa số là nơi luyện tập cho học sinh. Sáng sớm, học sinh đi lại trên sân rất ít, số còn lại thì đi học. Nhóm Hạo Thiên hiện ngang đi trên sân, vẻ đẹp của họ thu hút tất cả ánh mắt của mọi người, ai ai cũng mê mẩn và quan trọng một điều là ai gặp Hạo Thiên cũng phải cúi đầu kính cẩn.

Tiến về phía sân đấu, đã có một ít lão sư nội viện, Doãn Bằng và vẫn chưa thấy 2 tên đó đâu. Thấy Hạo Thiên tới, mấy lão sư cúi đầu chào, Doãn Bằng tiến lên chào hỏi

"Chào buổi sáng nhóc Hạo!"

"Chào buổi sáng! "

Hạo Thiên đáp lại

"Ta thấy hình như thiếu đi mấy nhóc thì phải?"

Doãn Bằng thắc mắc hỏi

"Chúng đi làm nhiệm vụ cho ta rồi, tôi tưởng thi vào nội viện thì người giám sát sẽ là hiệu trưởng Tổng chứ nhỉ? "

Hạo Thiên nói

"Lão Tổng đi đưa cô nhóc Chu Vũ Yến đó tới đây rồi! A, mới nhắc đã tới rồi kìa"

Doãn Bằng nói, chợt thấy Tổng Từ Ngôn xuất hiện cùng với đôi nam nữ. Chắc chắn rằng nữ là Chu Vũ Yến, còn nam là Mạc Tịch Sâm. Tổng Từ Ngôn tiến lên, cười nói

" chào buổi sáng hiệu trưởng Doãn, tư lệnh, đại tư lệnh và mấy nhóc! "

Chu Vũ Yến cũng bắt chước theo, làm vẻ ngượng ngùng, nhưng giọng nói tự tin nói,

"Chào buổi sáng hiệu trưởng, đại tư lệnh, tư lệnh và lão sư! "

""Chào buổi sáng mọi người! "

Mạc Tịch Sâm cũng tiến lên

"Ha, đây là nhân tài mà ông nói sao, hiệu trưởng Doãn? Cũng bình thường thôi! "

Hạo Thiên tiến lên, cười nói. Đồng thời trưng ra bộ mặt khinh thường

"nhóc con ở đâu tới đây, sao lại ăn nói như vậy?"

Chu Vũ Yến khề quất, nhưng bị Mạc Tịch Sâm tiến lên bịt miệng lại. Cô ta không biết Hạo Thiên là đại tư lệnh và tiểu Siêu là tư lệnh nên lên tiếng la như vậy, bởi vì lần trước khi làm lễ đón tân sinh cô ta đâu có đi, mà trốn đi chơi với tên Mạc Tịch Sâm kia. Lúc Doãn Bằng lên phát biểu, giới thiệu đại tư lệnh và tư lệnh mới, cô ta đâu có đi nên không biết 2 người Hạo Thiên và tiểu Siêu là ai. Nên bây giờ mạnh mẽ la ó. Riêng Mạc Tịch Sâm tuy không đi nhưng vẫn biết cả 2 là ai, vì ở nội viện đề tài về nhóm Hạo Thiên vẫn rất sôi nổi nha.

Mạc Tịch Sâm lễ độ cuối đầu nói

"Xin lỗi đại tư lệnh, Yến nhi do ngoài ngoại viện mới vào đây nên không biết ngài là ai, mong ngài tha lỗi cho! "

"Ha, vậy lần trước làm lễ tân sinh ngoại viện Yến nhi của ngươi không đi sao? "

Hạo Thiên hỏi ngược lại, làm cho Mạc Tịch Sâm á khẩu, không biết nên nói gì tiếp theo. Vì quả thực Chu Vũ Yến đâu có đi.

"Có đi.... Chỉ là..... Chỉ là.... "

"Thôi được rồi, trễ giờ rồi. Mau chóng thi đi thôi!"

Doãn Bằng tiến lên giải vây, để nói 1 hồi nữa là có án mạng xảy ra ngay.

Hạo Thiên cười khinh quay đi, đám nhóc liếc cô ta một cái rồi cũng quay đi theo sau. Trên sân đấu, sàn đấu Doãn Bằng, Tổng Tử Ngôn và Chu Vũ Yến đang đứng, phía dưới, được sắp xếp một hàng ghế ngồi cho tất cả. Hạo Thiên ngồi xuống, chân làm hình số 4, nụ cười nhếch lên, đầy khinh thường mà quan sát.

Doãn Bằng lấy ra 1 quả cầu nhỏ, nói

"Đây là cầu đo lv, đặt tay em lên nó và truyền mana vào đi! "

"Vâng! "

Chu Vũ Yến cố tỏ vẻ dễ thương

Đặt tay lên quả cầu, quả cầu bắt đầu sáng lên, tỏa ra xung quanh. Sau 2p, quả cầu ngừng và 2 dòng chữ hiện ra

"lv 203, 14 tuổi và tố chất cơ thể là S"

Doãn Bằng hô lên

"Yến Nhi quả nhiên là thiên tài, mới có mấy ngày mà lại tăng cấp rồi! "

Mạc Tịch Sâm bên dưới giờ tay tán dương

"hi hi" Chu Vũ Yến nhìn xuống cười nhỏ nhẹ.

Đám nhóc Hạo Thiên nhìn thấy cảnh này mà tởm. Khinh thường nhìn.

"Tốt lắm, hợp cách vòng 1! Bây giờ là tiến hành vòng 2 cũng là vòng thi cuối! Thi đối kháng, kiên trì 10p không rơi đài thì hợp cách! "

Doãn Bằng lại nói

Hạo Thiên kinh ngạc, nhưng ngoài mặt lại không thể hiện ra. Ồ, lại đổi luật nữa à. Lần trước khi bọn ta thi thì bảo thắng mới được vào, bây giờ lại đổi lại kiên trì 10p thì hợp cách, giỡn chơi à!

Doãn Bằng quay xuống Hạo Thiên, cậu gật đầu, quay sang phía Bạch Vũ, nói nhỏ, giọng nói đầy lạnh lùng

"Tiểu Vũ, đệ lên đi. Tạo vài vết thương trên mặt cô ra cho ta, nhưng phải giữ cô ta sống và hợp cách đấy, hành cô ta đi! "

"Vâng, đệ biết rồi! "

Bạch Vũ đứng dậy, vẻ mặt dễ thương nói

"ngoa! "

Hạo Thiên cười nhẹ

Bạch Vũ lon ta lon to chạy lên sàn đấu, làm vẻ mặt ngây thơ vô số tội. Giọng thanh thót nói

"Chào tỷ, đệ là Bạch Vũ! "

"Oh chu cha oi, đệ đệ ở đâu tới!? Dễ thương như này cơ chứ! "

Chu Vũ Yến cười lớn nói

"Đây là Nhạc Bạch Vũ, sẽ đấu với em ở vòng thi đối kháng này! "

Doãn Bằng nói, làm tất cả mọi người ở đây kinh ngạc, trừ nhóm Hạo Thiên ra

"Đệ sẽ đấu với tỷ sao, tỷ chắc chắn sẽ nhẹ tay thôi!"

Chu Vũ Yến tự tin nói, nghĩ chắc rằng mình mạnh hơn Bạch Vũ

"Mong tỷ tỷ nhẹ tay thôi! "

Bạch Vũ cười nhạt nói

Cả 2 tách ra 2 bên sàn đấu, đứng đối diện nhau. Tống Từ Ngôn đã đi xuống, Doãn Bằng đứng giữ cả 2, tay trái giơ lên, hô lớn

"Trận đấu... Bắt đầu! "

Chữ bắt đầu vừa dứt, Doãn Bằng phóng xuống, cả 2 thì lao vào nhau.

"Bốp"

Một tiếng vang lên chỉ sau khi cả 2 lao vào nhau nhanh như chớp. Nhưng tất cả chuyển động đều được nhóm Hạo Thiên nhìn ra một cách dễ dàng

Cả 2 lao vào nhau, tạo thành 1 làn bụi, rồi sau đó là tiếng "bốp" thất thanh vang lên. Khiến mọi người kinh ngạc, nhưng nhóm Hạo Thiên có thể nhìn ra được ai là người bị đánh. Khi làn bụi tan đi, để lộ ra 2 người, 1 đứng 1 nằm.

Người đứng với dáng người nhỏ bé, đó là Bạch Vũ. Đang đứng hiên ngang, khuôn mặt mỉm cười hiền hòa. Người nằm sấp là Chu Vũ Yến, khuôn mặt của cô ta sưng lên, bầm tím. Bạch Vũ cười nhẹ nói

"Tỷ nương tay rồi! "

Sau đó lại lao lên, Chu Vũ Yến ngờ ngạc một hồi, nhanh chóng đứng dậy đỡ đòn.

"Bình"

"Bốp"

"Chát"

"Xoẹt"

.....

Hàng loạt tiếng đánh vang lên, bên dưới chỉ có thể thấy được Bạch Vũ đứng yên một chỗ, còn Chu Vũ Yến thì thân hình chao qua đảo lại, chứ hoàn toàn không thấy được Bạch Vũ đã ra tay và dùng thủ đoạn gì. Nhóm Hạo Thiên thì khác, có thể thấy rõ từng động tác một, nhóm cậu xem mà lòng khoái chí, khuôn mặt hớn hờ cười vui vẻ.

"Roẹt"

"Bốp"

Chu Vũ Yến bị đá bay đi, trước đó còn nghe tiếng chém ngang của 1 con dao vang lên, tiếng dao sắc lạnh như cứa vào da thịt. Bạch Vũ từ đầu tới cuối

ra tay rất nhiều, nhưng thoải nhình như chưa hề ra tay vậy. Cũng đã 9p trôi qua kể từ khi bắt đầu trận đấu. Chu Vũ Yến lò mò dấy với khuôn mặt nhiều vết bầm, quần áo không bị gì cả nhưng mình mẩy thì ê ẩm, tê dại. Cảm thấy khuôn mặt tê rát, đưa tay lên gờ thử, rùng mình nhìn tay mình, Chu Vũ Yến hét lớn

"áaaaaaaa... Mặt của tôi, mặt của tôi.... "

Khuôn mặt của cô ta bị rạch một đường dài kéo từ phía gần mép miệng cho tới gần lỗ tai. Máu đang chảy ra từ đó. Toàn thân bị đánh cho tê rần lên, đau nhức, khuôn mặt đã bầm nhiều nơi còn bị rạch mặt, Chu Vũ Yến sốc tinh thần hét lên càng lớn.

"Hi, tỷ đã nương tay rồi!"

Bạch Vũ cười nhẹ, quay lưng bước xuống sàn đấu. Và cũng là lúc hết thời gian, Chu Vũ Yến từ đầu tới cuối chỉ làm bao cát cho người ta đánh chứ hoàn toàn không đánh lại được cái nào cả. Vừa đau mình, vừa bị hủy khuôn mặt, Chu Vũ Yến ôm mặt mình, cục tức dồn lại một chỗ, oan ức hết lên.

"Aaaaaaaaa.... "

Mạc Tịch Sâm phóng lên sàn đấu, bế Chu Vũ Yến trên tay, nhìn Doãn Bằng rồi nói

"Yến Nhi hợp cách chứ hiệu trưởng?"

"Kiên trì được 10p, đương nhiên hợp cách. Phòng của cô bé là số 025 tầng 2."

Doãn Bằng nghiêm giọng nói

Mạc Tịch Sâm trước khi quay lưng đi, liếc nhìn đám nhóc Hạo Thiên, hừ lạnh nói

"Cuộc thi 1 tháng sau, các ngươi cầu mong không gặp ta đi! Hừ"

Rồi quay lưng bỏ đi. Đám nhóc cười khinh nói lại

"chúng ta còn mong sao sẽ gặp được ngươi ngay trận đấu đây này! "

Bạch Vũ bước xuống sàn đấu, mỉm cười nhìn tất cả, nói

"đệ làm tốt chứ ạ?"

"Tiểu Vũ làm rất tốt nha, rất hạ dạ"

Thống Trung vui vẻ nói

"Nhưng như thế vẫn chưa đủ! Tôi còn muốn bấm vằm chúng ra nữa"

Vân Mộng từ đầu xuất hiện, lạnh lùng nói. Doãn Bằng hô lớn

"Hôm nay vậy được rồi, các lão sư giải tán đi. "

Sau tiếng hô của Doãn Bằng, đám lão sư mới hoàn hồn lại được, này giờ vẫn chưa hết mê man vì trận đấu vừa rồi. Vẫn chưa hết kinh ngạc vì sự khủng bố của Bạch Vũ, ra đòn không tài nào nhìn được, khiến tất cả phải kinh ngạc đăm nhìn mãi không thôi. Nhưng nhờ tiếng hô của Doãn Bằng, tất cả tỉnh hẳn ra, nhanh chóng rời khỏi. Tống Tử Ngôn cũng đã đi ra ngoại viện từ bao giờ rồi. Doãn Bằng tiến lại nói

"Ra tay như vậy với lính mới có phải quá ác rồi không? "

"Ác? Ha, em lại thấy như vậy còn quá nhẹ ấy chứ"

Vân Mộng lạnh lùng thốt ra

"Haizz, Vân Mộng hồi trước hiền lành tốt bụng lắm cơ mà, sao bây giờ có thể thốt ra những lời như vậy cơ chứ. Đúng là bị Hạo Thiên lây nhiễm rồi"

Doãn Bằng thờ dãi nói

"ai rồi cũng sẽ thay đổi thôi ạ!"

Vân Mộng thẳng thắn nói

"Haizz, được rồi. Ta đi trước đây! "

Doãn Bằng tạm biệt đám nhóc, rời đi. Bây giờ chỉ còn nhóm Hạo Thiên ở đây mà thôi. Hạo Thiên nhìn Vân Mộng, nói

"Xem như là bước khởi đầu đi, khởi động trước khi chúng ta thật sự ngắt bông hoa xấu xí đó ra khỏi mắt chúng ta! "

"Vâng ạ! "

Vân Mộng nhẹ giọng đáp lại

Hạo Thiên cùng đám nhóc trở lại KTX, nhưng vừa đến trước cửa KTX thì vòng ra, đi về phía sân tập của lớp A nội viện. Cũng là khu có sân tập rộng nhất, Hạo Thiên và tiểu Siêu ngồi đọc sách, đám nhóc phụ trách huấn luyện cho Vân Mộng.

Tối trưa thì cùng nhau đi ăn chút gì đó, gọi đám pet ra cho chúng ăn cùng luôn. Sau đó thì tất cả đi tắm rửa, vệ sinh sạch sẽ, ăn mặc tom tắt. Chuẩn bị đi đến buổi dạ tiệc.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Dự tiệc

Đám nhóc ăn diện, chuẩn bị cho buổi dạ tiệc ở Hữu Thiên phủ. Đám nhóc thì mặc một bộ vest đen, mang đôi giày cũng màu đen luôn, hòa hợp với chiếc bông tai màu tím trông thật huyền bí, của Vân Mộng thì là màu đen. Đám gái thì mặc 1 bộ váy ngắn cao hơn gối, để lộ ra cặp đùi trắng nõn nà, đôi môi thì điểm chút son nhạt, mái tóc thì được thắt bím trông vô cùng đáng yêu. Mỗi cô bé lại mang 1 chiếc đồng hồ, 1 chiếc lắc tay và chân cùng với 1 đôi bông tai do chính tay Hạo Thiên làm.

Hạo Thiên đơn giản không cầu kì hoa lệ, mặc 1 áo sơ mi trắng, quần dài đen và đôi boots đen cao. Mái tóc dài buộc cao, có 1 chùm nhỏ thắt bím xen vào. 2 bên mặt thì để 2 lọn tóc dài, đeo chiếc bông tai màu đỏ rực. Hạo Thiên tuy đơn giản nhưng lại nổi bật nhất trong tất cả bởi vẻ ngoài đẹp trai cùng với mái tóc và đôi mắt 2 màu trông thật đặc biệt.

Tiểu Siêu thì cũng đơn giản tối thiểu hết mức có thể, tóc buộc cao, giày bata cổ cao màu trắng tinh, áo trong màu trắng, chiếc quần dài ôm màu đen. Áo khoác ngoài màu xanh biển nhạt. Tuy cũng không đơn giản nhiều giống Hạo Thiên nhưng lại tỏ lên vẻ trẻ trung và đầy trưởng thành của tiểu Siêu, mặc dù hiện tại cậu chỉ mới có 12 tuổi mà thôi.

Xong xuôi, tất cả lên xe, tiến thẳng về phía Hữu Thiên phủ.

Hữu Thiên phủ nằm gần Chính Cung nhất, là phủ của Hữu Thiên tướng tướng quân, Hữu Thiên tướng tướng quân Hứa Huyền Khang. Hữu Thiên phủ chuyên về máy móc và đan dược, là nguồn cung cấp đan dược chính cho Chính Cung. Nghe nói nơi đó tập trung rất nhiều thợ máy và luyện dược sư tài giỏi trong cả nước. Và trong Hữu Thiên phủ lại còn vang danh 3 thiên tài luyện dược, một là Dược Tuấn Lão, hai là Duy Trường Khiết, ba là Mạc Bách Chiến. Dược Tuấn Lão là đệ tử chân truyền của Hứa Huyền Khang, Còn Duy Trường Không và Mạc Bách Chiến thì là đệ tử của Hữu Hư tướng tướng quân.

Dược Tuấn Lão mới 23 tuổi đã là luyện dược sư bậc 2 cấp 1 rồi. Nên dược cho là thiên tài trong giới luyện dược. Trông chức vị Hữu chia làm:

+ Hữu Thiên và Hữu Hư tướng phụ trách đan dược là chủ yếu, cũng có phát minh máy móc nhưng không nhiều

+ Hữu Địa và Hạ Hữu tướng phụ trách phát minh máy móc là chủ yếu, cũng có đan dược nhưng là số ít

Trước kia đi, Hạo Thiên đã chuẩn bị quà trước, do chính tay cậu luyện ra. Chạy xe trên quãng đường dài, cuối cùng cũng tới nơi nhưng bây giờ đã là 18h, buổi tiệc đã sắp bắt đầu, từ đằng xa chạy tới có thể thấy được rất nhiều xe đang lần lần lướt lướt chạy vào trong. Và có thể thấy được Hữu Thiên phủ vô cùng rộng lớn, với 1 tòa nhà như lâu đài với 5 tầng. Xung quanh là các loại hoa đua nhau nở rộ xen kẽ nhau, cùng với đó là các cây xanh cao lớn được trang trí đèn lung linh.

Xe của Hạo Thiên chạy tới, thu hút ánh nhìn của rất nhiều người, vì xe cậu chạy là loại xe mods, đời mới nhất, loại xe mắc tiền nhất và có thể chứa đầy đủ tiện nghi và chở được ít nhất gần 50 người, vì nó là loại xe dài.

Chiếc xe màu đen của Hạo Thiên chạy vào trong sân, vòng 1 vòng quanh đài phun nước, đậu trước cửa, có người hầu đứng trước cửa lớn để đón khách, và có người canh xe tới, chạy ra mở cửa xe. Cánh cửa xe bật mở ra, đám nhóc bước xuống xe trước, thu hút ánh nhìn của mọi người đổ dồn về phía nhóm. Rồi tới Hạo Thiên và tiểu Siêu bước xuống xe, động tác thanh nhã, cao quý. Cả 2 bước xuống như 1 vị thần của sắc đẹp giáng xuống. Thu hút tất cả ánh nhìn của mọi người, làm người ta phải nhìn một cách đắm đuối và mê mẩn.

Hạo Thiên và tiểu Siêu đứng ra hi bên xe, cả hai đặt tay phải ra sau lưng, tay trái đưa ra trước, hơi khom người. Thiên Tuyết yếu điệu thực nữ, nhẹ nhàng bước xuống xe. Tay phải đặt lên cánh tay Hạo Thiên, bước xuống nhịp nhàng. Kế đến là Gia Linh, cô bé bước xuống xe, nhẹ nhàng từ tốn, nhẹ nhàng đặt bàn tay trắng nõn của mình lên tay tiểu Siêu, rồi nhanh chóng bước xuống, nhịp nhàng đồng điệu với nhau. Kế đến là Di Di, có Minh Kỳ lại đứng bên cửa mà nhẹ nhàng đưa tay đón lấy bàn tay nhỏ của cô, lưu loát mà bước xuống xe. Cuối cùng là Băng Liên, cô bé đặt cánh tay thon dài nhỏ bé của mình lên tay của Hạo Thiên, có đôi chút rụt rè, ngượng ngùng, rồi cũng nhẹ nhàng, nhanh nhẹn mà bước xuống. Xong xuôi, Hạo Thiên búng tay một cái, chiếc mods của cậu biến mất ngay tức khắc. Kiến cho mọi người ở đây không khỏi kinh ngạc, nhưng càng kinh ngạc hơn là vẻ đẹp tuyệt trần của cả

nhóm. Như một đàn tiên hạ phàm vậy.

Thiên Tuyết khoát tay Hạo Thiên tiến vào trong trước, theo sau là Gia Linh khoát tay tiểu Siêu, sau đó là đến Băng Liên khoát tay Thông Trung, cuối cùng là Di Di khoát tay với Minh Kỳ. Sau đó đám nhóc theo sau. Cứ thế cả 1 tiểu đoàn toàn trai xinh gái đẹp đã bước khuất vào trong, không thấy đâu nữa. Ai ai ở đây cũng nhìn đến say mê, mê mẩn không rời. Cho đến khi có tiếng thúc giục vang lên

"Này này, mau lên đi chứ! "

Mọi người hoàn tỉnh lại, nhanh chóng tiếp tục tiến vào trong, mặc dù trong lòng vẫn còn ghi nhớ hình ảnh đẹp như lạc vào chốn tiên cảnh ban nãy, vẫn còn mê mẩn, say đắm, luyến tiếc không nguôi.

Bước vào bên trong, tiếng người nói chuyện một cách nhộn nhịp, vui vẻ với nhau. Thi thoảng lại nghe tiếng leng keng của những chiếc nĩa, thìa va chạm vào nhau. Bên trong hiện tại đang có rất nhiều người, nhưng muốn vào được bên trong phải có thư mời. Có 2 tên hầu đang đứng gác cửa, nhận thư mời từ khách. Hạo Thiên nhìn qua, cả 2 1 tên 35 và 1 tên 37 tuổi. Lv lần lượt là 135 và 137. Quá yếu!

Đi tới trước cửa, Hạo Thiên lấy ra lá thư lần trước Hứa Huyền Khang gửi cho, đưa cho tên hầu cửa. Tên này mở ra, xem xem một hồi, cuối đầu với Hạo Thiên rồi nói

"Xin cậu đợi tôi một lát ạ! "

Rồi quay lưng bỏ đi vào bên trong. Thiên Tuyết kể bên phòng má lên, mặt đỏ nói

"Cái tên này, khách đến không cho vào mà bắt chờ. Thiên ca ca, hay là chúng ta vào luôn đi! "

"Thiên Tuyết ngoan, chúng ta chờ một chút thôi!"

Thiên Tuyết xoa đầu cô bé, mỉm cười nói

Một lát sau, tên hầu lúc nãy quay trở ra cùng với 1 người đàn ông khác. Ông ta cao ráo, cao hơn 1m8, dáng người cân đối, mái tóc vuốt ngược ra sau, làm nó phồng phồng lên, làn da hơi ngăm. Đôi mắt chính trực, cương nghị nhưng uy nghiêm, nghiêm khắc, mái tóc màu nâu nhạt, nhưng trên tóc đã điểm bạc rồi, tuổi cũng tầm 60 mấy rồi, nhưng nhìn vẫn rất có khí thế của 1 người 30. Mặc 1 thân y phục màu đen, là 1 bộ vest đen, ăn mặc 1 cách chỉnh tề, dáng đi nghiêm chỉnh, thể hiện ra dáng của một bậc thủ lĩnh tài cao. Ra tới cửa, nhìn thấy nhóm Hạo Thiên thì hơi giật mình một cái, nhưng rồi nhanh chóng tiến lại chào hỏi

"Xin chào các cậu, tôi là Hữu Thiên tướng Hứa Huyền Khang. Cậu phải chăng là đại tư lệnh trẻ tuổi nhất mà mọi người đồn đãi?"

"Đúng vậy! "

Hạo Thiên lạnh lùng nhìn, lạnh lùng trả lời lại

"mời vào trong, mời cậu vào trong! Hôm nay được tận mắt nhìn thấy quả thực danh bất hư truyền nha! Không ngờ lại trẻ tuổi đến như vậy, quả thực tuổi trẻ tài cao mà"

Hứa Huyền Khang cười lớn nói. Khiến ánh mắt của mọi người đổ dồn phía nhóm cậu. Mọi người đều đặt ra cùng 1 câu hỏi như nhau: cậu nhóc đó là ai mà khiến cho Hữu Thiên tướng quân đích thân ra đón tiếp? Cùng với đó là ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nhiều người bàn tán với nhau xôn xao cả lên

Hạo Thiên cùng với Hứa Huyền Khang vào trong, cậu sánh bước mà bước đi ngang hàng với lão ta, thậm chí còn tỏa ra khí thế hơn lão ta chứ không kém. Vào bên trong, Hứa Huyền Khang để cho cả bọn ngồi vào bàn, ông ta ngồi đối diện Hạo Thiên, lại nói

"Sự việc của cháu gái ta, vô cùng xin lỗi cậu. Là do nó không tốt, nó tính tình vốn đã như vậy, kiêu ngạo từ bé do có gia đình chống lưng mà như vậy đây. Mong cậu thứ lỗi cho, chẳng hay cậu tên gì? "

Hứa Huyền Khang mở miệng ra trước giờ đều nghiêm trang, nghiêm khắc, không khuất phục ai bao giờ, vậy mà nay mở miệng ra lại câu trước xin lỗi câu sau thứ lỗi, khiến cho mọi người xung quanh vô cùng kinh ngạc, cũng giật mình. Rốt cuộc đang có chuyện gì xảy ra vậy chứ a?

Hạo Thiên cười nhẹ, nói

"tôi là Đường Hạo Thiên. Xin lỗi cũng được thôi, dù sao chúng ta cũng có đánh cô ta, nên như vậy huề nhau đi. "

"Cậu nói cậu là Đường Hạo Thiên!?"

Hứa Huyền Khang kinh ngạc thốt lên một tiếng rõ to, làm mọi người càng chú ý hơn

"Đúng vậy! Có gì không ổn?"

"Ha ha ha, cũng không có gì không ổn cả! Chỉ là hơi bất ngờ thôi, vị đại tư lệnh trẻ tuổi nhất này lại là con trai của Đường Đại tướng quân, lần trước gặp mặt cậu là lúc cậu mới 3 tuổi thôi, mới đây mà đã 9 năm trôi qua rồi nhì. Cậu lớn thật đấy chứ, bây giờ còn là đại tư lệnh người người kính nể nữa cơ mà!"

Hứa Huyền Khang chợt cười lớn, nói lên khiến tất cả mọi người kinh ngạc. Con trai của Đường Đại tư lệnh, nghe bảo có thiên phú kinh người, từ nhỏ đã là 1 siêu cấp thiên tài có tố chất cơ thể cao nhất là 3S, lại còn đa hệ nữa chứ. Bây giờ còn trẻ như vậy mà đã lên làm đại tư lệnh rồi, quả thật là khinh người mà, mới có 11, 12 tuổi mà thôi. Đúng là tài năng không chứa người.

"Oh, ông cũng đến dự buổi lễ khi đó sao?"

Hạo Thiên nói, khuôn mặt lạnh lùng

"Cậu làm tôi buồn đấy, tôi là người vỗ tay đầu tiên khi cậu phát biểu đấy! "

Hứa Huyền Khang nói, giọng xịu xuống. Hạo Thiên cười nhạt nói

"Oh, quả thật có 1 người. Thế..... "

"ÔNG! Chính là tên nhóc này đây ạ, chính tên nhóc này làm con mắt hết cả mặt mũi! "

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Được Tuấn Lão!?!

"Ông ơi, ông phải xử tên nhóc này cho cháu! "

Hứa La Vỹ hùng hùng hổ hổ xuất hiện, la ó lên làm cho sự tập trung của mọi người lại càng nhiều hơn

"Cháu cảm miệng lại cho ta!"

Hứa Huyền Khang lớn giọng quát

"Nhưng..... "

Hứa La Vỹ không hiểu, không hiểu tại sao Hứa Huyền Khang lại mắng mình. Rõ ràng ông mời chúng tới là để giáo huấn chúng cơ mà, tại sao không giáo huấn chúng cho ta!

"Im đi! Mọi người, xin lỗi vì sự ồn ào này, không có chuyện gì đâu, mọi người hãy tiếp tục đi! "

Hứa Huyền Khang đứng dậy, hướng tất cả mà nói

Mọi người cũng không có nhiều chuyện làm gì, tiếp tục nói chuyện với nhau. Hứa Huyền Khang ngồi xuống, nhìn Hạo Thiên mà nói

"Xin lỗi cậu, cháu tôi đã thất lễ rồi! "

"Không sao! Mà hôm nay mời tôi đến đây không phải chỉ để nói cái này không thôi nhì, khi không mở tiệc chắc phải có vấn đề gì?"

Hạo Thiên trực tiếp hỏi thẳng

"à, hôm nay chúng tôi mở tiệc chiêu đãi những đan được do chính tay đồ đệ tôi luyện ra"

"Vị thiên tài trăm năm có một kia sao? "

Hạo Thiên nói, ngón tay chỉ về một hướng. Một chàng trai 23 tuổi, dáng người cao ráo, cân đối. Mái tóc bạch kim dài buộc gọn, đôi môi đang mỉm cười dịu dàng và khuôn mặt vô cùng điển trai. Nhưng vẫn kém Hạo Thiên 2 phần, mái tóc bạch kim đó, sao lại giống Minh Thi với Ninh Dịch như vậy!

Hứa Huyền Khang nhìn về hướng Hạo Thiên chỉ, bất ngờ nói

"Oh, không ngờ cậu biết đồ đệ của tôi đấy. Đúng là tên nhóc đó, nó tên là Được Tuấn Lão, luyện được sư bậc 2 cấp 1"

"Chỉ là đoán đại thôi! "

"Ông!"

Hứa La Vỹ này giờ vẫn chưa đi, ngồi cạnh Hứa Huyền Khang, kể bên khều nhẹ ông ta mà gọi

"Có chuyện gì? "

"Sao ông không..... "

"Cháu thôi đi. Lỗi là ở cháu, gây sự với người ta trước, bây giờ còn muốn giáo huấn người ta, có phải vô lý không? Đừng có ý thế gia đình mà bắt ép người khác thế này thế nọ, lại tỏ ra kiêu ngạo khinh thường người khác. Cháu đừng nghĩ cháu mới 21 tuổi đã là thiếu tướng thì nông cuồng không coi người khác ra gì, cháu nhìn Hạo Thiên mà xem, người ta mới 11, 12 tuổi đã là đại tư lệnh rồi. Thiên phú hơn xa cháu nhiều mà người ta có kiêu ngạo đâu cơ chứ. Mau về phòng tự kiểm cho ta! "

Hứa Huyền Khang xô ra một tràng, khiến cho Hứa La Vỹ không lên tiếng phản bác được. Bởi tất cả những gì ông nói đều đúng hết, không trật cái nào cả. Hứa La Vỹ xụ mặt, đứng dậy đi về phòng. Mọi người thì bị thu hút bởi trận ồn ào do Hứa Huyền Khang gây ra. Lão ra chửi xong, ngồi xuống hăm hừ.

"Mọi người, không có chuyện gì đâu. Chỉ là do La Vỹ tiểu thư có chút chuyện, bây giờ không còn chuyện gì nữa rồi. Mọi người cứ tiếp tục đi thưởng thức đi."

Đồ đệ của Hứa Huyền Khang, Dược Tuấn Lão tiến lên hướng mọi người nói, nhưng có vài người vẫn không khỏi thắc mắc này giờ có chuyện gì mà cứ ồn ào mãi, một người đứng ra hỏi

"Rốt cuộc suốt từ này giờ có chuyện gì thế, chúng ta khi nào có thể bắt đầu xem đan dược đây?"

"Này giờ chỉ là chút chuyện gia đình, còn về đan dược thì bắt đầu ngay bây giờ! "

Dược Tuấn Lão mỉm cười hiền hòa, tay vỗ một cái rồi nói, lại tiếp tục

"Phiền mọi người đứng ra hai bên giúp"

Nói rồi, mọi người liền tản ra hai bên, Dược Tuấn Lão hai tay vỗ bốp bốp 3 cái. Từ dưới sàn nhà trồi lên những khối trụ cao khoảng 1m, có khối hộp thủy tinh bao quanh 1 đan dược nằm phía bên trong. Có tổng cộng 20 khối trụ, xếp thành 2 hàng và xen kẽ nhau. Mỗi khối có 1 viên, trên hộp thủy tinh lại để những tên đan dược khác nhau. Đa dạng, có tổng cộng 20 viên đan dược được trưng bày và có cùng một đẳng cấp là bậc 2 cấp 1. Mọi người bắt đầu đi xem

Hứa Huyền Khang ngồi cùng bàn với Hạo Thiên, hướng phía cậu mà nói

"Chuyện từ này giờ, mong cậu thứ lỗi. Bây giờ chúng ta đi xem đan dược đi"

"Được! "

Hạo Thiên mỉm cười nói, nụ cười nhạt chứa sự khinh thường nhưng chỉ là thoáng qua. Đang đứng dậy, Thiên Tuyết nắm lấy tay Hạo Thiên nói

"Thiên ca, muội không muốn đi. Muội ngồi đây với mọi người được không? "

"Được, vậy có ai muốn theo ta đi xem không? "

Hạo Thiên hướng đám nhóc nói

"Muội! Cho muội đi với! "

Băng Liên hướng phía Hạo Thiên nói

"Còn tiểu Siêu thì sao?"

Hạo Thiên hỏi

"Tớ sẽ ở đây với Tuyết!"

Tiểu Siêu trả lời, lại ngồi cạnh Thiên Tuyết, ân cần hỏi thăm, hỏi Thiên Tuyết muốn ăn gì không, có muốn ra ngoài chơi không... vân vân và mây mây.

"Vậy được, Ta đi thôi Băng Liên"

Hạo Thiên đưa tay trái ra, Băng Liên e ngại ngừng, khuôn mặt hơi đỏ, nắm lấy tay của Hạo Thiên nhẹ nhàng mà đứng dậy. Cả 2 sánh bước bên nhau, theo sau Hứa Huyền Khang. Ông ta dắt cả 2 đi xem đan dược, lượn từ nơi này đến nơi nọ. Toàn là những đan dược Hạo Thiên từng luyện qua và tất cả chỉ đáng để làm kẹo cho 2 chú rồng của cậu ăn chơi mà thôi. Vậy mà mọi người ở đây ai ai cũng trầm trồ khen ngợi, trầm trồ thưởng thức.

Đang đi, Dược Tuấn Lão từ đâu chạy lại, hướng Hứa Huyền Khang cúi đầu nói

"Lão sư, ngài thấy con xử lý thế đã tốt chưa? "

"Tốt, tốt lắm! Giới thiệu với con, đây là tuyệt thế thiên tài của Đường gia Đại thiếu gia Đường Hạo Thiên, bên cạnh là..... "

Nói tới đây ông ta mới chợt nhớ là chưa biết họ tên của Băng Liên, rồi lại chợt nhớ cuộc trò chuyện vừa rồi, nói riếp

"Bên cạnh là Băng Liên tiểu thư! "

"Xin chào, tôi là Dược Tuấn Lão. Đại đệ tử của Hứa Thiên tướng quân."

Dược Tuấn Lão nhẹ mỉm cười nói

"Chào!"

Hạo Thiên lạnh lùng đáp, lại tiếp

"Sẵn dịp hôm nay lần đầu gặp mặt, tôi có chút quà mọn mong Hứa tướng quân nhận cho! "

"Oh, sao ta lại có thể từ chối được chứ!"

Hứa Huyền Khang bật cười nói. Hạo Thiên lấy ra một chiếc hộp làm bằng gỗ vô cùng quý hiếm, có mùi hương tỏa ra thơm ngát, bật mở hộp ra có 3 chiếc lọ màu trắng với 3 màu nắp khác nhau, từ phải sang trái: màu vàng, xanh lá và xanh biển. Hạo Thiên khẽ mỉm cười nói

"Lần lượt từ trái sang phải màu vàng là Tăng Cấp đan 10 viên bậc 2 cấp 5 giúp người lv dưới 120 tăng ít nhất 5 cấp, màu xanh lá là Thể Lực đan 10 viên bậc 2 cấp 4, và xanh biển là Tẩy Tủy đan 10 viên bậc 2 cấp 3. Chút quà mọn mong Hứa tướng quân đừng chê cười! "

"ừc" Hứa Huyền Khang khẽ nuốt nước bọt, Dược Tuấn Lão đổ mồ hôi hộp, vài người xung quanh nghe được thì kinh ngạc không thôi. Mỗi một viên, mỗi một cái tên đều vô cùng đắt giá. Một viên thôi đã có giá lên đến gần trăm vạn linh tệ rồi. Vậy mà lại có đến 30 chục viên, lần này Hứa Thiên phú giàu to rồi! Đã thế tất cả còn trên bậc 2, có lị pại lên đến bậc 2 cấp 5. Còn có cả Tăng Cấp đan mỗi viên tăng ít nhất 5 cấp, quá khinh người rồi, nói như thế thì chúng ta không phải đau khổ tu luyện ngày đêm mà đi mua thuốc uống cho nhanh rồi, đây là sự thật sao trời ơi!!!

Hứa Huyền Khang cười, cười 1 cách vui sướng, nhưng không dám la to, khẽ nói

"Quà này quá lớn rồi, hay ta chỉ nhận 1 lọ thôi, còn lại cậu giữ đi! "

Ha, bày đặt giả nhân giả nghĩa, làm mặt ta đây không ham của. Hạo Thiên cười nhạt nói

"Không sao không sao! Chỉ là vài viên thuốc thôi, Hứa tướng quân cứ nhận đi! "

Một vài cọng cỏ lấy được trong phòng của lão sư, luyện chế một hồi là ra cái này thôi mà, sao các người cứ phải làm quá lên. Hạo Thiên khẽ cười lại khẽ nói nhỏ

" xem như là chút quà chúc mừng Dược huynh lên luyện được sư bậc 2 cấp 1 đi. Sau này chúng ta sẽ còn nhờ vả nhau nhiều! "

Tên nhóc này, còn nhỏ tuổi nhưng mà lại âm hiểm như vậy rồi, lại còn la 1 tuyệt thế thiên tài ngàn năm có một, lv của nó ta không cách nào nhìn ra được, không nên xem thường, nên kết giao tốt với nó mới được. Hứa Huyền Khang cười vui vẻ nhận lấy, nhanh chóng cất vào trữ vật giới. Nói

"Hào, sau này chúng ta sẽ còn vui vẻ giao hảo với nhau! "

"Lão sư. Ngài nói vậy là có ý gì?"

Dược Tuấn Lão tò mò hỏi. Lúc Hạo Thiên nói về giao dịch, nói rất nhỏ chỉ đủ cho Hứa Huyền Khang và Băng Liên nghe được, còn khi Hứa Huyền Khang nói, lại đủ cho cả 4 người cùng nghe. Nên mới khiến cho Dược Tuấn Lão tò mò.

"Không có gì đâu...."

"Chủ nhân, có chuyện rồi!"

Hứa Huyền Khang nói đến đây, bị cắt ngang bởi sự xuất hiện của 2 người Minh Thi và Ninh Dịch. Cả 2 xuất hiện dưới ánh đèn sáng trưng chiếu rọi xuống mái tóc, làm rực rỡ thêm mái tóc bạch kim, trông nó sáng hơn bao giờ hết và thu hút ánh nhìn của mọi người, kể cả Dược Tuấn Lão. Dược Tuấn Lão nhìn thấy cả hai, thất thần hồi lâu. Không biết đang nghĩ gì nữa, mà cứ im lặng đứng đó.

Minh Thi và Ninh Dịch thì không thèm để ý xung quanh, Minh Thi hướng Hạo Thiên cúi đầu nói khẽ, âm thanh cực nhi chủ đủ để cho Hạo Thiên, Băng Liên ngay kề bên nghe được mà thôi

"Chủ nhân, buổi tiệc hôm nay có sự tham gia của 5 đại gia tộc. Đám nhóc lúc nãy ngồi chơi thì đúng lúc cả 5 gia chủ của 5 gia tộc đi ngang qua và bị phát hiện rồi ạ. Nhưng chúng nhanh chóng ẩn thân đi và không để bị thấy mặt. Năm gia chủ không tin mình đoán sai và cử người đi tìm chúng rồi ạ!"

"Vậy bây giờ tiểu Siêu và Thiên Tuyết đâu, các người trốn qua đây không để ai theo đuôi đấy chứ?"

Hạo Thiên nhẹ giọng nói

"Không ạ! Lão nhĩ cùng mọi người trốn ra ngoài hết rồi ạ....."

"Minh Thi.... Ninh Dịch..... "

Minh Thi đang nói, bị Dược Tuấn Lão lên tiếng cắt ngang, Hạo Thiên đôi mắt khẽ liếc. Còn 2 người Minh Thi và Ninh Dịch thì giật mình nhìn sang, đôi mắt đầy hoảng hốt.

"2 đệ còn sống ư... "

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thắng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Giăng xé!

"2 đệ còn sống ư... "

Dược Tuấn Lão vừa nói vừa tiến lên phía trước, hướng 2 người Minh Thi và Ninh Dịch mà đi. Hạo Thiên đưa tay chặn lại, lạnh nhạt nói

"Dược huynh, đừng ở đây đi! Đây là người của tôi đừng có tùy tiện lại gần. Hơn nữa huynh không thấy họ tỏ ra không thích sao? "

Minh Thi và Ninh Dịch theo bản năng lui lại sau khi thấy Dược Tuấn Lão tiến lên. Dược Tuấn Lão yếu xìu nhìn Hạo Thiên, cậu lại tiếp

"Hơn nữa không nhiên không rằng, huynh lại gọi họ là đệ đệ của huynh, có chứng cứ chứng minh sao? "

"Ta..... "

Dược Tuấn Lão buồn thui, giọng yếu xìu

"Được rồi được rồi. Có gì từ từ nói, từ từ giải quyết!"

Hứa Huyền Khang lên tiếng, giải vây cho đệ tử của mình. Hạo Thiên bỏ tay xuống, hướng Minh Thi và Ninh Dịch nói

"cả 2 ra ngoài đợi ta, không được để ai phát hiện! "

"Vâng! "

Cả 2 đáp lại, biến mất ngay tức khắc. Hạo Thiên nhỏ giọng nói khẽ với Hứa Huyền Khang

"Mong Hứa tướng quân không truyền ra ngoài rằng hôm nay có đại thiếu gia Đường gia đến, sẵn tiện giúp tôi bảo những người gia nhập hôm nay ai nghe tin tôi đến thì giữ kín miệng giùm cho. Hôm nay đến đây thôi, ngày sau còn giao hảo tốt với nhau nhiều, cáo từ! "

Nói rồi, Hạo Thiên nắm lấy tay Băng Liên, biến mất dạng trong không gian.

Sau khi nhóm Hạo Thiên đi khỏi, Hứa Huyền Khang cho người truyền luyến, bảo những người biết việc Đại thiếu của Đường gia đến thì giữ kín miệng nếu muốn sống sót rời khỏi đây. Không được kể với bất cứ ai. Sự việc này diễn ra một cách thầm lặng, và đã che giấu được cả 5 đại gia tộc.

Còn về nhóm Hạo Thiên, tất cả đã im hơi lặng tiếng rời khỏi buổi tiệc và trở lại học viện một cách bình yên không ai bị phát hiện cả. Trở lại KTX, cả đám thờ phào nhẹ nhõm, nói với nhau

Thống Trung: "Phù, suýt chút nữa thì bị phát hiện rồi! "

Di Di: "Kỳ ca ca, hình như có cả ông ta và bà ta đi nữa đấy! "

Minh Kỳ: "anh có thấy, nhưng bây giờ chưa phải lúc. "

Lưu Vân: "ông ta? Bà ta? Ai thế tiểu Kỳ? "

Lưu Dạ: "sao đệ ngốc thế! Quên rồi sao? Là 2 người khiến Minh Kỳ và Di Di phải xa cách ấy! "

Lưu Vân: "ồ, đệ nhớ rồi. Tại sao lúc đó không hốt họ luôn đi, dù sao đưa ra chỗ hoang vắng, giết rồi phi tang sao ai biết được chứ! "

"Được rồi, dừng ở đây đi! "

Hạo Thiên tựa lưng vào ghế, lạnh giọng nói. Cậu lại liếc nhìn Minh Thi và Ninh Dịch đang đứng ở góc phòng, lạnh lùng mà lên tiếng gọi

"Minh Thi, Ninh Dịch. Mau lại đây!"

"Vâng?"

"Có gì muốn nói không? "

"Vâng..... "

"Có chuyện gì thế Boss? "

Bọn nhóc tò mò mà xúm lại, cùng nhau hóng chuyện. Hạo Thiên lơ bọn chúng đi, nhìn 2 người Minh Thi và Ninh Dịch. Ninh Dịch thấy đệ đệ của mình đang run sợ, lên tiếng trước

"Cái người có mái tóc bạch kim mà chủ nhân nói chuyện lúc nãy đấy.....là.....là..... Ca ca của chúng tôi. Năm tôi 5 tuổi cha và mẹ không còn sống chung. Lúc đó Minh Thi 3 tuổi, tôi 5 tuổi và ca ca chúng tôi 12 tuổi. Cha bỏ theo người phụ nữ khác và dắt theo chúng tôi. Ca ca thì theo mẹ ở lại trong làng. Ra ngoài xã hội này, ông cùng với người phụ nữ đó ngày ngày ăn chơi cờ bạc, đánh đập chúng tôi. Có lần ông đưa chúng tôi vào rừng, và bị dân làng chúng tôi phát hiện ta bắt chúng tôi về làng, dân làng bắt cha tôi giết đi vì tội dám trốn khỏi làng, bắt chúng tôi đánh đập, dùng dùi lửa in lên người chúng tôi, cho chúng tôi đi làm đồ tiêu khiển cho đám người giàu trong làng..... vì tội dám bỏ theo tội phạm trốn khỏi làng. Nhưng rõ ràng lúc đó chúng tôi còn nhỏ, nào có biết gì. Chỉ biết cha đưa đi đâu thì đi theo đấy thôi, nhưng chúng lại làm như vậy với 2 đứa nhóc chúng tôi.

Rồi một lần khi đám con nhà giàu đưa chúng tôi ra rừng chơi, chúng lấy dây cột chúng tôi vào 1 cái cây, rồi núp đi đợi thú dữ đến ăn thịt. Tôi và Minh Thi lần đó đã suýt chết vì có con sói đến, chúng vồ lấy chúng tôi nhưng hụt và làm đứt dây. Lúc đó Minh Thi xém tý đã bị nó ăn thịt, nhưng do tôi lúc đó không biết lấy đâu ra sức mạnh, quật dậy lấy dây siết cổ nó và trốn thoát khỏi đó. Rồi mới lần mò tới được trong kinh thành, nhưng lại bị đám buôn người trong thế giới ngầm bắt được đem bán cho 1 tên thiếu gia nào đó của 1 gia tộc nhỏ, hắn đem chúng tôi về, đánh đập hằng ngày làm bao cát cho hắn xả giận, ngày qua ngày chúng tôi hứng chịu những đòn roi, trận đánh còn bị bỏ đói, hết chịu nổi nên tôi canh lúc nửa đêm tới phòng tên đó lấy dao đâm chết hắn rồi bỏ trốn, sau đó gặp được chủ nhân..... "

Ninh Dịch nói tới nước mắt đã ứa ra khi phải nhớ lại những ngày tháng đó. Còn Minh Thi thì rùng mình sợ hãi. Hai cậu nhóc mới 3 và 5 tuổi, đã phải chịu những chuyện khủng khiếp như vậy. Nhưng chúng nương tựa vào nhau, sống dựa vào nhau, làm động lực sống của nhau mà cùng nhau vượt qua khó khăn, đau khổ, vượt qua những trận đánh điên loạn của đám người đó, vượt qua những lần suýt chút nữa thì mất mạng, suýt chút đã phải trở thành vong hồn lang thang đâu đó ngoài kia mà không ai biết đến.

Đám nhóc ngồi xung quanh, sứt sùi méu máo, khóc thay cho Minh Thi và Ninh Dịch. Thống Trung nắm lấy bả vai Minh Thi hướng cậu mà nói

"Đừng lo nữa tiểu Thi, sau này cậu không phải chịu như thế nữa đâu! "

"Cậu khỏi phải nói, 2 cậu ấy đã không còn phải lo sợ từ gần chục năm trước rồi"

Minh Kỳ gạt đi nước mắt, hướng phía Thống Trung chầm chọc

"Hừ, cậu không phải nói! "

Thống Trung hờn dỗi quay đi chỗ khác. Hạo Thiên trầm tư, suy nghĩ gì đó rồi hướng Minh Thi và Ninh Dịch nói

"Vậy, lúc các ngươi bị đánh. Cái vị đại ca yêu dấu đó của ngươi đã ở đâu? "

Câu hỏi Hạo Thiên đặt ra, làm cho cả hai bùng tỉnh. Đúng vậy, lúc ta và Minh Thi bị bắt đi đánh đập, ca ca đã ở đâu? Sao ca ca và mẹ không cứu chúng ta, không giải oan cho chúng ta? Rốt cuộc tại sao? Ninh Dịch và Minh Thi như nhận được một tin gì đó vô cùng sốc, cả hai chết lặng đi hồi lâu.

Hạo Thiên lại nói

"Sao hắn không ra cứu các ngươi, sao mẹ các ngươi lại bỏ mặt các ngươi không cứu? Mà để cho 2 người các ngươi bị đánh tới như vậy? Họ ở đâu khi các ngươi cần chứ?..... "

"Họ.... Họ..... "

Minh Thi và Ninh Dịch cùng lấp bắp, không biết nói gì nữa, cả một vùng trời trống rỗng đang hiện ra trước mắt cả hai. Hạo Thiên lại lên tiếng lần nữa

".....Là họ sợ hãi! Họ sợ nếu cứu các ngươi sẽ liên lụy tới họ, họ sợ nếu cứu các ngươi họ cũng sẽ bị giết và bị đánh đập như vậy..... Và họ không muốn bị như vậy, nên chúng quyết định không cứu các ngươi!"

Lời Hạo Thiên như là từng mũi gai nhọn đâm vào tim cả hai. Đau....Đau.... Rất Đau... ĐAU! Nỗi đau như xé tim gan, rốt cuộc tình mẫu tử cũng không bằng quy luật của ngôi làng tàn bạo đó. Họ coi trọng cái quy luật đó hơn chúng ta sao? Chúng coi trọng NÓ hơn chúng ta sao??? Ninh Dịch và Minh Thi

như gào thét trong lòng.

Nhưng, như một thứ gì đó, một hình ảnh bé thơ ủa về, làm dịu đi đôi chút sự điên cuồng trong cả hai. Có thể, họ bị bắt nhốt khi chúng ta về chẳng, cũng có thể như vậy. Nhưng, họ đâu có cứu chúng ta! Họ có bị bắt nhốt không? Họ có biết chúng ta bị bắt về không? Họ ở trong ngôi làng đó mà? Rốt cuộc là sao..... Aaaaaaa. Cả 2 như gào lên, thờ hồng hộc. Khuôn mặt đầy mồ hôi, ánh mắt rối loạn, tâm can rối loạn, mọi thứ đều quay cuồng trước mắt cả 2. Minh Thi và Ninh Dịch hiện tại không còn biết đúng sai gì nữa cả, không còn biết đâu rốt cuộc mới là sự thật, đâu là sự giả dối. Cả 2 đang rất rối loạn, vô cùng rối loạn!

Minh Thi và Ninh Dịch gần như ngã khụy xuống, đôi mắt như muốn trợn tròn trắng lên, nhịp tim đập còn vô cùng nhanh, nhanh hơn bình thường gấp mấy lần. Đám nhóc thấy thế, bất an vây xung quanh, hỏi thăm rối rít, nhưng cả 2 như lọt vào một thế giới khác, không nghe được bất cứ lời nào nữa. Hoàn toàn không nghe thấy gì cả, khung cảnh trước mắt như chỉ là một vùng trời đen tối, tối đen như mực vậy. Cả 2 loạng choạng khắp phòng, ôm đầu của mình, mặt nhăn lại, mồ hôi tuôn rơi, nước mắt cũng tùy ý mà rơi theo....

Hạo Thiên thấy thế, quơ tay với tiểu Siêu. Tiểu Siêu tiến lại gần cả 2 và....

"Bốp"

"bốp"

2 cú đánh vào gáy làm cả 2 ngất đi, không còn biết gì nữa!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Đệ đệ!?!

Sau khi đánh ngất Minh Thi và Ninh Dịch. Đám nhóc đưa cả hai lại giường nằm, giúp lau mồ hôi, thay một bộ y phục khác. Khuôn mặt cả hai chìm vào giấc ngủ cũng không bớt đi sự hoang mang lo lắng, giật mình phát hiện ra điều gì đó, thỉnh thoảng nước mắt lại rơi. Đám nhóc phải lấy khăn lau đi những vệt nước mắt đau buồn đó.

Cả buổi tối diễn ra như thế đấy, ồn ào, xen lẫn những xầm xức đau buồn khác nhau. Đám nhóc thức trắng cả đêm chăm sóc cho Minh Thi và Ninh Dịch.

Sáng sớm, Hạo Thiên ngồi suy nghĩ gì đó, thi thoảng lại nhăn mặt lại trông vô cùng đáng sợ. Riêng Thiên Tuyết do lo lắng cho Minh Thi và Ninh Dịch, đã đứng ra chất vấn Hạo Thiên

"Ca ca thật quá đáng, đáng lẽ ca không nên nói như vậy mới đúng! Bây giờ thì xem xem, 2 huynh ấy bị ca nói cho điên loạn rồi. "

"Trước sau gì chúng cũng sẽ nhận ra thôi, chi bằng biết muộn thì bây giờ biết sớm đi! "

Hạo Thiên lạnh lùng nói

"Hừ! "

Thiên Tuyết bểu môi, quay lưng bỏ đi. Hạo Thiên vẫn cứ ngồi đó suy nghĩ cho đến gần trưa, Tiểu Siêu tiến lại trước mặt Hạo Thiên, nhìn cậu hồi lâu lại nói

"Lão sư kiểm!"

"Tìm nhanh vậy à? Bây giờ người ở đâu vậy? "

"Ngài đang ở khu A đấy, đang dạy bọn học sinh"

Tiểu Siêu trả lời

"Bây giờ chúng ta đi!"

Hạo Thiên đứng dậy, chỉnh tề quần áo lại, hướng phía bọn nhóc thấy cho chúng 1 chiếc bình nói

"ta sẽ vắng mặt một khoảng thời gian, các người thay phiên nhau dạy dỗ Vân Mộng, thay phiên nhau chăm sóc Minh Thi và Ninh Dịch, cho chúng uốn thuốc đều độ. Thiên Tuyết ở lại đây nhận sự huấn luyện của đám nhóc luôn đi. Trong thời gian không có ta ở đây, các người không được phép cho Minh Thi và Ninh Dịch gặp bất cứ ai khi chưa có mệnh lệnh của ta.Làm cho tốt vào!"

Nói rồi, cậu và tiểu Siêu rời khỏi phòng, để lại đám nhóc trong đó.

Cả 2 tiến thẳng về phía khu A, vào sân tập rồi vào lớp. Thiên Vũ Phong đang đứng trên bục giảng, đám học sinh thì đang chăm chú nghe giảng, không dám lơ là. Cả 2 lẳng lặng, nhẹ nhàng mà đi xuống cuối lớp, ngồi vào ghế, im lặng quan sát.

"Vútttt"

"Bụp"

Viên phấn của Thiên Vũ Phong bay thẳng xuống với tốc độ kinh người, nhắm thẳng vào trán Hạo Thiên, Hạo Thiên nhanh chóng dịch đầu sang 1 bên, viên phấn do bay với tốc độ cao, đập vào 1 vật thể cứng, lực dồn vào nghiền nát viên phấn thành bột. Thẳng người lên lại, Hạo Thiên hướng Thiên Vũ Phong nói

"Lão sư, lâu ngày không gặp. Con mới tới mà định giết con rồi sao. Về chuyện bọn nhóc không đi học, nhóm Lâm Phi và Thiên Lăng nhận lệnh con đi làm nhiệm vụ rồi, còn nhóm Minh Kỳ thì đang bận làm việc khác rồi. Ngài cho chúng nghỉ vài bữa đi, dù sao sắp tới chúng ta cũng sẽ nghỉ vài bữa mà, nhỉ? "

Thiên Vũ Phong kinh ngạc nói

"Oh, ta chưa nói gì với con hết mà? "

"Chỉ là đoán thôi ạ! "

Hạo Thiên trả lời lại, ánh mắt lười nhác.

Thiên Vũ Phong nói với đám học sinh

"Hôm nay đến đây thôi, ta có việc sẽ nghỉ một khoảng thời gian. Các em về nhớ ôn tập, luyện tập cho tốt. Khi nào ta đi dạy lại sẽ kêu người thông báo các em sau. Bây giờ giải tán đi! "

"Ngài sẽ về trước cuộc thi chứ! "

Một tên đứng dậy hỏi

"Chắc chắn! "

Thiên Vũ Phong trả lời. Đám học sinh rời đi dần, cho đến khi chỉ còn lại 3 người trong căn phòng là Thiên Vũ Phong, Hạo Thiên và tiểu Siêu. Thiên Vũ Phong đi từ phía bục giảng xuống cuối lớp, vỗ mạnh lên vai Hạo Thiên một cái, làm mặt cậu hơi nhăn lại. Ông cười nói

"Xương cốt đạo này không được huấn luyện cho tốt, yếu đi nhiều rồi đấy! "

"Con biết rồi ạ! "

Hạo Thiên chán nản nói

Cả 3 người cùng biến mất tại chỗ, rồi cùng lúc xuất hiện trong không gian hệ của Hạo Thiên. Tiến về phía phòng huấn luyện, vào trong

Bên trong tối đen như mực, nhưng là không gian hệ của cậu, bất kì vật thể nào ở trong đây đều được cậu nắm bắt từng nhất cử nhất động. Kể cả phía trước là 1 màu đen tối, nhưng nếu là trong không gian hệ, cậu sẽ dễ dàng biết được xung quanh có ai hay không, có gì lạ hay không. Bởi thế, khi vừa mới vào không gian hệ, cậu đã cảm nhận được 1 người lạ đã ở sẵn trong này rồi, ngay bên trong phòng huấn luyện

Những người được phép tự do sử dụng không gian hệ của cậu chỉ có 2 người. 1 là Thiên Vũ Phong và 2 là tiểu Siêu. 2 người này có thể tùy ý sử dụng không gian hệ, mở ra đóng lại khi nào thích, nhưng phải thông qua sự đồng ý của Hạo Thiên mới được cho người khác vào. Nên, trước khi Thiên Vũ Phong gọi Hạo Thiên đến, vào 3 ngày trước, khi cậu còn ở doanh trại, Thiên Vũ Phong đã mở cổng không gian hệ và đưa 1 người khác vào, Hạo Thiên biết và đã đồng ý.

Cho nên, bây giờ có một người khác mà Hạo Thiên không biết đang ở trong không gian của cậu, trong căn phòng huấn luyện tối đen như mực này.

Cả 3 bước vào, Hạo Thiên búng tay một cái, căn phòng dần sáng lên. Hiện ra 1 người, một hình dáng của 1 thiếu nữ đang ngồi trên vách đá.

Phòng huấn luyện của cậu được bố trí rất đa dạng, bên thì là 1 rừng cây, bên là cả 1 thác nước, có bên là núi đồi, bên lại là đồng bằng..... vô cùng đa dạng và khác biệt nhau.

Người thiếu nữ trông chỉ mới 20, dáng người thon thả, 3 vòng cực chuẩn. Mái tóc thướt tha màu đỏ rực xỏa ra sau lưng trông rất giống Hạo Thiên, lại thêm đôi mắt màu xanh biển cũng tương tự cậu vậy. Mặc một chiếc quần đen dài bó sát chân, chiếc áo sát nách trông rất mát mẻ, để lộ ra 2 cánh tay trắng nõn, trên tay lại xuất hiện hình xăm đầu rồng, mang một đôi boots cao màu đen. Nói chung có rất nhiều nét tương đồng với Hạo Thiên.

Cậu hơi giật mình khi nhìn thấy người thiếu nữ đó, nhưng nói là thiếu nữ, những người mà Thiên Vũ Phong đưa ra toàn là những người có sức mạnh

khủng bố. Cậu có nhớ hồi nhỏ, khi mới 3 tuổi, lão sư đưa tới 1 người đàn ông trông khá trẻ nhưng sức mạnh lại vô cùng to lớn, bảo ông ta huấn luyện cho mình. Sau bao ngày thơ ấu phải huấn luyện trong sự ăn hành ngập mặt, được dạy dỗ một cách khắt khe bởi người thầy trông tuổi đời mới 20 mấy đó, cậu mới biết rằng ông ta đã hơn 200 tuổi.....nhưng khuôn mặt nhìn như chỉ mới 20. Những người kế tiếp nữa, ai nấy đều là những người trên một trăm tuổi.... Nên những người sau này Thiên Vũ Phong đưa tới, nhìn mặt vậy thôi chứ Hạo Thiên không tin vào tuổi tác bề ngoài đó.

Những người tu luyện lv càng cao, càng giữ được nét trẻ trung của bản thân mình, nên họ cố gắng tu luyện, một phần vì không muốn già đi, phần khác là không muốn người khác khinh thường mình. Tu luyện lv cao giữ được nét trẻ trung, điều chỉnh tuổi tác, ai mà không muốn cơ chứ. Nên rất nhiều người đã vì vậy mà điên cuồng tu luyện, thậm chí tu luyện những thuật cấm!

Nhìn người thiếu nữ trước mắt kia, Hạo Thiên cũng chỉ liếc một cái, đánh giá sơ bộ bề ngoài mà thôi. Cậu nhìn một lần nữa, sử dụng kỹ năng mà khi có hệ thống là tiểu Siêu đã cho cậu, nhìn được thông tin người khác. Nhưng...

[Bảng thông tin

Tên: An Lam Nguyệt

Tuổi:???

Lv:???

Mana:???

Nghề:???

Nguyên tố thuộc tính:???

Thiên phú:???

Thể lực:???

Tổ chất cơ thể:???

Khả năng tiếp thu:???

Mị lực:???

Kĩ năng hệ:???

Vật phẩm:???

Tinh thần lực:???]

Quả nhiên là vẫn không nhìn ra được, cô gái này thực lực quả thật không thấp. Cô ta lại có tinh thần lực, lần này có người chỉ ta rồi. Quyền sách mà mình lấy được trong thư viện do lão sư lmf tuy có nói đến tinh thần lực nhưng lại không hướng dẫn cách luyện, quả thật không biết nên làm sao. Bây giờ thì tốt rồi. Hạo Thiên sau khi liếc sơ qua một cái, lập tức không nhìn nữa.

Còn cô gái, thấy Thiên Vũ Phong bước vào trong cùng 2 nhóc con, lập tức đứng dậy, lắc người một cái biến mất tại chỗ.

Rồi lại thỉnh linh xuất hiện ngay trên trời trước mặt Hạo Thiên, lên tiếng nói, giọng nói đầy vui mừng cùng sung sướng không thôi

"Đệ đệ!"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: An Lam Nguyệt tử!?!

An Lam Nguyệt xuất hiện trên không trung trước mặt Hạo Thiên, rơi xuống đập 2 ngọn núi khổng lồ vào mặt Hạo Thiên, hai tay cô ta thì vòng ra sau ôm chặt lấy cậu, bắt thỉnh linh như vậy. An Lam Nguyệt còn vui sướng cười nói vui vẻ

"Đệ đệ! Đệ đệ, rốt cuộc cũng được gặp lại đệ rồi a!!! Nhớ đệ chết đi được mà! "

Ôm chặt lấy Hạo Thiên không buông, an Lam Nguyệt cứ thế ôm cả buổi trời, cho đến khi Thiên Vũ Phong lên tiếng

"Con ôm đủ chưa thể, ôm nữa nó ngộp chết bây giờ"

"A, tỷ xin lỗi. Đệ có sao không thể? "

An Lam Nguyệt nhanh chóng buông tay, Hạo Thiên đơ mắt nhìn cô. Không biết nên nói gì, rồi cậu cũng mở miệng nói

"Cô biết tôi à? "

An Lam Nguyệt nhận câu nói của Hạo Thiên, đầu tiên là sững người ra, sau đó giận dỗi bểu môi, dậm chân xuống đất nói

"hừ, vậy là cha vẫn chưa nói với đệ về tỷ à! Ông ấy thật quá đáng mà! "

"Cha? Ý cô là Ma Đế! "

Hạo Thiên lại nói, giọng nói lạnh băng

"Mồ~, đệ lạnh lùng thế! Đúng đấy, là cha chúng ta, cái người mà được đệ đặt là Ma Đế ấy. "

An Lam Nguyệt cười tươi nói

"Các người lấy gì chứng minh đây? Khi tôi lần đầu tiên gặp ông ta, cũng có một người nữa xuất hiện, cũng nhận là cha tôi. Giữa hai người cha mới xuất hiện này, tôi không tin ai cả. Trừ khi có bằng chứng chứng minh các người là cha tôi. Chẳng phải khi lần đầu tiên gặp tiểu Siêu, cậu ấy đã nói cha tôi là người nắm giữ quyền lực tối cao trên thiên giới sao, sao bây giờ lại là ma giới rồi? "

Hạo Thiên tuôn ra một loạt câu nói, khiến An Lam Nguyệt hơi giật mình một chút, cô nói

"Tiểu Siêu là hệ thống do cha chúng ta, Ma Đế hay nói cách khác là người nắm giữ quyền lực tối cao ở Ma giới, An Đế Vương tốn 200 năm công lực tạo ra. Do đệ lúc đó mới chuyển sinh vẫn chưa quen với việc giết chóc, máu me, phản diện này nọ. Nên chúng ta không muốn đệ bị sốc khi từ một người lương thiện, sống ở thế giới hiện đại kia mà sau khi chuyển sinh lại phải rơi vào cảnh mình là con của 1 tên Ma Vương, vì người ta vẫn hay đồn rằng Ma Vương, ác quỷ rất ác độc, tàn nhẫn, giết người không ghém tay.... Bla bla các thứ. Nên chúng ta mới nói với đệ rằng đệ là con của người nắm giữ quyền lực tối cao nhất Thiên giới. Mà trước đó, cái chết của đệ lúc đệ là đệ đệ của tỷ đây, có một phần liên can đến tên vua trên Thiên giới kia, lúc đó chúng e dè sức mạnh và thiên phú siêu yêu nghiệt của đệ nên đã cấu kết với bọn quan sai ở Ma giới chúng ta, bọn quan sai mà rất ghét đệ ấy, cùng nhau bày mưu hại chết đệ. Bọn chúng đã bị cha giết rồi.

Rồi không biết vì sao tên vua trên Thiên giới kia nghe được tin đệ sẽ chuyển sinh lại một lần nữa về thế giới của chúng ta, nên hắn đã can thiệp vào lần mà đệ lần đầu tiên gặp cha đây, hòng làm cho đệ rối loạn không biết ai mới là người cha thật sự. Không tin đệ có thể hỏi Tiểu Siêu!"

An Lam Nguyệt vừa kể vừa tức giận dậm chân xuống đất, hừ lạnh vài cái. Trông biểu cảm vô cùng đáng yêu

Hạo Thiên sau khi nhận được một lượng lớn thông tin, suy xét lại từ trước đến nay xem có liên can gì không, rồi lại quay sang hỏi tiểu Siêu

"Có đúng không? "

"Vâng, hoàn toàn đúng hết ạ! "

tiểu Siêu cúi đầu nói

Hạo Thiên khuôn mặt nghe kể chuyện này giờ vẫn cứ lạnh lùng, đơ ra như thể vừa rồi chỉ là chuyện con con, không can hệ gì tới mình cả. Mặc kệ sự đời. An Lam Nguyệt thấy Hạo Thiên như thế, đưa tay ra, nhéo 2 má của cậu rồi nhăn mặt nói

"Đệ sao thế? Sao khuôn mặt lạnh băng thế này, Phong lão sư đã dạy đệ cái gì mà giờ đệ thành ra thế này đây hả? Lúc trước đệ đâu có lạnh lùng thế này! "

Hạo Thiên lấy tay gạt tay của An Lam Nguyệt ra, lạnh giọng nói

"Lúc trước của cô cũng là 2 kiếp trước rồi, dù lúc trước có ra sao thì bây giờ tôi là như vậy."

"Phong! Lão! Sư! Ngài xem ngài đã biến đệ đệ con thành cái gì đây này!"

An Lam Nguyệt giận hờn hướng Thiên Vũ Phong mà nhăn mặt lại

"Ta.... Ta chỉ là làm theo làm Đại vương mà thôi nha! Đại vương nói do kiếp trước Hạo nhi hiền quá nên bây giờ xử lý làm sao để Hạo nhi lạnh lùng lên một chút. Và thế là.....như con đã thấy đấy!"

Thiên Vũ Phong vừa nói, ánh mắt vừa nhìn đi chỗ khác, né tránh ánh nhìn của An Lam Nguyệt

"Aaaa, không biết đâu! Trả đệ đệ ngoan ngoan nghe lời lại cho con đi! "

An Lam Nguyệt giận dỗi la lên

"thôi được rồi, không phải....t...ý...."

Hạo Thiên nói đến đây thì hơi ngượng miệng, ngắt quãng từng chữ

"Hả? Đệ mới gọi ta là gì cơ? "

An Lam Nguyệt ánh mắt sáng rực lên, vui sướng nhìn Hạo Thiên. Hạo Thiên hít sâu một hơi, nói

"Được rồi, tỷ đừng có làm như vậy nữa. Hôm nay tỷ đến đây không phải chỉ để nói với đệ những lời này thôi có đúng không? Còn nữa, đệ chỉ tạm chấp nhận cái lí do này thôi, trừ phi Ma Đế đến đây và xác thực lại, có chứng cứ rõ ràng hơn... Ví dụ như có cùng dòng máu, hay đệ thừa hưởng cái gì từ lão chẳng hạn..... Nếu không thì đừng mong đệ gọi ông ấy một tiếng 'cha'! "

"chắc chắn rồi! Ôi, ta yêu đệ chết mất thôi! "

An Lam Nguyệt phóng người lên, ôm chầm lấy Hạo Thiên. 2 quả đầu to lớn áp lên mặt cậu, cps vẻ như cậu thiếu niên lạnh lùng cũng có biết ngượng, lấy tay đẩy An Lam Nguyệt ra, cô cười mỉm nói

"Từ bây giờ ta sẽ ở với đệ cho tới khi nào đệ tăng lên cấp 500, tỷ ở đây có nhiệm vụ là huấn luyện cho đệ, luyện tập với đệ! "

An Lam Nguyệt nói xong, lại cười tươi nói

"Dù sao chúng ta cũng sẽ còn hỗ trợ nhau nhiều, cũng nên nói về nhau đôi chút nhì! Đệ nói trước đi! "

"Tỷ không phải đã điều tra về đệ trước rồi mới đến đây sao? Sao bây giờ còn hỏi?"

Hạo Thiên lại nói

"Chưa! Tỷ vẫn chưa xem gì hết á, khi nghe được tin tỷ được đến đây huấn luyện cho đệ thì tỷ phi thẳng đến luôn, chứ chưa xem gì hết! "

An Lam Nguyệt tỏ ra ngạc nhiên, như chưa từng làm gì cả. Hạo Thiên lặng người một chút, nói

"Đệ hiện tại 12 tuổi, lv 457, đa hệ, mana hơn 480 ngàn, tất cả chỉ số đều đạt mức tối đa! "

"Hừm, con số không tệ chút nào. Đệ của kiếp này đã vượt xa đệ của 2 kiếp trước rồi. Bây giờ tới tỷ, tỷ lv 630, khi đệ còn ở với tỷ thì tỷ chỉ mới có 580 thôi, đệ xa tỷ cũng phải hơn 30 năm rồi đấy, tycó hệ hóa, hắc và thủy, mana 637 ngàn, tỷ đã..... đã..... "

An Lam Nguyệt nói tới đây thì hơi ngượng ngùng, xấu hổ không muốn nói tiếp. Hạo Thiên hơi nghiêng đầu, nói

"Đã cái gì?"

"TỶ ĐÃ 157 TUỔI RỒI!!! "

An Lam Nguyệt xấu hổ quá hóa đỏ, la lớn lên số tuổi của mình. Đúng là hỏi tuổi của con gái là không nên mà, tỷ ấy đã 157 tuổi rồi nhưng nhìn chỉ mới đôi mươi thôi, haizzz, đánh lừa mắt người đời quá. Dù sao cũng gọi 1 tiếng tỷ rồi, cũng nên nhẹ nhàng với người ta một chút vậy. Hạo Thiên nhẹ nói, khuôn mặt không lạnh lùng mà hơi dịu đi,

"Tỷ mạnh thật đấy, đệ không biết khi nào sẽ theo kịp đây!"

"Hừ, đệ nói vậy thôi chứ mai một gì đệ đuổi kịp ta ngay chứ gì! "

An Lam Nguyệt phồng má, làm biểu cảm đáng yêu vô cùng, ai tin được đây là bà cô già 157 tuổi cơ chứ. Hạo Thiên hơi lắc đầu, An Lam Nguyệt lại nói,

"chúng ta bắt đầu đợt huấn luyện được rồi nhì? "

"À, đệ còn 3 lọ tăng exp lv 5, để đệ sử dụng nó đã!"

Hạo Thiên nhẹ nói, lại nhắm mắt. 3 lọ exp lấy được từ nhiệm vụ đi khảo sát cho tới nay, xem nữa Hạo Thiên đã quên nó luôn rồi ấy chứ. Cậu nhắm mắt lại, một luồng sáng hiện lên, rồi vụt tắt.

Haizzz, lúc trước dùng 3 lọ lv5 thì tăng được ít nhất 8 cấp, vậy mà bây giờ chỉ tăng được 1 cấp, đúng là càng lên cao càng khó khăn mà. Hiện tại chỉ được lv 458 mà thôi, phải cố gắng hơn nữa mới được! Hạo Thiên mỉm cười hướng An Lam Nguyệt nói

"Chúng ta bắt đầu thôi! "

Chương 131: Thực lực tăng mạnh

"Này này, có phải 3 đứa biến ta thành không khí rồi không hả? Đừng xem như ta không tồn tại chứ!"

Thiên Vũ Phong bắt mắt nói, từ nãy tới bây giờ Hạo Thiên, tiểu Siêu cũng với An Lam Nguyệt xem ông như không khí mà đối đãi, thậm chí cũng không thèm liếc nhìn ông lấy một cái, bắt mắt quá không thể im lặng mãi được mà phải lên tiếng.

"À đúng rồi, trước giờ con vẫn chưa biết thực lực thực của lão sư đây, ngài cấp bao nhiêu thế? "

Hạo Thiên chợt nói

"Ta à, ta lv 690, song hệ hỏa và phong, mana 695 ngàn! Con đây, con biết lv của ta rồi đây, vậy mà còn bị con đây cho thương tích đầy mình, xem con mạnh như nào đây! "

Thiên Vũ Phong nói, giọng uất ức như thể ông ta không làm gì nên tội. Hạo Thiên không chịu thua, phản bác lại

"Lão sư nói như vậy là không đúng, mỗi lần đấu với ngài con đều lãnh thương nhiều nhất, thậm chí còn để lại sẹo trên người, cả tiểu Siêu cũng bị nữa. Lão sư ngài chỉ toàn bị nhẹ, không để lại gì trên người cả! "

"Phong! Lão! Sư! Sao ngài dám làm đệ đệ con bị thương chứ háaaaaa!"

An Lam Nguyệt phẫn nộ hét lên

"Đâu có, chỉ là luyện tập mà thôi, mà nếu đã luyện tập thì phải mang một vài vết thương đúng không? Không trách ta được nha! "

Thiên Vũ Phong né tránh An Lam Nguyệt, phản bác lại

"được rồi được rồi! Mọi người định cãi tới khi nào đây, không định bắt đầu à! "

Tiểu Siêu im lặng nãy giờ cũng lên tiếng

"Aaaa, Siêu đệ dễ thương quá đi, sau này đệ cũng sẽ là đệ đệ của ta luôn nha! "

An Lam Nguyệt như muốn hét lên, ôm lấy tiểu Siêu, nựng má cậu, muốn cắn cậu một cái nhưng kiềm nén lại. Tiểu Siêu do dự, liếc nhìn Hạo Thiên nói

"Nhưng mà.... Tôi chỉ là người theo hầu cậu chủ...."

"Không sao, sau này ngươi sẽ là đệ đệ của ta và tỷ tỷ!"

Hạo Thiên cười, nụ cười hiền hòa nhìn người đệ đệ.

Tiểu Siêu nước mắt lưng tròng, cuộc đời của một cái hệ thống không người thân không cha không mẹ không gia đình, được chủ nhân tạo ra với mục đích giúp đỡ cậu chủ, hi sinh mình bảo vệ cậu chủ, giúp cậu ấy vươn lên trong mọi hoàn cảnh, dốc toàn lực giúp đỡ cậu chủ, lấy mạng của mình ra mà đảm bảo sự an toàn cho cậu chủ..... Vậy mà.... Vậy mà giờ đây lại có được người thân, được cậu chủ nhận làm đệ đệ, có tỷ tỷ, có ca ca, ta có lẽ là một cái hệ thống hạnh phúc nhất rồi!

Thiên Vũ Phong một bên mỉm cười, An Lam Nguyệt thì cười hì hì xoa đầu tiểu Siêu, Hạo Thiên cười hiền hòa. Thấy tiểu Siêu nước mắt lưng tròng, lăn dài trên má thì cười, lấy tay gạt nước mắt nói

"Sao lại khóc rồi, có ca ca ở đây! Không được khóc. "

"Thiên đệ nói đúng nha, sao lại khóc cơ chứ! "

An Lam Nguyệt nheo má tiểu Siêu, cười nói

"Vâng! "

Tiểu Siêu mỉm cười nói, đôi mắt đầy sự hạnh phúc

"Cả 3 đứa được rồi nha! Tiểu Siêu đừng khóc nữa, nào, chúng ta bắt đầu đợt huấn luyện! "

Thiên Vũ Phong cười nói

"Vâng! "

Cả 3 đồng thanh

Cuộc huấn luyện bắt đầu. Bắt đầu là sự khởi động nhẹ nhàng bằng việc chạy 100 vòng với độ dài đường chạy là 200km, tiếp đến là đôi kháng, tiểu Siêu với Thiên Vũ Phong, Hạo Thiên với An Lam Nguyệt.

Tiểu Siêu bị Thiên Vũ Phong đánh cho quần áo rách tùm lum, thương thế đầy mình. Còn An Lam Nguyệt khi chiến đấu cũng chẳng vừa, đánh cho Hạo Thiên không kịp trở tay, thương tích cũng chẳng kém tiểu Siêu là bao. Kế đến là huấn luyện về sự sinh tồn, phòng huấn luyện của Hạo Thiên được tạo nên vô cùng đa dạng, có thể tùy chỉnh bất cứ địa hình và thời tiết nào một cách tùy ý. Hạo Thiên và tiểu Siêu bị quăng vào 1 khu rừng, với thời tiết là trời luôn luôn nắng chói chang, cả 2 phải thoát ra khỏi đó và còn phải chống lại những đòn tấn công táo bạo và đầy bất ngờ của An Lam Nguyệt và Thiên Vũ Phong. Cả 2 lại bị đánh cho không còn gì để mất, thương thế đầy người.

Tiếp tục bằng việc luyện sự nhanh nhạy, Hạo Thiên và tiểu Siêu như 2 tấm bia di động, cả 2 phải né những viên đá được Phong và Nguyệt ném tới, không né kịp thì ăn đá thế thôi

Kế cuối là luyện sức mạnh của tay, cả 2 phải leo lên ngọn núi thẳng đứng cao hơn 200km, leo lên và phải leo xuống, cứ lên rồi lại xuống liên tục 10 lần.

Cuối cùng là luyện sức mạnh của chân, Phong và Nguyệt ném viên đá to với đường kính hơn 2m, cả 2 dùng chân đá nát hòn đá đó hoặc là bị ăn đá. Đá này cũng chẳng phải đá bình thường, mỗi khi hai người ném là mỗi lần viên đá được chèn thêm mana của 2 vị lão sư đây, nên viên đá cứng hơn bao giờ hết, nói cứng hơn cục sắt cũng là nhẹ.

Cứ thế, cả 2 đã trải qua những đợt huấn luyện khinh khủng. 1 tháng ở ngoài tương đương với mấy tháng trong không gian hệ, nên cả 2 đã trải qua mấy tháng kinh khủng như địa ngục ở trong này.

Thời gian qua đi, cả 2 càng tiến bộ hơn nữa, đã ngày càng mạnh hơn và không còn phải chịu nhiều thương tổn như mấy ngày đầu. Trải qua mấy tháng trong này, Hạo Thiên và tiểu Siêu cũng được rèn cho cao thêm không ít, Hạo Thiên gần 13 và cao cũng 1m76 rồi, tiểu Siêu thì thấp hơn Hạo Thiên một tấc, mới 1m72 mà thôi. Hạo Thiên lv đã tăng không ít từ 458 lên 470, còn tiểu Siêu 440 lên 458. Cả 2 nhìn chừng chặc, người lớn lắm do quá cao, nhưng khuôn mặt vẫn mang đôi nét của những đứa trẻ mới 13, 14 tuổi. Mấy tháng trôi đi trong này, cả 2 lãnh không ít vết thương, Hạo Thiên đã hứa với cậu của cậu là không để bị thương nữa, mà giờ xem này, thương nhiều lại càng thêm nhiều, haizzz.

An Lam Nguyệt và Thiên Vũ Phong canh sao mà khi còn 2 ngày nữa là đến cuộc thi nội và ngoại viện thì cho cả 2 nghỉ. Hạo Thiên và tiểu Siêu trong không gian hệ, thay một bộ đồ khác.

Hạo Thiên tóc đuôi ngựa, quần đen ôm, áo thun trắng và áo khoác xanh ở ngoài, mang một đôi boots cao màu xanh đen.

Tiểu Siêu tóc búi cao, áo sơ mi trắng, quần jean xanh, giày bata trắng đen.

An Lam Nguyệt mặc một chiếc quần dài đen ôm sát chân, lộ lên đôi chân thon dài, áo sơ mi trắng thêm một chiếc áo khoác ngoài màu đỏ trùng với màu tóc, làm nổi bật thêm sự đỏ rực, đôi giày cao rớt màu đen làm cô cao thêm. Thân hình chuẩn không cần chỉnh, vòng ngực vừa đi mà vừa nảy, cả 4 người cùng nhau rời khỏi không gian hệ!

Cùng nhau xuất hiện bên ngoài, và cũng là phòng của Hạo Thiên ở KTX. Thiên Vũ Phong sau khi ra khỏi không gian hệ, hướng cả 3 nói

"Bây giờ ta sẽ trở lại KTX của GV, nghỉ ngơi một chút sau đó còn phải đi báo cáo với hiệu trưởng Doãn nữa, nghỉ lâu như vậy rồi, không biết có bị làm sao không đây! Haizzz"

"lão sư à, ngài chẳng phải là khách V sao, sao ớn lo sợ cái gì cơ chứ? Còn nữa sao lúc trước tên Hoắc Triền Bạch kia lại gọi lão sư là thầy vậy? "

Hạo Thiên nói, khuôn mặt nghiêm túc

"Khách V thì đúng đấy, vì trước khi ta qua đại lục khác thì Doãn Bằng là đệ tử của bạn ta, nên ta mới được vào đây đấy. Nói là khách V nhưng vẫn là 1 lão sư của nội viện, phải có chút trách nhiệm chứ, dù sao ngày mốt ta vẫn phải đi theo để giám sát tại khu A. Còn về tên Hoắc Triền Bạch ấy hả, đương nhiên không phải đệ tử ta rồi, ta chỉ dùng chút cảm thuật tẩy não hắn thôi, dám chắc giờ hỏi lại hắn chuyện xảy ra lúc đó hắn cũng chẳng nhớ gì đâu! "

Thiên Vũ Phong xua xua tay nói

"Oh, có thể dạy còn cảm thuật đó không? "

Hạo Thiên hứng thú nói

"Được thôi, nhớ cho kĩ nhé! Ta không nhắc lại lần 2 đâu! "

Thiên Vũ Phong nói, miệng lẩm bầm gì đó, có vẻ ông ta đang dùng truyền âm để nói, thuật một khi thi triển chỉ có người nói và người được phép nghe mới nghe được mà thôi.

Xong xuôi, Hạo Thiên mỉm cười nói

"Đã nhớ rõ! "

Trí nhớ của Hạo Thiên cũng rất tốt nha, chỉ cần lẩm nhẩm vài lần là thuộc ngay thôi.

"Vậy thôi, ta đi đây! "

Thiên Vũ Phong vẫy tay chào rồi đi khỏi. Trong phòng chủ còn 3 người mà thôi, An Lam Nguyệt đi loanh quanh xem phòng ốc, Hạo Thiên và tiểu Siêu ngồi xuống giường, nằm dài trên đó. An Lam Nguyệt nói

"Phòng cũng rộng nhì, chỉ có 2 đệ thôi à? "

"Không, còn 1 đám nhóc khác nữa, chúng theo làm thuộc hạ của đệ. "

Hạo Thiên nhẹ nói

"Ồhhh, mong gặp chúng quá đi! À, Hoắc Triền Bạch là ai thế? "

An Lam Nguyệt lại cười nói

"Một lão sư lớp V của ngoại viện, lão ta hống hách lắm, có lần hấn làm người của đệ khóc, đệ tính xỏ với hấn ta, tính xử hấn lần đó luôn rồi mà nể mặt hiệu trưởng Doãn nên đã không ra tay."

Hạo Thiên lười nhác nói

"Người của đệ? "

An Lam Nguyệt nói, giọng nói chứa hàm ý

"Là thuộc hạ của đệ, tỷ đừng nghĩ linh tinh nữa! "

Hạo Thiên bật dậy nói

"Được rồi, không nghĩ linh tinh thì không nghĩ linh tinh. "

An Lam Nguyệt tỏ vẻ ngây thơ

"cậu chủ bây giờ tính làm gì? "

Tiểu Siêu ngồi dậy nói

"Gọi là ca ca! "

Hạo Thiên nhăn mặt lại

"Nhưng..... "

"Gọi mau! "

"Ca.... Ca ca... "

Tiểu Siêu ngượng ngùng nói

"Hi hi, gọi một tiếng ca ca có chết đâu mà đệ lo vậy chứ! Đệ cũng nhớ gọi ta là tỷ tỷ đấy"

An Lam Nguyệt cười hi hi nói

"Vâng, tỷ tỷ, ca ca! Bây giờ chúng ta làm gì? "

Tiểu Siêu lại hơi ngượng miệng nói ra, nhưng trông có vẻ khá hơn rồi

"Vậy phải tốt không! Bây giờ chúng ta đi xem bọn nhóc thế nào rồi? Xem xem chúng 1 tháng qua có chăm chỉ luyện tập không, còn có cả Vân Mộng nữa, không biết tên đó có khá lên chút nào không? "

Hạo Thiên xoa đầu tiểu Siêu, cười nói

"Vâng! "

Tiểu Siêu mỉm cười

Cả 3 cùng nhau rời khỏi phòng, tiến thẳng ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Một sự bất ngờ

Vừa bước ra khỏi phòng, thu hút ngay ánh nhìn của các tư lệnh ngoài hành lang. Bởi lâu mà Hạo Thiên ở là dành cho các đại tư lệnh và tư lệnh. Nên hành lang chỉ có mỗi 2 cấp bậc người đang đứng.

Các tư lệnh khó tin nhìn, nhìn một cách kinh ngạc có, bất ngờ có, còn có cả ánh mắt đắm đuối say mê nhìn về phía An Lam Nguyệt, bị thu hút bởi vẻ đẹp tuyệt đỉnh của cô cộng với 3 vòng chuẩn miến cần chỉnh.

Nhiều người kinh ngạc vì thấy được Hạo Thiên và tiểu Siêu, đây là 2 tên nhóc đó sao, gì mà cao lớn như vậy, mới có 1 tháng không thấy mặt, giờ trở lại với một cơ thể chuẩn, khí chất xuất thần cùng khuôn mặt lạnh lùng hơn trước, kèm theo là 1 đại mỹ nữ, rốt cuộc chúng đi đâu và đã làm gì mà được như vậy cơ chứ. Aaaaa, ganh tị quá đi!

Hạo Thiên đi xẹt qua đám người, chúng đương nhiên phải cúi chào rồi. So về tuổi tác tuy Hạo Thiên nhỏ nhất nhưng so về giai cấp thì Hạo Thiên cao hơn chúng rất nhiều. Chúng đương nhiên phải hiểu lễ nghĩa mà cúi đầu thôi.

An Lam Nguyệt thích thú nhìn đám người, trêu ghẹo chúng, trước khi đi còn làm điệu gọi cảm, nháy mắt đưa tình. Làm cả bọn si mê nhìn mãi, đứng đấy mà thất thần như lũ khùng. Sau khi rời khỏi KTX, An Lam Nguyệt bám lấy Hạo Thiên và tiểu Siêu mà cười lăn lộn, cả 2 cũng cười khúc khích một chút rồi thôi.

Đứng trước KTX, Hạo Thiên nhìn xung quanh, có vẻ 1 tháng qua đám học sinh nội viện cũng rất chăm chỉ mà đi lịch luyện hết rồi, chủ một vài tên về sớm đi loanh quanh ở đây thôi. Hạo Thiên chỉ tay về một tên, nói

"Người! Lại đây ta bảo"

Tên bị chỉ trỏ, còn đang lo có phải nói mình không, nhìn quanh rồi nói

"Ngài nói tôi? "

Hạo Thiên khẽ gật đầu, tên này nhanh chóng tiến lại, cúi chào một cái, tranh thủ liếc trộm lấy An Lam Nguyệt. Hạo Thiên nói

"Người có thấy bọn nhóc hay đi cùng ta chúng ở đâu không? "

"À vâng, tôi có thấy. Họ đang ở sân tập của khu A đấy ạ. Khoảng thời gian không có ngài ở đây, họ luôn luôn ở sân tập đến tối muộn, sáng sớm mặt trời chưa lên thì họ lại đi tới sân tập. Nghe nói họ cũng phá nát sân tập ở đó rất nhiều lần và hiệu trưởng đã rất khổ tâm khi phải mỗi ngày lại bỏ tiền ra sửa một lần. Có lần suýt nữa phá nát cả khu A luôn đấy ạ! "

Tên này thành thành thật thật mà khai báo hết, không giấu giếm gì.

"Được rồi, cảm ơn người! Cái này cho người"

Hạo Thiên vừa nói, vừa ném cho tên này một viên thuốc. Đó là Ngoại lực đan, có tác dụng nâng cao sức mạnh vật lý của cơ thể, giá trị lên tác mảy chục ngàn linh tệ. Tên này nhận lấy viên thuốc mà thất thần hồi lâu. Cho đến khi hần tỉnh táo lại, định nói không cần thì Hạo Thiên đã đi mất.

Tiến thẳng về phía khu A, Hạo Thiên không định đi thẳng vào mà muốn cho đám nhóc một bất ngờ nhỏ, sẵn tiện muốn xem xem chúng luyện tập cái gì trong này. Tới trước cửa, thu khí tức lại, Hạo Thiên nói nhỏ với An Lam Nguyệt và Tiểu Siêu

"Này, giờ chúng ta sẽ cài trang đột kích vài trong đây, đánh với bọn nhóc. Tỷ tỷ nhớ kỹ, chúng không có mạnh như đệ đâu, nhẹ tay một chút, tốt nhất là tỷ đừng sử dụng bất cứ hệ nào cả, tấn công vật lý đi. Đây, cầm lấy! "

Hạo Thiên đưa cho mỗi người 1 chiếc mặt nạ, đeo vào. Tiểu Siêu và Hạo Thiên, đưa tay vuốt lên mái tóc của mình, ngay tức khắc biến thành màu đen. Về phần An Lam Nguyệt thì không cần biến đổi gì cả, vì vốn dĩ bọn nhóc đâu có biến An Lam Nguyệt là ai cơ chứ!

Cả 3 phóng lên trời cao, đáp xuống ngay giữa sân tập. Làm bọn nhóc đang luyện tập bất ngờ mà phóng lại gần nhau. Đứng đối diện với cả 3.

Một thời gian không gặp nhau, bọn nhóc cao hơn không ít, nữ cũng có sự phát triển vượt bậc. Vân Mộng thì bị hành cho te tua nhưng có sự cố gắng và sức mạnh đã được tăng không ít. Đám nhóc hiện tại lv cũng vượt 380 hết rồi. Vân Mộng thì 285, Thiên Tuyết và Di Di lv gần 200, Băng Liên gần 310. Gia Linh lv 350, Minh Thi và Ninh Dịch hoàn hảo đột phá lv 400. Rất tốt!

Minh Kỳ tiến lên, nhắm mắt lại nói

"Các người là ai, đột nhiên xông vào đây có biết đây là nơi nào không? Lại còn bịt mắt, mau xưng danh tính!"

Cả 3 cười nhạt, vì đang đeo mặt nạ nên bọn nhóc không thấy được. Không nói không rằng mà xông lên!

Hạo Thiên nhẹ lướt lên, tung ra cú đâm thẳng về phía Minh Kỳ, cậu muốn đưa tay đỡ nhưng cảm nhận được uy áp quá cao, nhanh chóng lùi lại mà tránh né, nhưng cũng dính một chút dư âm mà lộn nhào mấy vòng. Tiểu Siêu tiến lên, rút kiếm ra mà chém thẳng xuống, Thông Trung tiến lên đỡ lấy, dùng đôi giáp tay của Hạo Thiên. Cả 2 vật kim loại va chạm nhau tạo nên tiếng "Keng" lớn. Thông Trung không chống đỡ nổi mà bị đá văng đi.

An Lam Nguyệt nhẹ nhàng chậm rãi tiến về phía 4 nữ đang đứng, cả 4 đề phòng. Mới chớp mắt một phát mà đã không còn thấy An Lam Nguyệt đâu nữa, 4 nữ ngó quanh. Rồi....

"Hự"

"á"

2 người Thiên Tuyết và Di Di bị đánh ngất, An Lam Nguyệt hơi bất ngờ nói nhỏ

"Yếu đến thế à! "

Băng Liên phóng lên, đá về phía bụng An Lam Nguyệt, cô nhẹ đưa tay bắt lấy, ném Băng Liên đi. Còn Gia Linh thì rút ra một thanh đao, xông lên chém về phía cô. An Lam Nguyệt buồn chán, ngáp một cái. Hai ngón tay kẹp thanh đao lại, bẻ gãy thanh đao rồi nói nhẹ

"muội cũng ngủ luôn đi nhé! "

Vừa định lướt ra sau cô bé, khiến cô ngủ cùng mấy người kia luôn thì nghe tiếng Hạo Thiên hô lên

"Tý! Dừng được rồi! "

Gia Linh run rẩy khụy xuống, cứ tưởng mình sắp chết mất rồi. Ai ngờ lại không, khụy xuống mà run.

An Lam Nguyệt nhìn qua chỗ Hạo Thiên và tiểu Siêu, cả 2 đã xử lý xong, đám nhóc bị đánh cho nằm vật vã dưới đất, lúc này còn bảo mình nhẹ tay thôi, sao giờ lại đánh chúng ra nông nổi này cơ chứ!?!

Cô nắm lấy 4 nữ, chạy qua chỗ Hạo Thiên, đặt 4 nữ xuống rồi nói

"Xong xuôi rồi à? "

"Ừm!"

Hạo Thiên nói

"Các người muốn làm gì? "

Ninh Dịch hét lên, ánh mắt như hổ đói nhìn về phía 3 người, thân hình thì chắn trước người đám nhóc

"Ha ha ha ha ha..... "

Hạo Thiên cười phá lên, An Lam Nguyệt mỉm cười, tiểu Siêu kể bên thì khúc khích. Cả 3 tháo mặt nạ ra, cùng lúc đó thì màu tóc biến lại bình thường. Đám nhóc trở mặt nhìn, lúc đầu kinh ngạc lúc sau thì hạnh phúc cùng vui sướng. Hạo Thiên cười nói

"Thời gian qua vất vã rồi! Luyện tập rất tốt nha! "

"Boss/ Chủ nhân!!! "

Cả đám la làng lên, phóng về phía tiểu Siêu và Hạo Thiên, mười mấy đười lầy thịt dề 2 đứa. An Lam Nguyệt thì nhanh chóng né ra một bên. Để cả đám mà ôm nhau cười hạnh phúc, Hạo Thiên giơ tay lên....

"Bốp"

"Bốp"

.....

"Bốp"

Cậu kí đầu mỗi đứa một cái, nói

"Đề chết chúng ta, các người mau ngồi dậy! "

"Vâng! "

Đám nhóc nhanh chóng ngồi dậy, vây quanh Hạo Thiên và tiểu Siêu. Thiên Tuyết vẫn ôm chặt lấy cả 2, khóc thút thích nói

"Thiên ca ca, Siêu ca ca.....hức hức..... Cả 2 đi đâu bây giờ mới về, Tuyết nhớ hai người lắm..... Hức hức.... "

"Sao mọi người lại mĩt ướt như vậy. Chẳng phải lúc trước xa ca mấy năm cũng không khóc, bây giờ mới có 1 tháng thôi mà! "

Hạo Thiên xoa đầu Thiên Tuyết, mỉm cười nói

"Nhưng... Nhưng..... Người ta nhớ ca lắm..... Hu hu hu.... "

Hạo Thiên xoa đầu cô bé, bỗng.... "Bốp"

Đầu Hạo Thiên u một cục, Thiên Tuyết bị bé đi. An Lam Nguyệt bế Thiên Tuyết, ôm cô bé trong ngực. Nói với Hạo Thiên

"Đệ dám làm cô bé đáng yêu này khóc à! Cho đệ chữa! "

"....."

Hạo Thiên ba chấm, ngồi dậy, đưa tay kéo tiểu Siêu lên. Cả đám bây giờ nhìn Hạo Thiên và tiểu Siêu, chợt nhận ra cả 2 đã cao hơn trước rất nhiều, lại có khí chất mạnh mẽ xuất thần, trên môi thi thoảng lại nở nụ cười nhẹ, cái nụ cười mà lúc trước muốn thấy cũng không thấy được nhưng cũng có cái gì đó lạnh lùng hơn bao giờ hết ẩn trong nụ cười đó.

Thiên Tuyết một dấu chấm hỏi to đùng trong đầu, tỷ tỷ này là ai, sao gọi Thiên ca là đệ đệ? Thiên Tuyết dụi nước mắt, nói

"Tỷ tỷ! Tỷ là ai vậy? "

"Tỷ là tỷ tỷ của ca ca đệ! "

An Lam Nguyệt khẽ mỉm cười

"Ừm ừm... Là tỷ tỷ của Boss....tỷ tỷ của..... Cái gì, tỷ tỷ?!"

Đám nhóc náo loạn cả lên, trở mắt nhìn An Lam Nguyệt. Còn cô vẫn không biết gì, đầu hơi nghiêng miệng mỉm cười

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Tiến bộ

"Sao tự nhiên mới đi có 1 tháng mà có tỷ tỷ rồi? Lại còn hốt luôn người ta về nữa chứ! Boss dữ dần quá đi"

Đám nhóc nháo nhào lên, hướng phía Hạo Thiên mà cười tùm tùm

"các người đang nghĩ cái gì vậy hả? Đây là tỷ tỷ của ta... Tỷ.Tỷ.Của.Ta!"

Hạo Thiên nói, giằng từng chữ 1, hướng đám nhóc mà la

"Vâng vâng! Là tỷ tỷ chứ không là gì cả! "

Đám nhóc vừa nói, ánh mắt nhìn đi chỗ khác, nhìn đầy gọi đòn. Mắt Hạo Thiên hơi giật giật, vỗ vai tiểu Siêu cười nói

"Đệ đệ! Cho chúng biết cảm giác của bao cát đi! "

Tiểu Siêu cười nhẹ, nhìn đám nhóc nói

"các cậu, đừng trách tôi nha! Là do các cậu làm ca ca không vui thôi! "

"Ca ca? Đệ đệ? Hai người nhận thân rồi à? Mới đi có 1 tháng mà nhiều chuyện xảy ra quá vậy!"

Thống Trung tiến lên, kinh ngạc nói

"Đúng vậy, rất nhiều chuyện xảy ra đấy! Còn bây giờ thì chúng ta nên bắt đầu nhỉ? "

Tiểu Siêu nói, chân đi về phía đám nhóc. Đám nhóc xanh mặt, tản ra mà chạy trốn. Nhưng chúng nghĩ chúng có thể thoát khỏi tiểu Siêu sao? Không hề!

Khi chúng vừa tản ra, tiểu Siêu dùng tốc độ kinh người mà đuổi theo chúng. Đánh từng đứa từng đứa một rớt xuống đất, dồn chúng lại một góc, chúng ôm lấy nhau mà xanh mặt, van xin nài nỉ nói

"Boss tha mạng a!!! "

"Hi hi... "

An Lam Nguyệt khẽ cười, nụ cười hút hồn người nhìn. Đám nhóc nhìn sang An Lam Nguyệt, cầu cứu

"Đại tỷ! Cứu mạng a!"

"Được rồi, Tiểu Thiên, tha cho chúng đi"

An Lam Nguyệt bế Thiên Tuyết lại chỗ Hạo Thiên, Hạo Thiên nhìn cô, khẽ lắc đầu rồi nhìn đám nhóc, nở nụ cười "thân thiện" nói

"Cảm ơn đại tỷ của các ngươi đi! Không thì hôm nay các ngươi LẾT về đấy! "

Nói đến chữ lét, Hạo Thiên nhăn mặt, đám nhóc gật đầu lia lịa, nhìn An Lam Nguyệt mà hoan hô

"Tỷ tỷ uy vũ! Tỷ tỷ muôn năm! "

"Bây giờ các ngươi về KTX thay đồ khác đi, rồi chúng ta nói chuyện sau! "

Hạo Thiên nói, đám nhóc tuân mệnh đi ngay. Bây giờ ở sân tập chỉ còn 3 người. Hạo Thiên thở dài ngồi xuống một chiếc ghế gần đó. Anm Nguyệt nhéo má cậu, cười nói

"điều gì làm đệ thờ dài vậy? "

"Không có gì đâu....ạ"

"Àm"

Hạo Thiên chưa kịp dứt câu, một thanh cự đao bay từ sau lưng bay lên, xoẹt ngang mặt Hạo Thiên, xém trúng An Lam Nguyệt và cắm xuống đất. Tạo nên một tiếng nổ vang lớn

"Hiệu trưởng Doãn à, mới có 1 tháng mà ngứa mình ngứa mắt rồi à!?"

Hạo Thiên không cần quay lại nhìn cũng biết ai đến, đâu có ai khác ngoài Doãn Bằng cơ chứ. Đâu có ai chào hỏi người khác mà nện cho một cự đao to đúng như vậy. Cũng chỉ có thể là ông ta

An Lam Nguyệt ánh mắt giận dữ liếc nhìn Doãn Bằng, một tia sát khí xoẹt qua, nhắm thẳng vào Doãn Bằng. Doãn Bằng bất động tại chỗ, kinh ngạc nhìn về phía An Lam Nguyệt, ông ta bị uy áp của cô chấn cho sợ hãi, đứng tại chỗ không nhúc nhích được. Hạo Thiên nhìn thấy vậy, nắm lấy tay An Lam Nguyệt lắc đầu, cười nói

"Tỷ, vậy được rồi! Ông ta dù sao cũng là người đệ đệ luyện tập cùng, chị giết ông ta rồi lấy gì đệ đệ đánh đây!"

"Ohhh, vậy thôi. Tha ông ta một lần vậy! "

An Lam Nguyệt ngưng lại, nở nụ cười nói với Hạo Thiên. Doãn Bằng không còn phải chịu áp lực nữa, thở mạnh, mồ hôi hột đổ ra, tiến lại chỗ Hạo Thiên, răng cười nói

"Lâu rồi không gặp nhóc Hạo,nhóc Siêu! Chào cô! Tôi là Doãn Bằng, lúc này đã thất lễ rồi"

"Chào, lúc này cũng đã quá tay rồi, xin lỗi. Tôi là An Lam Nguyệt! "

An Lam Nguyệt cười nói, khác hẳn với bộ dạng sát khí đằng đằng lúc này. Doãn Bằng nuốt nước bọt, cô ta trông còn trẻ như vậy mà cấp bậc không vừa, có thể dùng uy áp chấn ta bất động, sức mạnh thật khủng khiếp mà. Tên nhóc này lại đưa về loại quái vật gì nữa đây, không biết sự kiện thi đấu

lần này lại xảy ra chuyện gì, haizz, mệt mỏi tới nữa rồi!!

Hạo Thiên nhìn Doãn Bằng, cười nói

"Doãn hiệu trưởng sao không đi lo chuẩn bị cho cuộc thi mà bây giờ còn ở đây! "

"Đúng rồi, cuộc thi! Ta nói 2 người này, các người bây giờ cũng đã là Đại tư lệnh với tư lệnh của học viện rồi, cũng có tỷ trách nhiệm đi chứ. Cuộc thi còn 2 ngày nữa là đến rồi, vậy mà các người không phụ giúp gì cả mà lại trốn đi đâu mất biệt cả tháng nay vậy, đến lúc cần các người thì không biết đi đâu mà tìm!"

Doãn Bằng nghĩ đến mà phát tức, tại sao mình lại để bọn chúng làm đại tư lệnh với tư lệnh vậy không biết, haizz

"Này, ta không ở đây thì cũng đã có Thanh Kỳ rồi còn gì! Sao không đi tìm ông ta mà bàn chuyện cơ chứ"

Hạo Thiên hỏi ngược lại, Doãn Bằng cứng họng, nhưng rồi lại bật ra một câu

"Thanh Kỳ chỉ là phó, còn người là đại đấy! "

"Haizz, được rồi được rồi! Vậy còn việc gì nữa không? "

Hạo Thiên hỏi

"Đội người thì mọi việc xong cả rồi, mong sao tới ngày cuộc thi diễn ra thì người nhớ xuất hiện là được rồi! "

Doãn Bằng nhẹ giọng lại, chợt nhận ra Hạo Thiên và tiểu Siêu lại cao hơn trước rất nhiều, giật mình nói

"Mới có một tháng mà các người trong khác quá, cao hơn rất nhiều, khí chất cũng khác nữa. Gặp được kỳ ngộ gì sao?"

"Kỳ ngộ rất lớn đấy! Khi nào đối kháng nữa tôi sẽ cho ông biết"

Hạo Thiên khẽ cười nói

"Ta mong chờ ngày đó mau đến. Được rồi, tạm biệt!"

Doãn Bằng nói xong liền quay lưng đi. Còn 3 người thì trở lại KTX, vừa mở cửa bước vào thì đã bắt gặp ngay bọn nhóc đang háo hức chờ đợi Hạo Thiên quay lại. Hạo Thiên ngồi xuống một chiếc ghế dựa, chân số 4, tiểu Siêu ngồi bên trái, An Lam Nguyệt bên phải, điệu đà mà ngồi xuống.

Đám nhóc háo hức ngồi trước mặt cả 3, mỉm cười. Hạo Thiên nhìn chúng rồi nói

"Vậy, các người muốn biết cái gì? "

"tất cả ạ! "

Đám nhóc đồng thanh.

Hạo Thiên bắt đầu kể lại sự việc, kể về thân phận của An Lam Nguyệt, đương nhiên cậu chỉ nói rằng An Lam Nguyệt là tỷ tỷ của cậu, chỉ vậy thôi. Rồi nói về cuộc huấn luyện mà thầy Phong và An Lam Nguyệt dành cho cậu và tiểu Siêu, nói đến chuyện nhận tiểu Siêu làm đệ đệ. Về việc cả 2 đã trải qua những gì, đã sống sao trong một tháng qua. Đám nhóc ngồi nghe mà rung mình sợ hãi, đúng là sức trâu bò có khác, gặp bọn nhóc là chúng té xỉu từ lâu rồi.

Đám nhóc nghe xong, trầm trồ nói

"1 tháng qua Boss và lão nhị trải qua nhiều chuyện quá nhỉ"

Thống Trung bật thốt

"Ừ. Còn Vân Mộng, 1 tháng qua sao rồi? "

Hạo Thiên nhẹ nói. Vân Mộng đứng dậy, cúi đầu nói

"Vâng, đệ tử đây ạ. Lão sư có gì cần căn dặn? "

"hãy giờ người từ đâu rút xuống vậy?"

Hạo Thiên nhăn mặt nói

"Đệ tử... Đệ tử.... "

Vân Mộng áp úng đứng đẩy cúi đầu.

"Là đệ tử của Tiểu Hạo sao! Tên Vân Mộng nhỉ, tên đẹp đấy! "

An Lam Nguyệt kể bên Hạo Thiên, mỉm cười nói, giải vây cho Vân Mộng

"Vâng? "

Vân Mộng khẽ ngược lên nhìn, bất gặp ngay một người con gái đẹp tuyệt trần, thất thần hồi lâu mà ngay lập tức cúi xuống

"Haizz, ta hồi ngơ 1 tháng qua sao rồi? "

Hạo Thiên khẽ nói

"Tháng qua rất tốt ạ, đám A Kỳ huấn luyện cho đệ tử rất tốt, đệ tử đã tiến bộ không ít ạ! "

Vân Mộng thành thật mà khai báo. Hạo Thiên nhìn Vân Mộng, 1 tháng qua đi, Vân Mộng đã tiến bộ rất nhiều, cao lớn hơn, thân hình rắn chắc hơn, sức mạnh cũng được nâng cao hơn rất nhiều. Hạo Thiên gật đầu nói

"Rất tốt. Vậy pet của ngươi lv mấy rồi, gọi nó ra đây đi! "

"Vâng! "

Vân Mộng vừa dứt lời, một vòng sáng hiện lên, là một chú cọp con đang trong giai đoạn trưởng thành, màu lông vàng rực đan xen vài lần đen, trên đỉnh đầu lại có một chòm màu đỏ rực. Lv mới 210 thuộc hệ hỏa và phong. Yêu thú này không tệ, nhưng so ra vẫn yếu. Cần phải làm cho nó đột phá 300 mới được.

"Cầm lấy cái này, trong 2 ngày nữa, ngươi cho nó uống cứ cách 1 tiếng 1 viên. Tổng cộng 48 viên, nhớ cho nó uống hết."

Hạo Thiên vừa nói, quăng cho Vân Mộng bình thuốc. Là 48 viên Thăng Phá đan dành cho yêu thú. Đảm bảo uống hết đột phá lv 300. Vân Mộng nhận lấy, trước hết cho nó uống một viên. Rồi thu hồi nó lại.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Cuộc thi bắt đầu

"Đệ tử cảm ơn sư phụ! "

Vân Mộng cúi đầu nói. Hạo Thiên hơi gật đầu, An Lam Nguyệt kể bên cười mỉm nói

"Vậy bây giờ đệ tính làm gì đây?"

"Không làm gì cả, chúng ta chỉ việc đợi tới cuộc thi 2 ngày sau thôi"

Hạo Thiên nói, khuôn mặt nhìn Vân Mộng. Vân Mộng mặt đầy sát khí khi nghĩ tới cuộc thi. Còn 2 ngày nữa thôi, các ngươi sẽ không còn được thấy ánh ban mai nữa!

"Nếu bây giờ rảnh như vậy thì dẫn ta đi tham quan nơi này đi! "

"Được, ta dẫn tỷ đi! "

Hạo Thiên mỉm cười đứng dậy. Tất cả cùng nhau đi tham quan.

Đầu tiên là học viện, lượn từ nơi này tới nơi nọ, hết chỗ nọ tới chỗ kia. Đi hết học viện rồi thì lại ra ngoài, đi xuống phố chơi. Ghé vào đủ cửa hàng, mua rất nhiều đồ và ăn rất nhiều món, chơi đủ thứ trò chơi. Đôi lúc lại gây chuyện với người ta và xử luôn người ta. Thật hết nói nổi nữa, chơi hết ngày lại về.

Hai ngày cứ thế trôi đi và bắt đầu ngày đầu tiên của cuộc thi.

Cuộc thi diễn ra vào 8h sáng, giữ nội viện và ngoại viện. Đương nhiên ngoại viện sẽ đấu với nhau, còn nội viện cũng như vậy, ngoại viện cũng có thể khiêu chiến nội viện nhưng là sau khi cuộc thi chính kết thúc. Sân thi đấu cũng là sân chung, ngoại viện thi trước nội viện thi sau.

Nơi diễn ra cuộc thi là nội viện. Nội viện có hẳn một sân thi riêng dành cho cuộc thi này. Sáng sớm, cả đám thức dậy. Ăn diện đồ vào, đám nhóc là học

viên nội viện, ngày thường mặc đồ gì cũng được, nhưng có cuộc thi gì diễn ra thì bắt buộc là đồ nội viện. Đồ nội viện có màu đỏ, viên trắng, quần trắng, nữ váy trắng, trên áo có đeo huy hiệu của từng khu, học viên khu nào thì có huy hiệu khu ấy.

Từ chức vị giáo viên trở lên thì mặc đồ gì cũng được, nhưng đương nhiên là có lệnh bài riêng, bình thường không đeo cũng không sao nhưng khi có sự kiện gì thì bắt buộc phải đeo. Đeo bên hông của mình hoặc bất cứ đâu người khác thấy được.

Hạo Thiên đơn giản 1 quần dài đen, áo sơ mi trắng, lệnh bài đeo bên hông, khoác thêm một chiếc áo màu tím viền đen, giày bata màu trắng đen. Tóc buộc cao, dùng một sợi dây màu trắng mà buộc lên, bông tai thì đương nhiên không thể thiếu, trong nhóm không ai thiếu cả

Tiểu Siêu một thân áo khoác xanh lá, quần trắng, giày bata đỏ. Tóc thắt bím hai bên, kéo dài ra sau và buộc cao thành đuôi ngựa. An Lam Nguyệt váy trắng, áo cũng trắng, thêm chiếc áo khoác ngắn màu đỏ tươi bên ngoài, trong càng rực rỡ, mang một đôi giày cao gót, lại càng cao thêm, váy ngắn thì để lộ cặp chân trắng nõn, tóc dài xõa tung ra sau, bông bênh thướt tha.

Tất cả cùng nhau tiến về nơi diễn ra cuộc thi. Trên đường tới bắt gặp rất nhiều học viên ngoại viện, số ít là những đứa bé mới 6, 7 tuổi, đa số đều 10, 11 tuổi. Có vẻ chất lượng học sinh ngày càng kém đi rồi. Đám ngoại viện lần đầu tiên vào nội viện, chúng sững sờ, ngạc nhiên, thích thú với nội viện. Nội viện rộng hơn ngoại viện rất nhiều, lại có nhiều khu, rất nhiều phòng ốc khác nhau, đa dạng và phong phú. Không như ngoại viện, đơn giản hơn rất nhiều.

Hạo Thiên chẳng quan tâm, tiến thẳng về phía sân thi đấu.

Sân thi đấu có tổng cộng 12 sân lớn, mỗi sân được xây theo hình vuông, 4 cạnh của sân đều bằng nhau có chiều dài là 20m. Xây song song với nhau, bao vây xung quanh là nơi để khán giả quan sát, có 1 nơi xây cao nhất dành cho những người khách đặc biệt và cho các thành viên của học viện có chức tư lệnh trở lên, giáo viên là 1 khu khác thấp hơn rất nhiều. Khán đài, nơi khán giả ngồi, mà khán giả ở đây là những người học viên không tham gia thi đấu, có thể là học viên ngoại viện, cũng có người là nội viện. Những người khác được có thư mời thì mới được vào của hiệu trưởng thì mới được vào.

Bên dưới mỗi khán đài lại là nơi nghỉ ngơi dưỡng sức của các học viên tham gia thi đấu, chia làm 6 khu, 4 khu của nội viện và 2 khu của ngoại viện. 4 khu nội viện cũng theo thứ tự khu của nội viện gồm: khu A, B, C, D. Ngoại viện 2 khu, chia nhau mà dùng. Các khu có 2 phần, 1 phần ghế chờ bên ngoài, cách bên trong một tấm kính và kế bên có 1 cánh cửa thông ra bên ngoài ghế chờ.

Đám nhóc của Hạo Thiên tất cả đều tham gia, chỉ Di Di và Gia Linh ra. Gồm có 12 đứa tham gia là Minh Kỳ, Thống Trung, Lưu Vân, Lưu Dạ, Mộc Lâm, Mộc Sinh, Minh Thi, Ninh Dịch, Vân Mộng, Băng Liên và Bạch Vũ, còn có cả Thiên Tuyết nhưng cô bé phải về khu ngoại viện. Vân Mộng khu D nhưng lại không về khu D đứng mà đứng cùng với đám nhóc ở khu A.

Hạo Thiên, tiểu Siêu cũng với An Lam Nguyệt lên khu đặc biệt ngồi. Lên tới đó thì mọi người đã tập trung đông đủ cả rồi, chỗ Doãn Bằng là nơi cao nhất, nhìn rõ nhất xuống bao quát toàn khu, với 6 ghế, Doãn Bằng ngồi ghế số 4, kế bên trái là một nữ nào đấy, trông rất quen nhưng không nhớ được, có lẽ là phó hiệu trưởng nội viện. Phía dưới thì có tổng cộng gần 60 ghế, đều đã ngồi đầy đủ người. Nhưng hàng ghế đầu tiên từ chỗ Doãn Bằng nhìn xuống, cậu có thể thấy được có 4 vị là tộc trưởng của 4 đại gia tộc, lại thêm một vị vô cùng quen thuộc đó là Đường Minh Nhật, cậu ruột của cậu. Ông ta thấy Hạo Thiên cùng tiểu Siêu thì hớn hờ chạy lên, cười ôm lấy cả 2. Vô vai 2 cậu nói

"Hôm nay ta mà không đến chắc mấy năm sau cũng chẳng gặp được các con quá! "

"Con tưởng hôm nay là cha đi mới đúng chứ? "

Hạo Thiên hỏi

"Cha con bận việc rồi, không đến được. Ta đến thay không được sao? "

Đường Minh Nhật bắt mắt nói

"Vâng vâng được ạ! "

Hạo Thiên gật gù đầu.

"Được rồi, mọi người mau ngồi vào chỗ đi. Hạo Thiên, Tiểu Siêu, Lam Nguyệt cô nương, còn có cả Minh Nhật huynh đây, nào nào, lên đây ngồi đi! "

Doãn Bằng đứng dậy cười nói

"Hào! "

Đường Minh Nhật cười nói. Tiến lên ngồi kế bên Doãn Bằng, kế đến là Hạo Thiên, sau đó là An Lam Nguyệt, cuối cùng là tiểu Siêu. Đường Minh Nhật để ý thấy 2 đứa cháu của mình, mới mấy tháng không gặp mà đã cao hơn rất nhiều, lại còn mang một khí chất rất xuất thần nữa. Ông đặc biệt vui sướng khi nhìn thấy điều này, lại để ý thêm, suốt từ nay giờ, có một vị cô nương cứ đi theo Hạo Thiên, Đường Minh Nhật thúc eo Hạo Thiên một cái, cậu hiểu ý nói

"Giới thiệu với cậu, đây là An Lam Nguyệt tỷ!"

"Tỷ, còn đây là cậu của đệ, Đường Minh Nhật! "

Hạo Thiên nói ra 2 câu, cả 2 nhìn nhau, mỉm cười chào hỏi. Đường Minh Nhật nói khẽ vào tai Hạo Thiên, cười trêu cậu

"Từ khi nào mà con bỏ được một tý tý xinh đẹp như vậy chứ! Làm cậu ganh tỵ đấy"

"Cậu này, đừng nói như vậy. Chỉ là tý tý mà thôi!"

Hạo Thiên lắc đầu nói

"cậu đâu có nói gì đâu cơ chứ! "

Đường Minh Nhật lơ đã, nhìn chỗ khác.

Trong khi 2 người nói chuyện với nhau, Doãn Bằng đã đi xuống sân đấu từ khi nào. Đứng phía dưới mà lớn tiếng hô, tiếng nói vang vọng cả toàn khu

"Hôm nay, rất cảm ơn mọi người đã đến đây hôm nay. Để đón chờ xem những trận đấu đặc sắc của các học viên thiên tài và các học viên nội viện so đấu với nhau bằng những màn đánh gây chấn. Năm nay số học viên ngoại viện có tổng cộng là 267 học viên, số học viên nội viện là 64 học viên. Cuộc thi của ngoại viện sẽ diễn ra trước, nội viện sau. Các em học viên ngoại viện có thể thách đấu nội viện nếu muốn sau cuộc thi. Bây giờ, các em sẽ đấu vòng loại trước. 10p sau bắt đầu! "

Sau màn nói chuyện dài loằng ngoằng của Doãn Bằng, hàng loạt tiếng vỗ tay vang lên, hoan hô. Doãn Bằng phóng từ dưới sân đấu phóng lên khu đặc biệt. Về chỗ ngồi của mình, an tọa tại đó.

Còn Hạo Thiên, suốt từ khi đám nhóc đứng chờ ở khu A, cậu để ý thấy Vân Mộng dùng ánh mắt sắc lạnh mà nhìn về phía khu B.

Ở khu B, Hạo Thiên nhìn thấy một đôi cậu nam nữ đang ôm nhau, không biết xấu hổ mà còn sờ mó lung tung. Ở học viện không cấm yêu đương nhưng mấy trường hợp này là quá mất thể diện rồi. Hạo Thiên chợt cười nhạt, không ngờ lại vào cùng một khu à, đôi cậu nữ các người, đừng đến người của ta mà còn sống được tới 1 tháng thì nên cảm thấy may mắn đi, sau hôm nay các người sẽ không còn thấy ánh ban mai nữa!

Hạo Thiên cười nhạt, quan sát trận đấu

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Siêu cấp phế thải!!!

Trận đấu vòng loại bắt đầu, một vị trong ban trọng tài đứng dưới sân đấu, hướng nhóm học sinh ngoại viện hô

"Các học viên ngoại viện mau tập trung lại, xếp theo lớp của mình đi! "

Ban trọng tài có tổng cộng 12 người, phụ trách 12 sân, trọng tài chính là Doãn Bằng. Đám học viên ngoại viện tụ tập lại, xếp thành hàng. Tên trọng tài lại nói

"Ta là Văn Vũ, sẽ phụ trách vòng đấu loại này. Vòng này các em sẽ phải đo sức mạnh. Các em dồn hết toàn lực vào nắm tay, đánh mạnh vào cỗ máy này, nó sẽ hiển thị ra chỉ số sức mạnh, ai có chỉ số dưới 200 sẽ bị loại. Những người bị loại sẽ đấu với nhau và chọn ra 1 người duy nhất để tiếp tục vào vòng trong. Còn người có chỉ số sức mạnh trên hoặc bằng 200 sẽ tiếp tục vào vòng kế tiếp."

Văn Vũ nói, tay chỉ vào 3 cỗ máy đặt theo hàng ngang trước mặt lũ học viên. 3 cỗ máy giống nhau như đúc với tên gọi đơn giản là máy đo sức mạnh. Cỗ máy cao khoảng 1m50, hoặc cao hơn, có thể điều chỉnh để phù hợp với chiều cao người dùng, có 1 tấm đệm phía trước, là nơi để đâm vào. Phía trên tấm đệm có một màn hình nhỏ dùng để hiển thị số sức mạnh. Chiếc máy được chế tạo một cách tinh vi và vô cùng tinh xảo. Được tạo nên từ các chi tiết nhỏ cho đến chi tiết lớn hơn, lắp ráp lại thành một.

Các lớp đã xếp hàng xong, bắt đầu từ khu thường dân trước. Từng người từng người một

"Bang"

Tên đầu tiên dồn sức đánh vào cỗ máy, cậu ta đã rất cố gắng nhưng rất tiếc nó chỉ được có 180 điểm mà thôi. Cậu thanh niên buồn bã đi xuống. Những người tiếp theo tiếp theo nữa, cứ thế mà thực hiện.

Lúc này, khi phía dưới kia đang thực hiện vòng đấu loại, thì Hạo Thiên trên này chẳng thèm quan tâm làm gì. Quan sát đám nhóc, xem chúng làm gì bên dưới, đặc biệt là Vân Mộng. Dù sao tin tức Vân Mộng là đệ tử của cậu vẫn chưa ai biết được. Cùng lắm mọi người chỉ biết tên Vân Mộng này thường xuyên lui tới chỗ cậu cùng đám nhóc, với suy nghĩ của bọn người nội viện này, chúng sẽ nghĩ Vân Mộng bị bắt tới làm tạp dịch, làm người hầu cho chúng ta vì Vân Mộng chỉ là học viên khu D mà thôi, sao còn có thể có chức vị gì khác!?! Nhưng, hôm nay ta sẽ cho các người thấy, thế nào là khinh người!

Hạo Thiên cười nhạt, tiếp tục nhìn.

Bên dưới khu A của đám nhóc, chúng ngồi lại trò chuyện với nhau. Vân Mộng vẫn gắt gao mà liếc đôi cầu nam nữ. Rồi ma xui quỷ khiến sao đấy, đôi cầu nam nữ đó nhìn về phía này, chúng phát hiện thấy Vân Mộng đang ngồi bên khu A, nhưng là ngồi ngoài ghế chờ bên ngoài, còn đám nhóc ngồi bên trong.

Rồi lại không biết đôi cầu nam nữ đó nghĩ gì, cả 2 vác mặt qua bên khu A. Vân Mộng lúc đầu thấy chúng đứng dậy, muốn nhìn thử xem chúng đi đâu, nào ngờ chúng qua đây, không phải muốn chết sớm hơn dự kiến đâu chứ.

Nhưng không phải vậy, tên Mạc Tịch Sâm này 1 tay cầm quạt 1 tay ôm eo Chu Vũ Yên. Đôi cầu nam nữ vừa đi vừa cười, nụ cười chế giễu và đôi mắt khinh thường nhìn về phía Vân Mộng. Tới trước mặt cậu, Chu Vũ Yên hùng hùng hổ hổ mà mắng

"Tên phế vật nhà ngươi, có phải bị chúng ta đánh đến điên rồi không? Ngươi có biết đây là nơi nào không hả, tên phế vật khu D như ngươi mà dám đứng ở khu A này hả! "

"Bốp"

Một cái tát vang dội, nhưng do tiếng ồn ào của nơi này mà âm thanh bị giảm đi không ít. Nên không thu hút sự chú ý của mọi người. Chu Vũ Yên bị tát cho mặt sáo một bên, in 5 dấu ngón tay. Mạc Tịch Sâm kể bên tròn mắt nhìn, còn chưa kịp nhìn rõ thì Chu Vũ Yên đã sáo mặt rồi.

"một đứa ở khu B như ngươi mà dám ở đây la lối, có phải muốn chết rồi không? "

Minh Kỳ hừ lạnh, ánh mắt sắc bén mà nhìn đôi cầu nam nữ. Lần Vân Mộng bị phản bội thì Minh Kỳ cũng có mặt ở đó, cậu chứng kiến từ đầu đến cuối. Đến giờ vẫn thấy tức giận, máu vẫn sôi lên khi thấy đôi cầu nam nữ này. Muốn giết chúng nhưng vẫn chưa đến thời cơ, cố nén cho đến bây giờ đợi Vân Mộng tự tay băm vằm chúng ra. Đến bây giờ được tát chúng 1 cái, Minh Kỳ coi như giải tỏa được 0.1% sự tức giận.

Cả đám nhóc đứng tại sau lưng Vân Mộng, lúc đôi cầu nam nữ đứng dậy đi thì đám nhóc đã biết rồi. Vì từ lúc tới sân đấu này, chúng luôn luôn lấy khí tức mà theo dõi hành động của chúng, nên chỉ cần chúng di chuyển dù chỉ 1 chút thôi thì tất cả đều biết được. Đám nhóc đợi, đợi xem chúng tới đây làm gì, rồi cũng đợi chúng mắng Vân Mộng xong, mới xuất hiện giáng cho chúng 1 bạt tại.

Chu Vũ Yên còn không rõ mình sai cái gì, quay sang nhìn, ánh mắt như không rõ chuyện gì. Mạc Tịch Sâm kéo Chu Vũ Yên vào lòng, khuôn mặt nhăn nhó nói

"Chúng ta nói cái gì sai! Tên phế vật như này có tư cách gì ngồi ở đây, cũng chỉ là tên phế thải rác rưởi ở khu D mà thôi!"

"Vậy ta hỏi ngươi, nếu A Mộng có sư phụ, thì sư phụ hắn gọi là gì? "

Thống Trung kể bên Vân Mộng, hừ lạnh nói

"Sư phụ của phế vật thì chính là siêu cấp phế vật!"

Mạc Tịch Sâm không sợ gì, mạnh mẽ nói. Nếu tên này hiện giờ mà biết sư phụ của Vân Mộng là ai chắc chắn tự cắt lưỡi mình, dám nói đại tự lệnh đại danh鼎鼎 là siêu cấp phế thải, tên này cũng quá coi thường mạng mình rồi. Tội nặng lại càng thêm nặng!

"Ha, hay cho một câu Siêu cấp phế thải! Ngươi nhớ kĩ đấy cho ta, mau rút! "

Minh Kỳ lớn tiếng, dùng sức ép của mình mà chèn ép Mạc Tịch Sâm, khiến hắn phải giật mình hoảng sợ, nhanh chóng ôm lấy Chu Vũ Yên mà chạy đi.

Minh Kỳ vỗ vai Vân Mộng, nói

"A Mộng! Nhớ hết những gì hắn nói chứ, tính xỏ một lượt đi! "

"Đã nhớ kĩ! "

Vân Mộng lạnh lùng đáp lại, đám nhóc vào phía trong ngồi tiếp, lần này không nói chuyện với nhau nữa, cùng nhau xem vòng loại.

Trên phía Hạo Thiên, cậu vẫn luôn quan sát từ đầu tới giờ. Nghe rõ được từng chữ từng chữ tên Mạc Tịch Sâm đó nói, tay phải bóp nát một bên ghế, nhưng khuôn mặt thì vẫn cứ lạnh lùng như thế. Ghế nát rồi, cả 5 người ngồi xung quanh cậu, kinh ngạc nhìn.

Doãn Bằng lại đau lòng nhìn chiếc ghế bị Hạo Thiên bóp nát mà khuôn mặt vẫn điềm nhiên như không có chuyện gì. Ghế này làm bằng hợp kim siêu bền đó, không phải nói nát là nát đâu. Tên nhóc ngươi có thể thôi phá hoại của công đồ được không vậy hả? Há?

Doãn Bằng tuy đau lòng những vẫn im lặng, đổi một chiếc ghế khác cho cậu. Đường Minh Nhật kể bên, kinh ngạc trước sức mạnh bá đạo của cháu mình, An Lam Nguyệt kể bên thì thào

"có chuyện gì làm cho đệ tức giận như vậy? Là lời nói của tên lúc nãy sao, có cần ta giết hắn giúp đệ không? "

"Hay là để đệ đi cho! " tiểu Siêu cũng nói

"Không cần 2 người phải làm bẩn tay mình, có Vân Mộng lo cả rồi! "

Hạo Thiên ngồi vào chiếc ghế mới, tiếp tục xem. Nhưng đầu óc lại nghĩ đâu đâu, tiểu Siêu bất ngờ kéo Hạo Thiên nói

"Ca, tôi lượt Thiên Tuyết rồi! "

"Ừ? Hừ, à, ta biết rồi! "

Hạo Thiên bị kéo, quay sang nhìn ừ hừ một cái rồi đáp lại

Rốt cuộc cũng tới lượt lớp V, cũng là lớp của Thiên Tuyết, cả lớp V 30 người, cả 30 người đều tham gia thi đấu. Hiện tại đã đến top 10 của lớp

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thắng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Mong đợi

Top 10 của lớp V lần lượt thực hiện, bắt đầu từ hạng 10 trước. Hạng 10 lên, dồn lực nắm tay, dùng hết sức mà đánh. Chỉ số hiện ra là 203, hợp cách. Kế tiếp là 9, 8, rồi 7 cứ thế cho đến 3 hạng đầu của lớp rồi Mạc Vân Châu, Hoắc Phong Lam và Đường Thiên Tuyết. Mạc Vân Châu là muội muội của tên Mạc Tịch Sâm đó, để xem được bao nhiêu

"247đ, hợp cách"

Mạc Vân Châu tiến lên, dùng sức mà đâm. Tuy là nữ nhưng mà sức cũng không tệ tí nào. Kế đến là Hoắc Phong Lam với số điểm là 260đ, hợp cách.

Suốt từ nãy giờ, những người có số điểm cao nhất là Mạc Vân Châu với Hoắc Phong Lam. Lượt cuối cùng là Thiên Tuyết, cô bé thút tha nhẹ nhàng, không nhanh không chậm mà tiến lên, đứng đối diện với chiếc máy, Thiên Tuyết không bày ra tư thế gì nhiều. Cứ thế đối diện hồi lâu, Thiên Tuyết đưa nắm đấm lên trước, dần dần thụt lùi chỗ ra sau, nắm tay đối diện với tấm nệm, cô hít sâu một hơi

"Bốp"

Trên tấm đệm hằn sâu một lỗ nhỏ, lỗ nhỏ này vừa y nắm tay cô. Bảng điểm hiển thị con số làm mọi người kinh sợ, chấn kinh. Không tin được một cô bé nhỏ có thể làm được như vậy. Mấy tên trọng tài còn trở mặt nhìn, nhưng nhanh chóng hồi lại, giữ thể diện, giữ thể diện a!

Văn Vũ run lên, miệng lẩm nhẩm, cố đọc cho lớn

"Đường Thiên Tuyết, 4...4...46....."

Văn Vũ cứ đọc lắp bắp mãi, những học viên ngồi xa trên khán đài nhìn xuống, nhìn không rõ, truyền với nhau

"Hừ, tương gì. Chỉ 46đ mà thôi"

"Người đứng đầu lớp V cũng chỉ có như vậy"

"hừ, tương đâu cái gì. Quá phé vật rồi!"

"Này, mau nghe Văn Vũ lão sư nói lại kìa!"

"Nói lại cũng chỉ có thể thôi!"

"Đẩy đẩy nghe không. Chỉ có 468đ mà thôi..... 4... 4...468đ???"

Tất cả ngờ ngác nhìn, lơ lơ mơ mơ mà nghe, nhiều tên còn tự và không biết mình có nghe sai không. Châm chú nhìn về phía sân đấu. Thiên Tuyết đứng trước chiếc máy, hừ lạnh nói

"Haizzz, vẫn chưa được 500 à. Chán chết đi được"

"ừc" Văn Vũ nuốt nước bọt. Cô bé mới 6, 7 tuổi này, sao lại yêu nghiệt đến như vậy. Phá vỡ kỉ lục của vòng đấu loại này luôn rồi. Lại còn nói như vậy, rốt cuộc cô bé muốn sao a!

Thiên Tuyết ngoảnh mặt bỏ đi, không thèm đứng đấy nữa. Mọi người một mảnh im lặng, quá khủng bố rồi. Lại một trận ồn ào vang lên, bàn về một cô bé quái vật, một tiểu quái vật của ngoại viện.

Hạo Thiên trên này, cười nhạt. Nhìn xem bọn người hoang mang lo lắng, bàn tán về sức mạnh của Thiên Tuyết, cũng rất vui nha. Đường Minh Nhật kể bên cười ha ha, vỗ vai Hạo Thiên nói

"Con mau xem! Thiên Tuyết giỏi chưa kia, con bé thật là mạnh mẽ. Chẳng kém con là bao đâu nha"

"Con biết con biết. Thiên Tuyết rất giỏi"

Hạo Thiên cũng cười nhạt lại.

Kết thúc vòng đấu loại, 205 người không hợp cách, 62 người hợp cách. Tiến hành thi đấu vòng thi phụ, chọn ra 1 người tiếp tục tiến vào vòng tiếp theo. Vòng thi này chỉ dành cho những người không hợp cách.

.....

Loanh hoay loanh quanh một hồi hết 2 tiếng, cũng gần trưa rồi. Rốt cuộc cũng chọn ra một người, một cô gái đã vượt qua 206 người mà tiếp tục tiến vào vòng trong. Cô gái với bề ngoài trông vô cùng mạnh mẽ, ánh mắt đầy lên sự quyết tâm, mái tóc cắt ngắn tới ngang vai màu xanh biển, với cái tên đầy mạnh mẽ Chiến Mạnh Ý.

Tiếp tục thi đấu, bắt cặp với nhau. Vòng tiếp theo này có tổng cộng 63 người, Thiên Tuyết với chỉ số khủng bố được đặc cách tuyền thẳng vào vòng 3. Lại tốn thêm thời gian 2 tiếng, mặt trời đã gần tới đỉnh đầu, kết thúc vòng 2. Cô bé mà không hợp cách phải thi đấu vòng loại kia đã vô cùng cố gắng thi đấu lọt vào vòng 3.

Vòng 3 có 32 người tính luôn cả Thiên Tuyết. Bắt cặp thi đấu, lại tốn thời gian 2 tiếng, mặt trời lên tới đỉnh đầu. Cuộc thi của ngoại viện kết thúc với top 3 là Đường Thiên Tuyết, Hoắc Phong Lam và Chiến Mạnh Ý. Cô bé Mạc Vân Châu kia bị thua trận, nằm ở hạng 4, nên hiện tại đang rất cay cú Chiến Mạnh Ý. Còn Thiên Tuyết, cô bé thắng quá dễ dàng, tên nào thi đấu mà trúng cô bé là xác định bị đánh gãy 1, 2 khúc xương. Đã có 2 trường hợp, nên mấy tên sau tự biết điều mà nhận thua ngay tức khắc.

Kết thúc vòng thi của ngoại viện là hết nửa ngày trời. Mặt trời nắng chiếu xuống chói chan, học viện xem thi đấu ngồi mà mồ hôi mồ kê đổ đầy, học viện nhanh chóng mở mái vòm ra, che đi toàn bộ chỗ ngồi. Nên ánh nắng không thể nào chiếu vào được, nhưng phía trên sân đấu thì hoàn toàn không có gì để che cả. Chỉ dùng thuật gì đó mà làm giảm ánh nắng đi thôi.

Sau đó, mọi người nghỉ ngơi, theo quy định thì tới 1h30 sẽ tiếp tục vòng thi của nội viện. Hạo Thiên buồn chán xuống chỗ đám nhóc, Đường Minh Nhật định đi theo nhưng Hạo Thiên lại nói

"Cậu ở đây đi ạ, xuống dưới rồi lại thấy được một con hoàn toàn khác. Lại thất vọng, con không muốn như vậy đâu, nên cậu ngồi đây đi! "

Đường Minh Nhật suy nghĩ, mặt thoáng buồn, rồi cũng ừ một tiếng mà ở lại. Cả 3 người Hạo Thiên cùng xuống dưới, không phải đi đường bộ, làm một đường thẳng xuống chỗ đám nhóc.

Từ chỗ khu của các cậu ngồi, sẽ có một nơi đứng để quan sát, cũng là chính diện, chỉ bằng ngồi thì mình đưa ngay lang keng để quan sát. Cả 3 người đi lại đó, lúc đầu nhiều người chú ý, quan sát xem 3 mỹ nam, cùng mỹ nữ định làm gì. Ai ngờ đầu cả 3 phóng xuống, làm một cái nhấc chân phóng xuống, đáp ngay chỗ đám nhóc. Cả 3 lướt bay trên trời nhìn như 3 vị thần tiên giáng trần, vẻ đẹp tuyệt mỹ cùng sự lạnh lùng, ưu nhã.

Đám nhóc thấy Hạo Thiên xuống, nhanh chóng chạy ra. Cười đùa

"Boss boss, sắp đến chúng ta rồi đây. Không biết vòng loại là gì? "

Lưu Vân nói

"theo ta nghe được thì cũng giống như ngoại viện, dùng nắm đấm, nhưng số điểm để các ngươi đi tiếp là 500đ! "

"Hừm, 500đ à. Có ít quá không ạ? "

Thống Trung thắc mắc hỏi

"Theo tỷ nghĩ thì đối với đám kia thì nhiều đấy, sao các đệ không ra tay dần mặt ai đó ngay từ đầu! "

An Lam Nguyệt cười nói

"Nguyệt tỷ nói đúng đấy, các cậu ra tay mạnh vào"

Tiểu Siêu cũng nói

"Được rồi, tới giờ rồi đây. Mau tập hợp lại đi. A Mộng, ngươi đứng cùng chỗ với lũ nhóc đi, không cần về khu D"

Hạo Thiên hướng mọi người, rồi lại hướng Vân Mộng nói

"Vân Mộng đã nhớ kĩ"

Vân Mộng gật đầu nói. Tất cả cùng nhau bước lên sàn đấu, khu nào theo khu ấy. Văn Vũ cũng là người giám sát, bắt đầu cho vòng đấu loại nội viện. Cũng là cuộc thi được mọi người mong đợi nhất ngày hôm nay. Văn Vũ đứng trước tất cả học viên, hô lớn

"Chúng ta sẽ thi đấu vòng loại trước. Cũng tương tự như đấu loại ngoại viện, nhưng sẽ cao hơn. Ai có chỉ số trên hoặc bằng 500 mới được tiến vào vòng tiếp theo, thua thi đấu phụ chọn ra một người, được rồi, chỉ vậy thôi. Bắt đầu từ khu D trước"

Hạo Thiên ngồi chỗ khu A, quan sát vòng loại. Sự xuất hiện của 3 người đã thu hút hầu hết sự chú ý của mọi người, 3 người với 3 vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Như thể những gì tuyệt vời nhất trong tự nhiên đều tụ hội về 3 người đó. Hạo Thiên cũng chẳng thêm để ý làm gì, ngồi kế bên Hạo Thiên mà thủ thi

"Đệ đệ, hay là chúng ta đi chơi đi. Ngồi đây chán quá, chẳng có gì thú vị cả"

"Tỷ cứ chờ đi. Sắp có sự thú vị xảy ra rồi"

Hạo Thiên cười nói. Từ sau cuộc huấn luyện, Hạo Thiên cười rất nhiều, nhưng là khi có 3 người, hay ở trước mặt đám nhóc mà thôi. Có cười với người khác, thì cũng là nụ cười ẩn chứa sự khinh thường!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: Chỉ số khủng bố!

Rốt cuộc, sau bao người lên rồi xuống, cuối cùng cũng tới đôi cậu nam nữ. Đám nhóc đứng một bên mà cười khinh, Hạo Thiên thì lạnh lùng nhìn

Chu Vũ Yến lên trước, điệu đà đóng đánh mà bước lên. Làm ra dáng đại tiểu thư con nhà quyền quý, thật ra chỉ là một đứa hầu cho Mạc Tịch Sâm! Chúng ta khinh, phiiii! Đám nhóc hừ lạnh

Chu Vũ Yến tiến lên trước, nhanh chóng gọn gàng mà đám

"Bang"

"547đ, hợp cách!"

Văn Vũ hô lên. Suốt từ nãy giờ chỉ có 1 vài người được trên 540đ, Chu Vũ Yến là người thứ 3 trong tổng số 64 người, nên cô ta tỏ ra đắc ý, kiêu ngạo mà liếc nhìn khinh thường xung quanh, nhưng cô ta nào biết phía trên còn có 1 khu A đầy các tiểu quái vật. Khu A hiện tại có tổng cộng 21 người, 10 người nhóm Hạo Thiên, tính luôn cả Vân Mộng là 11 người và 11 tên chuyên đi làm bao cát cho nhóm cậu đánh. Tất cả có lv trên 310!

Tiếp đến là Mạc Tịch Sâm, tên này đi ngang mà liếc nhìn đám nhóc, ánh mắt khinh thường, đặc biệt là Vân Mộng. Tên này từ trước đến nay luôn luôn khinh thường người khác, và cũng không tin đám nhóc Hạo Thiên có thực lực vào khu A. Chỉ là một đám nhóc thôi, sức mạnh đâu ra mà vào khu A, chắc chắn dựa vào chức vị của Đại tư lệnh mà vào được, không phải sức của chúng. Cũng chỉ là 1 lũ gà mà thôi. Mạc Tịch Sâm vẫn cứ giữ cái suy nghĩ này cho đến tận bây giờ.

Hắn đứng trước máy đo sức mạnh, lnhh thường liếc nhìn một cái rồi tung đám

"Bốp"

"558đ, hợp cách! "

Văn Vũ lại hô lớn. Toàn trường ồ lên một tiếng, kinh ngạc không thôi. Lại thêm một người nữa vượt mức, đạt đến tận 558đ. Ai nấy đều kinh ngạc, tung hô càng lớn.

Mạc Tịch Sâm đi xuống, cũng sẵn tiện mà liếc đám nhóc một cái, tỏ vẻ khinh thường. Đám nhóc cũng không ngại mà liếc lại, quăng cho một nụ cười khinh bỉ. Văn Vũ lại nói

"Tiếp đến là khu A nội viện! "

Khu A này thi, lại càng làm cho mọi người chấn kinh sợ hãi hơn. Ai lên cũng đều trên 530đ, khpong ai dưới, có tên còn lên tới 550đ nhưng vẫn không vượt qua tên Mạc Tịch Sâm này. Nhóm cuối cùng của khu A là đám nhóc Hạo Thiên. Văn Vũ nhìn danh sách, hô tên

"Vân Mộng! "

Vân Mộng nghe được, tiến lên phía trước. Minh Kỳ vỗ vai cậu, nói nhỏ

"Dùng hết sức đi. Cái máy này không chịu nổi người có lv trên 270 đâu. Đập nát nó!"

"Ừm"

Vân Mộng gạt đầu, tiến lên trước. Nắm tay bẻ răng rắc, khởi động một chút. Vân Mộng lùi chân phải ra sau, chân trái phía trước, gối nắm đấm lên, và rồi....

"Dùng"

Tất cả mọi người, tất cả ánh nhìn đều dồn về sàn đấu. Ai nấy mắt chữ A mồm chữ O mà kinh ngạc không thôi. Lại xuất hiện thêm cái thể loại quái vật gì thế này, học viện nhiều quái vật đến như vậy sao, nuôi dưỡng dạy dỗ sao mà hay vậy. Tất cả mọi người được mời đến đây ai nấy đều không tin, không tin việc đang diễn ra trước mắt này. Có mấy tên còn tự và cho mình tỉnh, vài tên quen Vân Mộng thì dụi dụi mắt, tay tự vả. Tên phế vật này sao có thể.....

Cỗ máy bị Vân Mộng một đấm đấm bay đi mất, chỉ còn lại những mảnh lụng vung rơi rớt dưới đất. Không còn hình dạng cỗ máy ban đầu nữa, chỉ còn lại những mảnh vụn xơ xác. Doãn Bằng ngồi phía trên nhìn xuống mà tiếc thương thay cho chiếc máy, Đường Minh Nhật kể bên lờ lợ kéo Doãn Bằng nói

"Ông dạy đâu ra tiểu quái vật thế này. Một đấm đấm nát cả cỗ máy, thật vi diệu nha! "

"Minh... Minh Nhật huynh quá khen rồi, đều do lũ nhóc Hạo Thiên dạy ra cả đấy. Ui ui cỗ máy của tôi"

Doãn Bằng mặt đáng thương nhìn về phía những mảnh vụn

Văn Vũ nuốt nước bọt, hoảng sợ đến độ mồ hôi đầm đìa. Một đấm đấm nát cả cỗ máy, đấm đó mà đấm ta chắc mềm xương! Văn Vũ hô lớn

"Nát máy, hợp cách! "

Tuy có chút buồn cười về câu nói này, nhưng quả thật Vân Mộng đã dùng tay không đánh nát cỗ máy. Mạc Tịch Sâm cùng Chu Vũ Yến thấy mà trợn mắt kinh ngạc không thôi, gương mặt cay cú, tức giận nhìn Vân Mộng. Còn Vân Mộng, cậu liếc xéo về phía đôi cầu nam nữ, ánh mắt kinh thường. Nhân lúc đi ngang qua chúng, Vân Mộng khẽ nói

"547? 558? Đôi cầu phế vật các người cũng chỉ như thế thôi!"

"Người..... "

Nhanh chóng bước qua, trở về chỗ bọn nhóc, để lại đôi cầu nam nữ đang tức giận, máu nóng sôi lên tới đầu. Ninh Dịch vỗ vai Vân Mộng, cười nói

"A Mộng, giỏi lắm!"

"A Dịch quá khen rồi! "

Vân Mộng cười lại, nói

"Tiếp theo.... "

"Dừng lại! "

Văn Vũ định đọc tên người kế tiếp, nhưng bị Doãn Bằng từ trên khu khách V nói vọng xuống, chen ngang

"Dừng lại cho ta! Tôi dám nhóc khu A đổi loại máy chịu được sức mạnh lv 400 đi. Các người để chúng thi loại máy xoàng xĩnh kia chúng đập nát hết"

Lời Doãn Bằng nói ra khiến mọi người càng kinh ngạc hơn nữa. Máy lv 270 không được, 400 mới được. Doãn hiệu trưởng giỡn chơi à, chúng chỉ là một đám nhóc, có thể mạnh được tới đâu cơ chứ.

"Nhưng, hiệu trưởng Doãn à.... "

Văn Vũ định thắc mắc, bị Doãn Bằng một lần nữa chen ngang

"Không nhưng nhị gì cả, ta không muốn chúng phá đồ của học viện đâu, mau mau mau. Mau đi lấy đi"

"Vâng"

Vài tên lập tức thi hành. Mạc Tịch Sâm bên này khinh thường, để ta xem đám nhóc các người sẽ bị bể mặt như thế nào. Rồi các người sẽ bị nhục nhã thôi, ta khinh!

5p sau, một chiếc máy giống như vậy nhưng lớn hơn một chút được khiêng ra. Nhìn màu sắc sáng bóng, lớp vỏ trông vô cùng chắc chắn, nguyên liệu làm nên là bằng hợp kim siêu cứng, siêu bền, được làm từ những gì cứng cáp nhất. Nhưng, hợp kim siêu cứng, siêu bền mà lúc nào Doãn Bằng cũng nói ấy,

thường bị lũ nhóc và Hạo Thiên dùng 1 đám đập cho banh, không biết chiếc máy lần này có khá khảm hơn không.

Văn Vũ lại tiếp tục tiến hành vòng loại, đọc tên người tiếp theo

"Mộc Lâm"

Mộc Lâm nhanh chóng tiến lên, cười vui vẻ.

"Đừng! "

"9..9..935đ, hợp cách! "

Văn Vũ lại hô lên, mọi người lại một phen chấn kinh. Tiếp tục những người sau đó, mọi người giống như nghe riết thành quen, hôm nay nhận quá nhiều điều ngạc nhiên rồi, quá nhiều rồiiiii!

"Mộc Sinh: 958đ, hợp cách"

"Luu Vân: 954đ, hợp cách"

"Luu Dạ: 977đ, hợp cách"

"Lâm Băng Liên: 729đ, hợp cách"

"Nhạc Bạch Vũ: 718đ, hợp cách"

"Trần Thống Trung: 985đ, hợp cách"

"Minh Kỳ: 987đ, hợp cách"

"Đường Minh Thi: 996đ, hợp cách"

"Đường Ninh Dịch"

"Đừng"

Sau một hồi giằng co căng thẳng với điểm số, Văn Vũ rút cuộc đọc đến tên người cuối cùng. Nhưng người cuối cùng này, cũng xác định số phận của chiếc máy. Năm đám tung ra, đồng thời chiếc máy bị đánh bay đi, vỡ vụn. Lần này, chiếc máy không còn là những mảnh vụn lớn nhỏ khác nhau nữa, mà là nát như tương, thành những miếng nho nhỏ xinh xinh, hòa với mặt đất như chưa từng tồn tại.

Toàn trường nín lặng đi. Sự kinh ngạc cứ dồn dập mà đập vào mặt, cứ như thế rồi thành quen, nhiều người còn đơ mặt ra, không biết không hay không tin gì nữa, mọi định luật tự nhiên đều bị phá hết rồi. Đám nhóc này chắc chắn không còn là con người nữa, là quái vật a!

Ở một nơi nào đó trên khán đài, một người thanh niên với mái tóc bạch kim đang sững sờ, kinh ngạc với chỉ số sức mạnh của 2 người thi cuối cùng của khu A, lo lắng hồi hộp không thôi, ánh mắt còn có chút đượm buồn.....

Ninh Dịch nhìn Văn Vũ, nói

"Phần thi của em xong rồi."

Rồi quay lưng bỏ đi, như chưa hề làm điều gì tổn hại cả.

Phía trên, Doãn Bằng tức đến độ đứng thẳng dậy, ánh mắt tiếc thương nhìn cỗ máy. Máy em a, thi thì thi, thù ai thì đánh người nấy, có sao lại đi đập một chiếc máy vô tri vô giác như vậy. Ui, chúc máy gần vạn linh tề của tôi!

"Ừc" Văn Vũ nuốt nước bọt, hô lớn

"Nát máy, hợp cách"

Toàn trường một trận kinh thiên động địa, truyền tai nhau

"Máy nhóc đó là ai vậy? Mạnh đến như vậy"

"Nghe bảo là đàn em của đại tư lệnh đấy"

"Oh, thảo nào mạnh như vậy. Đại tư lệnh của chúng ta mới 12 tuổi thôi đã đánh thắng được Doãn hiệu trưởng rồi, đương nhiên đàn em cũng mạnh chẳng kém"

"Học viện của chúng ta đã tìm được những nhân tài ngàn năm có một rồi"

.....

Còn bên phía khách V, các vị khách truyền tai nhau

"Oh, đó chẳng phải Trần thiếu gia sao? Cậu ấy thật mạnh nha. Chúc mừng, chúc mừng Trần tộc trưởng có một người con trai tài giỏi như vậy"

"Còn có cả 2 vị thiếu gia Lưu gia nữa chứ, các cậu ấy cũng thể hiện thật tốt nha"

"Đúng vậy đúng vậy, 2 vị thiếu gia của Mộc gia cũng chẳng kém là bao, đều là những nhân tài"

"các vị sao có thể quên cậu thiếu gia Minh Kỳ được, cậu ấy rất tốt đó."

.....

Các vị khách được mời đến thay nhau mà nịnh bợ, lấy lòng 4 đại tộc trưởng.

Bên phía đôi cầu nam nữ, một tên thì tròn mắt há mồm, một tên thì run rẩy tức giận. Cả 2 nhìn vô cùng đáng cười, Ninh Dịch đi ngang cả 2, lạnh giọng nói

"Cóc ghê mà đòi hóa thiên nga à!"

Câu nói buông ra, Mạc Tịch Sâm mặt đỏ lên, giận run người. Nghiến răng keng két, nắm tay siết chặt lại. Rồi các người xem, ta sẽ cho tất cả cùng chết!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Tàn ác? Dã man?

Vòng thi loại kết thúc, nội viện 64 người còn lại 37 người, trong đó khu A hết 21 người, số còn lại là người khu khác. Không hợp cách 27 người, tiến hành vòng thi đấu phụ, loại đi 26 người, một người thắng cuộc vào vòng trong.

Vòng 2, có tổng cộng 38 người, xếp cặp đấu với nhau. Rốt cuộc, điều thú vị cuối cùng cũng đến, trận cuối cùng giữa Vân Mộng và Chu Vũ Yến, còn tên Mạc Tịch Sâm thi đấu với tên nào đấy cùng khu B với hắn. Đám nhóc thi khởi nói, chúng được cho lên sân đầu tiên, giải quyết nhanh gọn lẹ để nhường chỗ cho Vân Mộng thể hiện nữa chứ. Các vòng đấu đã xong xuôi, chỉ còn trận đấu của Vân Mộng, đám nhóc hí hửng chạy về khu nghỉ dưỡng, cùng ngồi với Hạo Thiên mà theo dõi trận đấu.

Vân Mộng bước lên sân, đối diện với Chu Vũ Yến đang vênh mặt lên. Cô ta kiêu ngạo nói

"Suốt từ nãy giờ, người nói gì với ta, ta sẽ cho người nếm mùi đau khổ"

"Ha, con cầu ở đâu lại sủa lớn như thế! "

Vân Mộng liếc xéo cô ta, khinh thường nói

"Người..... "

Chu Vũ Yến tức đến run người, ánh mắt giết người hiện lên

"Khụ khụ, cả 2 mau xưng danh"

Vân Vũ đứng giữa cả 2, nói

"Chu Vũ Yến, khu B. Đệ tử của Minh Diệp lão sư!"

Khi nghe Chu Vũ Yến nói đến Minh Diệp lão sư, toàn bộ học sinh như vừa nghe được một tin chấn động. Minh Diệp lão sư là ai cơ chứ!? Đó là một vị lão sư được người người kính trọng, học thứ uyên thâm, cấp bậc tuy chỉ là một lão sư nhưng lại là một Minh Diệp chủ của Minh Thanh đường.

Trong học viện, cụ thể hơn là nội viện. Được chia thành 4 bang, là rèn, dược, kiếm, và võ do 4 vị trưởng lão đứng đầu. Các trưởng lão có cấp bậc ngang hàng với hiệu trưởng Doãn Bằng. Theo đúng chỉ có 4 bang thôi, và là 4 bang lớn nhất. Nhưng Minh Diệp lão sư do những công hiến của mình cho học viện, nên được phép thành lập 1 bang nhỏ. Bang chuyên về chiến đấu tự do hay nói đúng hơn là bang tổng hợp Được làm đệ tử của Minh Diệp lão sư là 1 vinh dự to lớn.

Trước mắt là vậy, Hạo Thiên chỉ nghe ngóng được có bấy nhiêu, còn chưa rõ con người của vị Minh Diệp lão sư này ra sao nữa.

Nói là Minh Diệp bang chủ, nhưng thân phận thật sự vẫn thua Hạo Thiên 2 bậc, không đáng để tâm tới. Vân Mộng hừ lạnh, lạnh lùng nói

"Vân Mộng, khu D. Đệ tử của Đường đại sư lệnh! "

"Woaaaaa"

Toàn trường như hú lên. Đường đại sư lệnh, vị đại sư lệnh trẻ tuổi nhất của học viện, solo 1 vs 1 với hiệu trưởng Doãn và thắng ngài ấy. Thật không thể tin được, tên Vân Mộng này là ai mà có thể có được vinh dự lớn đến như thế. Còn khủng bố hơn cả Chu Vũ Yên nữa, trận chiến này coi bộ gây go đây. Suy nghĩ hiện tại của tất cả mọi người dường như hoàn toàn như nhau. Kinh ngạc, bất ngờ, ghen tỵ,... Đan xen hỗn tạp.

Phía trên khu khách V, nhiều người truyền tai nhau, nói

"Đường đại sư lệnh? Là ai thế? Chẳng phải khi trước vẫn là Lý đại sư lệnh sao! "

"Đúng vậy, từ khi nào mà đổi đại sư lệnh rồi"

"Hiệu trưởng Doãn, ngài nói đi chứ? "

"Đường đại sư lệnh, vị đại sư lệnh trẻ tuổi nhất của học viện chúng tôi, tên là Đường Hạo Thiên, đại thiếu gia của Đường đại gia tộc, năm nay mới 12 tuổi mà thôi"

Doãn Bằng nói, giải đáp thắc mắc cho mọi người.

"trẻ như vậy, lại còn là đại thiếu gia của Đường gia, Đường gia sản sinh ra toàn là các quái vật vậy không sao!"

"Quá khủng bố rồi"

.....

Các vị khách gần như ò lên, Đường Minh Nhật thì đã biết từ lâu nên cũng không có gì kinh ngạc nhiều, chỉ có việc Hạo Thiên có đệ tử là hơi kinh ngạc một chút mà thôi.

Tên nhóc con này, còn thu nhận cả đệ tử nữa. Lại không nói cho người nhà biết một tiếng, xem ra, nó muốn làm gì thì làm nấy rồi, không ai ngăn được, haizzz! Đường Minh Nhật có chút buồn, cũng có chút vui nhìn về phía Hạo Thiên. Còn cậu, cậu đang cùng với lũ nhóc theo dõi trận đấu này, cậu sắp được hả dạ rồi!

Vân Vũ đứng giữa 2 đũa mà cảm thấy như có luồng điện cứ xẹt qua xẹt lại trước mắt mình, lo ngại mà lùi lại sau, hô

"2 bên chuẩn bị..... Bắt đầu"

Vân Mộng vẫn bình thản như cũ, Chu Vũ Yên thì phi lên, cười to nói

"Mau chết đi tên phế vật! "

Một cú đánh được bao bọc bởi lửa đánh về phía Vân Mộng. Vân Mộng lùi 1 chân về sau, đưa tay đỡ lấy. Siết chặt lại

"Á"

Chu Vũ Yên bị nắm đến đau, mặc dù Vân Mộng nắm trọn lấy cả bàn tay bao bọc trong lửa của cô ta, nhưng không hề có dấu hiệu phòng hay đau rất gì cả.

"Rắc"

"áaaaaa"

Vân Mộng khai màn bằng việc bẻ gãy tay phải cô ta, lạnh giọng nói

"một chữ phế vật, một câu cũng phế vật. Để ta cho người biết, thua cả một tên phế vật là như thế nào! "

"Á"

Vân Mộng đá bay cô ta đi, rút ra một cây súng ngắn, đứng từ xa mà bắn.

"Pằng"

"pằng"

"pằng"

3 nhát, cả 3 đều trúng ở 3 điểm khác nhau, một ở vai, một ở bụng và một bên tay trái. Xem như bây giờ 2 tay của cô ta đã trở nên phế rồi. Không còn nhúc nhích gì được 2 tay cả.

Mọi người nhìn mà ồ lên kinh ngạc. Vân Mộng mở màn bằng sự tàn ác như vậy, đánh với một cô gái mà ra tay lại độc ác, dã man như vậy. Nhưng họ đâu biết được rằng cô ta và tên cậu Mạc Tịch Sâm kia đã làm gì với Vân Mộng. Họ chỉ thấy sự tàn ác ở Vân Mộng mà thôi.

"Người, tên phế thái nhà ngươi dám phế hai tay ta. Người mau chết đi"

Chu Vũ Yến hét lên, đồng thời 1 loạt hỏa cầu hiện lên. Đánh về phía Vân Mộng. Vân Mộng hừ lạnh, lấy tay gạt đi. Chênh lệch về sức mạnh giữa Vân Mộng và cô ta là rất lớn, một ở lv 220 và một ở lv 280, cô ta nghĩ cô ta sẽ thắng sao!

Chu Vũ Yến tròn mắt nhìn, những hỏa cầu của ta, lấy tay gạt đi dễ như thế sao? Tên phế thái chó chết này, sao lại mạnh như vậy. Không đúng, chắc chắn hẳn chỉ đang giả vờ mà thôi, đúng vậy, chủ đang giả vờ mà thôi. Chu Vũ Yến đang tự lừa dối bản thân, phủ định sự thật cô ta chỉ là một con gà không đầu lại Vân Mộng.

Vân Mộng lạnh lùng bước tới, Chu Vũ Yến liên tục lùi về sau, la hoảng lên

"Người...người không được lại đây. Mau rút đi, rút đi"

Vân Mộng phóng lại, bằng tốc độ kinh người mà nắm lấy cổ cô ta, giơ cao lên. Mạc Tịch Sâm phía dưới hoảng lên, hô lớn

"Chu Vũ Yến bỏ cuộc. Trọng tài mau cứu người!"

Vân Vũ gạt đầu, tiến lại hướng phía Vân Mộng mà nói

"Vân Mộng, Chu Vũ Yến đã bỏ cuộc, mau dừng...."

Vân Mộng quay sang liếc Vân Vũ một cái, làm ông ta sợ hãi mà lùi lại, cảm nín. Vân Mộng buông tay, thả cô ta rớt xuống đài. Liếc cô ta một cái, lạnh giọng nói, mang theo ý mỉa mai, khinh thường

"Thứ không bằng cả phế vật! "

Chu Vũ Yến nằm dài dưới đất mà tức giận, giận đến run người, run lên cầm cập nhưng không thể làm gì được cả. Vân Mộng nói xong liền quay lưng bỏ đi.

Toàn trường chứng kiến từ đầu tới giờ, suy nghĩ tới mà kinh hãi. Ra tay độc ác như vậy, rút cuộc cô ta đã làm gì tên đó cơ chứ. Vốn là mọi người chẳng nghe được rút cuộc cả 2 đã nói gì với nhau, mà chỉ suy đoán từ một phía mà kết luận Vân Mộng độc ác, tàn nhẫn

Còn mấy người quen biết Vân Mộng từ trước, không kinh ngạc nhiều, nghĩ cô ta bị như vậy là đáng. Vân Mộng trước kia hiền lành, yêu thương cô ta như vậy, vậy mà cô ta dám phản bội Vân Mộng, khiến cậu ấy trở thành con người như vậy. Theo đúng nên giết cô ta luôn mới phải.

Vân Mộng ngay từ đầu không giết cô ta, không phải vì e ngại học viện, mà là vì lệnh của Hạo Thiên, bảo giữ cô ta lại. Để chính cậu xử lý, còn tên Mạc Tịch Sâm đó, thế nào hẳn cũng sẽ khiêu chiến sinh tử với Vân Mộng để trả thù cho cô ta.

Vân Mộng quay lại chỗ Hạo Thiên, cậu cười nói

"A Mộng, làm tốt lắm"

"Vâng"

Vân Mộng hơi mỉm cười, ngồi xuống cùng bọn nhóc. Chu Vũ Yến được tên Mạc Tịch Sâm đưa vào khu chữa thương ở học viện. Hạo Thiên nhìn thấy, nói

"Băng Liên, mau đi với ta. Mọi người ở lại đây đi"

"Ờ, ta cũng muốn đi"

An Lam Nguyệt giận dỗi nói

"Tỷ ở lại đây đi, Băng Liên chúng ta đi"

Hạo Thiên nói, nắm lấy tay của Băng Liên. Cô bé đỏ mặt nhanh chóng chạy theo. An Lam Nguyệt giận hờn nói

"tại sao không cho ta đi theo cơ chứ? "

"Nguyệt tỷ, ca ca huynh ấy có việc, tỷ đừng dỗi nữa"

Tiểu Siêu cười nói, nắm lấy tay An Lam Nguyệt. An Lam Nguyệt ôm chặt lấy tiểu Siêu

"aaa, chỉ có tiểu Siêu là nghĩ đến ta thôi. Thiên đệ chỉ lo đi tán gái, hừ"

"Ha ha ha ha"

Đám nhóc cười phá lên

.....

"ách xì"

Hạo Thiên đang đi với Băng Liên mà chợt ho khan mấy tiếng, không hiểu chuyện gì. Chắc đám nhóc lại nói gì mình nữa đây mà, về xử chúng mới được.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Sinh tử chiến

Nơi chữa thương cho những thành viên tham gia thi đấu nằm ở phía trong của sân đấu này, Hạo Thiên và Băng Liên đang tiến thẳng về phía khu chữa thương, nơi mà Chu Vũ Yến được đưa tới để chữa thương. Căn phòng được thiết kế rộng, và được bao bọc bằng kính cường lực, chỉ 1 cánh cửa vào trong. Hạo Thiên đi ngang qua tấm kính cường lực, liếc nhìn vào trong.

Tên Mạc Tịch Sâm sau khi đưa Chu Vũ Yến đến đây đã nhờ người băng bó kỹ lưỡng, xử lý vết thương chu đáo rồi mới rời đi. Hiện tại trong phòng này cũng chẳng có ai ngoài Chu Vũ Yến cả, Hạo Thiên cười lạnh bước vào. Chu Vũ Yến dường như chưa ngủ hẳn, nghe thấy tiếng mở cửa cứ tưởng Mạc Tịch Sâm, giọng giận dữ nói

"Sâm ca ca, ca phải báo thù cho muội a. Ca ca phải giết chết tên phế vật khốn kiếp đó cho muội. Hắn đánh muội đau lắm..... A, các người là ai? "

Chu Vũ Yến nói gần hết, chợt phát hiện người vào không phải Mạc Tịch Sâm mà là 2 người khác, bèn tức giận quát

"Ta là ai, xem ra lúc kiểm tra vào nội viện tiểu Vũ đánh người chưa đủ đau nha"

Hạo Thiên cười lạnh nói

"Người là.... A, Đại tư lệnh thứ lỗi. Là đệ tử có mắt như mù không nhận ra ngài"

Chu Vũ Yến vừa nằm mà vừa giả bộ lúng túng ngây thơ nói

"A, người xưng hô với ai là đệ tử cũng được, đừng có mà xưng đệ tử với ta. Còn nữa, lúc trước đánh A Mộng, đánh rất thích nhỉ. Bây giờ cảm giác bị đánh lại như thế nào hả? "

Hạo Thiên lạnh giọng nói

Vị Đại tư lệnh này, hình như mới gần đây có nghe qua một lần. Là ở đâu nhỉ..... A, chết rồi. Chẳng phải là tên phế vật kia xưng hô hắn là đệ tử của đại tư lệnh sao? A, chết chắc rồi! (Ting! Chúc mừng cô đã đoán đúng rồi!))

"Đại tư lệnh... Ngài... Ngài đến đây có chuyện gì không? "

Chu Vũ Yến lấp ba lấp bắp nói

"Bốp"

Băng Liên tiến lên, đánh vào mặt cô ta một phát, cú đánh làm chệch mặt sang một bên, đôi mắt trừng lớn nhìn Băng Liên. Chu Vũ Yến quát

"Con tiện nhân này, cô dám đánh tôi à"

"Bốp"

Băng Liên lạnh lùng mà thờ ơ nói

"Tội dám phản bội A Mộng"

"Bốp"

"Tội dám đánh A Mộng"

"Bốp"

"Tội dám có thái độ với A Mộng"

"Bốp"

"Tội nặng lời mắng chửi A Mộng"

"Bốp"

.....

Cứ thế Băng Liên đánh liên tục mười mấy cái, khuôn mặt cô ta bị đánh cho sưng thành đầu heo. Miệng ư ư a a không nói được. Hạo Thiên cũng là hơi kinh ngạc, Băng Liên không ngờ cũng dữ dằn lắm nha. Khẽ vươn tay vuốt mái tóc dài của Băng Liên, làm cô bé hơi giật thót mình. Hạo Thiên nói

"Được rồi Băng Liên, đừng đánh nữa chỉ làm dơ tay muội mà thôi, cứ để tiểu Hắc và tiểu Bạch xử lý đi"

Tức khắc, Chu Vũ Yến biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa. Nhưng ở nơi nào đó trong không gian hệ của Hạo Thiên, có 2 sinh vật đang ăn vô cùng thích thú.

.....

Cùng lúc này, bên phía đám nhóc. Đang chờ đợi thi đấu vòng 3, Thiên Tuyết từ đâu chạy tới, phóng lên người An Lam Nguyệt, cười tủm tỉm nói

"Tỷ tỷ, tỷ thật đẹp nha!"

"A! Tiểu Tuyết, muội thật biết nịnh nha, muội cũng thật dễ thương đấy, muội làm gì ở đây thế? "

An Lam Nguyệt ôm lấy cô bé, mỉm cười nói

"Muội đấu xong rồi, tìm các ca ca chơi ạ! "

Thiên Tuyết tủm tỉm nói

"Vậy muội lại chơi với chúng đi"

An Lam Nguyệt xoa đầu cô bé, rồi thả cô ra.

Trong khi Hạo Thiên còn chưa trở ra, vòng 3 đã bắt đầu. Các thí sinh bốc số đấu của mình, An Lam Nguyệt lại giờ trò. Ngay từ đầu không phải vô tình mà Chu Vũ Yến được đấu với Vân Mộng, lại còn là trận cuối của vòng 2. Điều là do An Lam Nguyệt giờ trò mà ra cả, mà bắt nguồn cũng là Hạo Thiên nhờ vả. Ở vòng 3 này, An Lam Nguyệt giờ trò với thùng bốc số. Khiến cho số thứ tự và ai đấu với ai đều theo sự chỉ dẫn của An Lam Nguyệt. Vòng 3 này còn lại 11 đứa nhóc của Hạo Thiên, bao gồm cả Vân Mộng, Mạc Tịch Sâm và 4 đứa khối A trong đó có Tạ Thiệu Phi.

Tạ Thiệu Phi này tuy nhút nhát nhưng thiên phú lại tốt, tiếp thu nhanh. Cậu ta lúc mới đầu gặp đám nhóc cùng với cả lớp A thì lúc nào cũng tỏ ra nhút nhát, trốn sau tất cả các bạn học khác. Nhưng khi xảy ra chuyện với đám nhóc thì người nhút nhát nhất lại là người đứng ra xin lỗi, dũng cảm mà tiến ra xin lỗi một tiếng, vì thế đám khu A mới không bị đám nhóc ghim.

Vòng 3, đám nhóc do không còn ai lạ để đánh nữa, nên chúng được xếp đánh với nhau. An Lam Nguyệt bắt đầu giờ trò, lần này không phải trận cuối cùng nữa mà là trận đầu tiên vòng 3, lại là Mạc Tịch Sâm với Vân Mộng. Tên Mạc Tịch Sâm này khi nghe được điều này, ánh mắt sáng rực lên hận ý cùng khinh thường mà nhìn Vân Mộng.

Vòng 3 bắt đầu, vừa đúng lúc Hạo Thiên cùng Băng Liên trở lại. Hạo Thiên ngồi cạnh An Lam Nguyệt và tiểu Siêu. Băng Liên trở lại ngồi cùng đám nhóc mà khuôn mặt đôi lúc lại đỏ lên, có vẻ như nhớ tới những khoảng khắc lúc này ở cùng Hạo Thiên mà ra cả. Haizz, một cô bé đang tuổi trưởng thành mà!

An Lam Nguyệt khẽ chú ý Băng Liên, cười trêu Hạo Thiên nói

"Tiểu Thiên, đệ làm gì con người ta mà người ta đỏ mặt thế hà!?! "

"Đệ... Đệ có làm gì đâu cơ chứ. Tỷ đừng có nói như vậy! "

Hạo Thiên có chút lúng lúng, nhưng ngay lập tức nghiêm túc mà nói

"Tỷ, tỷ đừng chọc ca ca vậy chứ"

Tiểu Siêu kể bên nhẹ giọng nói

"Còn đệ nữa đây, tại sao cứ hay để ý tiểu Linh con gái người ta như vậy cơ chứ. Có ý với người ta rồi sao? "

An Lam Nguyệt cười khúc khích mà trêu ghẹo cả 2. Hạo Thiên và tiểu Siêu đồng thanh

"Tỷ"

"ha ha ha ha ha" An Lam Nguyệt cười phá lên, đám nhóc cũng khúc khích mà cười theo. Còn 2 cô gái được nhắc tới thì đỏ mặt mà ngồi cạnh nhau, không biết nói gì hơn.

Hạo Thiên không đùa nữa, hơi nghiêm mặt nhìn Minh Thi và Ninh Dịch nói

"Cả 2 người từ sau khi ta đi rồi trở về cho tới nay, tên đó có đến không? "

"Boss, tên đó có đến nhưng bị bọn tứ đuôi về rồi. Với lại sau khi boss đi thì 5 ngày sau các cậu ấy mới bình ổn tâm trạng lại, hẳn tới là vào ngày thứ sáu, nhưng mà cả 2 cậu ấy dứt khoát đuổi đi. Nhưng có vẻ tên đó vẫn rất lì lợm, không hiểu sao có được thư mời mà vào được đây không biết nữa"

Minh Kỳ đứng ra nói thay Minh Thi và Ninh Dịch. Hạo Thiên hơi nhăn mày nhìn về phía người mái tóc bạch kim phía khán đài cao, lại nhìn Minh Thi và Ninh Dịch. Cả 2 đang nhìn tên đó bằng ánh mắt thù ghét, căm hận, nhưng tên đó lại nhìn cả 2 trêu mếu dửng dăng. Haizzz, thật mệt mỏi!

Hạo Thiên nhẹ giọng nói

"để qua cuộc thi đi, chúng ta giải quyết cái làng đó cùng với tên ca ca đó của các người luôn một thể cho gọn"

"Vâng"

Minh Thi và Ninh Dịch lập tức đáp lại, cũng không thèm đếm xỉa đến tên đó làm gì nữa, tất cả quan sát trận đấu

Trận đấu tiên diễn ra, Văn Mộng đánh với Mạc Tịch Sâm. Cả 2 đối diện nhau, bên lạnh lùng, bên khinh thường, hận ý, cả 2 ánh mắt như bắn ra tia điện mà xẹt qua xẹt lại trước mặt Văn Vũ. Văn Vũ hô lên

"Xưng tên! "

"Mạc Tịch Sâm, khu B. Đệ tử Minh Diệp lão sư"

Mạc Tịch Sâm nói, lại khiến cho mọi người thêm kinh ngạc. Không ngờ lại xuất hiện thêm một người là đệ tử Minh Diệp lão sư nữa. Nghe nói trước giờ chỉ nhận 1 đệ tử, vậy mà nay phá lệ nhận 2. Bất ngờ đây!

"Văn Mộng. Đệ tử Đường đại tư lệnh"

Văn Mộng thân nhiên nói. Dù mọi người có kinh ngạc về Mạc Tịch Sâm đến đâu thì cũng vẫn bất ngờ hơn khi nghe Văn Mộng nói như vậy. Là đệ tử của Đường đại tư lệnh luôn cơ mà!

Mạc Tịch Sâm hừ lạnh nói

"Là đệ tử Đại tư lệnh thì sao chứ. Cũng chỉ là tên phế vật mà thôi! "

Có vẻ như tên này đôi mắt để dưới đất hẳn thì phải. Lúc này chứng kiến sức mạnh của Văn Mộng đánh Chu Vũ Yên đến như vậy mà bây giờ mở miệng một câu cũng phế vật, một chữ cũng phế vật, đúng là không còn muốn sống nữa. Văn Mộng chợt cười lạnh, khinh thường không đáp. Mạc Tịch Sâm tưởng Văn Mộng sợ hẳn được nước lấn tới

"Văn Vũ lão sư, Mạc Tịch Sâm con muốn khiêu chiến sinh tử chiến với tên Văn Mộng này"

Được nước lấn tới thì sao chứ, vào đúng ngay kế hoạch của Hạo Thiên rồi. Tên này vì kiêu ngạo hống hách, muốn trả thù cho Chu Vũ Yên sẽ khiêu chiến sinh tử đại với Văn Mộng, và..... đến đây là hết hành trình của cuộc đời tên Mạc Tịch Sâm này rồi

Văn Vũ e dè, ánh mắt hướng chỗ Doãn Bằng mà nhìn

"Cái này.... "

"Phê chuẩn!"

Hạo Thiên phía dưới, lạnh lùng thốt lên

"Nhưng mà..... "

Văn Vũ lại ngập ngừng không nói. Doãn Bằng phía trên nói vọng xuống

"Đại tư lệnh đã phê chuẩn thì ông mau thực hiện đi, đừng câu giờ nữa"

"Vâng"

Văn Vũ ngay lập tức đáp lời, hô lớn

"Mạc Tịch Sâm khiêu chiến sinh tử chiến với Văn Mộng, cả 2 chuẩn bị"

Nghe Văn Vũ thông báo, toàn trường ồ lên, kinh ngạc không thôi. Sinh tử chiến, tên như ý nghĩa - là cả 2 người cùng đấu với nhau, cho đến khi bên kia chết hoặc là được người thắng tha chết thì kết thúc cuộc đấu. Vì vậy hôm nay, tên Mạc Tịch Sâm này xác định kết thúc cuộc đời hắn ở đây!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Minh Diệp bang chủ

"Nào cả hai chuẩn bị..... Bắt đầu! "

Văn Vũ vừa nói xong, lập tức phóng xuống đất, nhường sân đấu lại cho cả 2.

Mạc Tịch Sâm cười nhạt, vừa phóng lên vừa nói

"Hôm nay sẽ à ngày chết của ngươi! "

“Ha”

Vân Mộng cười nhạt, tay đưa lên ngưng kết một quả cầu màu đen - Hắc cầu.

"Bùm"

Quả cầu bay thẳng về phía mặt của tên Mạc Tịch Sâm, dính trực diện.

"Bịch... Bịch... Bịch"

Mạc Tịch Sâm lăn mấy vòng trên sân, lò mò dậy ngơ ngác nhìn. Vân Mộng vẫn bình thản mà đứng đấy, Mạc Tịch Sâm tức giận đứng dậy.

"Phong Điều"

Hắn triệu hồi yêu thú của mình, Phong Điều lv 250!

"Gré..."

Phong Điều vừa xuất hiện, một tiếng rít liên vang lên, chói tai in ỏi. Mạc Tịch Sâm mang âm điệu tức giận quát

"Phong Điều, tấn công"

Phong Điều vỗ cánh mạnh mẽ trong không khí, xuất hiện hàng loạt những mũi tên bằng lông của nó. Nhìn qua vô cùng sắc nhọn, những mũi tên đó vừa xuất hiện liền phóng về phía Vân Mộng. Mạc Tịch Sâm cùng lúc cười ha hả nói

"Ha ha ha ha, Vân Mộng ngươi dù có dùng yêu thuật gì che mắt mọi người thì ngươi cũng sẽ chết ngày hôm nay thôi"

Mạc Tịch Sâm nói, khuôn mặt do dính Hắc cầu tạo nên những vết thương chằng chịt, lại còn cười to há miệng rộng nhìn vô cùng ghê rợn. Mọi người xem mà thấy toét, rùng mình

Vân Mộng cười nhạt, tay gạt những chiếc lông đang phi về phía cậu, mặc khác dùng tốc độ khinh người mà nắm lấy cổ Mạc Tịch Sâm. Cách biệt về lv quá lớn, Mạc Tịch Sâm không kịp né, bị Vân Mộng nắm cổ họng giơ lên cao, trông rất nhẹ nhàng. Phong Điều thấy chủ bị bắt, không biết phải làm sao, cứ bay trên đầu cả hai mà rít gào lên. Vân Mộng liếc nó thả ra yêu thú của bản thân

"Grừ"

Một chú cọp xuất hiện. Bộ lông màu vàng sậm đan xen vài lần đen. Một đôi cánh màu tím mọc trên lưng và đôi mắt xanh thăm thẳm như mặt hồ. Thân hình to lớn vạm vỡ, chiều dài gần 2m, chiều cao gần 1m50 khác hẳn so với 2, 3 ngày trước chỉ là một chú cọp con trông vô cùng đáng yêu. Giờ đã trưởng thành vượt bậc giờ cũng lv 300 rồi, ầu cũng là nhờ đan được Hạo Thiên đưa cho mà tăng nhanh như vậy.

Yêu thú giống cọp này kêu gọi là Huyết Hồ. Kêu như vậy bởi nó còn một hình thái khác nữa khi đôi mắt của nó chuyển đỏ, cũng là trạng thái cường thịnh nhất của nó, bởi thế mới có tên Huyết Hồ, chú hồ có đôi mắt đỏ rực!

Huyết Hồ vừa ra, Phong Điều cảm thấy bị uy hiếp, rít lên một tiếng định chạy trốn. Vân Mộng liếc xéo Phong Điều, ra hiệu bằng mắt cho Huyết Hồ. Huyết Hồ vỗ cánh bay vút lên cao, tóm lấy con mồi bằng móng vuốt sắc nhọn của mình, Phong Điều bị vỗ lấy, đau đớn mà rít lên, bay loạn trên cao, nhắm phía ngoài mà chạy. Nhưng nó tưởng có thể thoát sao, có 2 lý do. Thứ nhất, khu đầu này được bao bọc bởi một lớp màn bảo vệ, ngăn cách nó với khán đài nơi khán giả ngồi, dù bất cứ vật thể nào cũng không thể thoát được trừ khi lv của nó trên 300, nhưng Phong Điều chỉ mới 250 mà thôi. Thứ hai, nó quá chậm so với Huyết Hồ, khi thấy nó định bay đi, Huyết Hồ vút lên lấy vuốt mà vỗ nó rớt xuống đất.

Mạc Tịch Sâm bị bóp cổ đến mức ho khan sắc sụa, tay quơ loạn, mắt trợn trắng lên, còn phong thái mà quát Vân Mộng

“Tên phé vật nguoi mau thả ta ra. Nếu không sư phụ ta sẽ không tha cho nguoi đâu. Mau thả ta ra tên cầu này.....Ặc”

Mạc Tịch Sâm càng la hét Vân Mộng càng bóp chặt hơn nữa. Bên phía Huyết Hồ, sau khi Phong Điều rớt xuống bị Huyết Hồ dung chân trấn áp dưới đất không cho động đậy gì cả. Vân Mộng liếc qua, Phong Điều sợ hãi mà co ro lại, cậu giơ tay lên, bóp chặt lại, bất thành linh Phong Điều biến mất tại chỗ.

Không phải vì Vân Mộng làm như vậy mà Phong Điều biến mất. Tất cả là do Hạo Thiên gây ra, khi Vân Mộng giơ tay lên giả vờ bóp chết Phong Điều là khi Hạo Thiên mở ra không gian hệ hút Phong Điều vào đó, hút ngay thẳng vào phòng của 2 đại yêu thú – Hắc Bạch song long (tên gọi chung của tiểu Hắc và tiểu Bạch ^^). Và điều này cũng có nghĩa là Phong Điều đã vào bụng của 2 đại yêu thú luôn rồi đấy)

Mọi người ò lên, hà có gì mà Phong Điều biến mất không một dấu tích khi Vân Mộng đưa tay lên vậy cơ chứ. Rốt cuộc Vân Mộng đã làm cái gì, chuyện gì vừa mới xảy ra? Chúng ta thậm chí còn chưa chớp mắt cái nào mà Phong Điều đã biến mất rồi, cần lời giải thích aaaaaa!!!

Thậm chí đến cả Doãn Bằng cũng xuất đứng dậy xem xem chuyện gì vừa mới xảy ra,... và trong lòng lão ta bắt đầu nổi lên sự nghi ngờ đối với Vân Mộng!

Huyết Hồ cũng có chút ngờ ngạc nhìn, nhưng mau chóng lấy lại tinh thần, gầm gừ lên đe dọa, thể hiện uy phong, bay vòng quanh phía trên Vân Mộng và Mạc Tịch Sâm. Vân Mộng liếc nhìn tên cầu trên tay mình, hơi cười. Mạc Tịch Sâm lại hóa khùng lên la làng

“Tên chó nguoi mau bỏ tay chó ra. Ta sẽ mách với sư phụ của ta, ông ấy sẽ giết chết nguoi. Aaaaaa, sư phụ cứu con.....”

Vân Mộng cười lạnh, nói

“Chó? Phé vật? Phé thải? Ha, cảm giác ra sao khi thua cả một con chó, một tên phé vật hả. Chắc nên gọi nguoi là thứ không bằng cả một tên phé vật nhỉ, Mạc Tịch Sâm. Đúng là ‘mạc’ mà!”

Lại cười nhạt mà nói tiếp

“Lần trước nguoi đánh ta biểu cảm ra sao ấy nhỉ? Như vậy sao!”

Khuôn mặt Vân Mộng chợt cười lên, nụ cười vui vẻ lúc này làm cho người ta ớn lạnh, rung mình sợ hãi không thôi. Mạc Tịch Sâm run sợ, hai tay quơ quào bắt lấy cánh tay Vân Mộng đang bóp cổ hắn, cố gắng siết chặt. Nhưng cánh tay hắn càng siết chặt lấy tay Vân Mộng thì tay Vân Mộng bóp cổ hắn lại càng chặt hơn nữa. Vân Mộng cười, tay còn lại giơ lên, nhắm thẳng vào mặt mà đâm

“Bóp”

Cú đánh đầu tiên, máu mũi trên mặt chảy ra, nhỏ lon ton dưới đất. Vân Mộng lại cười nói

“Đau không?”

Mạc Tịch Sâm vội gập đầu, khuôn mặt sợ hãi. Vân Mộng duy trì nụ cười, nói

“Đau à? Lúc nguoi và con ả đó đánh ta có biết ta cũng đau như vậy không? Phán bội ta, đánh ta, hôm nay có bao nhiêu ta đòi lại hết. Nhất là mạng của hai con cầu các nguoi!”

Nghe tới đây, Mạc Tịch Sâm sợ hãi mà run lên, quơ quào lại càng kịch liệt. Dùng tí mana cuối cùng mà triệu ra những Hóa cầu ném và mặt, người Vân Mộng

“Đi chết đi! Đi chết đi! Đi chết đi!!!!!!...”

Vừa gào thét vừa ném đi

“Bùm”

“bùm”

“bùm”

.....

Nhưng vô ích thôi, Vân Mộng vẫn trơ trơ ra đẩy dẽ hấn phản kháng. Khi Mạc Tịch Sâm dừng lại, cũng là lúc hấn hết mana, một làn khói dần mờ đi, để lộ ra khuôn mặt của Vân Mộng. Vân Mộng thờ ơ không một vết thương nhìn hấn, cười nhạt rồi đáp

“Xong rồi sao? Vậy thì tới ta!”

Mạc Tịch Sâm đang cầm nín dần, sợ hãi, hoảng sợ run lên. Vân Mộng ra đòn liên tục vào vùng bụng, mặt, đầu, eo,..... bất cứ nơi nào trên người mà cậu muốn đánh cậu đều đánh hết.....

Phía khán giả, mọi người rung mình mà sợ hãi chứng kiến cảnh tượng phía dưới kia.

Bên phía Hạo Thiên, đám nhóc hưng phấn nhìn, thỏa mãn khi thấy Vân Mộng ra tay mạnh mẽ như vậy. Tên Mạc Tịch Sâm này có rất nhiều tội, tội chửi Vân Mộng, chửi Hạo Thiên, đánh Vân Mộng, phản bội Vân Mộng! Đánh như vậy, rất hả dạ!

Ở khu khách V, Doãn Bằng cũng có hơi giật mình. Một Vân Mộng hiền lành, tốt bụng, luôn giúp đỡ mọi người ai ai cũng biết nay còn đâu! Còn đâu a! Còn các vị khách thì rung mình, đau đốn thay cho cậu thiếu niên bị đánh kia. Lúc đầu khiêu chiến người ta cứ tưởng mạnh lắm, nắm chắc phần thắng rồi, ai dè đâu bây giờ bị dẽ ra đánh như vậy đây.

Doãn Bằng đang ngồi xem, một người đàn ông đi từ ngoài vào trong khu V, tiến lại chỗ Doãn Bằng. Người đàn ông thân mặc một chiếc áo của lão sư nội viện màu đen huyền, quần dài màu đen xanh. Khuôn mặt nhìn qua có vẻ như là cương trực chính chắn lắm, tóc ngắn màu đen điểm chút bạc. Hai tay chấp sau lưng, tiến lại chỗ Doãn Bằng, cười nói

"Doãn hiệu trưởng, đã tới muộn rồi! "

"Ồ, Minh Diệp. Không sao không sao, chẳng phải nói bé quan sao, ra sớm như vậy? "

Doãn Bằng cũng cười nói.

Người này là Minh Diệp, vị lão sư đã dùng sức mình xây dựng lên một bang tổng hợp. Chấn động học viện, ai ai cũng biết, người người kính nể. Nhưng chỉ có thể mà thôi!

"Tôi bé quan xong rồi, hiện tại ra xem xem đệ tử tôi thi đấu ra sao"

Minh Diệp khẽ cười nói

"À thì.. "

Doãn Bằng hơi lấp bắp, ánh mắt đảo xuống phía dưới, khu sân đấu. Minh Diệp nhìn xuống theo.... ánh mắt chợt co rút lại, phi nhanh xuống dưới khi chứng kiến cảnh tượng dưới kia.

.....

Đám nhóc đang theo dõi cùng với Hạo Thiên, chợt cảm nhận điều bất thường. Khẽ quan sát, Minh Diệp phóng từ trên xuống, đánh một chưởng về phía Vân Mộng đang quay lưng, Minh Diệp khẽ quát

"Mau bỏ tay ra cho ta"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Xong đời!

"Mau bỏ tay của ngươi ra cho ta"

"Bùm"

Minh Diệp vừa quát vừa phóng lên, vồ một chưởng về phía Vân Mộng, cách biệt thực lực tuy không nhiều nhưng vẫn chậm hơn một chút. Vân Mộng những tưởng mình bị đánh chết rồi ấy chứ, nhưng không.

Chưởng đánh tới, một làn khói mịt mù nổi lên. Vân Mộng vẫn lạnh lùng mà đứng đó không chút trầy xước nào, tay vẫn còn nắm cổ của Mạc Tịch Sâm đang hấp hối. Làn khói tan đi, Hạo Thiên đứng trên sàn đấu, phía sau là An Lam Nguyệt đang từ từ phóng tới, và tiểu Siêu ánh mắt sát khí tỏa ra. Hạo Thiên chỉ dùng duy chỉ một ngón tay mà đón lấy cú đâm của Minh Diệp, còn Minh Diệp thì kinh ngạc, nhưng nhanh chóng rút tay về, khẽ nhăn mặt mà quát

"Học sinh kia, mau bỏ tay ra. Một cuộc thi bình thường mà ra tay như lấy mạng người vậy à. Văn Vũ ông tại sao không cho dừng cuộc đấu lại"

"Ha, muốn dừng trận đấu. Tên đó đã chết đâu mà dừng trận đấu"

Vân Mộng phía sau lên tiếng

"Ý em là gì? Chẳng phải chỉ là thi thông thường thôi sao, hà có gì có ý định giết người?"

Minh Diệp nhăn mặt

"Đây không phải cuộc thi bình thường, chính đệ tử của ông khiêu chiến sinh tử đài, cho đến khi có 1 bên chết thì trận đấu mới được phép kết thúc"

Hạo Thiên cười nhạt nói

"Sinh tử chiến! Không thể nào, có thể chỉ là do nhầm lẫn mà thôi. Đại tư lệnh có thể cho dừng trận đấu lại không, on này xin đáp"

Minh Diệp có tỏ ra ổn, cười nói, trong khi đó ánh mắt thì đau xót nhìn Mạc Tịch Sâm bị bóp cổ đánh cho người không ra người, rác không ra rác! Một đồng bầy nhầy ghê tởm

"Tại sao? Sinh tử chiến, không chết không ngừng!"

Hạo Thiên nói rồi, quay lưng bỏ đi

Minh Diệp giận run người, đặng đặng sát khí mà nhìn bóng lưng Hạo Thiên. Hạo Thiên đi ngang Vân Mộng, vỗ vai cậu một cái rồi nói

"Kết thúc đi! "

"Vâng"

Vân Mộng nhẹ gật đầu đáp. Bàn tay nắm cổ của Mạc Tịch Sâm giờ cao, dần dần siết chặt lại, và rồi....

"Bịch"

Cổ của Mạc Tịch Sâm bị bóp nát bét, cơ thể bị đánh cho máu me khắp nơi, lại thêm đầu và thân gần như rớt lìa ra. Mọi người nhìn mà ớn lạnh, rùng mình, có người thấy còn chạy đi ới ụa tùm lùm.

Minh Diệp chứng kiến toàn bộ, lửa giận ngút trời nhưng không làm gì cả, tiến lại thi thể đệ tử của mình.

.....

Bên phía đám nhóc, thấy Vân Mộng ra tay nhue vậy mà hả lòng hả dạ, cười nói với nhau. Thiên Tuyết đang chơi cùng đám nhóc thì hai người bạn của cô từ ngoài chạy lại chỗ Thiên Tuyết, cả hai lễ phép mà chào hỏi

"chào các học trưởng, học tỷ! "

Mạc Vân Châu lại ngồi kế bên Thiên Tuyết, vui vẻ nói, ánh mắt nhìn ra phía sàn đấu

"Thiên Tuyết đang xem gì vậy, các học trưởng chưa thi xong... Áaaaaaa"

Mạc Vân Châu hét lên, chạy vội ra chỗ Mạc Tịch Sâm. Gào thét, khóc lên vang vọng

"Ca ca, ca ca làm sao thế này? Ai làm ca ca ra thế này, là ai, là aiiii? "

Mạc Vân Châu ôm lấy thi thể vị ca ca này bất kể móc me dính đầy trên người, gào khóc. Minh Diệp khẽ nói

"Chính là tên khốn đó, con sau này phải cố gắng lên mà báo thù cho ca ca con"

Tay chỉ phía Vân Mộng đang cười nói vui vẻ với nhóm Hạo Thiên, Mạc Vân Châu hét lên, chạy lại trước mặt tất cả, lại chỉ tay vào mặt Thiên Tuyết mà oán hận

"Các người, tất cả các người sao dám ra tay với ca ca ta như vậy. Rồi ta sẽ giết chết tất cả các người. Thiên Tuyết, tại sao vậy? Tại sao vậy hả?"

"Tại sao cái gì? Muốn nói gì thì nói đi chứ"

Thiên Tuyết cũng lạnh lùng mà nói

"Tại sao cậu không ngăn hẳn lại, cậu cũng quen mấy người này mà, nói một tiếng giúp ca ca tớ không được sao? Sao không cứu ca ca tớ cơ chứ? Tại sao vậy hả? "

Mạc Vân Châu gào thét lên, khóc cho nước mắt ròng rã, chảy xuôi trên mặt, người lại đầy máu me, trông vô cùng thảm khốc

"Tôi á? Tôi có quen biết gì người đó đâu mà cứu cơ chứ! Với lại cậu là ai mà ở đây chất vấn tôi"

Thiên Tuyết lạnh lùng đáp lại, trở mặt không quen biết gì hết

"Cậu... Cậu..... Phong Lam, cậu thì sao? Bây giờ cậu về phe ai? "

Mạc Vân Châu giận quá hóa dại, ánh mắt ngập oán hận mà nhìn Thiên Tuyết, lại nhìn Hoắc Phong Lam nói

"Tớ.... Tớ... Tớ nghĩ trong này chắc chắn có ẩn tình gì đó! Chứ khi không tại sao mọi người lại làm vậy cơ chứ"

Hoắc Phong Lam ra sức giải thích

"Được... Cậu được lắm. Vậy là cậu cũng về phe Thiên Tuyết và đám khốn nạn này luôn chứ gì. Cậu nhớ lấy, cậu và đám khốn nạn này sẽ chết chắc"

"Bốp"

Minh Kỳ tiến lên, và vào mặt của Mạc Vân Châu, lạnh lùng mà nói

"một lần khốn nạn ta không nói gì, nhưng hai lần thì đừng nói có là trẻ con, ta cũng sẽ không tha đâu"

5 ngón tay hằn trên mặt bị tán cho xéo mặt zang một bên. Mạc Vân Châu hất mặt lại, oán hận nhìn rồi nói

"Nhớ đấy! Cái chết của ca ca ta và cái tát ngẫu hôm nay hãy nhớ lấy, rồi có ngày tôi sẽ giết tất cả các người"

Mạc Vân Châu nói rồi quay lưng đi, đi cùng với Minh Diệp mà biến mất khỏi đây. Mọi vị khách chứng kiến thì đầu đến giờ, mang nhiều loại cảm xúc khác nhau. Nào là hoang mang lo sợ, lại kinh ngạc bất ngờ, rùng mình sợ hãi... Dù loại gì, mà chỉ xảy ra trong một trận chiến đầu của vòng 3 mà thôi. Rốt cuộc họ và tên Vân Mộng đó có ân oán gì, ra tay nặng như vậy, còn giết cả người, ân oán phải sâu đến đâu mới ra tay độc ác như vậy cơ chứ?

Văn Vũ này giờ không biết xen ngang khúc nào hết, cho đến khi nhóm Hạo Thiên đã yên, Minh Diệp đã rời đi mới tiến lên sân đấu. Nơi diễn ra trận sinh tử chiến lúc này nhưng sân đấu không hề bị thiệt nặng gì cả, chỉ có nhiều một chút máu trên sân mà thôi. Văn Vũ nói

"Trận... Trận sinh tử chiến giữa khu D Vân Mộng và khu B Mạc Tịch Sâm kết thúc. Người thắng là Vân Mộng khu D"

Dừng một chút, Văn Vũ lại tiếp

"Trận thứ 2, giữa Tạ Thiệu Phi và Khương Linh"

Trận thứ 2 diễn ra cũng nhanh chóng thôi, Tạ Thiệu Phi và Khương Linh tuy cùng khu A, ngoài mặt Khương Linh có nhìn hơn một chút. Nhưng hiện tại chiến đấu với nhau như này, Tạ Thiệu Phi lại thể hiện ra rất tốt. Rất có tiền đồ

Trận thứ 2 và 3 nhanh chóng kết thúc giữa 4 đứa của khu A. Chỉ còn lại 10 đứa nhóc của Hạo Thiên mà thôi. Chúng ngay từ đầu đã được xác định là đấu với nhau rồi, và sẽ là những trận đấu vô cùng ác liệt và gay go. Cũng xác định một điều là sẽ có vài ba thứ bị chúng phá cho banh, Doãn Bằng ngồi phía trên, phần ít hứng thú với những trận chiến sắp xảy ra, phần nhiều là quan ngại về số phận của những thứ sắp bị phá banh dưới kia

Cứ mỗi lần như thế là hội họp không yên, đám nhóc này cứ để cho Doãn Bằng lo lắng hoài.

.....

Lướt qua 3 trận nữa giữa Mộc Lâm vs Lưu Vân, Mộc Sinh với Lưu Dạ, Băng Liên vs Bạch Vũ. Ba người thắng là Mộc Lâm, Lưu Dạ và Băng Liên. Nội mới có 3 vòng thôi, mà 2/3 cái khu đấu này đã bị tàn gần hết, những kĩ năng chúng phóng ra suýt chút phá vỡ kết giới, hên là có Doãn Bằng âm thầm ra tay, tiếp thêm lực lên lá chắn, không là nát lá chắn luôn rồi.

Haizzz, mới có 3 vòng của chúng mà đã như vậy rồi, chưa kể đến 2 vòng nữa và vòng thi giao hữu với nhau, chúng nổi hứng lên khiêu chiến nhau phá banh khu này. Aaaaaa, đau tim ta quá đi mà!!!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thắng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 142: Sắp kết thúc

Trận thứ 7, giữa Minh Thi và Minh Kỳ, cả 2 đánh với nhau. Nếu 3 trận trước là 2/3 sân thì trận này không còn gì nữa. Không còn một cái gì nữa rồi, tan tành hết. Sân đấu bị thổi bay thành cát bụi, mọi người ồ lên trước sức tàn phá không tưởng này.

Các vị khách thi truyền tai nhau về sức mạnh 0hi thường của chúng. Doãn Bằng xót xa nghĩ tới số tiền phải chi ra sau cuộc thi. Đau tim ta quá man, các người có phá gì nữa thì phá cho triệt để luôn đi a, đừng có nhấp nháp từng trận nữa!

Đến trận cuối vòng 3, giữa Ninh Dịch và Thống Trung. Không còn sân đấu để mà đánh nữa, Văn Vũ đưa mắt hướng phía Doãn Bằng hỏi ý kiến. Hạo Thiên bên này nói, tay búng một cái

"Để ta cung cấp cho các người một sân đấu khác"

Các khối gạch đá, đất bắt đầu ghép lại với nhau. Tạo nên một sân đấu chắc chắn và to gấp 2 lần sân đấu cũ trước kia. Nhìn thì làm bằng đá sao mà chắc bằng sân làm từ sắt và gạch trộn lại chứ, nhưng khi Văn Vũ dùng toàn lực đánh xuống, sân đấu không hề sức mẻ một tí tí nào cả, còn bền hơn cả sân đấu trước.

Mọi người lại thêm một phen kinh ngạc, lần thi đấu này đem đến thật nhiều điều phi thực tế và phi thường mà. Văn Vũ đứng trên sân đấu, Ninh Dịch và Thống Trung đứng hai bên, đang mỉm cười vui vẻ. Văn Vũ hô lớn

"Trận cuối cùng vòng 3 giữa Đường Ninh Dịch và Trần Thống Trung. Chuẩn bị... Bắt đầu! "

Dứt lời, Văn Vũ phóng xuống, nhường chỗ cho cả 2. Thống Trung cười rộn lên, đánh về phía Ninh Dịch.

"Bốp"

"Bốp"

"Chát"

"Bùm"

.....

Cả 2 lao vào nhau, dùng nắm đấm mà đánh với nhau. Tạo nên những tiếng vang vọng, ra đòn quá nhanh nên không ai nhìn thấy được gì cả. Chỉ thấy được những tia xẹt qua trong không khí mà thôi. Quá nhanh quá nguy hiểm rồi!

"Dịch, đỡ lấy"

Thống Trung vừa lùi lại, ném ra hàng loạt tia sét tím về phía Ninh Dịch. Ninh Dịch né người tránh khỏi những tia sét, vừa tránh được, rơi xuống đất định tiến lên lại không di chuyển được. Nhìn xuống thì thấy hai chân đã bị đóng băng rồi, Thống Trung cười gian xảo đấm thẳng về phía Ninh Dịch.

"Cậu cũng gian xảo lắm đấy"

Ninh Dịch cúi người đấm bẻ những khối băng bám vào chân, lộn người về sau né những nắm đấm của Thống Trung. Còn nắm đấm của Thống Trung thì động thẳng xuống đất, tạo nên một lỗ nhỏ trên sân. Sân đấu của Hạo Thiên tạo ra đâu phải hạng xoàn, đâu dễ để chúng đập phá như sân đấu trước cơ chứ

"Đùng"

Thống Trung đứng thẳng người dậy, lại trực tiếp lộn ra sau né đòn, Ninh Dịch tung ra những đấm nắm mạnh mẽ, đầy lực mà đấm Thống Trung không thương tiếc. Cả quá trình chỉ diễn ra gần 15 giây nhưng số nắm đấm lên tới gần 200 cái, Thống Trung né được hơn phân nửa, còn lại là ăn ngay mặt và bụng.

Kéo dài khoảng cách, Thống Trung quệt máu trên miệng, cười nói

"Rất đau nha, Dịch nhẹ tay một chút chứ! "

"Khi thi đấu thì đừng có cầu xin nhau như vậy chứ, Tiểu Trung à! "

Ninh Dịch mỉm cười tiếp tục đánh.

Cả 2 giằng co nhau đến tận 10p sau, trận đấu kết thúc. Người thắng là Ninh Dịch, tuy cũng bị đánh trúng không ít nhưng Thống Trung nặng hơn, bị đánh cho thương tích đầy mình. Kết giới mà Doãn Bằng cố gắng bảo vệ đã xuất hiện một hai vết nứt rồi. Nhưng chỉ có mình ông ta để ý thấy mà thôi, mọi người đang nín thở quan sát trận đấu cả rồi. Gây cân quá mà, thu hút quá mà....mà phá hoại cũng đình đình quá mà aaaaaa. Doãn Bằng muốn đứng dậy mà hét lên "Tức chết ta quá mà", nhưng dằn lòng lại, cố gắng im lặng mà tiếp tục quan sát trận đấu.

Văn Vũ lại lấy dũng khí, đứng trên sàn đấu cò vài lỗ to lỗ nhỏ đan xen nhau, nói

"Trận cuối vòng 3 kết thúc, 10p sau chuẩn bị vòng thi cuối"

Ninh Dịch và Thống Trung trở lại chỗ Hạo Thiên, được Bằng Liên hỏi phục lại, Thống Trung bẽn lẽn nói

"A Dịch đánh đau quá, đại tỷ, lần sau đừng sắp xếp cho đệ đánh với A Dịch nữa"

An Lam Nguyệt cười nói

"Ha ha ha, đệ nhìn đệ xem, bị đánh cho như vậy mà vẫn còn mạnh mẽ la hét. Lần sau lại nhờ A Dịch chơi với đệ rồi"

"Tỷ..... "

Thống Trung muốn chảy nước mắt, cạn lời nhìn An Lam Nguyệt. Đám nhóc cười phá lên, trêu đùa Thống Trung

.....

10p sau, vòng thi cuối bắt đầu. Kết thúc vòng thi cũng là lúc chọn ra top 10 của cuộc thi nội viện. Các trận đấu diễn ra ở vòng cuối này mau chóng đến lạ, như thể muốn nhanh nhanh đến vòng giao hữu vậy.

Vòng cuối kết thúc, top 10 theo thứ tự cao đến thấp: Ninh Dịch, Minh Thi, Minh Kỳ, Thống Trung, Mộc Lâm, Lưu Dạ, Bằng Liên, Mộc Sinh, Lưu Vân và cuối cùng là Bạch Vũ, thứ 11 thì của Vân Mộng rồi. Kết thúc cuộc thi, là đến vòng thi giao hữu với nhau giữa nội viện với ngoại viện hoặc ngoại viện với ngoại viện, hay cũng có thể là nội viện với nhau

Tổng hợp lại các thí sinh đăng ký giao hữu và số trận, thì có tổng là 2 trận, 1 trận giữa ngoại viện với nội viện, 1 trận đấu đội.

Trận đấu tiên giữa ngoại viện với nội viện, giữa cô bé xếp thứ 3 Chiến Mạnh Ý và Bằng Liên. Không biết cô bé quen biết gì Bằng Liên hay chỉ là thấy trong tất cả nữ nội viện tham gia thi đấu thấy Bằng Liên đẹp nhất nên chọn hay gì, mà cô bé tới trước mặt trọng tài và chỉ đích danh Bằng Liên ra.

Bằng Liên chuẩn bị đi thi đám nhóc lại hỏi

"Cậu có quen cô bé đó à? "

"Không, tớ đâu có quen. Mà thôi, dù sao cũng chỉ là giao hữu với nhau mà thôi"

Bằng Liên rời đi, lên sàn đấu đã được tu bổ lại, đứng đối diện với cô bé, Bằng Liên mỉm cười nói

"Chào muội, tỷ là Lâm Bằng Liên! "

"Chào tỷ, muội là Chiến Mạnh Ý! Làm phiền tỷ chi giáo trận giao hữu này rồi"

Chiến Mạnh Ý cười nói, nhìn cô bé rất có khí thế. Mặc dù là nữ nhưng lại tỏ ra vô cùng mạnh mẽ, quyết liệt. Không hề thấy sự yếu đuối, mong manh của một cô bé, mà bùng lên trong đó là sự sôi trào, nhiệt huyết, luôn kiên cường đứng lên chiến đấu hết mình.

Bằng Liên lại mỉm cười nói

"Ta biết muội sao?"

"Không, chúng ta đây có biết nhau. Chỉ là muội muốn thử sức với một học tỷ trong nội viện thôi"

Chiến Mạnh Ý nói, thái độ tỏ ra vô cùng mạnh mẽ

"Oh, vậy tỷ sẽ nhẹ tay thôi, chúng ta cũng phải mau chóng kết thúc rồi"

Bằng Liên lại cười nói

Hiệu lệnh bắt đầu vang lên, Chiến Mạnh Ý xông thẳng về phía Bằng Liên, đồng thời ném ra một quả cầu lửa nho nhỏ, chắc là kỹ năng mới học được, nên chưa được mạnh cho lắm.

Bằng Liên lạnh lùng mà lấy tay búng tắt quả cầu lửa, tung ra một cú đá, đá rót Chiến Mạnh Ý xuống. Trận đấu diễn ra quá nhanh, còn chưa kịp nhìn xem Chiến Mạnh Ý làm sao rót thì cô bé đã thua mất rồi. Chiến Mạnh Ý bị đá một cú rõ đau, nhưng cố gắng ngồi dậy, bước lên sàn đấu cúi đầu một cái rồi nói

"Tỷ đã nương tay rồi! "

Cách biệt thực lực quá rõ ràng, chỉ một cú đá kết thúc trận đấu. Diệt được người đứng thứ 3 ngoại viện. Quả thật nội và ngoại viện khoảng cách là cả một khoảng trời rộng lớn, rộng đến không tưởng nổi.

Băng Liên mỉm cười tiến lại gần Chiến Mạnh Ý, dùng chữa thương mà xoa dịu cơn đau cho cô bé, rồi nói

"Lần sau lại tỷ thí nữa nhé! "

"Sẽ sớm thôi ạ"

Chiến Mạnh Ý rời khỏi đó Băng Liên trở lại cùng đám nhóc. Kết thúc trận đấu giữa nội viện và ngoại viện chỉ trong 1p ngắn ngủi, còn chưa kịp ngáp nữa là xong mất tiêu rồi. Kể đến là trận đấu đội, giữa nội viện và nội viện với nhau

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Tàn khốc? Lãnh huyết? Bá đạo!?!

Trận đấu đội giữa nội viện với nhau, khi Văn Vũ nêu lên số người tham gia và chia đội thì ai nấy đều kinh ngạc, có phải lộn rồi không, như vậy làm sao mà đấu được cơ chứ?

Văn Vũ đứng trên sân, hô

"Trận cuối cùng trong ngày, giữa học sinh nội viện với tư lệnh và đại tư lệnh. Bên học sinh có tổng cộng 11 em, bên còn lại là 2 người là đại tư lệnh và tư lệnh"

Mọi người lại một phen kinh ngạc không thôi, chênh lệch nhau tận 9 người, mà còn đều là khối A không. Cho dù là tư lệnh với đại tư lệnh thì cũng không thể nào mạnh đến mức đó được đâu nhỉ?

Hai bên đối diện nhau, Hạo Thiên và tiểu Siêu nhìn đám nhóc cười nhạt. Đám nhóc thì hứng khởi bẻ tay rộp rộp nhìn 2 người, Văn Vũ đứng giữa 2 bên cảm tưởng như mình sắp bị chúng nhìn cho thùng người rồi. Mau chóng nói, rồi phóng xuống nương sân

"Trận đấu giữa học sinh với tư lệnh và đại tư lệnh, chuẩn bị.... Bắt đầu"

Hạo Thiên và tiểu Siêu vẫn mỉm cười mà đứng yên tại chỗ, không lấy ra bất kì vũ khí nào cả. Trong khi đó đám nhóc đã được tân trang đầy đủ cả rồi, phóng về phía cả hai mà tung đòn tấn công.

Tiểu Siêu lên nghênh đón, tay không bóp nát các kĩ năng chúng tung ra. Kèm theo đó là ném ngược trở về, chúng ném một mà tiểu Siêu trả lại hai, các đòn tung ra, tiểu Siêu phá vỡ đội hình của chúng. Chúng phân tách ra, một nửa nghênh đón tiểu Siêu, một nửa tấn công Hạo Thiên.

Minh Thi phóng lên trời, một quả cầu đen hiện ra, to lớn gấp 4 lần cơ thể Minh Thi. Cậu ta cười nói

"Chủ nhân, đón lấy này"

Hạo Thiên dưới này đang đỡ đòn của đám khác, bên trên lại một quả cầu ném xuống. Nhanh chân nhanh tay đánh bay đám nhóc, Hạo Thiên giơ tay lên, chặn đứng quả cầu lại, rồi cười nói

"Minh Thi à, quả người to quá ta nhận không nổi, thôi thì trả lại người vậy"

Minh Thi đang rơi xuống đất từ từ nghe câu này mà mặt tái đi. Kèm theo đó là quả cầu đen bay thẳng về phía cậu với tốc độ gấp hai lần lúc nãy. Ninh Dịch đứng gió phi lên, nắm kéo Minh Thi xuống thật nhanh. Quả cầu không bay trúng Minh Thi, đập ngay vào lá chắn, tạo nên hàng loạt vết nứt vỡ. Bảo hiệu có sự chẳng lành, Doãn Bằng phía trên hô hào

"Mau mau gọi người gia cố lại tường chắn cho ta. Mau lên! "

Sau tiếng hô của Doãn Bằng nhiều người lão sư tiến lên, bao vây bên ngoài lá chắn, ra sức kiên cố lại.

Hạo Thiên dưới này cười nhạt, nhìn Minh Thi và Ninh Dịch đang thở phào nhẹ nhõm mà nói

"Né được à, vậy đón lấy tiếp này! "

Hạo Thiên vừa dứt lời, ngón trở tay cậu chỉ ra, hướng đám nhóc. Hàng loạt hắc cầu hiện ra, kích thước nhỏ hơn của Minh Thi nhiều, đường kính chỉ khoảng 10cm mà thôi. Nhưng tốc độ lại nhanh gấp 3 lần của Minh Thi và hàng loạt bay về phía đám nhóc.

Một nửa đám nhóc tấn công Hạo Thiên bên này, thử sức phá một quả, nhưng vô dụng. Chiêu này đụng vào quả hắc cầu này đều bị chấn cho tan biến hết. Đám này hoảng hồn chạy.

Bên phía tiểu Siêu, đám nhóc vẫn liên tiếp ra đòn tấn công tiểu Siêu. Nhưng tất cả đều bị gạt đi hết và còn bị tiểu Siêu đánh cho té lên té xuống. Minh Kỳ tay cầm thanh kiếm, tay còn lại là một hỏa cầu ném về phía Tiểu Siêu. Tiểu Siêu cười nhẹ lộn ngược ra sau, khi hai chân đưa lên cao đồng thời đá văng thanh kiếm của Minh Kỳ. Còn hỏa cầu thì bị bóp tắt.

.....

Đám bên Hạo Thiên chạy về phía đám bên tiểu Siêu, vừa chạy vừa la làng

"Mọi người, mau chạy!"

Tiểu Siêu quay lại nhìn, búng người lên, nhảy về bên cạnh Hạo Thiên. Cả 2 đứng bên nhau cười nhìn đám nhóc đang chạy loạn. Hạo Thiên bên này nói vọng qua

"Thua không?"

"Không thua"

Đám nhóc nhất loạt nói trong khi đó đang chạy điên chạy khùng mà né những hắc cầu. Minh Kỳ đang chạy bỗng thẳng gấp, quay lại đổi mặt tay nắm chặt chuôi kiếm, đôn mana vào nó, chém thẳng về phía quả cầu.

Quả cầu ngay tức khắc bị chẻ đôi ra, Minh Kỳ cười phá lên khi thấy điều này, nói

"Dùng kiếm chém nó đi"

Bên này Hạo Thiên cười nhạt. Minh Kỳ vừa dứt lời.....

"Bùm"

Hắc cầu nổ tung, Minh Kỳ từ trong đám khói phóng ra, mình đầy vết cắt. Đám nhóc vừa nuốt nước bọt vừa tránh né. Hên là Minh Kỳ né kịp, nếu dính trực diện chắc lết không quá, ực

Minh Kỳ vừa phóng ra, lau mồ hôi đi nhăn mặt lại mà tiếp tục né.

Mặt trời đã sắp lặn mất rồi, Hạo Thiên lại cười nói

"mệt chưa, thua không? "

"Không thua"

Đám nhóc lại kiên quyết nói

Lần này tới Ninh Dịch, dừng bước chân mà đối mặt với quả cầu. Cây gậy dài đang nắm trong tay, nhắm ngay quả cầu mà đánh. Hắc cầu giống như một bóng cao su, bá dội đi chỗ khác, chạm vào lá chắn và rồi....

"Bùm"

Lá chắn mới định kiên cố lại, lại xuất hiện những vết nứt ra, các vị lão sư lại cố gắng lần nữa, kiên cố lại lá chắn. Ninh Dịch như vừa phát hiện điều mới, hô lên

"Đánh bay quả cầu đi đi"

Hạo Thiên lại cười, cười lạnh nhìn. Đám nhóc mừng rỡ làm theo, nhưng khi Thống Trung vừa giơ lên đánh trúng thì....

"Bùm"

Đám nhóc hoảng hồn né những hắc cầu, Thống Trung phi ra từ trong làn khói, mình cũng đầy những vết cắt. Ninh Dịch giật mình, không đúng, rõ ràng lúc này mình làm được mà. A, mana!

Ninh Dịch lại hô lên

"Đòn mana vào gậy mà đánh, đừng dùng sức không! "

Đám nhóc lại nhất loạt làm theo, lần này quả nhiên làm được. Những hắc cầu bị đánh bật đi, va vào lá chắn và nổ lên. Đám nhóc mừng rỡ, nhưng, quá hao mana rồi. Đánh một quả hao 1/7 mana của mỗi người, mà đây gần trăm quả. Chắc chết quá!

Đám nhóc ra sức đánh, đánh, đánh và đánh. Cho đến quả Hắc cầu cuối cùng, đánh bay vào lá chắn và nổ tung ra. Cùng với đó là răng rắc của lá chắn

"Dừng"

Lá chắn bị chắn cho nổ tung rồi, những hắc cầu cũng không còn. Các vị lão sư hoảng hồn mà lùi ra xa, các vị khách kinh ngạc mà cùng nhau nhất loạt đứng dậy, các học sinh hoảng sợ chạy loạn trốn tránh. Cảnh tượng rối loạn vô cùng.

Đám nhóc sau khi đánh tan hết hắc cầu, ngồi bệt trên đất thở hổn hển. Hạo Thiên cười nói

"Đánh nữa không?"

"Không, không đánh nữa. Boss chơi ăn gian quá đi a"

Đám nhóc nằm dài trên đất mà kêu rên, Hạo Thiên cùng tiểu Siêu mỉm cười nói

"Chúng ta từ đầu đến cuối chỉ tung ra một kĩ năng, các người đánh không lại lại bảo chúng ta ăn gian à"

"....."

Đám nhóc ba chấm, không biết nói gì hơn nữa, nằm đó luôn.

Văn Vũ đi từ đứng lên, miệng run rẩy mà nói

"Trận đấu giữa học sinh với tư lệnh và đại tư lệnh kết thúc. Bên thắng là tư lệnh và Đại tư lệnh"

Doãn Bằng lê bước ra trước khu khách, nhìn xung quanh và nói

"Kết thúc cuộc thi ngày hôm nay, cảm ơn các học sinh đã góp phần làm cho cuộc thi vô cùng thú vị và hấp dẫn, buổi lễ trao thưởng sẽ diễn ra vào buổi sáng ngày mai. Các em học sinh giãn tán, mời các vị khách của chúng ta nghỉ ngơi, ngày mai tham dự buổi lễ trao thưởng."

Học sinh xem thi đấu khuôn mặt ngơ ngơ, như vậy mà bảo thú vị và hấp dẫn không thôi à, hiệu trưởng Doãn nói như vậy quá nhẹ nhàng rồi. Phải thêm tàn khốc, lãnh huyết và bá đạo vào nữa mới đủ a. Tần phá tới như vậy, còn phá luôn lá chắn của học viện, thú vị hấp dẫn sao mà đủ chứ!

Tất cả học sinh giải tán. Các vị khách chia nhau đi về nơi nghỉ ngơi của mình, An Lam Nguyệt đi từ dưới lên, khoát tay Hạo Thiên và tiểu Siêu rồi nói

"Cả hai làm tốt lắm, nhưng như vậy có mạnh tay quá không vậy? "

"Không đâu, đợt này là nhẹ nhàng nhất từ trước tới nay rồi đấy tỷ à"

Tiểu Siêu cười nhẹ nói

Hạo Thiên để ý thấy từ khu khách V đi xuống chỗ đám nhóc một nhóm người, là các vị gia chủ của các đại gia tộc!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Dừng xem thường chúng!

Bốn vị tộc trưởng và cậu của Hạo Thiên đang tiến tới chỗ các cậu. Hạo Thiên khẽ nhăn mày, An Lam Nguyệt mặt thán nhiên, tiểu Siêu lạnh lùng liếc nhìn. Đám nhóc cảm nhận có người quen đang tới gần, bật người dậy hướng phía Hạo Thiên nhìn, Hạo Thiên khẽ lắc đầu, dùng truyền âm mà nói khẽ

"dù sao hiện tại chúng ta cũng chưa làm gì cả, cứ gặp mặt rồi nói chuyện bình thường đi. Còn lâu chúng ta mới thực hiện kế hoạch, các người hãy cư xử hết sức bình thường, như thể câu nói lúc đó chỉ là trò đùa! "

"Vâng"

Lũ nhóc khẽ gật đầu, khuôn mặt thau đổi 360°, mỉm cười nhìn các vị gia chủ đang đi tới. Minh Nhật nhanh chân lẹ tay, tiến lên ôm lấy Hạo Thiên cười nói

"Phá hủy cả lá chắn của học viện, con bá đạo thật đấy"

"Cậu nói quá rồi!"

Hạo Thiên cười nhẹ đáp lại, đồng thời các vị gia chủ cũng tiến lại chỗ cậu, Hàn gia Hàn tộc trưởng Hàn Chi Phúc, tiến lên một bước, cười nói

"Xin chào, tôi nên gọi cậu là Đường thiếu gia hay Đại tư lệnh đây? "

"Gọi sao cũng được, tùy ngài vậy"

Hạo Thiên cười nhạt nói

Trần Vu Bình - Trần gia tộc trưởng, nắm lấy Trần Thống Trung mà cười nói

"Con trai tôi nhờ có cậu mà học hỏi được nhiều rồi, cảm ơn cậu rất nhiều"

"Đúng vậy đấy, con của tôi cũng nhờ cậu rồi"

Lưu Hộ Kỳ - Lưu gia tộc trưởng cũng chấp tay cảm ơn

"không có gì cả, dù sao hai bên cũng được lợi mà"

Hạo Thiên cười nhạt, cậu, tiểu Siêu, An Lam Nguyệt, Thiên Tuyết, Bạch Vũ, Vân Mộng cùng với Đường Minh Nhật và Minh Thi, Ninh Dịch đi ra một phía, để gia đình người ta đoàn tụ bên nhau. Nhiều tiếng hỏi han ồn ào nhộn nhịp xen kẽ vào nhau

"Con dạo này sao rồi? Mấy năm rồi sao không về nhà thăm chúng ta"

"Các con đây, có biết ta lo lắng không hả? Cậu nói lúc đó là sao, đi một thời gian dài? Các con đi đâu vậy hả"

"Con mạnh hơn rồi nhỉ, cao lớn hơn luôn rồi! Còn muốn cao hơn cả ta nữa, đúng là hổ phụ sinh hổ tử mà, ha ha ha! "

.....

Những lời hỏi thăm, chăm sóc xen kẽ vào nhau, ôi, lộn xộn cả lên. Những cuộc nói chuyện đã mất vui khi bên Minh Kỳ nói chuyện. Hàn Chi Phúc nắm lấy bả vai của Minh Kỳ, cười nói

"Cháu mạnh hơn rồi. Thậm chí vượt cả ta luôn rồi, ha ha ha...."

Minh Kỳ gạt tay của Hàn Chi Phúc ra, không cho ông ta nắm lấy bả vai mình, mặt lạnh lùng nhìn. Hàn Chi Phúc cứ ngỡ mình nhìn lầm, lại cười nói

"Cháu sao vậy hả, còn nữa, cô bé nào đây? "

"Cậu không nhận ra à? Cũng phải thôi, dù sao cũng 9 năm trôi qua rồi còn gì! "

Minh Kỳ lạnh nhạt nói, Di Di kề bên nắm lấy tay của Minh Kỳ, rụt rè nói

"Ca ca....."

"Ca ca? Đây lẽ nào là..... Chẳng phải Nhị ca nói cô bé bị bắt cóc và bị giết rồi sao? Sao bây giờ lại.... "

Hàn Chi Phúc như vừa gặp một điều gì vô cùng khủng khiếp, giật mình nói như muốn hét lên

"Ha... Ha ha ha ha.....Bị bắt cóc? Bị giết?...ha ha ha ha"

Minh Kỳ cười một tràng dài, nụ cười có sự hận thù, khinh bỉ và bi thương vô cùng, thu hút sự chú ý của đám nhóc và các vị tộc trưởng

Đám nhóc chạy lại chỗ Minh Kỳ, Thống Trung vỗ vai cậu, nhẹ nhàng nói

"Minh Kỳ, được rồi. Bình tĩnh lại đi! "

"Cậu buông ra! "

Minh Kỳ gạt tay của Thống Trung ra, ánh mắt đỏ lên, nước mắt ứa ra. Di Di bên cạnh giật mình hoảng sợ, lùi lại sau. Minh Kỳ liếc nhìn Hàn Chi Phúc, lại nhìn trời cao, than rằng

"Ông trời ơi, ông xem đi. Đến hồ mẹ còn không ăn thịt con mình. Vậy mà ông ta nỡ bán con mình đi, còn nói bị bắt cóc giết rồi, ha. Còn vị tộc trưởng kia, tin lời ca ca của mình quá nhỉ, vậy ông đi về mà tin ông ta tiếp đi, là tôi... Là tôi đang nói dối đấy. Ông mau đi về đi.... "

Minh Kỳ nói, nước mắt cứ ứa ra, giận dữ nhìn Hàn Chi Phúc. Giờ phút này cậu đã quá mệt mỏi, cộng thêm sự ức chế, căm thù kìm nén quá lâu mà giận

cá chém thót, chửi ầm lên. Di Di phía sau hoảng sợ, nhưng tiến lên, nắm lấy tay của Minh Kỳ mà nói, nước mắt chảy ra, òa lên khóc

"Ca ca.....hức... Ca ca.... Ca ca đừng làm Di Di sợ.... Ca ca.....hức... "

Minh Kỳ khựng lại, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt nhìn Di Di. Bé cô bé lên mà ôm vào lòng mình, Minh Kỳ ánh mắt đỏ ngầu, sát ý tỏa ra, khuôn mặt lạnh, mà nói

"Ông tốt nhất nên về đi, chờ ngày tôi trở lại gia tộc thì Nhị ca ca đó của ông....CHẾT!"

Minh Kỳ tay bế Di Di, quay lưng bỏ đi. Hạo Thiên liếc mắt ra hiệu đám nhóc, tất cả chúng di chuyển theo sau Minh Kỳ. An Lam Nguyệt, tiểu Siêu theo sau Hạo Thiên tiến lại trước mặt của Hàn Chi Phúc. Đường Minh Nhật nhìn mặt theo sau, các vị tộc trưởng thì im lặng quan sát, không muốn xen ngang vào. Hàn Chi Phúc đứng như trời trồng, khuôn mặt ngẩn ngơ, kinh ngạc, giật mình, mặt lúc trắng lúc xanh nhìn đa dạng vô cùng.

Hạo Thiên đưa tay lên, vỗ 3 cái. Hàn Chi Phúc giật mình nhìn Hạo Thiên, cậu nói

"Được rồi. Tốt nhất là ông nên về để giải quyết cái vị Nhị ca ca đó của ông đi. Còn không tin lời tiểu Kỳ nói ấy hả, thì cứ để đó đi.... Chờ cậu ấy trở về giải quyết, tới lúc đó đừng nói sao mà chúng tôi... Tàn ác! "

Hàn Chi Phúc ngẩn ngơ, Hạo Thiên nói xong thì quay lưng bỏ đi, An Lam Nguyệt vừa xoay lưng vừa nói

"Không ngờ ở thế giới này, lại có nhiều người ngu như vậy! "

Câu nói tuôn ra như tát vào mặt mọi người ở đây, tất cả trân tráo nhìn An Lam Nguyệt đang rời đi. Lòng thầm nghĩ, tại sao chúng ta im lặng cũng bị đánh? Chúng ta đã làm gì cơ chứ, chúng ta có làm gì cô đầu này?

Đường Minh Nhật cũng đẩy nhanh bước chân, theo sau nhóm Hạo Thiên. Đoàn Bằng từ đầu tới giờ im lặng quan sát. Lúc này mới đứng ra nói

"Được rồi, mọi người mau về nghỉ ngơi đi, hôm nay vất vả rồi. Mời, đi bên này! "

Mọi người nhanh chóng đi theo, Hàn Chi Phúc ngẩn ngơ một lúc mới nhanh bước chân mà đi. Nhưng không phải đi theo mọi người để nghỉ ngơi mà bước về phía cổng ra vào, đi thẳng về nhà!

.....

Mặt trời lặn, tạo nên một khung cảnh vô cùng đẹp với sắc đỏ của buổi hoàng hôn. Nhưng giờ khắc này, nhóm Hạo Thiên không vui nổi, Minh Kỳ sau khi trở lại KTX, thay một bộ đồ khác thì ngồi lì một chỗ suy nghĩ gì đây, khuôn mặt thỉnh thoảng lại nổi con sát ý.

Đám nhóc thì im lìm quan sát, Hạo Thiên, tiểu Siêu, An Lam Nguyệt thì mặc kệ sự đời, im lặng ngồi đọc sách. Đường Minh Nhật giằng co giữa hai bên, rốt cuộc không nhịn được mà lên tiếng

"Ta nói các con này, đừng có im lặng mãi như vậy được không hả? "

"chứ bây giờ cậu muốn nói cái gì? "

Hạo Thiên mắt đọc sách, miệng nói

"Ồ thì... "

"Aaa, không nhịn được nữa rồi. Tiểu Kỳ này, đoàn ngọc này, sao cứ ngồi im mãi thế. Không giống cậu chút nào cả, mau nói gì đi chứ! "

Thống Trung rót cuộc nhện không nổi mà la lên. Minh Kỳ khẽ nhấc mắt nhìn, hít vào một hơi rồi thở dài ra, đứng dậy đi thẳng vào nhà vệ sinh. Thống Trung khó hiểu nhìn, lại đưa mắt hỏi ý bọn nhóc, chúng cũng nhún vai không biết gì.

Một lát sau, Minh Kỳ trở ra với khuôn mặt tỉnh táo, khuôn mặt như thường ngày, vui vẻ thoải mái như thể chưa có chuyện gì xảy ra cả. Cười vui vẻ lại trước mặt Thống Trung, bất thành lời, Minh Kỳ vòng tay kẹp cổ của Thống Trung, cười vui nói

"Cậu bảo ai ngốc hả! Để tên ngốc này cho cậu biết tay, xem đây"

"A a, mau bỏ tay ra. Xem này! "

Thống Trung cũng nhanh chóng hòa nhập vào, vui vẻ mà vật lộn với Minh Kỳ. Đám nhóc mau chóng quên đi sự kiện ừ rừ lúc nãy, vui vẻ cười nói hi hi ha ha. Đường Minh Nhật kinh ngạc, đúng là trẻ con, mau quên mau quên mà!

Hạo Thiên khẽ nhìn Đường Minh Nhật, lại nhỏ giọng nói, vừa đủ để Đường Minh Nhật nghe được

"Cậu đừng nghĩ chúng là trẻ con mau quên mau quên. Chúng giữ trong lòng đấy, đừng xem thường trẻ con. Rồi chúng sẽ làm ra những chuyện cậu không tưởng tượng được đâu"

Đường Minh Nhật nghe được, khẽ nuốt nước bọt. Trẻ con thôi mà, có cần đáng sợ vậy không cơ chứ, haizz.

Buổi tối hôm đó, sau khi tất cả ăn một bữa thì trở lại KTX chơi đùa, rồi nghỉ ngơi để ngày mai đi nhận thưởng!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Đỡ mắt công

Sáng sớm hôm sau, mọi người tập trung lại sân đấu hôm qua để tiến hành buổi kể trao thưởng cho top 3 ngoại viện và top 3 nội viện.

- Phần thưởng cho ngoại viện:

Top 1: 500 tinh tệ, 1 vũ khí tự chọn lv 4

Top 2: 300 tinh tệ, 1 vũ khí tự chọn lv 3

Top 3: 200 tinh tệ, 1 vũ khí tự chọn lv 2

- Phần thưởng cho nội viện:

Top 1: 1000 tinh tệ 1 vũ khí tự chọn lv 6

Top 2: 700 tinh tệ, 1 vũ khí tự chọn lv 5

Top 3: 600 tinh tệ, 1 vũ khí tự chọn lv 4

Phần thưởng đối với mọi người thì vô cùng phong phú và hấp dẫn, nhưng đối với nhóm Hạo Thiên thì nó chỉ như một hạt cát giữa sa mạc mà thôi. Bởi vũ khí và tiền tài Hạo Thiên cho chúng là vô cùng to lớn, mấy cái này thì nhắm nhỏ gì cơ chứ.

Nhóm Hạo Thiên tập trung ở sân đấu, các vị tộc trưởng vẫn ở đây, chỉ là thiếu đi một người. Minh Kỳ liếc mắt nhìn, không thấy Hàn Chi Phúc đâu thì hừ lạnh không quan tâm nữa.

Lễ trao thưởng cho ngoại viện trước, những người có phận sự tiến lên trước, đứng theo thứ tự từ 1 đến 3. Người được bổ nhiệm trao giải cho ngoại viện là Doãn Bằng, nội viện là Hạo Thiên.

Doãn Bằng đứng trước tất cả mọi người, trao tiền cho cả 3 trước, vũ khí sẽ được đưa tới nơi cất giữ để học sinh tự chọn.

Thiên Tuyết vui vẻ nhận lấy, Hoắc Phong Lam kế bên cũng cười mà nhận lấy, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn Thiên Tuyết rồi đỏ mặt. Chiến Mạnh Ý cô bé tuy nhờ vào vòng thi phụ mà vào được tới đây, nhưng cô bé đã chứng tỏ bản thân mình có thực lực, đứng ở thứ hạng 3.

Kể đến là lễ trao thưởng cho nội viện, Hạo Thiên tiến ra trao thưởng, lạnh lùng, dứt khoát, đến nụ cười từ thiện cũng không cho. Cứ như thế mà trao thưởng rồi lùi ra sau, cả 3 nhóc cũng quen rồi, nên không phản nản gì cả, vui vẻ mà nhận lấy. Xong xuôi, Doãn Bằng lại đưa tất cả đi chọn vũ khí.

Khu chứa vũ khí có hẳn một khu riêng, rộng vô cùng, có người canh gác nghiêm ngặt, có quân lý soát vé vào cửa. Mỗi người muốn vào cửa phải có một chiếc vé điện loại vũ khí và lv do Doãn Bằng phát thì mới được vào, không thì đừng nói vào bên trong, mới bước vào cửa ngoài thôi thì bị lôi đầu ném ra lại rồi.

Doãn Bằng đưa tất cả đến khu chứa vũ khí, người quản lý thấy Doãn Bằng thì lập tức cho thông qua không nghĩ ngợi gì nhiều. Tất cả tiến vào trong, và rồi, phải ồ lên kinh ngạc vì sự to lớn, hùng vĩ và nhiều vô số kể bên trong. Tuy nhiên, lại toàn là vũ khí có lv 1 đến 5 là nhiều, đám nhóc ồ được lúc đầu, lúc sau thì thờ ơ chẳng quan tâm nữa.

Bên trong chia thành nhiều dãy với những vũ khí được phân loại ra rõ ràng. Những vũ khí lại được chứa đựng bằng những quả cầu trắng như pha lê vậy. Thu nhỏ lại, nằm gọn trong quả cầu và lơ lửng trên những chiếc kệ cao lớn.

Tất cả vừa bước vào thì cánh cửa đóng ngay lập tức, Doãn Bằng đi trước, vừa đi vừa nói

"Như các em đã thấy, đây là khu chứa vũ khí của học viện ta. Bây giờ sẽ bắt đầu lựa vũ khí cho các em ngoại viện trước. Được rồi, Chiến Mạnh Ý, em muốn vũ khí gì? "

Chiến Mạnh Ý được hỏi đến đầu tiên, cô bé suy tư đi đến dãy vũ khí lv 2, lượn vài vòng thì mang ra một quả cầu trắng, trong đó có chứa một thanh đao nhỏ nhỏ, ở phần chuôi đao có một sợi dây màu đỏ trong vô cùng bắt mắt. Chiến Mạnh Ý gỡ quả cầu ra, nói

"Em muốn cái này! "

"Loạn Dao à!?! Quả thật rất thích hợp với em đây"

Doãn Bằng mỉm cười nói

"Vậy làm sao để lấy ra ạ? "

"À, em chỉ cần dùng sức đập vỡ quả cầu là được"

Doãn Bằng lại nói. Chiến Mạnh Ý làm theo, gắng sức đập vỡ quả cầu, nhưng..... Lần 2 rồi lại lần 3, lần 4,.....quả cầu không hề có dấu hiệu sức mẻ gì cả. Tất cả nhìn mà ba chấm, thấy cô bé khô sở như vậy, Bằng Liên tiến lên tiếp quả cầu, lấy tay gõ nhẹ một cái.... "Bang"

Quả cầu vỡ ra, Loạn Dao lớn dần lên và thành một thanh đao dài tầm 1m, chiều ngang tầm 10cm, chuôi đao vô cùng vừa vặn tay của Chiến Mạnh Ý. Bằng Liên cầm thanh Loạn Dao, thả rơi vào tay cô bé rồi nói

"Của muội đây! "

"Cảm ơn tỷ tỷ! "

Chiến Mạnh Ý nhận lấy Loạn Dao, chạy ra ngoài mong mau chóng được múa thử vài đường bởi vũ khí mới của mình. Còn Doãn Bằng, sau khi thấy Bằng Liên chỉ nhẹ nhàng gõ một cái mà quả cầu đã vỡ ra, Doãn Bằng giật mình lo sợ. Quả cầu này tuy chỉ chứa vũ khí lv 2, nhưng với sức của Chiến Mạnh Ý chắc chắn không mở được. Thậm chí cả mình lúc trước nhận lấy rồi mà còn mất rất lâu mới mở được, nhưng Bằng Liên cô bé này chỉ gõ một cái đã vỡ, lại còn Bằng Liên không phải là người mạnh mẽ gì trong đám nhóc này, mà đã mạnh như vậy rồi. Lũ Hạo Thiên này mà ra tay cướp đoạt khu vũ khí này chắc chắn sẽ làm được và thậm chí mình sẽ không ngăn được chúng, aaaaa, làm sao đây, làm sao đây?

Hạo Thiên thấy Doãn Bằng đang trì trệ, lên tiếng nhắc nhở

"Doãn hiệu trưởng, nhanh lên"

"Ồ ừ... "

Doãn Bằng hoảng hồn lại, nhìn đám nhóc Hạo Thiên mà nuốt nước bọt, tiếp tục đi chọn vũ khí.

Thiên Tuyệt chọn cho mình một cây kiếm dài tầm 1m2, chuôi kiếm có sợi dây màu tím. Tên là Minh Thanh kiếm.

Hoắc Phong Lam chọn một cây súng trường ngắn, màu xám tro và dài tầm 40 cm, tên là Kyjjo.

Đám nhóc Hạo Thiên không muốn trì trệ thời gian nữa, làm một lần 3 đứa lượn đi lấy cho mình một vũ khí rồi đi ngay.

Buổi lễ trao thưởng kết thúc, lũ ngoại viện thì nuôi tiếc khi phải rời khỏi nội viện, chúng đi với tốc độ chậm nhất có thể và không muốn phải rời khỏi đây quá nhanh. Doãn Bằng đi đưa tiễn các vị khác cùng các vị tộc trưởng, trước khi đi các vị tộc trưởng còn ôm lấy những đứa con của mình, chào tạm biệt chúng và không quên nói cảm ơn, nhờ vả Hạo Thiên,.... Vân vân và mây mây.

Kết thúc buổi lễ cũng chỉ mất mấy tiếng mà thôi, hiện tại cũng mới 9h sáng. Nhóm Hạo Thiên trở lại KTX, ngồi được không lâu thì có người đến đưa tin

"Cốc cốc cốc"

"Ai đấy? "

Minh Kỳ hỏi

"Doãn hiệu trưởng nói có người cần gặp các vị ở phòng của ngài ấy! "

Người đưa tin lên tiếng, giọng nói có chút hoảng sợ. Chúng ta có làm gì người đâu cơ chứ, hoảng sợ cái gì! Hạo Thiên lên giọng nói

"Được rồi, chúng ta tới ngay. Người đi được rồi"

"Vâng"

Tên này nghe nói mình được đi thì nhanh chân lẹ tay phần đi mất, không muốn dây dưa thêm chút nào nữa hết.

Hạo Thiên cùng lũ nhóc đứng dậy, rời đi. Tới phòng của lão Doãn này, chắc chắn người mà chúng ta muốn gặp đã tự tới đây rồi. Không cần phải đi đâu xa tìm kiếm chỉ cho một nửa, đúng là đỡ mất công đi kiếm mà!

Ninh Dịch mở cửa bước vào trong, một giọng nói ảm áp trù mền vang lên, mang theo âm điệu nhẹ nhàng lưu luyến, còn có chút buồn bã

"Đệ đệ.... "

(P/s:

Là tác đây, như đã nói sẽ đăng 10 chương vào CN. Và cũng sẵn dịp chúc các độc giả có một cái Tết thật vui vẻ bên gia đình. Chúc mọi người năm mới mọi điều sẽ như ý nguyện, vui vẻ, hạnh phúc, sum vầy bên gia đình mình!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 146: Kể chuyện xưa....

"Đệ đệ.... "

Ninh Dịch vừa mở cửa bước vào, một tiếng đệ đệ vang lên, nghe mà âm lòng nhưng đây cũng là tiếng gọi mà Ninh Dịch không muốn nghe thấy nhất. Khuôn mặt chợt nhăn lại, Ninh Dịch vẫn giữ bình tĩnh mà né sang một bên, Hạo Thiên cười nhạt bước vào trong, tiến lại ghế và ngồi xuống, Tiểu Siêu, An Lam Nguyệt ngồi ở hai bên. Đám nhóc đứng phía sau, khuôn mặt không lạnh không nhạt mà nhìn.

Ninh Dịch và Minh Thi đứng ở góc bên phải, kế bên đám nhóc, cả 2 dùng ánh mắt thù hằn mà nhìn cái người đã gọi họ là đệ đệ kia. Doãn Bằng chợt thấy bầu không khí không ôn, đứng lên cười nói

"Đây, người mà cậu muốn gặp, Đường Đại tư lệnh Đường Hạo Thiên. Còn Đại tư lệnh, đây là đại đệ tử của Hữu Thiên tướng quân Hứa Huyền Khang, tên là Dục Tuấn Lão"

Hạo Thiên cười nhẹ, đứng vậy, đại đệ tử của Hứa Huyền Khang, nhưng cũng là vị ca ca đáng hận của Minh Thi và Ninh Dịch!

Doãn Bằng tiếp

"Dục Tuấn Lão sau sự kiện trao thưởng đã yêu cầu được gặp mặt Đại tư lệnh, nên ta đã cho người mời cậu đến đây đây, Hạo Thiên. Nhóc có phiền không vậy? "

Hỏi dư thừa, chẳng phải ta cũng đã tới đây rồi sao! Hạo Thiên cười nhạt nói

"Phiền hay không phiền thì dù sao cũng đã tới rồi. Vậy, phiền Doãn hiệu trưởng tránh mặt giấy lát được không? "

"Cũng được thôi"

Doãn Bằng gật đầu, đưa mắt chào Dục Tuấn Lão rồi mở cửa đi mất. Doãn Bằng vừa ra khỏi cửa, Hạo Thiên tay búng một cái "tách", một lớp màn cách âm được dựng lên, Dục Tuấn Lão đứng sờ trước hành động của Hạo Thiên, nhưng cũng tốt thôi, không để ai nghe được thì càng tốt chứ sao!

Dục Tuấn Lão tay giơ ra, ánh mắt đau buồn mà nhìn Minh Thi và Ninh Dịch, miệng lẩm bẩm

"Đệ đệ.... "

Hạo Thiên tựa lưng vào ghế, chân bắt chéo. An Lam Nguyệt và Tiểu Siêu khẽ ngồi hai bên, An Lam Nguyệt đã được Hạo Thiên tường thuật lại những gì liên quan đến 3 vị ca ca đệ đệ đây, nên bây giờ đại khái đã rõ tình hình đang diễn ra, im lặng ngồi xem kịch hay sắp tới. Hạo Thiên khẽ nhếch mép cười, tay lăm vè mồi nói

"Nào, mời cậu ngồi"

"À không, tôi có thể đứng được rồi"

Dục Tuấn Lão lắc đầu, đứng yên tại chỗ. Hạo Thiên vẫn duy trì nụ cười, nói

"Vậy, gọi bọn tôi tới không phải chỉ trưng bộ mặt đau buồn ra rồi gọi ca ca đệ đệ thôi đâu nhĩ!? "

".....Đệ đệ... "

Dục Tuấn Lão im lặng một hồi, lại ngược nhìn Minh Thi và Ninh Dịch mà gọi "đệ đệ".

Khuôn mặt cả hai chợt nhăn lại, khó chịu cùng cực. Minh Thi chợt gắng gượng mà quát

"Câm miệng của ngươi lại đi. Ai là đệ đệ của ngươi cơ chứ, các đệ đệ của ngươi từ lâu đã chết rồi. Chết từ các ngày hôm đó rồi, chúng ta bây giờ là đây đó, là nô lệ, là thuộc hạ của chủ nhân mà thôi, chúng ta chỉ sống vì chủ nhân, chết vì chủ nhân, không có ai là đệ đệ của ngươi cả, mau CÚT đi! "

Hừm, có nói quá không vậy Minh Thi, ta bảo các ngươi là nô lệ của ta khi nào vậy hừm? Haizzz, bỏ đi bỏ đi. Hạo Thiên chột giò tay lên, ngăn Minh Thi lại, cười nói

"Vây, Tuấn Lão huynh, đã nghe kĩ rồi sao? Có thể về rồi chứ? "

"Ta..... Đệ đệ... Ta... Ta có thể giải thích không?"

Được Tuấn Lão nói, nước mắt sắp tràn mi khi nghe những lời lúc nãy Minh Thi hét lên. Ninh Dịch lạnh mặt, khẽ nói

"Không! Mồi về cho, ở đây không ai quen ngươi đâu! Mau về đi! "

"Không, ta muốn nghe lời giải thích. Dù sao các đệ cũng phải đến hẳn giải thích một lần nhì! "

An Lam Nguyệt mở miệng nói, giọng nói lạnh löt, êm tai y như Hạo Thiên vậy

"Nhưng.... "

Thống Trung muốn lên tiếng, nhưng bị Hạo Thiên giò tay chặn lại, duy trì nụ cười từ nãy giờ, Hạo Thiên nói

"Được! Ngươi có 5p!"

Được Tuấn Lão nhận được sự chấp thuận như nhận được một ân đức ngàn năm có một, cười vui mừng, ngay lập tức không lãng phí thời gian mà bắt đầu kể

"Khi các đệ bị cha mang đi, ta và mẹ những lúc đầu được đối xử rất tốt, nhưng chúng ta cảm nhận được sắp có chuyện gì xảy ra trong làng, và cả hai ta đã luôn luôn nương tựa nhau mà sống, lúc nào cũng nhớ về hai đệ cả có biết không! Ta đã cố gắng luyện được để mong sao có thể được ra ngoài hái được liệu về và cũng nhân cơ hội đó mà có lần ta và mẹ trốn đi nhưng bị bắt ngược trở về. Họ đánh đập chúng ta một cách dã man, nhưng ngay hôm sau lại giả vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra cả, còn nhỏ nhẹ nói với chúng ta là "lần sau hai người không được phép trốn đi nữa biết không!", lúc đó ta đã vô cùng sợ hãi, ta đã ở trong làng cùng với mẹ và không được phép rời khỏi phạm vi ngôi nhà đang sống trong bán kính 1km

Khi nghe tin hai đệ và cha bị bắt về đây, hai ta đã rất vui mừng và muốn đi gặp 3 người, nhưng dân làng canh gác, không cho chúng ta đi đâu cả. Rồi sau đó lại nghe tin cha bị giết, hai đệ bị bắt làm nô lệ cho đám dân giàu, ta có lên trốn ra một lần tìm 2 đệ, khi thấy rồi thì bắt gặt hình ảnh hai đệ bị đánh, bị đối xử dã man. Ta định chạy ra giúp nhưng đã bị phát hiện và bị bắt kéo trở về. Lần đó ta lại bị đánh và theo lẽ là đã bị giết, nhưng.... nhưng mẹ đã tình nguyện chết thay ta....

Mẹ để ta sống tiếp, và ta bị bắt vào làm việc cho nơi sản xuất dược liệu của làng. Ta lại được tin hai đệ bị đám nhóc nhà giàu đem vào rừng chơi, nhưng khi chúng về lại không có hai đệ, lại nghe nói hai đệ đã bị ăn mất rồi. Lúc đó ta dường như lâm vào khủng hoảng, suốt ngày cứ im lặng mà lì một chỗ, không đi đâu cả. Nhưng nhờ vào một điều gì đó, ta vẫn mang hi vọng hai đệ còn sống, chắc chắn không chết. Dần dần, ta làm tốt và được nâng cao địa vị, và được phép rời khỏi làng trong một thời gian nhất định nhưng...họ cấy vào người ta một thiết bị theo dõi mà ta cũng chẳng biết nó nằm ở đâu, chỉ biết nếu ta về làng không đúng thời gian quy định thì thiết bị đó sẽ nổ tung.

Ta cũng đã không tin, cũng đã từng thử trốn đi nhưng có người đã chứng minh cho ta thấy thiết bị đó hoạt động rất tốt. Dần dà, gần 10 năm trôi đi, ta không một tin tức của hai đệ, đã dần mất niềm tin vào hi vọng hai đệ còn sống, rồi đột ngột, cả 2 xuất hiện vào ngày hôm đó..... Ta đã rất mừng, rất vui sướng, ta đã như ngây dại khi thấy hai đệ.... Hai đệ có biết không, ta nhớ cả hai nhiều lắm... "

Một câu chuyện dài được kể ra, tất cả đã im lặng lắng nghe, Được Tuấn Lão kể xong cũng đã nước mắt tràn mi, đôi mắt đỏ lên, nghẹn ngào. Nhưng, sự đồng cảm chỉ diễn ra trong chốc lát, Minh Thi và Ninh Dịch cũng hiện lên chút đau lòng, rồi lại bị câu nói Hạo Thiên làm cho hoài nghi

"Và, mỗi lần cũng chỉ là "định" mà thôi! Có lần nào ngươi đã dùng hết sức, lấy hết can đảm mà chống lại, mà hét lên để Minh Thi và Ninh Dịch nghe được, thấy được ngươi không? Hừm? "

"....."

Được Tuấn Lão cầm nín, cúi đầu xuống

"Là do ngươi đã sợ hãi, đã quá sợ hãi, không dám hét lên để hai đệ đệ ngươi biết được, ngươi đã đứng ở đó. Đứng ở đó mà nhìn chúng, mà cố gắng tới gần chúng và cứu lấy chúng! Ngươi đã không dám làm vậy! "

"Không.. Tôi không..."

Được Tuấn Lão lấp bắp, cúi đầu xuống và lại ngược lên, gương mặt như sợ hãi, như đau buồn, như hoang mang nhìn Minh Thi và Ninh Dịch, cố gắng nói

"Xin lỗi, là ta đã sợ hãi. Ta không dám ra cứu hai đệ....."

Minh Thi và Ninh Dịch gương mặt nhẵn lại, tức giận có, đau buồn có, uất hận có, đan xen nhau mà hiện lên, Minh Thi lại hét lên

"CÚT! Mau cút đi! Cút đi cho ta!"

Thể hiện cho tiến hết đó là một cú đấm được tung ra, Dược Tuấn Lão ăn trọn nắm đấm vào mặt, bay khỏi ghế đụng vào giá sách phía sau lưng. Sách rơi đầy trên đất, trên người của Dược Tuấn Lão, còn gương mặt cậu ta thì bầm, máu mũi chảy ra.

Cú đấm đó không nhẹ, nhưng tất cả đấm nhóc ở đây có thể nhìn ra được, nó nhẹ hơn thường ngày rất nhiều. Và dường như hiện tại Minh Thi và Ninh Dịch hoàn toàn không nhận ra điều này, rằng cả hai đã có phần nào đó tha thứ cho vị ca ca này!

Minh Thi đánh xong, dường như ức nghẹn rất lâu, thở gấp. Ninh Dịch đi lại, vỗ vai đệ đệ của mình, cố gắng giúp cậu ta bình tĩnh lại. Dược Tuấn Lão bị đấm, lại cố đứng dậy, quệt đi máu mũi, gương mặt buồn thảm mà nhìn cả hai. Minh Thi ngược mặt, trợn mắt định đánh tiếp, Hạo Thiên thở ra một hơi, khẽ quát

"Được rồi! "

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Giải quyết!

"Được rồi! "

Hạo Thiên khẽ quát, ngăn động tĩnh của Minh Thi lại. Minh Thi quay sang Hạo Thiên, khuôn mặt buồn bực, nhấn nhó nhìn cậu, nói

"Chủ nhân, sao không để tôi đuổi tên này đi. Để hắn ở đây làm gì cơ chứ, hắn chỉ đang nói nhảm thôi! "

"Câm miệng! "

Hạo Thiên nói, giọng lạnh lùng, uy thế tỏa ra.

"Ừ... "

Minh Thi lùi lại, quỳ xuống, Ninh Dịch cũng nhanh chóng quỳ xuống theo, cả 2 cúi đầu. Đám nhóc nhìn mà xót, nhưng không dám lên tiếng, vì.... Hạo Thiên đang có dấu hiệu tức giận rồi a!

"Hồ nháo! Các ngươi xem các ngươi đã làm gì, lộn xộn cả lên. Mau yên lặng cho ta! "

"Hức... "

Minh Thi và Ninh Dịch lại cúi đầu xuống, Dược Tuấn Lão thì khụy xuống đất, run rẩy. Nhưng cũng lại cố gắng nói

"Xin cậu.... Tha cho chúng đi.... "

Hạo Thiên khựng người, An Lam Nguyệt kẻ bên vồ vồ lên tay cậu, khẽ nói

"Được rồi A Thiên, đệ đừng nóng. Đệ giận lên thì nơi này coi như tiêu mất, nó không rộng như chỗ tập luyện đâu a! "

Hạo Thiên khẽ thở ra, gạt đầu, nở nụ cười nói

"Được rồi, coi như chúng ta tạm chấp nhận cái lời giải thích đó, dù sao ngươi cũng chỉ là một người bình thường thôi, làm được ra những chuyện như vậy cũng xem như rất tốt rồi, còn cái làng đó của ngươi, ta sẽ giải quyết triệt để nó. Thời hạn quay về của ngươi là khi nào? "

"Cậu không thể nào làm được đâu, đi tới đó chỉ tìm chết mà thôi! "

Dược Tuấn Lão khẽ lắc đầu chối bỏ

"Này, ngươi coi thường Boss của chúng ta quá rồi đấy!"

Thống Trung khẽ quát, Hạo Thiên giờ tay chặn lại, liếc Thống Trung một cái, lại nói

"Thời hạn quay về là khi nào? "

"ngay ngày mai! "

Dược Tuấn Lão miễn cưỡng nói

"Vậy ngay ngày mai chúng ta cùng đi. Còn bây giờ, loại bỏ cái thiết bị đó ra khỏi người ngươi!"

Hạo Thiên lại nói, Ninh Dịch lại lên tiếng

"Không được, hấn không can hệ gì với chúng ta cả, mau đuổi hấn đi đi chủ nhân! "

Hạo Thiên lạnh giọng

"Ai bảo hai ngươi và hấn không quan hệ gì. Nếu chỉ xét bề ngoài thì cũng có thể đoán được các ngươi là huynh đệ với nhau. Còn xét về bên trong thì các ngươi giống về tính cách, quá cứng đầu và không chịu thừa nhận! "

Hoàn toàn đúng, bề ngoài cả 3 huynh đệ đều giống nhau, nhất là về mái tóc. Mái tóc bạch kim trông vô cùng đẹp, lấp lánh tỏa sáng. Về tính cách thì cứng đầu, cố chấp và không chịu thừa nhận. Cả Minh Thi và Ninh Dịch trong thâm tâm đều đã chấp nhận lời giải thích này, nhưng bên ngoài cả hai đều không chịu, đều phủ nhận.

Đám nhóc phía sau nghe được, lập tức gật đầu "ừm ừm", còn Minh Thi và Ninh Dịch thì lắc đầu, không chịu chấp nhận. Hạo Thiên lại nhìn đám nhóc, nói

"Các ngươi cùng Minh Thi và Ninh Dịch trở lại KTX đi, bảo Doãn Bằng cho người tới dọn dẹp chỗ này. Ba chúng ta sẽ cùng với Tuấn Lão đi xử lý thiết bị, các ngươi chờ chúng ta trở về!"

"Vâng"

Đám nhóc lập tức di chuyển, đưa Minh Thi và Ninh Dịch đi ngay lập tức, Minh Thi đi còn không quên quăng lại cho Dược Tuấn Lão một cái liếc mắt tức giận. Dược Tuấn Lão buồn rầu quẹt đi nước mắt, hưởng Hạo Thiên lắc đầu nói

"Cậu không làm gì được đâu, hay là thôi đi. Dù sao tôi cũng đã biết được hai đệ đệ của tôi vẫn còn sống, chúng nó không sao là tốt rồi. Không nhận người ca ca này cũng tốt, chúng nó được cậu cứu lấy một mạng, thì người ca ca này sẽ thay chúng trả lại cho cậu, sau này có chuyện gì, dù phải chết tôi cũng sẽ làm cho cậu. Cảm ơn cậu, tôi đi đây"

Dược Tuấn Lão nói tới đây, quay lưng định đi thì bị Hạo Thiên ngăn lại nói

"Xong rồi đúng không? Vậy tới ta nói, về việc ta cứu chúng là có qua có lại, còn về việc ngôi làng đó của ngươi đã hành hạ thuộc hạ của ta ra sao thì chắc chắn sẽ bị trả lại gấp ngàn lần. Còn nữa, ngươi khỏi lo đám Ninh Dịch không thừa nhận ngươi. Chúng đã ngầm thừa nhận rồi, tại cái tính cố chấp của chúng nên bên ngoài chúng phủ nhận vậy thôi. Chứ không lúc này ngươi không chỉ tông trủng kệ sách rồi dừng lại đâu, nếu chúng thực sự không chấp nhận thì ngươi thậm chí có thể gây vài khúc xương sườn và sập vách tường phía sau lưng ngươi rồi! "

Hạo Thiên lúc này có thể nhìn ra, từng lời Dược Tuấn Lão nói đều chân thành và không hề nửa lời giả dối. Bằng chứng là nhịp đập tim và hơi thở của Dược Tuấn Lão, đều nhịp nhàng, bình thường và không chút gấp gáp nào cả. Khả năng thực lòng là 90%, còn 10% còn lại là để phòng hấn nói dối quen rồi, dù sao hiện tại vẫn nên tin một lần đi!

Dược Tuấn Lão sững người khi nghe Hạo Thiên nói như vậy, nước mắt lại một lần nữa rơi xuống, nhưng lần này là nước mắt vui sướng, hào hứng, hạnh phúc khi đón nhận lấy một món quà tuyệt vời mà mình mong muốn từ lâu. Hạo Thiên lại nói

"Vậy, bây giờ chúng ta tiến hành loại bỏ thiết bị theo dõi ra khỏi cơ thể! "

Rồi cả 3 đứng dậy, Dược Tuấn Lão vẫn không tin Hạo Thiên có thể làm được, nhưng vẫn đi theo xem sao đã, đang định mở cửa ra ngoài thì Hạo Thiên nói

"Đi đâu đấy!"

"Thì chẳng phải cậu nói đi loại bỏ thiết bị theo dõi sao? "

"Đúng vậy, nhưng là đi chỗ này"

Vừa nói xong, bất ngờ xuất hiện một cánh cổng màu đen. Dược Tuấn Lão lại một phen giật mình, môi lắp bắp nói

"Đây... Đây chẳng phải là không gian hệ sao???"

"Đúng, vào đi"

Cả 3 bước vào trong, Dược Tuấn Lão nhanh chóng bước theo trong vô thức, vẫn không tin vào mắt mình. Một thuộc tính hiếm có, ngàn năm có một lại xuất hiện ở đây, thuộc tính mà ngàn người mới có một người lại xuất hiện ở đây, không thể tin được mà!

Dược Tuấn Lão sau khi bước vào, ban đầu là một vùng tối đen như mực, nhưng khi bước chân của Hạo Thiên đi tới đâu, nơi đó lại sáng lên rực rỡ. Hạo Thiên đưa tất cả di lanh quanh, hết queo cua này tới ngã nọ, đang đi thì bỗng nhiên....

"A, người mau tránh ra đi tiểu Hắc! "

"Người đứng lại đó cho ta, tiểu Quang. Mau đứng lại"

"Ha ha ha, nằm mơ đi ta mới đứng lại cho người đánh đấy"

.....

"A, chủ nhân. Mau ngăn hấn lại, hấn đánh ta kia!"

Tiểu Quang bay ra, thấy Hạo Thiên thì ngay lập tức núp sau cậu, né tránh tiểu Hắc. Còn tiểu Hắc, sau khi thấy Hạo Thiên thì xanh mặt, thẳng gấp giữa không trung.

.....

Hai chú rồng đang ở dạng chibi mới lúc nãy đây còn người chạy kè đuổi, bây giờ đứng trước mặt Hạo Thiên mà cúi đầu xuống. Hạo Thiên hỏi

"Lại có chuyện gì?"

"Tôi và hấn chơi đuổi bắt, ai thua thì bị đánh. Tiểu Quang thua mà không chịu đứng lại cho tôi đánh, nên cả hai mới....."

Tiểu Hắc nói, đôi mắt thì nhìn sang chỗ khác

"Tiểu Quang! "

"Vâng, có chơi có chịu ạ! "

Tiểu Quang buồn bực quay sang tiểu Hắc, tiểu Hắc cười hi hi giờ cái tay nhỏ xíu lên, tát lên mặt tiểu Quang một cái bốp. Tiểu Quang bị đánh bay đi một đoạn thì dừng lại, mếu máo nhìn tiểu Hắc nói

"Người đánh đau quá!"

Tiểu Hắc ngơ ngơ nói

"Có chơi có chịu nha"

"Chủ nhân.... "

Tiểu Quang hướng Hạo Thiên làm vẻ mặt đáng thương, như muốn nói "tôi muốn đánh lại"

Hạo Thiên lắc đầu, An Lam Nguyệt kể bên cười hi hi nhìn hai chú rồng đùa giỡn với nhau, quắc tay gọi chúng lại, đùa giỡn với chúng. Dược Tuấn Lão từ đầu tới cuối đều ngơ ngác, hai con rồng! Tại sao lại có rồng ở đây, lại tới những hai con. Lại còn đùa giỡn vui vẻ gọi cậu ta là chủ nhân, có phải mình đang mơ không? Ai nói cho tôi biết đi, rốt cuộc tên nhóc này là ai, sao lại yêu nghiệt như vậy chứ!

Dược Tuấn Lão nuốt nước miếng, tiếp tục bước theo sau nhóm Hạo Thiên, đi tới một căn phòng mà phía trên đề bảng "Phòng huấn luyện"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Thành công!

Bên trong phòng huấn luyện, Hạo Thiên đã thay đổi địa hình thành một vùng đất trống, bằng phẳng và không chướng ngại gì. Dược Tuấn Lão từ sau khi bước vào không gian hệ này thì cứ liên tục chứng kiến bất ngờ này đến bất ngờ khác, liên tục không thôi.

Đầu tiên là Hạo Thiên có không gian hệ thuộc tính, kể đến là có những hai chú rồng xuất hiện, cuối cùng là lại xuất hiện quá nhiều cánh cửa, và bên trong một trong những cánh cửa lại là những khu vực rộng lớn khác, có thể thay đổi tùy ý theo ý muốn của chủ nhân nó.

Hạo Thiên đứng tại chỗ, quắc tay bảo Dược Tuấn Lão

"Người lại đây"

Dược Tuấn Lão làm theo, tới gần 3 người Hạo Thiên, Hạo Thiên lại nói

"Bây giờ ta sẽ truyền mana vào người ngươi để dò xét, thả lỏng ra, đừng quá gồng mình. Nếu ngươi không muốn bị bạo thể mà chết vì lượng mana yếu ớt đó của ngươi! "

Đối với những người tu luyện, thì việc có một lực lượng khác xâm nhập vào cơ thể mình là điều vô cùng cấm kỵ, nếu lực lượng đó yếu hơn thì không phải lo, vì chủ thể có thể dùng sức mình chống lại, công kích ngược lại năng lượng xâm nhập. Còn nếu lực lượng xâm nhập yếu hơn thì xác định rằng chết là cái chắc. Năng lượng lạ sau khi xâm nhập vào cơ thể sẽ tìm lấy những nơi trọng yếu trong cơ thể mà tấn công, còn có khả năng ăn mòn mana của chủ thể hoặc công kích tinh thần lên não bộ và giết chết chủ thể. Trong trường hợp của Dược Tuấn Lão này, phải giữ cho tinh thần thả lỏng, không được vận chuyển mana, để cho mana của Hạo Thiên có thể lưu thông dễ dàng và tìm ra thiết bị theo dõi.

Dược Tuấn Lão đồ mồ hôi hột, khẽ gạt đầu. Toàn thân buống lỏng, Hạo Thiên đặt tay lên trán của cậu ta và bắt đầu truyền mana vào.

Mana của Hạo Thiên sau khi chảy vào cơ thể Dược Tuấn Lão, bắt đầu phân tán ra và tìm kiếm. Nhờ lượng mana khổng lồ của Hạo Thiên mà chỉ sau 5p đã tìm ra được thiết bị theo dõi.

Sau khi Hạo Thiên thu tay về, cũng đồng nghĩa với việc tìm kiếm đã xong, Dược Tuấn Lão từ từ hé mắt. Thở ra một hơi, lòng thầm nói, ơn trời mình còn sống!

Tiểu Siêu kể bên hỏi

"Sao rồi? "

"Đã tìm ra, nó nằm sau gáy. Là một thiết bị nhỏ cỡ đầu ngón tay, được giấu sâu vào trong gáy cỡ 1cm tính từ lớp da. Bên trong là một máy phát tín hiệu nhỏ và có một ít thuốc nổ loại nhẹ, người ta thường dùng nó để làm nổ các hang đá. Loại này nếu đưa vào cơ thể người, được bao bọc kĩ lưỡng thì qua bao lâu cũng được, nó sẽ phát nổ khi có tín hiệu từ người giấu vào."

Hạo Thiên nhăn mặt nói, An Lam Nguyệt kể bên bồi thêm

"Đặc biệt là, nó được đặt ngay sau gáy để chắc chắn rằng khi nổ sẽ cắt đứt được đầu của vật chủ ra khỏi cơ thể!"

Dược Tuấn Lão nghe mà lạnh sống lưng, rùng mình lo sợ, mồ hôi đầm đìa. Tiểu Siêu nhìn Dược Tuấn Lão, lại nói

"Có lúc nào mà ngươi về làng lại cảm thấy vô cùng mệt mỏi và muốn ngủ hơn bao giờ hết không? "

"Hừm.... À, có một lần, là vào 2 năm trước. Khi tôi vừa về làng sau 2 tháng đi, vừa bước tới cổng họ cho tôi một cốc nước như thường lệ, sau khi uống sau thì cảm thấy buồn ngủ và sau đó tôi không nhớ gì nữa, chỉ biết là sau khi tỉnh dậy thì thấy mình đã nằm trong căn nhà cũ của mình. Tôi có hỏi người dân là tôi đã ngủ mấy ngày rồi, họ cười nói với tôi rằng, do tôi đi đường xa nên mệt mỏi ngủ mới có 5 ngày thôi. "

Dược Tuấn Lão chợt nhớ ra, à lên nói. Hạo Thiên nói

"Ngươi bị người khác mổ xẻ cổ mình mà không hay biết gì à? Cúi xuống đây"

Dược Tuấn Lão lắc đầu không biết, lại cúi xuống cho 3 người nhìn. vén mái tóc màu bạch kim ra, phía sau gáy trắng nõn lộ ra một đường sẹo dài khoảng 3cm, dấu vết cắt ra đã mất, chỉ để lại một vết sẹo mờ nhạt không rõ ràng, như thể đó chỉ là một vết dơ mà thôi.

Hạo Thiên khẽ đưa tay vuốt vết sẹo, đúng là quá tinh xảo, khâu lại và làm lành vết thương cũng rất tốt, thời gian 5 ngày cũng đủ để vết sẹo lành lại và nếu có thêm người biết kĩ năng chữa thương nữa thì vết thương lại càng mau chóng biến mất.

Dược Tuấn Lão bị sờ đến nhột, "ừm ừm" vài tiếng thì Hạo Thiên bỏ tay ra. Cậu nói

"Bây giờ lập tức tiến hành lấy nó ra cho ngươi. Uống cái này vào đi! "

"Đây là.... Doãn Mê đan và Hạ Thương đan! Hai đan dược này đều là bậc 2 cấp 8, đặc biệt Hạ Thương đan rất khó luyện chế ra, ít nhất luyện được sư bậc 2 cấp 10 mới miễn cưỡng làm được..... "

Doãn Mê đan - đan dược giúp người ta lâm vào tình trạng hôn mê sâu, thời gian kéo dài từ 5 đến 8 tiếng. Hạ Thương đan - đan dược giúp người dùng giảm đau, đan dược bậc càng cao giảm đau càng tốt!

Dược Tuấn Lão cả kinh nói, giọng còn có chút run rẩy, tay cầm hai viên đan dược mà run lên, Hạo Thiên cười nhạt nói

"Chỉ là hai viên kẹo nhỏ mà thôi mau ăn vào rồi nằm sấp xuống đi! "

Dược Tuấn Lão nuốt nước bọt, Doãn Mê đan và Hạ Thương đan bậc 2 cấp 8 mà bảo là viên kẹo nhỏ? Cậu nhóc này cũng quá xem thường luyện dược sư rồi a!

Không biết từ lúc nào mà gần chỗ các cậu đứng đã xuất hiện một chiếc giường đơn, rõ ràng lúc này còn không có ở đây, rốt cuộc không gian hệ này hoạt động thế nào và chứa đựng những gì vậy a! Dược Tuấn Lão ăn hai viên đan dược, nằm sấp xuống giường.

Đan dược do Hạo Thiên luyện chế hoạt động quả thật rất tốt nha, vừa uống vào 2p sau đã hiệu nghiệm. Dược Tuấn Lão lâm vào trạng thái hôn mê sâu,

An Lam Nguyệt và tiểu Siêu đứng bên trái Dược Tuấn Lão, Hạo Thiên bên phải. Tay phải Hạo Thiên xuất hiện một dao cắt nhỏ, dài khoảng 8cm, lưỡi dao sáng bóng. Đưa tay gạch một đường lên vết sẹo cũ, gáy của Dược Tuấn Lão hở ra từng đoạn khi dao của Hạo Thiên lướt qua.

Đồng thời, tay trái gờ ra dùng kỹ năng Chữa thương mà cầm lại máu chảy, không cho chảy ra dù chỉ một giọt. Tiểu Siêu lấy ra 2 thanh sắt trắng, mỏng không quá 2mm, dùng 2 thanh sắt mà vạch vết cắt ra hai bên. Vết cắt do Hạo Thiên gây ra cũng khá sâu, may mắn thay vết cách sâu dùng ngay gần sát thiết bị theo dõi. Thiết bị hiện ra với kích cỡ nhỏ, đường kính 1cm, chiều dài 2cm hình bầu dục.

Hạo Thiên cắt con dao đi, lấy ra một chiếc kẹp dài nhỏ, đầu kẹp tròn và rậm, sáng bóng. Tay trái duy trì kỹ năng, tay phải đưa kẹp vào chỗ cắt, cẩn thận nhẹ nhàng gấp thiết bị ra....

Hoàn thành! Thiết bị đã được lấy ra thành công, không phát nổ và hoàn toàn yên tĩnh. Mục đích Hạo Thiên đưa Dược Tuấn Lão vào không gian hệ này là vì nó có thể ngắt đứt mọi liên lạc, tín hiệu từ bên ngoài. Nhờ đó mà khi lấy thiết bị ra dễ dàng và không có gì khó khăn cả!

Sau khi lấy ra xong, Hạo Thiên di chuyển nó đến trước mặt An Lam Nguyệt. An Lam Nguyệt đưa hai tay lên, để song song với thiết bị với khoảng cách hai bên là 5cm, Hạo Thiên thả thiết bị ra, nó lơ lửng trên không như thể có sợi dây đang giữ nó lại, nhưng thực ra là do mana của An Lam Nguyệt giữ nó lơ lửng. Dần dần, một lớp màn bằng nước hiện lên, bao bọc quanh thiết bị theo dõi, An Lam Nguyệt cười hi hi nói

"Tiểu Thiên thật giỏi nha, lấy nó ra dễ dàng như vậy! "

Nhưng Hạo Thiên và tiểu Siêu bỏ đi An Lam Nguyệt, chăm chú vào việc khâu vết cắt lại cho Dược Tuấn Lão đang nằm bất tỉnh kia. Phải thật cẩn thận, không khéo làm đứt sợi dây mạch máu hay dây thần kinh nào thì nguy to.

Cẩn thận từng li từng tí một, Hạo Thiên lấy ra một cây kim chỉ khâu lại vết cách, tiểu Siêu cũng nhíp nhàng ấn ý mà rút từ từ thanh sắt ra.... Khâu xong, Hạo Thiên dùng kỹ năng chữa thương mà làm vết thương liền lại, dính lại vết nhau như thể chưa từng tồn tại, lại nhẹ nhàng rút sợi chỉ ra.... Thế là xong, cả quá trình lấy ra và khâu lại chỉ mất 30p mà thôi. Hạo Thiên và tiểu Siêu thở ra một hơi, dù sao cũng là lần đầu làm, không xảy ra sơ suất gì là hên rồi. Mà dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, thì cũng vẫn dùng được xác của Dược Tuấn Lão để luyện thi thuật!!!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Quá cố chấp

Sau khi hoàn thành, Hạo Thiên để Dược Tuấn Lão nằm đấy, dù sao trong không gian hệ thời gian trôi qua cũng khá nhanh, nên mau thôi Dược Tuấn Lão sẽ tỉnh lại. Cả 3 ra ghế sofa ngồi, Hạo Thiên nóng nực thả ra 2 cục áo, lộ ra vòng ngực rắn chắc, tiểu Siêu kế bên cũng tương tự mà thả ra một cục áo, tay quơ quơ nhẹ để tạo gió. Hạo Thiên thẳng tay hơn nữa, tạo ra một làn gió nhẹ thoang thoang đủ mát cho cả 3 người.

An Lam Nguyệt lấy ra thiết bị đã được bao bọc trong bóng nước, nói

"Vậy bây giờ để tính làm gì với cái này đây, có cần tỷ phá nó giúp không? "

Hạo Thiên lắc đầu nói

"Không cần đâu. Chúng ta sẽ giữ nó và đem nó ra ngoài, sau khi chúng ta ra ngoài thì chắc rằng thiết bị này vẫn hoạt động bình thường, và bọn chúng sẽ tiếp tục theo dõi xem. Lần này tín hiệu đột ngột biến mất chúng sẽ sinh nghi, nhưng không sao cả, vì lần biết tin này cũng sẽ là lần cuối cùng của chúng và chúng ta sẽ đến ngôi làng đó..... "

Nói đến đây thì Hạo Thiên tay làm một dấu x, môi khẽ mép cười lạnh lùng. An Lam Nguyệt cũng cười theo, đưa quả bóng nước cho Hạo Thiên. Cậu thu nhỏ nó lại, cất vào trong túi áo.....

"Cách... "

Cánh cửa phòng huấn luyện mở ra, Dược Tuấn Lão tay xoa xoa gáy của mình, bước ra từ phòng huấn luyện. Cậu ta bước lại phía 3 người Hạo Thiên, hơi gật đầu nói

"Ngài... Làm được không vậy? "

Hạo Thiên lấy ra quả cầu đã bị thu nhỏ lại, gờ cho Dược Tuấn Lão xem, cậu ta lại một phen kinh ngạc. Đến cả chuyện này cũng làm rất tốt, tốt đến mức mình hoàn toàn không cảm thấy đau gì cả, thậm chí ngứa cũng không luôn. Rốt cuộc là làm sao hay vậy, biết là có Hạ Thương đan hỗ trợ, nhưng hẳn phải có máu rơi ra, nhưng khi mình xuống giường lại hoàn toàn không thấy một giọt. Tên nhóc này rốt cuộc có thể làm được những gì nữa a!

Dược Tuấn Lão nuốt nước bọt, miệng lắp bắp

"Đây thực sự là thiết bị theo dõi sao? "

"Đúng vậy, bây giờ ngươi không sao rồi đúng không, vậy chúng ta ra thôi! "

Hạo Thiên đứng dậy với chiếc áo chưa cài, mở ra một lối ra bên ngoài. Bước ra trước tiên, theo sau là tiểu Siêu và An Lam Nguyệt và cuối cùng là Dược Tuấn Lão.

May thay Doãn Bằng sau khi cho người dọn phòng xong thì cũng không có ở đây, nên vẫn chưa biết gì về không gian hệ của cậu. Đóng cổng lại, Hạo Thiên nói

"Ngươi hiện tại muốn quay về chuẩn bị hay đi theo bọn ta rồi ngày mai xuất phát luôn đây? Có muốn tăng thêm cảm tình với 2 đệ đệ ngươi không? "

Dược Tuấn Lão lập tức gật đầu, nói

"Tôi đã chuẩn bị xong hết rồi, vậy hôm nay làm phiền ngài rồi!"

Hạo Thiên đưa cả 3 người về KTX, về tới nơi. Chưa mở cửa thì đã nghe tiếng đùa giỡn của bọn nhóc, ồn ào, xôn xao, nhộn nhịp. Có vẻ tất cả đã trở lại bình thường rồi, Hạo Thiên khẽ nói nhỏ

"Tuấn Lão ngươi, mở cửa đi"

"Há?... À vâng!"

Dược Tuấn Lão hơi lấp bắp, vẫn làm theo. Đưa tay mở cánh cửa ra, từng tia sáng trong căn phòng chiếu rọi ra. Nhưng, khi cánh cửa mở ra hết, một đám nấm bất thành linh đám tới, chuẩn xác ngay mặt Dược Tuấn Lão, không né kịp, đành nhắm mắt chịu trận, ai ngờ...

"Bốp"

Một cánh tay vòng từ sau lưng Dược Tuấn Lão vòng lên, chuẩn xác nắm chặt lấy cánh tay vừa đánh tới kia. Minh Thi ánh mắt tức giận nhìn Dược Tuấn Lão, đám nhóc mắt vui tập trung lại nhìn. Hạo Thiên tay vẫn giữ chặt nắm đầm của Minh Thi, vòng từ sau lưng Dược Tuấn Lão ra trước, ánh mắt lạnh nhạt nhìn, nói

"Hôm nay Dược Tuấn Lão ở nhờ phòng của chúng ta, ai có ý kiến gì không? "

Vừa nói, cả 4 người đã vào trong, Hạo Thiên ngồi xuống ghế, chân bắt chéo. An Lam Nguyệt và tiểu Siêu cũng ngồi ở hai bên, Dược Tuấn Lão e sợ, buồn rầu đứng ở một góc.

Minh Thi liếc xéo Dược Tuấn Lão, lại nhìn Hạo Thiên nói

"Chủ nhân, lúc chúng ta vào nội viện thì Doãn Bằng cho chúng ta tới phòng là 105 và 106. Tôi muốn cho cậu ta ở phòng 106, hoặc là cậu ta đi hoặc là tôi và Ninh Dịch ca ca sẽ đi"

Lần đầu tiên, Minh Thi cãi lại Hạo Thiên và chống lại mệnh lệnh của cậu. Đám nhóc nhìn Minh Thi mà ngưỡng mộ nhưng cũng thầm thương cho cậu, ngộ nhờ Boss mà giận lên, đừng nói là Minh Thi, chắc chắn Boss cũng sẽ đánh cho như từ ra, haizzz!!!

Hạo Thiên im lặng, im lặng nhìn Minh Thi và Ninh Dịch đứng kế nhau, lạnh lùng nhìn, tất cả có thể thấy được ánh mắt có sát ý của Hạo Thiên, Dược Tuấn Lão run run, nuốt nước bọt nói

"Đại... Đại tư lệnh, hay là để tôi qua đó đi, dù sao có người lạ ở cùng bọn nhóc cũng sẽ không quen đâu"

Hạo Thiên khẽ liếc mắt nhìn, miệng nhẹ nói, nhưng lại lạnh, mang một cảm giác lạnh vô cùng

"Ngươi ở yên đây. Hôm nay ngươi sẽ ngủ ở đây cùng với đám nhóc, còn Minh Thi và Ninh Dịch cũng sẽ không đi đâu cả. Hai người các ngươi bớt có chấp đi, nếu lòng đã tha thứ thì nói ra, tại sao cứ mãi cố chấp không thừa nhận như vậy hả? Có mà không biết giữ, đến khi mất rồi lại điên cuồng gào thét hối hận. Muốn tìm lại cũng không được đâu! "

"Tôi... Chúng tôi không có cố chấp mà! "

Minh Thi hét lên một tiếng, nhảy lên giường, chồm chắn lại che kín mít, không cho một tia sáng nào lọt vào cả. Ninh Dịch đứng giữa hai ranh giới giữa đệ đệ với chủ nhân, cứ nhìn qua rồi nhìn lại, rốt cuộc cúi đầu với Hạo Thiên rồi lại chỗ Minh Thi.

.....Rốt cuộc Dược Tuấn Lão vẫn ở lại, cậu ta ngủ trên ghế sofa, đám nhóc thì vẫn ngủ trên giường mình, Hạo Thiên và tiểu Siêu đọc sách, không hề ngủ một tý tí nào cả. Đến sáng, tất cả chuẩn bị gọn gàng, mang một tâm trạng hăm hở mà rời khỏi học viện.

Dược Tuấn Lão dẫn đường đi trước, theo sau là Hạo Thiên, tiểu Siêu, An Lam Nguyệt và đám nhóc. Họ hướng thẳng phía Tây, ra khỏi thủ đô và tiến thẳng vào một khu rừng. Rừng chết Hazuso, một trong những khi rừng nổi tiếng nhất nước Gone.

Dù là lần đầu tiên bước vào khu rừng này, nhưng nhóm Hạo Thiên dưới sự dẫn đường của Dược Tuấn Lão, vượt qua khu rừng này vô cùng dễ dàng. Khu rừng chết Hazuso này, cũng thuộc dạng nguy hiểm nếu đó là lần đầu bước chân vào, với độ trơn trượt và ẩm ướt, có khi đi một đoạn lại vô cùng

nóng nực, có khi lại chẳng cảm thấy gì, ẩm áp và tươi mát như những khu rừng bình thường, nhưng có đoạn lại vô cùng lạnh giá, như thể khu rừng này được hòa quyện vào bởi hai loại thuộc tính băng và lửa vậy. Rừng cây rậm rạp, nhiều cây cao đâm thủng tầng mây, nhưng cũng không kém được liệu quý. Đám nhóc vừa đi cũng không quên thu thập được liệu cho Hạo Thiên, đặc biệt là những loại cây sinh trưởng ở vùng lạnh và nóng này.

Với một khu rừng lạ, nhóm Hạo Thiên lúc nào cũng đề phòng có yêu thú tấn công, nhưng không, con đường Dược Tuấn Lão đưa tất cả đi lúc quẹo khúc này, khi quẹo khúc khác, né tránh hoàn toàn các yêu thú, không bắt gặp bất kì con nào cả. Đi gần nửa ngày trời rồi cuộc Dược Tuấn Lão dẫn lại, dừng trước một hang động hẹp và nông. Nhìn bề ngoài vô cùng bình thường, không có gì khả nghi cả. Cũng là một hang động nông với bên ngoài là tầng rêu xanh phủ lên, những cây dại mọc đầy ra đất, những dây leo bò loanh quanh, bám trên những tảng đá xung quanh. Hết sức bình thường, như hang động này chỉ dùng để trú mưa tạm rồi đi ngay mà thôi.

Dược Tuấn Lão dẫn đầu bước vào hang, vừa đi mà vừa có thể thấy Dược Tuấn Lão đang run lên, một phần do sợ, phần lớn là lo lắng không biết chuyện này có ổn không đây.

Bước vào trong, hang động khô thoáng, trên tường thì thoáng xuất hiện rêu xanh. Đi vào hết hang, là một đường bí, không còn gì để đi nữa hết. Hạo Thiên tiến lên gõ gõ 3 vách ngăn, 2 bên vách thì không nói gì rồi, dày vô cùng do là hang động đục sâu vào núi mà. Nhưng khi gõ vách ngăn chính giữa thì, tương đối mỏng, cũng không thể nói là mỏng, cũng dày tầm 1m50 có thừa.

Tất cả để ý thấy, trong hang này cũng tương đối rộng, bề ngang 10m, bề cao 3m. Những gạch đá trong này nhìn qua cũng hết sức bình thường, không có gì đáng ngờ cả. Nhưng, là nhìn qua, nếu nhìn kĩ sẽ thấy được, những tảng đá xung quanh cách vách ngăn thì có rêu xanh dày đặc, bụi bám rất nhiều. Nhưng duy chỉ tảng đá nhỏ sát bên vách ngăn thì chỉ lôm chôm vài cọng rêu, bụi bám thì hoàn toàn không có gì cả. Đây chắc chắn là chìa khóa vào mặt đạo!!!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150: Hành động!

Minh Thi và Ninh Dịch đang dần lộ rõ sự căm thù, hận, sát ý trên khuôn mặt. Bởi sau nhiều năm trốn ra từ nơi này, nay lại trở về với những kí ức bị đánh đập, đối xử bất công khi còn ở nơi này, sao lại không hận cho được!

Dược Tuấn Lão loay hoay với tảng đá nhỏ sát vách ngăn, Thống Trung nói

"Sao phải khổ sở như vậy, tránh ra đi. Để tôi mở nó ra giùm cho! "

Dược Tuấn Lão chẳng hiểu gì, đây chẳng phải lần đầu tiên bọn nhóc tới đây sao? Sao lại rành hơn mình được chứ, dù mình coa sử dụng cái cổng này bao lần đi nữa thì nó vẫn rất khó mở ra, không phải cứ xoay xoay vạy vạy là nó mở được đâu. Để xem chúng muốn làm gì đây! Dược Tuấn Lão né sang một bên, nhường chỗ cho Thống Trung.

Đám nhóc cũng tản ra, Thống Trung đứng chính giữa, đối mặt với vách ngăn. Vươn người vài cái, bẻ tay bẻ chân các thứ các kiểu, kêu lên rảnh rác. Đưa cánh tay phải xoay vài vòng, Thống Trung lùi chân phải về sau 2 bước, nắm tay phải siết chặt lại, mắt chột nhắm.... Bất thình lình mở ra rồi...

"ÀM"

Ngay từ đầu Dược Tuấn Lão đã suy nghĩ lệch hướng rồi, Thống Trung căn bản không có mở mặt đạo bằng chia khóa, chính là tảng đá kia. Mà là phá hủy cả vách ngăn kia, cả một vách ngăn kia a!!!

Đám nhóc hí hửng vỗ tay bốp bốp, Dược Tuấn Lão trố mắt nhìn, không tin vào mắt mình. Ít nhất thì bức tường này dày cũng 1m5 đấy, dùng giỡn vậy chứ. Sức của tên nhóc này mạnh vậy sao, MẠNH vậy sao a!

Vách ngăn bị đánh cho bể ra, đổ sụp xuống, để lại những tảng đá vụn trên đất, lộ ra phía bên kia. Đám nhóc ồ lên kinh ngạc, bên kia không phải là một hang động khác hoang sơ vắng lặng, mà là một cánh đồng rộng lớn trải dài, với những ngôi nhà mọc lên khắp nơi, nhà lớn có nhà nhỏ có, đủ mọi thể loại. Sau chấn động lớn vừa rồi, những con người đang làm việc trên đồng lúa đồng loạt dừng tay lại, không làm nữa mà nhất loạt nhìn về phía cánh cửa đá đã bị phá hủy kia.

Nhiều người còn kinh ngạc, run lên khi chứng kiến sự việc vừa diễn ra. Đám nhóc lại vỗ vỗ vai Thống Trung, cười nói

"Tiểu Trung, tuyệt vời!!! "

"ha ha, tưởng nó dày lắm cơ, ai ngờ lại dễ dàng bị phá như vậy đấy. "

Thống Trung cười ha ha lên, vung tay vài cái rồi nói

"ừc" Dược Tuấn Lão nuốt nước bọt, dễ dàng vậy sao? Sao chúng khủng bố vậy, chúng có phải là bọn nhóc không vậy hả??

Dược Tuấn Lão dù có chứng kiến sức mạnh của đám nhóc bao lần đi nữa thì vẫn không khá lên được, vẫn cứ bị làm cho chấn kinh mãi. Hạo Thiên dẫn đầu vào trước, An Lam Nguyệt duyên dáng theo sau, kế bên là Tiểu Siêu, rồi đến đám nhóc và cuối cùng là Dược Tuấn Lão.

Sau khi bước vào, một khoảng đất rộng lớn hiện ra, phía trên là bầu trời cao, bao bọc xung quanh mảnh đất này là một vách đá cao lớn, độ cao lên tới hàng ngàn mét. Nhiều ngôi nhà nằm cách nhau một khoảng 2, 3m hoặc hơn thế nữa, đặc biệt, những người dân ở đây đặc trưng một màu tóc bạch kim chói lóa, từ người già tới trẻ em, từ gái sang trai. Ai ai cũng mang một màu bạch kim, nhưng những người già thì màu bạch kim phai dần, không óng ánh như người trẻ tuổi.

Người dân dần dần tập trung lại một chỗ, ánh mắt giận dữ nhìn. Không phải nhìn nhóm Hạo Thiên, mà là nhìn Dược Tuấn Lão, và ánh mắt hoài nghi nhìn 2 người khác có mái tóc bạch kim giống họ. Một người đàn ông trung niên tiến lên, nhìn cách ăn mặc cũng là một người thuộc gia đình quyền quý, cao sang, đi theo sau là đám tùy tùng của mình, giận dữ nhìn Dược Tuấn Lão, quát

"Tên nô lệ nhà ngươi, quay về đây rồi còn không biết thân biết phận của mình. Gây ồn ào như vậy, còn cả gan dẫn người về phá hủy cửa mặt đạo, là gan ngày càng lớn rồi nhỉ, có phải bị đánh chưa đủ không?"

Dù Dược Tuấn Lão có đạt được vị trí cao hơn nhưng ở mảnh đất này, dù có cao đến đâu thì thân phận nô lệ vẫn ám lấy, một kẻ xuất thân từ thường dân mà còn bị giáng xuống làm nô lệ, cho dù có lên chức vị cao hơn thì vẫn là ở dưới chân bọn quý tộc mà thôi!

Dược Tuấn Lão cúi đầu, đồng thời tên trung niên quý tộc lại để ý thấy Minh Thi và Ninh Dịch với mái tóc bạch kim chói sáng, đang nhìn về phía này với ánh mắt giận dữ, hắt lại quát lên

"Hai tên các ngươi là ai? Vì sao ta chưa từng thấy các ngươi, chắc cũng là lũ nô lệ thất lạc bị tên nô lệ Tuấn Lão bắt đem về có phải không hả?"

"Bốp"

"Bịch"

Tên trung niên bị một cú tát vô hình đánh vào mặt, té sấp mặt xuống đất. Ngay lúc này đây, khi tên trung niên vừa dứt lời, lập tức Hạo Thiên đứng từ xa dùng gió và tát vào mặt hắn. Cú tát khá mạnh khiến hắn văng xa mấy mét, mấy tên tùy tùng vẫn còn kinh ngạc không biết vụ vì sao ông chủ của mình lại bị đánh bay đi như vậy, lật đật chạy lại đỡ hắn lên.

Tên này lại đứng lên, một tay giữ mặt mình, một tay chỉ trỏ về chỗ Hạo Thiên, khuôn mặt tức giận quát

"Lũ chó các ngươi dám đánh ta, muốn chết!"

"Ngươi thấy chúng ta đánh ngươi khi nào? Há?"

Thống Trung giọng đầy ý cười nói

"Người đâu, bắt chúng lại cho ta!"

Ngang ngược, hung tàn, không chừng không cứ lại cho người tới bắt. Đám nhóc vẫn cứ thần thờ mà đứng đấy. Dược Tuấn Lão tiến lên đứng giữa hai bên, can ngăn

"Xin ngài tha cho..... Họ lần đầu tới đây còn chưa hiểu chuyện...."

"Bốp"

Một chiếc roi quất tới, đánh Dược Tuấn Lão té quỵ xuống đất. Đòn roi đó đám nhóc có thể ra tay đỡ cho Dược Tuấn Lão, nhưng không, lần này đám nhóc chờ đợi, chờ đợi Minh Thi và Ninh Dịch ra tay giúp Dược Tuấn Lão.

Sau đòn roi, 2 thanh niên và 1 cô gái xuất hiện, nhìn qua thì tầm tuổi với Dược Tuấn Lão, tư thế oai phong mà xuất hiện, mặc đồ vô cùng sang trọng, trang sức thì đeo đầy trên người, kèm theo là ánh mắt và nụ cười khinh bỉ. Người dân ở đây thấy 3 người này thì lập tức cúi đầu, không dám ngược lên.

Một tên trong số chúng khinh thường nhìn Dược Tuấn Lão, nói

"Tên chó nô lệ nhà ngươi, to gan lắm. Chắc hẳn ngươi muốn có kết cục giống hai đệ đệ của mình nhỉ? Aaa, ngươi lại làm ta nhớ tới chúng khi đó rồi, đánh chúng rất đã tay đấy!"

Khuôn mặt tên này khi nó đến hai vị đệ đệ của Dược Tuấn Lão lại nổi lên sự sung sướng, run lên, khuôn mặt thỏa mãn. Nhìn thật kinh tởm!!!

Đám nhóc nghe tới đây thì trợn mắt, nghiêng răng keng két, đương nhiên chúng biết hai vị đệ đệ đó là ai. Chắc chắn là Minh Thi và Ninh Dịch rồi, không ngờ mới vào lại tìm được ngay kẻ gây thù năm xưa rồi!

Tên kẻ bên lại cười nói, nụ cười mang sát ý

"Khiết ca, giữ tên này lại lâu làm gì chứ, dù sao tên nô lệ này sống cũng đủ lâu rồi. Giết hắn đi cho đỡ chật đất!"

"Lung ca nói phải đấy, Khiết ca giết hần đi, giống như đệ đệ hần năm xưa vậy! "

"Aaaa, Bích Nhi nói phải, người đâu. Bắt hần lại cho ta! "

Được Khiết ra lệnh, khẩu khí thập phần kiêu ngạo

Những tên vừa xuất hiện theo thứ tự lớn nhất là Được Khiết, Được Lung và Được Bích. Ba người khi xưa đã đối xử vô cùng dã man với Minh Thi và Ninh Dịch. Và bây giờ lại muốn lập lại lịch sử với Được Tuấn Lão, nhưng....Hạo Thiên cho phép sao? Đương nhiên không!

Đám tay sai bắt đầu bao vây lại, tấn công về phía Được Tuấn Lão, cậu ta cũng không phản kháng, ngồi im chịu trời, nhưng..

"BÓP..."

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 151: Kẻ thù xưa....

"Bốp"

"Bịch bịch bịch.... "

Minh Thi và Ninh Dịch đột nhiên biến mất tại chỗ, đồng thời xuất hiện chỗ Được Tuấn Lão đang quỳ. Minh Thi đứng che trước mặt Được Tuấn Lão, còn Ninh Dịch đối diện 3 huynh đệ Khiết, Lung, Bích mà khuôn mặt đầy hận ý, sát khí nổi lên.

Đám tay sai bao vây Được Tuấn Lão lúc này bị hạ nóc ao chủ bằng một cú đánh mà thôi. Tất cả đã ngã ngửa ra mà xì bọt mép, ba tên Khiết, Lung và Bích vẫn tưởng mình là quý tộc mà ngon, vênh vào ra mặt, Được Khiết tay siết chặt roi, khuôn mặt dữ tợn nhìn Ninh Dịch đang đứng, quát tháo, đập roi xuống đất kêu chan chất

"Tên cậu nào đây, ai lại làm lỏng dây thả hần ra vậy, mau bắt lại cho ta! "

"Chát"

Ninh Dịch tay giơ lên, chuẩn xác mà tẩn vào mặt Được Khiết, hần lăn mấy vòng trên đất, dừng lại rồi ngay lập tức đứng dậy. Người dân thì sợ xanh mặt, một quý tộc vừa bị đánh ngã lăn trên đất, thế nào cũng tức giận, họ không sợ sao được chứ.

Được Lung và Được Bích lại đỡ Được Khiết lên, tên này hất tay hai người ra, cầm dây roi quát về phía Ninh Dịch.... Cùng lúc đó, Được Tuấn Lão đang cúi đầu, chợt ngẩng đầu lên, thấy cảnh tượng dây roi sắp quát trúng Ninh Dịch thì..

"KHÔNG..."

"Bốp... "

"Bịch"

Được Tuấn Lão đột nhiên lao lên trong sự kinh ngạc của Minh Thi, Ninh Dịch cũng bị hành động của Được Tuấn Lão chấn kinh, bất ngờ chưa kịp phản ứng thì Được Tuấn Lão đã hứng trọn đòn roi của Được Khiết, té nhào về phía Ninh Dịch....

Ninh Dịch ánh mắt thất thần, để Được Tuấn Lão té vào người mình, còn chưa hoàn hồn lại. Được Tuấn Lão lưng đã in một đường roi dài theo đường chéo từ vai xuống gần tới mông, đòn roi mạnh tới nỗi xé rách của áo Được Tuấn Lão ra, Được Khiết quát trúng Được Tuấn Lão, khuôn mặt hiện lên sự sung sướng, đã tay mà nói rằng

"Aaaaa, cảm giác đánh người cũng giống như đệ đệ người vậy, rất đã tay đấy... "

"Bốp Bốp Bốp... "

Minh Thi khuôn mặt giận dữ nhào lên, đánh tới tấp Được Khiết, Được Lung và Được Bích né sang một bên, tay mỗi đứa lại cầm một dây roi, quát về phía Minh Thi, nhưng..

"Chát.. "

Một tiếng động nhỏ vang lên, tay trái Minh Thi nắm chắc hai sợi roi, khuôn mặt giận dữ, hận ý nhìn huynh muội Lung, Bích. Tay còn lại nắm cổ họng của

Dược Khiết mà giờ lên cao, Dược Khiết vùng vẫy, đôi mắt hung tợn nhìn Minh Thi, miệng còn liên tục rủa xả

"Ta cầu nhà ngươi mau bỏ tay cầu ra khỏi người ta, tên ôn dịch, khốn nạn, mất nết, dám vô lễ với quý tộc bọn ta. Ta nguyện rửa ngươi, mau bỏ tay cầu ra cho ta..... "

"Rắc"

Sau màn rửa xả đó, Dược Khiết đã không còn được nói chuyện nữa. Đầu bị bẻ sang một bên, gãy cổ! Kèm theo đó là cổ họng bị bóp nát, Dược Lung và Dược Bích hoảng sợ bỏ chạy ra, liên tục lùi về sau, khuôn mặt đầy vẻ hoảng sợ không thôi. Lùi cho đến khi...

"Bích"

"Tên khốn nào vậy? "

Dược Bích chưa nhìn đã mắng, quay sang thấy người thì cảm nín không nói nữa, khuôn mặt lại càng sợ hãi hơn nữa, lại lùi về sau, né xa cái người mà mình vừa đụng phải, đứng giữa hai kẻ muốn giết mình. Dược Lung và Dược Bích hoảng sợ tựa sát vào nhau, Dược Lung tay run run chỉ về phía Ninh Dịch, thân sợ mà miệng không sợ, quát mắng

"Tên... Tên cầu nhà ngươi, mau tránh ra cho ta!"

Ninh Dịch hai tay đỡ lấy Dược Tuấn Lão, khuôn mặt thất thần, lúc xanh lúc đỏ, tối sầm lại, tay run lên. Vết roi trên lưng Dược Tuấn Lão đang dần chảy máu ra, ngày càng nhiều và thấm dần lên chiếc áo.

Nhóm Hạo Thiên vẫn lặng yên quan sát, rồi Hạo Thiên bỗng cảm nhận được gì đó, nhưng không muốn ra tay, khẽ nói

"Tiểu Siêu, đệ lên nghênh chiến đi!"

Tiểu Siêu khẽ gật đầu, tiếp tục chờ đợi và quan sát tình hình. Ninh Dịch đỡ Dược Tuấn Lão nằm sấp xuống đất, tránh động đến vết thương. Dược Tuấn Lão hơi thở yếu ớt, nhấc tay lên khẽ vuốt khuôn mặt Ninh Dịch, giọng yếu ớt mà nói

"Ninh Dịch... Là ca ca... Là ca ca không tốt, đã để hai đệ chịu khổ rồi. Nhưng bây giờ có ngài ấy rồi, hai đệ sẽ sống tốt thôi, đừng lo cho ta. Các đệ hãy đi đi.... "

Ninh Dịch cố nén nước mắt, Dược Tuấn Lão nói xong cũng nhắm mắt. Ninh Dịch đứng dậy, tiến dần về phía huynh đệ Lung, Bích. Đám nhóc tiến lên đỡ Dược Tuấn Lão về chỗ chúng, để dành đất để xem đánh nhau...

Minh Thi và Ninh Dịch chặn hai bên, Lung và Bích đứng chính giữa sợ hãi, co rút lại. Ninh Dịch chột cười, nụ cười lạnh cả sống lưng, nói

"Lúc nhỏ đánh chúng ta rất sướng tay đúng không? "

".....các ngươi là....ha ha ha, thì ra là hai tên nô lệ các ngươi. Có vẻ lũ gấu ngu đó không giết được các ngươi rồi. Vậy bây giờ hai đứa nô lệ các ngươi mau chết đi cho ta! "

Dược Lung không biết lấy đâu ra tự tin mà đứng dậy, hùng hổ hét lên. Hắn nghĩ rằng Minh Thi và Ninh Dịch vẫn giống như trước, vẫn chỉ là hai tên nô lệ nhỏ bé không sức kháng cự như lúc trước, mới dám hùng hổ mà quát mắng như vậy.

Dược Bích cũng như được cho thêm tự tin, cũng nghĩ như ca ca cô ta vậy, đứng dậy mà hùng hổ quát roi về phía Minh Thi và Ninh Dịch. Nhưng...

"chát"

Minh Thi và Ninh Dịch tay không cầm chắc sợi roi, giật khỏi tay chúng. Minh Thi đầu cúi gằm này giờ, ngược mặt lên nhìn, khuôn mặt tức giận, hận, sát ý, muốn giết người nổi lên, cười lạnh nói

"Lúc nhỏ đánh chúng ta cũng bằng những đòn roi này, bây giờ ta trả lại cho ngươi!"

"Aaaaa..... "

Dược Bích cứ tưởng mình hứng trọn sợi roi đó rồi, ôm đầu mà la lên. Nhưng cô ta hoàn toàn không cảm nhận chút cảm giác đau đớn nào cả, khẽ ngược đầu lên. Vui mừng trong hoảng sợ mà gọi

"Gia gia!"

Một lão già với mái tóc bạc kim, nhưng xơ xác và không óng ánh, chòm râu trắng dài và tóc được xoắn tung. Mặc một bộ y phục cổ màu nâu đen, cao gần hai mét, uy phong凛冽 mà nhẹ nhàng đỡ lấy đòn roi của Minh Thi và Ninh Dịch. Minh Thi thả tay ra, bỏ sợi roi xuống đất, phóng người về chỗ Ninh Dịch. Ninh Dịch cũng thả tay ra, cả hai đứng thẳng đối diện với lão già vừa xuất hiện, tuy cả hai hoàn hảo đột phá lv 400. Nhưng hiện tại Ninh Dịch lv 408 và Minh Thi mới lv 405, đối diện với lão già vừa xuất hiện thì cũng là miễn cưỡng, lão đã lv 430 và từ lúc xuất hiện cho đến bây giờ thì luôn luôn thả ra uy áp để khống chế cả hai.

Bên phía đám nhóc do có Hạo Thiên đứng trước chắn đỡ nên không chịu bất kì uy áp nào cả, vẫn bình thường, còn Minh Thi và Ninh Dịch đứng gần nhất, miễn cưỡng chống đỡ từ nãy giờ.

Lão già vừa xuất hiện, Dược Bích mừng rỡ ôm lấy lão ta, khuôn mặt đáng thương nhìn lão, rồi lại tức giận nhìn Minh Thi và Ninh Dịch nói

"Gia gia, là bọn chúng. Bọn chúng tới đây và quấy rối chúng ta, bọn chúng còn giết cả ca ca nữa. Gia gia mau giết chúng đi"

Minh Thi và Ninh Dịch nãy giờ vẫn đứng yên bất động, tiểu Siêu đã nhận lệnh từ trước, bây giờ nhẹ nhàng tiêu soái mà tiến lên trước, khuôn mặt lạnh lùng tiến lên, vỗ vai Minh Thi và Ninh Dịch một cái. Cả hai lập tức nhẹ nhõm, không còn cảm giác bị lấn át, áp lực nữa. Tiểu Siêu nhẹ nói

"Cả hai quay lại chỗ ca ca đi! "

"Vâng!"

Minh Thi và Ninh Dịch lập tức lui đi, nhưng có một cánh tay vươn ra, chụp lấy cả hai. Tiểu Siêu nhẹ đưa tay lên, gạt cánh tay đang vươn tới kia, Minh Thi và Ninh Dịch an toàn lùi về chỗ Hạo Thiên.

Người đưa tay chụp lấy Minh Thi và Ninh Dịch là lão già vừa xuất hiện, thấy có người đủ sức gạt tay mình đi, lão ta nhướn mày

"Hửm?"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Diệt trùm

"Hửm? "

Lão già nhướn mày, hừm một tiếng. Hạ tay xuống rồi nói

"Tuổi trẻ tài cao. Có thể đỡ được một đòn của lão phu cũng xem như là rất giỏi rồi. Lão phu là người đứng đầu của dòng tộc Dược này, tên là Dược Khang"

Tiểu Siêu khẽ phui tay, lạnh giọng nói

"Đường Siêu! "

Dược Khang khẽ nhăn lại, lạnh giọng

"Họ Đường à! Một trong ngũ đại gia tộc, Đường gia"

Tiểu Siêu khẽ cười giễu cợt nói

"Oh, thật không ngờ lũ người rừng các ngươi cũng biết tới ngũ đại gia tộc đây! "

Dược Khang nghe tiểu Siêu nói vậy, miệng khẽ giật giật, găng giọng nói

"Dù sao nơi chúng ta sống cũng thuộc địa phận của nước Gone, làm sao lại không biết!"

Dược Bích kể bên tức giận quát

"gia gia, chúng dám bảo chúng ta là người rừng kia, mau giết chúng đi"

"Được rồi bảo bối của ta, con mau cùng ca ca con đưa thi thể Khiết về đi. Ở đây để ta lo!"

Dược Khang ân cần nói với cháu mình, cô ta liếc xéo nhóm Hạo Thiên, rồi cùng với Lung tiến lại chỗ Khiết. Minh Thi thấy vậy liền mạnh động, nắm đầu của hai huynh đệ Lung, Bích lại. Dược Khang giận dữ quơ tay về phía Minh Thi, né không kịp nhưng có tiểu Siêu ra tay tương trợ, gạt đi đòn đó cho Minh Thi.

Minh Thi nắm đầu được Dược Bích và Dược Lung về chỗ Hạo Thiên rồi, khuôn mặt thỏa mãn và hiện lên hận ý. Dược Khang giận dữ quát lên

"Thả cháu ta ra! "

Tiểu Siêu làm điệu bộ thờ ơ, nói

"Nếu ta nói 'không'!"

"Bùm"

Dược Khang chụp tay về phía tiểu Siêu, cậu nhẹ nhàng né sang một bên, để lão ta đánh vào không khí. Nhưng cú đấm đó để lại dư âm, và đánh lủng một lỗ trên đất. Dược Khang từ từ bay lên cao, đập không mà đứng.

Người lv 400 trở đi có thể bay mà không cần nhờ bất cứ kỹ năng hệ phong nào hỗ trợ cả. Nên hiện tại lão già Dược Khang bay lên cao, đồng thời cánh tay phải giơ lên, nắm trong tay là một ám cầu màu đen đang dần dần lớn hơn nữa

Người dân bắt đầu loạn lên, chạy loạn khắp nơi, núp vào trong nhà của mình. Hạo Thiên để ý xung quanh, sắc mặt có chút biến hóa, đang suy tư gì đó và có vẻ như mảnh đất này đem lại cái gì có ích cho cậu, Hạo Thiên nói

"Tỷ, tỷ dùng lá chắn bao bọc tất cả những ngôi nhà nhỏ đơn sơ lại và cả bọn đệ nữa. Còn đệ sẽ tạo lá chắn bảo vệ nhưng cánh đồng lúa và các con sông trong này. Minh Thi"

Lại quay sang nhìn Minh Thi, Minh Thi hiện tại đang mang tâm trạng bức bối, hận thù mà nắm đầu hai huynh muội Lung, Bích. Nghe Hạo Thiên gọi, vừa nắm đầu chúng kéo đi vừa lại chỗ Hạo Thiên. Hạo Thiên ghé sát tai Minh Thi nhẹ giọng nói

"Khi lão ta tung chiêu thì quăng hai tên này ra khỏi lá chắn"

Minh Thi mắt sáng lên, cười lạnh gât đầu. An Lam Nguyệt bắt đầu hành động, Hạo Thiên cũng không chậm trễ làm gì. Dược Khang trên cao nhìn xuống, cười gian nói

"mấy tên ngoại lai các ngươi, sống đến đây là đủ rồi. Mau đi chết đi cho ta"

Tiểu Siêu lại nói

"Ngươi không sợ giết chết hai đứa cháu mình à?"

"Ha ha ha, chỉ là hai đứa nhóc mà thôi. Chết rồi thì tìm đứa khác thay thế là được! Mau chết đi"

Đồng thời, Dược Khang tung chiêu, ám cầu bay thẳng về phía chính giữa của hai bên là tiểu Siêu và đám nhóc. Cũng cùng lúc đó, Minh Thi nắm đầu Dược Lung và Dược Bích đang khóc nức nở khi nghe gia gia mình nói như vậy, Minh Thi cười lạnh nói

"Vậy, ông ta cũng không cần hai con cháu các ngươi nữa rồi, cũng không cần thiết sống nữa nhì... Chết đi"

Minh Thi quăng hai huynh muội Lung, Bích ra khỏi lá chắn của An Lam Nguyệt, cả hai hoảng hồn la hét lên, chạy điên về phía tiểu Siêu. Nhưng không được mấy bước đã tan xác rồi, sau khi ám cầu chạm đất, một vụ nổ lớn xảy ra với diện tích rộng lớn. Vụ nổ chiếm khoảng 1/2 khu vực này, lan rộng ra và bao trùm tất cả, Dược Khang đứng trên cao, cười lớn khi nghĩ rằng mình đang dùng quá sức, lấy dao mổ trâu cắt cổ gà.... Nhưng, 1p sau đó ông ta đã câm nín khi thấy được sự việc đã diễn ra trong vụ nổ.

Nhóm Hạo Thiên, những cánh đồng, sông suối và những ngôi nhà xơ xác của nông dân trong khu vực vụ nổ hoàn toàn không có một tí vết xước nào cả. Tiểu Siêu đã trở lại chỗ Hạo Thiên khi ám cầu vừa chạm đất, tốc độ nổ của ám cầu quá chậm so với tốc độ của tiểu Siêu. An toàn đứng trong lá chắn, đám nhóc khinh bỉ nhìn Dược Khang đang trở mặt nhìn. Những người nông dân trú trong nhà cũng không biết lý do tại sao mình còn sống, chỉ biết việc mình còn sống đã là một sự việc vô cùng tuyệt vời rồi.

Toàn bộ những nơi mà An Lam Nguyệt và Hạo Thiên tạo lá chắn vẫn bình an vô sự, nhưng nơi không được tạo thì đất đá bị chắn cho nát vụn ra, lớp đất bị thủng xuống khoảng 1m, chỉ có chỗ có lá chắn là mọi vật đều như thường ngày mà thôi. Thêm vào đó, nơi bị tàn phá gần chỗ nhóm Hạo Thiên còn hiện ra những mảnh xương trắng vụn, không suy nghĩ cũng biết đó là xương của ai. Minh Thi thấy những mảnh xương thì cười sung sướng, thỏa mãn không thôi.

Dược Khang giận dữ nói

"Lũ ngoại lai các ngươi vậy mà còn sống...."

"bóp"

Dược Khang bị tiểu Siêu đánh rớt xuống đất, trượt một đường dài trên đất. Tiểu Siêu bay trên không, bẻ tay răng rắc nói

"Nói nhảm nhiều quá đấy lão già! "

"Một tên nhãi như ngươi cũng có bản lĩnh đẩy ta ra nông nổi này sao! "

Dược Khang lập tức đứng dậy, chửi. Đồng thời thả ra uy áp của mình với tiểu Siêu, tiểu Siêu cười khinh, cũng thả ra uy áp của mình

"Ư..."

Dược Khang lùi về sau, ôm ngực. Tên nhóc này, sao lại mạnh như vậy được. Ta đường đường là Dược Khang, chủ nhân nơi này mà lại phải chịu nhục như vậy sao, dù sao ta cũng lv 430 rồi, không lý nào tên này lại cao hơn ta được. Tuổi tác cùng lắm là 12 mà thôi, sao lại mạnh như vậy được cơ chứ???

"Chúng ta mất thời gian quá nhiều rồi, giải quyết nhanh đi"

Hạo Thiên nói, tiểu Siêu gật đầu, lập tức hành động.

"Bốp"

Dược Khang vừa ngước mặt lên, lại bị ăn một đấm vào mặt. Tiểu Siêu ngay lập tức rút ra kiếm Senji, chém về phía Dược Khang, lão ta liên tục lùi lại, né tránh nhưng cũng dính đòn đầy mình

"Keng"

"Chát"

"Bình"

"Keng"

"Bốp"

"Bịch Bịch Bịch..."

.....

Tiểu Siêu vừa dùng kiếm vừa dùng nắm đấm, kiếm lùi đấm lên, cứ thế lại quất cho ông ta một đấm vào mặt, máu mũi chảy ra. Dược Khang lại đứng lên, dùng hắc cầu mà ném về phía tiểu Siêu, tiểu Siêu dùng kiếm chém đôi nó ra, lại tiến đánh lão ta.

So với Hắc cầu của Hạo Thiên, lão ta không bằng một gốc nhỏ. Hắc cầu của Hạo Thiên vừa cứng lại có thể nổ, còn của lão ta có thể chém dễ dàng lại không nổ. Nói chung lão ta thua xa Hạo Thiên về mọi mặt!!

Tiểu Siêu không muốn phí thời gian nữa, đang tấn công chợt dừng lại. Dừng yên một chỗ, nhắm mắt lại, tới khi mở mắt ra thì tiểu Siêu từ vị trí đối mặt với Dược Khang chuyển sang lưng đối lưng với lão ta, đồng thời ngay tim lão ta lũng một lỗ, máu tuôn ra từ đó.

"Bịch"

Dược Khang té sấp mặt xuống đất, tay ôm tim mình. Suốt cuộc đời của ông ta vẫn không thể tin mình thua một thằng nhóc mới 12 tuổi. Nhưng ông ta nào biết những thằng nhóc ở đây đều là các nhóc quái vật, các tiểu yêu nghiệt ngàn năm mới có cơ chứ. Ông ta chết dưới tay tiểu Siêu cũng coi như là một vinh hạnh cho ông ta rồi!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Trưởng lão? Kết cục cũng như vậy mà thôi!

Sau khi Dược Khang bị đâm một kiếm xuyên tim thì té gục xuống mà chết. Hạo Thiên vung tay, thu hồi cái xác đó vào không gian hệ cho tiểu Hắc và tiểu Quang, để làm gì thì mọi người cũng biết rồi đây! Hạo Thiên cho tiểu Quang và Hắc ăn cơ thể của những người có năng lực, người có lv càng cao càng giúp cho tiểu Quang và Hắc nâng cao thực lực càng mau!

Người dân trong nhà chứng kiến Dược Khang ôm tim té khụy xuống chết và ba huynh muội Khiết, Lung, Bích cũng được diệt trừ thì có chút thần thò, rồi chợt bừng tỉnh, kéo nhau ra mà hoan hô không ngừng. Mọi người dân đang hoan hô mãi miết thì, một giọng nói giận dữ vang lên, đập tắt tiếng ồn ào vui mừng, làm cho mọi người sợ hãi

"Lũ nô lệ các ngươi có phải chán sống rồi không? Chủ nhân bị giết mà dám tung hô vui mừng như vậy, tất cả các ngươi sẽ bị các trưởng lão giết sạch hết, giết tất cả!!! "

Tên la lên là cái tên khi nhóm Hạo Thiên mới vào thì lớn tiếng la ó, chửi mắng còn ra lệnh bắt người vô căn cứ. Nhưng khi đám Dược Khiết xuất hiện và hầu hạ của đám Dược Khiết bị giết hết thì lên đi trốn mất biệt, bây giờ lão già nắm trùm ở đây chết, cộng thêm 3 vị thiếu gia, tiểu thư kia chết, lại lên mặt làm uy, bộ không biết sợ là gì sao? Thấy tiểu Siêu giết chủ nhân mạnh nhất nơi này rồi vẫn không biết sợ mà làm uy sao, đúng là sắp chết còn làm uy!

Dân làng sợ hãi co rúm lại, Minh Thi và Ninh Dịch tiến lên một bước. Chợt Minh Thi thoát biến lại trước mặt tên này, nắm cổ họng hắn mà giơ lên, nụ cười khinh bỉ rồi nhìn dân làng, nói

"Các người còn sợ cái gì nữa chứ? Đến cả tên trùm ở đây còn bị chúng ta giết thì mấy tên trưởng lão ngu xuẩn đó làm gì được chúng ta cơ chứ! "

Dân làng nhìn nhau, suy tư, lo lắng, hoang mang, rồi lại có chút tự tin, có chút trấn định và tin những gì Minh Thi nói. Còn tên la ó này, Minh Thi trừng mắt nhìn hắn, hắn sợ hãi, vùng vẫy trên tay Minh Thi. Lúc Minh Thi còn bị bắt làm nô lệ ở đây, có gặp qua tên này mấy lần, mà mấy lần này đều bị hắn đánh cho mình đầy thương tích, không phản kháng được gì cả, hắn còn buộc Ninh Dịch và cậu vào dây rồi kéo đi khắp nơi trong khu vực này, còn 3 huynh muội kia thì đứng một bên cười hí há, vô tay hoan hô.

Tên này tuy làm quý tộc, nhưng thực lực chẳng ra gì, 40 mấy rồi mà chỉ mới lv 20 mấy mà thôi. Thậm chí người dân ở đây đại đa số đều lv cao hơn tên này, hắn chỉ được cái uy quyền của quý tộc và lên mặt, ra tay tàn ác với dân làng bởi vì họ bị gắn cái mác nô lệ, bởi vậy, Minh Thi tay siết chặt họng tên này, không cho hắn ứ ở gì cả, mà nhìn dân làng, nói

"Có hận không? Có căm thù không? Có muốn trả thù không? "

Dân làng nhất loạt nhìn Minh Thi, đôi mắt đầy hận ý cùng kiên quyết mà nhìn tên này, đồng thanh

"Chúng ta muốn trả thù! "

Minh Thi cười nhạt, tay trái linh hoạt mà cắt đứt tứ chi của tên này, không cho hắn di chuyển được chân tay, rồi ném sang chỗ dân làng. Dân làng bây giờ như bầy sói bị bỏ đói lâu ngày, đôi mắt đầy gân máu nổi lên, đỏ tươi. Nắm tay siết chặt mà dần dần bao vây xung quanh tên này, hắn giãy giụa nhưng vô ích, tứ chi bị cắt gần đi, không thể hoạt động được, chỉ có thể vùng vẫy trong vô vọng, rồi hắn dần dần bị bao bọc chính giữa tất cả, sau đó nữa chỉ nghe thấy tiếng hắn kêu gào thảm thiết và tiếng đập đánh vô cùng lớn, như là một bao cát bị đánh nhưng này là thịt chứ không phải là cát.

Tên này bị đánh cho đến khi tiếng hét nhỏ dần rồi tắt lịm đi, nhưng người dân vẫn chưa dừng lại, vẫn còn nghe thấy tiếng đánh đập, cho đến 10p sau khi tên này ngưng hét lên thì dân làng dừng tay, không đánh nữa, tản ra dần, để lộ ra tên này bên trong.

Một cái xác bị đánh cho bầm dập, miệng không ra miệng, mắt không ra mắt, chẳng ra cái thứ gì cả, bèo nhèo như một núi vải bụn. Toàn thân bầm tím, đỏ tấy lên ở những khớp xương, có những chỗ xương còn bị gãy đâm ra ngoài da thịt. Nói chung nhìn tên này người chẳng ra người mà đồng thịt chẳng ra đồng thịt, bầy nhầy cả lên, xung quanh còn lan ra một vũng máu. Minh Thi và Ninh Dịch nhìn mà lòng hả dạ, cảm thấy vô cùng sung sướng khi trả được thù với cái tên hành hạ mình ngày bé.

Đám nhóc thì thờ ơ lạnh lùng, khinh thường chẳng thèm liếc một cái. Bỗng, Hạo Thiên nhìn vào một khoảng không, nói

"Xem đã chưa? "

Đám nhóc bắt đầu dồn ánh mắt về phía chỗ Hạo Thiên đang nhìn, tỏa sát khí. Dần dần, từ hư không xuất hiện 3 lão già lưng còng, đầu không cọng tóc và để một chòm râu dài. Lv của cả 3 thấp hơn lão chủ nhân nhiều, mới có 390 mà thôi! Hạo Thiên khẽ nhủ mày, là thuật tàng hình à. Được gia này xem bộ cô kĩ năng tốt đây!

Thuật tàng hình, một kĩ năng không thuộc bất kì hệ nào cả. Nó như là một thuật riêng biệt được chế tạo đặc trưng cho những người kiểm soát cực kì tốt mana của mình, nhờ đó làm cho mana bao phủ toàn thân, tạo một lớp màn che thân khiến kẻ địch không nhìn thấy được. Nhưng nếu không cẩn thận, mất tập trung mana bị rối loạn quá nhiều có thể dẫn đến bạo thể mà chết! Nhưng điểm mấu chốt là không phải chỉ cần biết cách hoạt động là có thể dùng được, cần phải có quyền kĩ năng về thuật tàng hình để biết chi tiết hơn cách hoạt động của nó để không bị rối loạn do học một cách không chi tiết

Ba lão già xuất hiện trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, một lão già nói

"Làm sao ngươi biết 3 chúng ta ở đó?"

Hạo Thiên đáp lại

"Nhờ vào mana! Các ngươi bị mất tập trung trong 1s và làm cho mana bay ra xung quanh, ta tóm được mà biết thôi"

Tên nhóc này, thật nhạy bén mà. Chỉ có 1s mất tập trung thì bị nó tóm được, nhất định phải trừ khử!

Một lão già đứng ra nói

"Ta là Dược Nhất, đây là hai đệ đệ của ta Dược Nhị và Dược Tam"

Dược Nhất chỉ vào hai đệ đệ của mình, bên phải là Dược Nhị, trái là Dược Tam.

"Và? "

Hạo Thiên hơi nhướn mày

"Các ngươi đến nơi này làm gì? Giết chủ nhân của chúng ta rồi, bây giờ còn muốn làm gì? Chúng ta đã làm gì các ngươi à, Đường gia?"

Dược Nhất lạnh giọng nói

"Không làm gì cả. Nhưng các ngươi hành hạ thuộc hạ của ta, ngược đãi ca ca của chúng và dám chửi bọn ta! "

Rõ ràng câu trước nói không làm gì cả, câu sau tuôn một tràng như vả vào mặt người ta. Ba huynh đệ Dược Nhất giật giật lông mày, Dược Nhị nói

"Hành hạ thuộc hạ của ngươi? Ý ngươi là nói hai tên nhóc kia! "

Dược Nhị chỉ tay vào Minh Thi và Ninh Dịch đang đỡ lấy Dược Tuấn Lão. Hạo Thiên không nói gì, vẫn một mặt lạnh lùng vô đối. Dược Tam nói

"Chúng ta thừa nhận là có hành hạ những nô lệ ở đây. Nhưng luật ở đây là như vậy, bọn nô lệ dám bỏ trốn đi sẽ gánh lấy hình phạt, nhưng thù ai trả nấy. Hai tên nhóc đó bị ba huynh muội Khiết hành hạ thì giết chúng, có cả tên đã bị dân làng đánh chết kia nữa. Thì cũng đã chết hết rồi, hà cớ gì giết cả chủ nhân bọn ta? "

"Chúng ta sẽ không giết hấn nếu hấn không xuất hiện, nhưng hấn đã xuất hiện và can thiệp vào thì sẽ bị giết. Còn 3 lão già các ngươi cũng đã xuất hiện, thì cũng biết kết cục rồi đây.... "

Hạo Thiên lạnh lùng liếc, ánh mắt như hồ đối rình mồi, lạnh lùng không thương tiếc. Dược Nhất hùng hồn nói

"Dựa vào đám nhóc con các ngươi mà đòi chống đối 3 trưởng lão bọn ta? Nằm mơ đi! "

Dược Nhất dứt lời, cả ba Nhất, Nhị, Tam cùng xông lên. Hạo Thiên cười nhạt, tại chỗ ánh mắt sát khí, tỏa uy áp. Nhất, Nhị, Tam khựng lại giữa không trung, toát mồ hôi lạnh. Cả người không người run lên, lắc lư giữa không trung. Cả 3 cùng chung một ý nghĩ ngay tại lúc này đây, sao lại có thể mạnh đến như vậy, rốt cuộc đây có còn là một tên nhóc nữa không? Không được rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy chúng ta sẽ bị chấn đến chết mất, phải mau nghĩ cách!

Bỗng, Dược Nhất cả người vừa run vừa nói

"Dừng... Dừng lại, nếu cậu tha cho chúng tôi một mạng, tôi sẽ đưa cho cậu quyền kỹ năng thuật tàng hình... Cậu thấy thế nào? "

Hạo Thiên trong cười mà ngoài không cười, nói

"Được thôi, tiền trao cháo múc! Đưa ra trước rồi ta tha cho đi"

Dược Nhị nói

"Cậu ngừng lại trước rồi chúng tôi đưa"

"nếu không đưa thì thôi. Ta cũng không cần! "

Vừa dứt lời, Hạo Thiên tăng uy áp lên. Cả 3 càng run rẩy hơn nữa, Dược Nhất lùi từ trong người ra 1 quyền trục màu xanh, ném cho Hạo Thiên. Hạo Thiên đưa tay đỡ lấy, mở ra xem, hài lòng cất đi rồi cười nói

"Tốt! "

Tiếng "tốt" vừa dứt, ngay lập tức không còn cảm thấy bị đe dọa nữa, thở phào đám xuống đất. Cả 3 gật đầu với Hạo Thiên một cái rồi nhanh chóng phóng ra phía cửa vào, muốn trốn đi! Hạo Thiên đã nói là không ra tay giết sẽ không ra tay giết, nhưng....

Cả 3 tên đang phóng đi ra ngoài, bỗng 2 bóng đen vụt lên với tốc độ kinh người, rồi cả 3 bắt đầu té khụy xuống, cũng là động tác ôm lấy tim mình mà té sấp mặt xuống. Cả 3 té xuống đất, gắng gượng quay lại nhìn Hạo Thiên, mắt tròn trắng, khuôn mặt hệt hũ, cổ gắng giọng mà hét lên

"Sao ngươi nói sẽ không giết chúng ta? "

Hạo Thiên hơi quay đầu, cười nhạt

"Đúng, ta có giết các ngươi đâu chứ! Ta nói ta không giết các ngươi, nhưng cũng có nói là người khác không giết các ngươi đâu! "

Cả 3 nghe được lời Hạo Thiên, trợn mắt trắng mà chết đi. Tay ôm ngực mình, cuộc đời của 3 con cầu phúc vụ lão chủ nhân cũng chết y chang lão ta vậy. Cũng vì quá khinh địch mà chết đi, bị đâm một dao xuyên tim mà chết!!!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154: Diệt trừ

Minh Thi và Ninh Dịch vun kiếm cho máu rút khỏi nó. Cát kiếm đi và quay lại chỗ Hạo Thiên, đối mặt với dân làng đang cả kinh, bội phục và mang một niềm hân hoan vui sướng vì có cơ hội thoát khỏi ách nô lệ. Minh Thi hùng hồn nói

"Ta hỏi các người, trong các làng này, ngoài mấy tên quý tộc vừa bị giết ra, còn ai nữa không? "

Người dân rụt rè im lặng không lên tiếng, người này nhìn mặt người kia mà lo lắng. Không phải lúc này đánh người đánh rất hung hăng sao, đánh người ta tới chết luôn rồi, sao bây giờ lại rụt rè sợ hãi như thiếu nữ thế kia hả? Các người nói ta nghe xem, nói ta nghe xem!!

Minh Thi kiên nhẫn đứng chờ hồi lâu, chờ tới nỗi gân xanh nổi lên trên trán luôn rồi, rốt cuộc cũng có một tên vừa sợ vừa run bước ra nói

"Ồ... Ở đây không chỉ có mấy người đó, vào phía trung tâm của làng còn có rất nhiều quý tộc khác, chỉ là không biết tại sao tiếng động lớn như vừa rồi vừa nổ ra mà họ không nghe thấy nhỉ? "

Còn tại sao nữa, đương nhiên là đang sợ hãi mà núp đầu đó rồi. Minh Thi nhận câu trả lời, hơi gật đầu một chút, thay mặt Hạo Thiên nói

"Chúng ta sẽ tha mạng cho tất cả các người nếu các người ngoan ngoãn nghe lời, các người sẽ không phải chịu khổ như trước nữa, sẽ sống như những con người bình thường, làm việc mà kiếm sống. Chứ không phải làm ra bao nhiêu thì nộp bao nhiêu, các người có thể ra vào chỗ này tùy thích, nhưng chỉ trong phạm vi nhất định, nơi chúng ta đã đặt cấm giới thì không được phép bước qua. Công việc của các người chỉ việc trồng lúa, làm ra gạo và mỗi mùa vụ đưa cho chúng ta 10 tấn là được! "

Lúc này khi Minh Thi để ý thấy Hạo Thiên muốn giữ lại những mảnh ruộng ở đây, là biết chắc chắn Hạo Thiên sẽ dùng đến, cho nên hiện tại Minh Thi liền đứng ra nói thay Hạo Thiên.

Đối với diện tích trồng lúa bao la bạt ngàn ở đây thì 10 tấn là con số ít, chưa kể người dân ở đây đa số là nô lệ, số còn lại là nông dân thường, cộng tất cả lại thì cũng gần 500 người. Làm mấy mảnh ruộng này, trồng hoa màu, rồi dạy họ vài kỹ năng săn bắn là đủ. Hạo Thiên hài lòng khẽ nhếch mép. Minh Thi lại tiếp tục

"Các người ở đây, chúng ta đảm bảo sẽ cho các người sự an toàn tuyệt đối, còn sẽ cung cấp tiền bạc, thiết bị hỗ trợ canh tác, giống cây trồng, toàn bộ đều đầy đủ. Ai muốn ra ngoài buôn bán đều được, nhưng nhất thiết trong vòng 2 ngày phải trở về. Còn hiện tại ai không muốn như vậy thì có thể bước ra, mời đi khỏi nơi này. Chúng ta không cần những người không biết nghe lời! "

Người dân nhìn nhau, đôi chút hoang mang lo lắng, nghĩ ngợi đủ điều. Một người phụ nữ rụt rè nói

"Có thể cho chúng tôi thời gian suy nghĩ không?"

"Được, các người có thời gian cho tới khi chúng ta giải quyết xong đám quý tộc"

Minh Thi lạnh lùng thốt, rồi quay trở lại đối mặt với Hạo Thiên. Hạo Thiên khẽ mỉm cười, vỗ vỗ vai Minh Thi, nói

"Làm tốt lắm! Rất vừa ý ta"

"Cảm ơn chủ nhân"

Minh Thi hơi cười, nụ cười mang nỗi buồn nhìn về phía Ninh Dịch đang đỡ Dược Tuấn Lão. Minh Thi bàn với đám nhóc, chia nhau ra tung ta tung tã mà đi từng nhà một, từng chỗ ở của đám quý tộc. Chỉ để lại Ninh Dịch đang đỡ Dược Tuấn Lão, Hạo Thiên, tiểu Siêu và An Lam Nguyệt đang vui vẻ đứng chờ. Dù sao hiện tại cũng rảnh, Hạo Thiên đi ra ngoài, lượn vài vòng xung quanh khu này. Nói là lượn vài vòng thực chất là đi khảo sát cách ngọn núi chứa mật đạo này cả chục cây số. Cho đến khi cách ngọn núi 50 km, Hạo Thiên chạy thành một vòng tròn, trong khi chạy còn vẽ vài thứ gì đó trên đất. Cho đến khi làm thành một vòng rồi thì dừng lại, đứng tại chỗ, miệng lầm nhảm ngôn ngữ gì đấy không hiểu được, cho đến khi mà vòng tròn lúc này của Hạo Thiên vẽ ra sáng lên, tạo thành lá chắn trong suốt hình tròn bao quanh ngọn núi thì Hạo Thiên dừng lại, không niệm chú nữa.

Lá chắn này cũng giống như lá chắn ở khu doanh trại mà Hạo Thiên đến lần trước, chỉ cần là yêu thú lv dưới 100 đều có thể lọt qua được, nhưng yêu thú lv cao hơn một khi có dấu hiệu tới đến và chạm vào thì ngay lập tức, bùm! Lá chắn sẽ tạo nên một lực nổ vừa đủ để giết chết con yêu thú đó. Nếu có con yêu thú nào mạnh mẽ hơn nữa mà lá chắn không chống đỡ nổi, và làm lá chắn bị vỡ thì ngay lập tức truyền tín hiệu về cho Hạo Thiên và cậu sẽ sai người tới giải quyết. Cấp độ yêu thú được thông qua sẽ tăng dần khi người dân lên cấp, mà nói về việc lá chắn bị vỡ. Làm sao có thể chứ! Lá chắn do chính tay Hạo Thiên lập ra, nói vỡ là vỡ sao, chắc chắn là không được rồi!

Sau khi hoàn thành xong, Hạo Thiên quay vào trong. Lúc này, đám nhóc đã bắt ra được gần trăm tên quý tộc và trói ngồi dưới đất, có vài tên còn bị đánh cho mặt mũi tèm lem máu, sưng vù lên, còn đâu là bộ dạng quý tộc, chắc chắn trong lòng mấy tên này đang rất là căm thù đấy.

Thấy Hạo Thiên vào, Minh Thi lập tức tiến lên nói

"Chủ nhân, giết luôn chứ? "

"Tốt, giết!"

"Các ngươi... Các ngươi dám giết ta, ta sẽ bấm nút này cho nổ tung tên nô lệ Dược Tuấn Lão đó! "

Một tên đàn ông mạnh mẽ lên tiếng, tay chân bị trói nhưng cái mồm thì không, vẫn cứ la ó lên. Bất chợt thấy Dược Tuấn Lão lại lôi cái trò nổ boom ra dọa người. Ta khinh! Hạo Thiên cười nhạt, nói

"Ồ, vậy sao? Ngươi làm ta thật sợ hãi"

Miệng nói sợ nhưng cử chỉ lại không, miệng nhếch lên cười khinh

"Nếu.. Nếu biết sợ thì mau thả ta ra, ta sẽ tha cho mấy tên nô lệ các ngươi một con đường... sống..ặc..."

Nói tới đây, tên này bị Minh Thi giơ tay bóp cổ. Minh Thi hiện tại ghét nhất là nghe hai chữ "nô lệ". Tên này lại còn dám bảo bọn họ là nô lệ, nói chúng cũng không có gì đi, nhưng dám nói Hạo Thiên, tiểu Siêu và An Lam Nguyệt là nô lệ thì thật không thể để tên này sống nữa.

Sau một hồi nắm cổ xách lên cổ của tên này vang lên một tiếng "rắc" nho nhỏ rồi hần mất trọn trắng miệng xì bọt mép. Đồ điều khiển cầm trên tay cũng rơi xuống bên cạnh một tên khác, có vẻ giờ khắc này sợ quá hóa rồ. Vừa rồi không thấy tên này bị giết là do nói nhóm Hạo Thiên là nô lệ, lại còn lấy cái này ra dọa, bây giờ một tên khác lại lên con diên, túm lấy cái chốt điều khiển, cười lớn nói

"Ta có chết cũng phải kéo theo một tên để chống lưng.."

Nói rồi ngay lập tức bấm nút.....

.....

....

....

Nhưng qua hồi lâu sau, vẫn không một động tĩnh gì cả, không một tiếng nổ nào xảy ra, cũng chẳng ai chết cả. Tên này hoảng lên, liên tục bấm vào cái nút, la lên

"Tại sao? Tại sao lại không được? Tại sao lại không nổ, tại sao vậy? "

Hạo Thiên lấy từ trong người ra một quả cầu nước nhỏ, bên trong là thiết bị theo dõi mà Hạo Thiên lấy ra từ người Dược Tuấn Lão lần trước, hiện tại đang chứa đầy khói, do cú bấm đầu tiên vốn đã làm nó nổ rồi, nên hiện tại chỉ còn khói đen bay lượn lơ trong đó mà thôi. Hạo Thiên làm bể quả bóng nước, khói đen bay ra, để lộ ra một mảnh vụn của thiết bị theo dõi, mấy tên quý tộc này nhìn là biết ngay đó là gì, không thể tin vào mắt mình nữa. Thiết bị theo dõi gắn vào không thể gỡ ra của Dược gia đây sao, chẳng phải nói không thể gỡ ra sao? Sao bây giờ nó lại ở bên ngoài rồi, đùa nhau à? Làm sao có thể được cỡ chứ???

Trong đám quý tộc này không chỉ có đàn ông, mà còn có cả gái, những cô bé gái nhỏ, những cậu trai thiếu gia nho nhỏ, nhưng tính khí lại cực kì không tốt. Một đứa nhóc trai bị trói nằm dưới đất hùng hổ mà quát mắng

"đám nô lệ các ngươi hôm nay phản rồi sao? Cả gan trói chúng ta nằm ở đây, có phải muốn chết rồi không? "

Rõ ràng chỉ là một đứa nhóc mới 5, 6 tuổi, nhưng mở miệng câu nào lại chém chém giết giết câu đó. Riết rồi cứ như vậy, mấy đứa nhóc xin ra làm quý tộc cứ hùa nhau mà hành hạ, đánh đập những người bị gắn cái móc nô lệ. Cứ như thế, sắp chết đến nơi nhưng cứ nghĩ rằng mình ngon, cứ nghĩ cha mẹ mình là quý tộc ở đây, không ai dám làm gì mình cả. Cho đến khi bị ăn cái tát của Minh Thi và lăn mấy vòng trên đất, đứa nhỏ ngo ngoác nhìn. Lần đầu tiên bị đánh, lần đầu bị đánh ngay mặt rồi không ai đỡ dành, không ai vây xung quanh xin lỗi, mặc dù không ai làm gì mình cả. Đứa nhỏ ngo ngoác nhìn Minh Thi, Minh Thi lạnh lùng liếc tắt cả

"Quý tộc à? Hôm nay chấm dứt đi thôi! "

"Không.. Không.. Xin đừng giết chúng tôi.. Chúng tôi không dám nữa... Không dám nữa đâu... "

Mấy tên này bắt đầu van xin nài nỉ, mấy đứa nhóc thì hét toáng lên, khóc ỉ ôi, òn ào lổ tai. Mà nói gì thì nói, cũng không thể biết nơi này thành một mảnh đất đầm máu được, mấy đứa nhỏ thì cũng do bị ảnh hưởng bởi cha mẹ mà thôi, giữ lại sau này dùng vậy. Hạo Thiên nói

"Minh Thi, đưa tất cả ra sâu vào rừng, thả cho yêu thú ăn. Để lại mấy đứa nhóc, rồi mau đi! "

"Không.. Không.. Mau buông cha mẹ ta ra... Các ngươi làm gì vậy... Các ngươi tính làm gì họ... Mau thả cha mẹ ta ra, thả ra đi mà...Ô ô hu hu hu hu hu.. "

Ồn ào chết đi được, giữ chúng lại làm gì đây không biết nữa. Haizzzz!

Đám nhóc nhanh chóng đem đám quý tộc đi, để lại đám trẻ con ngồi khóc bù lu bù loa cả lên. An Lam Nguyệt kể bên khế nói

"Thế, đệ định làm gì với chúng đây? "

"Hừm, đệ cũng không biết nữa. Giữ lại chúng sau này chúng cũng sẽ trả thù chúng ta, chỉ bằng.... "

Hạo Thiên nói đến đây thì hơi dừng lại, An Lam Nguyệt tò mò hỏi

"Chỉ bằng làm gì? "

"Hay là thôi đi, chúng ta hiện tại đem chúng về guild, dạy dỗ cho chúng trước!"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 155: Xong xuôi!

Hạo Thiên nghe lũ nhóc la ó, khóc lóc um sùm một hồi, bực bội thu hồi chúng vào không gian hệ, trực tiếp đặt ngay phòng của song long, còn hạ lệnh "chỉ hù dọa cho chúng nín, không ăn". Không ra lệnh như vậy, hai con rồng ngu ngốc kia tưởng là cho chúng ăn, chúng ăn mất thì lại khổ.

Dân làng ở đây có vẻ cũng không thương tiếc gì những đứa trẻ con quý tộc, trái lại còn rất mừng nữa là đằng khác. Thấy tất cả những người được gọi quý tộc đều bị đưa đi hết, trùn và các trưởng lão thì bị giết chết. Ai nấy gương mặt đều hiện lên một nét mừng, sung sướng rạng rỡ không thôi. Ôm choàng lấy nhau mà khóc, mà reo hò hoan hô rộn rã, tất cả như đón nhận lấy một điều gì đó vô cùng tuyệt vời trong cuộc sống này. Có người còn nhảy cẫng lên mà hét

"Từ nay chúng ta tự do rồi!!!"

"Ô ô ô ô... "

Người dân reo hò cả lên, ồn ào náo nhiệt, Hạo Thiên đứng một bên chờ, để họ vui mừng cho đã đi, rồi giải quyết tiếp, Hạo Thiên thu hồi 3 cái xác của 3 vị trưởng lão, đưa cho 3 con rồng ăn. Họ vẫn cứ vui mừng như thế cho đến khi đám nhóc trở lại, Minh Thi vẫn một bộ hàm hừ, bực bội trong lòng, một lần nữa đứng ra nói

"Các người suy nghĩ sao rồi, ai đi ai ở mau đứng ra! "

Người dân bắt đầu im lặng, nhìn nhau nói nhỏ thủ thủ, nhưng thật chất nói nhỏ cũng như không, cao thủ ở đây không mà nói nhỏ thì vẫn bị nghe thấy thôi.

Họ truyền tai nhau

"Bây giờ tính sao? "

"Nên đi hay ở lại đây đây?"

"Họ nói sẽ cho chúng ta tất cả, chỉ cần chúng ta mỗi vụ nộp 10 tấn gạo là được"

"Dù sao tôi thấy nơi này cũng tốt, hay là chúng ta cứ ở đây đi"

"Đúng vậy, dù sao họ cũng không quá ràng buộc chúng ta như lúc trước mà, chúng ta cũng không phải sống kiếp nô lệ như trước. Gạo thóc thì mỗi vụ chỉ 10 tấn là dư sức chúng ta rồi. "

"Ở lại đi"

"Ở lại, tôi sẽ ở lại. Mọi người hãy ở lại đi! "

"Ở lại"

.....

Cứ thế, dân làng truyền tai nhau, câu "ở lại" nhất quyết với nhau. Một người đàn ông với cơ thể cao to, cơ bắp tốt đứng ra nói

"Chúng tôi sẽ quyết định ở lại, từ nay chúng tôi nguyện cống hiến sức mình vì các cậu! "

"Tốt, vậy ta lại hỏi các người. Ngoài cái người kia có thiết bị theo dõi ra, thì còn ai nữa không? "

Minh Thi mặt lạnh nói

"Theo tôi nhớ thì không còn nữa, bởi vì tất cả nô lệ ở đây không ai có đủ tài năng để được ra ngoài ngoài Tuấn Lão cả. Trước đó có 2 người, nhưng 1

người thì có ý định bỏ trốn nên đã bị nổ chết, 1 người thì do không về đúng hạn nên cũng bị nổ chết rồi. Hiện tại chỉ còn mỗi Tuấn Lão, mà theo chúng tôi thấy lúc này thì thiết bị theo dõi của cậu ấy có vẻ như cũng được lấy ra rồi. "

Người đàn ông trả lời

"Được rồi, hiện tại ta sẽ sơ lược về chúng ta và nhiệm vụ của các người "

Minh Thi gật đầu, lại nói

"Thứ nhất, chủ nhân của chúng ta là Đường Hạo Thiên, lão nhị là Đường Siêu và đại tỷ là An Lam Nguyệt. Chúng ta là Nghịch Thiên hội, nửa ánh sáng, nửa bóng tối. Ta là Minh Thi, kia là Ninh Dịch, còn đó là..... (giới thiệu tên). Nhiệm vụ của các người ở đây trông trọt và tập huấn. Mỗi mùa vụ lại nộp cho chúng ta 10 tấn gạo, chúng ta sẽ cho người đến lấy và cũng cho người ở lại đây làm quản lý. Các người có thể thoải mái ra vào nơi này, nhưng là trong 50km tính từ đây, không cho phép rời khỏi phạm vi 50km. Thiết bị và vật liệu gì các người cần chỉ cần nói một tiếng thì trong vòng 1 ngày sẽ có người đưa đến, chỉ vậy thôi. Còn lại các người muốn làm gì thì làm"

Dân làng đứng nghe, gật đầu hiểu ý. Nhìn nhau qua lại, đồng loạt quỳ xuống

"CHÚNG TÔI NGUYỆN VÌ NGÀI PHỤC VỤ, CHỦ NHÂN!!!"

Dân làng nhất loạt hô lên, rền vang cả ngọn núi. Hạo Thiên hài lòng khẽ nhếch mép cười. Suy đi xét lại, dù nhóm Hạo Thiên có là một lũ nhóc đi chăng nữa, nhưng chính lũ nhóc này lại là những người giúp họ, cứu họ thoát khỏi ách nô lệ, thoát khỏi việc sống như bị cầm tù, ngày nào cũng nơm nớp lo sợ, cũng phải ăn không đủ no mặc không đủ ấm, thế mà còn bị đánh, bị bắt làm việc suốt ngày, nộp đủ mọi loại thuế.... Nay lại được giải phóng, lần đầu tiên sống ở ngôi làng này có cảm giác tự do tự tại, không phải hoang mang lo sợ điều chi. Nhờ vào lũ nhóc này, nhờ vào những vị chủ nhân mới, chúng ta cảm nhận được mùi vị của sự tự do!!!

Đợi cho họ hò reo xong, Minh Thi lại nói

"Vậy, người tên gì? "

Minh Thi chỉ vào tên đàn ông với cơ bắp săn chắc, làn da ngăm đen lúc này

"Tôi là Dược Dững. Mà, tôi có thể hỏi ngài được không? "

Dược Dững trả lời

"Được"

"Tôi thấy ngài và ngài Ninh Dịch kia, cũng có mái tóc bạch kim giống chúng tôi. Mà theo tôi nhớ, làng chúng tôi đâu có nô lệ nào trốn thoát thành công đâu? "

Dược Dững đặt ra câu hỏi, làm dân làng tập trung lại. Minh Thi trầm ngâm hồi lâu, khuôn mặt hơi đen lại, rốt cuộc cũng nói

"Chúng ta gần 10 năm trước thoát khỏi tay của lũ gấu. Chúng ta là 2 đứa trẻ mà bị bắt về cùng với người đàn ông bỏ trốn, ông ta trốn đi mang theo 2 đứa trẻ nhỏ không biết gì là chúng ta, rồi lại bị bắt về. Chúng ta cùng ông ta bị gán cho tội phản bội làng trốn đi, cha ta bị giết, hai anh em thì bị bắt làm nô lệ...."

Nói đến đây, Dược Dững bỗng a lên một tiếng, nói

"tôi nhớ rồi, thì ra các ngài là 2 đứa trẻ đó. Chúng tôi được tin là 2 ngài bị trói vào cây chờ gấu lại giết. Không ngờ lại còn sống! "

"Được rồi. Vậy thôi.... "

"Nói vậy, Tuấn Lão là ca..... "

"Câm miệng cho ta!!! "

Minh Thi hét lên, Dược Dững hoảng sợ lùi lại sau. Minh Thi hừ lạnh, quay lưng đi. Hạo Thiên vỗ vỗ vai cậu, nói

"Được rồi. Hôm nay đến đây thôi. Các người có muốn tổ chức tiệc tùng gì không? "

"Được, chúng tôi lập tức chuẩn bị cho chủ nhân"

Dược Dững tươi cười nói. Hạo Thiên thành công đánh lạc hướng dân làng, gật đầu nói

"ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu, bây giờ cũng trễ rồi. Các người lo chuẩn bị sẵn rồi nghỉ ngơi đi, mấy ngôi nhà to kia mấy người muốn làm gì thì làm! Ngày mai chúng ta sẽ quay lại."

"Chủ nhân không nghỉ lại đây sao? "

Dược Dừng hỏi

"Không, ngày mai chúng ta sẽ quay lại"

Hạo Thiên quay đi, đám nhóc rà rà theo sau. Minh Thi đi ngay phía sau, kế đến là đám nhóc, sau cùng là Ninh Dịch bế Dược Tuấn Lão. Hạo Thiên đi đến kề bên cửa mặt đạo vào, vẽ vờ lên đó cái gì đấy một vòng tròn nhỏ, rồi bỗng biến mất, thay vào đó là một cánh cửa trong suốt lập lòe xuất hiện.

Phía sau dân làng vẫn reo hò vui vẻ, tiếng ồn thì mỗi lúc một to hơn. Dược Tuấn Lão sau bị lãnh lấy một vết, được chữa lành và ngất cho đến bây giờ, do ảnh hưởng của tiếng ồn. Dược Tuấn Lão lơ mơ tỉnh dậy, Ninh Dịch hiện rõ sự vui mừng, hô

"Ca ca.... "

Tất cả nhất loạt quay lại nhìn, Dược Tuấn Lão được Ninh Dịch bế, đưa tay sờ mặt Ninh Dịch, khẽ cười nói

"Ninh Dịch... Ca ca không tốt... Là ca ca làm các đệ khổ rồi... "

Ninh Dịch bắt đầu mềm yếu, rót nước mắt. Nói

"không có... Ca ca không sao là được rồi...."

Dược Tuấn Lão quay lưng lại sang, đưa mắt tìm kiếm, thấy được Minh Thi liền vui vẻ, cười nói

"Minh Thi... Ca ca... "

"Câm miệng. Dược Minh Thi ngày xưa chết rồi. Ta chính là Đường Minh Thi, là thuộc hạ của chủ nhân. Không cho phép người mở miệng kêu ta như vậy!"

Minh Thi khuôn mặt giận dữ, quát một tiếng liền biến mất vào cánh cửa không gian do Hạo Thiên tạo ra.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Sơ lược Nghịch Thiên hội (1)

Hội Nghịch Thiên nằm ở khu rừng chết Haxjima, Hạo Thiên đã tạo một cánh cửa không gian liên kết chỗ Dược gia với hang động nhỏ gần "lâu đài" Nghịch Thiên của Hạo Thiên.

Gọi là "lâu đài" cũng được mà gọi là tòa thành cũng đúng, bởi cả khu đất ở đây, rộng lớn bao la hơn trăm triệu mét vuông mà cậu xây gần hết, trải dài vô tận ra. Xung quanh còn tạo nên một lớp màn bảo vệ bằng sương mù, không có bông tai do cậu làm, hay do Mộ Phong làm và được Hạo Thiên vẽ ẩn kí lên thì mới có thể ra vào màn sương này. Còn nếu không thì chỉ có việc xuyên qua màn sương, sau đó là về vị trí ban đầu, hoặc xuyên qua tòa thành luôn, về phía bên kia của tòa thành, nhưng không cách nào vào được. Tuy nhiên, từ bên trong tòa thành nhìn ra sẽ thấy được tất cả, toàn bộ khu rừng đôi diện tòa thành, sẽ thấy được các sự vật đang chuyển động bên ngoài kia

Hang động nhỏ nay được đặt trong phạm vi của màn sương, không phải mất công xuyên qua màn sương rồi mới vào trong được.

Minh Thi sau khi bước qua cánh cổng liền hầm hừ đi trước. Tất cả cũng nhanh chóng mà theo sau, cánh cửa không gian sau đó cũng được đóng lại. Rồi khỏi hang động, tòa thành khổng lồ của Hạo Thiên ngay lập tức hiện ra, tuy đứng cách nó rất xa, nhưng vẫn có thể thấy được sự không lồ của nó.

Một nhóm Hạo Thiên, cậu đi trước, hai bên là Tiểu Siêu và An Lam Nguyệt, kế đến là Minh Thi vẫn một bộ hầm hừ bức bối, sau cùng là đám nhóc. Từ xa có thể thấy được trên tòa thành có người đang canh gác, tuy có thể nói đây là nơi không ai lui tới, hay nói đúng hơn là không ai dám tới, nhưng các lính gác vẫn nghiêm ngặt tuần tra, canh gác kỹ lưỡng.

Hạo Thiên đi gần tới nơi, đám lính gác lo ngại bu lại một chỗ chỉ chỉ trỏ trỏ, rồi lại ủa nhau mau chóng mở cửa thành. Hạo Thiên tới nơi thì cửa thành cũng đã được mở ra rồi, một đoàn lính lúc nãy trên tường chạy xuống, trên tay đeo một chiếc bông nhỏ, đồng loạt cúi đầu

"Cung nghênh chủ nhân!"

Hạo Thiên thấy được, trong nhóm này có người quen mà do chính Hạo Thiên dẫn về, cũng có mấy tên mới không biết đến khi nào. Hạo Thiên khẽ gật đầu, một bộ lạnh lùng nói

"Vất vả rồi! "

Rồi một mạch đi thẳng vào trong, để lại đám lính vẫn đang ngỡ ngàng. Tên lính cũ thì vẫn một khuôn mặt vui vẻ mỉm cười chào nhóm Hạo Thiên, đám lính mới thì khều khều tên lính cũ nói

"Đại ca này, kia thực là chủ nhân nơi này sao?"

"Đúng vậy, các người đừng nhìn chủ nhân như vậy mà khinh thường. Cậu ấy mạnh nhất đấy, cũng là người xây dựng nên nơi này, cũng là lão đại của các vị đại nhân kia."

"Huynh nói thật sao? Không ngờ vị chủ nhân của chúng ta lại nhỏ tuổi như vậy, nếu đúng như những gì huynh nói thì, chủ nhân đúng là yêu nghiệt mà! "

"Đúng vậy... A, ta vậy mà quên mất, chưa cho người đi thông báo cho các vị đại nhân nữa, cũng chưa thông báo đến toàn thể về sự xuất hiện của chủ nhân. Aaaa, lần này nguy to rồi! "

.....

Hạo Thiên một mạch dẫn đầu vào trong, một vài người đang đi đi lại lại ở nơi này, mỗi người lại mặc một bộ trang phục giống nhau nhưng màu sắc lại khác nhau, bông tai thì tất cả đều có cùng một màu là đen, nhưng phân biệt theo 2 màu là đen xám và đen tuyền, chính là màu đen mà nhóm Lâm Phi được ban cho. Ở công hội Nghịch Thiên, sau khi tăng hết 3 bậc nâu, vàng, trắng rồi sẽ được trực tiếp thăng lên cấp đen xám. Không như những tên quản lý ở công hội, là cấp bậc cam, vàng rồi mới đến đen. Tuy nhiên, bây giờ cấp bậc cam đã được Hạo Thiên loại ra, chỉ còn lại cấp vàng là quản lý, nhưng những người quản lý này có thể tùy ý ra vào tòa thành Nghịch Thiên, còn những thành viên trong công hội tuy nói là lên đen xám rồi, nhưng chưa chắc được vào tòa thành này.

Còn nữa, trong tòa thành này. Theo đề nghị mà Hạo Thiên nhận được từ Thiên Lăng, và cậu đã đồng ý thì, nơi này chia thành 3 bang, bang cận chiến, bang tâm xa, bang chuyên cả về cận chiến và tâm xa. Bang cận chiến vàng lục (màu vàng pha chút xanh), tâm xa vàng tím (vàng xen kẻ tím), chuyên về cả hai là vàng. Trang phục tuy giống nhau nhưng màu sắc trang phục sẽ được đổi cho tương thích với vị trí mà thành viên chọn. Bông tai thì đương nhiên nhất loạt đều là đen xám. Còn về các nghề nghiệp khác thì đã được chia thành các khu riêng biệt, nói chung, tính đến thời điểm hiện tại thì tất cả đã ổn thỏa cả rồi, không còn gì đáng quan ngại nữa hết.

Hạo Thiên sau khi vào trong, ngó tới ngó lui một hồi, cất bước lên tầng trên. Đám thành viên ở đây thấy có người xuất hiện thì tập trung lại, chặn đường tất cả, tuy nhiên không xô xát, kiêu ngạo mà xấn tới làm vẻ mặt chủ nhân, mà nhẹ nhàng, một tên ôn nhu đứng ra nói

"Chào các đệ đệ, chúng ta trước đây chưa từng gặp các đệ. Các đệ đến từ bang nào vậy?"

Hạo Thiên khẽ đưa mắt nhìn, liếc xéo đám người ở đây. An Lam Nguyệt kẻ bên khẽ mỉm cười nói

"Thiên Thiên a, có vẻ đệ đi lâu quá cũng không tốt nha! Không ai biết mặt đệ cả! "

"Các người mau tránh đường! "

Minh Thi mang một tâm trạng bức bối, ngang nhiên đi tới, vượt qua đám người này. Tên này vẫn ôn nhu, đưa tay chặn Minh Thi lại mà mỉm cười nói

"Đệ đệ này, nếu đệ vẫn không nói thì ta không thể cho đệ vào được đâu! "

"Ta nói... Tránh ra! "

"Bang"

Minh Thi lời vừa nói ra, tay liền mạnh động vỗ một chưởng lên ngực cậu thanh niên này. Cậu ta bị đánh cho văng xa vài mét, lập tức lộn người đứng dậy, tiến lên chặn lại, đánh về phía Minh Thi, nói

"Nếu đệ vẫn ngoan cố thì đừng trách ta không nhắc trước! "

"Dựa vào một đệ tử nhỏ nhoi như ngươi!"

Minh Thi ánh mắt lạnh nhạt lướt qua, đưa tay nắm chắc tay của cậu thanh niên này, ném đi chỗ khác. Tốt xấu gì cũng là đệ tử, là thuộc hạ nơi này, cũng nên nhẹ tay một chút vậy.

"Sur huynh, huynh không sao chứ? "

Đám người mau chóng vây quanh cậu thanh niên ôn nhu, hỏi han đủ thứ. Minh Thi sau khi đánh đủ, lại ngay lập tức đi lên lầu. Tiếp sau đó, Hạo Thiên vẫn cứ đứng nhìn, khẽ thở ra nói

"Haizz, ta đi cũng không lâu. Không ngờ tới nơi này lại biến thành như vậy, chứa chấp những tên yếu đuối vậy sao?"

"Ngươi nói gì? Chúng ta không yếu, chúng ta đã rất cố gắng để đạt được vị trí như ngày hôm nay! "

Một tên nói

"Ồ, ta nhớ đãi ngộ của ta cho các thành viên đầu có tề, sao các ngươi tu vi lại thấp như vậy? "

Hạo Thiên giờ giọng khiêu khích, lại nói

"Hay là mấy tên đại nhân ở đây thấp kém quá, không đủ tài năng dạy các ngươi, nên các ngươi mới yếu đuối như vậy đây?"

"Không cho phép ngươi nói các đại nhân như vậy!"

Nói xong, cậu thanh niên này liền mạnh động, trở mình đánh về phía Hạo Thiên, Hạo Thiên không nhúc nhích, đứng yên tại chỗ. Chương đánh tới đập ngay ngực Hạo Thiên, nhưng cậu cười nhạt nói

"Khá lắm!"

"Aaaa"

Tên này bị Hạo Thiên dùng uy áp chấn cho bay đi, la lên. Hạo Thiên cười nhạt, nói

"Các ngươi còn định lẻ mề tới khi nào? "

Lời nói nghe như nhẹ nhàng, như có thể cảm nhận được sự chấn động trong đó, như thể âm thanh truyền đi muôn nơi trong tòa thành này, gây nên cảm giác hơi run sợ, đến cả những bức tường còn khẽ rung lên, chấn động âm thanh thật cường hãn!

"Ai da, ai da... Boss a, lâu rồi không gặp!!!"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Sơ lược Nghịch Thiên hội (2)

"Ai da... Boss a, lâu rồi không gặp! "

Nhóm của Dạ Thiên Thăng đi từ tầng 2 xuống, cười vui vẻ chào Hạo Thiên, Dạ Hoa phóng từ trên tầng 2 phóng xuống, nhắm ngay Hạo Thiên mà rơi, ôm chầm lấy cậu, cười nói

"Boss, tiểu Hoa rất nhớ ngài"

Dạ Hoa vẫn một gương mặt trẻ con, ôm lấy Hạo Thiên mà cười vui vẻ, Thiên Tuyết lấy tay kéo kéo Dạ Hoa, không cho Dạ Hoa ôm Hạo Thiên nữa, nói

"Hoa ca ca, không cho ca ca ôm Thiên ca nữa, mau buông ra!"

"A, tiểu Tuyết, ta cũng rất nhớ muội nha"

Dạ Hoa buông tay, không ôm Hạo Thiên nữa, quay sang ôm Thiên Tuyết một cái, cô bé cười khúc khích.Ồ, vậy là không cho ôm Hạo Thiên nhưng ôm Thiên Tuyết thì được sao?

Nhóm Dạ Thiên Lăng nhanh chóng đi xuống lầu, thái độ trang nghiêm không đùa giỡn, khụy gối xuống mà nói

"Chào mừng Boss trở lại nơi này"

Hạo Thiên khẽ gật đầu, ngay sau đó là nhóm của Lâm Phi, phi xuống thật mau và nhanh chóng quỳ xuống nói

"Chào mừng chủ nhân trở lại nơi này!"

Hạo Thiên cũng gật đầu, nói

"Thời gian qua vất vả rồi, dạy nên những đệ tử cũng không tồi. Tiếp tục cố gắng đi! "

Dầu sao cũng một thời gian rồi không gặp mặt, cũng nên mỉm cười nói câu khen ngợi. Vậy nên, khi tất cả đã tập trung đủ trước mặt cậu, cậu đột nhiên nở nụ cười như ánh ban mai, một nụ cười phải nói là vô cùng hiếm xuất hiện, làm tất cả phải ngỡ ngàng kinh ngạc không thôi.

An Lam Nguyệt kể bên sững sờ chốc lát, hét ầm lên

"Aaaa, đệ đệ dễ thương quá đi mất!"

Rồi ôm chăm lấy Hạo Thiên, đám nhóc chột hoà hồn lại, Dạ Thiên Lãng hỏi

"Vị tỷ tử này là ?"

"Đây là tỷ tử của tôi, An Lam Nguyệt!"

Hạo Thiên khẽ rút tay ra chỉnh chu lại quần áo, nói

"Các người đứng dậy đi"

"Vâng"

Tất cả đứng dậy, vui vẻ nhìn An Lam Nguyệt, bắt đầu giới thiệu tên của mình. Vẫn cứ đứng đó cười nói vui vẻ, cho đến khi Dạ Hoa chột nhận ra đám đệ tử này vẫn đang đứng một phía, nhìn họ này giờ, khuôn mặt biểu lộ rõ sự khó hiểu, bất ngờ, không biết chuyện gì đang xảy ra. Dạ Hoa quấy tay với đám đệ tử, nói

"Các người làm gì ở đây? Sao còn không mau đi làm nhiệm vụ của mình đi"

"Hừm... À vâng, đệ tử đi ngay"

Ở nơi này, các thành viên ở bậc đen xám được coi là đệ tử, còn bậc cao hơn thì tất cả đã nằm trong tay đám nhóc của Hạo Thiên rồi. Còn các cấp bậc khác thì được quy định theo các bang, chủ bang đặt như thế nào thì chính là thế đấy.

Đám đệ tử nhanh chóng lùi đi trong sự kinh ngạc. Hạo Thiên cất bước lên lầu, nói

"Chúng ta về phòng của ta, mau đi"

"Vâng"

Tất cả nhanh chóng đi theo, trở về căn phòng trên tầng 5, đi một mạch lên đó, thì thoáng lại xuất hiện vài đệ tử, cúi đầu chào họ, còn không khỏi xuất hiện sự kinh ngạc. Lên tới phòng của Hạo Thiên, nơi này tuy nhiều thán khí nhưng lại vô cùng sạch sẽ, không một hạt bụi nào. Hạo Thiên rất hài lòng, vì mọi chuyện nơi này đám nhóc lo rất chu toàn. Khi mở cửa bước vào phòng đã thấy Minh Thi ngồi ở một góc trên ghế sofa, khuôn mặt lạnh lùng. Ninh Dịch đỡ Dược Tuấn Lão lại, đặt cậu ta nằm trên giường, còn Minh Thi đang ngồi thì nhanh chóng đứng dậy, đi nơi khác.

Coi bộ như lần này Minh Thi rất nhất quyết, không muốn nhận vị ca ca này. Ninh Dịch vẫn cứ nhu thuận, nhẹ nhàng thay áo khác cho Dược Tuấn Lão, lau sạch người cậu ta, rồi để cho Dược Tuấn Lão nghỉ ngơi. Đám nhóc chia nhau ra đi làm tiếp công việc của mình, sẵn tiện thì nhóm Minh Kỳ cũng đi theo, cũng sẵn luôn việc thông báo về sự có mặt của Hạo Thiên, chủ nhân nơi này. Và mở một cuộc gặp mặt ở hội trường.

Hạo Thiên, tiểu Siêu, Thiên Tuyết và An Lam Nguyệt đi chung với nhau, tới chỗ của 4 yêu nô. Bốn yêu nô này làm việc ở khu yêu thú, nơi mà những yêu thú được bắt về và thả nuôi ở nơi này. Khu yêu thú là khu được xây dựng riêng cho yêu thú, một khu vực rộng lớn chiếm 2 phần 5 tòa thành này. Với tường thành chắc chắn vây xung quanh và chỉ để một cửa duy nhất để ra vào. Khu này được xây mái trần, rộng lớn nên khu này lại chia làm 5 vực, phân bố nơi ở thích hợp cho các loài yêu thú. Gồm có vực khô thoáng, vực ẩm ướt, vực thủy, vực băng và vực hỏa

Vực khô thoáng thì như tên gọi, cây cối mọc lên thưa thớt, thoáng mát. Vực ẩm ướt thì cây cối cũng tương đối nhiều, không khí thoáng sự ẩm ướt của nước. Vực thủy là nơi chỉ toàn là nước, có thác nước, sông suối và một vài loài thực vật, có những tảng đá to nhỏ khác nhau đặt trong đó. Vực băng, nơi này chỉ toàn là băng mà thôi, gió thổi lạnh toát, như thể chỉ cần bước chân vào là đóng băng. Và cuối cùng là vực hỏa, một núi lửa nhỏ được xây nên ở nơi này, còn có cả nham thạch và nhiệt độ ở đây là vô cùng cao. Mỗi vực phân chia đều nhau, nhìn vào như không ngăn cách nhưng thực chất là được ngăn cách nhau bởi một lớp màn chắn do chính tay Hạo Thiên và tiểu Siêu cùng nhau dựng nên, đừng nói là đám yêu thú lắt léo ở nơi này, ngay cả song long của Hạo Thiên cũng không làm gì được. Phía trên tuy là mái trần nhưng không thể nào thoát ra được, đương nhiên cũng có màn chắn trong suốt ở đó đấy. Khu này còn được tạo nên với những ngọn núi nhỏ, núi đá, hang động y như một hệ sinh thái thu nhỏ vậy, đủ mọi loài yêu thú, đủ mọi khí hậu khác nhau.

Nơi này duy trì được các vực như hỏa và băng là nhờ vào vài bí thuật mà Hạo Thiên học được trong thư viện ở không gian hệ do Thiên Vũ Phong tạo ra. Nói thật, các thư viện ấy như bách khoa toàn thư vậy, tìm cái gì cũng có cả. Nhưng muốn duy trì lượng nhiệt độ ở vực hỏa và băng thì phải nhờ vào một thứ, đó là nhờ vào hai viên hạch mà tiểu Siêu lấy được do thắng cuộc thi ở Phong Nguyệt thành. Mới đầu còn tưởng chỉ là hai viên hạch bình thường thôi, lấy về điều chế vài viên thuốc xài, nhưng kiểm tra kỹ lưỡng mới biết nó là hạch của yêu thú cấp khá cao. Một viên thuộc hệ hỏa của yêu thú cấp 400, một viên hệ băng của yêu thú cấp 420. Đúng là chuyến đi lần đó mang về 2 thứ hời to rồi. Nhờ vào 2 yêu hạch mà 2 vực băng và hỏa hoạt động rất tốt, có vẻ còn lâu lắm 2 yêu hạch này mới hết năng lượng trong nó, còn khi nào hết thì chỉ việc dùng mana của Hạo Thiên truyền vào thêm là được.

Mở cửa bước vào, Hạo Thiên lập tức tiến vào vực ẩm ướt, đi một chút thì thấy có vài yêu thú nhưng chúng nó đang co ro sợ hãi khi Hạo Thiên xuất hiện. Hạo Thiên khẽ tỏa ra uy áp, một lát sau, nghe liên tiếp tiếng xoàng xoạt đang đến gần, rồi bốn bóng hình xuất hiện trước mặt cả bốn người Hạo Thiên, bốn bóng hình đều quỳ xuống một gối, đồng thanh nói

"Su/ Hô/ Hùng/ Tinh, vì chủ nhân phục vụ!"

"Được rồi, đứng dậy đi!"

Hạo Thiên khẽ nói

Bốn bóng hình người, ba nam một nữ xuất hiện. Nói là người nhưng thực chất là bốn yêu nô của Hạo Thiên hóa thành, nhận lệnh Hạo Thiên mà đến đây làm việc. Cả 4 đều khuôn mặt tràn đầy sức sống, vui vẻ hân hoan mà cúi chào Hạo Thiên. Có vẻ quen với cơ thể con người rồi, hoạt động rất tốt, nên hiện tại nhìn đứa nào cũng sung sức cả. Hạo Thiên nói

"Thời gian qua vất vả cho các người rồi! Vậy, yêu thú nơi này như thế nào rồi?"

"Vâng, tính đến thời điểm hiện tại đã có gần 1500 yêu thú nơi này, với lv dao động từ 150 đến 350, tất cả đều sống ở đây rất tốt và các thành viên, đệ tử nơi này cũng đều đã có yêu thú cho riêng mình!"

Sư vừa quỳ gối, vừa nói. Thiên Tuyết kể bên kinh ngạc mà hô lên

"Gần 1500 yêu thú, các ca ca tỷ tỷ quét sạch cả khu rừng luôn rồi sao? "

(P/s: hừm... Phải nói sao nhỉ? À thì, do sắp tới có kì kiểm tra đồng loạt nên tác không có nhiều thời gian để ra chương mới. Nên mong mọi người thông cảm cho tác nha....đợt này định ra 8 chương nhưng không có nhiều thời gian nên chỉ ra được 4 chương thôi... 4 chương còn lại cộng dồn vào tuần sau nữa nha.... (◦_◦_◦))

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thăng Cấp Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.